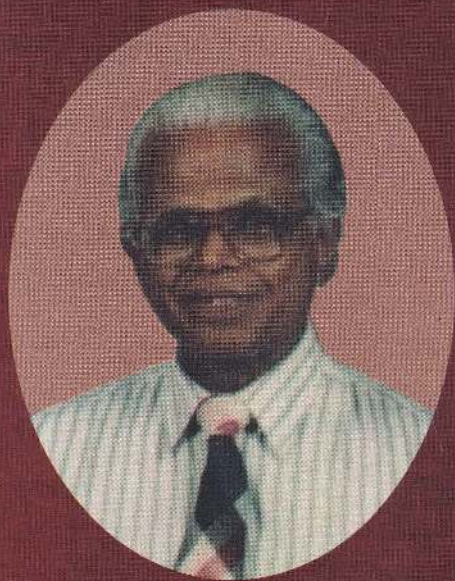

மலையகம்: பல்பக்கப் பார்வை

அமரர் இர. சிவலிங்கம் ஞாபகார்த்த
நினைவுப் பேருரைகள்

அமரர் இர. சிவலிங்கம் ஞாபகார்த்தக் குழு

மலையகம்: பல்பக்ப் பார்வை

အထွေထွေ အချက်အလက် : ၂၀၂၀-၂၀၂၁

மலையகம்: பல்பக்கப் பார்வை

அமரர் இர. சிவலிங்கம் ஞாபகார்த்த
நினைவுப் பேருரைகள்

பதிப்பாசிரியர்
தை. தனராஜ்

அமரர் இர. சிவலிங்கம் ஞாபகார்த்தக் குழு

2017

மலைபடுகல் பதிப்பகம் : மலையகம்

மலையகம் பதிப்பகம் : மலையகம்
மலையகம் பதிப்பகம்

மலையகம் பதிப்பகம்
மலையகம் பதிப்பகம்

- தலைப்பு : மலையகம்: பல்பக்கப் பார்வை
அமரர் இர. சிவலிங்கம் ஞாபகார்த்த
நினைவுப் பேருரைகள்
- பதிப்பாசிரியர் : பேராசிரியர் தை. தனராஜ்
- பதிப்பு : 2017
- வெளியீடு : அமரர் இர. சிவலிங்கம் ஞாபகார்த்தக் குழு
- அச்சு : குமரன் அச்சகம்
36, 36ஆவது ஒழுங்கை,
கொழும்பு - 06
தொ.பேசி: 011 2364550
மின்னஞ்சல்: kumbhik@gmail.com

வெளியீட்டுரை

அமரர் இர. சிவலிங்கம் ஞாபகார்த்தக் குழுவினின் செயற்பாடுகள்

இர. சிவலிங்கம் ஞாபகார்த்த குழுவினர் அமரர் இர. சிவலிங்கம் அவர்களின் நினைவாக அவரது மறைவிற்கு பின்னர் கடந்த 18 ஆண்டுகளாக (2000-2017) நிகழ்த்தப்பட்ட நினைவுப் பேருரைகளை தொகுத்து ஒரு நூலாக வெளியிடும் இவ்வேளையில் ஞாபகார்த்த குழுவினின் செயற்பாடுகள், பங்களித்தோர் பற்றி ஒரு மீள்பார்வை செலுத்துவது குழுவினின் முன்னோக்கிய பயணத்திற்கு வழிகாட்டியாக அமையும். சிவாவின் மறைவையொட்டி, அவரது மாணவர்கள், நண்பர்கள், அவரோடு தொடர்பு கொண்டவர்கள் என பதினொரு பேர் ஒரு குழுவாக இணைந்து செயற்படத் தொடங்கினர். முதல் நடவடிக்கையாக “சொல்லின் செல்வர் இர. சிவலிங்கம்” என்ற ஞாபகார்த்த மலர் வெளியிடப்பட்டதோடு 1999இல் கொழும்பில் ஒரு நினைவஞ்சலி கூட்டமும் இடம் பெற்றது. இம்மலரிலே பலதரப்பினர் சிவா பற்றி தங்களது கருத்துக்களை பகிர்ந்து கொண்டுள்ளனர். இதைத் தொடர்ந்து முதலாவது நினைவுப் பேருரை 2000ஆம் ஆண்டில் இடம்பெற்றது. அதனது தொடர்ச்சியாக கடந்த 17 ஆண்டுகளாக இடம் பெற்ற நினைவுப் பேருரைகள் மற்றும் இன்று நடைபெறும் பதினெட்டாவது நினைவுப் பேருரை ஆகியவற்றின் தொகுப்பே இன்று மலையகம்: பல்பக்கபார்வை என்னும் தலைப்பில் வெளியிடப்படுகின்றது. இந்நினைவுப் பேருரைகளின் உள்ளடக்கம் பற்றிய விளக்கம் பதிப்புரையிலே தெளிவுப்படுத்தப்பட்டுள்ளது.

வெளியீடுகள்

நினைவுப் பேருரையோடு, சிவாவின் நினைவாக பல்வேறு வெளியீடுகளும் செயற்பாடுகளும் தொடர்ந்தன. இந்த வகையில் “அமரர் இர. சிவலிங்கம் மலையக சிந்தனைகள்” என்ற நூலில் அவரது எழுத்துக்கள் தொகுத்து வழங்கப்பட்டுள்ளன. சமூகம், அரசியல், இலக்கியம், அவரது சிறை அனுபவம் என பல்வேறு விடயங்களை இந்நூல் உள்ளடக்கியுள்ளது. பல்வேறு மட்டங்களிலான கட்டுரைப் போட்டிகள் மாணவர்கள் (2000), இளைஞர்கள் (2001), ஆசிரியர்கள் என நடத்தப் பெற்று இளைஞர்களுக்கான கட்டுரைப்போட்டியிலே பரிசு பெற்ற ஆறு கட்டுரைகளின் தொகுப்பு

“மலையக பரிசுக் கட்டுரைகள்” (2000) என்ற மகுடத்தில் வெளியிடப்பட்டன. ஆய்வுகளின் தொகுப்பாக “மலையக சமகால பிரச்சினைகள் ஒரு பல்நோக்குப் பார்வை” (2003) வெளியிடப்பட்டது. அதைத் தொடர்ந்து, ஆய்வுத் துறையில் ஆர்வமுள்ள ஒன்பது பேர் திறந்த முறையில் தெரிவு செய்யப்பட்டு, அவர்களுக்கு பேராசிரியர் தை. தனராஜ், கலாநிதி எஸ். சந்திரபோஸ் ஆகியோரால் ஆய்வுரீதியான பயிற்சி அளிக்கப்பட்டு அவர்களது ஆய்வுகள் “இனத்துவ முரண்பாடுகளும் மலையக மக்களும் - ஒரு பல்பக்க பார்வை” (2007) என்ற நூல் வெளியிடப்பட்டது.

திறமைகளைப் பாராட்டுதல்

மலையகத்தில் சாதனைகள், உயர் திறன்கள் வெளிப்படும் போது அவற்றை இனங்கண்டு பாராட்டுவது ஒரு செயற்பாடாக மேற்கொள்ளப்பட்டுள்ளது. 2004 ஆம் ஆண்டு உயர்தரப் பரீட்சையில் சித்திபெற்ற மாணவனும், மாகாண மட்டத்தில் ஓட்டப்போட்டியில் சாதனைகளை காட்டிய மாணவி ஒருவரும் பாராட்டப்பட்டுள்ளனர். இலங்கை திட்டமிடல் சேவையில் தெரிவுசெய்யப்பட்ட செல்வி கவிதா, திருமதி பிரதீபா ஆகியோரும், இலங்கை நிர்வாக சேவையில் தேர்வு பெற்ற திரு. கஜேந்திரகுமார், இலங்கை கல்வி சேவையில் தேர்வு பெற்ற செல்வி சுமதி ஆகியோரும் பாராட்டப்பட்டுள்ளனர். ஹைலன்ஸ் கல்லூரியிலிருந்து முதன்முறையாக கலாநிதிப் பட்டம் பெற்ற திரு. எஸ். சந்திரபோஸ், பாராளுமன்ற பிரதிநிதி கௌரவ ம.திலகராஜ் என்பவர்களும் கௌரவிக்கப்பட்டனர். அதே வகையில், இலக்கியம், கல்வி, நாடகம் போன்ற துறைகளில் திறமை காட்டிய மூத்தோர்கள் சிவலிங்கம் அவர்களோடு செயற்பட்டு மறைந்த கவிஞர் தமிழோவியன் மற்றும் திரு. ஏ. முத்தையா, திரு. பாரதி இராமசாமி, திரு. பீ.மரியதாஸ் போன்றோரும் கௌரவிக்கப்பட்டனர்.

பிற நினைவுகூறல்கள்

நினைவு தின உரைகள் ஹட்டன் ஹைலன்ஸ் கல்லூரியில் நிகழும் போது அக்கல்லூரியில் அமரர் சிவலிங்கம் அவர்களுடன் இணைந்து செயலாற்றி மறைந்த அவரது எல்லா முயற்சிகளிலும் அவருடன் இணைபிரியாதிருந்த அமரர் திருச்செந்தூரன் அவர்களையும் நாம் நினைவுக் கூற தவறவில்லை. அதுபோலவே அமரர் சிவலிங்கம் அவர்களின் இலக்கிய ஆற்றலை உள்வாங்கி அத்துறையில் சிறந்து விளங்கிய அமரர் சாரல் நாடன்

அவர்களுக்கும், ஹைலன்ஸ் கல்லூரியில் இருந்து பல்கலைக்கழகத்திற்கு முதன்முறையாக தெரிவாகியவர்களில் ஒருவரும் சிவலிங்கம் ஞாபகார்த்த குழுவின் உறுப்பினராக அர்ப்பணிப்புடன் செயலாற்றியவருமான அமரர் சி.நவரட்ண அவர்களுக்கும் உரிய முறையில் அஞ்சலி செலுத்தப்பட்டது.

நன்றிகள்

மேற்போந்த செயற்பாடுகளுக்கு பல நிறுவனங்களும், தனிப்பட்டோரும் மனமுவந்து நிதி மற்றும் உதவிகளை செய்து வந்துள்ளனர். எங்களது செயற்பாடுகளுக்கு அதிகளவில் உதவி செய்தவர்கள் வரிசையிலே முதலிடம் பெறுவது வீரகேசரி ஸ்தாபனம் ஆகும். ஊடக அனுசரணை மட்டுமன்றி, தொடர்ச்சியாக நினைவுப் பேருரைகளை நிகழ்த்துவதற்கு அதனது முகாமையாளர் திரு. குமார் நடேசன் நிதியுதவி அளித்து வருகிறார். ஆரம்ப ஆண்டுகளில் ஈஸ்வரன் பிரதர்ஸ் நிறுவனம், எமது விழாக்களுக்காக ஐங்கரன் மண்டபத்தை வழங்கினர், ஹட்டனிலே நடைபெறும் பல நிகழ்வுகளை நடாத்துவதற்கு ஒத்துழைப்பு வழங்கிய ஹைலன்ஸ் கல்லூரியின் முன்னாள் அதிபர் திரு. சி.விஜயசிங், பதுளை சரஸ்வதி கல்லூரி அதிபர் என்போரும் எங்களது நன்றிகளுக்கு உரியவர்கள். தனிப்பட்ட வகையில் தமயந்தி எக்ஸ்போட்ஸ் நிறுவன உரிமையாளர் திரு. சுப்பிரமணியம், ஜனசக்தி காப்புறுதி நிறுவன உரிமையாளர் திரு. சந்திரா ஷாப்டர், சிவாவின் உறவினரான திரு. மதுரைவீரன், திரு. சிவலிங்கம் போன்றவர்களும் நன்றியுடன் நினைவு கூறப்பட வேண்டியவர்கள். நினைவுப் பேருரைகள் பிற நகரங்களிலே நடத்தப்பட்ட போது அதற்கான ஏற்பாடுகளை செய்துதவிய திரு. மெய்யநாதன், திரு. பால சுந்தரம் தலைமையிலான குழுவினர், பதுளையில் திரு. புவியரசன், மாத்தளையில் திரு. கார்த்திகேசு போன்றோரும் மறக்க முடியாதவர்கள். இறுதியாக இத்தொகுப்பினை நூலுருவத்தில் கொண்டுவருவதற்கு தேவையான நிதியுதவி செய்த சிவாவின் பிள்ளைகளான தாமோதரன், ஸ்ரீதரன் மற்றும் ரோகிணி ஆகியோருக்கும் சிவாவின் உறவினரும் ஹைலன்ஸ் கல்லூரியின் பழைய மாணவருமான திரு. எம். கணபதி ஆகியோருக்கும் நன்றிகள். இறுதியாக இந்நூலை தொகுத்து உரிய முறையில் அச்சிட்டு வெளியிடுவதில் பங்களிப்புச் செய்த குமரன் அச்சக உரிமையாளர் திரு. குமரன் அவர்களுக்கும் இந்நூலினை செவ்வைபார்த்து உதவிய திருமதி. மனோகரி தனராஜ் அவர்களுக்கும் இர.சிவலிங்கம் ஞாபகார்த்தக் குழுவினர் நன்றிகளை தெரிவித்துக்கொள்கின்றனர்.

பதிப்புரை

மலையகத்தில் 1960ஆம் ஆண்டுகளில் மடைதிறந்த வெள்ளமாக உடைப் பெடுத்த சமூக எழுச்சியின் பிதாமகன் சொல்லின் செல்வர் என்றும் இளைஞர் தளபதி என்றும் போற்றப்பட்ட அமரர் இர. சிவலிங்கம் ஆவார். தமது கடும் உழைப்பினாலும் உதிரத்தாலும் மலையகத்தை பசுமை கொஞ்சம் வளம் கொழிக்கும் பூமியாக்கிய எமது மக்கள் எவ்வித மனித உரிமைகளுமின்றி, அடிப்படை வாழ்க்கை வசதிகளின்றி அரை அடிமைகளாக வாழ்ந்த ஓர் இருண்ட காலகட்டத்தில் விடிவெள்ளியாகத் தோன்றியவர் தான் சிவலிங்கம் அவர்கள். தமது அயராது உழைப்பினாலும் நேர்மை குன்றாத அர்ப்பணிப்பினாலும் மலையக மக்களை குறிப்பாக இளைஞர்களைத் தட்டி எழுப்பி இழிவு நிறைந்த சமூக அடையாளங்களை துடைத்தெறிந்து “மலையகம்” என்னும் ஒரு புதிய பண்பாட்டின் தோற்றத் துக்கான அடித்தளம் இட்டவர் சிவலிங்கம் எனலாம். வசீகர தோற்றமும் கேட்போரை வசப்படுத்தும் அதீத சொல்லாட்சியும் கொண்ட அவர் ஆசிரியர், கல்வி நிர்வாகி, பேச்சாளர், கட்டுரையாளர், இலக்கியவாதி, விமர்சகர், பத்திரிகையாளர் மட்டுமல்லாது பின்னாளில் தொழிற்சங்கவாதி, சட்டத்தரணி என பன்முக ஆளுமை கொண்டவராக மலையக இளைஞர்கள் வியந்து நோக்கும் உதாரண புருஷராக விளங்கினார். அவரது அரசியல் சித்தாந்தம், நிலைப்பாடு குறித்து பின்னாளில் சில விமர்சனங்கள் முன்வைக்கப்பட்டபோதும் மலையக விடுதலையின் மீது அவர் கொண்டிருந்த வேட்கை குறித்து, அது தொடர்பான அவரது செயற்பாடுகள் குறித்து அல்லது அவரது தியாகங்கள் குறித்து எவரும் எச்சந்தர்ப்பத்திலும் ஐயம் கொண்டதில்லை. மலையகத்தின் எழுச்சிக்கு கல்விதான் அடிப்படை என ஆணித்தரமாக முழங்கிய அவர் மலையக வரலாற்றில் முதன்முதலாக மூன்று மாணவர்களை பல்கலைக்கழகத்துக்கு அனுப்பிய கல்விச் சாதனையாளர். இவ்விடத்தில் அவரது தோளோடு தோள் நின்ற எமது அன்புக்குரிய ஆசிரியர் திரு. எஸ். திருச்செந்தூரன் அவர்களின் தியாகங்களை நாம் மறந்துவிடலாது. மலையக வரலாற்றில் இந்த இரண்டு முன்னோடிகளின் பெயர்களும் என்றும் நின்று நிலைத்திருக்கும்.

1999இல் சிவா இயற்கை எய்தியதைத் தொடர்ந்து அவரது புகழ் பெற்ற மாணவர்களில் ஒருவரான திரு. எம். வாமதேவன் அவர்களுடைய தலைமையில் உருவாக்கப்பட்ட அமரர் இர. சிவலிங்கம் ஞாபகார்த்தக் குழு நினைவுப் பேருரைகளை கொழும்பிலும் மலையகத்திலும் தொடர்ச்சியாக நடத்திவருகின்றது. புகழ்பூத்த நான்கு பேராசிரியர்கள் உட்பட மலையகத்தின் இளந்தலைமுறை கல்வியாளர்களினால் நிகழ்த்தப்பட்ட இந்த நினைவுப் பேருரைகள் “மலையகம்: பல்பக்கப் பார்வை” என்னும் நூலாக தொகுக்கப்பட்டு வெளிவருகிறது. நினைவுப் பேருரைகள் நிகழ்த்தப்பட்ட கால அடிப்படையில் அல்லாது அவ்வரைகளின் தொனிப் பொருளின் அடிப்படையில் அவை கல்வியும் சமூகமும், அரசியலும் மனித உரிமைகளும், கலையும் இலக்கியமும் என மூன்று பிரிவுகளாக தொகுக்கப்பட்டுள்ளன.

சமூகமும் கல்வியும்

பேராசிரியர்கள் எம். சின்னத்தம்பி, வீ. சூரியநாராயணன், மா. கருணாநிதி, எஸ்.மௌனகுரு, திருமதி லலிதா நடராஜா, திருவாளர்கள் வீ. செல்வராஜா, வெனின் மதிவானம், கலாநிதி கணேசமூர்த்தி மற்றும் திருமதி எஸ். வசந்தகுமாரி ஆகியோர் நிகழ்த்திய உரைகள் இப்பகுதியில் இடம்பெறுகின்றன.

பேராசிரியர் சின்னத்தம்பி மலையகத்தின் மூத்த கல்வியாளர் மலையகத்தின் முதலாவது பேராசிரியர் என்னும் பெருமைக்கும் உரியவர். பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்தில் நீண்டகாலம் கற்பித்தல் அனுபவத்தைக் கொண்ட பேராசிரியர் சிறந்த ஆய்வாளரும், கட்டுரையாளரும் பல நூல்களின் ஆசிரியருமாவார். *பெருந்தோட்டத்துறை தமிழ் இளைஞர்கள்* என்னும் தலைப்பில் அவர் ஆற்றிய உரை எமது முதலாவது நினைவுப் பேருரையாகும். மலையகத்தின் முதலாவது பேராசிரியர் மலையகத்தின் தலைமகனான அமரர் சிவலிங்கத்தின் நினைவாக முதலாவது பேருரை நிகழ்த்தியது மிகவும் பொருத்தமாக அமைந்தது. கொழும்பு ஐங்கரன் மண்டபத்தில் ஆற்றப்பட்ட இந்த நினைவுப் பேருரையில் மலையக இளந்தலைமுறையினரின் கல்வி மேம்பாடு, தொழிற்பயிற்சி, மனித வளமேம்பாடு பற்றிய முக்கிய விடயங்களை எடுத்துரைத்த பேராசிரியர்

அதற்கான மூலோபாயங்களையும் தமது ஆய்வு தளத்தில் நின்று விலாவாரியாக எடுத்துரைத்தார்.

தமிழகத்தை சேர்ந்த ஆய்வாளரும் ஆசியாவில் புகழ்பெற்ற அறிஞருமான வீ. சூரியநாராயணன் இளைய மலையகம்: வாய்ப்புகளும் சவால்களும் என்னும் தலைப்பில் இரண்டாவது பேருரை நிகழ்த்தினார் அவ்வூரையில் அமரர்கள் சிவலிங்கம் மற்றும் திருச்செந்தூரன் ஆகியோருடன் தனக்கிருந்த நட்புறவினை வெளிப்படுத்திய பேராசிரியர் மலையகத்திலிருந்து தாயகம் திரும்பியோரின் அவலநிலையையும் தமது ஆய்வுகளின் அடிப்படையில் எடுத்துரைத்தார். மலையக மக்கள் கலாசார ரீதியாக தமது இந்தியத் தன்மையிலிருந்து மாறி இலங்கைத் தன்மையை ஏற்று வருவதை சுட்டிக் காட்டிய பேராசிரியர் கல்வி மேம்பாட்டின் அவசியத்தையும் மலையகம் என்னும் அடையாளம் தொடர்பான கருத்தொருமிப்பின் அவசியத்தையும் தனது உரையில் சுட்டிக்காட்டினார்.

மூன்றாவது உரைஞான கொழும்புப் பல்கலைக்கழகப் பேராசிரியர் மா. கருணாநிதி மலையகத்தில் ஆசிரியராக, அதிபராக பணிபுரிந்தோடு இன்றும் மிக நெருக்கமாக மலையகத் தொடர்புகளைப் பேணிவருகின்ற ஒருவர். அவர் தனது கலாநிதி பட்டத்துக்காக மலையகத்தில் மேற்கொண்ட “பெருந்தோட்ட சமூக நகர்வில் கல்வி விரிவாக்கத்தின் செல்வாக்கு” என்ற ஆய்வின் அடிப்படையில் அவரது பேருரை அமைந்தது. “மலையக மக்களின் எதிர்காலம், முன்னேற்றம், மேம்பாடு என்பன கல்வி முன்னேற்றத்திலேயே தாங்கியுள்ளது” என பேராசிரியர் ஆணித்தரமாக கூறியது மலையக மேம்பாட்டுக்கு கல்வியின் அவசியம் பற்றிய அமரர் சிவாவின் கருத்துக்களை மீண்டும் வலியுறுத்துவதாக அமைந்தது.

கண்டி நல்லாயன் மகளிர் கல்லூரியின் முன்னாள் ஆசிரியரும் புகுதித்தலைவருமான திருமதி லலிதா நடராஜா நான்காவது நினைவுப் பேருரையை நிகழ்த்தினார். புகழ்பெற்ற பேச்சாளரான அவர் “சாதுவான அடிமைகளான” மலையகப் பெண்களின் அரசியல், சமூக, பொருளாதார நிலைமைகளை ஆதாரபூர்வமாக முன்வைத்தோடு மலையக மகளிர் அகீத பலமுடைய சக்தியாக மாறினால் மட்டுமே மலையகம் விடுதலையடைய முடியும் என வலியுறுத்தினார். ஐந்தாவது நினைவுப் பேருரை பத்தனை ஸ்ரீபாத தேசிய கல்வியியல் கல்லூரியின் விரிவுரையாளரும் உபபீடாதிபதியுமான திரு. வீ. செல்வராஜாவினால் நடத்தப்பட்டது.

தொழிலாள வர்க்க விடுதலையில் புத்திஜீவிகளின் பங்கு பற்றி பல்வேறு கருத்துக்களை முன்வைத்த பேருரையாளர் மலையகத்தின் முன்னோடிப் போராளிகளான கோ. நடேசய்யர், சி.வி. வேலுப்பிள்ளை ஆகியோர் மலையக மக்களின் மேம்பாட்டுக்காக ஆற்றிய பங்குபற்றியும் விளக்கினார்.

கிழக்குப் பல்கலைக்கழகத்தின் பேராசிரியர் சி. மௌனகுரு கல்வியாளராக மட்டுமல்லாது கலைஞராகவும் மக்கள் மத்தியில் புகழ்பெற்றவர். ஓய்வு பெற்ற பின்னர் தொடர்ச்சியாக கலை, இலக்கிய, சமூகப் பணிகளில் அர்ப்பணிப்புடன் பணியாற்றும் அவரது தமிழர் வரலாறும் பண்பாடும் பற்றிய உரை எமது ஆறாவது நினைவுப்பேருரையாக அமைந்தது. இவ்வரை நேரடியாக மலையக மக்களின் வாழ்வியல் பற்றியல்லாது பொதுவாக தமிழரின் பண்பாட்டுக்கூறுகள் பற்றிய பல்வேறு வரலாற்றிலக்கிய அம்சங்களை கொண்டமைந்தது.

கொட்டகலை ஆசிரிய கலாசாலையின் முன்னாள் விரிவுரையாளரும் தற்போது கல்வி வெளியீட்டுத் திணைக்களத்தின் பிரதிப்பணிப்பாளருமான திரு. வெனின் மதிவானம் எமது ஞாபகர்த்தக் குழு நடாத்திய இளைஞர் களுக்கான கட்டுரைப் போட்டியில் (2000) பரிசுபெற்ற போட்டியாளர் ஆவார். இலங்கையில் கவனிப்புக்குரிய இலக்கிய திறனாய்வாளராக பரிணமித்துள்ள திரு. வெனின் அவர்களது மலேஷிய தமிழர் பற்றிய உரை எட்டாவது நினைவுப் பேருரையாக அமைந்தது. மலேசியாவில் தனது உயர்கல்விப்படிப்பை மேற்கொண்ட காலத்தில் மலேசியத் தமிழர்களின் வரலாறு, ஒடுக்குமுறை, விடுதலைவேட்கை, இலக்கியச் செயற்பாடுகள், இளைஞர் பிரச்சனைகள், தலைமைத்துவம் முதலான பல்வேறு அம்சங்கள் பற்றிய தகவல்களை தனது உரையில் அவர் பகிர்ந்து கொண்டார். அவரது உரை மலேசிய தமிழர்களின் உள்ளக வாழ்க்கையைப் பற்றிய தகவல்களையும் உட்பார்வையையும் வழங்கியது.

கலாநிதி எம். கணேசமூர்த்தி கொழும்பு பல்கலைக்கழகத்தின் பொருளியல்பீடத்தின் சிரேஷ்ட விரிவுரையாளராவார். மும்மொழி புலமை கொண்ட அவர் குருநாகல் பகுதியை பிறப்பிடமாகக் கொண்டவர். மலையக மக்களின் சமூக பொருளாதாரம் பற்றிய ஒரு வரலாற்றுப் பார்வை என்னும் தலைப்பில் அவர் ஆற்றிய உரை பதினோராவது நினைவுப் பேருரையாக அமைந்தது. மலையக மக்களின் வருகை, அவர்களது உழைப்பு, இன்றைய அரசியல் சமூக பொருளாதார நிலை

பற்றி ஆழமான உரையாற்றிய திரு. கணேசமூர்த்தி மலையகத்தின் எதிர்கால மேம்பாட்டுக்கு புத்திஜீவிகள், துறைசார் நிபுணர்கள் மற்றும் தொழில்முயற்சியாளர்களைக் கொண்ட ஒரு நிபுணர்கள் சபையை அமைக்கவேண்டியதன் அவசியத்தை வலியுறுத்தியமை இங்கு கருத்திற் கொள்ளவேண்டிய விடயமாகும். இதைப்பற்றி மலையக அரசியல் தலைவர்கள் கூடிய கவனம் செலுத்த வேண்டியது காலத்தின் தேவையாகும்.

அண்மைக்காலமாக மலையக மக்கள் நிலச்சரிவு, வெள்ளப்பெருக்கு முதலான இயற்கை அனர்த்தங்களுக்கு முகம் கொடுத்துவருகின்றனர். இதனால் ஏற்கெனவே நொந்து போயிருக்கும் மலையக மக்கள் பெருந்துன்பங்களுக்கும் விரக்திக்கும் ஆளாகியுள்ளனர். இயற்கை அனர்த்தங்கள் மனித வாழ்வின் ஒரு பகுதியாக உள்ள நிலையில் அவற்றுக்கு வெற்றிகரமாக முகம் கொடுக்க மலையக மக்களை வலுவிட்டுவது காலத்தின் தேவையாகும். இவ்விடயம் தொடர்பாக கிழக்குப் பல்கலைக் கழகத்தின் புவியியல் துறையின் விரிவுரையாளரும் மாத்தளையைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்டவருமான திருமதி எஸ். வசந்தகுமாரி நிகழ்த்தும் உரை எமது பதினெட்டாவது நினைவுப் பேருரையாகும்.

அரசியலும் மனித உரிமைகளும்

இப்பகுதியில் திருமதி ஆர்.ஷோபனாதேவி, திரு.ஜெ.ட்.ரொட்ஸ்கி, திரு. ஆர்.ரமேஷ், திரு. எஸ்.விஜயகுமார், திருமதி கே.யசோதரா மற்றும் திரு.பீ.கௌதமன் ஆகியோர் நிகழ்த்திய நினைவுப் பேருரைகள் இடம் பெறுகின்றன.

பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்தின் பொருளியல் துறையில் முதுநிலை விரிவுரையாளராகப் பணியாற்றும் திருமதி ஷோபனாதேவி மலையக சிறுவர் உரிமை தொடர்பாக ஆற்றிய பேருரை எமது ஒன்பதாவது பேருரையாகும். சிறுவர்கள் தொழிலாளராக மாற வேண்டிய நிலைக்கான காரணிகளையும் இது மலையகத்தில் பாரதூரமானதாகக் காணப்படுவதையும் அவர் தமது உரையில் விளக்கினார்.

தற்போது கொழும்பு மேல்நீதிமன்ற நீதிபதியாகப் பணியாற்றும் கௌரவத்துக்குரிய ஜெயராமன் ட்ரொட்ஸ்கி அவர்கள் ஞாபகார்த்தக்குழு நடத்திய கட்டுரைப் போட்டியில் பரிசு பெற்றவராவார். சமூக அசைவியக்

கத்தில் சட்டங்களின் தாக்கம் என்னும் தலைப்பில் பேருரையாற்றிய ட்ரொட்ஸ்கி மக்களை குறிப்பாக மலையக மக்கள் போன்ற ஒடுக்கப்பட்ட மக்களின் அசைவியக்கத்தில் சட்டங்களின் பங்கு குறித்து பல்வேறு விடயங்களை தெளிவுபடுத்தினார். “தனிநபருடைய நலன்களைக் காட்டிலும் சமுதாயத்தின் நலன்களே முக்கியமானவை என்றும் இவை இரண்டும் இணக்கமான உறவுக்கிடையில் கொண்டுவரப்பட வேண்டும்” என்னும் கார்ல்மார்க்சின் கூற்றுடன் அவர் தனது உரையை நிறைவு செய்தார்.

பதின்மூன்றாவது நினைவுப் பேருரையாற்றிய திரு.ஆர்.ரமேஷ் பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்தின் பொருளியந்துறையில் விரிவுரையாளராக கடமையாற்றுவதுடன் தற்போது நோர்வேயிலுள்ள பல்கலைக்கழகமொன்றில் தனது கலாநிதிப்பட்ட ஆய்வினை நிறைவு செய்து கொண்டிருக்கிறார். இலங்கையில் உள்ளூராட்சி சபைகளின் தோற்றம், மலையக மக்கள் உள்ளூராட்சி சபைகளின் சேவைகளைப் பெறமுடியாது எவ்வாறு ஓரங்கட்டப்பட்டுள்ளனர், இதற்கு எதிரான சட்ட, நிறுவன ஏற்பாடுகளை மலையக சமூகம் எவ்வாறு மேற்கொள்ளலாம் என்பவை பற்றி ரமேஷ் மிக விரிவாக எடுத்துரைத்தார்.

பேராதனைப் பல்கலைக்கழக அரசறிவியல் பட்டதாரியான திரு. எஸ்.விஜயகுமார் மலையக அரசியல் செல்நெறியும் மலையக மக்களும் என்னும் தலைப்பில் பதினான்காவது நினைவுப் பேருரையை நிகழ்த்தினார். மலையக மக்கள் பாராளுமன்ற அரசியல் மயக்கத்திலிருந்து நீங்கி வெகுஜன அரசியலை முன்னெடுப்பதோடு ஏனைய ஒடுக்கப்பட்ட மக்களின் போராட்டங்களிலும் பங்கு கொள்ள வேண்டுமெனவும் அவர் வலியுறுத்தினார். பதினைந்தாவது பேருரையாளரான திருமதி யசோதரா இலங்கை திறந்த பல்கலைக்கழகத்தின் சட்டத்துறையின் சிரேஷ்ட விரிவுரையாளராவார். சட்டத்தில் தத்துவ முதுமாணி பட்டத்தைப் பெற்று தற்போது தனது கலாநிதி பட்டத்துக்கான ஆய்வினை மேற்கொண்டுள்ளார். மனித உரிமைகள் தொடர்பான விடயங்களில் புலமையாளரான திருமதி யசோதராவின் பேருரை மலையக மக்களின் மனித உரிமைகள் தொடர்பாக அமைந்தது. சர்வதேச மனித உரிமை அமைப்புகள் அவற்றின் பணிகள் மற்றும் மனித உரிமைப் பிரகடனங்கள், சட்டங்கள் பற்றி தெளிவாக எடுத்துரைத்த யசோதரா மலையக மக்களின் அரசியல் சமூக, பொருளாதார

உரிமைகள் எவ்வாற மீறப்பட்டு வருகின்றன என்பது பற்றியும் ஆதாரங்களுடன் எடுத்துரைத்தார்.

பதுளையைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்ட திரு. பா.கௌதமன் சட்டத் தரணியும் ஆய்வாளருமாவார். கொழும்பு பல்கலைக்கழகம் மற்றும் அமெரிக்க ஹார்வர்ட் பல்கலைக்கழகம் ஆகியவற்றின் பட்டதாரியான இவர் தற்போது சர்வதேச அரசுசாரா நிறுவனம் ஒன்றின் தலைவராகப் பணியாற்றுகின்றார். புதிய அரசியலமைப்பு உருவாக்கத்தில் மலையக சமூகத்தின் அடையாள முனைப்புகள் என்றும் தலைப்பில் சமகாலத்துக்கு மிகவும் அவசியமான உரையை திரு.கௌதமன் ஆற்றினார். தேசிய அரசியல் நிலைமைகள், சிறுபான்மையினரின் நிலை, உத்தேச அரசியல் யாப்பில் மலையக மக்களின் பிரதிநிதித்துவத்தை உறுதிசெய்வதற்கான மூலோபாயங்கள் பற்றி மிக முக்கியமான கருத்துக்களை திரு.கௌதமன் முன்வைத்தார்.

கலையும் இலக்கியமும்

திரு. பெ.வேலுசாமி, திரு. தெளிவத்தை ஜோசப் மற்றும் திரு. எம். எம். ஜெயசீலன் ஆகியோர் ஆற்றிய நினைவுப் பேருரைகள் இப்பகுதியில் இடம் பெறுகின்றன.

பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்தின் பட்டதாரியான திரு.வேலுசாமி முன்னாள் ஆசிரியரும் ஹற்றன் கல்வி வலய தமிழ்மொழி உதவிக்கல்விப் பணிப்பாளருமாவார். மலையக இலக்கியங்கள் மலையக மக்களின் வாழ்க்கைப் பாங்கினை பிரதிபலிக்குமாற்றை விளக்கிய அவர், எதிர்கால இலக்கியத்தை வழிப்படுத்துவதற்கான தனது கருத்துக்களையும் முன்வைத்தார்.

பன்னிரெண்டாவது நினைவுப்பேருரை நிகழ்த்திய மலையகத்தின் மூத்த படைப்பாளியான திரு.தெளிவத்தை ஜோசப் இன்று மலையகத்தில் மட்டுமல்லாது உலகளாவியரீதியில் அங்கீகரிக்கப்பட்டு மலையகத்துக்கு பெருமை சேர்த்த படைப்பாளியும் இலக்கியவாதியும் இலக்கிய ஆய்வாளருமாவார். அமரர் இர.சிவலிங்கத்துடன் நெருக்கமாக நட்பு கொண்டிருந்த திரு.ஜோசப் தேசிய, சர்வதேசிய விருதுகளை வெற்றிகொண்டு மலையக இலக்கியத்தை சர்வதேச மட்டத்துக்கு உயர்த்திய பெருமைக்குரியவர். தனது உரையில் சிவாவுடன் தனக்கிருந்த நட்பின் ஆழத்தை பகிர்ந்து

கொண்ட அவர், நடேசஜயர், சீ.வி.வேலுப்பிள்ளை காலம் தொட்டு அறுபதுகளில் ஏற்பட்ட எழுச்சி மற்றும் இன்றைய இலக்கியப்படைப்புகள் ஈறாக எவ்வாறு மலையக தேசியத்துக்கு இலக்கியம் பங்களிப்பு செய்தது என்பதை மிகவும் விரிவாக எடுத்துரைத்தார்.

திரு. எம்.எம்.ஜெயசீலன் பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்தின் தமிழ்த் துறை விரிவுரையாளராவார். மலையகத் தமிழரின் புலம்பெயர்வும் இலக்கிய ஆக்கமும் என்னும் அவரது நினைவுப் பேருரை அவர் மேற் கொண்ட காத்திரமான ஆய்வினை அடிப்படையாகக் கொண்டமைந்தது. காலனித்துவ காலத்தில் தமது தாயகத்திலிருந்தும் சிறிமா சாஸ்திரி ஒப்பந்தத்தினால் மலையகத்திலிருந்து தாயகத்துக்கும் இனமுரண்பாட்டு யுத்தத்தினால் உள்நாட்டிலும் புலம் பெயர்ந்த மலையக மக்களின் துன்பியலை பிரதிபலிக்கும் 23 மலையக சிறுகதைகளை அடிப்படையாகக் கொண்டதாக அவரது ஆய்வுரை அமைந்திருந்தது. “புலம்பெயர் வாழ்வின் ஒவ்வொரு அசைவிலும் அவலமும் துயரமும் அப்பிக் கிடந்ததை” தான் ஆய்வுக்கு எடுத்துக்கொண்ட கதைகள் எவ்வாறு பதிவு செய்கின்றன என்பதை ஓர் ஆய்வாளருக்கு உரிய நேரிய பண்புகளுடன் திரு.ஜெயசீலன் எடுத்துரைத்தார்.

* * * * *

தனது உயரிய அர்ப்பணிப்பினாலும் தியாகத்தினாலும் மலையக மக்களை ஆகர்ஷித்த எமது ஆசான் அமரர் சிவலிங்கம் நினைவாக பதினெட்டு பேருரைகளை தொடர்ச்சியாக நடத்தி முடித்ததோடு அவ்வுரை களை தொகுத்து மலையகம் : பல்பக்க பார்வை என்னும் மகுடத்தில் நூலாகவும் வெளியிடுவது குறித்து எமது ஞாபகார்த்தக்குழு பெருமிதம் கொள்கிறது. ஒவ்வொரு முறையும் பேருரைக்கான ஏற்பாடுகளை மேற் கொள்ளும்போது நாம் பல்வேறு சிரமங்களை மேற்கொள்ள நேர்ந்தது. எனினும் நாம் எமது பதினெட்டு ஆண்டுகால பயணத்தை வெற்றிகரமாகவும் பூரண மனத்திருப்தியுடனும் நிறைவேற்றியுள்ளோம். தவிர, மலையகத்துக்காக தன்னை அர்ப்பணித்த பல ஆளுமைகள் இருந்த போதும் அமரர் சிவாவுக்கு மட்டுமே இந்த கௌரவம் வழங்கப்பட்டு வருகிறது என்பதை இங்கு பதிவு செய்வதில் நாம் பெருமை கொள்கின்றோம்.

சிவலிங்கம் ஞாபகார்த்தக்குழு அமரர் சிவாவை கௌரவப்படுத்த வேண்டுமென்பதற்காக மாத்திரம் இந்த மேற்படி பேருரைகளையும் ஆவணப்படுத்தலையும் நடத்தவில்லை. எமக்கு பல உயரிய நோக்குகள் உள்ளன. முதலாவது நோக்கு மலையக மக்களின் வரலாறு உட்பட அவர்களது வாழ்வியலின் பல்வேறு பரிமாணங்களையும் எமது இளந்தலைமுறையினர்க்கு கொண்டு செல்வதாகும். இதைத் தவிர இந்த ஆவணங்களைக் கொண்டு மலையகம் பற்றி எதிர்காலத்தில் அறிவு பூர்வமான ஆய்வுகளை மேற்கொள்ள விரும்புவர்களுக்கு ஒரு செழுமையான ஆய்வுத் தளத்தை அமைப்பதும் இன்னுமொரு நோக்கு. அத்துடன் எமது இளம் படைப்பாளிகள், ஆய்வாளர்கள் மற்றும் பல்கலைக்கழக புலமையாளர்களை எமது மலையக சமூகத்துக்கும் அறிமுகம் செய்துள்ளோம். இந்த உயரிய பணியை எமக்குப் பின்னர் எமது இளந்தலைமுறையினர் கொண்டு நடத்த வேண்டுமென்பதே ஞாபகார்த்தக் குழுவினர்திர்பார்ப்பாகும்.

மேற்படி பதினெட்டு பேருரைகளில் ஒரு சிலவற்றைத் தவிர ஏனைய அனைத்து பேருரைகளையும் இந்த நினைவுப் பேருரைகளின் தொகுப்பு நூலையும் பதிப்பிக்கும் வாய்ப்பு எனக்கு கிடைத்தமைக்காக நான் பெருமிதம் அடைவதோடு அவ்வாய்ப்பினை எனக்கு வழங்கிய ஞாபகார்த்தக் குழுவினர்க்கு எனது நன்றிகளையும் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

கொழும்பு - 6

10.09.2017

தை.தனராஜ்

பதிப்பாசிரியர்

thanaraj2006@gmail.com

Mobile : +0779825028

அமரர் இர.சிவலிங்கம் வாழ்வும் பணிகளும் பங்களிப்பும்

வாழ்க்கை சுருக்கம்

அமரர் இர. சிவலிங்கம் நுவரெலியா மாவட்டத்தில் சாமிமலை ஸ்டொக்கோம் தோட்டத்தில் திரு. இரட்னசாமி, பச்சையம்மாள் தம்பதியினருக்கு மகனாக 1932ல் பிறந்து ஹட்டன் ஹைலன்ஸ் கல்லூரியில் இடைநிலைக்கல்வியை பெற்றுக்கொண்டார். பின்னர் கண்டியில் மகாத்மா கல்லூரியில் கல்வியை மேற்கொண்டு, 1957இல் பல்கலைக்கழக பட்டத்தை சென்னை கிறிஸ்தவ கல்லூரியில் பெற்றுக்கொண்டார். அதே ஆண்டிலே தான் படித்த ஹைலன்ஸ் கல்லூரியில் ஆசிரியராக பணிபுரிய ஆரம்பித்தார். 1958இல் எம்.ஏ பட்டத்திற்காக மீண்டும் சென்னை கிறிஸ்தவ கல்லூரிக்கு சென்று 1959இல் ஹைலன்ஸ் கல்லூரியில் திரும்பவும் ஆசிரிய பணியை தொடர்ச்சியாக 1965 வரைக்கும் ஆற்றினார். 1961 இல் அவர் தன்னோடு சென்னையில் உடன் படித்த சரோஜினி அம்மையாரை மணம் முடித்து 1962 இல் தாமோதரன், ஸ்ரீதரன் ஆகியோருக்கு தந்தையானார். 1965 அதே கல்லூரியில் அதிபராக பதவியேற்றார். ஆனால் அரசியல் பழிவாங்கல் காரணமாக 1966ஆம் ஆண்டில் பதவி இழந்தார். 1966-1970 ஆண்டு காலம் அவருக்கு சோதனை மிகுந்த காலமாகும். தனியார் கல்விக்கூடம் அமைத்தல், பின்னர் தோட்ட சேவையாளர் சங்கத்தின் செயலாளர் போன்ற பணிகளில் தன்னை ஈடுபடுத்தி கொண்டார். 1970இல் ஏற்பட்ட ஆட்சி மாற்றத்தின் பின்னர் இழந்த அதிபர் பதவி மீண்டும் ஹைலன்ஸ் கல்லூரியில் கிடைத்ததோடு பின்னர் கல்வி அமைச்சில் உயர் பதவிக்கு பதவி ஏற்றம் பெற்று 1973இல் நுவரெலியா கல்வித் திணைக்களத்தில் மேலதிக பணிப்பாளராக இடமாற்றம் பெற்றார். மீண்டும் கல்வி அமைச்சிற்கு இடமாற்றம் பெற்று 1977இல் இலங்கை நிர்வாக பயிற்சி நிறுவனத்தின் ஆலோசகராக கடமையாற்றி பின் முழு நேர சட்டத்தரணியாக செயற்படத் தொடங்கினார். 1980 ஆம் ஆண்டு இத்தம்பதியினருக்கு ரோகினி என்ற பெண் குழந்தையும் பிறந்தது. 1983ஆம் ஆண்டு இலங்கையில் இடம்பெற்ற ஆடிக்கலவரத்தை தொடர்ந்து தமிழ் நாட்டிற்கு

இடம்பெயர்ந்தார். அற்கு 1983-1999 வரை தாயகம் திரும்பியோர் தொடர்பான செயற்பாடுகளில் ஈடுபட்டு மீண்டும் 1998இல் இலங்கை வந்து தோட்ட உட்கட்டமைப்பு அமைச்சில் இளைஞர் ஆலோசகராக செயலாற்றி சகவீனமுற்று 09-07-1999இல் இயற்கை எய்தினார்.

பணிகளும் பங்களிப்பும்

பாடசாலை மட்டத்தில் இர. சிவலிங்கம் அவர்கள் ஆசிரியராக, அதிபராக, கல்வி அதிகாரியாக, தோட்ட சேவையாளர் சங்க செயலாளராக, சட்டத் தரணியாக இலங்கையில் பணியாற்றி, பின்னர் 15 ஆண்டுக்காலம் தமிழ் நாட்டில் மக்கள் மறுவாழ்வு மன்ற இயக்குனராகப் பதவியேற்று பல பணிகள் புரிந்தார்.

கல்வித்துறையில்

பள்ளிக்கூட மட்டத்தில் நல்லாசிரியராக திகழ்ந்து, அவரால் உருவாக்கப் பட்ட மாணவர்கள் பலநூறு பேர் பல துறைகளிலும் சிறந்து விளங்குகின்றனர். 1965 இல் ஹைலன்ஸ் கல்லூரியில் இவர் அதிபராக இருந்த காலத்திலேயே முதன்முறையாக மாணவர்கள் பல்கலைக்கழகத்திற்கு சென்றனர், கல்வி நடவடிக்கைகளோடு இலக்கியம் குறித்த இவரது செயற்பாடுகள் கல்லூரி தமிழ்ச்சங்கம் போன்றவற்றினூடாக பலராலும் நினைவு கூறப்படுகின்றன. (நினைவு மலர் -2000, சாரல் நாடன் -2013) கல்வி அதிகாரியாக செயற்பட்ட காலத்தில் (1970) தோட்டப் பாடசாலைகளை பொறுப்பேற்றவை ஆரம்பித்து வைத்தமை, முதன் முறையாக 13 மலையக பட்டதாரிகளுக்கு ஆசிரிய நியமனம் பெற்றுக் கொடுத்தமை ஆகியவற்றில் இவரது பங்கு குறிப்பிடத்தக்கது.

சமூக அரசியல் கலாசார துறையில்

சமூக மட்டத்தில் அமரர் சிவலிங்கத்தின் பணிகள் மிகப் பரந்ததும் பயனுள்ளவையுமாகும். சிறந்த மேடைப் பேச்சாளராக திகழ்ந்த இவர் சொல்லின் செல்வர் என அடையாளம் காணப்பட்டார். இவர் தமிழில் மாத்திரமல்லாது ஆங்கிலத்திலும் அனைவரையும் கவரக்கூடிய வகையில் பேச வல்லவர். இது இவருக்கு ஏனைய சமூகத்தினிடையே பெரும் மதிப்பை ஏற்படுத்தியது. இவர் இவரது பேச்சும், எழுத்துக்களும் மலையக இளைஞர்களை இவர் பால் ஈர்த்தன. எனவே இவர் இளைஞர் தளபதி என

அழைக்கப்பட்டார். மலையக இளைஞர் முன்னணி என்ற அமைப்பை உருவாக்கி “மலையகம்” என்ற சொல்லிற்கு ஓர் ஆழமான அர்த்தத்தையும் செழுமையையும் வழங்கி, 1960 இல் இலங்கையில் ஏற்பட்ட சாதீனிய எழுச்சியை மொழி, கலாசாரம் என்ற அடிப்படையில் மலையகத்திற்கும் விரிவுபடுத்தியதில் இவரது பங்கு குறிப்பிடத்தக்கது.

கலாசார, இலக்கியத் துறையில், மலையக எழுத்தாளர் மன்ற உருவாக்கம், மலையக நாடக விழா போன்ற செயற்பாடுகளுக்கு முன்னின்றவர். தொழிற்சங்க நடவடிக்கைகளே பெரிதும் முக்கியத்துவம் பெற்றிருந்த காலப்பகுதியில் இத் தொழிற்சங்க தலைமைகளை கடுமையாக விமர்சித்து, அவர்களை தொழிலாளர் பிரச்சினைகள் என்ற மட்டத்திலிருந்து ஏனைய சமூக, பொருளாதார, கல்வி உரிமைகள் பற்றி சிந்திக்க வைத்தார். இந்த முயற்சியின் விளைவாகவே இவர் அரசியல் பழிவாங்கல்களுக்கு உள்ளாகி அதிபர் பதவியை இழந்தார். 1977க்கு பின்னர் சட்டத்தரணியாக கொழும்பில் வாழ நேர்ந்ததை தொடர்ந்து, இவரது செயற்பாடுகள் பெரிதும் கலாசார ரீதியாகவே அமைந்திருந்தன.

தமிழகத்தில் - தாயகம் திரும்பியோர் மத்தியில்

1984இல் தமிழ்நாட்டில் குடியேறியதைத் தொடர்ந்து 15 ஆண்டு காலம் அமரர் சிவலிங்கத்தின் வாழ்வில் பெருந்த சவால்களை சந்தித்ததாகவே அமைந்திருந்தது. சிறிமா - சாஸ்திரி ஒப்பந்தத்தை (1964) தொடர்ந்து வாழ்ந்த மக்களில் ஏறக்குறைய அரைவாசிப் பேர் தாயகம் திரும்பியோராக இந்தியாவில் வாழ்கின்ற ‘சிலோன்காரர்’களாக புனர்வாழ்வு பெறுகின்ற பெரும் போராட்டத்தில் ஈடுபட்டுக்கொண்டிருந்தனர். சிவா அவர்கள் இப்போராட்டத்தில் தன்னை முழுமையாக ஈடுபடுத்திக்கொண்டதன் விளைவே இவருக்கு ஏற்பட்ட ஒரு மாத சிறைவாசம். இவரது “சிறைக் குறிப்புக்கள்” என்ற கட்டுரை அவரது சிறைவாச துன்பங்களை எடுத்துக் கூறுகின்றது. (அமரர், இரா. சிவலிங்கம் - மலையக சிந்தனைகள் 2001)

1998இல் மீண்டும் இலங்கை வந்த சிவா அவர்கள் தோட்ட உட்கட்டமைப்பு அமைச்சின் ஊடாக இளைஞர்களை அணி திரட்டியதோடு மலையக கல்வி மாநாடு போன்ற செயற்பாடுகளிலும் ஈடுபட்டார்.

இறுதியாக, மு. நித்தியானந்தன் குறிப்பிடுவதைப் போல் இவர் ஓர் ஆசிரியரின் விளக்களுளும், சட்ட நிபுணரின் தர்க்கம், ஒரு விடுதலை

மோஹியின் ஆவேசம், ஒரு போராளியின் துணிச்சல், ஒரு அறிஞனின் தெளிவு, ஒரு தலைவனின் சாதாரியம் இவையெல்லாம் இணைந்த ஒரு வண்ணக்கலவையாக மிளிர்ந்தார். இவர் மலையக மக்களுக்காக முன் வைத்த “உயிருக்கு தமிழ், உறவிற்கு சிங்களம், உலகிற்கு ஆங்கிலம்” என்னும் தொடர் ஒரு தீர்க்க தரிசன குரலாக இன்னும் மலைமுகடுகளில் ஒலித்துக் கொண்டே இருக்கின்றது.

- அமரர் சிவலிங்கம் ஞாபகார்த்தக் குழு -

காபாலகடுக அமைச்சரவை அமைப்பில் இருந்து விலகியுள்ள அமைச்சர் சிவலிங்கம் ஞாபகார்த்தக் குழு -

சிவலிங்கம் ஞாபகார்த்தக் குழு -

சிவலிங்கம் ஞாபகார்த்தக் குழு -

சிவலிங்கம் ஞாபகார்த்தக் குழு -

பொருளடக்கம்

வெளியீட்டுரை	v
பதிப்புரை	viii
அமரர் இர.சிவலிங்கம் வாழ்வும் பணிகளும் பங்களிப்பும்	xvii
கல்வியும் சமூகமும்	
1. பெருந்தோட்டத்துறை தமிழ் இளைஞர்: இன்றும் நாளையும் - போராசிரியர் மு. சின்னத்தம்பி	3
2. இளைய மலையகம் புதிய சந்தர்ப்பங்களும் சவால்களும் பேராசிரியர் வீ. சூரியநாராயணன்	16
3. கல்வியும் சமூக நகர்வும்: பெருந்தோட்டச் சமூகம் பற்றிய ஒரு நோக்கு - போராசிரியர் மா. கருணாநிதி	26
4. பெருந்தோட்டப் பெண்கள்: நேற்று, இன்று, நாளை - திருமதி லலிதா நடராஜா	44
5. மலையக மக்களும் புத்திஜீவிகளும் ஒரு மீள் நோக்கு - திரு. வ. செல்வராஜா	65
6. தமிழர் வரலாறும் பண்பாடும்: தெரிந்ததும் - தெரியாததும் - போராசிரியர் சி. மௌனகுரு	86
7. மலேசிய தமிழரின் சமகால வாழ்வியல் பரிமாணங்கள்: சில அவதானிப்புக்கள் - திரு. லெனின் மதிவானம்	136
8. மலையக மக்களின் சமூக - பொருளாதாரம்: ஒரு வரலாற்றுப் பார்வை - கலாநிதி எம். கணேசமூர்த்தி	177
9. மலையகத்தின் அண்மைக்கால நிலச்சரிவுகளும் மக்கள் எதிர்நோக்கும் சவால்களும் - திருமதி. எஸ். வசந்தகுமாரி	211

அரசியலும் மனித உரிமையும்

10. பெருந்தோட்டத்துறைச் சிறுவர் உரிமை மீறல்கள்: 228
சிறுவர் தொழிலாளர் பற்றிய வினோட கண்ணோட்டம்
- திருமதி ஷோபனாதேவி இராஜேந்திரன்
11. சமூக அசைவியக்கத்தில் சட்டங்களின் தாக்கம்: 263
ஒரு விமர்சன நோக்கு
- திரு. இரா.ஜெ. ட்.ரொட்ஸ்கி
12. உள்ளூராட்சி அதிகார சபைகளும் பெருந்தோட்ட மக்களும்: 281
ஒரு கோட்பாடு ரீதியான விமர்சன நோக்கு
- திரு. இரா. ரமேஷ்
13. மலையக அரசியல் செல்நெறியும் மலையக மக்களும் 362
- திரு. சு. விஜயகுமார்
14. மலையக மக்களின் வாழ்வியல்: மனித உரிமைகள் நோக்கு 398
- திருமதி யசோதரா கதிர்காமத்தம்பி
15. புதிய அரசியலமைப்பு உருவாக்கத்தில் மலையக 426
சமூகத்தின் அடையாள முனைப்புகள்
- திரு. பா. கௌதமன்

கலையும் இலக்கியமும்

16. இலங்கை மலையக இலக்கியங்கள் காட்டும் 451
வாழ்வியல் அம்சங்கள்
- திரு. பெ.வேலுசாமி
17. மலையகம் எனும் அடையாளம்: 474
மலையக இலக்கியத்தின் வகிபங்கு
- திரு. தெளிவத்தை ஜோசப்
18. மலையகத் தமிழரின் புலம்பெயர்வும் இலக்கிய ஆக்கமும்: 526
தமிழ்ச் சிறுகதைகளை அடிப்படையாகக் கொண்ட ஓர் ஆய்வு
- திரு. எம்.எம்.ஜெயசீலன்
- கட்டுரையாளர் விபரம் 560

கல்வியும் சமூகமும்

മുഖ്യമന്ത്രിയുടെ ഉദ്ദേശ്യം

பெருந்தோட்டத்துறை தமிழ் இளைஞர்

இன்றும் நாளையும்

போராசிரியர் மு. சின்னத்தம்பி

பொருளியல் துறை, பேராதனைப் பல்கலைக்கழகம்

தோட்டத் தமிழ் இளைஞரைப் பற்றி ஆராய முன்னர் அவர்களைச் சரியாக இனங்கண்டு கொள்வது இன்றியமையாதது. தோட்டத்துறைத் தமிழர், இந்திய வம்சாவளித் தமிழர் என்ற பதங்கள் ஒன்றுக்கொன்று மாற்றாகக் கையாளப்படுவது போன்று தோட்டத்துறை சார்ந்த தமிழ் இளைஞரையும் ஏனைய இந்திய வம்சாவளித் தமிழ் இளைஞரையும் ஒன்றாக இணைத்து ஆராயலாம். ஆனால் அவ்வாறு செய்வது எந்தளவிற்குச் சரியானது என்பதை நாம் தெளிவாக விளக்கிக் கொள்ள வேண்டும். தோட்டத்துறை சார்ந்த எல்லாத் தமிழரும் இந்திய வம்சாவளித் தமிழராகவிருந்த போதும் எல்லா இந்திய வம்சாவளித் தமிழருமே தோட்டத்துறையைச் சார்ந்த தமிழர்களன்று. எனவே, இந்திய வம்சாவளித் தமிழரை தோட்டத் துறையைச் சார்ந்தோர், அவ்வாறல்லாதோர் என இரண்டாகப் பிரித்து நோக்குவது உசிதமாகும். தோட்டத்துறை சாராத இந்திய வம்சாவளித் தமிழர் நகர்ப்புறங்களிலும், சிற்சில பிரதேசங்களில் கிராமங்களை அண்டிய பகுதிகளிலும் வாழ்கின்றனர். தொழில் ரீதியாக நோக்கினும் அவர்கள் தோட்டத்துறை சார்ந்த தமிழர்களல்லர். எனினும், இந்திய வம்சாவளித் தமிழருள் அவர்கள் ஒரு சிறு விகிதாசாரமாகவே இருப்பதாலும் இவ்விரு பிரிவினரும் எதிர்நோக்கும் சமூக அரசியல், பொருளாதாரப் பிரச்சினை களும் சவால்களும் ஏறக்குறைய ஒரே தன்மை வாய்ந்தனவாக இருப்ப தாலும் இவ்விரு பிரிவுகளையும் சார்ந்த இளைஞர்களை இணைத்து ஒன்றாக நோக்குவதில் தவறில்லை.

எல்லாச் சமூகங்களிலுமே இன்று இளைஞர் பலம் வாய்ந்த ஒரு சமூக, பொருளாதார குடித்தொகைப் பிரிவினராகக் கருதப்படுகின்றனர். இளைஞர் என்போர் சமூகத்தின் எப்பிரிவினரைக் குறிக்கும் என்பதற்கு பல்வேறு விளக்கங்கள் கூறப்பட்டுள்ளன. இளைஞரை சமூக, பொருளா

தார, அரசியல் ரீதியாக வேறுபட்ட கண்ணோட்டங்களில் நோக்குவதே இதற்குக் காரணமாகும். பிள்ளைப் பருவத்திற்கும் முதிர்ச்சி நிலைக்கும் இடைப்பட்ட வயதுப் பிரிவினரே இளைஞர் என்ற ஒரு கருத்தும் முன்வைக்கப்பட்டுள்ளது. இதில் கூறப்படும் “முதிர்ச்சி நிலை” என்ற பதம் எதனைக் குறிக்குமென்பது சர்ச்சைக்குரியதாக உள்ளது. ஒரு பிள்ளை முதிர்ச்சி நிலையை அடையும் வயது கலாசாரத்திற்குக் கலாசாரம் வேறுபடுகிறது. மேற்படிப் பிரச்சினைகள் காரணமாகப் பல நாடுகள் இன்று குறிப்பிட்ட வயதெல்லைகளுக்குப்பட்டோரே இப்பிரிவில் அடங்குவதாகப் புள்ளி விபர ரீதியான ஒரு வரைவிலக்கணத்தைக் கையாண்டு, மொத்த குடித்தொகையில் அவர்களை ஒரு விகிதாசாரமாகக் கணிக்கின்றன. உலக உணவு, விவசாய நிறுவனம் 15 வயதுக்கும் 24 வயதுக்கும் இடைப்பட்டோரை இளைஞரென வரையறை செய்கின்றது. (FAO) இலங்கையைப் பொறுத்தவரை, 15 வயதுக்கும் 29 வயதுக்கும் இடைப்பட்டோரை இளைஞரென்ற வரையறைக்குள் அடக்குகிறது தேசிய இளைஞர் மன்றம் (NYC 1987). 1996/97ஆம் ஆண்டு நுகர்வோர் நிதியறிக்கையானது 14 முதல் 25 வயதுக்குப்பட்டோரை இளைஞரென வரையறுத்து, இலங்கையின் மொத்தக் குடித்தொகையில் 23.2 வீதமானோர் இப்பிரிவில் அடங்குவதாக மதிப்பிட்டுள்ளது. (CFS 1996 / 97) எனினும், பொதுவான ஒரு கருத்தில், 14 முதல் 29 வயதுக்குப்பட்டோரை இளைஞரெனக் கருதுவது பொருத்தமானதாகும்.

இளைஞர்கள் அவர்களது விசேட பண்புகள், தேவைகள், சமூக உளவியல் ரீதியான நடத்தை முறைகள் என்பன காரணமாகவே தனிப்பட்ட ஒரு சமூகப் பிரிவினராகக் கருதப்படுகின்றனர். இளமைப் பருவமானது ஒருவனது வாழ்வில் பெரும் மாற்றங்களைக் கொண்ட ஒரு காலப்பகுதியாகும். உதாரணமாக, 15 வயது வரை பெற்றோரில் தங்கியிருக்கும் பிள்ளைகள் அடுத்த சுமார் 7 தொடக்கம் 8 ஆண்டுகளில் தொடர்ந்தும் பெற்றோருடனேயே தங்கியிருந்தாலும் கூட, ஓரளவிற்குச் சுதந்திரமாக வாழத்தொடங்குகின்றனர். இக்காலப் பகுதியில் அவர்கள் தமது சுயநிர்ணய உரிமையை நிலைநாட்ட முயல்வதோடு தம்மிடமிருக்கும் பல்வேறு திறமைகளை வெளிக்கொணரவும் முயல்வர். அத்துடன், தீர்மானங்களை மேற்கொள்வதில் தமக்கும் பங்கு இருக்க வேண்டுமென அவர்கள் விரும்புவர். மேலும் தனிநபர் அபிவிருத்தி, சமூகப் பங்கெடுப்பு என்பன

தொடர்பாகவும் இக்காலப்பகுதி அவர்களுக்கு முக்கியத்துவம் வாய்ந்த ஒன்றாகும். எனவே, இளமைப் பருவத்தை மனிதனது வாழ்வில் வெறுமனே ஒரு காலப்பகுதியாக மட்டும் கருத முடியாது. உண்மையில் அது அவர்களது குறிப்பிட்டதொரு மனோநிலையினைக் குறிப்பதாகக் கருதுவதே சரியானதாகும். இக்காலப் பகுதியில் அவர்கள் ஆக்கத்திறன் கொண்டோராகவும், சுறுசுறுப்பு மிக்கவர்களாகவும், எதிலும் புதுமையைக் காணுவோராகவும், புதிய கருத்துகளை இலகுவில் ஏற்றுக்கொள்வோராகவும், பெருமளவிற்கு இலட்சியவாதிகளாகவும் இருப்பர். இளம் பிள்ளைகளென்ற நிலையில் இருந்து அவர்கள் வளர்ந்தோராக மாற்ற மடையும் காலப்பகுதியும் இதுவேயாகும். எனவே, இக்காலப் பகுதி அவர்களது தனிமனித வளர்ச்சியில் ஒரு முக்கிய கட்டமாக இருக்கின்றது. இளைஞர்கள் ஒரு நாட்டினது கலாசாரம், கௌரவம் என்பவற்றை முன்னெடுத்துச் செல்வோராகவும், நாட்டினது இறைமையின் பாதுகாவலராகவும் இருப்பதால் அவர்களைச் சிறந்த கல்வியறிவு கொண்டோராகவும், சமூக ரீதியாகப் பயனுள்ளோராகவும், பொருளாதார ரீதியாக சுய தங்கியிருப்போராகவும் வளரச்செய்தல் இன்றியமையாததாகும்.

எமது நாட்டு இளைஞரைப் பொறுத்தமட்டில், கடந்த சுமார் 30 ஆண்டுகள் மிகவும் சிக்கல் நிறைந்த ஒரு காலப் பகுதியாகும். நாட்டின் தென் பிராந்தியத்தில் தோல்வியில் முடிந்த 1971 ஆம் ஆண்டு, 1987-89 காலப்பகுதி இளைஞர் கிளர்ச்சிகள், இப்போது வடக்கிலும், கிழக்கிலும் நிலவும் நிலைமைகள், நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கும் போர் காரணமாக ஆயிரக் கணக்கான இளைஞரை இந்நாடு இழந்துள்ளது. எஞ்சியுள்ள இளைஞரிடையேயும் புதிதாக இளைஞர் பரம்பரையில் சேருவோரிடையேயும் இவை ஒருவித மனச்சோர்வையும் நிச்சயமற்ற தன்மையையும் ஏற்படுத்தியுள்ளன. இதன் விளைவாக, அவர்களிடையே தற்கொலைச் சம்பவங்கள் அதிகரித்து வருவதாக சில ஆய்வாளர் கூறுகின்றனர். வறுமை, வேலையின்மை, கல்வியறிவின்மை, இன ரீதியானதும் அரசியல் ரீதியானதும் பாரபட்சங்கள், அரசியல் பழிவாங்கல்கள், இன - சாதி அடக்குமுறைகள், முக்கிய தீர்மானங்களை மேற்கொள்வதில் அவர்களுக்குப் பங்கின்மை போன்ற சமூக, பொருளாதாரக் காரணிகள் அவர்களிடையே பொதுவானதொரு அமைதியின்மையை உருவாக்கியுள்ளன. (GOSL, 1990) அதே வேளையில், இவற்றாலேற்படும்

மனவிரக்தி, பல்வேறு காரணங்களால் திருமண வயது பின்போடப்படல், இளைஞரிடையே ஏற்படும் காதல் விவகாரங்களை மரபு சார்ந்த சமூகப் பெறுமானங்கள் காரணமாகப் பெற்றோர் புறக்கணித்தல் போன்றனவும் அவர்களிடையே பொதுவாகக் காணப்படும் பிரச்சினைகள் தோட்டப்புற இளைஞர்களுக்கும் பெருமளவிற்கு பொருந்து வனவாகும். மேற்படி பிரச்சினைகளுக்கு புறம்பாக தோட்ட இளைஞர் வேறு பல பிரச்சினைகளையும் எதிர்நோக்குகின்றனர். எனவே, நாட்டின் ஏனைய சமூகங்களைச் சேர்ந்த இளைஞர்களைப் போன்றே தோட்டத்துறை சார்ந்த இளைஞர்களும் ஒருவித விரக்தி நிலையில் உள்ளனர். ஒருவனது கல்வியறிவும் அவன் செய்யும் தொழிலுமே அவனது சமூக அந்தஸ்தை நிர்ணயிக்கும் இரு பிரதான காரணிகளாகும். ஏனைய சமூகங்களோடு ஒப்பீட்டு ரீதியில் நோக்குமிடத்து தோட்டத்துறை சார்ந்த இளைஞர்கள் இந்த இரண்டிலுமே பின்தங்கியுள்ளனர்.

தோட்ட இளைஞரின் கல்வி நிலை

இலங்கை காலனித்துவ ஆட்சியினின்றும் விடுபட முன்னரே ஆரம்பக் கல்வி தொட்டு பட்டப்படிப்பு வரையிலான இலவசக்கல்வி முறையொன்று இந்நாட்டில் அறிமுகம் செய்யப்பட்டது. அடுத்தடுத்து பதவிக்கு வந்த அரசாங்கங்களும் நாட்டு மக்களுக்குச் சிறந்த கல்வி வசதிகளை ஏற்படுத்திக் கொடுப்பதற்கு முன்னுரிமை அளித்து வந்தன. இதன் மூலம் முறையான கல்வியை வழங்குவதற்கென நாட்டில் பாடசாலைகள், பல்கலைக் கழகங்கள், வேறும் உயர்கல்வி நிறுவனங்கள் என்பவற்றை உள்ளடக்கிய விரிவானதொரு கல்வி வலையமைப்பு உருவாக்கப்பட்டது. இது தவிர, தனியார் துறையினரும் பல்வேறு கல்வி நிறுவனங்களை அமைத்தனர். நாட்டு மக்களின் கணிசமான பகுதியினரின் கல்வி மட்டத்தை உயர்த்துவதில் இவை பெரும் பங்காற்றின என்பதில் ஐயமில்லை. 5 வயதுக்கு மேற்பட்டோரில் சுமார் 91 வீதமானோர் ஆகக் குறைந்தது ஆரம்பக் கல்வியையும் 56 வீதமானோர் இரண்டாம் நிலைக் கல்வியையும் பெறுவதற்கு இவையே உதவின. (CFS 96/97). பெரும்பாலான கல்வி நிறுவனங்கள் நகர்ப்புறங்களிலேயே திறக்கப்பட்டதால் அத்துறையைச் சேர்ந்தோரே இதன் ஆக்கக்கூடிய நன்மைகளைப் பெற்றனர். தொடர்ந்து வந்த ஆண்டுகளில் கிராமப் புறங்களுக்கும் இவ்வசதிகள் ஓரளவிற்காவது விஸ்தரிக்கப்பட்டதால் கிராமிய துறையைச் சேர்ந்தோரும் கல்வியில்

முன்னேற்றம் காண முடிந்தது. ஆனால், தோட்டத்துறையைப் பொறுத்த வரையில், இதேவித வசதிகள் செய்து கொடுக்கப்படாததால் ஆரம்பக் கல்வி பெறுவோரின் விகிதாசாரம் திருப்திகரமானதாக இருந்த போதும், இரண்டாம் நிலைக் கல்வியையும் இரண்டாம் நிலைக்குப்பின் கல்வியையும் பெறுவோரின் விகிதாசாரம் மிகவும் குறைவாகவே இருந்தது. தோட்டப் பிள்ளைகளினது கல்வியானது தேசிய கல்வி முறையின் கீழ் கொண்டுவரப்படாததே இதற்கான முக்கிய காரணமாகும். 1970ஆம் ஆண்டுகளில் தோட்டப் பாடசாலைகளை அரசாங்கம் சுவீகரிக்கும்வரை அவற்றை அமைத்து பராமரிக்கும் பொறுப்பு தோட்ட முகாமையாளரின் கைகளிலேயே விடப்பட்டிருந்தது. அதாவது, தோட்டத் தொழிலாளரது பிள்ளைகளின் கல்விக்கு தோட்ட முகாமையாளரே பொறுப்பு. ஆனால் இலாபத்தை உச்சப்படுத்துவதையே பிரதான நோக்கமாகக் கொண்டிருந்த தோட்ட முகாமையாளரோ தமது இலாபங்களைப் பாதிக்கும் எல்லாவிதச் செலவினங்களையும் இயன்றளவு குறைப்பதற்கு முயன்றதால் தொழிலாளரது பிள்ளைகளின் கல்வியில் செலவிடுவதற்கு அவர்கள் உற்பத்தி நடவடிக்கைகளுக்கு அளித்த அதேயளவு முக்கியத்துவத்தை அளிக்கவில்லை. இப்பிள்ளைகள் கல்வியறிவு பெற்றால் தோட்ட வேலையில் அவர்களது ஆர்வம் குன்றிவிடக் கூடுமென்ற ஐயப்பாடு அவர்களிடம் காணப்பட்டதால் மேலும் தொழிலாளரது பிள்ளையின் கல்விக்கு முக்கியத்துவம் அளிக்காது விட்டனர். இதனால் தோட்டப் பாடசாலைகள் பெரும்பாலும் வசதிகள் குறைந்ததும், தனியொரு ஆசிரியரைக் கொண்டதுமான ஆரம்பப் பாடசாலைகளாகவே இருந்து வந்தன. போதிய கல்வித் தகைமைகளையும் பயிற்சியையும் கொண்டிராத இவ்வாசிரியர்கள் பல சந்தர்ப்பங்களில் தோட்டக் காரியாலயங்களில் பகுதி நேர வேலை செய்வதற்கு நிர்ப்பந்திக்கப்பட்டனர். அதாவது, அவர்கள் பல தோட்டப் பாடசாலைகளில் பகுதிநேர ஆசிரியர்களாகவே கடமையாற்றினர். மேற்படி காரணங்களால் நாட்டின் ஏனைய பிரதேசங்களிற் போன்ற தோட்ட மக்களிடையே கல்வி வளர்ச்சியடையவில்லை. உதாரணமாக, 1973 ஆம் ஆண்டில் அதாவது தோட்டப் பாடசாலைகளை அரசாங்கம் சுவீகரிக்கச் சற்று முன்னர், 51.7 வீதமான தோட்டப் பிள்ளைகள் பாடசாலை செல்லாதோராகவும், 40.6 வீதமானோர் மட்டுமே ஆரம்பக்கல்வி பெற்றோராகவும் இருந்தனர். இரண்டாம் நிலைக்கல்வி பெற்றோர் 6.7 வீதமாகவும், கல்விப் பொதுத்தராதர சாதாரண தரப் பரீட்சையில் சித்தியடைந்தோர் 1.3 வீத

மாகவுமிருந்தனர். இது நாட்டின் ஏனைய சமூகங்களோடு ஒப்பிடும்போது மிகவும் குறைந்த கல்வி மட்டமாக இருந்தது. தோட்டப் பாடசாலைகளை அரசாங்கம் சுவீகரித்த பின்னரே இதில் சில முன்னேற்றங்கள் ஏற்பட்டன. எனினும், 1995 ஆம் ஆண்டிலும் கூட 21.9 வீதமான தோட்டப் பிள்ளைகள் பாடசாலைக்குச் செல்வதில்லை என்றும், 26.9 வீதமானோர் 9ம் வகுப்பிற்குக் குறைந்த கல்வியையும், 21.6 வீதமானோர் மட்டுமே க.பொ.த. (சாதாரண தரம்) அல்லது அதற்கு மேற்பட்ட கல்வியும் பெற்றுள்ளனர் என்றும் தெரிய வருகின்றது. மேற்படி புள்ளவிபரங்களைத் தோட்டப் புற இளைஞரின் கல்விநிலை ஒப்பீட்டளவில் குறைவாக உள்ளமைக்கு ஆதாரமாகக் கொள்ளலாம். இக்காலப் பகுதியில் இவர்களது கல்வியி லேற்பட்ட ஒரு சில முன்னேற்றங்களுக்கும் அரசாங்க முயற்சியிலும் பார்க்க வெளிநாட்டு உதவி வழங்கும் நிறுவனங்களின் பங்களிப்பே கூடுதலாகவிருந்தமை இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது. கடந்த சுமார் இருபதாண்டு காலப்பகுதியில் தோட்டத்துறையைச் சாந்தோரின் கல்வியில் குறிப் பிடத்தக்க வளர்ச்சி ஏற்பட்டுள்ள போதும் பல வருட கால புறக்கணிப் புக்குட்பட்டிருந்த அவர்களது கல்வி நிலை ஏனைய சமூகங்களோடு ஒப்பீட்டளவில் இன்றுங் கூட பின்தங்கியே காணப்படுகிறது.

தோட்ட இளைஞரின் தொழில் நிலை

இலங்கையில் காணப்படும் வேலையின்மைப் பிரச்சினையின் ஒரு முக்கிய பண்பு இளம் வயதினரிடையே அது செறிந்து காணப்படுவதாகும். வேலையின்மையானது 15 வயதுக்கும் 19 வயதுக்கும் இடைப்பட் டோரிடையே 32 வீதமாக மதிப்பிடப்பட்டுள்ளது. இந்நாட்டின் இளைஞரி டையே வேலையின்மையானது ஒரு பொதுவான பிரச்சினையாக விருக்கும் அதே வேளையில், அண்மைக்காலங்களில் தோட்டத்துறை சார்ந்த இளைஞரிடையே பெருகிவரும் உயர்ந்த வேலையின்மையும் கீழுழைப்பும் முக்கிய பிரச்சினைகளாக இனங்காணப்பட்டுள்ளன. தோட்டத்துறை சார்ந்த மக்களிடையே பொதுவான வேலையின்மை விகிதம் ஏனைய துறைகளிலும் பார்க்க குறைவாகவிருந்த போதும் (6.9%) தோட்ட இளைஞரிடையே இது உயர்வாகவிருப்பது குறிப்பிடத்தக்கது. 14 - 18 வயதினரிடையே அது 37.6 வீதமாகவும், 19-25 வயதினரிடையே 18.7 வீதமாகவும் உள்ளது. எனினும், 26-35 வயதினரிடையே வேலை யின்மை 2.9 வீதமாக மட்டுமே உள்ளமை வேலையின்மையானது 14-25

வயதுக்குப்பட்டோரிடையே செறிந்து காணப்படுவதைக் காட்டுகிறது. (CFS 1996/97). எனவே, தோட்ட இளைஞரிடையே காணப்படும் முக்கிய பிரச்சினைகளுள் ஒன்றாக இதனைக் கருதலாம்.

எழுபதாம் ஆண்டுகளின் பிற்பகுதியில் இலங்கையில் நிலவிய மோசமான வேலையில்லாப் பிரச்சினையை ஆராய்வதற்கென சர்வதேச தொழிற்சாலைத்தினால் இங்கு அனுப்பப்பட்ட ட்வி சீயர்ஸ் குழு நாட்டில் மொத்த வேலையின்மை 24 வீதமாக இருப்பதாகவும் (அதாவது ஊழியப்படையில் நான்கு பேரில் ஒருவர் வேலையின்றி இருப்பதாகவும்) இவ்வித உயர்ந்த வேலையின்மைக்கு தொழிற் சந்தையில் காணப்பட்ட சில நிலுவையற்ற தன்மைகளே காரணமெனவும் சுட்டிக் காட்டியது. குறிப்பாக அது இரண்டு விதமான நிலுவையின்மைகளை வலியுறுத்திற்று. ஒன்று ஊழியத்தினது மொத்த நிரம்பலுக்கும் மொத்தக் கேள்விக்கும் இடையில் காணப்பட்ட நிலுவையின்மை. மற்றது வேலையற்றோரின் தொழில் எதிர்பார்ப்புகளும் தொழிற் சந்தையில் கிடைக்கும் தொழில் வாய்ப்புகளுக்கும் இடையே காணப்படும் நிலுவையின்மை அல்லது பொருத்தப்பாடினமையுமாகும். குறிப்பாக படித்த இளைஞரிடையே காணப்பட்ட உயர்ந்த வேலையின்மைக்கு இந்த இரண்டாவது வகை நிலுவையின்மையே காரணமாக விருந்ததாக அது கூறியது (ILO, 1971). இந்த நிலை தொடர்ந்தும் இருந்து வருவதை இளைஞர் தொடர்பான 1990 ஆம் ஆண்டு ஜனாதிபதி ஆணைக்குழுவும் சுட்டிக்காட்டியது. வேலையற்றோரில் பெரும்பாலானோர் கைத்தொழில் துறை வேலை வாய்ப்புக்களையும் எழுதுவினைஞர் தொழில், முகாமைத்துவம் சார்ந்த தொழில்கள் போன்றவற்றையும் விரும்பியதாகவும், க.பொ.த. (சாதாரண தரப்) பரீட்சை, உயர்தரப் பரீட்சை, பட்டப்படிப்பு என்பவற்றில் தேர்ச்சி யடைந்தோர் வெண்சட்டை உத்தியோகத்தை விரும்புவதாகவும், பின்னையோருள் 1.5 வீதமானோர் மட்டுமே விவசாயத்துறை சார்ந்த தொழில்களை விரும்புவதாகவும் அது கண்டறிந்தது (GOSL, 1990).

நாட்டின் ஏனைய துறைகளைப் பொறுத்தவரை, வேலை தேடுவோரின் கல்வி மற்றும் தொழில் தகைமைகள் என்பவற்றுக்கும் தொழிற் சந்தையில் காணப்படும் தொழில் வாய்ப்புகளுக்கும் இடையிலான இயைபற்ற தன்மையே அவர்களிடையே வேலையின்மையை ஏற்படுத்துகின்றது. தோட்டத்துறை சார்ந்த இளைஞரைப் பொறுத்தமட்டில், அவர்களது

கல்வித் தரம் குறைவாக உள்ளமை ஏற்கனவே விளக்கப்பட்டுள்ளது. எனவே நாட்டின் ஏனைய துறை இளைஞர்களிடையே காணப்படும் வேலையின்மையைப் போன்று அவர்களிடம் காணப்படும் கல்வித் தகைமைகளோ, தொழில் தகைமைகளோ அவர்களது வேலையின்மையை நிர்ணயிக்கவில்லை. மாறாக, குறைந்த கல்வித் தகைமைகளையே கொண்ட இவர்கள் தோட்டத் தொழில் உடல் உழைப்பு சார்ந்த வேலை வாய்ப்புகள் பெருமளவு காணப்பட்டபோதும் பல்வேறு காரணங்களால் அவற்றில் ஈடுபடுவதற்கு தயங்குகின்றனர். தோட்ட இளைஞர்கள் அவர்களது பெற்றோர்களைப் போலன்றி தோட்டங்களில் கிடைக்கும் வேலைத்தள மேற்பார்வையாளர் பதவிகளை ஏற்பதற்குக் கூட தயக்கம் காட்டுவது பல ஆய்வுகளினின்றும் தெரிய வந்துள்ளது. மேலும் மேற்பார்வையாளரின் கெடுபிடிகளுக்கு உட்பட்டு வியர்வை சிந்தி வேலை செய்வதை அவர்கள் நிராகரிக்கத் தொடங்கி விட்டமையை இது காட்டுகின்றது. தோட்டத் தொழிலாளரின் சராசரி வயது படிப்படியாக உயர்ந்து வருகின்றமை இளைஞர் தோட்டத் தொழிலில் சேர்வது காலப்போக்கில் வீழ்ச்சியடைந்து வருகின்றமைக்குச் சான்றாக உள்ளது. இதனால், தோட்டங்களில் இன்று தொழிலாளருக்குப் பற்றாக்குறை ஏற்பட்டுள்ளமை தோட்டக் கம்பனிகளின் கவனத்தை ஈர்த்து வருகின்றது. தோட்டத்துறை சார்ந்த தொழில்கள் குறைந்த சமூக அந்தஸ்தைக் கொண்டிருப்பதோடு அவற்றினின்றும் கிடைக்கும் வருமானம் குறைவாகவிருப்பதும் கஷ்டமான சூழ்நிலைகளில் (அதாவது, மோசமான காலநிலை, கரடுமுரடான மலைப்பிரதேசம் என்பவற்றில்) வேலை செய்ய வேண்டிய நிர்ப்பந்தம் காணப்படுவதும், தோட்ட வேலைகளில் இளைஞர்களின் ஆர்வம் குன்றி வருவதற்கு முக்கிய காரணங்களாகும். தனியார் மயமாக்கத்தின் பின்னர் தோட்டங்களில் வேலைப்பளு அதிகரித்து வருகின்றமை (தனியார் முகாமைக் கம்பனிகள் நாள் சம்பளத்திற்கான வேலையிளவைக் கூட்டியுள்ளன) எதிர்காலத்தில் தோட்டத் தொழில் கடினமான ஒன்றாக இருக்கப் போகின்றது என்ற உணர்வை இளைஞரிடையே ஏற்படுத்தி யுள்ளது. மேற்படி காரணங்களால், இளைஞர்கள் ஓரளவு உயர்ந்த வேதனைகளைத் தருவனவும், சற்று உயர்ந்த சமூக அந்தஸ்தையும் ஓரளவு சிறந்த வாழ்க்கை வசதிகளையும் தருவனவுமான வேறு தொழில் வாய்ப்புகளை நாடுவது இயல்வே. வெகுசன ஊடகங்களின் வாயிலாகத் திறந்த பொருளாதாரத்தின் பொருள் சார்ந்த நன்மைகளைப் பற்றிய அறிவு அவர்களிடையே

வேகமாகப் பரவி வருவதும், போக்குவரத்து, தொலைத்தொடர்பு என்பற்றில் ஏற்பட்டுள்ள துரித அபிவிருத்தியும் இதற்குக் கணிசமான பங்களித்துள்ளன. 1988 இல் இவர்களது குடியரிமை மீள வழங்கப் பட்டதும், உணவுப் பங்கீட்டு முறை கைவிடப்பட்டதும் இதற்கு மேலும் வலுவூட்டின. கடந்த காலங்களில் பங்கீட்டு அரிசியானது தோட்ட முகாமை யாளருக்கூடாகவே தொழிலாளர் குடும்பங்களுக்கு வழங்கப்பட்டு வந்தது. அவர்கள் தோட்ட வேலையை விட்டு வெளியேறும் சந்தர்ப்பங்களில் பங்கீட்டரிசியையும் இழக்க நேரிட்டது. அதாவது பங்கீட்டரிசி விநியோகத் தினூடாக அவர்கள் தோட்டங்களுடன் பிணைக்கப்பட்டிருந்தனர். 1978ஆம் ஆண்டு பங்கீட்டரிசி வழங்கும் முறை நிறுத்தப்பட்டதால் நிலைமை மாறிற்று. இளைஞர்கள் தோட்டங்களை விட்டு வெளியேறுவதற்குத் தடையாகவிருந்த ஒரு முக்கிய தடை இதன் மூலம் நீக்கப்பட்டது.

1977இல் அறிமுகம் செய்யப்பட்ட திறந்த பொருளாதாரக் கொள்கையின் கீழ் ஏனைய துறைகளிலேற்பட்ட தொழில் வாய்ப்புகளினால் ஈர்க்கப்பட்ட இளைஞர்கள் பலர் தோட்டங்களை விட்டு வெளியேறி நகர்ப்புறங்களில் பல்வேறு தொழில்களில் ஈடுபட்டனர். ஆனால், இத்தொழில்கள் பெரும்பாலும் கல்வியிலும், தொழிற்பயிற்சியிலும் முன்னேற்றமடைந்த ஏனைய துறை இளைஞரால் கைவிடப்பட்ட தொழிற் சந்தையின் கீழ் மட்டத் தொழில்களாகவே இருந்தன. பல்வேறு வகையான சில்லறைக் கடைகளில் உதவியாளராகப் பணிபுரிதல், சிறு சிறு உணவகங்களில் நானாவித தொழில்களைச் செய்தல், வசதி படைத்த நகர்ப்புற வீடுகளில் வீட்டுப்பணி புரிதல் போன்ற முறைசாராத்துறை தொழில்களாகவே இவை இருந்தன. தோட்ட வேலைகளோடு ஒப்பீட்டளவில் இவை சற்று உயர்ந்த வருமானத்தைத் தந்ததோடு வேறுபட்டதொரு சூழ்நிலையில் தொழில் புரிவதற்கான வாய்ப்பையும் ஏற்படுத்தின. இவ்வாறான தொழில்கள் பெரும்பாலும் நகர்ப்புறங்களிலேயே காணப்பட்டதும் இவ்விளைஞர்களைக் கவர்ந்த ஒரு அம்சமாகும். எனினும், இத்தொழில்களில் நீண்ட வேலைநேரம், விடுமுறை வசதிகளின்மை, தொழிலின் நிரந்தரமற்ற தன்மை, ஓய்வுகால நன்மைகள் இல்லாமை போன்ற அசௌகரியங்களுக்கும் ஊழியச் சுரண்டல் காணப்பட்டன. இவ்வித அசௌகரியங்களுக்கும் ஊழியச் சுரண்டல்களுக்கும் மத்தியிலும் பெருமளவு இளைஞர்கள் தோட்டங்களை விட்டு வெளியேறத் தொடங்

கினர். ஆனால், தமிழருக்கெதிரான 1983 ஜூலை கலவரங்கள் இதற்கு ஆப்பு வைத்தன. வெளியிடங்களில் தொழில் புரிந்த பல இளைஞர்கள் பாதுகாப்புத் தேடி தமது தொழில்களைக் கைவிட்டு தோட்டங்களுக்குப் பின் வாங்கினர். வடக்கு - கிழக்குப் போர் காரணமாக இன்று நாட்டில் நிலவி வரும் பாதுகாப்பு நிலைமைகள் தோட்ட இளைஞர்கள் வெளியிடங்களுக்குச் செல்வதற்குத் தடையாக உள்ளன. அவ்வாறு செல்வோர் பாதுகாப்புப் பிரிவினரின் கெடுபிடிகளுக்கு உள்ளாக்கப்படுவதோடு, சந்தேகத்தின் பேரில் கைது செய்யப்படுவதும் தடுப்புக்காவலில் வைக்கப்படுவதும் வழக்கமாகி விட்டது. ஏற்கனவே இவ்வாறு தடுப்புக் காவலில் வைக்கப்பட்ட பல இளைஞர்கள் அவர்களுக்கெதிராக எவ்வித குற்றப் பத்திரங்களும் தாக்கல் செய்யப்படாது சிறைக்கூடங்களிலும் தடுப்பு முகாம்களிலும் வாடுகின்றனர். எனவே, தோட்டங்களில் வேலை செய்ய விரும்பாத பல இளைஞர்கள் வெளியிடங்களுக்குச் சென்று தொழில் புரிய முடியாத நிலையில் தோட்டங்களுக்குள்ளேயே வேலையற்றோராக முடங்கிக் கிடக்கும் அவல நிலைக்கு உள்ளாக்கப்பட்டுள்ளனர். தோட்ட இளைஞரிடையே அதிகரித்து வரும் வேலையின்மைக்கு இவையே முக்கிய காரணங்களாகும்.

படித்த இளைஞரைப் பொறுத்த வரையில் தோட்டங்களில் அவர்களுக்கு வேலை வாய்ப்புகள் மிக அரிதாகவே காணப்படுகின்றன. அதேவேளையில், தோட்டங்களுக்கு வெளியே தொழில் வாய்ப்புகளைப் பெறுவதற்கு அவர்களது கல்வித் தகைமைகள், தொழில்சார் பயிற்சி என்பன போதுமானதாக இல்லை. தோட்ட இளைஞரது குறைந்த கல்வித் தகைமைகள் ஏற்கனவே ஆராயப்பட்டுள்ளன. பொருளாதார அபிவிருத்தியை ஏற்படுத்துவதில் மனிதவள அபிவிருத்தி வகிக்கும் முக்கிய பங்கினை உணர்ந்துள்ள அரசாங்கம் அதனை மேம்படுத்துவதற்கென நாட்டின் பல்வேறு பகுதிகளிலும் மனித வள அபிவிருத்தி மையங்களை அமைத்துள்ளது. எனினும், தோட்ட இளைஞர்களுக்கு அவ்வித பயிற்சிக்கான வசதிகள் மிகவும் குறைவாகவே உள்ளன. தமிழ் மொழி மூல பயிற்சியாளர் இன்மை இதற்கான முக்கிய காரணங்களுள் ஒன்றாகும். ஏறக்குறைய எல்லாப் பெருந்தோட்ட மாவட்டங்களிலுமே தொழில்நுட்ப பயிற்சிக் கல்லூரிகளும் பயிற்சி மையங்களும் இருந்த போதிலும் சிங்களமே அவற்றில் பயிற்சி மொழியாக உள்ளதால் தமிழ்

மொழி மூலமாகக் கல்வி பயின்ற மலையக இளைஞர்கள் இப்பயிற்சி நெறிகளில் சேரமுடியாத நிலை காணப்படுகின்றது. மேலும், தொழில் நுட்பக் கல்லூரிகளின் பல்வேறு பயிற்சி நெறிகளில் ஒரு பகுதி கோட்பாடு சார்ந்ததாகவிருப்பதால், அவற்றில் சேருவதற்கான ஆகக் குறைந்த கல்வித்தரம் க.பொ.த.சாதாரண தரப் பரீட்சையில் கணிதம், விஞ்ஞானம் என்பவற்றுடன் சித்தி பெற்றிருப்பதாகும். ஏற்கனவே குறிப்பிட்டது போன்று இப்பரீட்சையில் பெரும்பாலான தோட்டபிள்ளைகள் மேற்படிப் பாடங்களிலேயே சித்தியடையத் தவறுகின்றனர். எனவே, பயிற்சி நெறிகளில் சேருவதற்கான ஆகக்குறைந்த கல்வித் தகைமைகள் அவர்களிடம் இருப்பதில்லை. அப்படி இருந்தாலும் கூட இப்பயிற்சி நெறிகளுக்கு இருக்கும் வரையறுக்கப்பட்ட இடங்களுக்கு ஏனைய சமூக இளைஞர்களோடு போட்டியிட வேண்டிய நிலையில், ஒரு சிலர் மட்டுமே அனுமதி பெறக்கூடியதாக உள்ளது. போக்குவரத்துப் பிரச்சினைகளினதும், எதிர் காலத்தில் பெறக்கூடிய உயர்ந்த வருமானத்திற்காக இன்றைய உழைப்பை விட்டுக்கொடுக்க விரும்பாத பலர் ஏதாவதொரு தொழிலில் உடனடியாகச் சேருவதிலேயே நாட்டங் காட்டுவதாலும் இப்பயிற்சி நெறிகளில் சேருவோரின் எண்ணிக்கை குறைவாகவே உள்ளது. பெரும்பாலான தோட்ட இளைஞர்கள் அரசு சார்பற்ற நிறுவனங்களால் நடாத்தப்படும் பயிற்சி நெறிகளின் மூலமே சிற்சில பயிற்சிகளைப் பெறுகின்றனர். ஆனால், இவ்வித பயிற்சிகள் அரசாங்க நிறுவனங்களால் ஏற்றுக்கொள்ளப் படுவதில்லை. இதனால் தோட்டங்களுக்கு வெளியே தொழில் வாய்ப்புகளைப் பெறுவதற்குத் தேவையான தொழில்சார் தகைமைகளும் அவர்களிடம் அரிதாகவே காணப்படுகின்றன.

வெளியிடங்களில் காணப்படும் தொழில் வாய்ப்புகள் பற்றிய தகவல்களும் தோட்ட இளைஞர்களுக்கு உடனுக்குடன் கிடைப்பதில்லை. பத்திரிகை, வானொலி, தொலைக்காட்சி போன்ற வெகுசன ஊடகங்கள் தொழில் வாய்ப்புகள் பற்றிய விளம்பரங்களை வெளியிடுவதில் சிங்கள, ஆங்கில மொழிகளுக்கே முன்னுரிமை அளிக்கின்றன. அரசாங்கத் துறை தொழில் வாய்ப்புகள் பற்றிய தகவல்களைச் சுமந்து வரும் அரசாங்க “கெசர்” தோட்டப்புற இளைஞர்களுக்குக் கிடைப்பதில்லை. அத்துடன், அரசாங்க நிர்வாகத்துறை அரசியல் மயப்படுத்தப்பட்டிருப்பதாலும், இனரீதியான பாகுபாட்டைக் கொண்டதாக இருப்பதாலும் அரசாங்கத்

தொழில் வாய்ப்புகள் அவர்களுக்கு இலகுவில் கிடைப்பதில்லை. அவர்களிடையே மனவிரக்தியை ஏற்படுத்தும் முக்கியமான தொரு காரணியாக இதுவும் உள்ளது.

இந்த நூற்றாண்டு காலப்பகுதியிலாவது தோட்ட இளைஞர்கள் கல்வியிலும் தொழிற்றுறையிலும் முன்னேற்றமடைய வேண்டுமாயின் அதற்கான வாய்ப்புகளை உருவாக்குவதும், இதற்கு அவர்களைத் தயார்ப்படுத்துவதும் இன்றியமையாததாகும். முறைசார்ந்த கல்விக்கான வசதிகளை மேம்படுத்துவதற்கு ஏற்கனவே பல்வேறு நடவடிக்கைகள் மேற்கொள்ளப்பட்டு, தோட்ட இளைஞர்கள் அவற்றின் நன்மைகளை அனுபவிக்கவும் தொடங்கிவிட்டனர். அவர்களது முன்னேற்றத்தின் அடுத்த கட்டமாக பல்வேறு துறைகளில் அவர்களது மனித வள அபிவிருத்தித் தேவைகள் பூர்த்தி செய்யப்பட வேண்டியது அவசியமாகும். தோட்ட இளைஞரது மனித வளத் தேவைகளை இனங்காணும் பொழுது இளைஞரது அபிலாசைகளுக்கு மட்டுமன்றி தோட்டங்களின் தேவைகளுக்கும் முக்கியத்துவம் கொடுக்கப்பட வேண்டும். இவ்வாறான மனித வள அபிவிருத்தித் தேவைகளுட் சில பின்வருமாறு:

- தோட்டத்துறைக்கு வெளியே வேலை வாய்ப்புகளைப் பெறுவதற்குத் தேவையான வினைத்திறன்களை அவர்களிடையே அபிவிருத்தி செய்தல்.
- தோட்டங்களுக்கு வெளியே சுயதொழில்களில் ஈடுபடுவதற்கும் வருமானம் உழைப்பதற்குமான அவர்களது முயற்சியாண்மையை அபிவிருத்தி செய்தல்.
- தோட்டங்களுக்குள்ளேயே மேலதிக வருமானத்தை உழைத்துக் கொள்வதற்குத் தேவையான வினைத்திறனை உருவாக்குதல்.
- தோட்ட விவசாயத்திற்கும் வேறு உற்பத்தித்துறை நடவடிக்கைகளுக்கும் தேவையான வினைத்திறன்களை மேம்படுத்தல்.
- தோட்டங்களோடு தொடர்பான ஆதாரத் தொழில் சார்ந்த வினைத்திறன்களை மேம்படுத்தல்.
- தோட்ட இளைஞரது மனப்பாங்குகளை மாற்றுவதன் மூலமும், பெண்களின் பங்கெடுப்பு, பால் தொடர்பான பிரச்சினைகள், மேலதிக வருமானத்தை உழைத்தல் என்பன பற்றிய அவர்களது அறிவினை

வளர்ப்பதன் மூலம் தோட்டக் குடும்பங்களின் வாழ்க்கைத் தரத்தை மேம்படுத்தல்.

இவ்வாறான மனித வள அபிவிருத்தித் தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்யும் விதமான புதிய பயிற்சி நெறிகள் உருவாக்கப்படுவதோடு, ஏற்கனவே இருக்கும் பயிற்சி நெறிகளைத் தரமுயர்த்துவதன் மூலமும் இளைஞரின் தொழில்சார் பயிற்சி, தொழில்நுட்ப வினைத்திறன், பொது அறிவு என்பன உயர்த்தப்பட வேண்டும். இதற்கென ஐந்து வகையான பயிற்சி நெறிகள் இனங் காணப்பட்டுள்ளன. அவை பின்வருமாறு:

1. அறிவு சார் பயிற்சித் திட்டங்கள்.
2. மைய வினைத்திறன் அபிவிருத்திப் பயிற்சித் திட்டங்கள்
3. தொழில்சார் பயிற்சித் திட்டங்கள்
4. முயற்சியாண்மையை அபிவிருத்தி செய்வதற்கான பயிற்சித்திட்டங்கள்
5. தோட்ட வேலைகளுக்குப் பயன்படக்கூடிய பயிற்சித்திட்டங்கள்.

இப்பயிற்சித் திட்டங்கள் சரியான முறையில் நடத்தப்படுவதுடன் இப்பயிற்சி நெறிகளில் பங்குபற்றும் இளைஞர்களும் ஏனோதானோ என்றிராது ஊக்கத்துடனும் ஆர்வத்துடனும் பங்கு பற்றுவார்களாயின், அவர்களது மனிதவளம் படிப்படியாக அபிவிருத்தியடைந்து நாட்டின் ஏனைய சமூகங்களைச் சேர்ந்த இளைஞர்களோடு அவர்களும் சரி நிகர் சமானமாக தலைநிமிர்ந்து நிற்க முடியும்.

Reference:

1. Food and Agriculture Organization. 1992.
2. National Youth Council, 1987. Need of Youth in Sri Lanka, Colombo.
3. Central Bank of Sri Lanka. Report on Consumer Finance and Socio-Economic Survey of Sri Lanka. 1996/97 Part 1. 1999.
4. Government of Sri Lanka. 1990. Report of the Presidential Commission on Youth, SP No. 1 - 1990. Colombo.
5. K.T.Silva and W.D.N.R.Pushpakumara, 1994 Poverty and Love in Youth Studies in Sri Lanka (as quoted in). T.Hettige (ed.) Globalisation, Social Change and Youth, Colombo.
6. Internatioanl Labour office Matching Employment Opportunities and Expectations: A Programme of Action for Ceylon (Report) 1971.

இளைய மலையகம் புதிய சந்தர்ப்பங்களும் சவால்களும்

பேராசிரியர் வி. சூரியநாராயணன்

முன்னாள் பணிப்பாளர், தென் மற்றும் தென்கிழக்கு ஆசிய கற்கை நிலையம்
சென்னைப் பல்கலைக்கழகம்

அமரர் இர.சிவலிங்கம் அவர்களின் ஞாபகார்த்த உரையினை ஆற்றுவ தற்காக என்னை அழைத்தமைக்காக அன்னாரின் ஞாபகார்த்தக் குழு வினாருக்கு, குறிப்பாக திரு.வாமதேவன் அவர்களுக்கு எனது ஆழ்ந்த நன்றியை முதலில் தெரிவித்துக் கொள்ள விரும்புகின்றேன். மலைய கத்தின் பெருமைக்குரிய மைந்தர்களுள் ஒருவரான அமரர் இர.சிவலிங்கம் அவர்களுக்கு அஞ்சலி செலுத்துவதற்கு இங்கு கூடியிருப்போருடன் நானும் இணைந்து கொள்கிறேன். அமரர் சிவலிங்கம் தனது மக்களின் உள்ளத்திலும் சிந்தனையிலும் மாத்திரம் அழியாத தடம் பதித்துச் சென்றுவிடவில்லை. அவருடன் கருத்துரீதியாகத் தொடர்பு கொண்ட சகலருடைய நினைவுகளிலும் அவர் இன்றும் வாழ்ந்து கொண்டதான் இருக்கின்றார். அத்துடன் இச்சந்தர்ப்பத்தில் அமரர் இர.சிவலிங்கத்தின் நீண்டநாள் தோழரான அமரர் திருச்செந்தூரன் அவர்களுக்கும் எனது அஞ்சலியைத் தெரிவித்துக் கொள்ள விரும்புகிறேன். சோகம் நிறைந்த அவ்விருவரினதும் மறைவானது மலையகத்துக்கு மாத்திரமல்ல மலை நாட்டிலிருந்து குடிபெயர்ந்து தமிழ்நாட்டில் இன்று வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் சகலருக்குமே ஈடுசெய்ய முடியாத, இழப்பாக உள்ளது. குடிபெயர்ந்த மக்களின் மத்தியிலே அவர்கள் இருவரும் வாழ்ந்ததோடல்லாமல், அம்மக்களுக்கு கௌரவத்தை வழங்கி, வாழ்க்கையில் பிடிப்பினையும் ஏற்படுத்த இருவரும் முயன்றனர்.

இந்நாட்டில் தொடர்ந்து பெருகும் துயர வெள்ளத்தையும் அர்த்தமற்ற வன்முறையையும் கண்டு சிவலிங்கம், திருச்செந்தூரன் ஆகியோர் பெரும் வேதனை கொண்டிருந்தனர். அவ்வுணர்வினை நானும் என்னைப் போன் றோரும் அவர்களுடன் பகிர்ந்து கொண்டோம். இந்த உணர்வு நிலையே நாம் நெருக்கம் கொள்வதற்குக் காரணமாகவும் அமைந்தது. சமூகக்

கொடூரத்தனங்களை எதிர்ப்பதிலும் வெறுப்பதிலும் நாம் ஒன்று பட்டிருந்தோம். அத்துடன் கொல்லுவதையும் கொல்லப்படுவதையும் உயர்ந்தேற்றி பெருமை கொள்ளும் சமகால சமூகப்பாங்கினை நிராகரிப்பதிலும் நாம் இணைந்திருந்தோம். இச்சந்தர்ப்பத்தில் சாகாவரம் பெற்ற கவிஞன் ஜோன் டன்னுடைய கவிதை வரிகள் என் நினைவுக்கு வருகின்றன.

மானிடன் என்பவன்
 தனித்துவமான தீவகம் அல்லன்
 பெருநிலத்திணியின் சிறுநிலம் போல
 பாரிய முழுமையின் சிறுதுளி தானவன்
 யாரோ ஒருவன் எங்கோ மரித்தால்
 யானும் இங்கு குறுகிப்போகிறேன்
 ஏனெனில் நான்
 மானிட சாதியை நேசித்துநிற்பவன்
 எனவே
 ஆலயமணி சோகத்தை ஒலித்தால்
 யாருக்கெனத் தேடிட வேண்டாம்
 மங்கி ஒலிக்கும் மரணத்தின் ஓசை
 மானிடனான உனக்கும் சொந்தமே.

மலையக இளைஞர்களினதும் யுவதிகளினதும் பிரச்சினைகளையும் அவர்கள் எதிர்கொள்ளும் சவால்களையும் பற்றித் தெரிந்து கொள்ள திரும்பவும் நான் இலங்கைக்கு வந்துள்ளேன். பேராதனை பல்கலைக் கழகத்தை மையமாகக் கொண்டு நான் செயற்பட்டுக் கொண்டிருக்கும் இந்த இரண்டு மாத காலத்துக்குள் நான் அவர்களைப் பற்றி நிறையவே தெரிந்து கொண்டுள்ளேன். எனினும், இலங்கையைப் பற்றி எனக்குத் தெரியும் என்று நான் கூறுவதற்கு முன்னால் நான் செய்ய வேண்டியவைகள் இன்னும் எவ்வளவோ உள்ளன என்னும் உண்மையையும் நான் தெரிந்து கொண்டுள்ளேன். சேர் ஐசெக் நியூற்றன் ஒருமுறை இவ்வாறு கூறினார். “என் முன்னே அறிவுக்கடல் பரந்து, விரிந்து கிடக்கிறது. நானோ கடற்கரையில் சிறு கற்களையே பொறுக்கிக் கொண்டிருக்கிறேன் மலையக மக்களைப் பற்றிய எனது விளக்கம் இத்தகையதே. இந்த சிற்றுரையில் இவ்விடயம் பற்றி எனது தற்போதைய சிந்தனைகளை முன்வைக்க விரும்புகிறேன்.

நான் 1981 ஜனவரியில் இலங்கைக்கு முதற்தடவையாக வந்தேன். அக்காலத்தில் பெருந்தோட்டத் தொழிலாளர் மிகவும் சிரமமான நிலைமையில் இருந்தனர். அவர்கள் மத்தியில் வறுமையும் வேலையின்மையும் மற்றும் சோர்வும் ஏமாற்றமும் தாண்டவமாடின. ஒருமுறை நான் திருச் செந்துரனுடன் அட்டன் புகையிரத நிலையத்திற்குச் சென்றிருந்தேன். மலையக மக்களின் பலர் குடிபெயர்ந்து தாயகம் திரும்பிக் கொண்டிருந்த காலம் அது. நெருங்கியப் பழகிய உறவுகளையும் ஓடி ஆடித்திரிந்த மண்ணையும் விட்டு, முகம் தெரியாத எதிர்காலத்தை நோக்கி நிரந்தரமாகப் பிரிந்து சென்ற அந்த சூழ்நிலையில் அவர்கள் பட்ட அந்த வேதனை அது மிகவும் பரிதாபமானது.

இலங்கையில் பெருந்தோட்டத் தொழிலாளர் வாழும் மனிதாபிமானமற்ற நிலைமைகளை கோபால் சாந்தி தனது “Refugee” என்னும் உள்ளத்தைத் தொடும் நாவலில் விவரிக்கிறார். இலங்கைக் குடியுரிமைக்கான தமது விண்ணப்பம் நிராகரிக்கப்பட்டு, அவர்கள் செய்வதறியாது திகைத்து நிற்க அவர்கள் மத்தியில் “அறிவாளி” யான ஆவடை என்னும் முதியோன் பின்வருமாறு கூறுகிறான்.

எமது மண் எம்மைக் காப்பாற்றத் தவறியதால் நாம் இங்கு வந்தோம். புதுக்கோட்டை மாவட்டத்தில் எனது ஆலூர் கிராமத்தில் வெடித்துக் கிடந்த வயல்நிலமும் எம்வயிற்றைக் கிள்ளிய பசியும் இன்றும் எனக்கு மறக்க வில்லை. எனது அப்பா ‘வா, இலங்கைக்குப் போவோம்’ என்றார். ‘நாம் இங்கு வந்து சேர்ந்தோம்... இன்று நாம் பிறந்த மண்ணுடன் எமக்கு எந்த தொடர்புமில்லை. ஆனால் நாம் நட்டு வளர்த்த தேயிலைச் செடியைப் போல நாமும் இந்த மண்ணில் வேர் பிடித்துவிட்ட நிலையில் எம்மை அவர்கள் திரும்பவும் இந்தியாவுக்கே போகச் சொல்கிறார்கள்... நாம் இங்கே தொடர்ந்திருந்தால் எமக்கு எந்த உரிமையும் இங்கு இல்லையாம் இது நியாயமா? இது நீதியா?’

இந்தக் கொடுமையையும் அநீதியையும் மலையகக் கவிஞரான குறிஞ்சிநாடன் பின்வருமாறு தனது கவிதைகளின் சித்திரிக்கிறார்:

காடுவெட்டி மேடுவெட்டி

காலமெல்லாம் பாடுபட்டோம்

நாடு விட்டு நாங்களின்று போறோம் - ஐயா

நாதி யற்ற நாங்களின்று போறோம்

கோடி பொன்னைத் தேடித் தந்தோம்
கொடுமைகளை ஏற்றுக் கொண்டோம்
தேடி வைத்த தேட்டமின்றிப் போறோம் - ஐயா
தென்னத்தை நோக்கி நாங்கள் போறோம்

கள்ளத் தோணி யாகப் பட்டம்
கயவர்களால் சூட்டப்பட்டோம்
உள்ளமதும் உதிரம் சிந்தப் போகிறோம் - ஐயா
ஊமைகளாய் வாயடைத்துப் போறோம்.

மானமுடன் நாம் உழைத்தோம்
மன மொடிய கஷ்டப் பட்டோம்
ஊனமுற்று நாங்களின்று போறோம் - ஐயா
ஊர் விரட்ட நீதியற்றுப் போறோம்

மண்ணுக் கிரை யாக்கி விட்டு
மைந்தர் பிதா மாதாக்களை
கண்ணீருடன் காலும் பின்னப் போறோம் - ஐயா
கப்பலேறி காணாத் தேசம் போறோம்.

இலங்கையிலிருந்து இந்தியாவுக்கு குடிபெயர்ந்த மலையக மக்களின் நிலைமையும் இதே பரிதாபத்துக்குரியதுதான். இம்மக்களின் குடிப்பெயர்வு, 20 ஆம் நூற்றாண்டின் நன்கு ஒழுங்குபடுத்தப்பட்ட குடிநகர்வுகளில் ஒன்றாகும். எனினும் புதுடில்லியோ அல்லது சென்னையோ இவர்கள் மீது எவ்வித அனுதாபத்தையும் காட்டவில்லை. இவர்கள் வாழ்வதற்காக முகம் கொடுக்க இழிவு, கொடுமை நிறைந்த சுரண்டலும் மனிதநேயம் கிஞ்சித்துமில்லா நிலைமைகளும் பற்றி பிறிதோர் இடத்தில் கூறுவோம். துரதிர்ஷ்டம் பிடித்த இம்மக்களை இலங்கை கழுத்தைப் பிடித்து தள்ளியது. இந்தியாவோ இவர்களை நிமிர்ந்து பார்க்கவுமில்லை. ஆரம்ப காலத்தில் இவர்கள் தமிழ் நாட்டின் பல பகுதிகளிலும் விரக்தியின் விளிம்பில் காலந்தள்ளினர்.

இவர்கள் வாழ்க்கையில் அண்மைக் காலங்களில் ஏற்பட்டுள்ள வரவேற்கத்தகுந்த மாற்றங்களை நான் இங்கு குறிப்பிட்டாக வேண்டும். ஆரம்ப காலத்தில் புலம்பெயர்ந்த மக்களால் தமது இலங்கை வாழ்க்கையை மறக்க முடியவில்லை. “இது தாய் நாடா? நாய் நாடா? எனச் சிலர் சபித்துக் கொட்டவும் தவறவில்லை. எனினும், அவர்களது பிள்ளைகளும்

பேரப்பிள்ளைகளும் தமிழ்நாட்டில் இரண்டறக் கலந்துவிட்டனர். அவர்களிடம் இன்று எவ்வித அச்ச உணர்வுமில்லை. கடந்த மாதம் ஒரு தோட்டத்தில் நான் இந்திரா என்பவரைச் சந்தித்தேன். அவருடைய சகோதரர் முருகன் ஏற்கனவே புலம்பெயர்ந்து சென்னைக்கருகில் பெரம்பூரில் வசிக்கிறார். முருகன் ஒரு கார் தொழிற்சாலையில் மெக்கானிக்காக வேலை பார்க்கிறார். அவருக்கு இரண்டு அறைகள் கொண்ட ஒரு வீடும் சொந்தமாக உள்ளது. மகன் கல்லூரியில் படிக்கிறான். மகள் பாடசாலைக்குச் செல்கிறாள். அவர்கள் எவ்வித பாரபட்சத்துக்கும் முகம் கொடுப்பதில்லை. இந்திரா, அண்ணனுடன் இரண்டு ஆண்டுகள் தங்கிவிட்டு இப்போது திரும்பிவிட்டார். தான் அங்கிருந்த போது நள்ளிரவு சினிமா பார்த்துவிட்டு பாதுகாப்பாக வீடுவந்து சேர்ந்ததாக அவர் குறிப்பிடுகிறார். இதனை வேறு வார்த்தையில் கூறுவதெனில், புலம்பெயர்ந்தோர் முதலாவது தலைமுறையிலேயே தமிழ்நாட்டுடன் இரண்டறக் கலந்துவிட்டனர். ஆனால் இலங்கையிலே மூன்று, நான்கு தலைமுறைகள் கடந்துவிட்ட போதும் ஒன்றிணைப்பு என்பது கஷ்டமானதுதான்.

புலம்பெயர்ந்த மக்கள் பிற்படுத்தப்பட்ட வகுப்பினருக்குரிய சகல விதமான ஒதுக்கீட்டு நன்மைகளையும் தாமும் பெற்றுக்கொண்டனர். இதனால் அவர்களது பிள்ளைகளுக்கு உயர்கல்வி நிலையங்களில் அனுமதியும் கிடைத்தது. நான் மதுரையில் புலம்பெயர்ந்த குடும்பம் ஒன்றைச் சந்தித்தேன். அவர்களது இரு பிள்ளைகளில், மகள் மருத்துவக் கல்லூரியிலும் மகன் பொலிடெக்கிலும் கற்கிறார்கள். அதாவது இவர்களுக்கு கல்வி வசதிகள் கிடைப்பதன் காரணமாக மேனோக்கிய சமூக அசைவுக்கு அவர்கள் உட்படுகிறார்கள். புலம்பெயர்ந்தோரில் ஏழைகள் இல்லாமலில்லை. ஆனால் அவர்கள் தமிழ் நாட்டிலுள்ள இலட்சக் கணக்கான ஏழை மக்களுடன் கலந்துவிட்டனர். அவர்கள் எல்லாம் தி.மு.க, அ.தி.மு.க, இந்திய கம்யூனிஸ்ட் கட்சி ஆகிய பல்வேறு கட்சிகளில் உறுப்பினர்களாகிவிட்டனர். அரசியல் செயன்முறையில் அவர்கள் மற்றவர்களைப் போலவே தாமும் பங்கேற்று தமது உரிமைகளுக்காக மற்றவர்களுடன் சேர்ந்து போராடுகிறார்கள். இவ்வாறான நல்ல மாற்றங்களைப் பற்றிய கருத்துகள் எனக்கு மட்டும் உரியவையல்ல. அமெரிக்க பல்கலைக் கழகத்தின் புலமைசான்ற டெனியல் பாஸ் (Daniel Bass) அவர்களும் எனது கருத்தினையே கொண்டிருக்கிறார். அண்மையில், தமிழ்நாட்டில்

நேரடி ஆய்வு செய்து திரும்பிய சத்தியோதயா குழுவினரும் எனது கருத்தினை ஆமோதிக்கின்றனர்.

மலையக மக்களின் வளர்ச்சிக்கும் விருத்திக்கும் தடையாவிருந்த நிலைமையை அகற்றுவதற்காக பாராளுமன்றத்திலும் அதற்கு வெளியேயும் தொடர்ச்சியான போராட்டங்கள் நடந்தன. அவற்றில் மலையக மக்களின் குடியரிமைப் பிரச்சினை இன்று பெருமளவுக்குத் தீர்க்கப்பட்டுள்ளது. 1987ஆம் ஆண்டின் 5 ஆம் இலக்க நாடற்றவர்களுக்கு குடியரிமை வழங்கல் சட்டமும் 1988 ஆம் ஆண்டின் 39 ஆம் இலக்க நாடற்றவர்களுக்கு குடியரிமை வழங்கல் (விசேட ஏற்பாடுகள்) சட்டமும் மலையக மக்களின் குடியரிமைப் பிரச்சினையைத் தீர்ப்பதில் முக்கிய பங்கு வகித்துள்ளன.

எனினும், இன்னும் சுமார் இரண்டு இலட்சம் மக்களின் எதிர்காலம் பற்றிய கேள்வி இயல்பாகவே எழுகின்றது. இவர்கள் 1964 ஆம் ஆண்டின் சிறிமா - சாஸ்திரி ஒப்பந்தம், 1984 ஆம் ஆண்டின் சிறிமா - இந்திராகாந்தி ஒப்பந்தம் ஆகியவற்றில் உள்ளடக்கப்படாதவர்களும் அவர்களின் சந்ததியினருமாவர். நாட்டில் வன்முறைகள் வெடித்ததைத் தொடர்ந்து, 1984 முதல் மலையக மக்களின் குடியகல்வு நிறுத்தப்பட்டது. ஆனால் இந்தியாவில் இலங்கை அகதிகளின் தொகை அதிகரிக்கத் தொடங்கியது. 1987 ஆம் ஆண்டின் இந்திய - இலங்கை ஒப்பந்தம் துரதிர்ஷ்டவசமாக மலையக மக்களின் குடியகல்வையும் இந்தியாவிலிருந்து இலங்கை அகதிகளின் நாடு திரும்பலையும் ஒன்றாக இணைத்தது. ஒப்பந்தத்தின் பிரிவு 2 16 (F) பின்வருமாறு கூறுகிறது: "இந்திய அரசாங்கம் தமிழ் நாட்டிலுள்ள இலங்கை அகதிகள் திரும்புவதற்கு ஏற்ப இலங்கையிலுள்ள இந்தியப் பிரசைசுகளின் குடிப்பெயர்வை துரிதப்படுத்துதல்.

இத்தகைய சூழ்நிலையை நன்கு புரிந்து கொள்வதற்கு சில அடிப்படையான உண்மைகளை நினைவிற் கொள்ளல் மிகவும் முக்கியமானது. இந்தியக் குடியரிமைக்கு விண்ணப்பித்தவர்களிலும் இந்திய கடவுச்சீட்டு பெற்றுக்கொண்டவர்களிலும் பெரும்பாலானோர் இறந்துவிட்டனர். ஏனையோர் தாயகம் திரும்பி புதுவாழ்வைத் தொடங்குவதற்குத் தயாராக இல்லை. உண்மையில் தமது இந்திய குடியரிமை கோரும் விண்ணப்பங்களை இரத்துச்செய்யக் கோரி பலர் இந்திய தூதரகத்துக்கு எழுதியுள்ளனர். 1981 சனத்தொகை கணக்கெடுப்பில் அவ்வாறு விண்ணப்பித்த பலர் தம்மை இலங்கையர் என்று பதிவு செய்துள்ளனர். அண்மைக் காலங்களில்

மலையகத்தைச் சார்ந்த பலர் நகர்ப்புறங்களை நோக்கி குடிபெயர்ந்தும் உள்ளனர். இலங்கையின் உத்தேச யாப்பின் குடியுரிமை ஏற்பாடுகள், குடியுரிமைப் பிரச்சினையை முற்றாகத் தீர்த்துவிடும் எனச் சில அரசியல் அவதானிகள் கருதுகின்றனர். யாப்பு ஏற்பாடுகளில் இரண்டினை விசேடமாக இங்கு குறிப்பிட வேண்டும். உறுப்புரை 6 (அ) வின் படி “1964 ஒக்டோபர் 30 முதல் இலங்கையில் நிரந்தரமாகவும் சட்டரீதியாகவும் வாழும் வேறு எந்தவொரு நாட்டின் பிரசையுமல்லாத எந்தவொரு நபரும் இலங்கைப் பிரசை என்னும் அந்தஸ்தைப் பெறுவார். இலங்கை / இந்தியக் குடியுரிமைக்கான விண்ணப்பங்கள் 1984 ஆம் ஆண்டிலேயே கோரப்பட்டன என்பதை ஞாபகத்திற் கொள்வது இங்கு அவசியமானது. எனவே இந்த உறுப்புரை இந்திய கடவுச்சீட்டைப் பெற்றுக்கொண்டு இன்னும் இலங்கையில் குடியிருப்போருக்கும் ஏற்புடையதாகும் என்னும் முடிவுக்கு வரலாம். இந்தியாவுக்கு திரும்ப விரும்புவோரை இந்தியா ஏற்கவேண்டும். இந்திய அரசியல் யாப்பு இரட்டைக் குடியுரிமையை ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை. எனவே இலங்கைக் குடியுரிமையைப் பெற்றுக்கொள்ளும் இந்திய கடவுச்சீட்டைக் கொண்டிருப்போர் அவற்றை இந்திய தூதரகத்தில் மீளக் கையளிக்க வேண்டும். உறுப்புரை 6 (ஆ) வின் பிரிவு 1964 ஒக்டோபர் 30 ஆம் திகதி “வேறு நாட்டின் பிரசையல்லாத, இலங்கையில் நிரந்தரமாகவும் சட்டபூர்வமாகவும் வதியும் எந்தவொரு நபரின் வழிவந்தோருக்கும் குடியுரிமையை வழங்குகிறது. இந்த பிரிவின்படி ‘இயற்கை அதிகரிப்பு’ மற்றும் இயற்கை அதிகரிப்பின் இயற்கை அதிகரிப்பு முதலிய குடியுரிமை பிரச்சினைகளையும் தீர்த்துவிடும். 1987 ஆம் ஆண்டின் இந்திய - இலங்கை ஒப்பந்தம் பொதுவாக காலாவதி ஆகிவிட்டதால் அதன் உறுப்புரை 2 (16) (ஈ) யை மாத்திரம் அமுல்படுத்த முடியாது.

சிறிமா - சாஸ்திரி ஒப்பந்தம் மற்றும் அதன் எச்ச சொச்சங்கள் தொடர்பான குடியுரிமைப் பிரச்சினை இலங்கையின் பிரதான அரசியல் கட்சிகளான யு.என்.பி. மற்றும் பொதுசன ஐக்கிய முன்னணி ஆகிய இரண்டினதும் இணக்கத்துக்கு உரியதொன்றென நான் நம்புகிறேன். இவ்விடயத்தின் நியாயத்தன்மையை கருத்தில் கொண்டு இந்தியத் தமிழ் சமூகத்தின் தலைவர்கள் தமது அரசியல் வேறுபாடுகளை மறந்து ஒன்றுபட்டு கூடிய விரைவில் இந்த குடியுரிமை ஏற்பாடுகளை ஒரு யாப்புத் திருத்தமாக நிறைவேற்ற முயல வேண்டும்.

வெலன்டைன் டெனியல் (Valentine Daniel) குறிப்பிடுவது போல இந்தியத் தமிழர்கள், யாழ்ப்பாணத் தமிழர்கள் மற்றும் சிங்களவர்களிலிருந்து மட்டும் வேறுபட்டு நிற்கவில்லை. தாம் நூறு, நூற்றைம்பது ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் புலம்பெயர்ந்து வந்த தமது தாயகத்தில் வாழும் தமிழர்களிலிருந்தும் கூட வேறுபட்டுள்ளனர். இதுவும் இதனைப் போன்ற வேறு பல யதார்த்தங்களும் இன்று இம்மக்களிடையே தமது அடையாளம் பற்றியும் தாம் எவ்வாறு அழைக்கப்பட வேண்டும் என்பது பற்றியும் பல வாதப்பிரதிவாதங்களைத் தோற்றுவித்துள்ளன. இச்சந்தர்ப்பத்தில் இவ்விடயம் பற்றிக் கூறுவது பொருத்தமானதே. ஏனெனில், அமரர் சிவிலிங்கமும் இளஞ்செழியனும் தான் மலையகம் என்னும் சொல்லை முதன் முதலில் பயன்படுத்தியோராவர். திரு.சிவலிங்கம் கோத்தகிரியில் புலம்பெயர்ந்தோரின் நலன் காக்க உருவாக்கிய அமைப்பின் பெயரும் மலையக மக்கள் மறுவாழ்வு மன்றம் என்றே அமைந்தது. ஏனையோர் இதனைப் பின்பற்றினர். பேராசிரியர் வெலன்டைனும் டெனியல் பாசும் இவ்விவாதத்தின் பரிமாணங்களையும் பரப்பையும் இன்னும் விரிவு படுத்தியுள்ளனர்.

இலங்கையில் இனத்துவம் மற்றும் தேசியக் கட்டமைப்பு சார்ந்த விவாதத்தில் மலையகத் தமிழர்களின் தனித்துவ அடையாளம் மறுக்கப் பட்டு, இலங்கைத் தமிழர்களுடன் ஒன்றாக்கப்பட்டுள்ளனர். 1983 இன் இன அழிவுக்குப் பின்னர் இந்தியாவுக்கு அகதியாகப் புலம்பெயர்ந்த இலங்கைத் தமிழர்கள், இந்திய ஆதரவைப் பெறும் நோக்குடன் தமிழ் பேசும் மக்கள் அனைவரையும் ஒன்றாக அடையாளப்படுத்த முயன்றனர். இலங்கையில் சிங்களவர்களின் சலுகை, மேம்பட்ட நிலைமையை நியாயப்படுத்த இந்நாட்டின் அரசாங்கமும் இதனையே பயன்படுத்தியது. அரசாங்கம், தமிழர்கள் கல்வியிலும் தொழிலிலும் பாரிய கைத்தொழிலிருந்து சிறுசிறு தொழில் முயற்சியாண்மை வரை.... பொருளாதாரத்தில் மிகவும் முன்னேறிவிட்டனர் என பிரசாரம் செய்தனர். இத்தகைய கூற்று இலங்கைத் தமிழர்களுக்கு மாத்திரமே ஏற்படையது என இந்தியத் தமிழர்கள் நியாயத் துடன் வாதிகின்றனர். இலங்கையை ஆய்வு செய்வோர் இலங்கையில் தமிழ் பேசுவோர் ஓரினக் குழுவினர் அல்லர் என்பதையும் அவர்கள் இலங்கைத் தமிழர், இந்தியத் தமிழர், முஸ்லிம்கள் என கூறப்பட்டுள்ளனர் என்பதையும் அறிந்துள்ளனர். இலங்கைத் தமிழர்கள் மத்தியிலும் கூட

யாழ்ப்பாணத் தமிழர், மட்டக்களப்புத் தமிழர், கொழும்புத் தமிழர் எனவும் வேறுபாடுகள் உண்டு என்பதையும் இங்கு கூறிவைக்க வேண்டும்.

இலங்கை அரசும் கூட இவ்விரு சமுதாயத்தினரையும் இருவேறு கண்கொண்டு தான் நோக்குகிறது என்பதும் கருத்தில் கொள்ள வேண்டிய விடயமாகும். இலங்கைத் தமிழர் மத்தியில் தீவிரவாதம் அதிகரித்து தனிநாட்டுக் கோரிக்கை வலுப்பெற்றுள்ள நிலையிலும் “அவர்கள் இலங்கையர் சமூகத்தின் ஒன்றிணைக்கப்பட்ட கூறு என்பதும் மலையகத் தமிழர்கள் ஒன்றிணைய அவாவுற்றிருந்த போதும், அவர்கள் இலங்கையர்கள் அல்லர், இந்தியாவுக்கு திருப்பி அனுப்பப்பட வேண்டியவர்கள் என்பதுமே சிங்கள கடும்போக்காளர்களின் கருத்தாக இருந்து வருகின்றது.

மலையகம் என்னும் சொற்றொடர் மலையக மக்களின் நேர்மையான சீற்றத்தின் வெளிப்பாடு மட்டுமல்ல. அது அவர்தம் சுயமரியாதையின் அடையாளமுமாகும். நூற்றாண்டுகாலமாக தாம் அனுபவித்து வந்த அவமானங்களையும் அகௌரவங்களையும் துடைத்தெறிந்துவிட்டு நிமிர்ந்து நிற்பதற்கு மலையகம் என்னும் சொல் ஒரு துணையாகவும் அமைகிறது. கள்ளத்தோணிகள் என்றும் தோட்டாக்காட்டான்கள் என்றும் தம்மை இழித்துரைத்த சொற்களுக்கு காத்திரமானதொரு எதிர்க்கணையாகவும் இது அமைகிறது. மலையக மக்கள் தமது வரலாற்றையும் மகத்தான மரபுரிமைகளையும் மீள்கட்டமைக்கத் தொடங்கிவிட்டனர். மலையகக் கவிஞரான சி.வி.வேலுப்பிள்ளை அவர்கள் வலன்டைன் டெனியலுடனான தனது உரையாடலில் மலையகத் தமிழரின் புராணத்திலிருந்து சில பகுதிகளைத் தந்திருகிறார். இன்னுமொரு விடயத்தையும் இங்கு குறிப்பிட வேண்டும். அதாவது மலையக மக்களுக்குக் கிடைத்த ‘மாற்றாந்தாய் மரியாதை’ நிச்சயமாக அவர்களுடன் ஒட்டிக்கொண்டிருந்த ‘இந்திய’ என்னும் அடைமொழியுடன் தொடர்புபட்டதாகும். இன்று இலங்கைக் குடியுரிமையைப் பெற்றுவிட்ட நிலையில் அவர்கள் தமது வேண்டாத அடைமொழியை நீக்கி, தமது இலங்கையர் அடையாளத்தை நிலைநாட்ட முயல்கின்றனர். அதன் வெளிப்பாடு தான் மலையகத்தமிழர் என நாம் அழைக்கப்பட வேண்டுமென்னும் கோரிக்கையாகும்.

சுதந்திரம் கிடைத்து ஐம்பத்து மூன்று ஆண்டுகளாகிவிட்ட நிலையில் மலையக மக்கள் இலங்கை சனத்தொகையின் ஓர் அங்கமாகிவிட்டனர். இந்தியா என்பது ஒரு தொலைதூர கனவாகி வருகிறது. முன்னர் குறிப்

பிட்டது போல இம்மக்கள் ஏற்கனவே தமது கலாசார படிமானங்களை உருவாக்கத் தொடங்கி விட்டனர். டெனியல் பாஸ் கூறுவது போல அவர்களது வேர்கள் தான் உள்ளது. மொழி (சர்க்கரைக்குப் பதிலாக சீனி) உணவுப் பழக்கங்கள் (இட்லி, தோசைக்குப் பதிலாக ரொட்டி, சோறும் கறியும்) உடை (சல்வார் கமிசுக்குப் பதிலாக கவுண்) போன்ற பல்வேறு மலையகக் கலாசார அம்சங்களில், சிங்கள அயலவர்களின் செல்வாக்கைக் காண முடிகிறது. இது கலாசாரம் என்பதன் நெகிழ்வுத்தன்மையை மட்டும் காட்டவில்லை. மாறாக மலையக தமிழ் அடையாளத்தின் இந்தியத் தன்மைக்கு அப்பாலான இலங்கைத் தன்மையை காட்டிநிற்கிறது என நான் நம்புகிறேன்.

கொழும்பிலும் நகர்ப்புறங்களிலும் வாழும் இந்திய தமிழர்களுக்கு மலையகம் என்பது மகிழ்வுட்டவில்லை. இது அவர்கள் மலையகத்துக்கு வெளியே ஊன்றியிருப்பதன் காரணமாக இருக்கலாம். உண்மையில் அவர்கள் மலையகத்துக்கு வெளியே இருந்தாலும், அவர்களது வேர் பெருந்தோட்டங்களில் தான் இன்னும் ஊன்றிக்கிடக்கிறது. இதற்கு ஓர் இந்திய உதாரணத்தைத் தரலாம். மலையாளிகளின் தாயகம் கேரளவாக இருந்த போதும், இன்று அவர்கள் உலகமெல்லாம் பரந்து வாழ்கின்றனர். ஆனால் அவர்கள் தமது ஊற்றுவாயை இன்னும் மறந்துவிடவில்லை. அவர்கள் தம்மை மறுநாடன் மலையாளி என்றே அழைத்துக் கொள்கின்றனர். அதைப் போல மலையகத்துக்கு வெளியே வாழும் இந்தியத் தமிழர்கள் தம்மை மலையகச் சந்ததியினர் என்று அழைத்துக் கொள்ளலாம்.

சுதந்திர இலங்கையில் மலையக மக்களின் மாறுகின்ற அடையாளம் தொடர்பாக இன்று ஏற்பட்டுள்ள ஆரோக்கியமான இந்த விவாதத்தை நான் வரவேற்கின்றேன். எதிர்வரும் குடித்தொகைக் கணக்கெடுப்பில் முதலில் அவர்கள் தம்மை இந்தியத் தமிழர்கள் எனப் பதிவு செய்து கொள்வது தான் முதலாவது பணி. அதன் பின்னர் மலையகம் என்னும் அடையாளம் தொடர்பாக ஒரு கருத்தொருமிப்பு ஏற்படக்கூடும். அவ்வாறான ஒரு கருத்தொருமிப்பு ஏற்படும் பட்சத்தில் சகல பதிவுகளிலும் மலையகம் என்னும் பதத்தையே பயன்படுத்துமாறு அரசாங்கத்தைக் கோர முடியும்.

தமிழாக்கம்

தை.தனராஜ்

தேசிய கல்வி நிறுவகம், மகரகம்

கல்வியும் சமூக நகர்வும் பெருந்தோட்டச் சமூகம் பற்றிய ஒரு நோக்கு

பேராசிரியர் மா. கருணாநிதி
கொழும்புப் பல்கலைக்கழகம்

மலையகக் கல்வி ஆய்வுகளும் கல்வி அபிவிருத்தியும்

மலையகக் கல்வி மேம்பாடு இன்று முக்கியமானதொரு ஆய்வுத்துறையாக உள்ளது. 1970களில் முதன் முதலாக ஏ. ஞானமுத்து அவர்கள் மேற்கொண்ட 'இந்தியப் பெருந்தோட்டத் தொழிலாளரும் கல்வியும்' என்னும் ஆய்வு இன்றைய கல்வி ஆய்வுகளுக்கு எல்லாம் ஓர் அடிப்படையாக அமைந்துள்ளது. அவரைத் தொடர்ந்து பல உள்ளாட்டுக் கல்விமாண்களும், பிறநாட்டுச் சிறப்பு ஆய்வாளரும் மலையக மக்களின் கல்வி பற்றிய ஆய்வுகளையும் கட்டுரைகளையும் எழுதியுள்ளனர். 1960களிலும் 1970களிலும் மேற்கொள்ளப்பட்ட அநேகமான ஆய்வுகள் மலையகக் கல்வியானது மக்களின் அடிப்படை உரிமை, தோட்டப்புறங்களில் உள்ள பாடசாலைகளின் அடிப்படைப் பிரச்சினைகள், வளப்பற்றாக்குறை, கல்விக்கான தடைகள் போன்ற விடயங்களிலேயே கவனத்தைக் குவித்திருந்தன. அக்காலத்தில் மலையக மக்களுக்கான கல்வி ஏற்பாடுகள் தேசிய கல்வி முறையிலிருந்தும் வேறுபட்டுக் காணப்பட்டன. அவர்களுக்கென உருவாக்கப்பட்ட தோட்டப் பாடசாலைகள் முறையான ஆரம்பக் கல்வியைக் கூட வழங்கவில்லை. ஆரம்பக்கல்விக்கலைத்திட்டம் குறுகிய இயல்புகளுடன் வெறுமனே எழுத்தறிவை மட்டும் வழங்குவதாக இருந்தது.

1970களின் பின்னர், அரசியல் ரீதியாக இருந்து வந்த உறுதியின்மைகள் ஓரளவுக்கு நீக்கப்பட்டபொழுது மலையக மக்களின் கல்வி, தேசிய கல்வி அமைப்புடன் இணைந்து செல்லும் வாய்ப்புகள் உருவாயின. இக்காலகட்டத்தில் பதவியில் இருந்த அரசாங்கங்களின் ஆர்வமும் மேலோங்கியது. மலையகப் பாடசாலைகளின் அடிப்படை வசதிகள் பின்தங்கிய நிலையில் இருப்பதைக் கண்ட SIDA, GTZ போன்ற வெளிநாட்டு நிறுவனங்களின்

அக்கறையும், ஆர்வமும் இலங்கைக் கல்வியமைச்சுடன் இணைந்து பல ஆக்கபூர்வமான நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்வதற்குத் தூண்டுதலளித்தன. ஆங்கில நாட்டுப் பேராசிரியர் அஞ்சலா லிற்றில் 'Labouring to Learn' என்ற முக்கியமான ஆய்வுநூலை வெளியிட்டுள்ளார்.

அண்மைக் காலங்களில் மலையகக் கல்வி அபிவிருத்தி தொடர்பான மலையகக் கல்விமான்களின் அக்கறை புதிய பரிமாணங்களுடன் வெளிப்படத் தொடங்கியுள்ளது. கடந்த ஆண்டு பேராசிரியர் சோ. சந்திரசேகரன் வெளியிட்ட 'மலையகக் கல்விச் சிந்தனைகள்' மலையகக் கல்வியைப் பல்வேறு கோணங்களிலும் அலசி ஆராய்ந்துள்ளது. பேராசிரியர் மூக்கையா, சீ. நவரத்ன. எம். வாமதேவன், தை. தனராஜ் முதலியவர்களும் பல ஆய்வுக் கட்டுரைகளை எழுதியுள்ளனர்.

பல அரசு சாரா நிறுவனங்கள் காலத்துக்குக் காலம் கருத்தரங்குகளை ஒழுங்கு செய்வதன் மூலம் மலையகக் கல்வி ஆய்வுகளை ஊக்குவித்து வருகின்றன. கருத்தரங்குகளில் கலந்துரையாடப்பட்ட விடயங்களை வெளியுலகுக்கு அறியத்தந்தன. இத்தகைய கருத்தரங்குகளும், கலந்துரையாடல்களும் ஆசிரியர்கள், மாணவர், அதிகாரிகள், பெற்றோர் மற்றும் அரசியல்வாதிகள் மத்தியில் புதிய ஆர்வத்தினையும், விழிப்புணர்வையும் ஏற்படுத்தியதன் விளைவாகப் புதிய முன்னேற்றங்கள் ஏற்பட்டுள்ளன.

ஆரம்பக் கல்வியைக் கூடத் திருப்திகரமாகப் பெற்றுக்கொள்ள முடியாத நிலையிலிருந்த மலையக மக்கள் மத்தியில் உயர்கல்வி நிலையில் பல நிறுவனரீதியான மாற்றங்களைக் காணமுடிகிறது என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. ஆரம்ப, இடைநிலை, உயர்நிலைகளில் சேர்ந்து கொள்ளும் மாணவர் தொகையில் மாற்றங்கள் ஏற்பட்டுள்ளன. தமது பிள்ளைகள் பல்கலைக்கழகங்களில் உயர்கல்வியைக் கற்க வேண்டும் என்ற ஆர்வம் பிறந்துள்ளது.

மலையகக் கல்விக்குப் பங்களிப்புச் செய்யக்கூடிய வகையில் நிறுவனரீதியான அபிவிருத்திகள் ஏற்பட்டுள்ளன. ஆசிரியர் கல்லூரி, தேசிய கல்வியியற் கல்லூரி, தொழிற் பயிற்சிக் கல்லூரி என்பவற்றின் தோற்றமும் வளர்ச்சியும் மலையகக் கல்வி விரிவாக்கத்தின் சிறந்த மைல்கற்களாகும். இந்நிறுவனங்கள் மூலம் எதிர்பார்க்கப்படும் பங்களிப்புகள் விசாலமானது.

இவற்றிலும் மேலாக மலையக மாணவர்களின் உயர்கல்வித் தேவையை நிறைவு செய்ய வேண்டும் என்ற நோக்கில் மலையகப் பல்கலைக்கழகம் நிறுவப்படுதலின் அவசியமும், கோரிக்கையும், மேலெழுந்து வருகிறது.

தென்னாசிய நாடுகளில், இலங்கை, கல்வி அபிவிருத்தியில் ஒரு சாதனையை படைத்துள்ளது. இலங்கையின் எழுத்தறிவு வீதங்கள் (92%) பல வளர்ச்சியடைந்த நாடுகளின் எழுத்தறிவு வீதத்தினை ஒத்துக் காணப்படுகின்றன. ஒரு சராசரி இந்தியன் இரண்டாண்டுக் கல்வியையும், ஒரு சராசரி தென்கொரியப் பிரசை ஒன்பதாண்டுக் கல்வியைப் பெற்றவன் என்றும் ஒரு சராசரி இலங்கையன் ஏழு ஆண்டுக் கல்வியைக் கற்றவன் என்றும் ஆய்வுகள் தெரிவிக்கின்றன. அத்துடன் 5 - 10 வயதுக்கு இடைப்பட்ட பிள்ளைகளில் 100: 100 வீதம் இன்று பாடசாலைக் கல்வியைப் பெறுகின்றனர். பாடசாலைச் சேர்வு வீதத்தில் ஆண்களுக்கும் பெண்களுக்கும் இடையில் வேறுபாடுகள் காணப்படவில்லை. உயர் கல்வியிலும் ஏற்பட்டுள்ள வளர்ச்சிகள் குறிப்பிடத்தக்கவை. இன்று ஏறக்குறைய 40,000 பேர் வரையில் பல்கலைக்கழகங்களில் கல்வி கற்று வருகின்றனர்.

1940 களிலிருந்தும், இலங்கையில் தேர்தல் தொகுதிகள் தோறும் மத்திய பாடசாலைகள் அமைக்கப்பட்டன. 1945இல் ஆரம்பக் கல்வி தொடக்கம் பல்கலைக்கழகம் வரையில் இலவசக்கல்வி ஏற்பாடுகள் இருந்தன. இலவசக்கல்வியைத் தாய்மொழியில் வழங்க நடவடிக்கைகள் மேற்கொள்ளப்பட்டன. 1960களில் இலங்கையிலிருந்த உதவி பெறும் பாடசாலைகளை அரசாங்கம் பொறுப்பேற்றுக் கொண்டது. கல்வி கற்கும் ஆற்றல் இருந்தும் பொருளாதாரக் காரணங்களால் கல்வியைத் தொடர முடியாத வறிய பிள்ளைகளுக்குப் புலமைப் பரிசில்களை வழங்குவதன் மூலம் ஊக்கமளிக்கப்பட்டனர். பாடசாலைக் கல்வி வாய்ப்புகளை விரிவடையச் செய்த இத்தகைய நடவடிக்கைகள் அனைத்தும் இலங்கையில் வாழ்ந்த சாதாரண பின்தங்கிய சமூகங்களை இலக்காகக் கொண்டவை என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது. ஆயினும் இந்த இலக்குக் குழுக்களில் ஒன்றாக மலையக மக்கள் உள்ளடக்கப்படவில்லை.

சமூக, பொருளாதார, அந்தஸ்து மற்றும் சாதிமத வேறுபாடுகளின்றிக் கல்வி கற்கும் வாய்ப்புகள் உருவானதால், அக்கல்வி இலங்கை

மக்களிடையே சமூக நகர்வுக்கும் வழிகோலியது. (Jayasuriya, 1965., Jayaweera, 1989, 1998) இங்கு சமூகநகர்வு (Social Mobility) என நாம் கருதுவது அது கீழ்நிலை அல்லது அடிநிலைச் சமூகவகுப்பிலிருந்தும் அல்லது குறைந்த சமூக அந்தஸ்திலிருந்தும் உயர் சமூக வகுப்பினை அல்லது உயர் அந்தஸ்தை அடைதலாகும்.

1940 - 1970 வரையுள்ள மூன்று தசாப்தகால இலங்கையின் கல்வி அபிவிருத்தி நடவடிக்கைகள் மலையகக் கல்வியில் எத்தகைய குறிப் பிடத்தக்க மாற்றங்களையும் ஏற்படுத்திக் கொள்ளவில்லை. 1960 களில் மலையக நகர்ப்புறங்களில் இருந்த சில மகாவித்தியாலயங்களை அரசாங்கம் பொறுப்பேற்றுக் கொண்டதுபோல தோட்டப்புறப் பாடசாலை களைத் தேசிய கல்வி அமைப்புக்குள் சேர்த்துக் கொள்ளவில்லை. மலையக மக்களின் அரசியல் உரிமை உறுதியற்றுக் காணப்பட்டதனால் கல்வித் துறையில் வலுவான நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்ள முடியவில்லை. இந்த மூன்று தசாப்த காலத்தில் இலங்கையின் அபிவிருத்தி பற்றி வெளிவந்த அரசாங்க ஆணைக்குழுக்களின் அறிக்கைகள் (கன்னங்கரா அறிக்கை, 1943 ஜயசூரியா ஆணைக்குழு அறிக்கை, 1961) கல்வித் துறையில் பின்தங்கியிருந்த மலையக மக்களின் கல்வி மேம்பாடு பற்றி எதுவித முற்போக்கான ஆலோசனைகளையும் முன் வைக்கவில்லை.

1977இன் பின்னர் மலையக மக்களின் குடியுரிமை மற்றும் அரசியல் உரிமைகளில் சாதகமான மாற்றங்கள் ஏற்பட்டபொழுது, அவற்றின் விளைவுகள் கல்வித்துறையிலும் பிரதிபலித்தன. 1970களிலிருந்து தோட்டப் பாடசாலைகளை பொறுப்பேற்கத் தொடங்கியது. கல்வியமைச்சு SIDA, GTZ உம் ஒன்றிணைந்து பாடசாலைகளின் அடிப்படை வசதிகளை அதிகரிக்க உதவின. பாடசாலைகளின் தராதரங்களை மேம்படுத்துவதற்காக, ஆசிரியர் நியமனங்கள் மற்றும் ஆசிரியர் பயிற்சி நடவடிக்கைகளில் ஈடுபட்டன. இப்பொழுது மலையக மாவட்டங்களில் எல்லாமாக IAB பாடசாலைகளும் IC பாடசாலைகளும் இரண்டாந்தரப் பாடசாலைகளும் மூன்றாந்தரப் பாடசாலைகளும் உள்ளன. IAB, IC பாடசாலைகளில் விஞ்ஞானக் கல்வி ஆசிரியர்கள் நியமனம் பெற்றனர். ஆய்வு கூடங்கள் நிறுவப்பட்டன. அவற்றுக்குரிய உபகரணங்கள் வழங்கப்பட்டன. தொகுத்துக் கூறுவதானால், 1980களிலிருந்து மலையகக் கல்வியில் தொகை மற்றும் தராதர ரீதியான அபிவிருத்திகள் ஏற்பட்டுள்ளதை நாம் அறிதல் வேண்டும்.

கல்வியும் சமூக நகர்வும் - பெருந்தோட்டச் சமூகம் பற்றிய

ஒரு நோக்கு

கடந்த சில ஆண்டுகளில், 'பெருந்தோட்டச் சமூகத்தினரின் சமூக நகர்வில் கல்வி விரிவாக்கத்தின் செல்வாக்கு' என்னும் விடயத்தில் நான் ஓர் ஆய்வினை மேற்கொண்டிருந்தேன். இந்த ஆய்வின் மூலம் பின்வரும் விடயங்களைக் கண்டறிய முற்பட்டேன்.

1. கடந்த மூன்று தசாப்தங்களில் கல்வியில் ஏற்பட்ட விரிவாக்கத்தின் விளைவாக இரண்டு தலைமுறைகளுக்கு இடையே ஏற்பட்ட கல்விசார் நகர்வு (Intergenerational Educational Mobility).
2. கல்வி விரிவாக்கத்துக்கும் புதிய தலைமுறையினரின் தொழில்சார் நகர்வுக்கும் உள்ள தொடர்பு (Intergenerational Occupational Mobility).
3. புதிய தலைமுறையினரின் வருமானம் மற்றும் வசிப்பிட வசதிகளில் கல்வியடைவு மட்டத்தின் செல்வாக்கினை அறிதல்.

மேற்கூறிய விடயங்கள் யாவும் பெருந்தோட்டச் சமூகத்தினரின் சமூக நகர்வின் போக்கினை தெளிவாக எடுத்துக்காட்டும் எனக் கூறலாம்.

சமூக நகர்வு ஆய்வுகளைக் கொண்டு ஒரு சமூகத்தின் முன்னேற்றம் பற்றிய பல்வேறு முடிவுகளை மேற்கொள்ளலாம் என்ற கருத்தைக் கோல்ட்தோப் (Gold - Thrope, 1980), ஜியோவ் பைன் (Geoff Peine, 1989), ஹாராலம் பொஸ் (Haralambos, 1990) போன்ற சமூகவியல் ஆய்வாளர்கள் தமது ஆய்வு முடிவுகளின் அடிப்படையில் வெளியிட்டுள்ளனர்.

- சமூக நகர்வு பற்றிய ஆய்வின்மூலம் பெற்றுக்கொள்ளப்படும் முடிவுகள் சமூக வகுப்புகளில் (Socail Class) இடம்பெறும் மாற்றங்களைக் கண்டுகொள்ள உதவும்.
- ஒரு சமூகம் மூடிய சமூகமா (Closed Society) அல்லது திறந்த சமூகமா (Open Society) என்பதை சமூக நகர்வு வீதத்தினைக் கொண்டு அறியலாம்.
- சமூக நகர்வு ஆய்வானது குறிப்பிட்ட சமூகத்தின் உறுப்பினர்களின் வாழ்க்கையில் ஏற்படக்கூடிய முன்னேற்றங்களையும் தளம்பலங்களையும் அதற்குரிய சந்தர்ப்பங்களையும் எடுத்துக்காட்டும்.

- சமூக வகுப்பின் எல்லைகளைச் சரியாக இனங்காண்பதற்கு சிறந்த குறிகாட்டியாக இவை விளங்கும். மேலும் சமூக வகுப்புப் பற்றிய உணர்வுக்கும் சிறந்த விளக்கமாக இருக்கும்.
- சமூக வகுப்புகளுக்கு இடையில் இடம்பெறும் அசைவுகள் கூடுதலாகக் காணப்பட்டால் வேறு ஒரு சமூகவகுப்பில் சேர்ந்து கொள்வதற்கு வாய்ப்புகள் தோன்றும்.
- சமூக நகர்வு பற்றிய அனுபவங்கள் நகர்வினை எதிர்நோக்கியுள்ள மக்களின் எதிர்பார்ப்புகள், அபிலாசைகளை வெளிப்படுத்தும் சிறந்த குறிகாட்டியாக இருக்கும்.

இத்தகைய விடயங்கள் யாவற்றையும் தொகுத்து நோக்கும் பொழுது இந்த ஆய்வானது பெருந்தோட்டச் சமூகத்தினரின் முன்னேற்றம், அபிவிருத்தி ஆகியவற்றின் உண்மை நிலையைக் கண்டறியப் பயனுடையதாக இருக்கும் என நம்புகிறேன்.

பெருந்தோட்டச் சமூகத்தினரின் கல்வியும் சமூக நகர்வும் என்னும் இந்த ஆய்வானது நுவரெலியா மாவட்டத்திலுள்ள பிரதேசச் செயலகப் பிரிவுகள் நான்கிலிருந்து எழுமாற்றாகத் தெரிவு செய்யப்பட்ட பொக வந்தலாவை, பீட்டூ, வடக்குப் பூண்டுவோயா, சென்லினாட்ஸ் ஆகிய பெருந்தோட்டங்களை அடிப்படையாகக் கொண்டு மேற்கொள்ளப்பட்டது. ஏறக்குறைய 400 குடும்பங்கள் பற்றிய தகவல்கள் ஆய்வுக்குப் பயன்படுத்தப்பட்டன. கொழும்புப் பல்கலைக்கழகக் கல்வித்துறைப் பேராசிரியர்கள் எஸ்.ரூபசிங்க, சோ.சந்திரசேகரன், இலண்டன் பல்கலைக்கழக பேராசிரியர் ஏஞ்சலா விற்பில் ஆகியோரது வழிகாட்டலில் நிகழ்ந்த இந்த ஆய்வானது, பல புள்ளிவிபர முறைகளுடன் கூடிய ஒரு விஞ்ஞானமுறை ஆய்வாக அமைந்தது.

இது இருதலைமுறைகளுக்கு இடைப்பட்ட நகர்வு பற்றிய ஆய்வு என்ற நோக்கில், 22 - 45 வயதுக்கு இடைப்பட்டவர்கள் புதிய தலைமுறையினர் (New Generation) என்னும் இவர்களுடைய தந்தைமார் பழைய தலைமுறையினர் (Older Generation) என்றும் வரையறுக்கப்பட்டு, இவர்களிடையே கல்வியடைவு மட்டம், தொழில்சார் அடைவுகள் ஆகியவற்றில் நிகழ்ந்துள்ள மாற்றங்கள் ஆராயப்பட்டன. இத்தகைய மாற்றங்கள்

பால்வகை, தோட்டங்களின் அமைவிடம் என்ற அடிப்படையில் ஒப்பீடு செய்யப்பட்டுள்ளன.

கல்விசார் நகர்வு (Educational Mobility)

இரு தலைமுறைகளுக்கு இடையிலான கல்வியமைவு மட்ட வேறுபாடுகள் கல்விசார் நகர்வினை எடுத்துக்காட்டும் அளவீடாக அமைந்தது. மொத்த ரீதியாகத் தரவுகளைப் பகுப்பாய்வு செய்த பொழுது, புதிய தலைமுறையினரில் 65 சதவீதத்தினர் மேல் நோக்கியும் 46 சதவீதத்தினர் கீழ்நோக்கியும் நகர்வு பெற்றனர். 31 சதவீதத்தினரின் கல்வியடைவுகள் தந்தைமாரின் கல்வியடைவுகளுடன் ஒத்துக் காணப்பட்டனர். தந்தையின் தலைமுறையில் ஐந்தாந் தரத்தின் கீழ் கற்றவர் தொகை 78.2%மாகவும், புதிய தலைமுறையில் 31 சதவீதமாகவும் இருந்தது. மேலும் புதிய தலைமுறையில் க.பொ.த. சாதாரண தரத்தின் மேல் கற்றவர் தொகை 43.2% மாகும். தந்தையின் தலைமுறையில் இது 4.6% மாக மட்டுமே இருந்தது. புதிய தலைமுறையில் 33% இடைநிலைக் கல்வியையும் 14.4% கல்லூரி நிலைக்கும், அதற்கு மேலும் கற்றுள்ளனர். இவற்றினைத் தொகுத்து நோக்கும் பொழுது, இரு தலைமுறைகளுக்கு இடையே கல்வியில் மேல்நோக்கிய நகர்வு கூடுதலாக நிகழ்ந்துள்ளமை குறிப்பிடத்தக்க விடயமாகும்.

கல்விசார் நகர்வில் புதிய தலைமுறையினர் மத்தியில் பால்வகையின் (Gender) அடிப்படையிலும் வேறுபாடுகள் காணப்பட்டன. பெண்களிலும் (49.5%) பார்க்க ஆண்கள் (70%) கூடுதலாக மேல்நோக்கி நகர்வு பெற்றுள்ளனர். இரு பாலாரதும் கல்வியடைவுகளைத் தந்தைமாரின் கல்வியடைவுகளுடன் ஒப்பிட்டபொழுது, பெண்களில் 40% தந்தையரின் கல்வியடைவுகளுக்கும் சமனான நிலையில் இருந்தனர். ஆண்களில் இவ்வீதாசாரம் (27.6%) குறைவாக இருந்தது. பெண்களிடையே ஆண்களிலும் பார்க்கக் கீழ்நோக்கிய நகர்வும் (10%) கூடுதலாக இருந்தது. பெண்கள் மத்தியில் இடம்பெற்ற கல்விசார் நகர்வு குறைவாக இருந்தமையை இந்த முடிவுகள் நன்கு எடுத்துக்காட்டியுள்ளன.

பெருந்தோட்டப் பிரிவுகளுக்கு இடையிலும் கல்வியடைவு மட்டத்தில் வேறுபாடுகள் உள்ளன. நகரங்களுக்கு அண்மையிலும், சிறந்த பாடசாலை வசதிகளையும் கொண்ட பெருந்தோட்டப் பிரிவுகளில் (பீட்டு, சென்லினாட்ஸ்) கல்விசார் நகர்வு இடம்பெற்ற அளவுக்கு, ஏனைய

பிரிவுகளில் (வடக்குப் பூண்டிலோயா, பொகவான) இடம்பெறவில்லை. க.பொ.த. சாதாரண தரமும் அதற்கு மேலும் கல்வி கற்றோர் தொகை பொகவான, வடக்கு பூண்டிலோயா ஆகிய பிரிவுகளில் முறையே 8.8%, 7.0% ஆக இருந்துள்ளது. பீட்டு சென்லினாட்ஸ் பிரிவுகளில் இத்தகைய நிலை முறையே 15.7%, 26.6% மாகக் காணப்பட்டது. மேலும் சிரேஷ்ட இடைநிலைக் கல்வி கற்றோர் தொகையும் இங்கு கூடுதலாக இருந்தது.

கல்வியடைவுக்கும் பாடசாலை வகைக்குமான தொடர்புகள் பரிசீலனைக்கு உட்பட்ட வேளையில், இரண்டாம் மூன்றாம் வகைப் பாடசாலைகளில் கற்ற புதிய தலைமுறையினர் தொடர்ந்தும் கல்வி கற்கக் கூடிய வாய்ப்புகள் இருக்கவில்லை. இவ்வகைப் பாடசாலைகளில் கற்றோரில் 1.0 சதவீதத்தினர் மட்டுமே க.பொ.த.சாதாரண தரம் வரையில் கல்வியைத் தொடர்ந்துள்ளனர். IAB மற்றும் IC பாடசாலைகளில் கற்கும் வாய்ப்பைப் பெற்றவர்களே உயர் கல்வியைத் தொடர்ந்துள்ளனர். IAB, IC பாடசாலைகளில் கற்றவர்களில் 42% க.பொ.த.சாதாரண தரத்தின் மேலும் 4% பட்டப்படிப்பினையும் பெற்றுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்க முன்னேற்றமாகும்.

கல்வியடைவுகள் பற்றிய எதிர்பார்ப்புகளிலும் புதிய தலைமுறையினர் தமது தந்தைமாரிலிருந்தும் வேறுபட்டுக் காணப்பட்டனர். தமது பிள்ளைகள் க.பொ.த. உயர்தரமும் அதன் மேலும் கற்க வேண்டும் என 55% மாண்பெற்றோர்கள் எதிர்பார்த்திருந்தனர். இந்த எதிர்பார்ப்பு புதிய தலைமுறையில் 74% மாக இருந்தது. குறிப்பாகத் தொழிலாளர் பிள்ளைகளிடத்தில் 40% மாணோர் தாம் பட்டப்படிப்பினைப் பெற்றுக்கொள்ள வேண்டும் என்ற எதிர்பார்ப்பு அவர்களிடையே கல்வியடைவு மட்டத்தில் பாரிய மாற்றங்களுக்கு வழிவகுக்கும் எனக் கொள்ளலாம். எனினும் இவ்வாறான எதிர்பார்ப்புகளுக்கும், உண்மையான அடைவுகளுக்கும் இடையில் நிலவிய தொடர்புகள் உயர்வாக இருக்கவில்லை. குறிப்பாக, உயர்கல்வியிற் காணப்படவில்லை.

மேலே கூறப்பட்ட முடிவுகள் யாவற்றையும் தொகுத்து நோக்கும் பொழுது பெருந்தோட்டச் சமூகத்தினர் மத்தியில், கல்விசார் நகர்வு கணிசமான அளவில் இடம்பெற்றுள்ளமை குறிப்பிடக்கூடிய விடயமாயினும் இந்த நகர்வினை ஆரம்ப நிலையிலிருந்து இடைநிலைக்கு

ஏற்பட்ட ஒரு பெயர்வாகவே கருதமுடியும். உயர் கல்வியில் நிகழ்ந்த மாற்றங்கள் போதா.

தந்தையாரின் தலைமுறையில் அநேகமானோர் தோட்ட ஆரம்பப் பாடசாலைகளிலேயே கல்வி கற்க வாய்ப்புக் கிடைத்தது. ஐந்தாம் தரத்தின் மேல் கல்வி கற்க விரும்பாதவர்கள் மற்றும் நகர்ப்புறப் பாடசாலை களுக்குச் செல்ல விரும்பாதோர் ஆரம்ப நிலையுடன் தமது கல்வியை நிறுத்திக் கொண்டனர். புதிய தலைமுறையினர் காலத்தில் தோட்டப் பாடசாலைகள் தேசிய கல்வி முறைக்குள் இணைந்து கொண்டமையால், ஆரம்பக் கல்வியை இடையறாது தொடர்வதற்கும், நகர்ப்புற இடைநிலைப் பாடசாலைகளில் சேர்ந்து, கல்வி பயிலவும் வாய்ப்புகள் கிடைத்தமை கல்வி விரிவாக்கத்தின் விளைவே எனக்கொள்ள முடியும்.

பெருந்தோட்டச் சமூகத்தினர் தாம் இதுவரை அடைந்துள்ள கல்வி முன்னேற்றங்கள் பற்றிக் கருத்துத் தெரிவிக்கும் பொழுது, அந்நிலையிலிருந்து இன்னும் மேம்படுவதற்குத் தடையாக இருந்த காரணிகள் பலவற்றைக் கண்டறிய முடிந்தது. பெற்றோரின் குறைந்த கல்விநிலை, பின்தங்கிய பொருளாதார நிலை, புவியியற் காரணிகள் போன்ற வழமையான காரணிகளுடன் பின்வரும் விஷேட காரணங்களையும் குறிப்பிட்டனர். குறிப்பாக, இவர்கள் மத்தியில் ஓரளவு கல்வி கற்றவர்கள், அக்கல்வியை முன்கொண்டு சமூகத்தில் உயர்நிலைக்குச் சென்றவர்கள் தமது அந்தஸ்தினைப் பாதுகாக்கும் பொருட்டுப் புவியியல் ரீதியாக நகர்வு பெற்றமையால், அல்லது தமது வசிப்பிடச் சூழலை மாற்றிக் கொண்டமையால், அவர்கள் மூலம் நிகழக்கூடிய உடன்பாடான விளைவுகள் தோட்டப் புறங்களில் ஏற்படவில்லை.

குடும்பப் பொருளாதாரச் சூழ்நிலையினால், க.பொ.த. சாதாரண தரம் மற்றும் உயர் தரத் தகைமைகளுடன் ஏதாவது தொழிலைப் பெற்றுக் கொள்ள வேண்டும் என்னும் எண்ணம் படித்த இளைஞர்களிடையே முனைப்படைந்துள்ளது. இதனால் உயர்கல்வி மீதான நாட்டம் குன்றும் போது, உயர்கல்வி சார் நகர்வும் தடைபடுகிறது. உயர்கல்வியடைவுகளை மட்டும் கொண்டு கல்விசார் நகர்வு என்பதற்கு விளக்கம் அளிக்கப்படுமானால், பெருந்தோட்டச் சமூகம் கல்வி நகர்வுக்கு உட்படாத சமூகமாகவே கருதப்படும் எனக் கூறுவதில் முரண்பாடுகள் இல்லை.

பெண்களின் கல்விசார் நகர்வு ஆண்களிலும் பார்க்கக் குறைவாக உள்ளது. சமூக, பொருளாதார, கலாசாரக் காரணங்களுக்காக மட்டுமன்றி, பெண்கள் மத்தியிலும் ஓரளவு கல்வி கற்றவர்கள் கூட ஏதாவது தொழில் களில் சேர்ந்துகொள்ள விரும்புவதால் உயர்கல்வி மீதான விருப்பினை இயல்பாகவே இழந்துவிடுகின்றனர். எனினும் பெண் பிள்ளைகளின் கல்வி பற்றிப் பெற்றோர்களிடம் வினவிய போது, க.பொ.த.சாதாரண தரம் வரையில் கற்கவேண்டுமென 30% மும், உயர்தரம் வரையில் கற்க வேண்டுமென 45% மும், பட்டப்படிப்பும் அதன்மேலும் கற்கவேண்டுமென 25% மும் கருத்துத் தெரிவித்தனர். இவ்விடயத்தில் தாய்மாரின் அக்கறை மிகக் கூடுதலாகக் காணப்பட்டது.

தொழில்சார் நகர்வு (Occupational Mobility)

இரு தலைமுறைகளுக்கு இடையே நிகழ்ந்த தொழில்சார் மாற்றங்கள் இங்கு விபரிக்கப்படுகிறது. பெருந்தோட்டச் சமூகத்தினரின் தொழில்சார் வகுப்புகளை வகுத்துக் காட்டுவதற்கு (Occupational Class) பேராசிரியர் சந்திரா குணவர்த்தனா (Chandra Gunawardena, 1988) இலங்கைக்கென வகுத்துக் காட்டிய தொழில்சார் அளவுத்திட்டமும் (Occupational Prestige Scale) பெருந்தோட்டத் தொழிற் கட்டமைப்பு அட்டவணையும் பயன்படுத்தப்பட்டன. இவற்றின் அடிப்படையில் ஆய்வுக்குட்பட்ட தொகுதியினர் 6 தொழில் வகுப்புகளாகப் பாகுபடுத்தப்பட்டனர். இவற்றின்படி, 32 சதவீதமானோர் I, II, III ஆம் வகுப்புகளையும், மிகுதி 68 சதவீதமானோர் IV, V, VI ஆம் வகுப்புகளையும் சார்ந்திருந்தனர். இந்தப் பரம்பலானது உயர் அந்தஸ்துடைய தொழில்களில் சேர்ந்து கொண்டோர் தொகை குறைவாக உள்ளது என்பதையே எடுத்துக் காட்டுகிறது. எனினும் பழைய தலைமுறையிலும் பார்க்கப் புதிய தலைமுறையினர் பல புதிய தொழில்களில் சேர்ந்துள்ளனர். பழைய தலைமுறையில் 79.2% தோட்டத் தொழிலாளராகவும் 14.6% தோட்டத் துறையுடன் இணைந்த சேவைத் தொழில்களிலும் ஈடுபட்டிருந்த வேளையில், புதிய தலைமுறையில் இவை முறையே 42% மாகவும் 13% மாகவும் குறைந்துள்ளது. புதிய தலைமுறையினர் மத்தியில் இடம்பெற்ற நகர்வு கூடுதலாக II ஆம் III ஆம் வகுப்பைச் சார்ந்து இடம்பெற்றுள்ளமை குறிப்பானதொரு மாற்றமாகும்.

ஆய்வுக்குட்பட்ட இருதலைமுறைகளுக்கு இடையில் தொழில்சார் நகர்வு கணிசமான அளவில் ஏற்பட்டுள்ளது. தொழில்சார் நகர்வில் குத்தான நகர்விலும் (Vertical Mobility) பார்க்கக் கிடையான நகர்வுகளுக்கு (Horizontal Mobility) உரிய வாய்ப்புகளே கூடுதலாக இருந்துள்ளன. இவ்வாறான நகர்வில் கல்வியின் பங்களிப்பு கூடுதலாக இருந்துள்ளது. உயர் கல்வித் தகைமை கொண்டவர்கள் உயர் அந்தஸ்துடைய தொழில்களையும் பெற்றுக்கொண்டனர். இத்தருணத்தில் உயர்கல்வியடைவின காரணமாக தொழிலாளரது பிள்ளைகளும் உயர்தொழில்களை வகிக்க வாய்ப்பு உண்டாயிற்று.

பால்வகையின் அடிப்படையில் பெண்களிலும் பார்க்க ஆண்களின் தொழில்சார் நகர்வு கூடுதலாக உள்ளது. ஆயினும் இரு பாலாரதும் நகர்வில் கோலம் ஒரே மாதிரியாக இருந்தன. உயர்கல்வியடைவு கொண்ட பெண்களும் உயர் அந்தஸ்துடைய தொழில்களில் ஈடுபட்டுள்ளனர்.

பெருந்தோட்டப் பிரதேசங்களில் உருவாகிவரும் புதிய தொழில் வாய்ப்புகளைப் பயன்படுத்தக் கூடிய சந்தர்ப்பம் புதிய தலைமுறையினரில் இளம் வயதுத் தொகுதிக்குக் (22-34) கூடுதலாக இருந்தது.

அண்மைக் காலங்களில் பெருந்தோட்ட மாவட்டங்களிலும் அரச தனியார் துறைத் தொழில் வாய்ப்புகளும் சயதொழில் வாய்ப்புகளும் அதிகரித்து வருகின்றன. அரச துறையில் கிடைக்கும் உயர் தொழில்களுக்கு அதி உயர் போட்டியுள்ளதால், உயர் கல்வித்தகைமையும் அத்தியாவசியமானது. இத்தகைய போட்டிகள் இன, மொழி அடிப்படையில் தேசிய மட்டத்திலும் பிராந்திய மட்டத்திலும் உள்ளன. மருத்துவம், பொறியியல், சட்டம், தொழில்நுட்பம் கணனித்துறை போன்ற உயர் தொழில்களுக்கு உயர்கல்வித் தகைமை இல்லாவிட்டால் அவற்றைப் பெற முடியாது. மேலும் இத்தகைய தொழில்களுக்குரியவர்கள் திறமையடிப்படையில் (Merit) தெரிவு செய்யப்படுகின்றனர். இந்த ஆய்வு முடிவுகளின்படி 1 சதவீதத்திலும் குறைந்தவர்களே (0.83%) (தொழிலாளரின் பிள்ளைகளில்) மருத்துவம், சட்டம் மற்றும் பொறியியல் துறைகளில் உள்ளனர். கடந்த மூன்று தசாப்தகாலக் கல்வி அபிவிருத்தியின் பயன்களைப் பெற்று உயர்தொழில்களை வகிக்கக்கூடிய தகைமைகள் கொண்டோர் பரந்தளவில் உருவாகவில்லை என்பதையே இந்த முடிவு நிரூபித்துள்ளது.

கல்வித் தகைமையுடன் நேரடியாகத் தொடர்புடைய தொழில் என்ற வகையில் க.பொ.த. உயர்தரம், பட்டப்படிப்பு என்பவற்றுடன் அநேகர் ஆசிரியர்களாகவே வரமுடிந்துள்ளது. 1980 களிலிருந்து ஒவ்வொரு மாவட்டத்திலும் உருவாகும் ஆசிரியர் பதவிக்கான வெற்றிடங்கள் அந்தந்த மாவட்டங்களில் உள்ளவர்களைக் கொண்டே நிரப்பப்படல் வேண்டும் என்பது தற்பொழுதுள்ள கொள்ளைத் தீர்மானமாகும். பெருந்தோட்ட மாவட்டங்களிலிருந்து பலர் ஆசிரியர்களாக வருவதற்கு இக் கொள்கை வாய்ப்பாக உள்ளது. ஆசிரியர் நியமனத்துக்கான போட்டிகள் பிரதேச மட்டப் போட்டியாக மாறியுள்ளது. உயர்கல்வித் தகைமை உடையவர்களுக்கு முன்னுரிமை வழங்கப்படுவதால், ஆகக் குறைந்தது க.பொ.த.உயர்தரத்தில் சித்தியடைந்தவர்கள் இலகுவில் அதனைப் பெறமுடிந்துள்ளது.

ஆசிரியர் நியமனங்களில் இன மற்றும் மொழிக் காரணிகளின் செல்வாக்கும் கவனத்திற்குரியவை. பெருந்தோட்ட மாவட்டங்கள் பல்லின பன்மொழி பேசும் மக்கள் வாழும் பிரதேசம் எனினும், தமிழ் மொழிப் பாடசாலைகளில் ஏற்படும் ஆசிரியர் வெற்றிடங்களுக்கு தமிழ் மொழி பேசுபவர்கள் நியமிக்கப்படுதல் வேண்டும் என்பதும் தவிர்க்க முடியாதது. மொழியடிப்படையில் பார்க்கும் பொழுது இவர்களுடன் முஸ்லிம் இனத்தவர்களும் போட்டியிடுகின்றனர். தொழிலாளரின் பிள்ளைகளுக்கு முன்னுரிமை கொடுக்கப்படுவதால் போட்டி சற்றுக் குறைக்கப்படுகிறது. உயர்தொழில் அந்தஸ்துக்குரிய தொழில் என்ற வகையில் பரவலாகவும் இலகுவாகவும் கிடைக்கக் கூடிய தொழிலாக இங்கு ஆசிரியர் தொழிலைக் குறிப்பிடலாம்.

கல்வித் தகைமைகளின் அடிப்படையில் வழங்கப்படும் புதிய தொழில்கள் என்ற வகையில் கிராமசேவகர், சமுர்த்தி உத்தியோகத்தர் என்பன அடக்கப்படுகின்ற போதிலும் அவை எண்ணிக்கையில் குறைந்தவை. மேலும் நீண்ட காலத்துக்கு வெற்றிடங்கள் (கொள்கையடிப் படையில் எண்ணிக்கை அதிகரிக்கப்பட்டாலொழிய) தோன்றுவதுமில்லை. இத்தகைய தொழில்களைப் பெற்றுக்கொண்டவர்களின் சமூக அந்தஸ்து உயர்வு பெற்றுள்ளமை முக்கியமான விடயமாகும். இவற்றோடு வெளி நாட்டு வேலை வாய்ப்புகள், ஆடைத்தொழிற்சாலை என்பவற்றின் மூலமும் பெண்களின் தொழில் அந்தஸ்தில் மாற்றங்கள் உண்டாகின்றன. ஆயினும்

இத்தொழில்களின் மூலம் பெண்கள் எதிர்நோக்கும் இன்னல்கள் அவர்கள் மத்தியில் சாதகமற்ற மனப்பாங்குகளைத் தோற்றுவித்து விடுகின்றன.

பெருந்தோட்டச் சமூகத்திலுள்ள புதிய தலைமுறையினரின் தொழில் சார் நகர்வில் அவதானிக்கக்கூடிய இன்னொரு பிரதான விடயம் புதிய தொழில்களைத் தேடிச்செல்லும் புவியியல் சார் நகர்வாகும் (Geographical Mobility). நகரங்களில் கிடைக்கும் தொழில் வாய்ப்புகள் இழு காரணிகளாகத் (Pull factors) தொழிற்படுகின்றன. புவியியல்சார் நகர்வானது இருநிலைகளில் இடம்பெறுகின்றது.

1. தாம் வாழும் தோட்டங்களுக்கு அண்மையிலுள்ள சிறு நகரங்களை நோக்கிய நகர்வு.
2. தூர இடங்களிலுள்ள பெரிய நகரங்களை நோக்கிய நகர்வு.

தொழில்களைத் தேடிச் செல்லும் புவியியல்சார் நகர்வானது, புதிய தலைமுறையினர் மத்தியிலேயே கூடுதலாக உள்ளது. இவ்வாறு சென்றோரில் அநேகமானோர் கடைகளில் விற்பனையாளராகவும் உணவுச் சாலைச் சிப்பந்திகளாகவும், உல்லாச விடுதிகளில் உதவியாளர்களாகவும், புடவைக் கடைகளில் விற்பனையாளராகவும், சிறு வியாபாரங்களிலும், நகரங்களில் தினச் சம்பளத்துக்கு வேலை செய்வோராகவும் உள்ளனர். அந்தஸ்துடைய தொழில்கள் என்ற வகையில் பார்க்கும் போது மேலே கூறப்பட்ட தொழில்கள் V, VI ஆம் வகுப்பைச் சார்ந்தனவான இருந்தாலும் படித்த இளைஞரைப் பொறுத்தவரையில் தோட்டங்களுக்கு வெளியே சென்று வேலை செய்யும் நாட்டம் அதிகரித்து வருகிறது. புதிய தலைமுறையினரின் மத்தியில் தொழில்சார் நகர்வு துரிதமாக நடைபெறுவதற்குப் பல காரணங்கள் துணையாக உள்ளன.

- ஓரளவேனும் கல்வி கற்ற இளைஞர்கள் தோட்டங்களில் வழங்கப் படும் அடிநிலைத் தொழில்களை விரும்புவதில்லை.
- தோட்டங்களுக்கு வெளியே செய்யும் தொழில்கள் மூலம் கிடைக்கும் வருமானம் சில வேளைகளில் குறைவாக இருந்தாலும், சுய கௌரவம் உண்டெனக் கருதுதல்.
- வெளியிடங்களுக்குச் சென்று தொழில் செய்வோரின் நடையுடை பாவனைகளாலும், பழக்க வழக்கங்களினாலும் கவரப்படுதல்.

- வித்தியாசமான வாழ்க்கை அனுபவங்கள் கிடைக்கும் என்ற நம்பிக்கை.
- சுயமுன்னேற்றம் என்பதுடன், தமது எதிர்காலத்துக்கு அடிகோலவும், சகோதர சகோதரிகளின் எதிர்காலத்துக்கு வழிகாட்டவும் இயலும் என்னும் எதிர்பார்ப்பு.
- தம்மிடம் திறமை, ஆற்றல் இருக்கக் காணப்படுமிடத்து அதற்குக் கொடுக்கப்படும் மதிப்பு.
- வீட்டுவசதிகளை மாற்றியமைக்கக் கூடியவாய்ப்புகள்.
- தோட்டப்புறங்களிலுள்ள அசௌகரியமான வாழ்க்கைச் சூழலில் கொண்டுள்ள வெறுப்பு.

மேலே எடுத்துக்காட்டப்பட்ட சிந்தனைப் போக்குகளுக்கு எதிரான கருத்துகளும் படித்த இளைஞர் மத்தியில் நிலவுகின்றன. அத்தகையோர் பின்வரும் கருத்துக்களைத் தெரிவித்துள்ளனர்.

- தோட்டங்களை விட்டுச் சென்றால் மாற்று வசிப்பிடம் ஒன்றைத் தேடுவதிலுள்ள சிரமங்கள்.
- தமக்குக் கிடைத்துள்ள உரிமையைப் பாதுகாக்கத் தொடர்ந்து அங்கு வசிக்க வேண்டிய தேவை.
- தமது கல்வித்தகைமைக்கும் அனுபவத்துக்கும் ஏற்ற தொழில் களை வெளியிடங்களில் பெற்றுக்கொள்ள வாய்ப்பு இல்லாவிட்டால், தோட்டத்தில் கிடைக்கும் தொழில்களை ஏற்றுக்கொள்ளுதல்.
- ஓரளவுக்கு அந்தஸ்தைப் பேணக்கூடிய, வருமானம் தரக்கூடிய தொழில்களாக இருந்தால் அவற்றுடன் திருப்தியடைதல்.

கௌரவம், சுயமரியாதை, வருமானம் போன்ற காரணங்களுக்காகப் படித்த இளைஞர்கள் தோட்டங்களுக்கு வெளியே வேலைதேடிச் சென்றாலும் சமூக அபிவிருத்தியில் கொண்டுள்ள அக்கறை காரணமாக, நிரந்தரமாகத் தோட்டங்களில் வாழவேண்டும் என்பதில் உறுதியாக உள்ளனர். அவ்வாறு வாழும் சந்தர்ப்பத்தில் ஏனையோருக்கு முன்மாதிரியாக வாழ்ந்து வழிகாட்டலாம் என்று அவர்கள் கருதுகின்றனர்.

பின்வரும் சூழ்நிலைகளால் படித்த பெண்கள் தோட்டத் தொழிலாளராக வேலை செய்ய விரும்பாத நிலை தோன்றிவருகிறது.

- தோட்டங்களில் பெண்களால் செய்யக்கூடிய வேலைகள் கடினமானவை.
- குடும்பப் பழு அதிகமாக இருப்பதால், வேலைக்குச் செல்லும் பெண்களால் குடும்பங்களைச் சரிவரக் கவனிக்க முடியவில்லை.
- பெண் தொழிலாளர் நலன்கள் நன்கு கவனிக்கப்படுவதில்லை.
- பெண் தொழிலாளரைக் கவரக்கூடிய அளவுக்கு தோட்டங்களில் முன்னேற்றகரமான மாற்றங்கள், செயற்திட்டங்கள் பரவலாக இடம் பெறுவதில்லை.
- தோட்டத் தொழிலாளர்களாக இருக்கும் பெண்களின் சிந்தனை மற்றும் செயற்பாடுகளில் முன்னேற்றம் குறைவு.
- தொழிலாளராக உள்ள பெண்களின் அந்தஸ்து, கௌரவம் குறைத்து மதிக்கப்படுதல்.
- வெளித்தொடர்புகள் குறைவு.
- உழைப்புக்கு ஏற்ற ஊதியம் வழங்கப்படுவதில்லை.
- படித்த பெண்களையே திருமணம் செய்ய வேண்டும் என்ற மனப் பான்மை விரிவடைதல்.
- வாழ்க்கை முறையில் எதிர்பார்த்த மாற்றங்கள் துரிதமாக நிகழ்வதில்லை.

புதிய தலைமுறையினரின் தொழில் விருப்பு நடத்தையில் முதலில் அரசாங்கத் துறையும் அடுத்துத் தனியார் துறையும் இடம்பெறுகின்றன. சுயதொழில்களுக்கு வசதிகள் போதாது என்கின்றனர். தோட்டத் துறை சார்ந்த தொழில்கள் மூன்றாம் நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டுள்ளன. வேறு துறைகள் சார்ந்த தொழில்களை தெரிவு செய்யும் பொழுது பெருந்தோட்டத் துறையில் அவர்களுக்கு உள்ள தனியிடம் அடிப் படையிலேயே ஆட்டங் கண்டுவிடும் என்ற வாதங்களும் எழுந்து வருகின்றன.

கல்வியடைவும் வருமானமும்

பொதுவாகக் கல்வியடைவுக்கும் வருமானத்துக்கும் தொடர்புகள் உள்ளன என்பதை ஆய்வு அறிக்கைகள் எடுத்துக்காட்டுகின்றன. ஆனால், ஆய்வுக்குட்பட்ட பெருந்தோட்டங்களில் இருந்து பெற்றுக் கொண்ட தரவுகளைப் பகுப்பாய்வு செய்தபொழுது, இத்தொடர்பு மிகக்குறைந்த மட்டத்திலேயே காணப்பட்டது. கல்வித் தகைமைகளை அடிப்படையாகக் கொண்ட தொழில்களில் ஈடுபடுவோரின் வருமானத்தில் உறுதித் தன்மையுண்டு. கல்வியடைவு மட்டத்தில் குறைந்தவர்களில் கணிசமான தொகையினரின் வருமானம் மிக உயர்வாக உள்ளது. பெரும்பாலானவர்கள் நடுத்தர வருமானத்தை உடையவர். இப்பிரதேசங்களில் கிடைக்கும் மேலதிக வேலை வசதிகளைப் பயன்படுத்துவோர், சுயமாக விவசாயம், கால்நடை வளர்ப்பில் ஈடுபடுதல், மேலதிக வருமானத்தை ஈட்டிக் கொடுக்கின்றன. இதற்கு எல்லோருக்கும் வாய்ப்பில்லை.

தோட்டத் தொழில்களைப் பொறுத்தவரையில் (நிர்வாகம், தொழில் நுட்பத் தொழில்கள் தவிர) கல்வித் தகைமைகள் பெரிதும் கவனத்திற் கொள்ளப்படுவதில்லை என்பதால், மாதாந்த வருமானம் வேறுபடுவதற்குச் சந்தர்ப்பம் இல்லை. ஆய்வுக்கு உட்பட்ட தொகுதியினரின் மாதாந்த வருமானத்திலும் பார்க்கச் செலவுகள் கூடுதலாக உள்ளன. இவற்றுள் கல்விக் கொள்வனவு செய்யப்படும் தொகை அதிகரித்துவருதல், அவர்களது கல்வி சார்ந்த அக்கறையை எடுத்துக் காட்டுகிறது.

கல்வியும் வீட்டு வசதியும்

சமூக அந்தஸ்தினை எடுத்துக்காட்டும் காரணிகளில் கல்வி, தொழில், வருமானம் போல வீட்டு வசதியும், வீட்டுப் பாவனைப் பொருட்களும் முக்கியமானவை. இந்த மக்களது வீட்டுவசதியைப் பொறுத்தவரையில் கல்வியின் செல்வாக்கு மிகக்குறைந்த மட்டத்திலேயே உள்ளது. தொழிலாளரின் வசிப்பிடங்கள் வரிசை வீடுகள் என்னும் தோற்றத் திலிருந்து அதிகளவில் மாறவில்லை. ஆயினும் கல்வி கற்ற, அரச மற்றும் தனியார் துறைகளில் வேலை செய்வோர், சுயதொழில்கள் மூலம் உயர் வருமானம் ஈட்டுவோர் தமது வீடுகளைத் திருத்தியமைத்து வருகின்றனர். மின்சார வசதிகள் உள்ள வீடுகளில், இலத்திரன் சாதனங்கள், மின் உபகரணங்கள் மற்றும் தளபாடங்களைக் காணக்கூடியதாக உள்ளது. கலாசார ரீதியான மாற்றங்கள் உண்டாகின்றன. தமது கலாசாரத்தினை

ஏனையோரும் மதிக்க வேண்டும் என்ற விடயத்தில் அக்கறையுடையோராகக் காணப்படுகின்றனர். முன்பிலும் பார்க்க தமது சமூக அந்தஸ்து மேம்பட்டுள்ளது என்ற உணர்வும் அவர்களிடம் பிறந்துள்ளது. பிற இனத்தவர்கள், பிற சமூகத்தவர்கள் போலத் தமது எதிர்காலமும் சிறப்பாக அமைய வேண்டும் என்ற ஆர்வமும் மேலோங்கி வருகிறது.

முடிவுரை

மேலே கூறிய விடயங்கள் பற்றிய எனது ஆய்வு முடிவுகளின் படி, மலையக மக்களின் எதிர்கால முன்னேற்றம், மேம்பாடு என்பவை கல்வி முன்னேற்றத்தின் ஊடாகவே நிகழும் எனலாம். மூடிய சமூகம் என்னும் நிலையில் இருந்து திறந்த ஒரு சமூகமாக மாறுவதற்கு ஏற்ற அமைப்பு ரீதியான மாற்றங்கள் ஏற்படுவதற்கும் கல்வியே ஒரு சிறந்த கருவியாக இருக்கும். இன்றைய பொருளாதார சூழலில் அரிதாகக் கிடைக்கும் தொழில் வாய்ப்புகளைச் சலுகைகளினாலன்றிப் போட்டியிட்டுப் பெற்று முறையாகப் பயன்படுத்தித் தம்மை உயர்த்திக் கொள்ளக் கல்வி முன்னேற்றம் அத்தியாவசியமாகின்றது.

மொத்தத்தில் 1980களின் பின்னர் மலையக மக்களுக்கு வழங்கப்பட்ட கல்வி வசதிகளும், வாய்ப்புகளும் அவர்களில் குறிப்பிட்ட சிலருக்குத் தொழில் வருமானம் சமூக அந்தஸ்து என்பவற்றில் முன்னேற்றத்தை ஏற்படுத்தியுள்ளது. எவ்வாறாயினும் இந்தப் புதிய வாய்ப்புகளும் வசதிகளும் சகல மலையக மக்களையும் எட்டவில்லை என்பதால் அம்மக்களில் கணிசமானோர் கல்வியறிவில் குறைந்தவர்களாகவும், அதன் காரணமாக ஏறக்குறைய 17 தசாப்தங்களின் பின்னரும் அநேகர் சாதாரண தோட்டத் தொழில்களை நம்பியே வாழவேண்டியுள்ளது. கல்வி வசதிகளில் இன்று ஏற்பட்டுள்ள வாய்ப்புக்களையும் வசதிகளையும் நல்ல முறையில் பயன்படுத்தி முன்னேற்றம் காணவில்லை என்றால், கல்விக்கென இதுகால வரையில் மேற்கொள்ளப்பட்ட முதலீடுகளும் பிரயத்தனங்களும் வீண் விரயமாகவே அமையும் என்பது எனது கருத்தாகும்.

அமரர் இர.சிவலிங்கம் அவர்கள் கூறியது போன்று 'மலையகத்தின் முன்னேற்றம் கல்வியிலேயே தங்கியுள்ளது' என்பது ஓர் அசைக்க முடியாத, ஆணித்தரமான கருத்தே என்பதை வலியுறுத்துகின்றேன்.

References

1. Anthony Giddens (1994) *Sociology 2 nd edition*, Polity Press, Cambridge.
2. Aswathi, B.P and Rao, V.Rana (1987) *A study of the Interrelationship between Education of the scheduled tribes and their socio - Eco - nomic Mobility*. Third summary of Educational Research. National Council of Educational Research and Training, New Delhi.
3. Bauk, Olive (1971) *The sociology of Education*, Bestford Ltd, London.
4. Bryee Ryan (1961) *Status achievement and Education in Ceylon*. An Historical perspective *Journal of Asian studies*. Vol. xx No. 4. 1961.
5. Chandrabose, M. (1996) *The Present status of Tamil Schools in the plantation area*. Social science Association unpublished.
6. Gnanamuthu, A. (1977) *Education and the Indian Tamil Plantation workers in Sri Lanka*. Westley Press, Colombo.
7. Gunawardana chandra (1987) *An Occuapational prestige scale for Sri Lanka*. A reserach fundel by University of Colombo, unpublished.
8. Haralambos, M., (1990) *Sociology: Thesies and - perspective*, 3rd edition, Unwin Ltd., London.
9. Hattige, S.T (1993) *Education and Human Delvelopment: Some sociological issues*. Sri Lanka Association of Advancement of Science, Colombo.
10. Jayasuriya, J.E. (1969) *Education in Ceylong before and after Independence 1939 - 1968*. Association Educational Publishers, Colombo.
11. Jayaweera, Swrna (1998) *Education in Sri Lanka - Fifty years since Independence*, Sri Lanka Institute of Social and Economic studies (SCISES) 1998, pp.311 - 341.
12. Little, A (1999) *Labouring to learn : To -wards a political Economy of plantation, People and Education in Sri Lanka*. Mac millan Press Ltd. London.
13. Manikam. P (1995) *Tea Plantation in crisis*. An over view of social scientist Association, Colombo.
14. Navaratne, C. (1997) *Primary and Secondary Education in Plantation Schools*, Institute of Social Development, Kandy.
15. Sandrasegaram, S. (1999) *Plantation Education: Some Thoughts*, Kavidha Publishers, Colombo.

பெருந்தோட்டப் பெண்கள்

நேற்று, இன்று, நாளை

திருமதி லலிதா நடராஜா

ஆசிரியர், கண்டி நல்லாயன் மகளிர் கல்லூரி

“ஒளி படைத்த கண்ணினாய் வா, வா, வா
உறுதி கொண்ட நெஞ்சினாய் வா, வா, வா.... என்று

இருபத்தோராம் நூற்றாண்டை எதிர் கொண்டழைத்துள்ளது மனித சமுதாயம். மலர்ந்துள்ள இந்நூற்றாண்டு நன்மாற்றங்கள் விளைவிப்பதாயும், நன்மையளிப்பதாயும் விளங்க வேண்டும் என்ற எதிர்பார்க்கை அனைத்து நெஞ்சங்களிலும் நிறைந்து நிற்கின்றது. ஆனால் குடித்தொகை அதிகரிப்பு, அதன் விளைவாக ஏற்படக்கூடிய வளப்பங்கீட்டுப் பிரச்சினைகள், சூழல் மாசுறுதல், அணு ஆயுத உற்பத்திப் பெருக்கம், வன்முறைக் கலாசார வளர்ச்சி என்பன மலர்ந்துள்ள புதிய நூற்றாண்டிலும் மனித சமூகம் எதிர்நோக்க வேண்டிய பாரிய சவால்களாய் அமைந்துள்ளன. எனவே உலகளாவிய ரீதியில் ஒரு பதகளிப்பு நிலை நிலவுகின்றது. மறுபுறம் விஞ்ஞானமும், தொழில்நுட்பவியலும், தகவல் தொடர்பு சாதனங்களும் மிகத்துரிதமாக வளர்ச்சி பெற்று வரும் பூகோளமய மாக்கலுடன் தம் நாடுகளைப் பின்னடைவற்று இணைக்க வேண்டும் என்று பல்தேசிய அரசியல்வாதிகளும் சங்கல்பம் செய்து வருகின்ற “நிலை மாறு காலம்” இது. நம் இலங்கை மட்டும் இம்முயற்சியில் சளைத்ததாயில்லை.

இந்நிலையில் பெருந்தோட்டப் பெண்கள் நேற்று - இன்று - நாளை என்ற தலையங்கத்தின் கீழ் ஆய்வு செய்ய இவ்வுரைகளின் மூலம் முயன்றிருக்கின்றேன். பொதுவாக, பெண்கள் தொடர்பான ஆய்வுகளை நடத்துவதற்கான தரவுகளைப் பெறுவது கடினம். அதிலும் பெருந்தோட்டப் பெண்கள் தொடர்பான தரவுகளையும், விபரங்களையும் பெறுவது மிக அரிது. என்னாலியன்ற அளவில் அவற்றைத் திரட்டி கட்டுரையை அமைத்துள்ளேன். இன்று பெருந்தோட்டத்துறை சார்ந்த ஒரு கற்ற மத்தியதர

வர்க்கம் தோன்றியுள்ளது. எனினும் மலையக மக்களில் பெரும்பான்மையினராக அமைந்துள்ள பெருந்தோட்டம் சார் பெண்களைப் பற்றிய ஆய்வுதான் இக்கட்டுரையில் இடம்பெறுகின்றது. “பெண்ணடிமை தீருமட்டும் மண் அடிமை தீர்ந்திடாது” என்றான் பாரதி. இப்புத்தாயிரமாம் நூற்றாண்டிலாவது இப்பெண்கள் நிலை உயர வேண்டும் என்ற உள்ளார்ந்த அவாவே இதற்குக் காரணம்.

பெருந்தோட்டப் பொருளாதார முறை

விவசாயத்தைப் பிரதான தொழிலாகக் கொண்ட வளர்முக நாடுகளில் இலங்கையும் ஒன்று. 19ஆம் நூற்றாண்டில் இலாப நோக்கை அடிப்படையாகக் கொண்டு ஏகாதிபத்தியவாதிகள், ஏற்றுமதிக்காக உற்பத்தி செய்யப்படும் பெருந்தோட்டப் பயிர்ச்செய்கையை அபிவிருத்தி செய்தனர். தேயிலை, றப்பர், தெங்குப் பொருட்களை அடிப்படையாகக் கொண்ட பெருந்தோட்டப் பயிர்ச்செய்கை இன்றும் இலங்கைக்குப் பிரதான வருவாய் தரும் துறைகளுள் ஒன்றாக இருக்கின்றது. 1998இல் மொத்தத் தேசிய வருமானத்தின் 26.5% பெருந்தோட்டத்துறையினின்றும் பெறப்பட்டது. இத்துறையே அதிக அளவு தொழில் வாய்ப்பளிப்பதாகவும் அமைந்துள்ளது. இப்பெருந்தோட்டத் தொழிற் துறைக்கு “மலிவான கூலிப்படை” இன்றியமையாதது.

முதலில் ஒல்லாந்தரால் கறுவாவுரித்தல், சாயமிடல் வேலைகளுக்காக தென்னிந்தியாவின் வரண்ட பகுதிகளிலிருந்து சிற்றளவில், தொழிலாளர்கள் வரவழைக்கப்பட்டனர். கோப்பிப் பயிர்ச் செய்கை ஆரம்பித்த காலங்களில் அறுவடைக் காலங்களில் அதிக வேலையாட்கள் தேவைப்பட்டனர். உள்நாட்டில் இத்தேவையை நிறைவு செய்யப் போதிய ஆட்களின்மையால் தென்னிந்தியாவினின்றும், தோட்ட உரிமையாளர்களினால் கணிசமான அளவில் கூலியாட்கள் கொணரப்பட்டனர். 1880 அளவில் கோப்பிச் செய்கை வீழ்ச்சியடைய தேயிலை அதனைப் பிரதியீடு செய்த போது தொழிலாளரது பருவகால குடியேற்றங்கள் நிரந்தரக் குடியேற்றங்களாக மாற ஆரம்பித்தன. பிரித்தானியரால் இக்கூலியாட்கள் பெருந்தோட்டப் பகுதிகளில் நிரந்தரமாகக் குடியேற்றப்பட்டனர். இவர்கள் பெருந்தோட்டத் துறைமாரினதும், அவர்களது கைக்கூலிகளான கங்காணி மார்களதும் தயவில் தங்கி வாழும் பாட்டாளிப் பாட்டாளங்களாயினர்.

தோட்டத்துரைமார் அமைத்துக் கொடுத்த லயன்களில் குடியேற்றப் பட்டனர்.

பெருந்தோட்டங்கள் 1972 இல் கொண்டுவரப்பட்ட நிலச்சீர்திருத்தச் சட்டத்தாலும் 1975இல் அதில் செய்யப்பட்ட திருத்தத்தாலும் தேசிய மயமாக்கப்பட்டன. இதன் விளைவாக, தேயிலைப் பயிர் நிலத்தின் 63%மும், 50%மான இறப்பர் காணிகளும், 10%மான தெங்குப் பயிர் நிலமும் அரசு உடைமையாக்கப்பட்டன. ஸ்ரீலங்கா பெருந்தோட்டக் கூட்டுத்தாபனம், ஜனதா பெருந்தோட்ட அபிவிருத்தி சபை என்ற இரு அமைப்புகளின் கீழ் இவை கொண்டு வரப்பட்டன. சில தோட்டங்களைக் கூட்டுப்பண்ணைகளாக்கும் முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்பட்டனும், அவை பயனளிக்கவில்லை. எனவே 1977இல் ஆட்சிக்கு வந்த ஐக்கிய தேசியக் கட்சி அரசாங்கத்தினால் இம்முயற்சிகள் கைவிடப்பட்டன. “தேசிய மயமாக்கல்” பெருந்தோட்டத்துறைகளின் அடிப்படைகளை மாற்றியமைக்கத் தவறிவிட்டது. எனினும் பெருந்தோட்டத் தொழிலாளரின் சுகாதாரம், வீடமைப்பு ஏனைய பொதுநலம் தொடர்பான விடயங்களை யிட்டு அரசாங்கத் தலையீட்டை ஏற்படுத்தியது.

இப்பெருந்தோட்டத் தொழிலாள வர்க்கத்தின் இரு விசேட பண்புகள் இங்கு குறிப்பிடத்தக்கவை. முதலாவதாக இத்தொழிலாளர்கள் குடியேற்றப் பட்ட விதேசிகள். 1948ல் குடியுரிமையும், 1949இல் வாக்குரிமையும் பறிக்கப்பட்டதால், அரசாங்கத்தினால் மேற்கொள்ளப்பட்ட சமூக, பொருளாதார நடவடிக்கைகளின் பயனைப் பெற்றுக் கொள்ள வாய்ப்பிருக்கவில்லை. மேலும் வாக்கற்ற காரணத்தால் தம் உரிமைகளுக்காக குரல் கொடுக்கும் வாய்ப்பற்றிருந்தனர். 1920 அளவிலேயே தோட்ட முகாமை யாளர் பெருந்தோட்டச் சிறார்களுக்கு ஆரம்பக் கல்வியாவது வழங்க வேண்டிய நிர்ப்பந்தம் ஏற்பட்டது. இதுவே இத்தொழிலாளர் நலன் பேண எடுக்கப்பட்ட முதல் நடவடிக்கை எனலாம். 1921 இல் தொழிலாளர்கள் தம்மைப் பெருந்தோட்டங்களில் பதிந்து வைத்திருந்த ஒப்பந்தத் தளைகளினின்றும் விடுதலை பெற்றனர். 1927இல் குறைந்தபட்சக் கூலிச் சட்டம் பெருந்தோட்டத் தொழிலாளர்களையும் உள்ளடக்கியதாக விரிவாக்கப்பட்டது. 19ஆம் நூற்றாண்டிலிருந்து உயர்த்தப்படாதிருந்த கூலிமட்டத்தை மிகச்சிறு அளவில் உயர்த்தியது.

இரண்டாவதாக பெருந்தோட்டத் தொழிலாளருள், அரைவாசிக்கு அதிகமானோர் பெண்களாவர். மரபுரீதியாக, இப்பெண்களுக்கென சிரமம் மிக்க இரு கடமைகள் ஒதுக்கப்பட்டு வருகின்றன. ஒன்று தேயிலைக் கொழுந்து பறிப்பது. மற்றது றப்பர் பால் வடிப்பது, முதலாளிகளது இலாபநோக்கு காரணமாக இவர்களுக்கு மிகக் குறைந்த கூலியே வழங்கப்பட்டது. ஆரம்பத்தில் ஆண்கள் நாளொன்றுக்கு 33 சதமும் பெண்கள் 25 சதமுமே கூலியாகப் பெற்றனர். சிறப்புத் தேர்ச்சியற்ற தொழில்களே பெண்களுக்கு வழங்கப்பட்டன. மரபார்ந்த ரீதியாக சமூக, பொருளியல் துறைகளில் மட்டுமல்லாது வீடுகளிலும் இவர்கள் ஆணாதிக்கத்துக்கு உட்பட்டவர்களாகவே விளங்கினர். சுதந்திரத்துக்குப் பின்னரும், பதவியேற்ற அரசாங்கங்களின் மாற்றாந்தாய் மனப்பான்மையால் புறக்கணிக்கப்பட்ட பெருந்தோட்டத் தொழிலாளருள்ளும், மிகப்புறக்கணிப்புக்கு உட்பட்டவர்களாகவும், உட்பட்டிருப்பவர்களாகவும் விளங்குபவர்கள் பெண்களே.

பெருந்தோட்டங்களில் பெண்கள்

பேராசிரியை கலாநிதி குமாரி ஜெயவர்தனா 1984இல் வெளியிட்ட ஆய்வுக்கட்டுரையொன்றில், உலகளாவிய ரீதியில் பெண்கள் தொடர்பான ஒரு தனியான பௌதிக வாழ்க்கைச் சுட்டெண் கணிப்பிடப்படுமாயின், ஸ்ரீ லங்கா மிக உச்சக்கட்டத்தைப் பெற்றிருக்கும் எனக் குறிப்பிட்டு பின்வரும் தரவுகளையும் தருகின்றார். பெண் கல்வியறிவு மட்டம் 82% (தேசிய மட்டம் 86.2%) பிரசவ இறப்பு வீதம் 1000க்கு 1.2% எனவும் சுட்டிக்காட்டி, இச்சுட்டெண்கள் ஆசியாவிலேயே மிகச்சிறப்பான நிலைமைகளைப் பிரதிபலித்தாலும், இலங்கைப் பெண்களுள்ளும் ஸ்ரீலங்காவின் தந்தை வழிச் சமுதாய அமைப்பினால் புறக்கணிக்கப்பட்ட பெண்கள் கூட்டம் ஒன்று இருக்கவே செய்கின்றது. அதில் பெருந்தோட்டப் பெண்கள் மிகுந்த புறக்கணிப்பிற்கு ஆளானவர்கள் என்பதையும் எடுத்துக் காட்டுகின்றார். ஸ்ரீ லங்கா பெருந்தோட்டக் கூட்டுத்தாபனம் வெளியிட்ட அறிக்கையொன்றின் பிரகாரம் நுவரெலியா மாவட்டத்தில் 1982இல் பிரசவ மரண விகிதம் 1000:1.8% ஆகவும் இருந்தது. 1970களின் இறுதியில் கூட பெருந்தோட்டப் பெண்களில் 51.8% மானோர் ஆரம்பக்கல்வி கூட பெற்றவர்களாயில்லை. 1980 - 2000மாம் ஆண்டுகளுக்கிடையே பாரிய மாற்றங்கள் ஏற்பட்டதாகக் கூறமுடியாது. இந்நிலையில் புத்தாயிரமாம்

ஆண்டு மலர்ந்துள்ள இவ்வேளையில் கூட பெருந்தோட்டப் பெண்கள் புறக்கணிக்கப்பட்டவர்களாகவே உள்ளனர்.

கோப்பி பயிரிடப்பட்ட முதல் 50 வருட காலங்களில் 100 ஆண்களில் 2.7 வீதமானோரே பெண்கள். கோப்பிக்குப் பதில் தேயிலை பயிரிடப்பட்ட காலங்களில் பெண்களின் தொகையும், பங்களிப்பும் வெகுவாக அதிகரித்தன. 1911 இல் ஒவ்வொரு 100 ஆண்களையும் 84 பெண் தொழிலாளர்கள் ஈடுசெய்தனர். இவ்விகிதம் 1920 அளவில் ஒன்றுக்கு ஒன்று என வளர்ச்சியுற்றது. 1981இல் பெருந்தோட்டக் குடித்தொகையுள் 208,700 ஆண்களும் 220700 பெண்களும் அடங்கினர். பெருந்தோட்ட மக்கள் தொகையுள் 27% மும் உழைப்பாளர் படையில் 50%மும் பெண்களாவர்.

19ஆம் நூற்றாண்டில் ஆண் பெண் தொழிலாளர்களது கூலி மட்டங்களுக்கிடையிலான வேறுபாடு 25% ஆகும். இவ்விகிதம் கூலி மட்டங்கள் படிப்படியாக மாறிய போதிலும், நெடுங்காலம் மாறாமலே இருந்தது. சாதாரணமாக ஒரு பெண் தொழிலாளி வெய்யிலோ, மழையோ காலை 7.30லிருந்து மாலை 4.30 வரை பணியாற்ற வேண்டும். செழிப்புக் காலங்களில் காலை 6.00 மணியிலிருந்து மாலை 5.30 மணி வரை மேலதிக வருமானத்துக்காக இவர்கள் பணியாற்றுவதும் உண்டு. இதனால் ஒரு பெண் தொழிலாளி நாளொன்றுக்கு 18 மணித்தியாலங்கள் உழைக்க வேண்டிய நிர்ப்பந்தம் இன்றும் உண்டு. தினசரி லெளகீக வாழ்கைக் கடமைகள் இவர்கள் தோள்களில் சுமைகளை மிகுதியாக சுமத்தியுள்ளன. குடும்ப உறுப்பினர்கள் உண்டபின் எஞ்சிய உணவையே இவர்கள் உண்பதால் வேலைச்சுமை, போசாக்கின்மை, இரத்தச் சோகை முதலியன இவர்களிடையே மிகுதியாகக் காணப்படுகின்றன. “நிலத்தின் தன்மை பயிர்க்குளதாகுமாம்” என்றாள் பாரதி. பலவீனமான இப்பெண்கள் பலவீனமான சந்ததியினரையே தரமுடியும்.

இப்பெண்கள் குறைந்த கல்வி மட்டமும், குறை கூலியும் பெறுபவர்கள். வீட்டிலும் வேலைத்தளங்களிலும் அவர்களது உழைப்புச் சுரண்டப்படுகின்றது. சமூக, பொருளாதார, அரசியல் ரீதியாகப் புறக்கணிக்கப்பட்ட இப்பெண்கள் இன, மொழி ரீதியான ஒரு சிறுபான்மைச் சமூகத்தைச் சேர்ந்தவர்கள். அதிலும் ஏனைய சமூகங்களிலிருந்து பிரிந்து பெருந்தோட்டங்களில் தனிமைப்படுத்தப்பட்டவர்கள். இவையெல்லாம் இன்றும்

அவர்கள் பின்தங்கிய ஒரு சமூகமாய் அமையத் துணை செய்யும் காரணிகள். அண்மைக்கால இனக்கலவரங்கள் உடல்ரீதியான வன்முறைகளுக்கும் அவர்களை ஆளாக்கியுள்ளன. பாதுகாப்புப் படைகளின் தேடுதல் வேட்டைகளும் இவர்களை விட்டு வைக்கவில்லை. பெருந்தோட்டப் பகுதிகளில் தீவிரமாகப் பரவியுள்ள மதுப்பழக்கம், நாட்டு வன்முறைகள் போதாவென்று சொந்த வீட்டு வன்முறைகளுக்கும் ஆளாக்கியுள்ளது. எனவே இன்றும் இப்பெண்கள் பின்தங்கியவர்களாகவே உள்ளனர். இங்கு அவர்கள் நிலையினை சில முக்கிய தலையங்கங்களின் கீழ் ஆராய வேண்டியது அவசியமாயுள்ளது.

வருமானமும் கடன் சுமையும்

பெருந்தோட்டங்களின் கூலியமைப்பு மிகக் குறைந்த சட்ட ஒழுங்கு விதிகளைக் கொண்டது. காலத்துக் காலம் அவர்களது சம்பள விகிதங்கள் உத்தியோகபூர்வமாக அறிவிக்கப்படுகின்றன. தேசியப் பொருளாதாரத்தில் குறைகூலி வழங்கும் துறையாக அமைவது பெருந்தோட்டத்துறையே. 1908 இல் ஒரு தோட்டத்துரை நான் இலங்கையில் வாழ்ந்த 14 வருட காலத்தில் நாளொன்றுக்கு ஆண்களுக்கு 33 சதத்துக்கும், பெண்களுக்கு 25 சதத்துக்கும் மேல் கூலி வழங்கியதில்லை எனக்குறிப்பிட்டுள்ளார். ஆக 20ஆம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்தில் ஆண்களுக்கு 33 சதமும் பெண்களுக்கு 25 சதமும் நாட்கூலியாக வழங்கப்பட்டிருந்தது. 1929-1933 காலப்பகுதியில் ஆண்களின் நாட்சம்பளம் 13 சதமாகவும், பெண்கள் சம்பளம் 10 சதமாகவும் குறைக்கப்பட்டதுண்டு. 1973-79ற்கும் இடைப்பட்ட காலத்தில் ஆண்களுக்கு 3 ரூபா 85 சதத்திலிருந்து 14 ரூபாவாகவும், பெண்களுக்கு 2 ரூபா 91 சதத்திலிருந்து 11 ரூபா 69 சதமாகவும் நாட்கூலி மட்டங்கள் படிப்படியாக உயர்வடைந்தன. 1983இல் ஆண்கள் 16 ரூபா 80 சதமும் பெண்கள் 14 ரூபா 27 சதமும் நாட்கூலியாகப் பெற்றனர். பெண்களுக்கும், ஆண்களுக்குமிடையிலே கூலி மட்டத்தில் 15.45% சமமின்மை காணப்பட்டது. இந்தக் கூலிச்சமமின்மையை பல்வேறு பெண்கள் நிறுவனங்களும் வெகுவாகக் கண்டித்தன. 1984 ஏப்ரல் 1 - 10ஆம் திகதி வரை நடைபெற்ற வேலை நிறுத்தப் போராட்டத்தின் பயனாக 1984இன் கூலிச்சபை சட்டத்தினால் (Wages Boards Ordinance 1984) சம வேலைக்கு சமசம்பளம் கொடுக்கும்படியாயிற்று. தொழிற்

சங்கப் போராட்டமே இவ்வெற்றிக்கு காரணம். நாட்சம்பளம் தொடர்பான சில தகவல்கள் வருமாறு:

1992ஆம் ஆண்டு 61 ரூபா 84 சதம்

1993ஆம் ஆண்டு 72 ரூபா 24 சதம்

1996ஆம் ஆண்டு 83 ரூபா 00 சதம்

1998ஆம் ஆண்டு 101 ரூபா 00 சதம்

1998ஆம் ஆண்டு முதல் சேமலாபநிதி, சேவைக்காலப் பணம், மேலதிகக் கொடுப்பனவு, விடுமுறைக் கால போளஸ், பிரசவசகாய நிதி என்பன அனைத்தும் உயர்வுபெற்றன. எனவே சென்ற நூற்றாண்டின் இறுதியிலேயே (1980களின் பின்னர்) ஆண் பெண் தொழிலாளர்களிடையே இருந்த சம்பள வேறுபாடுகள் மறைந்தன. எனினும் தேசியமயமாக்கல், மக்கள் மயமாக்கலின் பின்னரும் இத்தொழிலாளர்கள் நாட்சம்பளமே பெறுகின்றனர். இன்று இவர்களைப் பிரதிநிதித்துவப்படுத்தும் கட்சிகளும் தொழிற் சங்கங்களும் மாதச் சம்பள கோரிக்கையை முன்வைத்து வருகின்றன. இன்று நாளொன்றுக்கு (8 மணித்தியாலயம்) ஆண்களும் பெண்களும் சமசம்பளம் பெறுகின்றனர். எனினும் ஆண்கள் 8 மணித்தியாலங்களுள் வேலையை முடித்துவிட பெண்கள் கூடிய நேர வேலைக்குட்படுத்தப் படுகின்றனர். இதனால் இப்பெண்களின் உழைப்பு இன்றும் சுரண்டப்பட்டே வருகின்றது. மேலும் இப்பெண்கள் தம் வாழ்நாள் முழுவதிலும் கொழுந்து பறித்தல், றப்பர் பால் வடித்தல் போன்ற ஒரேவிதமான வேலையிலேயே ஈடுபடவேண்டியுள்ளது. சேவைக்கான வெகுமதிகள் வழங்கப்படுவது இல்லை. உயர்பதவி பெறுவதற்கான வாய்ப்புகள் அறவே இல்லை. சேவைக்கால பயிற்சி அளிப்பதற்கான வசதிகள் இல்லை. இத்தகைய பயிற்சி உயர்பதவிகள் என்பன வழங்க வேண்டும் என்ற எண்ணமும் அரசிற்கோ தோட்ட முகாமையாளர் களுக்கோ இல்லை.

இப்பெண்களது பணவருமானம் அதிகரித்த போதிலும் பணவீக்கத்தின் காரணமாக மெய் வருமானம் அதிகரிக்கவில்லை. இதனால் இவர்களிடம் கடன்சமையும், குறைபோசாக்கு மட்டங்களும் பெரிதும் நிலவுகின்றன. 1973 - 1979 இடைப்பட்ட காலத்தில் கடன்சமை தேசிய மட்டத்தில் 19.5% லிருந்து 34.6% ஆகவும், நகர்ப்புறங்களில் 26% லிருந்து 31% மாகவும், கிராமியத்துறையில் 17% லிருந்து 30% மாகவும்,

பெருந்தோட்டத்துறையில் 17% விருந்து 40% மாகவும் அதிகரித்தது. இன்றும் கடன்சுமை அதிகரித்தே காணப்படுகின்றது. கடன்சுமை இப் பெண்களை மிகவும் பாதிக்கின்றது. குடும்ப வருவாயைக் கணவர் செவ்விய முறையில் நிர்வகிக்கத் தவறும் போது அதன் விளைவுகளுக்கு முகம் கொடுக்க வேண்டிய சுமை பெண்களையே வந்தடைகின்றது. பெருந்தோட்டங்களில் குடும்பத்தலைவன். முழுக்குடும்ப வருவாயினையும் தானே பெற்றுக் கொள்கின்ற பழக்கமும் உண்டு. இது சட்ட விரோதமானது. நிறையுணவில் செலவழிக்கப்பட வேண்டிய பணம், மதுபாவனையிலும், ஆடைகளிலும் அண்மைக்காலங்களில் நுகர்வுப் பொருட்களிலும் செலவழிக்கப்படுகின்றது. இதனால் பணவருவாய் அதிகரித்த போதிலும் இப்பெண்களின் போசாக்கு மட்டமோ, வாழ்க்கைத் தரமோ அதிகரிப்பதில்லை.

சுகாதாரம்

பெருந்தோட்டத்துறையின் சுகநலன், எப்போதும் தேசிய மட்டத்திலும் குறைவானதாகவே அமைந்துள்ளது. 19ஆம் நூற்றாண்டில் பெருந்தோட்டத்துறையின் மரணவிகிதம் அதிகமாக இருந்தமையால், காலத்துக்குக் காலம் இதுபற்றி ஆய்வு செய்ய விசேட ஆணைக்குழுக்கள் அமைக்கப்பட்டன. 1969இல் தேசிய மரணவிகிதம் 1000க்கு எட்டாகவும் பெருந்தோட்ட விகிதம் 12 ஆகவும் இருந்தது. போதிய குடிநீர், கழிவுசுற்றல் வசதிகள் இன்மையும் சுகாதாரமான உறைவிடங்கள் இன்மையும், சுகநலம் தொடர்பான விழிப்புணர்வுகள் இன்மையும் இப்பெண்களின் சுகநலக் குறைபாட்டின் காரணங்கள். போசாக்குக் குறைபாடு, காலநிலை, சுற்றாடல் என்பன அவர்களது உடல்நலக் குறைபாட்டுக்குத் துணை செய்கின்றன. புரதச்சத்துக் குறைபாடு, மந்த போசனம் என்பன பெருந்தோட்டப் பெண்களதும், சிறார்களதும் வளர்ச்சி குன்றிய நிலைக்கும், தேய்வு நிலைக்கும் அடிப்படைக் காரணங்களாயுள்ளன. இதன் காரணமாக பெருந்தோட்டங்களில் தாய், சேய் மரணவிகிதங்கள் அதிகமாகக் காணப்பட்டன. காணப்படுகின்றன.

பின்வரும் அட்டவணை இது தொடர்பான அதிர்ச்சியளிக்கும் தகவல்களை வெளிப்படுத்தும்:

தெரிந்தெடுத்த வருடங்களில் இலங்கையின் சிசு மரணவிகிதம்

ஆண்டு	பெருந்தோட்டத்துறை	பிறதுறை	வேறுபாட்டு விகிதம்
1930	194	172	89
1940	149	149	100
1950	108	79	73
1960	100	52	52
1965	94	49	52
1971	93	41	44
1975	102	41	40

இவ்வட்டவணை சிசு மரணவிகிதம் 1970களில் வீழ்ச்சியடைவதற்குப் பதிலாக எழுச்சியடைந்துள்ளமையையும், 1930களின் மட்டத்தை எட்டக் கூடிய விதத்தில் 1975இல் உச்சம் பெற்றுள்ளமையையும் காட்டுகின்றது. ஸ்ரீலங்கா பௌதிக வாழ்க்கைச் சுட்டெண் உயர்வுக்காக சர்வதேசிய பாராட்டுதல்களைப் பெற்றுக்கொண்ட காலத்தில் சிறுமரணவிகிதம் பெருந்தோட்டங்களில் உச்சம் பெற்றமை இங்கு கவனிக்கத்தக்கது. 1980களில் கூட சிசு மரண விகிதம் பெருந்தோட்டங்களில் கூடியே காணப்பட்டது.

இன்று பெருந்தோட்டப் பெண்கள் 1985இன் பிரசவ சலுகைகள் திருத்தச் சட்டம் என்ற சட்டத்தின் கீழ் பிரசவசகாயங்கள் பலவற்றைப் பெற்றுக் கொள்கின்றனர். இச்சட்டம் பிரசவ காலங்களில் ஊதியத்துடன் கூடிய 12 வார கால விடுமுறையையும் கர்ப்பமுற்ற 6ஆம் மாதத்திலிருந்து அதிக உயரமற்ற இடங்களில் வேலைகோரும் உரிமையை கர்ப்பிணி களுக்கும், குழந்தைக் காப்பகங்களின் அருகே வேலை கோரும் உரிமையைப் பாலூட்டும் தாய்மாருக்கும் வழங்கியுள்ளது. இன்று இலாப நோக்கங்களைக் கருத்திற் கொள்ளாது, பெருந்தோட்டங்களுக்கு சுகாதார வசதிகள் செய்து கொடுக்கப்பட்டுள்ளன. பிரசவ விடுதிகள், வைத்திய வசதிகள், அதற்குரிய ஆளணியினர், அவர்கட்கு சேவைக்காலப் பயிற்சிகள் போன்ற சுகநல வசதிகள் செய்து கொடுக்கப்பட்டுள்ளன. இத்தகைய ஏற்பாடுகளின் காரணமாக தாய், சிசு மரண விகிதங்கள் வீழ்ச்சியடைந்துள்ளன.

இதற்கு அரசு பெருந்தோட்டத் தொழிலாளரது சுகநல நடவடிக்கைகளில் அக்கறை காட்டியதே காரணமாகும். 1964இன் ஸ்ரீமாவோ -

சாஸ்திரி ஒப்பந்தத்தாலும் 1975 இன் இந்திரா - ஸ்ரீமாவோ ஒப்பந்தத் தாலும் ஒரு சாரார் வாக்குரிமை பெற்றனர். 1988ல் ஐக்கிய தேசியக்கட்சி அரசாங்கம் நாடற்றவர்களுக்குக் குடியுரிமை நல்கியமையாலும் பெருந்தோட்டப் பெண்கள் ஸ்ரீலங்காவின் அரசியல் முறைமைக்குள் புகுந்துள்ளனர். இதுவே அரசு அவர்கள் தொடர்பாக சிரத்தை காட்டியமைக்குக் காரணம். சர்வதேசிய, பல் தேசிய முகவர் நிறுவனங்கள் வழங்கிய நன்கொடைகளும், உதவிகளும் சுகநலம் பெருக வசதியளித்துள்ளன. யுனிசெப் நிறுவனம் 1978 - 1990 காலப்பகுதியில் குழந்தைக் காப்பகங்கள் அமைக்கவும், தடுப்பூசியேற்றல், கழிவகற்றும் வசதிகள், குடிநீர் வசதியளித்தல், தாய் சேய் நலன் பேணும் நடவடிக்கைகள் என்பவற்றிற்கும் உதவியளித்தது. நெதர்லாந்து ஐ.ஆர்.டி.பி. திட்டத்தின் கீழ் லயன்களைப் புனரமைக்க, தரமுயர்த்த, பிரசவ விடுதிகளும் சிகிச்சை நிலையங்களும் அமைக்க உதவியதோடு ஆளணியினருக்குப் பயிற்சியளிக்கவும் உதவி நல்கியது. 1974 - 88 காலப்பகுதியில் யு.என்.எப்.பீ.ஏ. சிகிச்சை நிலையத் திட்டங்கள். சிகிச்சைக் கருவிகள், மருத்துவ வகைகள் என்பன வழங்கி தாய் சேய் நலன் பேணும் நடவடிக்கைகளையும் மேற்கொண்டது.

வீடமைப்பு

சுமார் ஒன்றரை நூற்றாண்டுகாலமாக பெருந்தோட்டப் பெண்கள் 12'x10' பரப்பளவு கொண்ட ஓர் அறையினையும் 5'x6' அகலம் கொண்ட விறாந்தையினையும் கொண்ட லயன்களையே உறைவிடமாகக் கொண்டிருந்தனர், கொண்டிருக்கின்றனர். குடிநீர், கழிவகற்றல் வசதிகள், மலசலகூடம் போன்றன அற்ற உறைவிடங்கள் இவை. 1979ல் மேற்கொள்ளப்பட்ட ஆய்வொன்றின் பிரகாரம் 23% மானோர் தனியறை கொண்ட வீடுகளிலும், 50% மானோர் ஈரறை கொண்ட வீடுகளிலும் வசித்ததாகத் தெரிவிக்கப்பட்டது. 1980களின் பின்னரே பெருந்தோட்டங்களை நிரந்தர உறைவிடமாகக் கொண்ட இத்தொழிலாளர்களுக்குப் போதிய இருப்பிட வசதி கொண்ட வீடுகள் தேவை என்ற உணர்வலை ஏற்பட்டது. இருந்த வீடுகளைத் தரம் உயர்த்தவும், புதியனவற்றைக் கட்டவும் முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்பட்டன. 1985 ஆகஸ்ட் 1988 மே மாதங்களுக்கிடையிலான நிலைமைகளைப் பின்வரும் அட்டவணை காட்டுகிறது.

**ஆசிய அபிவிருத்தி வங்கியின் இடைக்கால முதலீட்டு நிகழ்ச்சித்
திட்டம் (தொழிலாளர் வீடுகள்)**

தன்மை	இல.பெரு. கூட்டுத்தாபனம்	ஜனவசம	மொத்தம்
புதியன	251	783	1034
தரமுயர்த்தப்பட்டவை	896	792	1500

அண்மையில் இவ்வறைவிடங்களுக்கு மின்சாரம் வழங்கவும் ஏற்பாடுகள் செய்யப்பட்டமை குறிப்பிடத்தக்கது. அத்துடன் தம் உறைவிடங்களைச் சொந்தமாக்கிக் கொள்ளும் வாய்ப்பும் பெருந்தோட்டத் தொழிலாளர் களுக்குக் கிட்டியுள்ளது. இருந்தும் பெரும்பான்மையான பெண்கள் இன்றும் வசதி குறைந்த இருப்பிடங்களிலேயே வாழ்கின்றனர் என்பதுவும் மனங்கொள்ளத்தக்கது.

குழந்தைக் காப்பகங்கள்

பெருந்தோட்டங்களிலேயே அதிகமான தாய்மார் தொழில் புரிகின்றனர். இதனால் இப்பெண்கள் கிரமமாக வேலைக்கு வருவதை உறுதிப்படுத்துவதற்காக குழந்தைக் காப்பகங்கள் அமைப்பதற்கான அடிப்படை ஏற்பாடுகள் சில செய்யப்பட்டன. 1973இன் முகவர் நிலைய அறிக்கை இவை மூதாட்டி அல்லது கால் முடமான ஒரு பெண்ணிடம் ஒப்படைக்கப்பட்டன என்கின்றது. உண்மையில் இது தளபாட வசதியற்ற அறை. இவற்றில் உணவூட்டும் வசதிகள் இல்லை. சிறுவர் விளையாடக்கூடிய பொம்மைகள் கூட இல்லை. இதனால் தாய்மார் குழந்தைகளை இவற்றில் விடுவதிலும் பார்க்க முதிர்ந்த உறவினரிடம் விட்டுச் செல்வதை விரும்பினர். 1980இல் பெருந்தோட்டப் பெண்கள் பற்றிய ஆய்வொன்றை மேற்கொண்ட ரேச்சல் கூரியன் என்னும் அம்மையார் இக்காப்பகங்களின் தன்மை, இவை அமைந்துள்ள தூரம் என்பன கருதி தாய்மார் இங்கு தம் குழந்தைகளை விட்டுச் செல்லவில்லை. ஐ.நா. சிறுவர் நிதியத்தின் உதவியுடன் பராமரிக்கப்பட்டவற்றைத் தவிர ஏனையவை திருப்தியளிக்கவில்லை. இவை மோசமாகப் பராமரிக்கப்பட்டுள்ளன. நீர் விநியோக வசதிகளோ, வேறு வசதிகளோ அற்ற ஒழுகும் கூரைகளையுடையவை எனக் குறிப்பிட்டுள்ளார். ஆனால் கடந்த இரு தசாப்தங்களில் பெரும் மாற்றங்கள் ஏற்பட்டுள்ளன. ஒவ்வொரு பெருந்தோட்டமும் இன்று

கிரமமான குழந்தைப் பராமரிப்பு நிலையங்களை அமைத்துள்ளது. இவை சிறியன. எனினும் சுத்தமானவை. நிலைய மேற்பார்வையாளர்கள். பெருந்தோட்டங்களினின்றும் தெரியப்பட்ட இடைநிலைக் கல்வி பெற்ற பெண்கள் ஆவர். அவர்கள் கொழுந்தெடுக்க விரும்பாது இப்பணிக்கு வந்துள்ள ஊதியம் பெறும் குழந்தைக் காப்பாளர்கள் (Baby Sitters). இத்தகு வசதிகள் நல்கப்படும் போதிலும் குழந்தைகளை வீட்டிலுள்ள மூதாட்டியிடம் விட்டுச் செல்வதையே பல பெண்கள் விரும்புகின்றனர்.

கல்வி

தென்கிழக்காசிய, தென்னாசிய நாடுகளிலே ஸ்ரீலங்கா கல்வியில் உயர் மட்டங்களைப் பெற்றிருந்தாலும், பெருந்தோட்டப் பகுதிகளில் கல்வி மட்டம் வெகு குறைவாகவே காணப்படுகின்றது. அதிலும் பெண் கல்வியே மிகக் குறைந்த மட்டங்களைப் பெற்றிருக்கின்றது. கங்காணி முறையின் கீழ் பெருந்தோட்டங்களில் வேலைக்கமர்த்தப்பட்ட தொழிலாளர்களின் குழந்தைகளுக்குக் கல்வியூட்டுவதால் எதுவித இலாபமும் கிட்டப்போவதில்லை என்று குடியேற்ற அரசாங்கம் கருதியமையாலும் “கல்வி வேண்டும்” என்ற கோரிக்கை தொழிலாளர்களிடமிருந்து எழாமையினாலும் தொழிலாளருக்கு கல்வி அளிப்பதற்கான எவ்வசதிகளும் ஆரம்பத்தில் செய்யப்படவில்லை. 1904இல்” இதுகாறும் கடும் உழைப்பை நல்கி இலங்கையின் வருமானத்தை உயர்த்திய தொழிலாளர்களுக்கு சுதேச மொழியில் ஆரம்பக்கல்வியாவது ஊட்டப்பட வேண்டும் என்று லண்டனிலிருந்து கிழக்கிந்திய வர்த்தக சங்கம் பிரித்தானியக் குடியேற்றக் காரியதரிசியிடம் வேண்டுகோள் விடுத்தது. இதனால் பிரித்தானிய அரசாங்கத்தின் பணிப்பின் பேரில் 1902ன் 1ஆம் இல. சட்டம் 1939இன் 31ஆம் இல. சட்டங்களின்படி சுதேச மொழி மூல ஆரம்பப் பாடசாலைகள் அமைக்கப்பட்டன. எனினும் பெருந்தோட்டக்கல்வி முறை தேசியக் கல்வி முறையுடன் இணைக்கப்படவில்லை. 1 - 5 வகுப்பு வரை இருந்த இப்பள்ளிகளில் ஓர் அல்லது ஈராசிரியர்கள் வாசிப்பு, எழுத்து, கணிதம் என்பவற்றைப் புகட்டினர். 5ஆம் வகுப்பின் பின் கல்வியைத் தொடர வாய்ப்பளிக்கப்படவில்லை. ஏனெனில் சிறுவர்களை வேலைக்கமர்த்தும் பழக்கம், குறிப்பாக சிறுமியர்களை வேலைக்கமர்த்தல் அக்காலத்தில் வழக்கமாக இருந்தது. 1960களில் அரசாங்கம் இப்பாடசாலைகளுள் சிலவற்றைப் பரிபாலித்தது. எனினும், 1975-90ற்கும் இடைப்பட்ட

காலத்திலேயே 721 பாடசாலைகள் தேசியமயமாக்கப்பட்டன. தொடர்ந்தும் கற்பித்தலிலும், பாடத்தெரிவிலும் சில முன்னேற்றங்கள் ஏற்பட்டன. எனினும், ஆசிரியர் பற்றாக்குறை. பயிற்சியளிக்க வசதிகளின்மை, கட்டட வசதிகளின்மை போன்ற பிரச்சினைகளால் பெருந்தோட்டக் கல்விநிலை தேசிய மட்டத்திலும் மிகப் பின்னடைவு பெற்றிருந்தது. அடுத்த கட்ட வளர்ச்சி சீடா அமைப்பு பெருந்தோட்டத்துறை சார்ந்த கல்வி விருத்திக்கான நிகழ்ச்சித்திட்டத்தை அறிமுகப்படுத்திய போது ஏற்பட்டது. கீழேயுள்ள அட்டவணை பெருந்தோட்டக்கல்வி சார்ந்த விபரங்களைத் தருவது.

1973-95 பகுதியில் கல்விமட்ட வளர்ச்சி

கல்விமட்டம்	பிரதேசம்	1973	1978-9	1981-2	1985-6	1995
பாடசாலை செல்கை	நகர்ப்பகுதி	26.6	19.7	20.1	7.4	-
	கிராமியப் பகுதி	31.0	23.4	24.5	10.9	-
	பெருந்தோட்டப் பகுதி	51.7	44.7	45.3	32.3	25.7
ஆரம்பக்கல்வி	நகர்ப்பகுதி	33.7	33.9	31.4	31.7	-
	கிராமியப்பகுதி	38.7	39.6	39.0	42.2	-
	பெருந்தோட்டப் பகுதி	40.6	47.4	44.4	52.7	37.4
இடைநிலைக் கல்வி	நகர்ப்பகுதி	31.0	31.8	30.5	36.1	-
	கிராமியப்பகுதி	24.4	27.1	26.1	33.1	-
	பெருந்தோட்டப் பகுதி	6.2	6.7	8.5	12.1	33.9
க.பொ.த.ப. (சா.த) தேறியோர்	நகர்ப்பகுதி	7.6	12.4	14.4	18.5	-
	கிராமியப்பகுதி	5.2	8.6	8.8	11.2	-
	பெருந்தோட்டப் பகுதி	2.5	1.3	1.7	2.7	2.4
க.பொ.த.ப. (உ-த)	நகர்ப்பகுதி	0.5	1.4	2.4	4.2	-
	கிராமியப்பகுதி	0.4	0.8	1.3	2.0	-
	பெருந்தோட்டப் பகுதி	0.04	0.0	0.2	0.2	0.6

பட்டதாரிகள். பட்டப்படிப்பு மேற்கொள் வோர்	நகர்ப்பகுதி	0.3	0.8	1.2	2.1	-
	கிராமியப்பகுதி	0.015	0.48	0.42	0.6	-
	பெருந்தோட்டப் பகுதி	0.0	0.0	0.0	0.0	0.00
ஆரம்பக் கல்விக்கு மேல்	நகர்ப்பகுதி	39.7	46.5	48.5	60.9	-
	கிராமியப்பகுதி	30.3	37.1	36.5	46.9	-
	பெருந்தோட்டப் பகுதி	7.7	8.0	10.3	15.0	36.9

இன்றைய பெருந்தோட்டப் பெண் கல்வி நிலையை ஆய்வு செய்ய கல்வி தொடர்பான அபிவிருத்தியை 1980இன் முன், 1980-88 வரை, 1988ன் பின் என மூன்று கட்டங்களாக வகுத்து நோக்குதல் பயன் அளிக்கும். 1980 வரை பெருந்தோட்டங்கள் முழுவதிலும் 5ஆம் ஆண்டு வரை மட்டுமே கல்வி அளிக்கப்பட்டது. அதன்பின் கல்வியைத் தொடருவதற்கான சாத்தியக் கூறுகள் இருக்கவில்லை. அதன்பின் உயர்கல்வி அளிப்பது பற்றி சிந்திக்க அவகாசம் அளிக்கப்படவில்லை. 5ஆம் வகுப்புத் தேறியோர் பெருந்தோட்டங்களிலேயே வேலை ஆற்றுவதற்கான வாய்ப்புப் பெற்றனர். அடுப்பூதும் பெண்களுக்கு படிப்பெதற்கு? என்ற மனோபாவமே காரணம். இதனால் பெண்பிள்ளைகள் இக்கட்டத்தில் குடும்பத்தின் சகல வேலைகளிலும் ஈடுபடுத்தப்பட்டனர். முகாமையாளர்களும் சிறுவர்களை வேலைக்கமர்த்தும் பொழுது கீழ்ப்படிவு கருதி பெண்களுக்கே முதன்மை வழங்கினர். 1970களில் 51.8% மான பெண்கள் அறவே கல்வியற்றவர். அரசாங்கம் தோட்டப் பாடசாலைகளைக் கையேற்ற பின் 1980களில் மாற்றங்கள் ஏற்பட்டன. பாடத்திட்டம், கற்பித்தல் முறை என்பவற்றில் மாற்றங்கள் ஏற்பட்டன. சிறுவர்களை வேலைக்கு அமர்த்தும் பழக்கமும் குறைவடையவே பெண்களிடையே ஆரம்பக்கல்வி கற்பதில் மாற்றம் ஏற்பட்டது. பெற்றோர் மனோபாவத்தில் ஏற்பட்ட மாற்றமும் இதற்கு ஒரு காரணமாகும்.

1980களில் ஆரம்பக் கல்வி கற்றோர் தொகை அதிகரிக்க, அது 1990களில் இடைநிலை கல்வி பெற விளைந்தோர் தொகையை உயர்த்திற்று. பெருந்தோட்டக்கட்டமைப்பில் ஏற்பட்ட மாற்றங்களும் புறத்தே ஏற்பட்ட வேலைவாய்ப்பு வசதிகளும் பெற்றோரைப் பெண்களுக்கு இடைநிலைக் கல்வி ஊட்டத்தாண்டின.

1988இல் நாடற்றவர் குடியரிமை பெற்றமையாலும், ஒரு திறந்த பொருளாதார அமைப்பு அறிமுகம் செய்யப்பட்டதாலும் தோட்ட இளைஞர் மட்டுமல்லாது ஆடைத்தொழில் வேலைவாய்ப்புகருதி பெண்களும் இடம்பெயர்ந்தனர். வீடுகளில் பணியாற்றச் சென்ற பெண்களின் தொகையும் அதிகரித்தது. ஒரு சிறு தொகையினர் மத்திய கிழக்கில் வீட்டுப் பணிப்பெண்களாகக் கடமையாற்றவும் சென்றனர். இது “பெண்கல்வியால் பலன் இல்லை” என்ற மனோபாவத்தை மாற்றியதோடு பெண்களும் நகர்ப்புறம் சென்று வேறு தொழில்களில் ஈடுபடலாம் என்பதையும் உணர்த்திற்று. மேலும் கல்வி பெற்ற பெண்கள் ஆசிரியைகளாக நியமிக்கப்பட்டமையும் 1990களில் பெருந்தோட்டப் பெண்கள் அதிகமாக இடைநிலைக்கல்வி பெறக் காரணமாயிற்று.

பெண்கல்வி அதிகரித்த இவ்வேளையில் இடைவிலகல்களும் அதிகரித்தமை இங்கு நோக்கற்பாலது. 5-6 வயது மட்டங்களிலும் 8-9 வயதினர்களிடையேயும் இடைவிலகல்கள் அதிகம். 710 பெருந்தோட்டப் பாடசாலைகளில் 134 வேயே இடைநிலைக்கல்வி பெற வசதிகள் உள. பாதுகாப்பு, போக்குவரத்து வசதி, பணவசதி இன்மை கருதி தூர இடங்களில் உள்ள பாடசாலைகளுக்குப் பெண்களை அனுப்பப் பெற்றோர் விரும்புவதில்லை. அண்மைக்கால ஆய்வு ஒன்றின்படி ஊவா மாகாணத்தில் இடைநிலைக்கல்வி பெறுவதற்கான வாய்ப்புக்கள் அதிகம் எனப்படுகின்றது. பெருந்தோட்டங்களில் அண்மையில் உயர்கல்வி நல்கக் கூடிய பாடசாலைகள் அமைந்திருப்பதால் அதிக அளவினர் இடைநிலைக்கல்விப் பெற முடிகின்றது. அங்கு பலர் நல்ல பெறுபேறுகளையும் பெற்றுக் கொள்கின்றனர். ஆய்வுக்குட்பட்ட காலப்பகுதியில் ஆசிரியர்களாக நியமிக்கப்பட்ட 1400 பேரில் 827 பேர் பெண்கள் என்பதும் இவர்களில் 65 சதவீதமானோர் பெருந்தோட்டத்துறையைச் சேர்ந்தவர்கள் என்பதுவும் மகிழ்ச்சியளிக்கின்றது. இம்மாற்றங்கள் ஏனையோருக்கும் ஓர் உந்துதலாக அமையக் கூடியவை.

எனினும் இப்பெண்களில் சுமார் 52 வீதமானோரே அடிப்படைக்கல்வி பெற்றவர்கள் என்பதுவும் சுமார் 10இலட்சம் மக்களுக்கு உயர்கல்வி வழங்க, 31 பாடசாலைகளே உள்ளன என்பதுவும் அவற்றுள் சுமார் 9 பாடசாலைகளில் மட்டுமே உயர்நிலை விஞ்ஞான வகுப்புகள் உள்ளன என்பதுவும் சிந்திக்க வேண்டிய விடயங்கள். தகவல் மைய, தொழில்நுட்ப

வளர்ச்சி மிக்க இந்த புத்தாயிரமாம் ஆண்டிலும் பெருந்தோட்டப் புறங்களில் கல்வி, அதுவும் பெண் கல்வி தேக்க நிலையில் தான் உள்ளது. 1994 கெய்ரோவிலும், 1995 பெய்ஜிங்கிலும் கூடிய சர்வதேச மாதர் மகாநாடுகளில், "பெண்களுக்கு சமவுரிமை, சமூக அந்தஸ்து முன்னேற்றம் என்பன ஏற்பட வேண்டுமானால், அவர்கள் கல்வியில் முன்னேற வாய்ப்புகள் நல்கப்பட வேண்டும்" என்ற கருத்து வலியுறுத்தப்பட்டது.

“எல்லோரும் வேலை செய்தல் வேண்டும்.

எல்லோரும் கல்வி கற்றல் வேண்டும்

எல்லோரும் கல்வி கற்பித்தல் வேண்டும்”

என்ற கலாநிதி குமாரி ஜயவர்த்தனாவின் கூற்றினை இங்கு நினைவு கொள்ளுதல் நன்று. நொடிக்கு நொடி மாறிக்கொண்டிருக்கின்ற ஒரு விஞ்ஞான மயமான பொருளாதார நெருக்கடிகளும், கழுத்தறுப்புப் போட்டிகளும் மலிந்துள்ள உலக சமுதாயத்தில் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் இப்பெண்கள் - இந்நூற்றாண்டின் சவால்களுக்கு முகங்கொடுக்க வேண்டுமானால் நிறைந்த கல்வியறிவும் தேர்ந்த தொழில்நுட்பமும் உடையவர்களாய் இருக்க வேண்டும். அடிப்படை எழுத்து அறிவு கூட இல்லாத இப்பெண்கள் அடுத்த நூற்றாண்டிலும் கூலிப்பட்டாளமாக வாழப் போகின்றனரா? என்பது நாம் அனைவரும் சிந்தித்து செயலாற்ற வேண்டிய ஒரு விடயமாகும்.

பெண்களும் அடக்கு முறையும்

தந்தை வழிச் சமுதாயமான பெருந்தோட்டச் சமுதாயத்தில் பெண்கள் ஆணாதிக்கத் தன்மையினால் ஆண்டாண்டு காலமாக அடிமைகளாக்கப்பட்டுள்ளனர். பெண்கள் வருவாய் தேடித் தருபவர்களாகவும் வீட்டுக் கடமைகளைச் சுமர்ப்பவர்களாகவும், அடுத்த சந்ததியினரை உருவாக்கித் தருபவர்களாகவும் இருந்தாலும் பல குடும்பங்களில் ஆணை தலைவர். ஆணை அவளது வருவாயையும் சேர்த்து அனுப்பிப்பான். பிரசவ சகாயங்களைக்கூட அவனே பெற்றுச் செலவழிக்கின்றான். இப்பெண்கள் ஆண்களின் ஆதிக்கத்தைத் தட்டிக் கேட்கும் சக்தியற்றவர்கள். கேட்டால் அதட்டி, அடித்து துன்புறுத்தப்படுவார்கள். இந்த அச்சத்தினால் மட்டுமன்றி சமூக பாரம்பரியங்களாலும் இவர்கள் ஆணாதிக்கத்தை மெளனமாக ஏற்றுள்ளனர் போலும். இது போதாதென்று வேலைத்தளங்களிலும்

அவர்கள் அடக்கு முறைகளுக்கும் வன்முறைகளுக்கும் ஆளாக வேண்டியுள்ளது. கங்காணிமார்கள், கணக்குப்பிள்ளைகள் போன்றோர் இவர்களை வன்முறைகளுக்குட்படுத்துகின்றனர். இவர்களை பகைத்துக் கொண்டால் வருமானத்தில் மண் விழுந்து விடும் என்ற பயம் சகிப்புத் தன்மையைக் தந்துள்ளது போலும், வீட்டுப் பணிப் பெண்களாக பணியாற்றுவோரும் மத்திய கிழக்கில் கடமையாற்றச் செல்பவர்களும் எத்தகைய இம்சைகளுக்கு உட்படுகின்றனர் என்பதையிட்டு பத்திரிகைகள் பந்தி, பந்தியாகச் செய்திகளை வெளியிடுகின்றன. எனவே பெண்ணியக்கருத்துகள் மேலோங்கியுள்ள இவ்வேளையிலும் வறுமை, அறியாமை, கல்வியறிவின்மை, தாம் வாழும் சனநெருக்கடிமிக்க வீடுகள் போன்றவற்றின் காரணமாக பெண்கள் பலர் வன்முறைகளுக்கு ஆளாகின்றனர்.

பெண்களும் தலைமைத்துவமும்

1948இல் குடியுரிமையும் 1949இல் வாக்குரிமையும் பறிக்கப்பட்ட காரணத்தால் இவர்களது அரசியல் பங்களிப்பு பூச்சியம் என்றே கூறவேண்டும். அரசியல் முறையினின்றும் ஒதுக்கப்பட்டிருந்த காலத்தில் - தொழிற்சங்கங்களே இவர்களது நல உரிமைகளுக்காக குரல் எழுப்பின. எனினும் இவை கூட பெண்ணுரிமை பற்றி குரல் எழுப்பத் தவறிவிட்டன. மீனாட்சியம்மை, நடேச ஐயர் போன்றோர் பெண்களை ஒன்றுபடுத்தி அவர்களின் நல உரிமைகளுக்காக குரல் எழுப்பினர். எனினும் பெண்ணியக் கருத்துகள் அதிகம் செல்வாக்கு பெறாத காலத்தில் - பெருந்தோட்டப் பெண்கள்தம் உரிமைகளுக்காக குரல் எழுப்ப முன்வரவில்லை. பெருந்தோட்ட மக்களைப் பிரதிநிதித்துவப்படுத்திய கட்சிகளில் கூட பெண்கள் தலைமைஸ்தானங்களில் அமரவோ முடிவெடுக்கவோ முடியவில்லை. இதற்குக் காரணம் தலைமைத்துவம் வகித்தோர் பெண்களது பிரச்சினைகளிலிருந்து ஒதுங்கியிருந்தமையும், பெண் விடுதலையில் அக்கறை செலுத்தாமையுமே ஆகும். இன்று மலையகத்திலுள்ள தொழிற்சங்கங்களில் 50 சதவீதத்திற்கும் மேலாக பெண்கள் அங்கத்துவம் பெற்றுள்ளனர். எனினும் தலைமைப் பொறுப்பு வகிக்கவோ முடிவுகளை மேற்கொள்ளவோ இப்பெண்களுக்கு காலம் வரவில்லை. 1973 இன் பின் தோன்றிய அரசு சார்பற்ற சமூக சேவை நிறுவனங்கள் மத்தியில் தனியான பெண்கள் அமைப்புகளும், பெண்கள் அணிகளும் செயற்படுகின்றன. மேலைநாடுகள் பெண்கள் விருத்தி கருதி வழங்கும் நிதியைப் பெறும் நோக்கில் “மழைக்கால

காளான்'' களாக இவை தோன்றிய போதிலும் தாக்கமான பெண் தலைமைத்துவம் இன்னும் உருவாகவில்லை எனலாம்.

எதிர்காலம்

எனினும் இருள் சூழ்ந்த இக்காலகட்டத்திலும் எதிர்கால மேன்மையின் ஒளிக்கீற்றுக்கள் தென்படாமல் இல்லை. இவற்றுள் பிரதானமானவை இப்பெண்கள் குடியுரிமையும், வாக்குரிமையும் பெற்று பேரினவாதிகளின் பலத்த எதிர்ப்புகளிடையேயும் இந்நாட்டின் அரசியல் முறைமையினுள் புகுந்துவிட்டனர் என்பது. அடுத்தது இப்பெருந்தோட்ட தொழிலாளி வர்க்கம் பிறப்பித்திருக்கும் புதியதொரு மத்தியதர வர்க்கம் புதிய சிந்தனையாளர்களை உருவாக்கும் என்பது. இவர்கள் எதிர்காலத்தில் இப்பெண்களுக்கு அரசியல் ரீதியாக அறிஷ்டடி, வழிகாட்டி பெண்களுக்கான உரிமைகளை வென்றெடுப்பர் என்பது என் நம்பிக்கை. சுமார் ஒன்றரை நூற்றாண்டு காலமாக சாதுவான அடிமைகளாக இருந்த இப்பாட்டாளிகள் படையை பல்வேறு நோக்குகள் உடைய அரசியற் பலம் வாய்ந்த சக்தியாக மாற்றத்தக்க அம்சங்கள் சில இன்று தென்படுகின்றன. ஏனைய தொழிற் துறையினருடன் ஒப்பிடுகையில் "சாது" வாகத் தெரிந்த இப்பெண்கள் இடையே குறிப்பாக சில இளம் பெண்களிடையே சில எதிர்ப்பலைகளைக் காண முடிகின்றது. ஓரளவு கல்வி கற்ற இவர்கள் தம் பரம்பரைத் தொழில்களை விரும்பாது ஆசிரியைகளாகவோ, மேற்பார்வையாளர்களாகவோ அல்லது ஆடை தயாரிப்பு துறையிலோ வேலைபார்ப்பதை விரும்பி வேலையற்று இருந்தும் புதிய வேலை வாய்ப்புகளுக்காக காத்திருக்கின்றனர். இவர்கள் தம் தாய்மார்கள் போல் தனியே பெருந்தோட்டங்களில் மட்டும் தங்கி வாழ விரும்பவில்லை. நகர்ப்புறங்களுக்கும் வசதி கிட்டின் மத்திய கிழக்கு நாடுகளுக்கும் கூட வேலையாற்றச் செல்லத் தயாராய் உள்ளனர். எதிர்பார்க்கக்கூடிய நம்பிக்கைகளும் உடையவர்களாய் இருக்கின்றனர். பெற்றோரும் தம் பெண்கள் கூலியாட்களாக இருக்க வேண்டுமென்பதை விரும்பவில்லை.

பெருந்தோட்டப் பெண்கள் அரசியல் விழிப்புணர்வு அற்றவர்கள் எனக்கூறப்பட்ட போதும் இன்றைய இளஞ்சந்ததியினர் அதிலிருந்து மாறுபட்ட போக்குடையவர்களாயிருப்பது குறிப்பிடத்தக்கது. இவர்கள் தம்மை பிரதிநிதித்துவப்படுத்தும் அரசியற் கட்சியின் தலைமைத்துவம், அதன் போக்குகள், நாட்டின் மொழிப் பிரச்சினை. தாம் பொருளாதார

ரீதியாக புறக்கணிக்கப்பட்டுள்ளமை என்பன பற்றி விழிப்புணர்வு உடையோராய் உளர். “இவர்கள் எதிர்காலத்தில் மலையகத்தை வழிகாட்டும் ஆக்கமிக்க சக்திகளாக இருப்பர் என்ற நம்பிக்கைக் கீற்று தென்படுகின்றது.

எனினும் இவர்களும், இவர்கள் நலனில் அக்கறை கொண்டோரும் கவனத்துள் கொள்ள வேண்டிய அம்சங்கள் சிலவற்றையும் இங்கு குறிப்பிட விரும்புகின்றேன். இப்பெண்கள் நகர்ப்புறங்களுக்கு வேலை நாடி நகரும் சந்தர்ப்பங்களில் தேவையற்ற போலி நாகரிகங்களை பின்பற்ற முயலாது ஆடம்பரங்களைத் தவிர்க்க முயலவேண்டும். சம்பாதிக்கும் பொழுது சிறுகச் சிறுக சேமிக்கப் பழக வேண்டும். அதேவேளை தொழில் பெற்று விட்டோம் என்ற நினைப்பில் கற்பதை நிறுத்திவிடக்கூடாது. தங்களுக்காக மட்டுமல்லாது தம் எதிர்கால சந்ததிகளுக்காகவும் தொடர்ந்து கற்க முயல வேண்டும். ஒழுக்கத்தைப் பொன்னைப் போல் போற்ற வேண்டும். ஓரளவு படித்து முன்னேறியவுடன் தாம் பிறந்த மண்ணை மறந்துவிடாமல் சமூக விழிப்புணர்வு கொண்டவர்களாக செயலாற்ற வேண்டும். இவர்கள் எதிர்கால உழைப்பாளர் படையைப் பெற்றுத்தரப் போகின்றவர்கள். சந்ததியினர் போசாக்குடையவர்களாயிருக்க வேண்டுமெனில் இவர்கள் இளம் வயது விவாகங்களைத் தவிர்க்க வேண்டும். இதன் மூலம் தேவையற்ற குழந்தைகளைத் தவிர்த்து உடல் வலுவுள்ள உழைப்பாளர்களை உருவாக்கலாம்.

இவர்களது முன்னேற்றத்தில் அக்கறையுடையோர் முறைசார் கல்வி அளிப்பதில் விசேட கவனம் செலுத்த வேண்டும். இக்கல்வி இவர்களுக்கு அறிவூட்டுவதோடு சமூக பொருளாதார உயர் நகர்வுக்கு உதவி செய்வதாய் அமைய வேண்டும். அத்துடன் அது இவர்களது ஆக்க சக்திகளை உணர்த்துவதாய் அமைய வேண்டும். தொழிற்சங்கங்களும் அரசியல் கட்சிகளும் இவர்களுக்கு மாதாந்த சம்பளம் பெற்றுத்தருவதோடு இவர்கள் நலன் பேணத்தக்க திட்டங்களைத் தீட்டி செயற்படுத்த வேண்டும். அவை ஆண்கள் மனைவியின் சம்பளத்தையும், பிரசவ சகாயங்களையும் பெற்றுச் செலவழிப்பதைத் தடுக்க வேண்டும். இதன் மூலம் எதிர்காலத்திலாவது இப்பெண்கள் தம் வருவாயைத் தாமே செலவு செய்யும் வாய்ப்பைப் பெறலாம். இப்பெண்களை ஒருங்கிணைப்பதில் அரசு சார்பற்ற நிறுவனங்கள் பெரும் பணியாற்றலாம். பெண்கள் தொடர்பான பிரச்சினைகளில் விழிப்புணர்வை ஏற்படுத்தி அவர்களை ஒழுங்குபடுத்தவும் ஒருங்கிணைக்

கவும் கூடிய கட்டமைப்பு அரசு சார்பற்ற நிறுவனங்களிற்கு உண்டு. மேலும் பெருந்தோட்டப் பெண்களின் தனிமைப்படுத்தப்பட்டமையை உடைத்து அவர்களை ஏனைய தொழிற்துறை சார் பெண்களுடன் இணைப்பதில் அவை பெரும்பங்கு ஆற்றலாம். எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக இப்பெண்கள் தம்மை ஒரு தொழிற்சங்கமாக அல்லது ஒரு தனி அரசியல் கட்சியாக ஒழுங்குபடுத்திக் கொண்டு தம் உரிமைகளுக்காக குரல் கொடுக்க முயற்சி செய்தல் வேண்டும். இப்பெண்களிடம் இதற்கான எண்ணிக்கை மட்டுமல்லாது தம் முறை சார்ந்த தேர்ந்த தொழில் அறிவும் உண்டு. எதிர்காலத்தில் இவர்கள் இவ்வாறு ஒன்றுபடுவார்களாயின் அவர்கள் அதீத பலமுடைய அரசியற் சக்தியாகத் திகழ்வார்கள் என்பது திண்ணம். பெண்ணிற் பெருந்தக்க யாவுள்?

உசாத்துணை

- கட்டுண்ட தொழிலாளிகள் (ஆங்கில நூல்) திரு. ஓட்வா(ர்). ஹொலப்
மலையகத்தின் கலாசாரம் (1995.09 இல் பத்தனை ஸ்ரீபாதக்கல்லரியில் கல்லூரியில்
இடம்பெற்ற பயிற்சிக் கருத்தரங்குச் சொற்பொழிவுகளின் சாரம்)
- மலையகமும் இலக்கியமும் - திரு.அந்தனி ஜீவா
பெருந்தோட்டங்களில் பெண்கல்வி
- திரு.பி.முத்துலிங்கம் அவர்களும் செல்வி கே.மேனகா அவர்களும் இணைந்து
26.09.1997இல் சமர்ப்பித்த ஆய்வுக்கட்டுரை.
- மலையக மக்களின் கல்விப்பிரச்சினைகளும், எதிர்பார்ப்புகளும் (17.11.
1996ல் பத்தனை -ஸ்ரீபாதக்கல்லூரியில் இடம்பெற்ற மலையகத் தமிழா
ராய்ச்சி மகாநாட்டில் சமர்ப்பிக்கப்பட்ட ஆய்வுக்கட்டுரை) பேராசிரியர்
சோ.சந்திரசேகரன்.
- இலங்கையில் மலையகத் தமிழ் மக்களின் கல்வி நிலை வளர்ச்சியும் போக்கும்
(17.11.1996இல் பத்தனை -ஸ்ரீ பாதக்கல்லூரியில் இடம்பெற்ற மலையகத்
தமிழாராய்ச்சி மகாநாட்டில் சமர்ப்பிக்கப்பட்ட ஆய்வுக்கட்டுரை) பேராசிரியர்
மா.செ.மூக்கையா.
- பெருந்தோட்டப் பெண்களது ஆரம்ப - இடைநிலைக்கல்வி (ஆய்வுக்கட்டுரை)
செல்வி கௌரி பழனியப்பன் (21.08.1993)

ஸ்ரீலங்காவின் பெருந்தோட்டத்துறை: தோட்டப் பெண்கள், சிறுவர் தொடர்பான அண்மைக்கால மாற்றங்கள் (ஆய்வுக்கட்டுரை) பேராசிரியர் கலாநிதி குமாரி ஜெயவர்த்தன (ஏப்ரல் 1984)

மலையகப் பெண்களும் தலைமைத்துவமும் (கட்டுரை) செல்வி மேனகா கந்தசாமி (குன்றின் குரல் மார்ச் 1992 இதழில் வெளியானது)

ஸ்ரீலங்காவின் பெருந்தோட்ட இந்துப் பெண்களது சுகநலனும் தாய்மார் போசணை நிலைமையும் (ஆய்வுக்கட்டுரை) ஸ்ரீமதி வித்யாமலி சமரசிங்க, கலாநிதி ஸ்ரீமா கிரிபமுன, திரு. விஜய ஜெயதிலக்க.

சம்பள உயர்வுக்கோரிக்கை (கட்டுரை) திரு. ஓ. ஏ. இராமையா (23.01.2000 வீரகேசரி)

இன்றைய மலையகம் (கட்டுரைத்தொகுப்பு) பேராசிரியர். மா. செ. மூக்கையா

மலையகப் பெண்கள் வாழ்வில் மறுமலர்ச்சி எப்போது? (கட்டுரை) மொழி வரதன் (வீரகேசரி)

பெருந்தோட்டங்களில் ஒரு தசாப்தகால மாற்றங்கள் (பெருந்தோட்டத் தொழிலாளப் பெண்களுடன் தொடர்புடையது) செல்வி வள்ளி கணபதிப் பிள்ளை.

மத்திய வங்கி அறிக்கைகள்.

மலையக மக்களும் புத்திஜீவிகளும்

ஒரு மீள் நோக்கு

திரு. வ. செல்வராஜா

சீரேஷ்ட விரிவுரையாளர்

பத்தனை ஸ்ரீபாத தேசிய கல்வியியல் கல்லூரி

மலையக மக்கள் மத்தியில் இன்று பலம் பொருந்திய ஒரு மத்தியதர வர்க்கத்தின் உருவாக்கத்தை அவதானிக்கலாம். மத்திய தர வர்க்கம் அடிப்படையில் இருவேறுபட்ட தன்மைகளைக் கொண்டதாக அமைவு பெறுவதை வரலாறு எமக்கு சுட்டிக் காட்டியுள்ளது.

தன்னை முதன்மைப்படுத்தி, தனது உயர்வு ஒன்றையே குறிக்கோளாகக் கொண்டு, தனது சமூகம் பற்றிய எந்தவித சிந்தனையும் அற்று, அந்த சமூகத்தின் நலன், உயர்வு எனக் காட்டிக் கொள்வதனூடாக தனது நலனை பிரதானப்படுத்தி வாழும் ஒரு வர்க்கம். இதனை உயர் மத்திய வர்க்கம் எனக் குறிப்பிடலாம். குட்டி முதலாளித்துவச் சிந்தனைகளை இவ்வர்க்கம் கொண்டிருக்கும்.

தன்னோடு ஒத்த தன்னைச் சூழவுள்ள மக்களைப் பற்றி சிந்தித்து, செயலாற்றும் உணர்வுமிக்க சமூகக் கடப்பாட்டோடு, அதனை தனது கடமையாகக் கொண்டு, அச்சமூக உயர்வு அல்லது விடுதலையையே குறிக்கோளாகக் கொண்டு - சமூக நலனை முதன்மைப்படுத்தும் வர்க்கம் இதனை கீழ்மத்திய தர வர்க்கம் எனக் குறிப்பிடலாம். தொழிலாள வர்க்க நலன் சார்ந்த சிந்தனைகளை இவ்வர்க்கம் கொண்டிருக்கும்.

1911ஆம் ஆண்டளவில் முழு மலையக மக்களும் கல்வியறிவு அற்றவர்களாகவே கணிப்பிடப்பட்டனர். இம் மக்களில் பெரும்பான்மையினர் பெருந்தோட்டத்துறை சார்ந்த தொழிலாளர்களாகவே வாழ்ந்தனர். இன்று அந்நிலையில் இருந்து மாற்றங்கள் ஏற்பட்டு வருகின்றன. இவர்களில் 40% சதவீதத்தினர் பெருந்தோட்டத்துறையில் நேரடியாக பங்கு கொள்ளாத பல்வேறு பொருளாதார நடவடிக்கைகளில் ஈடுபட்டு வருகின்றனர்.

1970களில் மேற்கொள்ளப்பட்ட பெருந்தோட்டத்துறையை தேசிய மயமாக்கல் செயற்பாட்டினால், மலையக மக்கள் குறிப்பாக இளைஞர்கள் தோட்டம் என்ற வரையறைக்கு அப்பால் சிந்திக்கத் தொடங்கியமை, 1977களுக்குப் பின் அறிமுகப்படுத்தப்பட்ட திறந்த பொருளாதாரக் கொள்கையினால் தனியார் நிறுவனங்களில் இளைஞர்கள் வேலை வாய்ப்புகளைப் பெற்றுக் கொண்டமை, சிறியளவில் வர்த்தகத் துறைகளில் ஈடுபட்டமை, 1970 களின் பின்னால் மலையக கல்வித்துறையில் ஏற்பட்ட விரிவாக்கம், உயர்வு, ஆசிரியர்களாக, சமுர்த்தி உத்தியோகத்தர்களாக, பொலிஸ், கிராம சேவகர்களாக மலையக இளைஞர்கள் உள்வாங்கப் பட்டமை, பெருந்தோட்டத்துறையில் உத்தியோகப் பதவிகளுக்கு மலையக இளைஞர்கள் புறக்கணிக்கப்பட்டமை வெளிநாட்டு வேலை வாய்ப்பு களுக்காக புலம்பெயர்தல் போன்ற காரணிகள் மலையகத்தில் ஒரு மத்தியதர உருவாக்கத்திற்கான காரணிகளாகின்றன.

இன்று மலையகத்தில் ஆசிரியர்களாகவும், வைத்தியர்களாகவும், சட்டத்தரணிகளாகவும், பொறியியலாளர்களாகவும், வர்த்தகர்களாகவும், விவசாயிகளாகவும், சுயதொழில் முயற்சியாளர்களாகவும், அரசு, தனியார் துறைகளின் ஊழியர்களாகவும், பதவிநிலை உத்தியோகத்தர்களாகவும், அரசியல் வாதிகளாகவும், தொழிற்சங்கவாதிகளாகவும் இம்மத்தியதர வர்க்கம் பரந்து விரிந்து பலம் வாய்ந்ததாக வளர்ந்து வருகின்றது.

இதன் தாக்கம் தோட்டம் சார்ந்த தொழிலாளர் வாழ்வியல் அம்சங்களிலும், கலை, கலாசாரம் சார்ந்த அம்சங்களிலும் பெரும் மாற்றங்களை ஏற்படுத்தி வருகின்றது. பலம் வாய்ந்ததாக இம் மத்தியதர வர்க்கம் உருவான போதிலும் இதன் சிந்தனைப் போக்குகள் காத்திரமானதாக இல்லை என்பது கவனத்திற்குரியது.

சாந்திகுமாரின் இது குறித்த கருத்து இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது.

மலையக மக்கள் இந்நாட்டில் பொருளாதார உற்பத்தி முறையில் பிரதான சக்தியாக இருந்து வந்த போதிலும் இம்மக்களின் சமூக உருவாக்கம். அமைப்புநிலைப்பாடு என்பன குறித்து தெளிவான கண்ணோட்டமின்மை ஒரு குறைபாடாகவே இருந்து வருகின்றது. இவற்றைப் புரிந்து கொள்ள முற்படாமல் ஏற்படுத்தப்படும் ஸ்தாபன வேலைகளும் பிரகடனங்களும் வீரியமற்ற நடவடிக்கைகளாகவே முடிவுறுகின்றன. இவை மேலோட்

டத்தில் தத்துவார்த்த வார்த்தைகளால் அலங்கரிப்பட்டு உள்ளடக்கத்தில் சாரமற்று இருக்கின்றன.

(எல்.சாந்திசுமார் - தீர்த்தக்கரை)

மலையக மக்களின் எதிர்காலம் குறித்து விஞ்ஞான பூர்வமான ஆய்வின் அவசியத்தை இம் மேற்கோள் உணர்த்தி நிற்கின்றது. இந்தப் பின்னணியில் மலையக மக்களின் வரலாற்றின் அனுபவங்களைப் படிப்பினையாகக் கொள்ள வேண்டியது இன்றைய தேவையாகும். பரந்து, விரிந்த பரப்பாக இது இருந்த போதிலும், மலையகத்தின் புத்திஜீவிகள் எந்தளவிற்கு இம்மக்களின் வரலாற்றில் தீர்க்கமான பாத்திரத்தை அல்லது பங்களிப்பினை மேற்கொண்டார்கள் என்பதை ஆய்வதனுடாக எதிர்கால மலையகம் குறித்து புத்திஜீவிகள் ஆற்ற வேண்டிய பொறுப்புகள் எவை என்பதை இனங்காண முயலலாம்.

மலையக மக்களது வரலாற்றில் பங்கேற்ற புத்திஜீவிகள், பிரதேசம், நாடு, மொழி, மதம், இனம் கடந்து பரந்துபட்டவர்களாக காணப்படுகின்றார்கள். மகாகவி பாரதி, புதுமைப்பித்தன் முதற்கொண்டு கோ.நடேசய்யர், மீனாட்சி நடேசய்யர், சத்தியவாகீஸ்வரய்யர், நல்லம்மா, மணிலால் போன்றோரும், இலங்கையில் இடதுசாரிகளும் தமிழ்த் தலைவர்களும் அரசியல் தொழிற்சங்கவாதிகள் பலரும் இம்மக்களுக்காக குரலெழுப்பி தொழிற்சங்கங்களை அமைத்து தலைமை தாங்கி பல்வேறு போராட்டங்களை முன்னெடுத்துள்ளார்கள்.

எனினும் மலையகத்தை பகைப்புலமாகக் கொண்ட இச்சமூகத்தால் உருவாக்கப்பட்ட மலையக புத்திஜீவிகளையும் அவர்களது பங்களிப்புத் தொடர்பான மதிப்பீடாக மட்டுமே இவ்வாய்வு முன்வைக்கப்படுகின்றது. ஆழப்படுத்தல், காத்திரமாக்கல் மலையகம் குறித்த தீர்க்கமான முடிவுகளை காணவிழைதல் என்பனவே இவ்வரையறைக்கான காரணங்களாகும்.

அந்தவகையில் மலையக மக்களின் முதல் நூற்றாண்டில் (1820-1920) மலையக புத்திஜீவிகள் உருவாக்கம் நிகழவில்லை என்ற போதிலும், பாரிய மாற்றங்களை அது காணவில்லை என்ற போதிலும் மலையக சமூகத்தின் உருவாக்கம் தொடர்பான அம்சங்களை விளங்கிக் கொள்வதற்கான சில குறிப்புகளை மட்டும் இங்கு முன் வைக்கலாம். பின்னால் முன்வைக்கப்படும் கருத்துகளுக்கான அறிமுகமாக இது அமையும்.

மக்கள் புலம் பெயர்தல் என்பது வரலாற்றுக்கு முற்பட்ட காலம் தொடக்கம் இன்றுவரை நிகழ்ந்து வருவதை உலக வரலாறு சுட்டிக் காட்டுகிறது. இவை பல்வேறு தேவைகளுக்காக, நோக்கங்களுக்காக, பல்வேறு சூழ்நிலைகளின் நிமித்தம் ஏற்பட்டு வருகின்றது.

எனினும் இலங்கை நோக்கிய இந்தியர்களின் புலம்பெயர்வு புதிய தொரு பண்புடன் கூடியதாக காணப்படுகின்றது. அடிமை முறையிலிருந்து வித்தியாசமான நவீன அடிமை முறைக்கு ஒப்பானதாக இது அமைந்தது. அடிமை முறைக்கும் நவீன அடிமை முறைக்கும் இடையில் அதிக வேறுபாடுகள் இருக்கவில்லை.

இந்தியாவில் பிரித்தானியர் ஆட்சியானது உழைப்பைத் தவிர வேறு எதனையும் விற்க முடியாத நிலைக்குத் தள்ளப்பட்ட ஒரு பெரிய மக்கள் கூட்டத்தை உருவாக்கியது. இதனால் இந்தியாவானது ஆபிரிக்க கண்டத்துக்கு அடுத்ததாக பாரிய அளவில் தொழிலாளர்களை சந்தைப் படுத்தும் நாடாகப் பரிணமித்தது.

1834 இல் பிரித்தானிய சாம்ராச்சியத்தில் அடிமைமுறை அல்லது அடிமை ஊழியம் சட்ட ரீதியாக ஒழிக்கப்பட்டமையால் ஒப்பந்தக் கூலிகள் என்ற அடிப்படையில் இந்தியர்கள் இலங்கைக்கு கொண்டு வரப்பட்டார்கள்.

அடிமை முறை வாழ்நாள் முழுதும் அடிமைத்துவம் காணப்பட ஒப்பந்தக் கூலி முறை குறிப்பிட்ட காலத்திற்கு மட்டுமே அதாவது ஒப்பந்த காலத்துக்கு மட்டுமே வரையறுக்கப்பட்டிருந்தது. எனினும் இந்திய வம்சாவளித் தோட்டத்தொழிலாளர்கள் தலைமுறை தலை முறையாக கடனாளியாகவே இருந்தமையால் ஒப்பந்தம் என்பதும் காலவரையறையற்றதாகவே இருந்தது. எனவேதான் இது நவீன அடிமை முறைக்கு ஒப்பானதாக இனங்காணத்தக்கதாக அமைகின்றது.

இவ்வாறு நவீன அடிமைகளான இத்தோட்டத் தொழிலாளர்களின் வாழ்வியலை சுருக்கமாக முன்வைக்கலாம்.

- புதிய நிலம் புதிய சூழ்நிலை புதிய உற்பத்திமுறை புதிய வாழ்க்கை முறையில் உழைக்க நிர்ப்பந்திக்கப்பட்டனர்.
- அடிக்கு மேற்பட்ட காடுகளை அழித்து கோப்பி, தேயிலை போன்ற பணப் பயிர்களை உருவாக்கினர்.

- பெண்கள் பாலியல் துன்புறுத்தலுக்கு உள்ளாக்கப்பட்டனர்.
- பெரியம்மை, சின்னம்மை போன்ற தொற்று நோய்களால் துன்புற்றனர்.
- வறுமையினதும், கடனினதும் கோரப்பிடியில் சிக்குண்டனர்.
- பெரிய கங்காணிகளினதும், துரைமார்களினதும் அடக்கு முறைக்கு உள்ளாக்கப்பட்டனர்.
- அடிப்படை வசதிகளற்ற குடியிருப்புகளில் (லயம்) அல்லலுற்றனர்.
- அடிப்படை வைத்திய வசதிகளற்று வாழ்ந்தனர், மரண வீதம் அதிகரிப்பு
- தொழிற்சங்க உரிமையற்று வாழ்ந்தனர்.
- சுதேச மக்களுடன் எவ்வித தொடர்பும் அற்று தனிமைப்படுத்தப்பட்ட வாழ்க்கையை மேற்கொள்ள நிர்ப்பந்திக்கப்பட்டனர்.

மலையக மக்களைப் பற்றியோ அல்லது இந்தியாவிலிருந்து புலம் பெயர்ந்து பர்மா, மேற்கிந்திய தீவுகள், பிலிப்பீன்சு தென்னாபிரிக்கா, மலேசியா, மொறிசியஸ் போன்ற நாடுகளுக்குச் சென்ற இந்திய வம்சாவளி. யினரைப் பற்றி பெரியளவில் இந்திய அரசாங்கம் கவலைப்பட்டதாகத் தெரியவில்லை.

பல்வேறு இன்னல்களுக்கு உட்பட்ட மலையகத் தொழிலாளர்களின் வாழ்வில் ஏறத்தாழ 1920 வரை, அதாவது ஒரு நூற்றாண்டு காலமாய் எவ்வித மாற்றமும் இன்றி கடந்துள்ளமை கவனத்திற்குரியதே. இக்குறிப்பிட்ட காலகட்டத்தில் இச்சமூகத்தின் நலனோம்பும் சில சட்டங்கள் கொண்டுவரப்பட்ட போதிலும் இவைபற்றி எவ்வித அறிவுமின்றி அவற்றைத் தெரிந்து அனுபவிக்கக்கூடிய ஆற்றலும் இன்றி வாழ்ந்து வந்துள்ளார்கள்.

- 1830 இல் அடிமை ஒழிப்புச் சட்டம்
- 1841 இல் எசுமான் - வேலையாள் சட்டம் முதலாவது கட்டளைச் சட்டம் (உள்ளூர் நீதிபதிகளின் உதவியைப் பெற முடியும். உரிமைக்காக போராட முடியும் என்ற சட்டம்)
- 1880 இல் துண்டு முறை

- 1889 இல் 10ஆம் திகதிக்கு முன் சம்பளம் கொடுக்காத தொழில் கொடுப்போர் மீது வழக்குத் தொடரல் சட்டம்
- 1898 இல் டின் டிக்கெட் முறை

போன்றவற்றைக் குறிப்பிடலாம்.

இவ்வாறான நிலைமைக்கான காரணங்களை மு.நித்தியானந்தனின் பின்வரும் விவரணம் குறித்துக் காட்டும்.

இலங்கையில் முதலாளித்துவ உற்பத்தி முறையானது பெருந்தோட்டத் துறைக் கூடாகத்தான் ஊடுருவியதாயினும், தொழிலாளர்களுக்கும் பெருந்தோட்ட முதலாளிக்குமிடையிலான உறவு முறைகளில் நிலமானிய அம்சங்களும் பரவியிருந்தமை இந்நிலைக்குரிய முக்கிய காரணியாகும். கடல் கடந்த முதலீடு, வெளிநாட்டுத் தொழில் நுட்பம், இயந்திர உற்பத்தி முறை, சர்வதேச வர்க்கத்திற்கான உற்பத்தி, தொழிலாளர் வர்க்கம், சம்பளம் லாபம் போன்ற முதலாளித்துவ அம்சங்களைக் கொண்டு தோட்டத்துறை காணப்பட்ட அதே நேரத்தில் நிலமானிய அமைப்பின் சில அம்சங்கள் எச்சொச்சங்களாக அல்லது முதலாளித்துவ அமைப்பிற்குத் துணை போகும் வகையில் புதுப்பிக்கப்பட்டும் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டிருந்தன. இந்திய கிராமிய சமூக உருவாக்கத்தின் ஒரு மாதிரியை அப்படியே பெயர்த்தெடுத்து மத்திய மலைநாட்டில் பொருந்தியமை முக்கியமான அம்சமாகும். இந்திய கிராமத்தின் சாதி அமைப்பும், அதற்கியைந்த தொழிற் பிரிவினை முறைகளும் தோட்டங்களில் தொழிலாளரிடம் கட்டுப்பாட்டைப் பேணுவதில் துரைமாருக்கு வசதியாக அமைக்கப்பட்டன. (Social Stratification) மூலதனத்திற்கும். தொழிலாளர் உழைப்புச் சக்திக்குமிடையிலான கூர்மையான முரண்பாட்டினை மழுங்கடிக்கப் பெரிதும் உதவியது. பெரிய கங்காணிமாரின் தர்பாரும் தொழிலாளர் பிரச்சினைகளைத் தீர்ப்பதில் பஞ்சாயத்து தலைவர் வகிக்கும் பாத்திரத்தை பெரிய கங்காணி வகித்தமையும் நம் கவனத்திற்குரியவை. தோட்டத்தை விட்டுத் தொழிலாளி நினைத்த மாத்திரத்தில் வெளியேற முடியாமல் காவல் காக்கப்பட்டமையும், வெளியேற முயன்றோர் பிடிபட்டோர் கசையடி, அபராதம் போன்ற தீர்ப்புகளுக்கு உட்படுத்தப்பட்டமையும் கடுமையான கடன் பளுவை உதற முடியாத நிலையும் ஒரு தோட்டத்தை விட்டு வெளியேறினாலும் வேறொரு தோட்டத்தில் சேர்ந்து கொள்ள முடியாத நிலைமையும் நிலமானிய சமூகத்தில் போன்று தொழிலாளியை மண்ணோடு பிணைத்த தன்மையும் புலப்படுத்துகிறது.

தோட்டத்துரையை அல்லது பெரிய கங்காணியை தங்களது ரட்சகராக கருதிய தொழிலாளரது மனோபாவமும் பெரிய கங்காணிக்கும் தொழிலாளருக்கும் இடையிலான நெருங்கிய குடும்ப பந்தமும் இதற்குத் துணையான அம்சங்களாகும். துரைமார் ராஜ்யத்தின் கொடூரமான அடக்குமுறையும் பிழைக்க வந்த இடம் என்ற தொழிலாளர்களின் நிலைப்பாடும் மறுமுனையில் செயற்பட்டிருந்தன. வர்க்க ரீதியாக மலையகத் தொழிலாளர்கள் ஸ்தாபனப் படுத்துவதை இக் காரணிகள் பின்தள்ளிப் போட்டிருந்தன. (மு. நித்தியானந்தன்)

இம்மேற்கோள் சற்று நீளமாக இருந்தாலும் 19ஆம் நூற்றாண்டின் மலையகத் தொழிலாளர்களின் நிலைமையை மிகச் சிறப்பாக எடுத்துக் காட்டியுள்ள மையும் முதலாளித்துவ சமூக அமைப்பில் ஏற்படக்கூடிய வர்க்க முரண்பாடுகள் கூர்மையடையாமைக்கான காரணங்கள் முன்வைக்கப்பட்டுள்ள மையும் ஆழமாக புரிந்த கொள்ள வேண்டியவைகளே.

எனவே மலையக மக்கள் மத்தியில் குறிப்பிட்டுக் கூறத்தக்க போராட்டங்கள் எதுவும் இக்குறிப்பிட்ட காலத்தில் நடந்ததாக அறிய முடியவில்லை. போராட்டங்கள் எழுவதற்கான சாத்தியக் கூறுகளையும் அடையாளங்காண முடியவில்லை.

1920க்குப் பின் இந்நிலைமைகளில் மாற்றங்கள் ஏற்படத் தொடங்கின. சர்வதேச ரீதியில் நடந்தேறிய சமூக மாற்றங்கள், தொழிற்சங்க போராட்டங்களின் வெற்றிகள், தொழிலாள வர்க்கத்தினது வெற்றிகள், தத்துவார்த்த வெற்றிகள், தேசிய இயக்கங்களின், உணர்வுகளின் வளர்ச்சி நிலைகள் என்பன இலங்கையிலும் மாற்றங்கள் ஏற்படுவதற்கான அடித்தளங்கள் இடுவதற்கான ஏதுக்களாயின.

ஒவ்வொரு சகாப்தத்திலும் மனிதர்களின் அபிப்பிராயங்கள், சமுதாய நிலைமைகளாலேயே நிர்ணயிக்கப்படுகின்றன. இந்த வரலாற்றுக்கு அடிப்படையாக விளங்குவது பொருள் உற்பத்தியும் உற்பத்தி உறவுகளுமேயாகும். வரலாற்றை தனிநபர்கள் உருவாக்குவதில்லை. மாறாக மக்களே படைக்கின்றார்கள். புத்திஜீவிகள் இதில் உந்து சக்தியாக இருக்க முடியும்.

முதல் மலையக புத்திஜீவிகளை மலையகத்தின் தொழிற்சங்க இயக்கங்களின் செயற்பாடுகளினூடாக அடையாளம் காண்கின்றோம். 1820 களில் இலங்கையின் பெருந்தோட்டத்துறையின் ஆரம்பத்தோடு 1860 களில்

நிலையாக இங்கு தொழிலாளர்கள் குடியேறத் தொடங்கினர். எனினும் இவர்கள் மத்தியில் தொழிற்சங்க இயக்கம் தோன்றுவதற்கு ஏறத்தாழ நூறு ஆண்டு காலம் (1920) எடுக்க வேண்டியதாயிற்று.

தஞ்சாவூரிலிருந்து வெளிவந்து கொண்டிருந்த “வர்த்தக மித்திரன்” பத்திரிகையின் ஆசிரியராக இலங்கையில் அதற்கான சந்தா சேகரிக்க 1919இல் இங்கு வந்த கோதண்டராம நடேசய்யர் மலையகத் தோட்டத் தொழிலாளர்கள் மத்தியில் முதற் தொழிற்சங்கமாகிய “அகில இலங்கை தோட்டத் தொழிலாளர் சம்மேளனம்” என்ற அமைப்பை ஆரம்பித்தார்.

இதனைத் தொடர்ந்து 1935களில் இடதுசாரி இயக்கங்கள் மலையகத் தொழிலாளர்கள் மத்தியில் தொழிற்சங்க இயக்கங்களை ஆரம்பித்து பலமிக்க சக்திகளாக உருவாகின.

இலங்கை வாழ் இந்தியர்களின் நலன்களை பாதுகாப்பதற்கு ஒரு தனியான மத்திய நிறுவனம் அவசியம் என உணரப்பட்டதால் “இலங்கை இந்திய காங்கிரஸ்” உருவாக்கப்பட்டது. (1939) இது உருவானதற்கான பிரகடனத்தில் எச்.எம்.தேசாய், எஸ்.ரவ்பாசா, எம்.யு.கான், ஐ.எக்ஸ். பெரைரா, எவ்.எம்.கனி, எஸ்.ஆர்.எம்.வள்ளியப்ப செட்டியார், சி.கே. குஞ்சிராமன், பெரி சுந்தரம், எஸ்.பி.வைத்திலிங்கம், என 14 அங்கத் தவர்கள் நகர் சார்ந்தோரும், பெருந்தோட்டங்களை சாராதோருமான இந்தியர்களே கூடுதலான பிரதிநிதித்துவம் பெற்றிருந்தனர்.

சாத்வீகம், காந்தியம் என்ற கோட்பாட்டுக்குள் இயங்கி வந்த இலங்கை இந்திய காங்கிரசுக்குள் மலையகத்தின் புத்திஜீவிகள் சி.வி.வேலுப்பிள்ளை, எம். சோமசுந்தரம், கே.இராஜலிங்கம், வி.கே.வெள்ளையன் போன்றோர் இணைந்து கொண்டனர்.

“இடதுசாரி குழுவினரைச் சார்ந்தவன் நான். இப்படி சொல்வதற்கு நான் வெட்கப்படவில்லை. இந்த நாட்டின் மறுமலர்ச்சிக் குழுவினராகவும் அவர்களே இருக்கிறார்கள். இந்த நாட்டில் தான் பிறந்தேன். என் கண்கள் ஒளியை தரிசித்தது இந்தப் பூமியில்தான். இறுதியாக நான் கண்களை மூடுவதும் இந்த நிலமாகத்தான் இருக்க முடியும்.”

சி.வி.வேலுப்பிள்ளையின் இக்குரல் மலையக சமூகத்தால் உருவாக்கப்பட்ட முதல் புத்திஜீவிகளின் குரலாகவும் நாம் இனங்காணலாம்.

இலங்கை இந்திய காங்கிரஸால்/இலங்கை தொழிலாளர் காங்கிரஸால் மேற்கொள்ளப்பட்ட அரசியல் சார்ந்த இப்போராட்டங்கள் குறித்து இங்கு குறிப்பிட்டுக் கூறப்பட வேண்டியது அவசியமானதாகும்.

முதலாவது 1946 இல் நடைபெற்ற ஹர்த்தால்

மலையகத் தொழிலாளர்கள் பரம்பரை பரம்பரையாகக் குடியிருந்த உருவாள்ளி தோட்டத்தை காணி அபிவிருத்தி என்ற பெயரால் உள்ளூர் சிங்களவர்களுக்கு பகிர்ந்தளித்து விட்டு அங்கு வாழ்ந்த 365 பேருக்கு எதிராக அத்துமீறல் எனும் குற்றச்சாட்டின் பேரில் ஒவ்வொரு தொழிலாளிக்கும் 1000/= ரூபா அபராதம் 3 மாதச் சிறைத் தண்டனையும் விதிக்கப்பட்டது.

இவ்வாறு மலையகத் தமிழர்கள் வாழும் தோட்டங்களை உள்ளூர் சிங்களவர்களுக்கு பகிர்ந்தளிப்பதை அனுமதித்தால் இது தொடரக்கூடிய வாய்ப்புகள் இருப்பதை உணர்ந்ததால் இதற்கு எதிர்ப்புத் தெரிவிக்க வேண்டும் என இலங்கை தொழிலாளர் காங்கிரஸ் தீர்மானித்தது. எனவே ஏறத்தாழ 25000 தொழிலாளர்கள் பங்குகொண்ட மாபெரும் ஹர்த்தால் போராட்டத்தை ஒழுங்கு செய்து நடாத்தியது. இதில் மலையக புத்திஜீவிகளின் பாத்திரம் மிக முக்கியத்துவம் உடையது. போராட்டத்தை ஒழுங்கமைப்பதிலும் தலைமை கொடுப்பதிலும் முன்னணி சக்தியா இவர்கள் விளங்கினர்.

இந்த ஹர்த்தாலை இலங்கையின் இடதுசாரி சக்திகள் பலமாக ஆதரித்ததுடன் போராட்டத்திலும் பங்கு கொண்டமை குறிப்பிடத்தக்கது.

மலையக மக்களின் நிலப்பறிப்புக்கு எதிரான போராட்டம் என்ற வகையில் இப்போராட்டம் மலையக வரலாற்றில் மிகுந்த கவனத்திற்குட்படுகின்றது. இதன் பின்னால் பெருந்தோட்டத்துறை சார்ந்த நிலப்பகுதிகள் நேரடியாகவும், நட்சா, மகாவலி அபிவிருத்தி திட்டம் போன்ற நடவடிக்கைகளின் ஊடாக மலையக மக்கள் சிதறடிக்கப்பட்டபோது மலையகத் தலைமைகளும் இடதுசாரி தலைமைகளும் குரல் கொடுக்க திராணியற்றவர்களாகினர். சிவணு லெட்சுமணனின் உயிர்த் தியாகங்கள் மட்டுமே எஞ்சின.

அடுத்து 1950/51 களில் 17 மாதங்களாக மேற்கொள்ளப்பட்ட சத்தியாக்கிரகப் போராட்டம் மலையக மக்கள் வரலாற்றில் மைல் கல்லை குறித்து நிற்கின்றது. சி.க. செந்தில்வேலின் கூற்று இங்கு கவனிக்கத்தக்கது.

“சுதந்திரத்திற்குப் பின் இனவர்க்க அடிப்படையில் டி.எஸ்.சேனநாயக்கா இலங்கை வாழ் இந்திய வம்சாவளி மக்களின் அடிப்படை குடியியல் உரிமையான பிரஜாவுரிமையை பறிக்கும் சட்டத்தைக் கொண்டு வந்து வாக்குரிமையையும் இல்லாமல் செய்து கொண்டார். அபகீர்த்தி மிக்கதும் அநியாயம் நிறைந்ததுமான இச்சட்டம் வர்க்க ரீதியில் அணிதிரளக்கூடிய மலையகத் தோட்டத் தொழிலாளி வர்க்கத்தை குறிவைத்தே ஆக்கப் பட்டிருந்தது. அதனாலேயே இன உணர்வுகளுக்கும் அப்பால் ஜி.ஜி. பொன்னம்பலம் தலைமையிலான அகில இலங்கை தமிழ் காங்கிரஸ் உறுப்பினர்களில் பெரும்பான்மையோர் இச்சட்டத்திற்கு ஆதரவாக வாக்களிக்க முடிந்தது.”

1947 இல் இடம் பெற்ற பொதுத் தேர்தலில் மலையகத்தைப் பிரதி நிதித்துவப்படுத்தும் ஏழு உறுப்பினர்கள் தெரிவானதுடன் இடதுசாரிகள் பதினான்கு தொகுதிகளில் வெற்றிபெற ஆகக் கூடிய ஆதரவினை வழங்கினர். சாந்திகுமார் இது பற்றி பின்வருமாறு கூறுகிறார்:

“சுதந்திரம் அடைந்த காலகட்டத்தில் இருந்து இலங்கையின்-நிர்வாகம் சட்டதிட்டங்கள் அரசியல்யந்திரம் என்பனவற்றில் ஏற்பட்ட மாற்றங்கள் இனக் காலனித்துவ ஆதிக்கத்துக்குச் செய்த தயாரிப்புகளாக தென் படுகின்றன. இந்தத் தயாரிப்புகளின் முன்னோடிகளில் ஒன்றான 1948ஆம் ஆண்டு மலையகத் தமிழர்கள் வாக்குகள் பறிக்கப்பட்டமை இருந்தது. வாக்குரிமை பறிக்கப்பட்டதன் மூலமாகத் தொடர்ந்தும் அத்தலாபம் தரக்கூடிய அரை அடிமைத் தொழிலாளர்களாக இவர்களின் நிலைமையை நீடிப்பது சாத்தியமாயிற்று. ஏனைய துறைகளில் இவர்களின் மேல் நோக்கிய நகர்வு தவிர்க்கப்பட்டது.”

1930 இல் இலங்கைக்கு சர்வசன வாக்குரிமை வழங்கப்பட்ட பொழுது மலையகத் தமிழர்களுக்கு பாரபட்சம் காட்டப்பட்டமை, 1937இல் உள்ளூராட்சித் தேர்தலில் இவர்களுக்கு வாக்களிக்கும் உரிமை மறுக்கப் பட்டமையின் தொடர் நிகழ்வாகவே 1948இல் வாக்குரிமை பறிக்கப் பட்டமையும் மலையகத் தமிழர்களில் 80% மானவர்கள் நாடற்றவர்களாகியமையை இனங்காண முடியும். இத்திட்டமிட்ட தொழிலாள வர்க்கத்தினருக்கு எதிரான சட்டத்தை சுயநலமில்லாத புத்திஜீவிகள் மிகச்சரியாகப் புரிந்து கொண்டு இதற்கு எதிரான போராட்டங்களை நடாத்துவதற்கு முனைப் போடு செயல்பட்டனர். 1948இல் குடியுரிமை

பறிக்கப்பட்ட பின்பும் 1952 வரை மலையகப் பிரதிநிதிகள் சட்டசபையில் இருந்து கொண்டு இச்சத்தியாக்கிரகப் போராட்டத்தை நடத்தினர்.

“சி.வி.வேலுப்பிள்ளை, கே.இராஜலிங்கம், அப்துல் அஸிஸ், எம். சோமசுந்தரம் போன்றோர் இச்சத்தியாக்கிரகத்தை முன்னெடுக்க வேண்டும் என்பதில் தீவிரமாக இருந்தார்கள். ஆனால் இப்போராட்டம் குறித்து போதிய தெளிவான கருத்துகள் மக்களிடையே பரப்பப்படவில்லை. அங்கத்தவர்களிடையேயும் தலைவர்களிடையேயும் ஒருமித்தக் கருத்து இருக்கவில்லை” என்ற விமர்சனங்கள் முன் வைக்கப்பட்டுள்ளன மிகுந்த கவனத்திற்குரியது.

மேலும் “பெரி சுந்தரம், எஸ்.பி.வைத்திலிங்கம் போன்ற தலைவர்களும் இந்தியன் வர்த்தகர் சங்கம், மேமன்சங்கம், தென்னிந்திய ஜவுளி வர்த்தகர் சங்கம், பரதசங்கம், முஸ்லிம்கள் சங்கம், இலங்கை இந்திய வர்த்தகர் சங்கம், நாட்டுக்கோட்டை செட்டியார் சங்கம், முஸ்லிம் பொருளாதார சங்கம், பார்லி அன் ஐபின் சங்கம், குஜரத்தி இந்து மண்டல் போன்ற சங்கங்களும் சத்தியாகிரகத்துக்கு எதிராக இருந்தன.” என சாரல்நாடன் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

இந்த மேற்கோள்கள் இரண்டும் இருவேறுபட்ட கருத்து நிலைகளை காட்டுகின்றன. குடியுரிமைச் சட்டம் இலங்கையில் வாழ்ந்த இந்திய உயர் குழாத்தினரை பெரிதாகப் பாதிக்கவில்லை. இது தோட்டத் தொழிலாளர்களையே பெரிதும் பாதித்தது. எனவே இவ்வுயர் குழாம் தோட்டத் தொழிலாளர்களின் நலன்களுக்கு எதிரான நிலைப்பாடுகளை வர்க்க அடிப்படையில் எடுத்துள்ளார்கள் என்பது அதிசயம் அல்ல. எனினும் மலையகத் தோட்டத் தொழிலாளர்களைப் பிரதிநிதித்துவப்படுத்தும் அமைப்புகளின் தலைவர்களும் இந்நிலைப்பாட்டையே எடுத்தார்கள் என்பது வேதனைக்குரியது. மலையக புத்தஜீவிகள் இவற்றையும் மீறி தொழிலாளர்களின் நிலைப்பாட்டில் அவர்களது சார்பு நிலையில் கருத்துகளை முன்வைத்து போராட்டங்களை முன்னெடுத்தார்கள் என்பது தெளிவாகின்றது.

இந்த அரசியல் அநீதியை எதிர்த்து உலகையே ஈர்க்கும் அற்புதமான போராட்டத்தையே நடத்தியிருக்கலாம். மக்கள் கொதித்தார்கள், குமுறினார்கள். பாராளுமன்றத்துக்கு முன்னால் தீக்குளிக்கவும், சிரச்சேதம் செய்து கொள்ளவும் மக்கள் தயாராக இருந்தார்கள் என வி.கே.

வெள்ளையன் கூறியிருப்பது இப்போராட்டத்திற்கு மக்கள் தயார் நிலையிலிருந்த போதும் தலைமைகளின் பலவீனங்கள், காட்டிக் கொடுப்புகள் எனபன போராட்டங்களையும் போராட்ட உணர்வுகளையும் நசுக்கி வந்துள்ளன என்பதை தெளிவாகவே சுட்டுகின்றன.

சி.வி.வேலுப்பிள்ளை, அப்துல் அஸிஸ், எம்.சோமசுந்தரம், கே. இராஜலிங்கம், வி.கே.வெள்ளையன் போன்றோரின் மலையகத் தொழிலாள வர்க்கம் - அதன் அரசியல் எதிர்காலம் குறித்து தீர்க்கமான சிந்தனையும் போராட்ட குணாம்சத்தையும் இப்போராட்டம் வெளிப்படுத்தியது. எனினும் வழிநடத்திய தலைமைகளின் மக்கள் விரோத நிலைப்பாட்டால் இப்போராட்டமும் தோல்வியைத் தழுவினது.

இன்றுவரை மக்கள் விரோத நிலைப்பாட்டில் இருந்து இத் தலைமைகள் விடுபடவில்லை. விடுபட முடியாது என்பதை வரலாறு காட்டி நிற்கின்றது.

இதன் பின் மலையக புத்திஜீவிகளால் தீவிர தொழிற்சங்க இயக்கத்தில் - தொழிற்சங்க போராட்டங்களில் தங்களை ஈடுபடுத்திக் கொள்ள முடிந்ததே தவிர, மலையக மக்களின் எதிர்கால அரசியல் குறித்து சிந்திக்க முடியாதவர்களாகினர்.

இலங்கை இந்திய காங்கிரஸ் இலங்கை தொழிலாளர் காங்கிரஸ் என பெயர் மாற்றம் பெற்று செள.தொண்டமான் தலைவர் பதவியைப் பெற்ற பின் - இத்தலைமைக்கும் மலையக புத்திஜீவிகளுக்கும் இடையில் தொடர்ச்சியான முரண்பாடுகள் உட்கட்சிப் போராட்டங்கள் நடைபெற்று வந்தன. புத்திஜீவிகளுக்கு எதிரான சிந்தனையும் மக்கள் விரோத நிலைப்பாடுகளும் சாதிவெறியும் இந்த ஸ்தாபனத்தின் உடைவுகளுக்கு வழிவகுத்தது. 1956களில் ஜனாப் அஸிஸ் (ஜனநாயக தொழிலாளர் காங்கிரஸ்) 1965 வி.கே.வெள்ளையன், எம்.சோமசுந்தரம் போன்றோர் வெளியேற வேண்டிய நிர்ப்பந்தம் ஏற்பட்டது. எம்.சோமசுந்தரம் இந்தியா செல்ல ஏனையோர் தீவிர தொழிற்சங்க செயற்பாடுகளில் ஈடுபட்டனர்.

அன்று தொடங்கிய தொழிற்சங்க உடைவுகள் இலங்கை தொழிலாளர் காங்கிரஸிலிருந்து பெ.சந்திரசேகரன் 1990 இல் வெளியேறி மலையக தொழிலாளர் முன்னணி (மலையக மக்கள் முன்னணி)யை உருவாக்கி இன்றுவரை தொடர்வதைக் காணலாம். இதனை பி.ஏ. காதர் பின்வருமாறு காண்கிறார்:

மலையக மக்கள் மத்தியிலிருந்தும் பல்வேறு அமைப்புக்கள் பல்வேறு தேவைகளுக்காக பல்வேறு காரணங்களால் பல்வேறு சக்திகளால் உருவாவதை இனி தவிர்க்க முடியாது. ஆனால் இந்தப் பிரிவுகள் பிளவுகளாக மாறி, முரண்பாடுகள் பகைமையுடையவையாக வளருமானால் மலையக சமூகம் தனது பேரம் பேசும் பலத்தை இழந்து பலவீனப்பட்டு சிதைந்து சின்னாபின்னப்பட்டு போகும். நாம் ஆளப்படும் சிறுபான்மை சமூகத்தைச் சேர்ந்தவர்கள். ஆளும் வர்க்கத்தைச் சேர்ந்த பெருந்தேசியவாத கட்சிகள் அதிகாரத்தை கைப்பற்றுவதற்காக பிரித்து பிரயத்தனங்களை மேற்கொள்ள முடியும். ஆனால் நாம் நமது கூட்டு பலத்தின் மூலம்தான் எதையும் பேரம்பேச முடியும்.”

தொழிற்சங்க வாதத்தின் எல்லையை இதனைவிட தெளிவாக கூற வேண்டிய அவசியமில்லை. தொழிற் பிணக்குகள், சம்பள உயர்வு, வாழ்க்கை நலன் ஒப்பும் சுகாதாரம், குடியிருப்பு பிரச்சினைகள் போன்ற விடயங்களில் பேரம் பேசுவதற்கான அமைப்புகளாகவே தொழிற் சங்கங்களின் எல்லைகள் வரையறுக்கப்பட்டு மட்டுப்படுத்தப்பட்டுள்ளன.

எனினும் ஆரம்ப காலத்தில் மலையகத்தில் தொழிற்சங்க நடவடிக்கைகளை முன்னெடுப்பது சாதாரணமாக இருக்கவில்லை.

“மலைநாட்டில் தொழிற்சங்கம் நடத்துவதென்பது சூறாவளியோடு மோதுவதற்கு ஒப்பாகும். சிங்கள இனவாத துரைமார்களின் ஆணவம், அரசாங்கத்தின் அலட்சியம், மக்களின் ஆத்திரம், போட்டித் தொழிற் சங்கங்களின் பொறாமை, சதி ஆகிய அனைத்து சக்திகளுக்கும் முகங்கொடுத்து தொழிலாளர்களின் பிரச்சினைகளைத் தீர்த்து வைக்க வேண்டும். தீர்க்க முடியாவிட்டால் போராட்டம் தொடங்க வேண்டும்.” என்ற இர. சிவலிங்கம் அவர்களின் கூற்றுக்கள் இங்கு கவனிக்கத்தக்கன:

தொழிற்சங்க அமைப்புகளின் செயற்பாடுகள் வரையறுக்கப்பட்டிருந்த போதிலும் அக்காலத்தில் மலையக புத்திஜீவிகள், இந்தப் போராட்ட வாழ்வில் தம்மை அர்ப்பணித்துக் கொண்டார்கள். நா. சண்முகதாசன் தலைமையிலான இலங்கை தோட்டத் தொழிலாளர் சங்கம், சமசமாஜகட்சி, கம்யூனிஸ்ட் கட்சி என்பவற்றோடு இணைந்து பல்வேறு தொழிற்சங்க போராட்டங்களை வெற்றிகரமாக மலையகத்தில் நடத்தினார்கள். இப் போராட்டங்களைத் தவிர்த்து மலையக மக்களின் வரலாற்றை எழுத முடியாத அளவிற்கு இவை வலிமையுடையனவாக இருந்தன.

மேபீல்ட், மடக்கும்புர, கீனாகலை தோட்டங்களில் மேற்கொள்ளப் பட்ட வேலைநிறுத்தப் போராட்டங்கள் மலையகம் தழுவினதாக மேற்கொள்ளப்பட்ட பஞ்சபடி 17.50 போராட்டம் இவ்வகையில் குறிப்பிடத்தக்கன. இவை 1930, 40 களில் சமசமாஜ கட்சி முன்னெடுத்த போராட்டங்களை விட பல முனைகளில் வளர்ச்சி பெற்றனவாகக் காணப்பட்டன. புரட்சிகர உணர்வு மிக்க போராட்டங்களாக இவற்றைக் கணிக்கலாம். இதில் நா.சண்முகதாசனின் தொழிற்சங்கத்தின் பங்களிப்பு குறிப்பிடத்தக்கது.

“1933இல் நாட்சம்பளம் 33 சதமாக இருந்த நிலைமை தொழிற்சங்க கோரிக்கை வழியாகவும் போராட்டங்களுக்கிடாகவும் படிப்படியாக அதிகரிக்கப்பட்டு 1983இல் ரூபா 1783 ஆகவும், 1993இல் ரூபா 72.24 ஆகவும், 1998இல் ரூபா 101 ஆகவும் காணப்பட்டது. 1984 இலேயே ஆண் பெண் தொழிலாளர்களுக்கிடையிலான சம்பள பேதம் நீக்கப்பட்டு சம்பளம் வழங்கப்பட்டது.”

எனினும் இவை தொழிற்சங்க வரையறைக்குள் நடந்த போராட்டங்களே தவிர மலையகத் தொழிலாளர்களின் அரசியல் ஸ்தாபனம் சார்ந்த வேலைகளாக அல்லது போராட்டங்களாக வளர்த்தெடுக்க முடியவில்லை. புத்திஜீவிகள், மாணவர்கள் போன்றோரிடையே அரசியல் உணர்வுகள், சிந்தனைகள் எழுந்த போதும் அவை சரியாக ஸ்தாபனப்படுத்தப்படவில்லை என்றே கருதலாம்.

மலையகத்தின் ஆரம்பகால புத்திஜீவிகள், தாமாகவே புத்திஜீவிகளாக உருவானவர்கள், தொழிற்சங்க அமைப்புகளை வளர்த்தெடுத்தவர்கள் தாமாகவே தலைமை தாங்கியவர்கள் தாங்களே போராட்ட நடவடிக்கைகளை திட்டமிட்டு தலைமை தாங்கி நடாத்தியவர்கள். மலையக தொழிற்சங்க வரலாற்றில் இவர்களது அர்ப்பணிப்பு தியாகம், பேராட்ட குணம் சங்கள் என்றும் மிகச்சிறந்த அனுபவங்களாகக் கொள்ளத்தக்கன.

தொழிற்சங்க வேலைத்திட்டங்களுக்கு அப்பால் மலையக மக்களின் அரசியல் எதிர்காலம் குறித்து சிந்தித்தார்கள். ஆனால் அதற்கான தெளிவான விஞ்ஞான பூர்வமான கண்ணோட்டம் இருந்ததாக வெளிப்படவில்லை. எனவேதான் அரசியல் சார்ந்த வெகுஜன ஸ்தாபனங்களையோ, போராட்டங்களைக் கட்டியெழுப்புவதற்கு முடியாமல் போய் விட்டது.

இங்கு சுட்டிக்காட்டப்பட்ட புத்திஜீவிகள் மட்டுமல்லாது, மலையகத்தில் தொழிற்சங்கப் பணிகளில் தம்மை ஈடுபடுத்திக் கொண்ட மலையக புத்திஜீவிகள் பலர் மலையக வரலாற்றில் தீர்க்கமான பாத்திரங்களை வகித்துள்ளனர். நடேசன், சுந்தரம் போன்று இன்னும் பலர் இதனுள் அடங்குவர். கட்டுரையின் விரிவு அஞ்சி, இவ்விடத்தில் இதனை தவிர்ப்பது நல்லது. ஆனால் இவர்களின் பங்களிப்பும் ஆய்வுக்கு உட்பட வேண்டியதே.

தொழிற்சங்க வரையறைக்குள் நின்றவர்களே இவர்களும் என்பதால் மலையகத்தின் பொதுவான போக்குக்குள் இவர்களும் அடங்குகின்றனர். இவர்களின் பங்களிப்புகளும் குறைவாக மதிப்பிடக்கூடிய ஒன்றல்ல. இதனைப் போல இடதுசாரி ஸ்தாபனங்களில் இணைந்து செயல்பட்டவர்களின் பங்களிப்பும் ஆய்வுக்கு உட்படுத்தப்படல் வேண்டும். தொழிற்சங்க அமைப்புக்கு அப்பால் மலையக புத்திஜீவிகள் அரசியல், சமூக கலை, கலாசார அமைப்புகளினூடே மலையக எதிர்காலம் குறித்து சிந்தித்தனர். பல வெகுஜன ஸ்தாபனங்களை உருவாக்கி அரசியல் சார்ந்த வேலைத்திட்டங்களை முன்னெடுத்துள்ளார்கள். பல அமைப்புகள் சிறிதும் பெரிதுமாக மலையகத்தில் பரந்து விரிந்து செயற்பட்டு வந்துள்ளன. வருகின்றன. இவைகள் அனைத்தையும் ஆய்வு செய்ய வேண்டிய தேவை இருந்த போதிலும் பிரதானமாக போக்குகளை பிரதிபலித்த சில அமைப்புகளை மட்டுமே இங்கு ஆய்வுக்கு உட்படுத்துதல் பொருத்தமானதாக இருக்கும்.

இந்தியாவின் தேசிய இயக்கம், இலங்கையில் பண்டாரநாயக்க வினால் கொண்டு வரப்பட்ட தனிச்சிங்கள சட்டம், ஸ்ரீ எதிர்ப்புப் போராட்டம், 1958 இல் இன வன்முறைகள், திராவிட கழகத்தின் செல்வாக்கு என்பனவற்றோடு மலையக சமூகம் தமது போராட்டங்களின் ஊடாகவும், கலை கலாசார பிரதிபலிப்புகளின் ஊடாகவும் தங்களை ஒரு சமூகமாக இனங்காணும் யதார்த்தப் போக்குகளும் பல சமூகக் கட்டுகளை தன்னகத்தே கொண்டு ஒரு சமூகமாக உருவெடுக்கின்ற நிலைகளும் மலையக மக்கள் மத்தியில் இனம், மொழி, கலாசாரம், மதம், கலை - இலக்கியங்கள், பிரதேச உணர்வு, வர்க்க உணர்வு, கல்வி போன்ற விடயங்களில் தீவிர ஈடுபாடுகள் உருவாகத் தொடங்கின.

இதன் தர்க்க ரீதியான விளைவாக மலையக மக்கள் பல்வேறு வகையான போக்குகளையும், சிந்தனைகளையும் கொண்ட புத்திஜீவிகளாலும் தொழிலாளர்களாலும் பல்வேறு சமூக இயக்கங்கள் தோற்று விக்கப்பட்டன.

அந்தவகையில் 1960இல் உருவான “மலைநாட்டு நல்வாழ்வு வாலிபர் சங்கம்”, 1963 இல் உருவான “மலைநாட்டு எழுத்தாளர் மன்றம்” 1970 இல் உருவான “மலையக இளைஞர் முன்னணி” என்பவற்றிக்கு தலைமைத்துவம் வழங்கிய இர.சிவலிங்கம் மற்றும் இவ்வமைப்புகளைச் சார்ந்த புத்திஜீவிகள் அவர்களது மலையக மக்கள் குறித்த சிந்தனைகள் கருத்தோட்டங்கள் கவனத்திற்குரியன.

நாற்பதாண்டு கால எங்கள் நட்பில் அவரது எல்லா செயல்களிலும் இணைந்து சிந்தித்து செயற்பட வாய்ப்பு கிடைத்ததை அவரில்லாத இவ்வேளையில் எண்ணியெண்ணிமலைக்கின்றேன். கல்லூரி காலத்திலேயே மலையக சமூகத்தின் நிலையைப் பற்றி பேசுவோம். வடபகுதி மக்களுக்கு இணையாக நம்மக்களை ஆக்க முடியாதா என்று ஏங்குவோம்.

இர. சிவலிங்கத்தின் மலையக சமூகம் குறித்த சிந்தனைகளின் வரையறையை அவரது நாற்பது ஆண்டு கால நண்பர் எஸ்.திருச்செந்தூரன் நினைவு படுத்தியிருப்பது - இர. சிவலிங்கம் அவரது அமைப்பு - அவ் அமைப்பின் அங்கத்தவர்களான புத்திஜீவிகள் நிலைப்பாட்டை நன்கு தெளிவுபடுத்தியிருக்கிறது எனலாம்.

வடபகுதி மக்கள் சமூகத்தில் உருவாகி நிலைபெற்றிருந்த உயர் மத்தியதர வர்க்கத்தின் வளர்ச்சி நிலை இவர்களது சிந்தனையைப் பாதித்திருக்கின்றது. எனவேதான் அத்தகைய உயர்மத்தியதர வர்க்க பண்புகளைக் கொண்ட ஒரு சமூக உருவாக்கம் மலையகத்திலும் ஏற்பட வேண்டும் என்ற எதிர்பார்ப்பு இவர்களது சிந்தனைகளிலும் வெளிப்பட்டு நிற்கின்றது.

“மலையகத்தின் சிவாவின் செயலால் சமூக உணர்வு பீரிட்டது. விழிப்புணர்வு கிளர்ந்தது. பகுத்தறிவு தலைதூக்கியது. பிற்போக்குத் தனத்துக்கு எதிர்ப்பலை கிளம்பியது. கலை இலக்கியத் துறையில் வளர்ச்சி ஏற்பட்டது. சொற்பொழிவு கலை செழுமை பெற்றது. அறிவுத்தாகமும் ஆய்வுநோக்கும் விரிவடைந்தது. இந்த நூற்றாண்டின் இறுதியில் குவிமைய மாகியுள்ள இன்றைய போக்குகள் யாவற்றிக்கும் வழிசமைத்த

தோடு மலையக சமுதாயத்தின் வளர்ச்சிக்கு வளமும் வலுவும் சேர்த்தவர் சிவலிங்கம்.”

மலையக இளைஞர் முன்னணி குறித்தும், இர.சிவலிங்கம் குறித்தும் மிகச் சரியான மிகத் தெளிவான கண்ணோட்டத்தை பி.மரியதாஸ் அவர்கள் முன்வைத்துள்ளமையைக் காணலாம். எஸ்.திருச்செந்தூரன் அவர்களின் கருத்தை வலிமைபடுத்துவதாகவும் விரிவுபடுத்தி விளக்கம் தருவதாகவும் இக்கூற்று அமைகின்றது.

மலையகம் என்ற வார்த்தை முதன்முதலில் அறிமுகப்படுத்தியவர் எஸ்.டி.சிவநாயகமாக இருந்தபோதிலும், மலையக சமூகம் என்ற எண்ணக்கருவின் உருவாக்கம், வளர்ச்சி, நிலைபேறு, தாக்கம் என்ற யதார்த்திற்கு உத்வேகம் என்பவற்றிற்கு உத்வேகம் அளித்தது இர. சிவலிங்கமும் அவரது அமைப்பும் என்பதில் எவ்வித சந்தேகமும் இல்லை.

மலையக வரலாற்றில் இது ஒரு முற்போக்கான அம்சமாக இருந்த போதிலும் தொழிலாளர்களை பெரும்பான்மையாகக் கொண்ட மலையக வர்க்க சமூகம் குறித்த தொழிலாள வர்க்க சிந்தனையில் இவ்வமைப்பு எந்தவகையில் தனது பார்வையைக் கொண்டிருந்தது என்பது கேள்விக் குறியே.

“திரு. சிவலிங்கம் மலையக சமூகம் குறித்து தீட்சண்ய மிக்கதும் யதார்த்த பூர்வமானதுமான தத்துவார்த்த தளத்தை கொண்டிராதமை காரணமாக அவரை பின்பற்றியோரும், சமூக அரசியல் கலாசாரம் விஞ்ஞான பூர்வமான தெளிவுடையோராய் காணப்படவில்லை.”

எம். முத்துவேல் முன்வைத்துள்ள இக்கருத்து இவ்வமைப்பின் செயற்பாடுகள் அனைத்திலும் காணலாம். கல்வித்துறையில் ஏற்பட்ட வளர்ச்சி கலை - இலக்கியம் குறித்த வளர்ச்சிகளும் சமூக உணர்வுமிக்க புத்திஜீவிகளின் வளர்ச்சியும் சொற்பொழிவு கலையின் செழுமை குறித்த வளர்ச்சியும் பகுத்தறிவின் வளர்ச்சியும் மறுப்பதற்கில்லை. எனினும் இன்று வளர்ச்சியடைந்து வருகின்ற புத்திஜீவிகளின் மத்தியதர வர்க்கத்தினரது போக்குகளில் தாக்கத்தை ஏற்படுத்திய இவ்வமைப்பு தொழிலாள வர்க்க சிந்தனை மிக்க பலம் பொருந்திய புத்திஜீவிகளை உருவாக்கத் தவறிவிட்டது.

மறுபுறத்தில் எல்.சாந்திகுமாரை தலைமையாகக் கொண்டு பல புத்தி ஜீவிகளை உள்ளடக்கி, 1970 களில் மலையக மக்கள் இயக்கம் உருவாக்கப் பட்டது. மார்க்ஸிய தத்துவார்த்தத்தைக் கொண்ட, பி. மரியதாஸ், ஏ. லோரன்ஸ், சி.நவரட்ன, மெய்யநாதன், ராமலிங்கம் போன்ற புத்திஜீவி பலர் இவ்வமைப்பில் அங்கத்துவம் வகித்தனர்.

மலையக மக்கள் குறித்தும் தொழிலாள வர்க்க நிலைப்பாட்டில் நின்று மலையக மக்களின் எதிர்காலம் குறித்து யதார்த்த பூர்வமானதும் தத்துவார்த்த தளத்தைக் கொண்டதுமான விஞ்ஞான பூர்வமான சிந்தனைகளோடு மலையகத்தில் காத்திரமான பங்களிப்பினை ஆற்றிய அமைப்பாக இதனைக் குறிப்பிடலாம்.

இவ்வியக்கத்தின் தத்துவார்த்த பலம் காத்திரமானது. ஓர் அரசியல் ஸ்தாபனம் மக்கள் மத்தியில் தனது வேலைத்திட்டங்களை முன்னெடுப்பதற்கும் அரசியல் தத்துவார்த்த சிந்தனைகளை மக்கள் மத்தியில் கொண்டு செல்வதற்கும், போராட்டங்களில் பரந்துபட்ட மக்களை இணைப்பதற்கும் கட்டுப்பாடுமிக்க ஸ்தாபன அங்கத்தவர்களைத் தெரிவுசெய்வதற்கும் அரசியல் ஸ்தாபனத்தை வலிமைமிக்கதாக வெகுஜன இயக்கங்களை உருவாக்கி செயற்படுத்தும் பல்வேறு மட்டங்களில் பல்வேறு வகைகளில் இவ்வமைப்புகள் உருவாக்கப்படும்.

“மலையக மக்கள் இயக்கம் என்பது ஒரு வெகுஜன இயக்கத்தின் பண்புகளைக் கொண்டதாகவே காணப்பட்டதே தவிர ஒரு அரசியல் கட்சியாக உருவாக்கப்படவில்லை. வெகுஜன அமைப்பின் ஊடாக ஓர் அரசியல் கட்சியை உருவாக்கும் எண்ணம் இந்த இயக்கத்திற்கு இருந்திருக்க கூடுமோ என்று கருத்தக்க வகையில் இதன் செயற்பாடுகள் அமைந்திருந்தன. அதற்குரிய தத்துவார்த்தம் இவ்வியக்கத்தில் மேலோங்கி நின்று, தொழிலாளர்களுக்காக “இயக்கம்” என்ற பத்திரிகையை இவ்வியக்கம் வெளியிட்டது. இது தொழிலாளர் வர்க்கத்தினர் மத்தியில் அரசியல் வேலைத்திட்டங்களை முன்னெடுக்கும் நோக்கோடு கொண்டு வரப்பட்டதாக இருக்க வேண்டுமென எண்ண இடமுண்டு. புத்திஜீவிகள் மத்தியில் கருத்துகளை வெளிக்கொணர்ந்து “தீர்த்தக்கரை” எனும் சஞ்சிகையையும் வெளிக்கொணர்ந்தது. “மனித சமுதாயத்தின் சிகரத்தை எட்டிப்பிடிக்க கடின உழைப்பை மேற்கொள்ளும் இலக்கியவாதிகளின் அழகும், வீச்சும் மிக்க படைப்புகள் உருவாக நாம் களம் அமைப்போம்”

என்று தீர்த்தக்கரையில் முதலாவது இதழில் குறிப்பிட்டுள்ளமை இதனை உறுதிப்படுத்துகின்றது.

மலையக சமூகம் பற்றி இவ்வமைப்பு கொண்டிருந்த கருத்துகள் யதார்த்த பூர்வமாக தீர்த்தக் கரையில் எஸ். சாந்திகுமார் வெளிப்படுத்தியுள்ளமை எடுத்தாளத்தக்கது.

“சமூக உருவாக்கம் ஒரு புறமும், இனக்காலனித்துவத்தின் செயற்பாடு மறுபுறமாக தாம் ஒரு தனித்துவமான இனம் என்ற உணர்வைப் பலப்படுத்தி வந்திருக்கின்றது. இந்தச் சமூக உணர்வின், பிரக்கடையின் பிரதிபலிப்பாகவே மலையகம் என்ற பதம் அண்மைக்காலங்களில் ஆதிக்கம் பெற்று வருகிறது. மலையகம் என்பதில் தொனிக்கின்ற புவியியல் அர்த்தத்தை மாத்திரம் நோக்கும்போது அது பிராந்திய வாதமாகப்படலாம். ஆனால் மலையகம் என்பது ஒரு குறிப்பிட்ட புவியியல் எல்லையை அன்றி குறிப்பிட்ட உற்பத்தி முறையை (பெருந்தோட்டத்துறையைச்) சார்ந்து வாழ்கின்ற ஒரு சமூகத்தின் இருத்தலை, ஒரு தேசிய சிறுபான்மை இனத்தின் எழுச்சியைக் குறிக்கிறது.... இம்மக்கள் போராட்டங்களில் நடவடிக்கைகளில் கலை கலாசாரம் பிரதிபலிப்புகளில் தங்களை ஒரு சமூகமாக இனங் கண்டுள்ளார்கள். மிகப் பெரும்பான்மையாகத் தொழிலாளர்களை மையமாகக் கொண்டு பல சமூகத் தட்டுகளைத் தன்னுடன் உருவாக்கி வளரும் ஒரு சமூகமாக இவர்கள் உருவெடுத்துள்ளார்கள்.

இன்று பல புத்திஜீவிகள் மலையக சமூகம் குறித்து பல தெளிவில்லாத தீர்க்கமற்ற தடுமாற்றங்களோடும். ஊசாட்டங்களோடும் கருத்துகளை முனவைத்துள்ள நிலையில் விஞ்ஞான பூர்வமாக மலையக சமூகத்தை அணுகுவதற்கும் அவர்களது எதிர்காலம் குறித்த சிந்தனைகளையும் கருத்தோட்டங்களையும் முன்வைப்பதற்கும் மேற்கூறிய கருத்துகள் அடித்தளமாக இருக்க முடியும்.

இவ்வாறு, மலையக மக்கள் குறித்து விஞ்ஞான பூர்வமான கருத்துக்களை முன் வைத்த போதிலும் நடைமுறையில் அடுத்தகட்ட நடவடிக்கைகள், செயற்பாடுகளை நோக்கி இவ்வியக்கம் முன்னோக்கி நகரவில்லை என்பது வருத்தத்திற்குரியது.

1964 ஸ்ரீமாவோ - சாஸ்திரி ஒப்பந்தம் மலையக மக்களை 1970 - 77 காலப்பகுதியில் நாடு கடத்தியது. இதற்கெதிரான வலிமைமிக்கப் போராட்டங்களை மலையகத் தலைமைகளோ புத்திஜீவிகளின் இயக்

கங்களோ முன்னெடுக்கவில்லை. இடதுசாரித் தலைமைகளும் இதில் அக்கறை கொள்ளாது, இந்நடவடிக்கைக்கு உடந்தையாகவே செயற்பட்டன. தொழிலாளர்கள் மட்டுமல்லாத மலையகத்தின் புத்திஜீவிகள் பலரும் நாடுகடத்தப்பட்ட நிலை மலையக மக்கள் வரலாற்றில் ஒரு பின்னடைவே எனலாம்.

1977ஆம் ஆண்டிலிருந்து தொடர்ச்சியாக திட்டமிட்டு மேற்கொள்ளப்பட்ட இனவன்முறைகள் மலையக மக்களைத் தொடர்ந்தும் ஒடுக்கி வந்தது. தாயகம் நோக்கிய புலப்பெயர்வு வடக்கு கிழக்கு நோக்கிய புலப்பெயர்வு, மலையக மக்கள் செறிந்து வாழ்கின்ற பிரதேசங்களை நோக்கிய புலப் பெயர்வுக்கு இவை நிர்ப்பந்தித்தன. இவற்றிற்கு எதிராகவும், பலம்மிக்க போராட்டங்களை வலிமையோடு நடத்த முடியாமல் மலையகத் தலைமைகள் பின்வாங்கின.

1983ஆம் ஆண்டு இதன் உச்சக்கட்ட நிலைமையினை அவதானிக்கலாம். இவ் வினவன்முறையை அடுத்து மூன்று முக்கிய தீர்வுகளாக மலையக மக்கள் முன் வைக்கப்பட்டது. தாயகம் திரும்புதல், வடக்கு கிழக்கில் குடியேறுதல், தாம் உருவாக்கிய மலையகத்தில் தொடர்ந்தும் வாழ்தல், இதில் மலையகத்தில் தொடர்ந்தும் வாழ்தல் என்ற கருத்து யதார்த்த மிக்கதும், நடைமுறை சாத்தியப்பாடும் உடையதாக காணப்பட்டது. பெரும்பான்மை தொழிலாளர்கள் இந்த யதார்த்தத்தை ஏற்றுக் கொண்டபோது மலையக புத்திஜீவிகள் சிலரும் முதலாளிகள் பலரும் தாயகம் திரும்பினர்.

இத்தகைய நிலைமைகளோடு வடக்கு கிழக்கு விடுதலை இயக்கங்களின் செயற்பாடுகள் அரசின் ஒடுக்குமுறைகள் என்பன மலையக புத்திஜீவிகள் மட்டத்தில் சமூக இயக்கங்கள், தொழிற்சங்க இயக்கங்கள் மத்தியிலும் பல பின்னடைவுகளை உருவாக்கின. சமூக இயக்கங்களில் முனைப்பாக செயற்பட்ட பலரும், முற்போக்கு அரசியல் சிந்தனை மிக்கவர்களும் இப்பின்னடைவுக்குள் உள்வாங்கப்பட்ட பல புத்திஜீவிகள் பிற்போக்கு ஸ்தாபனங்களுக்குள் தலைமறைவாகினர்.

கலை-இலக்கியத்துறைகளிலும் இப்பின்னடைவுகளைக் காணலாம்.

1980 களில் இவற்றை நாம் இனங்கண்ட பொழுதிலும், இதற்கடுத்த காலகட்டங்களில் ஆங்காங்கு நம்பிக்கைமிக்க ஒளிக்கீற்றுகளாக புத்திஜீவிகளின் செயற்பாடுகள் புதிய தலைமுறைகளின் மத்தியில் உருவாகி

வருவது கவனத்திற்குரியது. கலை-இலக்கியம் - பண்பாடு. அரசியல் சார்ந்த துறைகளில் இவற்றை அடையாளப்படுத்தலாம். எனினும் இவ்வமைப்புகளின் செயற்பாடுகள் முனைப்பானதாக வெளிப்படவில்லை.

எனவே மலையக மக்கள் குறித்து அக்கறைமிக்க புத்திஜீவிகள் மலையக மக்களின் எதிர்காலம் குறித்து சிந்திக்க வேண்டியது வரலாற்றுக் கடமையாகும். மலையக மக்கள் குறித்து தேடலும் ஆய்வுகளும் அவசியமானதாகும். மலையக மக்களின் பிரச்சினைகளை இனங்காணலும் அவற்றிற்கான தீர்வுகளை முன்வைத்தலும், அவற்றை வென்றெடுப்பதற்கான போராட்டங்களுக்கு அழுத்தம் கொடுப்பதும் அவசியமானதாகும். இதற்கான வெகுஜன இயக்கங்களை உருவாக்கி போராட்டங்களுக்கு உறுதுணை யாவதும் வரலாற்று கடமையாகின்றது.

வளைந்து கொடுக்கின்ற, இணக்கமாகப் போகின்ற, சமரசம் செய்து கொள்கின்ற நிலையிலிருந்து விடுபட்டு, தொழிலாளி வர்க்க நிலைப்பாட்டிலிருந்து தொழிலாளர்களின் நலன்களை அடிப்படையாகக் கொண்ட சிந்தனையை வளர்த்தெடுப்பது அவசியமானது. அரசியல் உரிமைகள், பாதுகாப்பு, பொருளாதாரம், கல்வி - உயர்கல்வி, சுகாதாரம், வீட்டுரிமை, தோட்டக் குடியிருப்பு சீரமைப்பு. தொழிற் பாதுகாப்பு, தொழிற்சங்க உரிமைகள், தொழில் வாய்ப்புகள், நிலம், குடியேற்றம், கலை. இலக்கியம், கலாசாரம் போன்ற துறைகளில் கவனம் செலுத்தப்படல் வேண்டும்.

இன ஒடுக்குமுறைக்கு வர்க்க ஒடுக்குமுறைக்கு எதிராகவும், பிரதேச சபை, நகரசபை, மாகாணசபை: பாராளுமன்ற ஆசனங்களைப் பெற்றுக் கொள்வதற்காக மக்களை சிறப்பாக தொழிற்சங்கங்கள் ஊடே தொழிலாளர்களைப் பிளவுபடுத்தும் முயற்சிகளை முறியடிப்பதற்கும் தயாராக வேண்டும். இவற்றை செயற்படுத்துவதற்கான முயற்சிகளில் இறங்க வேண்டியதும் முக்கியமானதாகும்.

இத்தகைய நோக்கங்களை நிறைவேற்ற மக்களை அணிதிரட்ட வேண்டியது அவசியமானதாகும். வெகுஜன அமைப்புகளை உருவாக்குதல், தந்திரோபாயங்களை ஒழுங்கமைத்தல், ஐக்கிய முன்னணியை ஏற்படுத்தல் போன்றவை இன்றையை வரலாற்றுத் தேவையாகும். இதில் மலையக புத்திஜீவிகள் தீர்க்கமான பாத்திரத்தை வகிக்க முடியும்.

தமிழர் வரலாறும், பண்பாடும்

தெரிந்ததும் - தெரியாததும்

போராசிரியர் சி. மௌனகுரு

புண்கலைத்துறை, கிழக்குப் பல்கலைக்கழகம், இலங்கை

இவ்வுரையில் தமிழர் வரலாறு பண்பாடு பற்றி செல்வாக்குச் செலுத்தும் நமக்குத் தெரிந்த கருத்துகளும், நம்மிற் சிலருக்குத் தெரிந்தும் பலருக்குத் தெரியாததுமான செல்வாக்குச் செலுத்தாத கருத்துகளும் செல்வாக்குச் செலுத்தாத கருத்துகளை எவ்வாறு மேலும் வளர்த்தெடுத்து அனைத்துத் தமிழர்க்குமான ஒரு வரலாறையும் பண்பாட்டையும் கட்டமைக்கலாம் என்ற கருத்துகளும் கூறப்படுகின்றன. இவ்வுரையினை நான் கீழ்வரும் தலைப்புகளில் நிகழ்த்த உள்ளேன்:

1. இவ்வுரைக்கான அறிமுகம்
2. பொதுவாக வரலாறு, பண்பாடு என்றால் என்ன?
3. தமிழர் வரலாற்றிலும் பண்பாட்டிலும் நமக்குத் தெரிந்தவை யாவை?
4. தமிழர் வரலாற்றிலும் பண்பாட்டிலும் நமக்கும் தெரியாதவை யாவை?
5. வரலாறு, பண்பாடு பற்றிய நவீன சிந்தனைகளும் தெரியாததை அவை விளக்கும் முறைமையும்
6. நாம் செய்ய வேண்டியவை யாவை?

1. அறிமுகம்

படிப்பறிவுள்ள பாட்டாளிகளின் கேள்வி என்ற தலைப்பிலே ஜெர்மனிய நாட்டு நாடகாசிரியரான பெட்டோல் பிரசிட் ஒரு கவிதை எழுதினார். அந்தக் கவிதையின் சில வரிகள் இவை.

ஏழு நுழைவாயில்கள் கொண்ட

தேபன் நகரைக் கட்டியது யார்?

வரலாற்றுப் புத்தகங்களில் உள்ளன

அரசனின் பெயர்கள்.

அரசர்களா சுமந்து வந்தனர்

கட்டிட வேலைகளுக்கான

கற்களை?

சீனச் சுவர் கட்டி முடித்ததும்

மாலையில் எங்கே சென்றனர்

கொத்தர்கள்?

காளை அலெக்ஸாண்டர்

இந்தியாவை வென்றான்.

தனியாகவா?

ஒரு சமையல் காரன் கூடவா இல்லை

அவனோடு

இதிகாசப் புகழ்

அடலாண்டிஸைக்

கடல் விழுங்கிய இரவில்

மரணத்தின் பிடியிலிருந்தோர்

அடிமைகளின் உதவியை நாடிக்

கூக்குரலிடவில்லையா?

இக் கவிதை வரிகளைத் தமிழர்களின் வரலாற்றுக்கும், பண்பாட்டுக்கும் பொருத்திப் பார்ப்போம்.

தஞ்சை இராஜராஜேஸ்வரப்

பெரும் கோயிலைக் கட்டியது யார்?

வரலாற்றுப் புத்தகங்களில் உள்ளன

ராஜ ராஜ சோழன் பெயர்

அவனா சுமந்து வந்தான்

கட்டிட வேலைகளுக்கான

கற்களை?

மதுரை மீனாட்சியம்மன் கோயில்

கட்டி முடிந்ததும் மாலையில்

எங்கே சென்றனர் கட்டிய

வேலையாட்கள்?

இராஜேந்திர சோழன்

இலங்கையை வென்றான்

தனியாகவா?

ஒரு சமையல் காரன் கூடவா இல்லை

அவனோடு ?

இதிகாசப் புகழ்

கபாட புரத்தைக்

கடல் விழுங்கிய இரவில்

மரணத்தின் பிடியிலிருந்தோர்

அடிமைகளின் உதவியை நாடிக்

கூக்குரலிடவில்லையா ?

படிப்பறிவுள்ள பாட்டாளியின் கேள்விகள் மேற்குலகுக்கு மாத்திரமல்ல, கிழக்கிற்கும் பொருந்தும், தமிழ்நாட்டுக்கும் பொருந்தும்.

இதிலிருந்து தெரிவது என்ன? அலெக்ஸாண்டரையும், ராஜராஜ சோழனையும் பெயர் குறித்த வரலாறு அவர்கள் சமையற்காரனையும் படை வீரர்களையும் குறித்து வைக்கவில்லை. நாட்டுக்கு உணவளித்த, பொருளளித்த விவசாயிகளையும் உழைப்பாளரையும் குறித்து வைக்கவில்லை.

தமிழர் பண்பாட்டுச் சின்னமாக தஞ்சை இராஜ இராஜேஸ்வரத்தையும், மதுரை மீனாட்சியம்மனையும் காட்டும் வரலாறு அக்கோயில்களைக் கட்டிய மக்கள் வாழ்ந்த குடிசைகளைப் பண்பாட்டுச் சின்னமாகக் காட்டவில்லை.

இது என்ன வரலாறு? இது என்ன பண்பாடு? இது அரசரதும் மேட்டிமைகளதும் வரலாறும் பண்பாடும் ஆகும். எமக்குத் தெரிந்தவை இவைதாம். தெரியாமல் இருப்பவை லட்சோப லட்சம் உழைக்கும் மக்களதும், அடிநிலை மக்களது வரலாறும் பண்பாடும் தான்.

ஏன் வரலாறும் பண்பாடும் மனித சமூகத்தின் ஒரு பகுதியை மாத்திரம் தெரிவிக்கின்றன? மறு பகுதியை மறைக்கின்றன? இதற்கான விடையை நாம் வரலாற்றெழுதியல், பண்பாட்டு வரலாற்றெழுதியலில் என்பவற்றில் தேட முடியும். வரலாற்றெழுதியல் என்பது வரலாறு எழுதப்படும் முறை. பண்பாட்டு வரலாற்றெழுதியல் என்பது பண்பாட்டு வரலாறு எழுதும் முறை.

2. பொதுவாக வரலாறு என்பது என்ன?

பண்பாடு என்பது என்ன?

2.1 வரலாறு

மனிதக் கூட்டம் சென்ற காலம், இடைக்காலம், இன்றைய காலத்தில் தாம் வாழ்ந்த வாழ்கின்ற முறைமையினைச் சரியானபடி தருகின்ற ஒரு பயில் நெறி (discipline) வரலாறு என்று ஒருவாறு வரலாற்றை வரையறுக்கலாம்.

மேலைநாட்டிலும் கீழை நாடுகளிலும் ஆட்சி புரிந்த அரசர்கள் தம்மைப் பற்றியும் தம் செயற்பாடுகள் பற்றியும் ஆவணங்கள் எழுதி வைக்கும் முறைமை இருந்துள்ளது. கீழை நாட்டிலேயே சிறப்பாக இந்தியாவில் புராணம், இலக்கியம், கல்வெட்டு, மெய்க் கீர்த்திகள் என்பன மூலம் அரசர் பாரம்பரியம் பேணப்பட்டது. புராணம், இலக்கியங்களிலே பாரம்பரிய அரச மரபுகள் கூறப்பட்டதுடன் புதிதாகத் தம் படை பலத்துடன் தோற்றம் பெற்ற அரச மரபுகள் பழைய மரபுகளுடன் இணைத்தும் கூறப்பட்டன. இவ்வரசர்கள் சந்திர, சூரியர்களுடன் இணைத்துக் கூறப்பட்டனர்.

19ஆம் நூற்றாண்டுக்குப் பின்னரேயே வரலாறு ஒரு பயிலும் நெறியாக அறிமுகமானது. ஆங்கிலேயர் ஆட்சியின் பின்னரேயே சரித்திரம் இலங்கைப் பாடசாலைகளில் பாடமாக அறிமுகம் செய்யப்பட்டது. இலங்கையையும், தமிழ்நாட்டையும் ஆட்சிபுரிந்த ஆங்கிலேயர் சரித்திரக் கல்வி மூலம் தம் வரலாற்றையும், பெருமைகளையும் எம் இளம் சிறார் மனதிற் புகுத்தி, கருத்தியலால் எமை அடிமைப்படுத்தப் பெரும் முயற்சிகள் மேற்கொண்டனர். ஆரம்ப காலத்தில் எம் நாட்டுச் சரித்திரத்திற்குப் பதிலாக ஆங்கிலேயர் சரித்திரத்தையே கற்றோம்.

பின்னாளில் பேரினவாதக் கருத்தியல் கொண்ட இலங்கை வரலாற்றாசிரியர்கள் பிரிட்டிஷாரின் முறைமையைப் பின்பற்றிப் பேரினவாதக் கண்ணோட்டத்தில் இலங்கை வரலாற்றை எழுதினர். இதனைப் பலர் உணரவில்லை. இந்த விழிப்புணர்வு (Vigilance) இன்மைதான் தமிழ் மக்களை இன்றைய அடிமை நிலைமைக்குக் கொணர்ந்தது.

ஆங்கிலேயர் சரித்திரம் கற்பித்த முறைமை, நம்மை அடிமை மனோபாங்குள்ளவராக ஆக்கிய அதேவேளை, ஐரோப்பிய வரலாற்றைக் கற்க வைத்ததன் மூலம் உலகு பற்றிய ஒரு வகை ஞானத்தையும் நமக்குத்

தந்தது என்பதையும் நாம் மறந்துவிடக் கூடாது. அதன் மூலமாகவே நாம் சரித்திரம் பற்றிச் சிந்திக்க முற்பட்டோம். இந்த வரலாற்றை கல்வெட்டு, புதை பொருள் எழுத்தாவணம், சாசனங்கள் என்பனவற்றையே ஆதாரமாகக் கொண்டு எழுதினர் வரலாற்றாசிரியர்கள்.

2.2 பண்பாடு

'பண்பாடு என்பது அறிவு, நம்பிக்கை, கலை, ஒழுக்க நெறிகள், சட்டம், வழக்கம் முதலானவையும், மனிதன் சமூகத்தில் ஓர் உறுப்பினராக இருந்து கற்கும் பிற திறமைகளும் பழக்கங்களும் அடங்கிய முழுத் தொகுதியாகும்' என்பார் எட்வாட் பர்னாட் டைலர்.

'சமூகத்திடமிருந்து ஒரு தனிநபர் பண்பாட்டைக் கற்கும்போது தன் சுய படைப்புத் திறன் மூலம் அறியாமல் கடந்த காலத்தின் மரபுத் தொடர்ச் சியாக முறைசார் முறைசாராக் கல்விகள் மூலமாக அறிகிறார்' என்பார் ராபர்ட் ஹெலூவி.

பண்பாட்டு அடையாளமாக உடை, அணிகலன் போன்ற புழங்கு பொருட்கள், கல்வி, தத்துவம், மருத்துவம் போன்ற அறிவுத் துறைகள் பயன்படுத்தும் சொற்கள், தொனி, முக பாவனை, சைகைகள் என்பனவும் கருதப்படுகின்றன. இவற்றுள் ஒரு சமூகத்தின் பண்பாட்டின் அடையாளமாக மேற்கிளம்புவன சில. ஒன்று மொழி, அடுத்தது கலை மற்றது இலக்கியம் ஏனையவை, சமயம் வாழ்க்கை என்பனவாம்.

2.3 சமூக அமைப்பு

வரலாற்றையும் பண்பாட்டையும் மேலும் புரிந்துகொள்ள மக்கள் சமூகத்தைப் பற்றிப் புரிந்து கொள்ள வேண்டும். மனித சமூகம் மேற்குலகில் வர்க்கங்களாகவும் தமிழ்நாட்டில் சாதிகளாகவும் பிரிந்து கிடந்தன; கிடக்கின்றன. மேற்கு நாட்டார் வருகை தமிழர் சாதி அமைப்பில் சிற்சில மாற்றங்களை ஏற்படுத்தியதாயினும் சாதி அமைப்பை அடிநாதமாகக் கொண்ட சமூக அமைப்பு இன்னும் மாறிவிடவில்லை.

தமிழர் மத்தியிலே காணப்பட்ட சாதி அமைப்பை

1. உயர் நிலைச் சாதிகள்

பிராமணர்

வேளாளர்

வணிகர்

2. இடைநிலைச் சாதிகள்

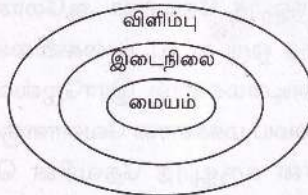
கைவினைஞர் (பொற்கொல்லர், பரதவர், கம்மாளர், சிற்பிகள் முதலியோர்)

3. கடைநிலைச் சாதியினர்

பஞ்சமர் (தீண்டாச் சாதியினர்),

(அடிநிலை மக்கள்)

என மூன்றாகப் பிரிக்கலாம். இவ்வமைப்பை மையம் / இடைநிலை விளிம்பு எனப் பிரித்துப் பார்ப்பதன் மூலம் மேலும் விளங்கிக் கொள்ளலாம். மையத்தில் உயர்நிலைச் சாதியினரும், இடையில் இடைநிலைச் சாதியினரும் விளிம்பில் கடைநிலைச் சாதியினரும் இருந்தனர். பின்வரும் படம் அதனை விளக்கும்.

மையத்தில் இருந்தோரிடமே ஆட்சியதிகாரமும் பண்பாட்டு அதிகாரமும் இருந்தன. ஆட்சியதிகாரம் அரசரான வேளாளரிடமும் பண்பாட்டதிகாரம் அவர்கட்கு ஆலோசனை வழங்கிய பிராமணரிடமும் இருந்தன.

இடைநிலைச் சாதியினர் மையத்தோடு இணைந்தும் முரண்பட்டும் வாழ்ந்தனர். மையத்தின் தயவில் வாழ்ந்தனர்.

விளிம்பிலுள்ளோர் மையம், இடை நிலையில் வாழ்ந்தோரின் ஏவலர்களாக அடிமைகளாக வாழ்ந்தனர். ஊரின் தூரத்தில் இவர்கள் வைக்கப்பட்டனர்.

தமிழ் நாட்டின் குடியிருப்புப் பகுதிகளை எடுத்துப் பார்த்தால் வளமுள்ள பகுதிகளிலும் வளர்ச்சியடைந்த இடங்களிலும் சமூகத்தின் மையப் பகுதியினர் வாழ்ந்தனர். ஓரளவு வளமற்ற இடங்களில் இடைநிலையினரின் இருக்கைகள் அமைந்தன. வசதியற்ற கட்டாந்தரைகளிலும், ஒதுக்கப்பட்ட சேரிப்புறங்களிலும் கடைநிலையினர் வாழ்ந்தனர்.

மையத்தில் வாழ்ந்தோருக்கு வசதிகளும் வாய்ப்புகளும் அமைந்தன. இடைநிலையில் இருந்தோர் அதற்காகப் போராடினர். அதனால் ஒரு சிறிது வாய்ப்பும் வசதியும் அவர்கள் பெற்றனர். விளிம்பிலிருந்தோர் எதுவும் பெறாது ஒதுக்கப்பட்டே இருந்தனர்.

மையம் / இடைநிலை / விளிம்பு என எளிதாகப் பிரித்தாலும் இவை ஒவ்வொன்றினிடையேயும் வசதி பெற்றோர் வசதியற்றோர் என மையம் விளிம்பு என்ற பாகுபாடுகள் இருந்தன என்பதையும் மறந்துவிடலாகாது.

இதில் மையமே ஆட்சி அதிகாரத்தையும் பண்பாட்டு அதிகாரத்தையும் கொண்டிருந்தது. முழுத் தமிழரின் வரலாறும் பண்பாடும் மையத்தின் வரலாறும் பண்பாடாகவுமே கட்டமைக்கப்பட்டது. விளிம்பில் வாழ்ந்த தமிழர் வரலாறும் பண்பாடும் கவனிக்கப்படவேயில்லை.

சமூகத்தின் மையத்தில் இருந்த இராஜ ராஜசோழனின் ஆணைப்படி, அவனுக்கு உதவிய கருவூர்த் தேவரின் ஆலோசனைப்படி சமூகத்தின் இடைநிலையில் வாழ்ந்த ஒரு கட்டிடக் கைவினைஞன் வரைந்த வரைபடப்படி கடைநிலை அடிமைகளால் இராஜேஸ்வரப் பெரும் கோயில் கட்டி எழுப்பப்பட்டது. மைய மக்களான வேளாளகுல ராஜ ராஜ சோழனின் பெயரும், பிராமணரான கருவூர்த் தேவரின் பெயரும் வரலாற்றில் இடம்பெற்று விட்டன. அச் செயலில் பிரதான இடம்பெற்ற இடைநிலை கடைநிலை மக்களின் பெயர் வரலாற்றில் இடம்பெறவில்லை.

வரலாறும் பண்பாடும் இவ்வாறுதான் மையத்தை பிரதானப் படுத்தி இடைநிலையையும் விளிம்பையும் ஓரம் கட்டிக் கட்டமைக்கப்பட்டது.

2.4 கட்டமைத்தல், கட்டவிழ்ப்பு, மீள்கட்டமைப்பு

கட்டமைத்தல் (construction) கட்ட விழ்ப்பு (Deconstruction) மீள்கட்டமைப்பு (reconstruction) என்ற பதங்களின் அர்த்தங்களைப் புரிந்து கொள்வது அவசியம். ஏதோ ஒரு தேவை கருதி திட்டமிட்டு உருவாக்கப் படுவதை கட்டமைத்தல் எனலாம். சட்டங்கள், சம்பிரதாயங்கள், சடங்குகள்,

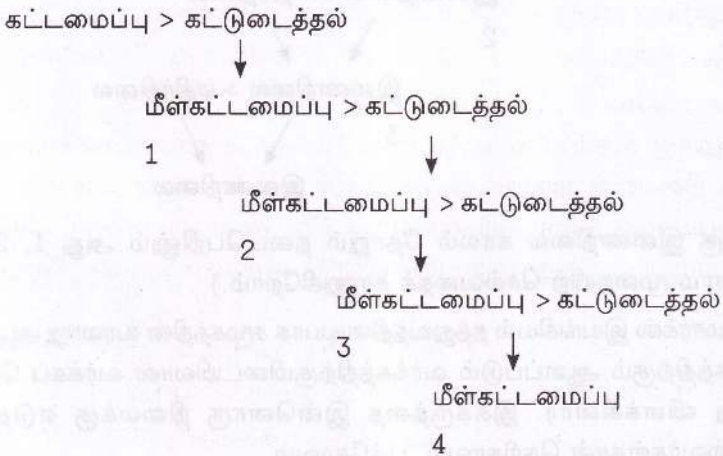
கருத்து நிலைகள் யாவும் கட்டமைக்கப் படுகின்றன. கட்டமைப்பு வாதம் எனப்படும் ஸ்ரக்ஸரலிஸம் இக் கட்டமைப்பை விளக்கியது.

கட்டமைக்கப்பட்ட விதத்தினைப் புட்டுக்காட்டி அவிழ்த்துக்காட்டி அல்லது உடைத்துக்காட்டி யாரால் இது கட்டமைக்கப்பட்டது அதன் உள்நோக்கம் என்ன? என்பதனை வெளிப்படுத்தல் கட்டவிழ்ப்பு அல்லது கட்டுடைப்பு வாதம் எனப்படும் deconstruction ஆகும்.

இன்னொரு தேவை கருதி அதனை இன்னொரு வகையில் கட்டி அமைத்தல் மீள் கட்டமைப்பு எனப்படும் reconstruction ஆகும்.

நமது கருத்து, பண்பாடு யாவும் இவ்வாறே கட்டமைத்து கட்டுடைத்து மீள் கட்டமைத்து பின்னர் மீள் கட்டமைப்பை கட்டுடைத்து இன்னொரு மீள் கட்டமைப்பை ஏற்படுத்தின ஒரு சங்கிலித் தொடராக வளர்ந்து வந்துள்ளது. கீழ்வரும் அட்டவணை அதை விளக்குகிறது.

கட்டவிழ்ப்பு

(இங்கு காலம் தோறும் மீள் கட்டமைப்பு நடைபெறினும் 1, 2, 3, 4 என அது மாறிச் செல்வதைக் காணுகிறோம்.)

அமைப்பியல் வாதம் எல்லாவற்றையும் ஓர் அமைப்பாகக் கண்டது. அமைப்பியல் வாதத்தின் முதல்வர் லெவிஸ்ராஸ் ஆவர். கட்டவிழ்ப்பு பற்றி விளக்கியவர்களுள் முக்கியமானவர்கள் தெரிதாகவும், பூக்கோவும்

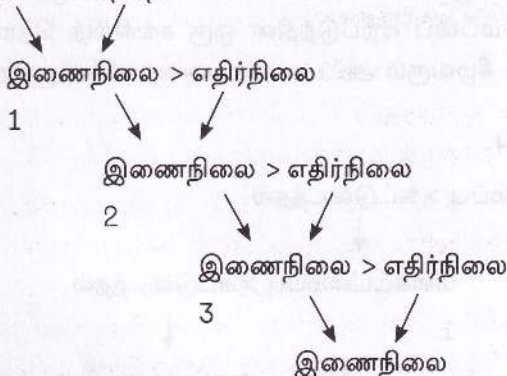
ஆவர். தெரிதா அனைத்துச் செயற்பாடுகளுக்கும் ஆதாரம் அதிகாரமே என்றார். பூக்கோ கட்டுடைத்து அதிகாரத்தை இனம் கண்டார்.

இதற்கு முன்னரேயே சமூக அமைப்பின் இயங்கியலை ஹெகல் இருக்கும் நிலை (thesis) எதிர்நிலை (Anti Thesis) பின் இரண்டிலிருந்தும் உருவாகும் இணைநிலை (syn thesis) பின் அதற்கு எதிர்நிலை என இயங்கியல் ரீதியில் விளக்கினார்.

பின்வரும் அட்டவணை அதை விளக்கும்

இயங்கியல்

இருக்கும் நிலை > எதிர்நிலை

(இங்கு இணைநிலை காலம் தோறும் நடைபெறினும் அது 1, 2, 3 பரிணாம முறையிற் செல்வதைக் காணுகிறோம்.)

மார்க்ஸ் இயங்கியல் தத்துவத்தினடியாக சமூகத்தின் வரலாறு ஆளும் வர்க்கத்திற்கும் ஆளப்படும் வர்க்கத்திற்குமிடையிலான வர்க்கப் போர் என்று விளக்கினார். இக்கருத்தை இன்னொரு நிலைக்கு எடுத்துச் சென்றவர்கள்தான் தெரிதாவும், பூக்கோவும்.

எல்லாக் கருத்துகளும் கட்டமைக்கப்பட்டுள்ளன. அறம்-மறம் நன்மை - தீமை நல்லது கெட்டது என்று எதிரெதிர் நிலையில் நாம் கருத்துகளைக் கட்டமைக்கிறோம். அறத்திற்குள் மறமும் உண்டு. மறத்திற்குள் அறமு முண்டு. நல்லவனுக்குள் கெட்டவனும் கெட்டவனுக்குள் நல்லவனும் இருக்கிறான். எனவே அறம்-மறம் என்ற கருத்து ஒரு சார்பு நிலைக்கருத்து.

அறம்-மறம் எனக் கட்டப்பட்டதை உடைத்துப் பார்த்தால் ஏன் கட்டமைக்கப்பட்டது என்பது தெரிய வரும் என்பது இவர்களது வாதம்.

எல்லாச் செயற்பாடுகளிலும் அதிகாரம் உண்டு. எதனையும் கட்டுடைத்து அதிகாரத்தை இனம் காண வேண்டும் என்றார் தெரிதா.

தமிழர் வரலாறும் பண்பாடும் என நமக்குத் தெரிந்தவை யாவும் இவ்வாறு கட்டமைக்கப்பட்டவைதான். நமக்கு எவை தெரிந்துள்ளன என்பதனை இனி நோக்குவோம்.

3. தமிழர் வரலாற்றிலும் பண்பாட்டிலும் நமக்குத் தெரிந்தவை

3.1 வரலாற்றில் தெரிந்தவை

தமிழர் வரலாற்றை அரசர்களின் வரலாறாகக் காட்டும் போக்குதான் மிகச் செல்வாக்குச் செலுத்தும் போக்காகும். தமிழர் வரலாற்றை எடுத்து நோக்கினால் நமக்குத் தெரிவது என்ன?

முடியுடை மூவேந்தரான சேர, சோழ, பாண்டிய மன்னர்கள் ஆரம்பத்தில் தமிழ்நாட்டை ஆண்டனர். பின்னர் பல்லவர்களின் ஆட்சி நிலவியது. அவர்களிலும் மகேந்திர வர்ம பல்லவன், நரசிம்மவர்ம பல்லவன் முக்கியமான அரசர்கள், அதன் பின்னால் புகழ் பூத்த சோழ மன்னர்கள் தமிழ்நாட்டை ஆண்டனர். இராஜ இராஜசோழன், இராஜேந்திர சோழன், குலோத்துங்க சோழன் முக்கியமான மன்னர்கள். இவர்கள் கடல் கடந்து தமிழர் ஆட்சியை நிறுவினர். பின்னர் பாண்டிய மன்னர்கள், அவர்களுள் மதுரையை மீட்ட சுந்தர பாண்டியன், மாறவர்மன் சுந்தர பாண்டியன் ஆகியோர் முக்கியமானவர்கள். அதன் பின்னர் நாயக்க மன்னர்கள் பின்னர் தமிழ்நாடு பாளையங்களாகப் பிரிக்கப்பட்டபோது பாளையத்தை ஆட்சி செய்த கட்டபொம்மன், ஊமைத்துரை, சிறிய மருது, பெரிய மருது போன்றோர். பின் தமிழ் நாட்டை ஆண்ட மன்னர்களை வரிசைப்படுத்தல், அவர்களில் முக்கியமானவர்களை விதந்துரைத்தல், அவர்கள் பெருமைகள், அவர்கள் நடத்திய போர்கள், வெற்றிகள், தோல்விகள், கட்டிய கட்டிடங்கள், ஆட்சிமுறை என்ற அடிப்படையிலே தமிழ் நாட்டுத் தமிழர்களின் வரலாறு எழுதப்பட்டுள்ளது.

இலங்கைத் தமிழர் வரலாறும் இவ்வாறே இராவணன் எனும் ஐதீக அரசனின் ஆட்சி தொடக்கம் சேர சோழ பாண்டிய அரசர்கள் ஆரியச்

சக்கரவர்த்திகள் (யாழ்ப்பாண மன்னர்கள்) குளக்கோட்டன், மாகோன் பண்டார வன்னியன், சங்கிலியன் என அரசர் வரலாறாகவே கட்டமைக்கப் பட்டுள்ளது. நமக்குத் தெரிந்த வரலாறும் இதுதான்.

அரசர்கள், தம் பெருமைகளையும், சாதனைகளையும் கல்லிலும், சொல்லிலும் பொறிக்க புலவர்களையும், சிற்பிகளையும் வைத்திருந்தனர். அரசரிடம் அதிகார பலமும், படை பலமும் இருந்தன. தம் புகழ் கூறும் பாடல்களைப் பாடப் பாணர்களை வைத்திருந்தார்கள். இதனால் அரசர் செய்த சொல்கள் யாவும் கல்வெட்டுகளில் இடம்பெற்றன.

வரலாற்றாசிரியர்களும் அவற்றையே ஆதாரமாகக் கொண்டனர். இதனால் அரசர் வரலாறே வரலாறு என்றாயிற்று. சில அரசர்கள் தம் அரசவையில் வரலாற்று ஆசிரியர்களையும் உடன் வைத்திருந்தனர் என்று அறிகிறோம்.

தமிழர் வரலாறு அல்லது இலங்கை வரலாறு இவ்வளவுதானா? சிற்சில அரசர்கள் போர் வீரர்கள், அமைச்சர்கள், பிரபுக்கள், சமயத் தலைவர்கள் என்பவர்களின் வரலாறும் செயல்களும் தான் தமிழ் நாட்டினரின் அல்லது இலங்கைத் தமிழரின் முழுமையான சரித்திரமா? தமிழ்நாட்டின் வாழ்க்கையையும், பண்பாட்டையும், குளங்களையும், கோயில்களையும் மாளிகைகளையும் கட்டிடங்களையும், சாலைகளையும் உருவாக்கியது யார்?

தமிழ்நாட்டு மக்கள் அனைவரும் வாழ்வதற்கான உணவுப் பொருட்களை உருவாக்கியது யார்? மக்கள் பாவித்த பாவனைக் கைப்பொருட்களை உருவாக்கியது யார்? போரில் பாவிக்கப்படும் ஆயுதங்களை வடித்தெடுத்தவர் யாவர்? மன்னருக்குப் பின்னால் நின்று அவருக்கு தன்னுயிர் ஈந்து மாபெரும் வெற்றி ஈட்டிக் கொடுத்தவர்கள் யாவர்?

இக்கேள்விகளைப் பல வரலாற்றாசிரியர்கள் எழுப்பாமையினாலே தான் வரலாறு அரசர்களின் வரலாறாக ஆக்கப்பட்டுள்ளது.

வரலாறு என்பது உருவாக்கப்படுவது, கட்டமைக்கப்படுவது. சில ஆதாரங்களை அடிப்படையாக வைத்து வரலாற்று ஆசிரியர்களின் தத்துவ சிந்தனைப் போக்கிற்கு ஏற்ப வரலாறு உருவாக்கப்படுகிறது என்பதனை நாம் மனம்கொள்ள வேண்டும். இங்கு வரலாற்று ஆசிரியரின் கருத்துநிலை மக்கள் மீது திணிக்கப்படுகிறது.

மன்னர்களின் செயல்களில் எல்லாம் மக்கள் பங்கு கொண்டுள்ளனர். அரசன் கோயிலைக் கட்டினான் என்பதனைவிட அரசனால் கோயில் கட்டப்பட்டது அல்லது அரசன் கோயிலைக் கட்டுவித்தான் என்பதுதான் சரி. தஞ்சைப் பெருவுடையார் கோயிலைக் கட்டியது யார்? ராஜ இராஜ சோழனா அல்லது இலட்சோப லட்சம் உழைக்கும் தமிழ் மக்களா? அக்கோயில் எழ எத்தனை மக்களின் இரத்தமும் வியர்வையும் சிந்தியிருக்கும், எத்தனை ஏழை மக்களின் உயிர்கள் பலியாகியிருக்கும்? எத்தனை குடும்பங்கள் கஷ்டங்களைத் தாங்கிக் கொண்டிருக்கும்?

இங்கு எழுப்பப்பட வேண்டிய கேள்வி மன்னர் வரலாறா? மக்கள் வரலாறா? என்பதுதான்.

எல்லா வரலாற்று ஆசிரியர்கட்கும் ஒரே தகவல்கள்தான் கிடைக்கின்றன. ஆனால் கேட்கப்படும் கேள்விகளுக்கு ஏற்பவே தகவல்கள் விடை தரும். வரலாற்று ஆசிரியர்களுக்கு முதலில் தகவல்களை நோக்கிச் சரியான, வித்தியாசமான கேள்விகள் கேட்கத் தெரியவேண்டும். கேள்விகள் அவரவர்களின் அறிவுக்குத் தக ஆழம் கொள்ளும் அகலம் கொள்ளும். விடைகளும் வெவ்வேறாயிருக்கும். தகவல்களில் மன்னரைத் தேடினால் மன்னர்தான் கிடைப்பர். மக்களைத் தேடினால் மக்கள் கிடைப்பர்.

நாம் தெரிந்த வரலாறெல்லாம் மன்னர்களின் வரலாறுதான். தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றைக் கூட இலக்கிய வரலாறாகப் பார்க்காமல் ஆண்ட மன்னர் பரம்பரையினடியாக பல்லவர் காலம், சோழர்காலம், நாயக்கர் காலம் என்று தான் தெரிந்து வைத்திருக்கிறோம்.

வரலாற்றில் நாம் தெரிந்து கொண்டது என்ன? பல நூற்றாண்டு களுக்கு ஒரு முறை மகாபுருஷர்கள் தோன்றுகிறார்கள். அவர்களே நாட்டின் வரலாற்றை உருவாக்குகிறார்கள். இது ஒரு கொள்கை. அப்படியாயின் மக்களின் நிலை என்ன? மக்கள் மகா புருஷர்களின் வருகையை எதிர்பார்த்து நிற்கும் வாயில்லாப் பூச்சிகள் தாமா? மகாபுருஷர்களை அக்காலச் சூழ்நிலைகள் உருவாக்குகின்றன. மக்கள் இல்லாமல் மகா புருஷர்கள் இல்லை. வரலாறு எனும் பெரும் யந்திரத்தின் பல்லும் சில்லும் மக்களே. ஆனால் நாம் தெரிந்த வரலாறு மகா புருஷர்களான மன்னர்களின் வரலாறே.

நான் முன்னரே குறிப்பிட்டமைக்கிணங்க சமூக அமைப்பின் மையத்தில் வாழ்ந்தோரின் வரலாறே இங்கு வரலாறாக தெரியப்படுத்தப்படுகிறது. மையமக்களின் வரலாற்றையே முழுத் தமிழ் மக்களதும் வரலாறாக நாம் தெரிந்து வைத்துள்ளோம்.

3.2 பண்பாட்டில் தெரிந்தவை

2.1. மொழி: தமிழ்ப் பண்பாட்டின் வரலாறும், பண்பாட்டுப் பிரதிநிதித்துவங்களும் இவ்வாறுதான் உருவாகியுள்ளன; உருவாக்கப்பட்டுள்ளன. நான் முன்னரேயே பண்பாட்டில் முக்கியமாக மேலெழுவுவன மொழி, இலக்கியம், கலை, சமயம், வாழ்க்கை என்று கூறினேன். பண்பாட்டின் அடிநாதமான தமிழ் மொழியை எவ்வாறு தெரிந்து வைத்துள்ளோம். அது சிவனால் அகத்தியனுக்கு உபதேசிக்கப்பட்ட மொழி, அகத்தியன் வழியில் அவர் சீடன் தொல்காப்பியன் இலக்கணம் கண்ட மொழி, பின் நன்னூலார் இலக்கணம் கண்ட மொழி. சங்கப் புலவர்கள் வளர்த்த மொழி பின்னால் வள்ளுவர், இளங்கோ, கம்பன் வளர்த்த மொழி செந்தமிழ் மொழி என்றுதான் தெரிந்து வைத்துள்ளோம். எழுத்து மொழியையும், செந்தமிழ் பேச்சு மொழியையுமே சிறந்த தமிழ் என தெரிந்து வைத்துள்ளோம். பாண்டியன் தமிழே தமிழ் என்ற பாரம்பரியம் ஒன்று உண்டு. இன்று ஒரு குறிப்பிட்ட பிரதேசத் தமிழே சிறந்த தமிழ் என்று கூறுவதுபோல, தமிழ் மொழியை இவ்வாறுதான் தெரிந்து வைத்துள்ளோம்.

2.2. இலக்கியம்: தமிழ் இலக்கியங்களையும் இவ்வண்ணமே தெரிந்து வைத்துள்ளோம். சங்க இலக்கியங்கள், அற நூல்கள், பக்தி இலக்கியங்கள், காவியங்கள், புராணங்கள், சிற்றிலக்கியங்கள் இவை தாம் பழந்தமிழ் இலக்கியங்களாக நாம் அறிந்தவை. சமயப் பூசல்கள் காரணமாக சில இலக்கியங்கள் பின் தள்ளப்பட்டமையுமுண்டு. சைவப் பெருமக்களால் கம்பராமாயணமும், சீவக சிந்தாமணியும் நாலாயிரத்திவ்விய பிரபந்தமும் புறக்கணிக்கப்பட்டதுண்டு. வைணவப் பெருமக்களால் பெரிய புராணமும் தேவாரத் திருப்பதிகங்களும் புறக்கணிக்கப்பட்டதுண்டு. பொது நூலான திருக்குறளைச் சமணம், பௌத்தம், சைவம், வைணவம் ஆகிய நான்கு சமயங்களுமே தத்தமது எனப் போராடியதுமுண்டு. எப்படியாயினும் எழுத்து மொழிசார் இவ்வயர் இலக்கியங்களையே தமிழின் உன்னத இலக்கியங்கள் என நாம் தெரிந்து வைத்துள்ளோம்.

2.3. கலைகள்: கலைகளிலும் இவ்வாறே. பல்லவமன்னர்கள் கட்டி எழுப்பிய கற்கோயில்கள், சோழ மன்னர் காலத்தில் எழுந்த பெரிய கோயில், மற்றைய கோயில்கள், படிமக்கலை வளர்ச்சி அதில் உருவான செப்பு விக்ரிகரங்கள், நடராஜர் சிலை, சிலப்பதிகார காலத்தில் உருவாகி பல்லவ சோழர் காலத்தில் உருப்பெற்ற நடனக் கலை, சங்கீதக் கலை, நாயக்க மன்னர் களால் வளர்க்கப்பெற்ற கர்நாடக சங்கீதம் என்பனவற்றையே தமிழரின் கலைகள் என்று தெரிந்து வைத்துள்ளோம்.

3.4. வாழ்க்கை: தமிழரின் வாழ்வு முறைகளாக அகப்புற வாழ்க்கை, போரிலே புறமுதுகு காட்டாத தீரம் முதுகிலே புண்பட்ட மகனுக்கும் பாலூட்டிய முலையை அறுத்தெறிவேன் என்று வாளுடன் புறப்பட்ட வீரத்தாய், கற்போடு வாழ்ந்த குலமகளிர் பெண்களுக்குரிய அச்சம், மடம், நாணம், பயிர்ப்பு, குடிகளின் குணமறிந்து கோலோச்சும் அரசமைப்பு, வேதம் ஒதி அம்மி மிதித்து அருந்தி காட்டி அந்தணர் நடத்தும் தமிழர் திருமண விழா அதில் இடம்பெறும் தாலி, மணமகள் இடும் குங்குமம், கோயில் வழிபாடு, விரதம் பண்டிகைகள், விழா, கோலம் போடுதல், குத்துவிளக்கு ஏற்றல், இப்படித்தான் தமிழ்ப் பண்பாட்டை நாம் தெரிந்து வைத்துள்ளோம். நமக்குத் தெரிந்த தமிழர் பண்பாட்டுச் சின்னங்களான மொழி, கலை பண்பாடு இவைகள் தாம்.

3.5. சமயம்: தமிழரின் மதமாக இந்து மதத்தைத் தான் நாம் தெரிந்து வைத்துள்ளோம். அதுவும் சைவ மதத்தைத்தான் தமிழோடு இணைத்துத் தெரிந்துள்ளோம். சைவமும் தமிழும் என்ற சொற்றொடர் பிரபலமானது. திருவள்ளுவரையும் மூன்று கோடிமுத்து சைவராக்கிய திருவுருப்படங்களை நான் கண்டுள்ளேன்.

திரிபுரமெரித்த விரிசடைக் கடவுளும், குன்றமெறிந்த குமரவேளும் இருந்து தமிழ் வளர்த்த தமிழ்ச் சங்கம் என்பது ஐதீகம்.

இந்து மதத்தினுள்ளும் தமிழர் நாகரிகமாக நமக்குத் தெரிவது ஆகமம் சார் பிராமணர்கள் முக்கியத்துவம் பெறும் இந்து மதம்தான். சமஸ்கிருத சுலோகங்கள் தேவார திருவாசகங்கள் மெய்கண்ட தேவரின் சிவஞான போதம், சைவசித்தாந்தம், சற்று அகட்டினால் திவ்வியப்பிரபந்தங்கள் துவைதம் அத்தைதம் முதலான வைஷ்ணவ சித்தாந்தங்கள். தமிழர் மதமாக நாம் இவற்றைத்தான் தெரிந்து வைத்துள்ளோம். பண்பாட்டின்

சின்னங்களாக நாம் தெரிந்து வைத்துள்ள செந்தமிழ் மொழியும், செந்தமிழில் எழுதப்பட்ட இலக்கியங்களும், கட்டிடம் சிற்பம், நாட்டியம், இசை முதலாம் கலைகளும், உயரிய வாழ்க்கை முறைகளும், இந்து மதமும் சிறப்பாக சைவ மதமும், நான் முன்னரே குறிப்பிட்டபடி சமூக அமைப்பின் மையத்தில் வாழ்ந்தவர்களுடையதாகும்.

மையத்தில் வாழ்ந்த கல்வி கற்ற பிராமணரும் சத்தியரும் உயர் நிலையில் வாழ்ந்த வணிகரும் (இவர்களுக்கே அன்று கல்வி கற்கும் வாய்ப்பு இருந்தது. அதுவே மனுதர்மமாகவும், சட்டமாகவும் இருந்தது) செந்தமிழ் பேசினர். அரசவையிலும் பிரபுக்களும் வணிகரும் வாழ்ந்த சபையிலும் செந்தமிழ் இலக்கியங்கள் அரங்கேறின. அரசரை சற்று எதிர்த்த கம்பராமாயணம் போன்ற இலக்கியங்கள்கூட சமூக அமைப்பின் மையத்தில் வாழ்ந்த திருவெண்ணெய் நல்லூர்ச் சடையன் என்ற பிரபு ஒருவரின் ஆதரவில் மையத்தின் நிறுவனமாக திருவரங்கக் கோயிலிலேயே அரங்கேறியது.

கலைகள் யாவும் மையத்தில் வாழ்ந்தோரையே சுற்றிச் சமூன்றன. அரசர்களும், தேவிமாரும், பணம் படைத்த பிரபுக்களும் கோயில்கள் கட்டினர். சிலைகள் வடிக்க பணம் கொடுத்தனர் சிலைகளைக் கோயில் களுக்குள் வைத்தனர். கோயிலில் குருக்கள்மாரை நியமித்தனர். கோயில் கலைகளினது மையமாயிற்று. நடனம், இசை, ஓவியம் யாவும் கோயில் சார்ந்து அமைந்தன. கோயில் இந்து மக்கள் பண்பாட்டின் மையமாயிற்று.

நாம் அறியும் ஆகமம் சார் மதங்கள்கூட மையத்தில் வாழ்ந்த மக்களாலேயே பின்பற்றப்பட்டன. மதத்தின் தலைவர்களாக பிராமணர்கள் கருதப்பட்டனர். அவர் இரு பிறப்பாளர் எனக் கருதப்பட்டனர். கடவுளோடு பேசும் தகுதி அச்சாதிக்கு மட்டுமே உரியது என்ற கருத்து உருவானது. தேவார திருவாசகம் பாடிய சமய குரவர்கள் யாவரும் மையத்தில் வாழ்ந்த பிராமண, வேளாள வணிக குலத்தவர்களே.

தமிழரது வாழ்க்கை முறைகள் என நாம் அறியும் புராதன இன்றைய வாழ்க்கை முறைகள் மையத்தில் பண பலமும், அறிவு பலமும், அதிகார பலமும் பெற்று வாழ்ந்த மக்களின் வாழ்க்கை முறைமைகள் தாம்.

இவ்வண்ணம் மையத்தில் வாழ்ந்த மக்களின் வரலாறும் பண்பாடுமே முழுத் தமிழர்களது வரலாறாகவும் பண்பாடாகவும் கட்டமைக்கப்பட்டது.

யாரால் கட்டமைக்கப்பட்டது? ஆளும் வர்க்கத்தால் தம் நலனுக்காகக் கட்டமைக்கப்பட்டது.

மையத்தில் தமிழர் பண்பாடாகக் கருதப்பட்ட செந்தமிழ், உயர் இலக்கியம் கற்கும் வாய்ப்பு விளிம்பு மக்களுக்கு கிடைக்கவில்லை. மையமக்கள் உருவாக்கிய கோயில்களுக்குள் நுழைய, அக்கலைகளை இரசிக்க அவர்கட்கு வாய்ப்புத் தரப்படவில்லை. மைய மக்களின் மதங்களை அனுஷ்டிக்கக்கூட அவர்கள் அனுமதிக்கப்படவில்லை. இதனால் மையத்துக்கு அப்பால் வாழ்ந்த இடைநிலை மக்களும், விளிம்பு மக்களும் தத்தமக்கென வரலாற்றையும், பண்பாட்டையும் உருவாக்கிக் கொண்டனர். தமிழர் வரலாற்றில் தெரியாத பக்கம் அதுதான். முதலில் மையத்தில் தெரியாதவற்றை அறிந்து கொள்வோம். பின் இடைநிலை விளிம்பு நோக்கிச் செல்வோம்.

4. தமிழர் பண்பாட்டிலும் வரலாற்றிலும் தெரியாதவை

4.1 பின்னணி

நமக்குத் தெரியாதவை பற்றி அறிந்துகொள்ள முதலில் அதற்கான பின்னணியைத் தெரிந்துகொள்ளல் அவசியமாகும்.

இந்திய சரித்திரத்தை ஐரோப்பிய கருத்தியலுக்குத்தக ஒரு நெறிமுறையுடன் எழுதும் வழமை 18ஆம் நூற்றாண்டில் ஆரம்பிக்கிறது. வின்சன்ட் சிமித்தின் இந்திய வரலாற்றை இதற்கு உதாரணமாகக் குறிப்பிடுவர். இந்திய வரலாற்றினை ஆங்கிலேயேர் தம் காலனித்துவ சிந்தனைகட்கு ஏற்ப வடிவமைத்தனர்.

19ஆம் நூற்றாண்டுகளில் ஆங்கிலேயருக்கு எதிரான சுதேசிகள் போராட்டம் வலுவடைந்தது. ஆங்கிலம் கற்ற இந்திய சுதேசிகள்- அதிலும் முக்கியமாக வட இந்தியர் தேசியப் போராட்டம் நடத்தினர். போராட்டத்தில் அரும்பிய சுதேசிய புத்திஜீவிகள் இந்தியாவின் தேசியப் பெருமைகளைக் கூறும் வகையில் இந்திய வரலாற்றை வடிவமைத்தனர். சந்திர குப்தமௌரியனும், அசோகனும், அக்பரும் வீரசிவாஜியும் இந்திய பெரும் அரசர்களாக அவ்வரலாறுகளில் இடம்பெற்றனர். எல்லோரா அஜந்தா குகைச் சிற்பங்களும் ஒவியங்களும், தாஜ்மஹாலும், வட இந்திய கோயில்களும் இந்திய உன்னத சின்னங்களாகக் காட்டப்பட்டன. இவை

யாவும் நான் முன்னர் ஏற்கனவே கூறியதுபோல இந்திய சமூக அமைப்பின் மையத்தைச் சேர்ந்த வரலாறும் பண்பாடும் தான்.

இவ்வரலாறுகளில் தமிழ்நாடு பெரும் இடத்தைப் பிடித்திருக்கவில்லை. தமிழ்ப் பண்பாடு கூறப்பட்டிருக்கவில்லை.

18ஆம், 19ஆம் நூற்றாண்டுகளிலே பின்வரும் விடயங்கள் தமிழ் நாட்டில் நடந்தேறின.

1. ஏட்டுச் சுவடியிலிருந்த பண்டைய தமிழ் இலக்கியங்கள்- முக்கியமாக சங்க இலக்கியங்கள்-பதிப்பிக்கப்பட்டன. அச்சில் வெளிவந்தன.
2. சிலப்பதிகாரம் கண்டுபிடிக்கப்பட்டது அது அச்சில் வெளிவந்தது.
3. கால்டுவெல்லின் ஒப்பிலக்கணம், ஆரிய மொழிக் குடும்பத்திற்கு மாறாக திராவிட மொழிக் குடும்பம் ஒன்று உண்டு என நிறுவியது.
4. சிந்துவெளி நாகரிகம் கண்டுபிடிக்கப்பட்டது. அது ஆரியருக்கு முற்பட்டது என நிறுவப்பட்டதுடன் அது பண்டு இந்தியாவில் வாழ்ந்த திராவிட கலாசாரம் எனவும் கூறப்பட்டது.
5. திராவிடர் தமிழர் எனவும், சிந்துவெளி நாகரிகம் தமிழர் நாகரிகம் எனவும் நிறுவும் முயற்சிகள் மேலெழும்பின.

இவற்றால் தமிழர் மத்தியில் கல்வி கற்று மேலெழுந்த மேட்டுக் குடியினர் இந்திய வரலாற்றில் தமக்குரிய தேசியப் பெருமைகள் தரப்படவில்லை என்ற எண்ணத்துடன் தமிழர் வரலாற்றை உருவாக்கினார்.

சதாசிவ பண்டாரத்தார், நீலகண்ட சாஸ்திரி போன்றோர் சோழர்கால கல்வெட்டுகள், செப்புப் பட்டயங்களை ஆராய்ந்து சோழர்கால ஆட்சி பற்றியும் அதன் உன்னதங்கள் பற்றியும் அதிகம் வெளிக்கொணர்ந்தனர்.

19ஆம், 20ஆம் நூற்றாண்டுகளில் ஏற்பட்ட தமிழ்த் தேசிய உணர்வு காரணமாக அசோகனைப்போல, அக்பரைப் போல, அஜந்தா போல, தாஜ்மஹால் போல தமிழரிடமும் ராஜ ராஜசோழனும், குலோத்துங்க சோழனும் இருந்தார்கள் என்றும், தமிழரிடம் அஜந்தா எல்லோரா குகை போல மாமல்லபுரக் குகைக் கோயில்களும், தாஜ்மகால் போல இராஜ ராஜேஸ்வரக் கோயிலும் இருந்தன என்றும் தமிழர் தேசிய பெருமை கூறும் வரலாறுகள் தமிழ்ப் புத்திஜீவிகளினால் எழுதப்படலாயின.

நாவலாசிரியர்களான கல்கியும், (சிவகாமியின் சபதம், பொன்னியின் செல்வன், பார்த்திபன் கனவு) அகிலனும் (வேங்கையின் மைந்தன்) சாண்டியலயனும் (சுடற்புறா) விக்ரமனும் (பாண்டியன் மனைவி) தமது சரித்திர நாவல்கள் மூலம் மகோன்னதமான தமிழ் அரசர்களை உருவாக்கினர். அவர்களது ஆட்சிச் சிறப்பினையும், அவர் தம் மதியூகங்களையும், மக்கள் மத்தியில் இச் சரித்திர நாவலாசிரியர் பரப்பினர். தமிழ்ப் பெரும் அரசர்கள் அனைவரும் இந்நாவல்களில் மகாபுருஷர்களாக, அறிவும் வீரமும்-அன்பும் நிறைந்த லட்சிய புருஷர்களாகச் சித்திரிக்கப்பட்டனர். ஒரு வகையில் காவியங்கள் கூறிய குறைகள் அற்ற காவிய நாயகர்களாகக் காட்டப்பட்டனர். இவர்கள் யாவரும் சமூக அமைப்பின் மையத்தில் வாழ்ந்தோர்கள் ஆவர்.

- 1) சேர சோழ பாண்டிய மன்னர் ஆண்டகாலம்
- 2) களப்பிரர் எனும் அந்நியர் ஆண்டகாலம் (இருண்ட காலம்)
- 3) பல்லவ மன்னர் ஆண்டகாலம்
- 4) சோழ மன்னர் ஆண்ட காலம்
- 5) நாயக்க மன்னர் ஆண்டகாலம்
- 6) ஐரோப்பியர் ஆண்டகாலம்

எனத் தமிழர் வரலாறு கட்டமைக்கப்பட்டது. ஐரோப்பியரையும், களப்பிரரையும் தவிர ஏனையவர்கள் யாவரும் தமிழ் மன்னர்களாகவும் தமிழ் மக்களுக்கும், தமிழ்ப் பண்பாட்டுக்கும் பெரும் சேவை புரிந்தவர்களாகவும் காட்டப்பட்டனர். இம்மன்னர்கள் வியக்கத்தக்க தமிழர் பெருமை கூறக் கூடிய பெரும் கோயில்களையும், கட்டிடங்களையும் கட்டியவர்களாகவும் கலைகளையும் இலக்கியங்களையும் வளர்த்தவர்களாகவும் தமிழர் சரித்திரம் எழுதப்பட்டது. பாடசாலைகளிலும் பல்கலைக்கழகங்களிலும் இவையே கற்பிக்கப்பட்டன.

தமிழ் மன்னர்களுள் உன்னதமானவர்களாக கரிகாற் பெருவளத்தானும் (காவேரி அணைக் கரை கட்டியவன்) ராஜராஜசோழனும் (தஞ்சைப் பெரும் கோயில் கட்டியவன்) ராஜேந்திர சோழனும் இலங்கையும், கங்கையையும் வெற்றி கொண்டவன்) குலோத்துங்க சோழனும் (கலிங்கம் வென்றவன்) மாறவர்மன் சந்தரபாண்டியனும் (இலங்கை வென்றன்)

கட்டபொம்மனும், ஊமைத்துரையும், சின்னமருதுவும் பெரிய மருதுவும் (ஆங்கிலேயரை எதிர்த்த வீரர்கள்) வரலாற்று நூல்களிலே காட்டப்பட்டனர். தமிழர் வரலாறாக நாம் இதனைத் தாம் தெரிந்து வைத்துள்ளோம்.

தமிழ்ப் பண்பாடாக சங்க காலத்தில் ஐந்து விதமான நிலங்களிலும் தமிழர் வாழ்ந்த ஐந்து விதமான வாழ்க்கை, முக்கியமாக அவர்களது அகப் / புற வாழ்க்கை,

அவர்களிடம் ஏற்பட்ட அற ஒழுக்க சிந்தனைகள், தமிழர் பண்பாட்டில் திருக்குறள் தமிழ் வேதமாக எழுந்தமை,

சமண பௌத்த மதங்களுக்கு எதிராக வைதீக மதம் மக்களை அரவணைத்து எழுந்தமை, அதனடியாக எழுந்த பக்தி இலக்கியங்கள், காவியங்கள்,

தமிழ் மன்னர் எழுப்பிய இந்துக் கோயில்கள், இந்துக் கலைகள், பரதநாட்டியம், கர்நாடக இசை என தமிழரின் பண்பாடு காட்டப்பட்டது.

நாம் தெரிந்து வைத்துள்ளவற்றில் மிகச் சிலவற்றையே நான் மேலே குறிப்பிட்டுள்ளேன்.

இவை யாவும் மையத்தில் வாழ்ந்தோரின் வரலாறுகளும், பண்பாடுகளும் என்பதனை நாம் இலகுவாக இப்போது புரிந்துகொள்கிறோம்.

மையத்தில் வாழாமல் இடையிலும், விளிம்பிலும் வாழ்ந்த மிகப் பெரும்பான்மையான மக்களிடையே சமூக வாழ்வு இல்லையா? அவர்களிடம் பண்பாட்டு வாழ்க்கை முறை இல்லையா? அவர்கள் மத்தியில் தலைவர்கள் உருவாகவில்லையா? அவர்கள் மையத்தில் வாழ்ந்த மக்கள் போல பிறநாட்டை வெற்றி கொண்டு வந்து பெரும் செல்வத்தைப் பகிர்ந்து உண்டு உடுத்து மகிழ்ந்து வாழ்ந்தார்களா? அகம்/புறம் என்ற தமிழர் பண்பாட்டு வாழ்க்கையில் திளைத்து வாழ்ந்தார்களா? மையத்தில் வாழ்ந்தோர் போல கல்வி அறிவு பெற்று, ஆடை அணி புனைந்து பெரும் கோயிற் பண்பாட்டை உள்வாங்கி பிராமணர் துணையுடன் வாழ்ந்தார்களா? மையத்தில் வாழ்ந்தோர் போல பெரும் மாடமானிகைகளில் வாழ்ந்தார்களா? குதிரை, யானை வைத்திருந்தார்களா? என்ற பல கேள்விகள் நமக்கு எழுகின்றன. இடையிலும், விளிம்பிலும் வாழ்ந்த பெரும்பான்மைத் தமிழ் மக்களின் வரலாறும் பண்பாடும் நமக்குத் தெரியாதவை.

ஆனால் கொலைக் குற்றவாளி தன்கையறியாமல் தடயங்களை விட்டுச் செல்லுவதுபோல வரலாற்றில் மன்னர்களும் ஏனையவர்களும் எழுதி வைத்த கல்வெட்டுகள், சான்றுகள் என்பன இவ்விடைநிலை, விளிம்பு நிலை மக்கள் பற்றிய செய்திகளைத் தருகின்றன. அச் செய்தி களின்படி மையத்தில் வாழாத மக்கள் மையத்தில் வாழ்ந்தோர் போல மகிழ்ச்சியாகவும் சிறப்பாகவும் வாழவில்லை. சமூகத்தின் முழுச் சமையையும் ஏற்றுக் கொண்டு வாழ்நாள் முழுவதும் கஷ்டப்பட்டே வாழ்ந்தவர்களாகத் தெரிகிறார்கள். முக்கியமாக விளிம்பு நிலை மக்கள் அடக்கப்பட்டவர்களாக, ஒடுக்கப் பட்டவர்களாக, அடிமைகளாக வாழ்ந்திருக்கிறார்கள். கோயில்களுக்குள் புக இவர்கட்கு அனுமதியில்லாதிருந்தது. சில பொருட்களைத் தொட மேட்டிமைகளின் வீட்டுக்குள் புகக் கூட இவர்கட்கு உரிமை தரப்பட வில்லை. சேரியிலும், ஊருக்குப் புறம்பான இடங்களிலும் இவ்வடி நிலைமக்கள் வாழ்ந்தனர்.

எனினும் இவர்கள் வாழ்க்கை நடத்தினர். தமக்குள் ஒரு அமைப்பை ஏற்படுத்தி தம்மளவில் திருப்தியுடன் வாழ முயன்றனர். தமக்கென கலைகளையும் பண்பாட்டையும் உண்டாக்கிக் கொண்டனர்.

இவர்களும் தமிழரே, இவர்கள் வாழ்வும் தமிழ் வாழ்வே. இவர்கள் பண்பாடும் தமிழ்ப் பண்பாடே. இவர்களின் வரலாறும் பண்பாடும் எமக்குத் தெரியவில்லை. தெரிவதில்லை. தமிழர் பண்பாட்டிலும் வரலாற்றிலும் நமக்குத் தெரியாதவை யாவை? என அடுத்து நோக்குவோம்.

தமிழர் வரலாற்றையும், பண்பாட்டையும் மையத்தில் வாழ்ந்தோரின் வரலாறாகவும், பண்பாடாகவும், கட்டமைத்தவர்களுக்குப் (நான் முன்னமே குறிப்பிட்ட ஆரம்ப கால வரலாற்றுப் பண்பாட்டு ஆய்வாளருக்கும்) பின்னால் 1960 களில் புதிய ஆய்வாளர் குழு தமிழ் ஆராாய்ச்சி உலகுக்குள் உருவாகிறது. இவர்கள் மாக்ஸிய நெறியில் வர்க்கப் போரே வரலாறு என்ற சித்தாந்தத்தால் கவரப்பட்டவர்கள். இந்திய வரலாற்றையும், பண்பாட்டையும் மாக்ஸிய நெறியில் அணுகிய டாங்கே, கோலாம்பி, கே.ஆர் சர்மா, சர்தேசாய், ரொமிலர் தாப்பர் வழியில் தமிழகத்திலும் இலங்கையிலும் வாழ்ந்தவர்கள். நா.வானமாலை. கைலாசபதி, சிவத்தம்பி, ஆ.சிவசுப்பிரமணியம் சிதம்பரகுநாதன், வே.கிருஷ்ணமூர்த்தி போன்றவர்கள்.

இவர்கட்குப் பின்னர் வரலாற்றையும் பண்பாட்டையும் மக்கள் வரலாறாகவும் பண்பாடாகவும் புரிந்து கொண்ட சிறந்த வரலாற்றுப் பண்பாட்டாய்வாளர்கள் ஆராய்ச்சி உலகில் தோன்றுகிறார்கள். இவர்களுள் வெளிநாட்டவர்கள் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள். பேர்ட்டன்ஸ் ரைன், நொபுறுகறோசிமா, ஹெய்ல்ட் ஒம்வெல்ட், செண்பகலக்ஷமி, சுப்பராயலு, கதலின்கெள, கமில் சுவலபில், போன்றோரும் அ.மாக்ஸ், வேலுச்சாமி, ராஜ்கெளதமன், குணா போன்றோரும் இவர்களுள் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள். இவர்களுட் பலர் அமைப்பியல், பின் அமைப்பியல், பின் நவீனத்துவம், நியூ மாக்ஸியம், பின்காலனித்துவம், முதலான சித்தாந்தங்களால் கவரப்பட்டவர்கள். புதிய சிந்தனைகளுக்குப் பரிச்சயமானவர்கள். இவர்கள் எழுத்துகளும் ஆராய்வும் தமிழர், வரலாறு, பண்பாடு பற்றி தெரியாத பல விடயங்களை வெளிச்சத்திற்குக் கொண்டு வந்தன. இவர்களுட் சிலர் கிடைத்த ஆதாரங்களுக்குப் புதிய விளக்கங்களும்ளித்தனர். இதனால் மையத்தில் வாழ்ந்த தமிழர் வரலாறு, பண்பாடு மட்டுமன்றி இடையிலும் விளிம்பிலும் வாழ்ந்த மக்கள் பற்றிய செய்திகளும் வெளிவரலாயின.

இவர்களுள் நான் குறிப்பிட்ட இரண்டாவது தலைமுறையினர் அதாவது மாக்ஸிய நெறிமுறை நின்று அணுகியோர் வரலாற்றையும், பண்பாட்டையும் பரிணாமச் சூழலேணி முறையிலும், தமிழ் நாட்டில் பண்பாட்டு வரலாற்றை வர்க்கப்போரின் பின்னணியிலும் விளக்கினர். அதன் பின்வந்தோர் மையம் / விளிம்பு என பிரித்து விளக்கினர்.

4.2 தெரியாதவை

1. பரிணாம வளர்ச்சியில் தமிழர் வரலாறும் பண்பாடும் வளரந்துள்ளமை புதிய ஆராய்ச்சிப் பரம்பரையினர், தமிழர் பண்டைய காலத்தில் குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல், பாலை ஆகிய நிலங்களில் தனித்தனிப் பண்பாட்டுடனும், பெருமிதத்துடனும், அகப்/புற கோட்பாடுகளுடன் வாழ்ந்தனர் என்ற மரபுக்கருத்துக்கு மாறாக இவர்கள் இந்த 5 நிலக் கோட்பாட்டை சமூக பரிணாம வளர்ச்சிக் கோட்பாட்டில் விளக்கினர்.

குறிஞ்சியில் வேட்டையாடிய தமிழ் இனம், முல்லையில் வேட்டையிடில் பிடித்த மிருகங்களை கொல்லாது வளர்த்து கால்நடை மேய்க்கும் இனமாகப் பரிணாமமுற்று, அதன் வளர்ச்சியாக, நதிக்கரைகளில் நிரந்தரமாக இருந்து வேளாண்மை செய்து, பொருள் பெருக்கி அப்

பொருட்களை காக்க கோட்டை, கொத்தளம், படை என அமைத்து அரசு உருவாக்கி மருத நாகரிகம் வளர்த்து பின்னர் பெருகிய செல்வத்தை பிற நாட்டுடன் பகிர்ந்தும், பெற்றும் வாழ கடல் கடந்து வாணிபம் செய்து நெய்தல் நில நாகரிகம் கண்டு, பேரரசுகள் அமைத்து வாழத் தொடங்கினர் என பண்டைய தமிழர் வரலாற்றுக்கும் பண்பாட்டுக்கும் இவர்கள் புதிய விளக்கமளித்தனர். சுருங்கச் சொன்னால்

(புணர்ச்சி) / வேட்டையாடுதல் / (குறிஞ்சி)

(இருத்தல்) / மந்தை மேய்த்தல் / (முல்லை)

(ஊடல் / விவசாயம் செய்தல் / (மருதம்)

(பிரிதல்) கடல் கடந்த வாணிபம் செய்தல் / (நெய்தல்) என்று

குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல் என்ற திணைக்கோட்பாட்டுக்கு, வேட்டையாடுதலில் இருந்து கடல் கடந்து வெளிநாட்டு வியாபாரம் செய்தது வரையான பரிணாம வளர்ச்சி என்று புதிய விளக்கத்தை இவர்கள் அளித்தனர்.

இந்த வளர்ச்சி வரலாற்றுக்கு முந்திய காலம் தொட்டு கி.பி 2ஆம் நூற்றாண்டு வரை நடைபெற்றதென்றும் இந்த வளர்ச்சியினூடே சிறு சிறு குழுக்களாக வாழ்ந்த இனங்கள் தமக்குள் மோதிக் கொண்டன என்றும் இம்மோதலில் வெற்றி பெற்ற பெரும் இனக் குழுக்களான சேர, சோழ, பாண்டிய இனக்குழுக்கள் முறையே தமிழ் நாட்டின் வடக்கிலும் (தஞ்சாவூர்) தெற்கிலும் (மதுரை) மேற்கிலும் (கேரளா) மூவரசுகளை தோற்றுவித்தன என்றும் இந்த ஓயாத போரையும் போரில் அடித்த கொள்ளையையும் போருக்கு மன்னனை ஊக்கிய புலவர்களின் மனப்பாங்கையும், போரைக் கடிந்த புலவர்களின் மனப்பாங்கையுமே சங்க இலக்கியங்கள் புலப் படுத்துகின்றன என்றும் இவர்கள் சங்க இலக்கியங்களுக்குப் புதுவிளக்க மளித்தனர்.

சங்க இலக்கியங்கள் யாவும் பெரும்பாலும் மன்னர்களின் வேண்டு கோளின்படி புலவர்களால் மன்னர்களையும், மன்னர் சார்ந்து வாழ்ந்த உயர் குடியினரையும் மையப்படுத்தி தொகுக்கப்பட்ட நூல்களாகும். திட்டமிட்டு தொகுக்கப்பட்ட அத்தொகுப்புகள் விட்டுச் சென்ற தடயங்களை வைத்தே இவ்வாசிரியர்கள் அன்றைய சமூகத்தினை மீள்கட்டடைத்தனர்.

மன்னர் புகழ் பாடிய அவர்களைப் போருக்கு ஊக்கிய அக்கால கட்டத்திலேதான் மன்னனை எதிர்த்துப் பாடிய பாடல்களும், போர்களையும் குழுச்சண்டைகளையும் எதிர்த்துப்பாடிய பாடல்களும் தோன்றியுள்ளன; தொகுக்கப்பட்டுள்ளன. அப்பாடல்களின் மூலம் போரின் மறுபக்கமும், காதல் வாழ்க்கையின் மறுபக்கமும் தெரியவரலாயிற்று.

சங்க இலக்கியத்தில் வரும் தலைவனும், தலைவியும் மையத்தில் இருந்த மக்களே. அக்காதல் வாழ்வே உயர்ந்த அகத்திணை (தூய அகம்) என்று கூறப்பட்டது. விளிம்பில் வாழ்ந்தோரின் காதல் கைக்கிளை, பெருந்திணை என அகத்திணைக்குப் புறம்பாக (அகப்புறம்) வைக்கப்பட்டது.

தொல்காப்பியர் அடியோர், வினைவலர் (அடிமைகள், தொழிலாளிகள்) காதலை அகத்திணைக்கு புறம்பாக வைத்ததை இவர்கள் புட்டுக்காட்டினர்.

இவ்வண்ணம் பண்டைய தமிழ் வரலாறும், பண்பாடும் நாம் தெரிந்தது போல் அல்லாது முரண்பாடுகளும் வேற்றுமைகளும் கொண்டதாக அமைந்தது என்று இவர்கள் கூறியவற்றை அண்மையில் செய்யப்பட்ட அகழ்வாராய்வுகளும், கிடைத்த புதைபொருட் சின்னங்களும் உறுதி செய்வனவாகவே உள்ளன என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

2. தமிழர் வரலாறும் பண்பாட்டு வரலாறும் தமிழர்களுக்கு இடையே தோன்றிய வர்க்கங்களின் போராகும்.

வேட்டையாடி வாழ்ந்த குறிஞ்சி நிலமக்களிடையே பேதங்கள் இருக்க வில்லை. கிடைத்ததை சமமாகப் பகிர்ந்து பேதா பேதமின்றி சமத்துவமாக தமிழர் வாழ்ந்தனர். மந்தை மேய்த்து, விவசாயம் செய்து, வாணிபம் செய்து, அரசமைத்து வளர்ந்த போது சொத்துப் பெருகியது. அதிகாரம் பெருகியது. விவசாயம் செய்தோர் வேளாளராயினர். அரசமைத்த அரசர்கள் இவ்வேளாள நிலக் குடியிலிருந்து எழுந்த நிலவுடைமையாளர்களாவர். வெளியில் இருந்து தமிழ் நாடு புகுந்து அரசர்களுக்கு ஆலோசகர் களாக மாறிய பிராமணர்களுக்கும் நிலங்களை மன்னர் கொடுக்க அவர்களும் நிலவுடைமையாளர்களாயினர். இவ்வண்ணம் நிலவுடைமை வர்க்கம் மையத்தில் தம் ஆட்சியையும் அதிகாரத்தையும் வைத்துக் கொண்டது.

கடல் கடந்து வியாபாரம் செய்த வணிகர் பெரும் செல்வமீட்டினர். அரசர்களுக்கு நிகர வாழ்ந்தனர். அரசர்களுக்கு கடனும் கொடுத்தனர்.

இதனால் வணிக வர்க்கம் என்ற பெருவர்க்கம் ஒன்றும் எழுந்தது. மையத்தில் வாழ்ந்த மக்களுக்கு நிகர வணிகர் வாழ்ந்தனர். மைய நிலவுடைமை வர்க்கமும், வணிகவர்க்கமும் மைய அதிகாரத்திற்குப் போரிட்ட வர்க்கப் போரே மையத்திலிருந்து கட்டப்பட்ட வரலாற்றுக்கும் பண்பாட்டுக்கும் அடித்தளம் என இவ்வாய்வாளர் நிறுவினர்.

பேராசிரியர் கைலாசபதி, சிவத்தம்பி, வானமாமலை ஆகியோரின் ஆய்வுகள் இவற்றில் முக்கியம் பெறுகின்றன. பல்லவர் காலத்தில் நடைபெற்ற சமயப்போரையும் பக்தி இலக்கியத்தையும் வரலாற்றுச் சான்று கொண்டும், இலக்கியச் சான்று கொண்டும் அது நிலவுடைமையாளரான சைவருக்கும் வணிகரான சமணருக்கும் நடந்த போர் என இவர்கள் நிறுவினர். இப்பெரும்போரில் மையத்தில் வாழ்ந்த நிலவுடைமையாளர் தமக்குச் சார்பாக அடிநிலை மக்களான திருநாளைப்போவார் (பறையர்) கண்ணப்பர் (வேடர்) திருக்குறிப்புத் தொண்ட நாயனார் (வண்ணார்) திருநீலகண்ட யாழ்ப்பாணர் (பாணர்) முதலிய அடிநிலைச் சாதியினரையும் சேர்த்துக் கொண்டனர். ஆனால் சமணருக்கு எதிரான போராட்டம் வெற்றிபெற்று சைவம் தன்னை நிலைநிறுத்தி பிராமணர் ஆதரவுடன் பெரும் கோயில்கள் கட்டி சைவசித்தாந்தம் கண்டு பெரும் நிறுவனமாக உருவாகிய பின் சேர்ந்து போராடிய இவ்வடிநிலை மக்களுக்குக் கோயிலுக்குள் புக உரிமைமறுக்கப்பட்டது என்ற கொடுமைகளை இவர்கள் சுட்டிக்காட்டினர்.

சமணர்களுக்கு எதிரான போரில் அனைவரையும் இணைத்த பக்தி இயக்கம் தன் அலுவல் முடிந்ததும் அடிநிலை மக்களை கைவிட்ட கதையை இவர்கள் வெளிக்கொணர்ந்தனர். திருநாளைப்போவாரான பறையரான நந்தனார், தில்லைவெளியில் சிவனுடன் ஒளியில் கலக்கவில்லை. அந்தணர்கள் திட்டமிட்டு அப்பாவிமான அவரை எரித்து ஒளிமயமாக்கி, ஒளிமயமான இறைவனுடன் கலந்து விட்டார் என்று இவர்களும் ஒரு புது வரலாறு கட்டினர். (இந்திரா பார்த்த சாரதியின் நந்தன் கதை நாடகம்)

சோழகாலத்தில் உருவான பேரரசும், பெரும் சித்தாந்தமான சைவ சித்தாந்தமும் நில உடைமையாளரதும், பிராமணரதும் வர்க்க நலன்களுக்கு அமையும் விதத்திற் செயற்பட்ட முறைமையை பேரா. கைலாசபதியின்

பேரரசும் பெரும் தத்துவமும் வரலாற்றுநோக்கு பேரா. சிவத்தம்பியின் சைவசித்தாந்தம் ஒரு சமூக வரலாற்று நோக்கு என்ற கட்டுரையும் விளக்கின.

3. தமிழர்களின் பொற்காலம் என்பது முழுத்தமிழர்களினதும் பொற்காலமன்று, மையத்தில் வாழ்ந்த நிலவுடைமையாளரான தமிழரதும் வைதீகர்களினதும் பொற்காலமேயாகும்.

ஏற்கனவே இருந்த தகவல்களின்படி சங்க காலமும் சோழர்காலமுமே தமிழ் மக்களின் பொற்காலம் என்று கட்டமைக்கப்பட்டது. இதனோடு பல்லவ காலத்தையும் இணைக்கும் வழக்கமுண்டு. இவை ஏன் பொற்காலமென்று கட்டமைக்கப்பட்டதெனின் இக்கால கட்டத்திலே தான் மையத்தில் வாழ்ந்த நிலவுடைமையாளரும் அவருக்குத் துணையாக நின்ற வைதீக மதங்களும் மேலோங்கி நின்ற காலங்களாகும். ஏனைய காலங்களில் களப்பிரர் காலத்தை இருண்ட காலம் எனவும் சோழருக்குப் பின்னர் தமிழ் நாட்டை இஸ்லாமியரும் தெலுங்கரும் மராத்தியரும் கிறித்தவர்களான மேற்கு நாட்டவர்களும் ஆண்ட காலத்தை பொற்காலம் அல்லாத காலம் எனவும் முன்னோர் கட்டமைத்தனர்.

சமணர் பௌத்தரின் தமிழ் நாட்டு வருகை நிலவுடைமையாளருடன் போராடிக்கொண்டிருந்த வணிக சமூகத்தினருக்குச் சார்பாயிற்று. சமணரின் வைதீகமத எதிர்ப்பு மையத்தின் பண்பாட்டு விழுமியங்களைக் கேள்விக்குட்படுத்தின.

அனைவருக்கும் கல்வி (கல்வித் தானம்)

அனைவருக்கும் மருத்துவம் (ஒளடத தானம்)

அனைவருக்கும் அடைக்கலம் (அபயதானம்)

அனைவருக்கும் உணவு (அன்னதானம்)

என்பன சமணரின் கோட்பாடு. சமண மதமும் பௌத்தமதமும் மையத்தைத் தாண்டி இடைநிலையை ஊடறுத்து விளிம்புநிலை மக்களிடையே வேரூன்றின. அடிநிலை மக்கள் சமூகக் கொடுமைகளிலிருந்தும் அடக்கு முறைகளிலிருந்தும் விடுதலை வேண்டினர். தம்மை மனிதர்களாக மதிக்கும் சமண பௌத்தத்தில் அதிகளவு சேர்ந்தனர். கி.பி 2ஆம் நூற்றாண்டு தொடக்கம் 6ஆம் நூற்றாண்டு வரை களப்பிரர் ஆட்சிக்காலத்தில் சமணமும் பௌத்தமுமே தமிழகத்தில் பிரதான மதங்களாக இருந்தன.

சமூகத்தில் ஒதுக்கப்பட்ட தாசிசூல மகளான மாதவியும் மணிமேகலையும் அங்கீகரிக்கப்பட்டனர். மணிமேகலை பௌத்த துறவியானாள். அவள் துறவியானதும் அவளைக் குறைத்துப் பார்த்த மக்களே அவளது காலில் விழுுகின்றனர். தம்மை வருத்திய சமூகக் கொடுமைகளினின்று விடுதலை பெறவிரும்பிய அடிநிலை மக்கள் விடுதலைக்கு வழிகாட்டிய மதங்களின் பின் செல்லுதல் வியப்பில்லை அல்லவா?

இவ்வண்ணமே இஸ்லாமியர் வருகையும் அடிநிலை மக்களுக்குச் சார்பாக அமைந்தது. சாதிபேதம் காட்டாத இஸ்லாமியப் பெருந்தொகை அடிநிலை மக்கள் இணைந்தனர். இஸ்லாமிய அரசர்களின் படைகளில் இவர்கள் இணைக்கப்பட்டனர்.

ஐரோப்பியர் ஆட்சியிலும் இதுவே நிலவியது. கிறிஸ்தவ பாதிரி மாரினால் கட்டப்பட்ட பாடசாலைகளும் அறநிலையங்களும் அடிநிலை மக்களின் கல்வி நிலையையும் வாழ்க்கை முறைகளையும் உயர்த்தின. பல அடிநிலை மக்கள் கிறிஸ்தவ மதத்திற்கு மாறினர். சமண, இஸ்லாமிய, கிறிஸ்தவ மதங்கள் பெரு வளர்ச்சியுற்ற காலம் ஒரு வகையில் அடிநிலை மக்களின் பொற்காலமாக இருந்தது. அடிநிலை மக்களின் பொற்காலம் மையத்தில் வாழ்ந்த உயர்நிலை மக்களுடைய பொற்காலம் ஆகாதுதானே.

இவ்வண்ணம் தமிழரின் பொற்காலம் என்று கட்டமைக்கப்பட்ட கட்டமைப்புகள் ஆராய்வாளர்களினால் கேள்விக்குட்படுத்தப்பட்டன.

4. சமணம், பௌத்தம், கிறிஸ்தவம், இஸ்லாம் என்ற சமயங்களும் தமிழையும் பண்பாட்டையும் பெரிதும் வளர்த்தன.

வரலாற்றுப் போக்கில் தமிழர்கள் வாழ்விடப் பல்வேறு மதங்கள் கலந்திருக்கின்றன. அவை அம்மக்களின் வாழ்க்கை முறைகளும் சிந்தனைகளும் வளர உதவிபுரிந்துள்ளன. அற ஒழுக்கக் கருத்துக்களும் நீதிநூல்களும் தொல்காப்பியம், நன்னூல் முதலாம் இலக்கணங்களும் சூளாமணி, சீவக சிந்தாமணி முதலாம் இலக்கியங்களும் சமணர் தமிழுக்கு அளித்த கொடைகளாகும்.

ஏக வணக்கக் கருத்துகளும் சமத்துவ சிந்தனைகளும் சீறாப்புராணம், இராஜநாயகம் முதலாம் காவியங்களும் இஸ்லாம் தமிழர்க்களித்த செல்வங்களாகும்.

தாராண்மை வாதக்கருத்துக்களும், முற்போக்கு சிந்தனைகளும் தேம்பாவணி, சதுரகராதி, ஒப்பிலக்கணம் முதலாம் இலக்கண இலக்கியங்களும் கிறிஸ்தவர் தமிழர்க்களித்த செல்வங்களாகும்.

சமத்துவ சிந்தனைகளையும் அறநெறிச் சிந்தனைகளையும் மணிமேகலை, வீரசோழியம், குண்டலகேசி முதலாம் இலக்கிய இலக்கணங்களும் பெளத்தர் தமிழர்க்களித்த செல்வங்களாகும்.

இந்நான்கு மதங்களினதும் வருகை தமிழர் சிந்தனைகளையும் தமிழ் இலக்கியத்தையும் வளர்த்துள்ளன என்ற கருத்துகளை மயிலை வேங்கடசாமி, சக்கரவர்த்தி நயினார், தெ.பொ. மீனாட்சி சுந்தரனார் போன்ற தமிழ் அறிஞர்கள் வெளிக்கொணர்ந்தனர். சமணமும் தமிழும், பெளத்தமும் தமிழும், இஸ்லாமும் தமிழும், கிறிஸ்தவமும் தமிழும் என்ற கருத்துருவங்கள் தோன்றின.

வைதிகச் சிமிழுக்குள்ளும் சைவ வேலிக்குள்ளும் இருந்தும் தமிழை மீட்டு அது அனைத்து மதங்களுக்கும் உரியது என்ற புதிய கருத்துக்கள் கட்டமைக்கப்பட்டன.

4.2.5 சோழர்கால கோயில் அமைப்பு சுரண்டல் தன்மை கொண்டது.

சோழர்கால மன்னர்கள் கோயில்களைப் பெருமளவு கட்டினார்கள். இராஜராஜசோழன் கட்டிய தஞ்சை இராஜராஜேஸ்வரம், அவன் மகன் இராஜேந்திரன் கட்டிய கங்கை கொண்ட சோழபுரம் என்பன தமிழர் கலைகளின் கொடுமுடிச்சின்னங்களாகக் கொள்ளப்பட்டுள்ளன. கோயில் இல்லா ஊரில் குடியிருக்க வேண்டாம் என்ற பழமொழியும் உருவானது.

ஆரம்ப காலத்தில் கோயில்கள் பெரும்பொருளாதார நலன்கள் அற்றவையாகவும் மக்கள் அனைவரும் கூடி வழிபடும் இடங்களாகவும் அமைந்திருந்தன. கல்லால் கோயில் கட்டப்பட்ட பல்லவர் காலத்தில் அவை சில கட்டுப்பாடுகளுடனும் சித்தாந்தங்களுடனும் வழிபடும் இடங்களாயின. சோழர் காலத்திலோ கோயில் ஒரு பெரும் நிறுவனமாகி விட்டது.

கோயிலுக்கு மூன்று வகைகளில் நிலங்கள் கிடைத்தன.

1. ஏற்கனவே கோயிலுக்கு இருந்த நிலங்கள்.

2. அரசர்களாலும் குடும்பத்தினராலும் அன்பளிப்பு செய்யப்பட்ட நிலங்கள்.
3. சிறிய நிலப்பரப்பு வைத்திருந்த விவசாயிகளுக்கு கடன் கொடுத்து அக்கடனை விளைச்சலின்மையாற் கட்டத்தவறிய விவசாயிகளிடமிருந்து பறித்தெடுத்த நிலங்கள்.

(இத்தகைய விவசாயிகளை கோயில் அடிமைகளாக்கி சூலக் குறி சுட்டு கோயில் அடிமைகளாக வைத்துக் கொண்டதுடன் கோயில் தனது நிலங்களில் வேலை செய்யவும் வைத்தது.)

இவ்வண்ணம் கோயிலில் உள்ள இறைவனின் பெயரால் நிலங்களையும் அடிமைகளையும் மேலும் மேலும் சேர்த்துக் கோயில் பெரும் நிலவுடைமை நிறுவனமாகியது.

கோயிலுக்கு அளிக்கப்பட்ட நிலங்கள் சோழர் காலக் கல் வெட்டுக்களில் தேவ தானம் என்று அழைக்கப்பட்டன. அவற்றை நிர்வகிக்கும் உரிமை கோயிற் சபையாரிடம் இருந்தது. இவர்கள் பெரும்பாலும் தமக்கென நிலமுடைய நிலவுடைமையாளர்களே. அதாவது மையத்தில் வாழ்ந்தவர்களே.

இவ்வகையில் கோயில் சோழர் ஆட்சியில் ஒரு பெரு நிறுவனமாகி விட்டது. பெரும் நிலப்பரப்புகள் கொண்ட நிலவுடைமை நிறுவனமாக, மக்களுக்கு கடன் கொடுக்கும் வங்கியாக, சோழர் கால நிலவுடைமைப் பொருளாதாரத்தை கட்டுப்படுத்தும் நிலவுடைமை அமைப்பாக தன்னகத்தே பெரும் பொற்கூடைகளைக் கொண்ட தங்க பொன் சுரங்கமாக நடனம், சங்கீதம், சிற்பம், ஒவியம் சார்ந்த நளின கலைகளை வளர்க்கும் கலைக் கூடமாக சுருங்கச் சொன்னால் சர்வ வல்லமை உள்ள அதிகாரம் கொண்ட நிறுவனமாக விளங்கியது. (இக்கலைகள் யாவும் மையத்தில் வாழ்ந்த அரசர்களையும் நிலப்பிரபுக்களையுமே மகிழ்ச்சியுற செய்தன. கோயிலுக்கு வெளியே நின்ற அடிமட்ட மக்களுக்கு இம்மகிழ்ச்சி கிடைக்கவில்லை).

இத்தகைய கோயில்கள் அதிகாரம் மிகுந்த அரசனைக் கூட கட்டுப்படுத்தும் சக்திமிக்க நிலையங்களாக இருந்துள்ளன. இவ்வாறு இவை அரசியல் மையங்களாக உருப்பெற்றன.

6. கோயிலின் சுரண்டலுக்கு எதிராக எழுந்த சுரண்டப்பட்ட மக்களின் போராட்டங்கள்

இச்சுரண்டல் முறைகளை மக்கள் எப்போதும் சகித்துக் கொண்டிருந்தார்கள் என்று கூற முடியாது. வாழ்கைத் துயரங்கள் அவர்களை ஒன்றுபடுத்தின. கொடுமை அளவு மீறும் போது அவர்கள் போராடினர். சில அபூர்வ கல் வெட்டுக்கள் இப்போராட்டம் பற்றி கூறுகின்றன.

தஞ்சாவூரில் புஞ்சைக் கிராம கல்வெட்டு ஒன்றில் தங்களுக்கு ஜீவிதமான நிலத்தை கோயிற் சபையார் கைப்பற்றிய அநீதியை அக்கோயிலின் பணியாட்கள் முறையிட்டும் நீதிகிடைக்காத போது அவர்கள் அக்கோயிலின் முன் தீ வளர்த்து தீயிலிறங்கி உயிர்தியாகம் செய்தமை கூறப்பட்டுள்ளது.

இதேபோல் தங்கள் உரிமையை நிலைநாட்ட உழைக்கும் மக்கள் வீரமாக உயிர் நீத்த செய்திகள் கல்வெட்டுகள் மூலம் தெரிய வருகின்றன. மக்கள் ஆதரவைத் திரட்டவும் மன்னன் கவனத்தை ஈர்க்கவும் கோயிற் சபையாரின் அநீதியை அம்பலப்படுத்தவும் ஊர்க்கோபுரத்தின் மேல் ஏறி கீழே விழுந்து உயிர் நீத்த செய்திகள் சில கோயில் சாசனங்களில் இருந்து தெரியவருகின்றன.

கோயில்களிலே ஆடல் பாடல் நிகழ்த்த தேவரடியாள்கள் நியமிக்கப்பட்டனர். இரண்டு வகை தேவரடியார்கள் கோயிலுக்கு இருந்தன.

ஒருவகையினர், அரசகுடும்பத்தை சேர்ந்தவர்களும் வணிக குடும்பத்தை சேர்ந்தவர்களும் தம்மிடமுள்ள பெரும் செல்வத்தை கோயிலுக்குக் கொடுத்து தேவரடியாள்கள் ஆகிய செல்வாக்கு மிக்க பணக்கார தேவரடியாள்கள்.

மற்றவகையினர் பஞ்சம், வெள்ளம் காலத்தில் நிலம் இல்லாதவர்கள் தங்களுடைய பெண்களைக் கோயிலுக்கு விற்று விடுவார்கள். அவ்வண்ணம் வரும் ஏழைத்தேவரடியாள்கள். அப் பெண்களுக்குக் கோயில் நிர்வாகம் சிறிது நிலம் கொடுக்கும். அந்நிலத்தை வைத்து அப்பெண்ணின் குடும்பம் வாழும். ஆனால் குடும்பம் அதிகரிக்க அந்நிலத்திற்கு வட்டிகட்ட முடியாத நிலை வர அந்நிலத்தை கோயில் பறித்துக் கொள்ளும். இவ்வண்ணம் அக்குடும்பம் பெண்ணையும் நிலத்தையும் இழக்கும். இது ஒரு மறைமுக சுரண்டல் ஆகும்.

இரண்டாம் நிலை தேவரடியார்கள் ஒன்று திரண்டு தமது நிலப் பறிப்புக்கு எதிராகப் போராட்டம் நடாத்தி உள்ளனர். சதுரிமாணிக்கம் என்ற தேவரடியாள் இவ்வண்ணம் அடிமையாக வந்த இரண்டாம் நிலைத் தேவரடியாள். இவள் தமது உரிமையை நிலைநாட்ட கோபுரத்தின் மேல் ஏறி விழுந்து உயிர்விட்டாள் என்ற கல்வெட்டு உண்டு. (இதனால் அக் கட்டளையை மாற்ற அரசன் விடுத்த கல்வெட்டில் இதிலுள்ளது.)

சில சமயங்களில் ஆட்சியின் அநீதியையும் நிலவுடைமையின் கொடுமையையும் தாங்க முடியாத மக்கள் ஆயுதம் தாங்கி போராடியும் இருக்கிறார்கள். நிலங்களை இப்படித்தான் பங்கிட வேண்டும், கோயிலுக்கு இன்ன இன்ன உரிமைகள் இருக்கின்றன என்று கோயிற் சுவர்களில் எழுதப்பட்ட கல்வெட்டுகளை இடித்து அழித்திருக்கிறார்கள்.

கலகங்களால் இத்தகைய கல்வெட்டுகள் அழிந்து விட்டதை குறிப்பிட்டுப் புதிய பத்திரங்களையும் கல்வெட்டுகளையும் உண்டாக்கும் படி அரசன் பொறித்த சாசனங்கள் மூலம் இதனை உணர்கிறோம்.

இவ்வண்ணம் தம்மை அடக்கிய, தம்மை சுரண்டிய மைய நிறுவனமாக கோயிற் கொடுமைகளுக்கு எதிராக மையத்திலும் இடையிலும் வாழ்ந்த சிறு நிலம் வைத்திருந்த ஏழைகளும் அடக்கப்பட்டோரும் போராடி உள்ளனர்.

7. அரசின் தன்மைகள்

தமிழ் நாட்டு அரசர்கள் சர்வ வல்லமை கொண்டவர்களாகவும், தெய்வீக உரிமை பெற்றவர்களுமாகவே நமக்குத் தெரிந்திருந்தனர். குலோத்துங்க சோழனை திருமாவின் அவதாரமாகவே ஜெயங் கொண்டார் கலிங்கத்துப் பரணியில் கூறுகிறார். கடவுளின் பிரதிநிதியாகவே அரசன் ஆள்கிறான் என்பதனைக் காட்டும் வகையில் இராஜ இராஜசோழனுக்கு சிவபெருமான் முடி சூட்டும் சிற்பம் ஒன்று வடிக்கப்பட்டுள்ளது. ஆனால் கடவுள் பிரதிநிதியான அரசனின் மறுபக்கம் நமக்குத் தெரியாத ஒன்று.

இராஜராஜசோழனும், ராஜேந்திர சோழர்களும் கடல் கடந்து படை எடுத்தனர். பிறநாட்டுச் செல்வங்களைத் தம் நாடு கொண்டு வந்தனர். தோற்றவர்களையும் அவர்கள் நாட்டுப் பெண்களையும் தம் நாட்டுக்கு அடிமைகளாகக் கொணர்ந்தனர். போரிலே பிறநாட்டவரைக் கொலை செய்தனர். எதிரிகள் நாட்டை கொள்ளையிட்டனர். ஆவும், பார்ப்பனரும்,

அறவோரும் பெண்களும் சென்று விடுங்கள் என்று அறமுரைத்துப் போர் தொடங்கினாலும் போரிலே அற விதிகள் மீறப்பட்டன.

பிறநாட்டுப் படை எடுப்புகளால் கவர்ந்த பணம், உள்நாட்டு வரிகளால் பெற்ற பணம், பாரம்பரியச் செல்வம் பிற மன்னர்களின் திறை, உள்ளூர்ப் பணக்காரர்களின் அன்பளிப்பு என மன்னனுக்குப் பல வழிகளாலும் பெரும் செல்வம் கிடைத்தது. மிகப் பெரும் நிலவுடைமையான னாகவும், செல்வனாகவும் மன்னன் இருந்தான். நாட்டைக் காப்பதற்காகவே வரி என்ற பெயரில் மக்கள் மன்னனால் சுரண்டப்பட்டனர்.

நாலு வர்ணப் பாகுபாடு சமூக அமைப்பின் நீதியாக இருந்தது. மனுதர்மம் அதுவே எனக் கூறப்பட்டது. பிராமணர் மிக உயர்ந்தோர் அரசர் (ஷத்திரியர்) இரண்டாமவர், வணிகர் (வைசியர்) மூன்றாமவர், சூத்திரர் (உழைப்பாளிகள்) நான்காம் நிலையினர் என தர்மம் வகுக்கப் பட்டது.

சட்டத்திலும் தண்டனை முறைகள் சாதிக்குச் சாதி வேறுபட்டன. பிராமணருக்கு மரண தண்டனையில்லை என்ற சட்டமே இருந்தது. சாதி முறைமைகள் மீறுவோர் மிகவும் தண்டிக்கப்பட்டனர்.

பிராமணரும் சத்திரியரும், வைசியரும் சூத்திரரும் மையத்திலும் இடையிலும் வாழ்ந்தனர். மையத்தில் வாழ்ந்த சூத்திரர் எனப்படுவோர் உழைப்பாளி உயர் வகுப்பினராவர்.

இவர்களுள் அடங்காத பஞ்சமர் (அடி நிலை மக்கள்) ஊருக்கு வெளியே வைக்கப்பட்டனர். நால் வகை வருணத்துக்குள்ளும் இவர்கள் அடங்கவில்லை. (பத்து அவதாரங்கள் எடுத்த, பன்றி அவதாரம் கூட எடுத்த பரமன் ஒரு பஞ்சம அவதாரம் எடுக்கவில்லை என்பது கவனத்திற் கொள்ள வேண்டியது) இதுவே சமூக நீதியாக அன்று உரைக்கப்பட்டது. இச் சமூக நீதியை நிலை நிறுத்துவனவாக சமூக அமைப்பை மாறாதபடி பாதுகாக்கும் காவலனாகவே அரசன் இருந்தான். இவ்வரசர்கள் யுக புருஷர்கள், அவதாரங்கள் என்று வேறு அழைக்கப்பட்டனர்.

ராஜராஜசோழன் தமிழ் வளர்த்ததைவிட சமஸ்கிருதத்தையே அதிகம் வளர்த்திருக்கிறான் போலத் தெரிகிறது. பிரமதேயம் என்ற பெயரில் பிராமணர்கட்கு நிலங்கள் கொடுக்கப்பட்டன. அவை சதுர் வேதிமங்கலம் என்றழைக்கப்பட்டன. வேதப் பாடசாலைகள் நிறுவப்பட்டன. சமஸ்கிருதம்

அரச மொழியாக அமைந்தது. இவ்வகையில் தமிழை விட சமஸ் கிருத்ததையே அம் மன்னன் அதிகம் வளர்த்தான்.

மிக அதிகமாக மன்னர்கள் கோயில் கட்டினார்கள். பெரும் கோயில் களை மன்னர்கள் கட்டியமைக்கு இரண்டு காரணங்கள் கூறப்படுகின்றன.

ஒன்று சமூக அமைப்பைக் கட்டிக் காக்கும் நிறுவனமாக, ஒரு படையின் வேலையை கலாசாரம் என்ற போர்வையில் கோயில் செய்தது. அது ஒரு வகைப் பண்பாட்டு அடக்குமுறை. படையின் வேலையின் ஒரு பகுதியைக் கோயில் செய்தமையினால் படைக்கு ஒதுக்கும் பெரும் பணத்தின் ஒரு பகுதியைக் கோயில் கட்ட ஒதுக்குதல் அரசனுக்கு அவசியமாக இருந்தது.

மற்றது படை எடுப்பில் செய்த படுகொலைகளுக்குப் பிராயச்சித்தம் கோயில் கட்டி இறைவனைக் குடியிருத்தி அவர் தொண்டுகள் செய்தலே யாகும். இவ்வண்ணம் செய்தால் மக்களைக் கொலை செய்த பிரமஹத்தி மன்னனுக்கு வராது என பிராமணர் செய்த போதனைகளுக்கியைய பெரும் கோயில்களை மன்னன் கட்டினான்.

8. சோழர் காலப் பொருளாதார அமைப்பின் சுரண்டல்முறை

சோழர் காலத்தில் நிலமே பிரதான உற்பத்தி கருவியாக இருந்தது. சோழர் காலத்தின் நிலவுடைமை முறையில் நான்கு வகையான நிலவுடைமை முறைகள் இருந்தன.

1. வெள்ளான் வகை - இது சொந்த நிலம், உழுவித்து உண்ணும் நிலக்கிழாருக்குரியது.
2. தேவதானம் - இவை கோயில்களுக்கு உடைமையாக இருந்தன. சபையார் இதற்குப் பொறுப்பு.
3. பிரமதேயம் - பிராமணருக்கு உடைமையான நிலங்கள்
4. ஜீவிதம் - கோயில் பணி செய்வாருக்கு உரித்தான நிலங்கள்

இந்த நிலங்கள் ஏதும் இல்லாமல் வசதியற்ற மையத்திற்குத் தூரமான இடங்களில் வாழ்ந்த தீண்டத் தகாத மக்கள் வாழ்ந்த இடங்களும் இருந்தன. அவை எந்தவித பயனுமற்ற விளைச்சல் அற்ற நிலங்களாகும்.

சோழர் காலத்தில் நிலவுடைமை முறைகளிற் பல மாற்றங்கள் செய்தனர். வெள்ளாள் வகையில் சிறு நிலச் சொந்தக்காரர்களின் உடைமைகளைப் பறித்து கோயில் தேவதானமாக மாற்றினர்.

சிலவற்றை பிராமணருக்குரிய பிரமதேயமாக்கினார்கள். இவ்வண்ணம் கோயில் நிர்வாகத்தில் ஆதிக்கம் செலுத்திய மேல் வர்க்கத்திற்கே நில உரிமை மாற்றப்பட்டது. இதனால் உழுவித்து உண்போர் சுகமாக வாழ உழுதுண்போர் நிலை மேலும் மேலும் தாழ்ந்தது.

9. அடிமை முறைகள் தமிழர் மத்தியில் இருந்தனர்

தமிழர் மத்தியில் சங்க காலத்திலிருந்து ஆங்கிலேயர் காலம் வரை அடிமை முறைகள் இருந்துள்ளன. இவ்வடிமைகளைப் பின்வருமாறு பிரிக்கலாம்.

1. போரினால் கொண்டுவரப்பட்ட போர் அடிமைகள்
2. வீட்டடிமைகள்
3. கோயில் அடிமைகள்
4. மட அடிமைகள்

அந்தணர்களும் அரசர்களும் வேளாளர்களும், அரச அதிகாரிகளும் கோயில் களுக்கும், மடங்களுக்கும் அடிமைகளைத் தாமாகவோ விலைக்கோ கொடுத்த செய்திகளைக் கல்வெட்டுகள் குறிப்பிடுகின்றன. ஒரு குறிப்பிட்ட தேவைக்கு மேல் அடிமைகள் தேவையில்லை என்ற நிலையில் இதனைச் செய்திருக்கலாம்.

இவ்வடிமைகளுக்கு கைகளில் பாதங்களில் இலச்சினை பொறிக்கப் பட்டன. (ஆடு மாடுகளுக்கு குறியிடுவதுபோல) வழியடிமை, என்ற சொற்றொடர் பரம்பரையாக அடிமைகளை வைக்கும் வழக்கத்தைக் காட்டுகிறது.

இவ்வடிமைகள் அனைவரும் தமிழர்களே. இங்கு தமிழரே தமிழரை அடிமைகளாக வைத்திருந்த ஒரு பண்பாட்டினை நாம் அறிந்துகொள்கிறோம்.

10. மையத்திற்குள்ளும் முரண்பாடு

மையத்திற்குள் அதிகாரத்திலும் சமூக மேலடுக்கிலும் இருந்தவர்க்கங் களுக்கிடையே போராட்டங்களும், மோதல்களும் நடைபெற்றுள்ளன. எனினும் அடி நிலைமக்களைச் சுரண்டுவதில் மைய வர்க்கங்கள் தமக்குள் சமரசமும் செய்து கொண்டன. மையத்தில் வாழ்ந்த அரசருக்கும் வணிகருக்கும் நடைபெற்ற முரண்பாட்டையே சிலப்பதிகாரம் காட்டுகிறது. அரச வணிக முரணில் அங்கு வணிகர் வெல்கின்றனர். பல்லவர் காலத்தில் நடைபெற்ற நிலவுடைமையாளரான சைவர், சமணரான வணிகர் முரண்பாட்டில் வணிகர் அழித்தொழிக்கப்படுகின்றனர். (18000 சமணர் கழுவேற்றப்பட்டதாக வரலாறு) சைவ மதத்திற்கும் வைஷ்ணவத்திற்கும் நடைபெற்ற முரண்பாடுகூட மையத்தில் வாழ்ந்த இரண்டு வித நிலவுடைமை வர்க்கங்க்கிடையே நடந்த போரே என்று பலர் விளக்கியுள்ளனர். (சமூக அமைப்பை இறுக்கமாகப் பேணியது சைவம், சமூக அமைப்பைச் சற்று நெகிழ்த்துப் பார்த்தது வைணவம்)

இவ்வாறு நமக்குத் தெரியாத விடயங்கள் பல வரலாற்றிலும் பண்பாட்டிலும் உள்ளன. இவை யாவும் மையம் சார்ந்தவைதாம்.

எனினும் மையத்தை விட்டு இடையிலும் வெகுதூரம் விளிம்பிலும் தமிழர் வாழ்ந்தனர். இடையில் வாழ்ந்தவர்கள் மையத்தோடு தொடர்புடைய ஆனால் மையத்தை விட்டுத் தள்ளி வைக்கப்பட்ட கைவினைஞர்கள், சிறு நிலவுடைமையாளர் இடைப்பட்ட சாதிகள் ஆவர். விளிம்பில் வாழ்ந்தோர் தாழ்த்தப்பட்ட மக்கள் ஆவர். பாணன், பறையன், துடியன், கடம்பன் என நான்கு பெரும் குடிகளாகப் பெருமையுடன் சங்ககாலத்தில் வாழ்ந்த இந் நான்கு குடிகளும் காலப் போக்கில் விளிம்பு நிலை மக்களாக்கப்பட்டு விட்டனர். அவர்களைப் பற்றி நமக்கு அடியோடு தெரிவதில்லை.

3. மையத்துக்கு வெளியே காணப்பட்ட தமிழ்ப் பண்பாடு

மையத்துக்கு வெளியே இடையிலும் விளிம்பிலும் தமிழ் மக்கள் மிகப் பெரும்பான்மையினர் வாழ்ந்தனர் அவர்கள் தமக்கென தனிப் பண்பாடுகளுடன் வாழ்ந்தனர். அவர்களின் மத அனுஷ்டானங்கள், வழிபாட்டு முறைகள், இலக்கியங்கள், மொழி, வாழ்க்கை முறைகள் என்பன மையத்தைவிட வேறாக இருந்தன.

மையத்திலிருந்தோர் சிவன், திருமால், முருகன், பிள்ளையார், சக்தி என்று ஆகமமயப்பட்ட பிராமணர் பூசை புரியும் பெரும் தெய்வங்களை வணங்க, இவ்விடை நிலை மக்களோ பெரும் தெய்வங்களுடன் காளி,

மாரி, திரௌபதி முதலாம் பல்வேறு வகையான பெண் தெய்வங்களையும், வைரவர், மதுரைவீரன் முதலாம் ஆக முறைசாராத பூசாரிமார் பூசை புரியும் சிறு தெய்வங்கள் என மேட்டிமையாரால் அழைக்கப்பட்ட தெய்வங்களை வணங்கினர். வருடம் தோறும் இத் தெய்வ விழாக்கள் மையத்தில் வாழ்ந்த கோயில் திருவிழாக்கள் போல அல்லாமல் தீப் பாய்தல், பள்ளயம் கொடுத்தல், பலி கொடுத்தல், சும்பம் சொரிதல், மடை என்ற வித்தியாசமான வழிபாட்டு முறைகளைக் கொண்ட தாயிருந்தன.

இத் தெய்வங்களை வழிபட அவர்கள் தேவாரம் அல்லாத அம்மன் அகவல், சிறு காவியம், தாலாட்டு, சிந்து என்ற பாடல்களைப் பாடினர். பாடல்களுக்கும் ஆடல்களுக்கும் இசைவாக உடுக்கு பறை என்பன அடித்தனர்.

உடுக்கு அடித்து, சிலம்பொலித்து பறைதட்டி மாரி, காளி, முதலாம் தெய்வங்களை மனிதரில் வரவழைத்து அத் தெய்வங்களுடன் தரகர்களின்றித் தாமே பேசி தம் தெய்வ வழிபாடுகளை இவர்கள் நிகழ்த்தினர். சாமியாடுதல், தெய்வமாடுதல், கலையாடுதல், பேயாடுதல் என்று இவை அழைக்கப்பட்டன.

தெருக்கூத்து, ஓயிலாட்டம்

தமிழ்நாட்டில் வட ஆர்க்காடு தென் ஆர்க்காட்டில் பல கிராமங்களில் வருடம்தோறும் 18 நாட்கள் நடைபெறும் பிராமணர் இடம்பெறாத திரௌபதை அம்மன் கோயிற் சடங்குகளையும் அங்கு நடைபெறும் பாரதப்படிப்பு, சடங்கு சார் நாடகங்கள் சடங்குகளில் நாடகங்கள் சடங்குகளில் மக்கள் பங்கு கொள்ளும் தன்மைகள் யாவற்றையும் அல்பனில் பைற்றல் தனது Cult of Thirupathi (திரௌபதி வழிபாடு பாகம் 1,11) எனும் நூல்களில் விபரமாகக் கூறியுள்ளார். இதுபோன்ற வழிபாடுகள் இடைநிலை மக்களிடையே தமிழ்நாட்டின் பல பாகங்களிலுமுண்டு. ஊருக்கு ஊர் தெய்வம் வேறுபடும்.

இடைநிலையில் வாழ்ந்த இப்பெரும்பான்மைத் தமிழ் மக்களின் உடை, வீடு, வாழ்க்கைமுறை, விளையாட்டுகள், பொழுதுபோக்குகள், நம்பிக்கைகள், எழுதப்பட்ட இலக்கியங்கள் (இதனை நாம் வாய் மொழிக்கும் செந்நெறி இலக்கியங்களுக்கும் இடைப்பட்ட இலக்கியங்கள் எனலாம். புகழேந்திப் புலவர் பாடிய அல்லியரசாணிமாலை, நல்லதங்கள் கதை என்பனவும் மாரி அம்மன் தாலாட்டு, மாரி அம்மன் காவியம் என்பன இதற்குள் அடங்கும். இதனை ஆங்கிலத்தில் Orature என்பர். Orature என்பது oral என்ற வாய்மொழிப் பண்பும் literature என்ற எழுத்துப்

பண்பும் கொண்ட இலக்கியங்களாகும். இதனையே நாம் வாய்மொழி இலக்கியம் என்கிறோம், என்பவற்றுடன் அவர்களிடம் கூத்தும் பாட்டும் இருந்தன. தெருக்கூத்து, தேவராட்டம், ஓயிலாட்டம், சும்மி, கோலாட்டம் என அவை விரியும்.

இவர்கள் பேசியது பேச்சுமொழி. அது கொடுந்தமிழ் என அழைக்கப் பட்டது. மைய மக்களை விட வேறானது. இவர்களின் பண்பாடு மைய மக்களைவிட வேறானதாக இருந்தன. இதனை நாம் தமிழர் பண்பாட்டின் மறுபகுதி என்று குறிப்பிடலாம்.

3.1 மையத்துக்கு வெளியே காணப்பட்ட அடிநிலைத் தமிழ்ப் பண்பாடு

இடைநிலைக்கு அப்பால் விளிம்பு நிலையில் வாழ்ந்த அடித்தள மக்களிடமும் இடைநிலை மக்களிடம் காணப்பட்ட மாரி, காளி வழிபாடு இருப்பினும் இவர்கள் தம் குலத்தலைவர்களையும், முன்னோர் வழிபட்ட தெய்வங்களையும், ஆவிகளையும் வணங்கினர். (இது பண்டைய தமிழர் வணக்க முறையின் எச்ச சொச்சம்)

இவர்களிடம் இடைநிலை மக்களிடம் காணப்பட்ட எழுதப்பட்ட orature இருக்கவில்லை. எழுத்து அவர்களிடம் இன்மையால் வாய்மொழி யாக மாத்திரமே அவற்றை வைத்திருந்தனர். வாய்மொழியாகவே அவர்கள் தம் தலைமுறைக்கு அதனைக் கடத்தினர்.

அவர்களது வாழ்க்கைமுறை, பொழுதுபோக்கு, விளையாட்டுகள், நம்பிக்கைகள் வீடு கட்டும்முறை என்பன இன்னும் வேறாக இருந்தன. அவர்களும் தம்மளவில் தனித்துவமான பண்பாடுகளைக் கொண்டிருந்தனர். இவர்களது பண்பாட்டின் ஊற்றுக் கண்களை ஆரியப் பண்பாடும், பிராமணியப் பண்பாடும் சற்றும் கலக்காத மிகப் புராதன தமிழர்

பண்பாட்டுடன் இன்றைய மானிடவியலாளர் இனம் காணுகின்றனர். இம் மக்கள் தம்மை இன்று தலித்துகள் என்று மாத்திரமல்ல ஆதித்திராவிடர் என்றும் அழைத்துக் கொள்கின்றனர்.

மிகப் பெரும்பான்மைத் தமிழர்களாக இடைநிலை, விளிம்பு நிலைத் தமிழரின் பண்பாடுகள் தமிழ்ப் பண்பாட்டின் பிரதான வட்டத்துக்குள் கொண்டு வரப்படுவதில்லை,

இப்பண்பாடுகள் நமக்குப் பெரிதாகத் தெரியப்படுத்தப் படுவதில்லை. இவற்றுள் சில பண்பாட்டு அம்சங்கள் நமக்கு அடியோடு தெரியாதவை.

அடியோடு தெரியாத பெரும்பான்மைத் தமிழ் மக்களின் வரலாற்றையும், பண்பாட்டையும் அறிந்துகொள்ள இன்று புதிய ஆய்வு முறைகளும் அறிவு முறைகளும் தோன்றியுள்ளன. இப்புதிய சிந்தனைகள் நமக்குத் தெரியாதவற்றை மேலும் மேலும் தெரிந்துகொள்ள புதிய சிந்தனை ஆயுதங்களை எமக்குத் தந்துள்ளன. அவை யாவை? அச் சிந்தனை முறைகள் புதிய வரலாற்றையும் பண்பாட்டையும் எவ்வண்ணம் விளக்குகின்றன என்பவற்றை இனிப் பார்ப்போம்.

5. வரலாறு பண்பாடு பற்றிய நவீன சிந்தனைகளும் தெரியாதவை பற்றி அவை விளக்கும் முறையும்

நான் முன்னரேயே குறிப்பிட்டபடி நவீன சிந்தனைப் போக்குகள் மாற்று வரலாறு எழுதும் முறையியலை வரலாற்று ஆசிரியர்களுக்கும் பண்பாட்டு வரலாற்று ஆசிரியர்கட்கும் தந்துள்ளன.

1. மாற்று வரலாறு (Alternative History)
2. அடித்தளத்திலிருந்து (History from the below)
3. அடித்தள மக்கள் வரலாறு (Subaltern History)
4. பெண்ணிய வரலாறு (Feminist History)
5. புதிய வரலாறு (New History)

என்ற வரலாற்றுப் பள்ளிகள் பல இன்று பேசப்படுகின்றன.

1. மாற்று வரலாறு

இதுவரை எழுதப்பட்ட வரலாறுகள் யாவும் ஆளும் வர்க்கங்களினதும் மையத்தில் வாழ்ந்த உயர் மக்களினதும், அவர்கள் பார்வையிலும் எழுதப்பட்ட வரலாறுகளாகும். அப்படி எழுதப்பட்டமையினால் மையத்திற்கு அப்பால் வாழ்ந்த மக்களின் வரலாறு, வாழ்வு முறைகள் எழுதப்படவில்லை. மையத்தின் வரலாறு அதிகார மயப்பட்டு நின்ற சமூகத்தின் பண்பாட்டு அரசியல் மேலாதிக்கம் செலுத்தியோரின் வரலாறு எனவே மாற்று வரலாறு எழுதப்பட வேண்டும் என்ற கோட்பாடே மாற்று வரலாறாகும்.

2. அடித்தளத்திலிருந்து வரலாறு

அடித்தளத்திலிருந்து வரலாறு (History from the below) என்பது அடித்தள மக்களின் பார்வையில் எழுதப்படும் வரலாறாகும். மையத்திலிருந்தோர் சமூகத்தைப் பார்த்த முறைமை வேறு. அடித்தளத்திலிருந்தோர் சமூகத்தைப் பார்த்த முறைமை வேறு. மையத்திலிருந்தோரான மேட்டிமை யாரின் பார்வையில் மேட்டிமையாரின் நலன்களுக்காக வரலாறு கட்டப்பட்டது போல அடித்தளத்திலிருந்தோர் சமூகத்தைப் பார்க்கும் பார்வையில் அடித்தளத்தோரின் நலன்களுக்காக வரலாறு கட்டப்பட வேண்டும் என்பது அடித்தளத்திலிருந்து வரலாறு எழுதும் முறைமை.

உதாரணமாக மகாபாரதப் போரை, மேட்டிமையாளரான துரியோதனனும் வீமனும் தன் சபதங்களை நிறைவேற்றும் போராகவும் தத்தம் இராச்சியங்களைப் பெறும் போராகவும் பார்த்திருக்கலாம். ஆனால் அங்கு சண்டையிடச் சென்ற ஒரு அடி நிலை வீரன் எப்படிப் பார்த்திருப்பான்? அவனுக்கு அங்கு சபதமும் நிறைவேற்றப்படுவதில்லை. நாடும் கிடைப்பதில்லை. அப்படியாயின் வீமனும் துரியோதனனும் பங்கு பற்றிய வேகத்தில் போரில் அவன் பங்கு பற்றி இருப்பானா? அடித்தள மகளின் பார்வையில் அச்சண்டை அவனுக்கு தனது எஜமானார் இருவர் தத்தமது நலன்களுக்காகப் புரியும் போராகவே புலப்பட்டிருக்கும்.

வியாசபாரதம் செய்த வியாசர் தர்ம ஞாயங்களைக் கட்டியெழுப்பி அறத்தின் பக்கம் வீமனை நிறுத்தி மறத்தின் பக்கம் துரியோதனனை நிறுத்தி மகாபாரதப் போரை தர்மத்திற்கும்- அதர்மத்திற்கும் நடந்த யுத்தமாகக் கட்டியமைத்தார்.

அடித்தள மகனின் பார்வையில் கட்டியமைக்கும் நவீன வியாசர் அதனை மேட்டிமைகளின் ஆதிக்கச் சண்டையாகவும், அதில் தவிர்க்க முடியாது அகப்படும் அப்பாவிடங்களின் வெறுப்பையும் காட்டிக் கட்டமைப் பார். இது மகாபாரத்தை அடித்தள மக்களின் பார்வையிலிருந்து பார்க்கும் முறை. இவ்வாறு அடிநிலை மக்கள் பார்வை வரலாறு, அதிகார வர்க்கத்தின் அதிகாரத்தை அடிநிலை மக்களின் பார்வையில் தோலுரித்துக் காட்டும் வரலாறு. ஒன்றல்ல அது பல என்பதுவும், வரலாற்றுக்கு ஒரு பார்வையல்ல அதற்குப் பல பார்வையுண்டு என்ற கருத்துகளை வைப் பதுவுமே அடித்தள மக்களின் பார்வையில் வரலாறு எழுதும் முறையாகும்.

3. அடித்தள மக்கள் வரலாறு

அடித்தள மக்கள் வரலாறு (subaltern History) என்பது விளிம்பு நிலையில் வாழும் மக்களின் வரலாறாகும். அதாவது இது வரையில் வரலாறு இல்லாத வரலாற்றில் இடம்பெறாத அடித்தள சமூகக் குழுக்களின் வரலாறாகும். அடித்தள மக்கள் யார்? என்பதற்கு அடித்தளமாக இதுவரை வரலாற்றில் இடம்பெறாத அடித்தள சமூகக் குழுக்கள் மற்றும் வர்க்கங்களின் பட்டியல் ஒன்று தயார் செய்யப்பட்டது. இதில்-

1. முன்னாள் அடிமைகள்
2. பாட்டாளிகள்
3. சிறைக் கைதிகள்
4. பெண்கள்

போன்றோர் இடம்பெற்றனர். பின்னர் இதில் இன்னும் சில பிரிவினர் சேர்க்கப்பட்டனர். அவர்கள் பின்வருமாறு:

1. இனக் குழுக்கள்
2. தொல் குடிகள்
3. குழந்தைகள்
4. தாழ்த்தப்பட்ட மக்கள்
5. முதியோர்
6. லெஸ்பியன்
7. அலிகள்

இம்மக்கள் யாவரும் சமூகத்தின் மையத்திலும் இடையிலும் வாழாமல் சமூகத்தின் விளிம்பினில் வாழ்ந்தவர்கள். வாழ்பவர்கள். சமூகத்தால் கவனிக்கப்படாதவர்கள், புறக்கணிக்கப்பட்டவர்கள், மையத்தைவிட்டு ஓடுபவர்கள். இவர்கள் வரலாறு எழுதப்பட வேண்டும் என்ற அடித்தள மக்களின் வரலாற்றாய்வு என்ற கருத்தாக்கம் உருவானது. அடித்தள மக்களை முதன்மைப்படுத்தி 1990களின் தொடக்கத்தில் அடித்தளத்திலிருந்து வரலாறு என்ற கோட்பாட்டை முதன்மைப்படுத்தி இந்திய வரலாறு குறித்த கட்டுரைகள் அடங்கிய தொகுப்பு வரிசையை ரணஜித் குகா உருவாக்கினார்.

4. பெண்ணிய வரலாறு

பெண்ணிய வரலாறும் (Feminist History) இவ்வாறே. இதுவரை ஆணாதிக்கப் பார்வையிலேயே வரலாறு எழுதப்பட்டது. பெண் முதன்மைப்படுத்தப்படவில்லை. பெண்ணியியல் நோக்கியல் வரலாறு எழுதப்பட வேண்டும் என்று ஆய்வாளர் உருவாக்கிய கோட்பாடுதான் பெண்ணிய வரலாற்றுக் கோட்பாடு.

ஆரம்பத்தில் பெண் மேனிலையில் இருந்தாள். தாயே குழுவின் தலைமகளாக ஆட்சி செய்தாள். ஆணாதிக்கம் மேலோங்க பெண் இரண்டாம் நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டு இதுவரை பண்பாட்டு அடக்கு முறைக்குள் வாழ்கிறாள். வரலாறு முழுதும் பெண் அடக்க முறையுண்டு. இவ்வடக்கு முறையைக் காட்டும் வகையில் வரலாறு எழுதுதலே பெண்ணிய வரலாற்று அணுகுமுறையாகும்.

5. புதிய வரலாறு

பழைய வரலாற்றிற்கு மாறான வேறான வரலாறாகும். மேற்குறிப்பிட்ட வகையில் மையப் பார்வையிலிருந்து மாறி மையமற்ற பன்முகப் பார்வையில் அனைவரையும் உள்ளடக்கி, நடந்தேறிய நிகழ்வுகளை நேர்கோட்டிலும் ஒற்றைப் பார்வையிலும் பார்க்காமல் சிக்கலாகவும், பன்முகப் பார்வையிலும் பார்த்து அமைக்கப்படும் வரலாறே புதிய வரலாறாகும்.

இத்தகைய அடித்தள, விளிம்பு நிலை பெண்ணிய, மாற்று, புதிய வரலாறு எழுத மரபு மரபான வரலாற்று முறை இடம் தராது. அடிநிலை

மக்கள் தம்மைப் பற்றிக் கல்வெட்டு எழுதவில்லை, இலக்கியம் படைக்கவில்லை. தம் முன்னோரின் நினைவுகளைப் பேணிக்காக்க கோயில் கட்டவில்லை. கல்லறை கட்டவில்லை.

அன்றாடம் சாப்பாட்டுக்கே ஆலாய்ப்பறந்த இவர்களிடம் இவற்றை நாம் எதிர்பார்க்க முடியுமா? அவ்வண்ணமாயின் இவர்கள் வரலாற்றை எழுதுவது எப்படி? என்ற வினாக்கள் எழுந்தன.

நாம் முன்னர் பார்த்தபடி மேட்டிமையார் இவர்களைப் பற்றி எழுதி வைத்த ஆவணங்களை ஆதாரமாகக் கொள்ளலாம். ஆனால் அவை மேட்டியமையார் பார்வையல்லவா? சரியான தகவல்களை அவை தருமா? அவற்றுக்குள்ளால் ஓரளவு முன்னர் கண்டுபிடித்ததுபோல சில விடயங்களைக் காணலாமேயொழிய உண்மையானவற்றைக் காண முடியுமா?. அடித்தளத்தோரின் உண்மையான வரலாறு காண வேறு சான்றுகளைத் தேட வேண்டும். அச்சான்றுகளை அடித்தள மக்களிடமிருந்தே பெற வேண்டும். அவர்கள் சேகரித்து வைத்தவற்றிலிருந்தே பெற வேண்டும். அவர்கள் சேகரித்து வைத்த சான்றுகளை புதிய வரலாற்றாசிரியர்கள் பின்வருமாறு வகைப்படுத்தினர்.

1. வாய்மொழி மரபுகள் (Oral tradition)
2. பழ மரபுக் கதைகள் (Legends)
3. நொடிக் கதைகள் (Anecdotes)
4. நினைவுகள் (Memories)
5. வதந்திகள் (Rumours)

வாய்மொழி மரபுகள் என்பன அடித்தள மக்கள் தம் வாழ்க்கை முறைகளை, அனுபவங்களை, மேட்டிமையாருக்கு எதிராகத் தாம் நடத்திய போராட்டங்களை தலை முறை தலை முறையாக வாய்மொழியாக சில வடிவங்களிற் பேணி வருதலாகும். நாட்டார் பாடல்கள், நாட்டார் கதைப் பாடல்கள், பழ மொழிகள், விடுகதைகள், வாய்மொழிக் கதைகள் என்பன இவற்றுள் அடங்கும்.

பழமரபுக் கதைகள் என்பது வாய்மொழிக் கதைகளுள் ஒன்றாகும். அண்மைப் பழங்காலத்தில் நிகழ்ந்த உண்மையான நிகழ்ச்சிகளையோ,

கற்பனையான நிகழ்ச்சிகளையோ கருப்பொருளாகக் கொண்டு மக்கள் கூறும் கதைகளாகும்.

நொடிக் கதைகள் என்பது சுருக்கமானதும் பெரும்பாலும் தனிப்பட்ட மனிதர்களை மையமாகக் கொண்டதுமான பழமரபுக் கதை வடிவம். சில நேரங்களில் இவை கதை வடிவின்றித் துணுக்குச் செய்தியாகவும் அமையும்.

நினைவுகள் என்பன வெளியில் கூறினால் அவற்றால் ஆபத்து வருமென அறிந்து நினைவிலேயே தேக்கி வைத்திருப்பனவாகும். இவை தலைமுறை தலைமுறையாக இரகசியமாகவே அடித்தள மக்களிடம் பேணப்படும். சிலவேளை நினைவுகளை பூடமாகவும் மறைத்தும் நாட்டார் கதை, பாடல்களில் வெளிப்படுத்துவர்.

வதந்திகள் என்பன ஒரு குறிப்பிட்ட சமுதாயத்தில் அமைதியின்மை, பதற்றநிலை நிலவுகையில் வழக்கமான தகவல் சாதனம் தடைப்படுகையில் அல்லது தகவல் சாதனத்தில் நம்பிக்கையின்மை தோன்றுகையில் மக்களின் உண்மையான கருத்துகளைக் கூற மக்களே ஏற்படுத்தும் ஒரு தகவல் முறை உண்மையும் வதந்திகளாகப் பரவும் அதேவேளை திட்டமிட்டு வதந்தி பரப்பப்படுவதும் உண்டு. (ஆராய்வாளர் அதனை வேறு சான்று கொண்டு பிரித்துப் பார்த்து அறிய வேண்டும்).

தமிழர் வரலாற்றையும் பண்பாட்டையும் மேலும் புரிந்துகொள்ள வரலாறு பண்பாடு பற்றிய இப்புதிய சிந்தனைகளை நாம் பிரயோகிக்கலாம்.

இவ்வண்ணம் பிரயோகித்துப் பல முயற்சிகள் தமிழர் வரலாற்றிலும் பண்பாட்டிலும் மேற்கொள்ளப்பட்டுள்ளன.

வரலாறு (History), மானிடவியல் (Anthropology), சமூகவியல் (Sociology), நாட்டுப்புறவியல் (Folklore) மொழியியல் (linguistics) போன்ற கற்கை நெறிகள் இவ்வகையில் தமிழர் வரலாற்றையும் பண்பாட்டையும் அறிய உதவியுள்ளன.

இவை யாவற்றையும் காலனித்துவத்தின் குழந்தைகள் என அழைக்கும் வழக்கமுண்டு. தாம் வென்ற கீழைத்தேய நாடுகளை வென்ற ஐரோப்பியர் அம்மக்களை அடக்கி ஆள, அவர்களை அறிய முயன்றதன் விளைவே இத்துறைகளின் தோற்றம் என்பர். அது உண்மையாயினும் கீழைத்தேய

மக்கள் தம்மைத் தாம் புரிந்துகொள்ளவும் இத்துறைகள் உதவின என்பதை மறுப்பதற்கில்லை.

இப்போது மேற்கத்தைய அளவு கோல்களை விடுத்து புதிய அளவு கோல்களைக் கண்டு அவற்றைப் பிரயோகிப்பதன் மூலம் தமது பண்பாட்டுத் தனித்துவங்களைத் தமிழ் மானிடவியலாளர்கள், நாட்டுப்புறவியலாளர்கள் காண முயல்கிறார்கள்.

தமிழ்நாட்டுப் பல்கலைக்கழகங்களில் முன்னர் நாட்டுப்புற மக்கள் ஆய்வு தீண்டத்தகாத ஒன்றாகக் கருதப்பட்டிருந்தது.

உயரிய மக்கள் பற்றிய ஆய்வும் உயர் இலக்கியங்களுமே ஆய்வுக் குரியனவாகக் கொள்ளப்பட்டன. இன்று அந்நிலை மாறிவிட்டது. நாட்டுப்புற இயலுக்கென தனி நிறுவனம் அமைத்து ஆயும்) ஆய்வு மையங்கள் பல்கலைக்கழகங்களுக்குள் தோன்றிவிட்டன. இதனால் மையத்தினின்று விலகி வாழ்ந்த நாட்டுப்புறத் தமிழ் மக்களின் வரலாறும் பண்பாடும் மென்மேலும் அறியப்பட்டு வருகின்றன. அவ்வரலாறுகள் பொதுவாக அறியப்பட்ட தமிழர் சரித்திரத்தையும் பண்பாட்டையும் மாற்றத் தக்க வகையில் புதிய தகவல்களைத் தருகின்றன.

கிராமப்புறத்திலும் மையமுண்டு விளிம்புமுண்டு. கிராமப்புறத்திலும் ஓரம் கட்டப்பட்டு வாழும் உரிமை மறுக்கப்பட்ட தமிழர்களுமுண்டு. இவர்களே விளிம்பு நிலை மக்கள் என இன்று அழைக்கப்படுகிறார்கள்.

இவ்வகையில் தென்னிந்திய மக்களிடையே காணப்பட்ட அடித்தள மக்களைப் பற்றி முதன் முதலில் எழுதியவர் எட்கர் தர்ஸ்டன் ஆவார். நாட்டார் பாடல்களையும், வாய்மொழி மரபுக் கதைகளையும், ஆராய்ந்து அதற்குள்ளால் மேலெழுந்த மதுரை வீரன், கட்டபொம்மன், முத்துப்பட்டன் முதலான மக்கள் தலைவர்களையும், மக்களின் ஆதிக்கத்திற்கான எதிர்ப்புக் குரல்களையும் முதன் முதலில் காட்டியவர் நா. வானமாமலை. அவர் வழியில் அடித்தள மக்களின் வரலாறு பற்றி எழுதுபவர் ஆ. சிவசுப்பிரமணியம். அத்தோடு அடித்தள மக்களின் வரலாற்றை மேலும் வளர்த்துச் செல்லும் அ. மார்க்ஸ், ராஜ்கௌதமன், பொ. வேலுச்சாமி, வளர்மதி முனைவர் முத்தையா, சுந்தர்காளி, அருணா, ராஜன்குறை, ஆ. செல்லப் பெருமாள், மாற்கு, ஆ. திருநாகலிங்கம் ஆகியோருடன்

இன்னொரு மட்டத்தில் தொ.மு.பரமசிவன், இரா.வெங்கடாசலபதி, பக்தவத்சலபாரதி, மே.து.சு.இராசகுமார், அ.ராமசாமி, வீ.அரசு ஆகியோரும் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள்.

அண்மைக்காலமாக ஓரங்கட்டப்பட்ட விளிம்பு நிலை மக்கள் பற்றி குறிப்பிடத்தக்க ஆய்வுகள் வெளிவந்துள்ளன.

நாம் முன்னரேயே குறிப்பிட்ட புதிய சிந்தனைகள் தந்த மாற்று வரலாறு எழுதும் முறையியலைப் பின்பற்றி இவர்கள் அடித்தள மக்களிடம் நிலவிய வாய்மொழி மரபுகளை ஆதாரமாக்கி அம்மக்களின் வாழ்வு, வரலாறுகளை நமக்குத் தருகின்றனர்.

அடிநிலை மக்களான பறையர், பள்ளர், அருந்ததியர், நாடோடி மக்களான பூம்பூம் மாட்டுக்காரர், கழைக்கூத்தாடிகள், லம்பாடிகள், குறவர், மண்டிகர், பதானியர், நரிக்குறவர், குறவர், இடையர், பக்கீர், பண்டாரம் குடுகுடுப்பை நாயக்கர், நாழிமணிக்காரர் போன்ற நாடோடிகள், சென்னை நகர் சார்ந்த அடித்தள மக்கள் என்றெல்லாம் பல ஆய்வுகள் வந்துள்ளன.

தமிழ்நாட்டுப் பெண்களைப் பற்றி நிறையவே ஆய்வுகள் வந்துள்ளன. ஒளவையார், காரைக்காலம்மையார், ஆண்டாள் போன்றோர் பெண்ணியல் நோக்கில் விளக்கப்பட்டதுடன் தமிழர் வரலாற்றிலும், பண்பாட்டிலும் தமிழ்ப் பெண்களின் இரண்டாம் தர நிலையை விளக்கியும், அடிநிலை மக்கள் மத்தியில் பெண்கள் நிலை பற்றியும் விளக்கிப் பல கட்டுரைகள் வந்துள்ளன.

மேற்குறிப்பிட்டவற்றை நாம் இலங்கைத் தமிழர்க்கும் பொருத்திப் பார்க்கலாம். இங்கும் மையங்களை வைத்தே வரலாறும் பண்பாடும் கட்டமைக்கப்பட்டுள்ளன. வடக்கிலே ஆரியச் சக்கரவர்த்திகள், சங்கிலியன் பண்டாரவன்னியன் என்றும், கிழக்கிலே ஆடகசவுந்தரி, மாகோன், குளக்கோட்டன் என்றும் அரசர் வரலாறாகவே தமிழர் வரலாறு கட்டமைக்கப்படுகிறது. மையத்தில் வாழ்ந்த நிலவுடைமை, வைதீகப் பண்பாடே முழு இலங்கைத் தமிழர்தும் பண்பாடாகக் கட்டமைக்கப்பட்டுள்ளது. ஈழத் தமிழர்களின் அரசு பாரம்பரியம் பற்றி மேற்கூறியவாறு கட்டமைக்கப்பட ஈழத் தமிழரின் பண்பாட்டுப் பாரம்பரியமாக ஆரிய மரபுவழிப் பண்பாடே பண்பாடாகக் காட்டப்படுகிறது. பரதநாட்டியமும், கர்நாடக சங்கீதமும், கோயிற் கலைகளும், உயர்ந்தோர் வாழ்க்கை முறையுமே

ஈழத்தமிழர் பண்பாடாக அறிஞர்களாலும், வெகுஜன ஊடகங்களாலும் கட்டமைக்கப் பட்டுள்ளன.

ஈழத் தமிழர் மத்தியில் மைய வாசிகளல்லாத கிராமப்புறத் தமிழர் பண்பாடும் கிராமப்புறத்துக்குள்ளும் ஓரம் கட்டப்பட்டு வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் அடிநிலைத் தமிழ் மக்கள் வரலாறும் இன்னும் ஈழத் தமிழரின் மையப் பண்பாட்டிற்குள் பெரிதாக ஏற்றுக்கொள்ளப்படவில்லை.

நீண்டதொரு போராட்டத்தின் பின்னர்தான் கிராமியக் கலைகளான கூத்தும், வசந்தனும், கிராமியப் பாடல்களும், கிராமிய மக்களின் வாழ்க்கை முறைகளும், வழிபாட்டு முறைகளும் சிறிதளவாக ஈழத் தமிழர் பண்பாடாக ஏற்கப்பட்டுள்ளன. அதுவும் உயர் பண்பாடாக அல்ல உப பண்பாடாகத்தான்.

கிராமப்புறக் கலைகளின் நிலையே இவ்வாறானால் கிராமப்புறத்தில் வாழும் அடித்தள மக்களின் வரலாறு பற்றியும் பண்பாட்டின் நிலை பற்றியும் சொல்ல வேண்டியதில்லை.

ஈழத்தில் வாழும் கிராமிய ஈழத் தமிழரைவிட ஈழத்தமிழ் மக்களோடு கூடி வாழும் இஸ்லாமியரதும், பறங்கியரதும், மையத்தினின்று தூரத்தில் வாழும் மலையகத் தமிழரதும் வரலாறும், பண்பாடும், ஈழத் தமிழர் வரலாற்றிலும் பண்பாட்டிலும் பெரிதாகப் பேசப்படுவதில்லை.

இவ்விடத்தில் மலையகத் தமிழர், தமிழ் பேசும் இஸ்லாமியர், பறங்கியர் மத்தியிலும் மையம் விளிம்பு உண்டென்பதையும் அவர்கள் மத்தியிலும் அடக்குவோரும் அடக்கப்படுவோரும் உண்டென்பதையும் மறந்துவிடலாகாது.

ஈழத் தமிழர் மத்தியில் அடிநிலை மக்கள், விளிம்பு நிலை மக்கள், பெண்கள், ஓரம்கட்டப்பட்ட மக்கள் பற்றிய ஆய்வுகள் ஆரம்ப நிலையிலேயே உள்ளன.

பேராசிரியர் சிவத்தம்பியின் Sri Lankan Tamil Society and Politics பேராசிரியர் சி.பத்மநாதனின் இலங்கைத் தமிழர் தேச வழமைகளும் சமூக வழமைகளும், பேராசிரியை சித்திரலேகா மௌனகுரு பதிப்பித்த வாய்மொழி மரபுகள் வரலாற்று மூலங்களாக எனும் நூல், பேராசிரியர் அருணாசலத்தினதும், முக்கியமாக நடேசனதும் சாரல் நாடனதும் மலையக மக்கள் பற்றிய நூல்கள் என்பன ஈழத்து இஸ்லாமியர்களையும் அவர்களின்

பண்பாடுகளையும், தமிழரோடு அவர் தொடர்புகளையும் கூறும் தமீம் அனஸ், முத்துமீரான் ஆகியோர் எழுதிய நூல்கள் என்பன இத்துறையில் குறிப்பிடத்தக்க சில நூல்களாகும்.

விளிம்பு நிலை மக்களின் வரலாற்றையும் பண்பாட்டையும் வெளிக் கொணரும் முயற்சிகள் ஆங்காங்கே மேற்கொள்ளப்படுகின்றன.

கிழக்குப் பல்கலைக்கழக நுண்கலைத்துறை விசேட கற்கைநெறி மாணவர் கிழக்கு மாகாண பறை அடிப்போர், சலவைத் தொழில் செய்வோர், வேடர் இன மக்களின் கலை பண்பாடு பற்றி இறுதி வருடத்தில் ஆய்வுக் கட்டுரைகளை சமர்ப்பித்துள்ளனர்.

இச்சிந்தனைப் போக்குகளும் செயற்பாடுகளும், தமிழர் வரலாற்றையும், பண்பாட்டையும் மீள் கட்டமைப்புச் செய்ய வேண்டிய நிர்ப்பந்தத் திற்குத் தமிழ்ப் புலமையாளர்களை இட்டுச் சென்றுள்ளன.

6. நாம் செய்ய வேண்டியவை யாவை?

1. பிரதான ஓட்டத்திற் கலக்கச் செய்தல்

இதுவரை நாம் கூறியவற்றிலிருந்து தமிழர் வரலாறும் பண்பாடும் பற்றிய கருத்து நிலைகள் ஆரம்பத்தில் மையத்தை அடித்தளமாகக் கொண்டிருந்திருப்பினும் காலப்போக்கில் மேட்டிமை மக்களின் வரலாறாக மாத்திரமன்றி ஏனைய மக்களின் வரலாறாகவும் பார்க்கும் வகையில் ஆய்வுகள் வந்துள்ளன என்பதை அறிந்துகொண்டோம். பேர்ட்டன்ஸ்ரைன், நொபுறு கரோசிமா, சண்பகலக்கமி, கதலின் கௌ.ஐராவதம்மகாதேவன், அல்ப் ஹில்பைற்றல் போன்றோரின் ஆய்வுகளும் ஏனையோரின் ஆய்வுகளும் தமிழ்மக்களின் சமூக அமைப்பையும் அதனடியாக எழுந்த பண்பாடுகளையும் தெளிவாக விளக்கியுள்ளன. இவை பெரும்பாலும் ஆய்வுகளாக இருக்கின்றவேயன்றி பிரதான கல்வி நீரோட்டத்துடன் இன்னும் கலக்கவில்லை. இன்றும் தமிழ்நாட்டுப் பல்கலைக்கழகங்களிலும் ஈழத்துப் பல்கலைக்கழகங்களிலும் தமிழர் வரலாறும் பண்பாடும் பெரும்பாலும் பழைய தடத்திலேயே கற்பிக்கப்படுகின்றன. பாடசாலைகளும் பழைய முறையிலேயே தமிழர் பண்பாட்டையும், வரலாற்றையும் மையம் சார்ந்த மேட்டிமைகளின் வரலாறாகவும் பண்பாடாகவும் கற்பிக்கின்றன.

கல்விக் கூடங்கள் என்ற நிறுவனங்கள் பழைய தடத்திலேயே செல்வதால் பண்பாடு வரலாறு பற்றிய பழைய கருத்துநிலையே மாணவர் மத்தியிலும் பொதுமக்கள் மத்தியிலும் கட்டமைக்கப்படுகிறது. எனவே புதிய சிந்தனைகளின் அடியாக எழுந்த ஆய்வு முடிவுகளைப் பிரதான ஓட்டத்துடன் இணைக்கச் செய்யும் அழுத்தங்களைக் கொள்சை வகுப் போருக்கு ஆய்வு அறிஞர்கள் கொடுக்க வேண்டும். ரொமிலாதாப்பர் போன்றோரின் அழுத்தங்கள் உயர்கல்வி நிறுவனங்களில் இந்திய வரலாற்றைக் கற்பிப்பதில் சிறிது மாற்றங்கள் ஏற்படுத்தியமையையும் நாம் அறிந்துகொள்ள வேண்டும்.

2. அடித்தளத்திலிருந்து வரலாறு எழுதும் முறையியலை தொடரல்

அடித்தளத்திலிருந்து வரலாறு எழுதும், மாற்று வரலாறு எழுதும் முறையில் மென்மேலும் தகவல்களை நாம் தேடிச் செல்ல வேண்டும். ஒரு புதைபொருள் ஆராய்வாளன் புதைபொருட் சின்னங்களையும் அழிந்த கட்டிடங்களையும் எழுத்தாவணங்களையும் தேடிச் செல்வது போல புதிய வரலாற்று எழுதியலின் நுட்பங்களையும் அதில் தீவிரமாக ஈடுபடும் ஆராய்வாளர்களின் அனுபவங்களையும் கற்றுத் தேர்ச்சி பெற்று இத்துறையிலீடுபடுவோர் அடித்தள மக்களின் வாய்மொழி மரபுகளையும் ஐதீகக் கதைகளையும், சடங்குகளையும் தேடிச் செல்ல வேண்டும். தொகுக்க வேண்டும், நுணுக்கமாக ஒப்பிட்டு ஆராய வேண்டும்.

ஒரு ஆசிரியர் கூறியது போல வியக்க வைக்கின்ற அல்லது பிரமிக்க வைக்கின்ற வரலாற்றுச் சான்றுகளைத் தேடிச் செல்ல வேண்டும்.

3. அடித்தள மக்கள் வரலாற்றின் அரசியலைப் புரிந்துகொள்ளல்

அடித்தள மக்கள் வரலாற்றுக் கண்ணோட்டம் என்பது பின் அமைப்பியல் வாதக் கருத்தோட்டத்திலிருந்து பிறந்தது என்பர். முக்கியமாக அதிகாரமே எல்லாவற்றிற்கும் அத்திவாரம் என்ற பூக்கோவின் கருத்து நிலையினி ன்றும் வந்தது என்பர். அதன் பின்னர் எழுந்த பன்மைத்துவம் என்ற பின் நவீனத்துவக் கருத்து இவ்வாய்வு நெறியினை மேலும் வளர்த்தது. ஒன்றல்ல பல என்ற கருத்துருவைப் பின் நவீனத்துவம் தந்தது. சமூகம் சாதிகளாகப் பிரிந்துள்ளன என்பதனைப் புட்டுக்காட்டி ஒவ்வொரு சமூகத் திற்குள்ளும் புகுந்து நுண்ணாய்வு செய்து அதனதன் தனித்துவங்களைக் கூறுகிறது பின் நவீனத்துவம்.

இனமாக, வர்க்கமாக ஒரு சமூகம் இணைவதைத் தடுக்க முனையும் அதிகாரம் கொண்ட மேற்கூலக நாடுகளுக்கு இவ்வாய்வுகள் இதனால் சாதகமாக அமைகின்றன என்ற குற்றச்சாட்டும் இவ்வாய்வுகளை நோக்கி வைக்கப்படுகின்றன.

அக்குற்றச்சாட்டுகளில் உண்மை இல்லாமல் இல்லை. சமூகத்தை மென்மேலும் சாதிகளாகக் கூறுபடுத்தி மக்கள் பிரிவினையில் சுகம் காண முனைவோரும் இதனை ஊக்குவிப்பர். எனினும் பிரிவுகள் உண்டென்ற யதார்த்தத்தை புரிந்துகொள்ளாமல் ஒற்றுமை ஏற்படாது. தனித்துவங்கள் கூறப்பட்டு நிறுவப்பட்டு அத்தனித்துவங்கள் ஏற்கப்படுகையில்தான் புரிந்துணர்வுகள் ஏற்படும். புரிந்துணர்வின் அடிப்படையில் ஏற்படும் சமத்துவம் உறுதிமிக்கதாக இருக்கும். தகர்க்க முடியாததாக இருக்கும்.

அடித்தளத் தமிழ் மக்கள், வரலாற்றில் இதுவரை உரிமை மறுக்கப் பட்டவர்கள். எனவே அவர்களது வரலாறும் இணைந்ததுதான் முழுத் தமிழரின் வரலாறும் பண்பாடும் ஆகும். அடித்தள மக்கள் கற்கைநெறி அவர்களைப் பற்றி மென்மேலும் நுணுக்கமாக அறிய எமக்கு உதவுகிறது. இதனால் மையத்தில் வாழ்வோரும், இடையில் வாழ்வோரும் தம்மோடு இன்னொரு பண்பாடு கொண்ட தமது மொழி பேசுவோர், தம் மதம் சார்ந்தோர் இருப்பர் என்பதனை அறிவர். மானிடவியல் பண்பாடு களுக்குள் உயர்வு தாழ்வு இல்லை என்பதனை நிரூபித்துள்ளது.

சமூகப் பிரிவு யதார்த்தம். அதனை நாம் இல்லை என்று மறுக்க முடியாது. அது பற்றிய ஆராய்வு மென்மேலும் அவசியம். அனைத்து மக்களும் ஒருவரை ஒருவர் புரிந்து கொண்டு சமத்துமாக வாழ வேண்டும் என்பது மனிதகுல லட்சியத்தை நோக்கி முன்னேறவேண்டும்.

அடித்தள மக்கள் ஆய்வுகள் அருகிச் செல்லும் சமூகப் பிரிவினைகளை மேலும் கிளறிவிடும் என்று பலர் கூறுகின்றனர். நாள்பட்டு மோசமாகிப் போன புண்ணை அறுத்துக் கழுவித்தான் வைத்தியர் சுகமாக்குவார். வரலாற்றுப் பண்பாட்டு ஆய்வாளனுக்கு ஒரு சமூகக் கடமையுண்டு. சமூகத்திற் காணப்படும் நாட்பட்டுப்போன சமூகப் பிரிவு என்ற புண்ணை அவன் அறுத்துக் கழுவித்தான் சுகப்படுத்த முடியும். ஆனால் இப்பணியை வரலாற்று பண்பாட்டு ஆய்வாளன் தனித்து நின்று செய்ய முடியாது. அது ஒருபெரும் சமூக மாற்றத்துடனும் தங்கியுள்ளது. சுருங்கச் சொன்னால் எனக்குள்ள உரிமை மற்றவர்க்குமுண்டு; எனக்குள்ள வரலாற்றுப்

பெருமையும் பண்பாட்டுப் பெருமையும் மற்றவர்க்கும் உண்டு என்ற வகையில் தமிழர் வரலாறும் பண்பாடும் எழுதப்பட வேண்டும்.

சான்றாதாரங்கள்

1. எட்காட் தாஸ்டன் (2001) தமிழில் ரத்னம் க. தென்னந்திய மானிட இனவியல், சென்னை
2. பக்தவத்சலபாரதி (1991) பண்பாட்டு மானிடவியல், சென்னை
3. பக்தவத்சலபாரதி (2002) தமிழர் மானிடவியல், சென்னை
4. சிவசுப்பிரமணியன் ஆ. (2002), அடித்தள மக்கள், வரலாறு, சென்னை
5. சிவசுப்பிரமணியன் ஆ. (2005) தமிழகத்தில் அடிமை முறை, சென்னை
6. ராசுகுமார் மே.து. (2004), சோழர்கால நிலவுடைமைப் பின்புலத்தில் கோயில் பொருளியல், சென்னை
7. பிலவேந்திரன் ச. (பதி) (2004), சனங்களும் வரலாறும் சொல் மரபின் மடக்குகளில் உறையும் வரலாறுகள், சென்னை
8. மார்க்ஸ் அ. வேல்சாமி. பொ (பதி) விளிம்பு நிலை ஆய்வுகளும் தமிழ்க் கதையாடல்களும், சென்னை
9. வானமாமலை நா. (1992), தமிழர் வரலாறும் பண்பாடும், சென்னை
10. கைலாசபதி க. (1999), பண்டைத் தமிழர் வாழ்வும் வழிபாடும், சென்னை
11. கைலாசபதி க. (1968), Tamil Heroic Poetry, Colombo
12. சிவத்தம்பி கா. (2004), பண்டைய தமிழ்ச் சமூகத்தில் நாடகம், சென்னை
13. கார்.ஈ.எச். (மொழிபெயர்ப்பு) (2004), வரலாறு என்றால் என்ன?, சென்னை
14. சிவத்தம்பி கா. (1983), தமிழ் இலக்கியத்தில் மதமும் மானிடமும், சென்னை
15. சித்திரவேலா மெளனகுரு (பதி) (2004), வாய்மொழி மரபுகள் வரலாற்று மூலங்களாக, கல்முனை
16. சிவத்தம்பி கா. (2003), பண்டைத் தமிழ்ச் சமூகம் வரலாற்றைப் புரிதல் நோக்கி... சென்னை
17. பரமசிவன் தொ. (1989), அழகர் கோயில், மதுரை
18. ஜமாலன் (2003), மொழியும் நிலமும், ஈரோடு
19. ஜெகதீசன் தெ.வே. (2004), பத்திரகாளியின் புத்திரர்கள், சென்னை
20. லூர்து.தே (1997), நாட்டார் வழக்காற்றியல் சில அடிப்படைகள், சென்னை

21. வேங்கடாசலபதி ஆ.இரா.(2004), முச்சந்தி இலக்கியம், சென்னை
22. ராஜ்கௌதமன் (1997), மார்க்ஸ் அ. (2001), அறம் அதிகாரம், சென்னை
23. மார்க்ஸ் அ. (2001) கலாசாரத்தின் வன்முறை சென்னை
24. பரமசிவன் தொ (1995), தெய்வங்களும் மரபுகளும், சென்னை
25. வெங்கடேசன் சு.(2001), கலாசாரத்தின் அரசியல், சென்னை
26. குணசேகரர் கே. ஏ. (1999), தலித்துக்களின் கலாசாரம், சென்னை
27. கேசவன் கோ. (1995), சாதியம், சென்னை
28. மார்க்ஸ் அ, வேல்சாமி பொ. ரவிக்குமார் மாற்றுக்களைத் தேடி (கல்வி, கலாசாரம், நிதி மருத்துவம்) நிறப்பிரிகை கட்டுரைகள்
29. மார்க்ஸ் அ. (1991), மார்க்சியமும் இலக்கியத்தில் நவீனத்துவமும், சென்னை
30. இராமசாமி துளசி முனைவர் (2000), பண்பாட்டு வரலாற்று ஆய்வுக்கு நாட்டுப்புறவியல் ஆய்வாளரின் பங்களிப்பு, சென்னை
31. ராஜ்கௌதமன் (1993), தலித் பண்பாடு, புதுவை
32. ராஜ்கௌதமன் (1994), தலித் பார்வையில் தமிழ்ப் பண்பாடு, பாண்டிச்சேரி
33. பக்தவத்சலபாரதி (2003) (பதி) , தமிழகத்தில் நாடோடிகள் சங்ககாலம் முதல் சமகாலம் வரை, சென்னை
34. பத்மநாதன் சி. (2002) இலங்கைத் தமிழர் தேச வழமைகளும், சமூக வழமைகளும், கொழும்பு
35. கேசவன் சோ (1980) மண்ணும் மனித உறவுகளும், சென்னை
36. Sivathamby K. (1995) Sri Lankan Tamil Society and Politics, Madras.
37. Kailasapathy (1965), Tamil Heroic Poetry, Oxford
38. Singaravela (1966), Social Life of the Tamils, Kuala Lumpur
39. Stein Buron(Ed) (1985), Essays on South India, USA
40. Stein Burton (1980), Peasant State and Society in Medieval south India, New York
41. Zvelebal Kamil (1973), The smile of Murugan on the Tamil Literature of South India, Leden
42. Karashima Noboru (2001), History and Society in South India, The Cholas to Vjayanagar, Oxford

மலேசிய தமிழரின் சமகால வாழ்வியல் பரிமாணங்கள் சில அவதானிப்புக்கள்

திரு. லெனின் மதிவானம்
பிரதீக் கல்வி வெளியீட்டு ஆணையாளர்
கல்வி அமைச்சு, இலங்கை

மலேசிய தமிழர் - யார் , எவர் ?

மலேசிய தமிழரின் வாழ்க்கை குறித்து நோக்குவதற்கு அம்மக்களின் சமூகப் பின்புலம் பற்றிய தெளிவு அவசியமான - தொன்றாகின்றது.

மலேசியாவிற்கும் இந்தியாவிற்கும் இடையிலான உறவு என்பது கிறிஸ்து பிறப்பதற்கு முன்னரே தொடங்கிவிட்டதென வரலாற்று ஆய்வாளர்கள் கூறுகின்றனர். கி.பி 2ம், 3ம் நூற்றாண்டுகளில் இந்தியா விலிருந்து இந்து, பௌத்த குருமார்களும் வணிகர்களும் வந்து சென்றதாக குறிப்புகள் காணப்படுகின்றன. அதே போன்று மலேசிய வணிகர்களும் வங்கக் கடல் கடந்து இந்தியா சென்றிருந்தனர் என்பதற்கான சான்றுகளும் உள்ளன. அவ்வகையில் நோக்குகின்ற போது இந்தியாவிற்கும் மலேசியாவிற்கும் இடையிலான உறவு மிகத் தொன்மையானதாகும்.

மலேசியாவின் பல்வேறு பாகங்களில் கி.பி 2ம் நூற்றாண்டு தொடக்கம் 11 ஆம் நூற்றாண்டு வரை தமிழ் மன்னர்களின் ஆட்சி நிலவியுள்ளமை குறித்து "மலேசியத் தமிழர்" என்ற நூலில் பின்வரும் குறிப்புகள் காணப்படுகின்றன.:

".... இடைக்காலச் சோழர்கள் காலத்தில் கி.பி. 2ம் நூற்றாண்டு முதல் கெடாவில், மர்பஸ் நதி, புஜாங் நதி, பேரா நதி, பெர்ணம் நதி, முவார் நதி ஆகியவற்றின் முகத்துவாரக் குடியிருப்புக்களில் தமிழர் ஆட்சி நடைபெற்றதாக டான் ஸ்ரீ உபைதுல்லா என்ற தமிழ்ப் பெரியார் எழுதியிருக்கிறார்." "9ஆம் நூற்றாண்டிலிருந்து 11ஆம் நூற்றாண்டு வரையிலும் சோழ மன்னர்கள் மலாயாவில் பல பகுதிகளை ஆண்டார்கள்.

அப்போது மலாயாவிிற்குப் பெயர் கடாரம். இராஜராஜ சோழன் போன்ற மன்னர்களின் ஆட்சிக்காலம் மலாயாவின் வரலாற்றில் விரிவாக இடம் பெற்றுள்ளது. அவர்கள் பெயரைக் குறிக்கும் பட்டயங்களும் சாலைகளும் அரச வம்சாவளிப் பட்டங்களும் பல காணப்படுகின்றன. மலாயர்களைப் போல் குடும்பம் குடும்பமாக மக்களை தமிழகத்திலிருந்து குடியேற்றாததால் சோழப் பேராட்சி மறைந்தது. இராஜராஜசோழனும் அவன் மகன் இராஜேந்திரனும் கிள்ளாளை ஆண்டதாக அரசுக் குறிப்பில் காணப்படுகிறது.”¹

மேலும் இராஜேந்திர சோழனின் ஆட்சி கங்கை முதல் கடாரம் வரை பரவியிருந்ததை வரலாற்று குறிப்புகள் எடுத்துக்காட்டுகின்றன. இவனது ஆட்சிக்காலத்தில் நிகோபார், அந்தமான், சாவா, இந்தோனேசியா, வடமலாயா போன்ற நாடுகளை தமது ஆட்சிக்கு கொண்டுவந்தான். இவ்வாறே பல்லவ மன்னர்கள் 1500 ஆண்டுகளுக்கு முன்னரே ஈப்போ, கங்கைகிப்புட் பகுதிகளில் வாழ்ந்ததற்கான சான்றுகள் கிடைக்கப் பெற்றுள்ளன.

மலேசிய பண்பாட்டில் இந்தியப் பண்பாடு என்பது மிகத் தொன்மைக் காலம் தொட்டே இரண்டறக்கலந்து வந்துள்ளது. மலாயர்களின் அரச சபை சடங்குகளில் இந்துமத சடங்குகளின் தாக்கத்தை உணரக் கூடியதாக இருந்தது. நவீன மலாய மொழியின் தந்தையெனப் போற்றப்படும் முன்சி அப்துல்லா அவர்களின் பழைய பெயர் சின்னச்சாமி உபாத்தியாயர். காலப் போக்கில் ஏற்பட்ட இஸ்லாமிய பண்பாட்டின் வளர்ச்சி அரச சபைகளில் இந்துமத சடங்குகளை முற்றாக தகர்த்தது எனலாம்.

மலேசியாவில் இந்தியர்களின் வருகையானது அவ்வப்போது இடம் பெற்று வந்திருப்பினும் அவை ஒரு சமூகத்தன்மையை ஏற்படுத்தாது இருப்பதை அவதானிக்கலாம்.

இவ்வகையில் நோக்குகின்ற பிரித்தானிய காலனித்துவ ஆட்சிக் காலப் பகுதியில் தான் இம்மக்கள் பெருந்தொகையினராக மலேசிய நாட்டிற்குள் கொண்டுவரப்பட்டனர். 19ஆம் நூற்றாண்டின் இறுதியிலும் 20 நூற்றாண்டின் தொடக்கத்திலும் தொழில் புரட்சியுடன் உருவாகிய பிரித்தானிய காலனித்துவம் தமது முதலாளித்துவ வயிற்றுப் பசிக்கு உகந்த வகையில் பொருளாதார அரசியல் கொள்கைகளை உருவாக்கிக் கொண்டது.

'எந்தப் பழைய உலகத்திலிருந்து அது தன்னை படைத்துக் கொண்டதோ, அந்தப் பழைய உலகத்தை, தனது தேச எல்லைகளுக்கு அப்பால் கூட வைத்திருக்க அது விரும்பவில்லை. எல்லாத் தேசங்களையும் தனது காலனிய, அரசியல் ஆதிக்க முறைக்கு கொண்டுவர ஆக்கிரமிப்பு யுத்தத்தில் இறங்கியது. நவீன துப்பாக்கிகளையும், பீரங்கிகளையும் பயன்படுத்தியது. 18ஆம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் தனது அரசியல் இராணுவ கட்டுப்பாட்டுக்குள் இந்தியாவைக் கொண்டுவந்து சேர்த்தது. இந்திய மக்கள் தமது பழைய உலகத்தை இழந்தனர். சுயதேவை பொருளாதாரத்தை மிக எளிமையான கருவிகளைக் கொண்டே உற்பத்தி செயலில் ஈடுபட்டிருந்த இந்திய கிராமங்கள் சுயேச்சையாக இயங்கிக் கொண்டிருந்தன. நீர்ப்பாசனம் அரசின் நடவடிக்கையாக இருந்ததனால் ஒவ்வொரு கிராமமும் தமது பொருளூற்பத்திக்கு அரசை சார்ந்தே இருக்க வேண்டி இருந்தது. இவ்விதத்தில் அரச சமூக வாழ்க்கையில் முக்கியத்துவம் பெற்றதாக இருந்தது. இதனை காலனித்துவ அரசின் வருகை உடைத்தெறிந்தது. விவசாயம் சீர்குலைக்கப்பட்டு விவசாயிகள் நடுத்தெருவிற்கு வர பிரிட்டன் காரணமாய் இருந்தது.'²

இவ்வாறாக தென்னிந்திய தமிழ் கிராம மக்கள் வறுமைக்கும் சாதிய அடக்குமுறைக்கும் உட்பட்டு மிகக் கொடுமான வரழ்க்கையை அனுபவித்தனர். ஒரு புறம் நிலப் பிரபுத்துவ பொருளாதாரச் சுரண்டலும், மறுபுறம் சாதிய அடக்குமுறைகளும் இம்மக்களின் வாழ்க்கையை வேதனைக்குள்ளாக்கின. இச்சூழலில் தான் தொழில் புரட்சியும் பிரித்தானிய காலனித்துவ ஆதிக்கமும் இம்மக்களின் வாழ்க்கையில் இன்னொரு அத்தியாயத்தை உருவாக்கியது.

வறுமை, பஞ்சம், பசி இம்மக்களைப் பெரிதும் வாட்டியது. அவர்களை ரொட்டித்துண்டுகளுக்கு முன் மண்டியிட வைத்தது. அவர்கள் பிறந்த மண்ணைத் துறந்து புதுவாழ்வு தேடி வேறு நாடுகளுக்கு செல்ல வேண்டிய நிர்ப்பந்தத்தை உருவாக்கியது. தமது உழைப்புச்சக்தியை குறைந்த விலையில் விற்பதற்குத் தயாரானார்கள்.

பிரித்தானியர்கள் தமது காலனித்துவ ஆதிக்கத்திற்கு உட்பட்ட நாடுகளில் அறிமுகம் செய்யப்பட்ட பெருந்தோட்ட பயிற்ச செய்கையை மேற்கொள்வதற்கு தேவையான ஒப்பந்தக் கூலிகளை அழைத்துச் செல்வதற்கு பல்வேறு போலி விளம்பரங்களை பிரசாரப்படுத்தினர்.

தென்னிந்தியாவில் இருந்து இலங்கை மலையகத்திற்கு அழைத்து வருகின்றபோது தேங்காயும் மாசியும் தேயிலைக்கடியில் இருக்கின்றது என பிரசாரம் செய்யப்பட்டது போன்று, அவர்களை மலேசியாவிற்கு அழைத்துச் சென்றபோது 'காகத்திற்கு சீனி ஊட்டுவதற்காகவே' அழைத்துச் செல்வதாக பிரசாரங்கள் செய்யப்பட்டன.

இவ்வாறு ஒப்பந்தப் பிணைப்பு செய்து கொண்டு தென்னிந்தியாவிலிருந்து மலேசியாவிற்குக் கொண்டுவரப்பட்ட தொழிலாளர்களும் அவர்களோடு இணைந்து வந்த ஏனைய வர்க்கத்தினரும் 'மலேசிய தமிழர்' என்று அழைக்கப்பட்டனர்.

இது இவ்வாறிருக்க ஆரம்ப காலம் தொடக்கம் இறப்பர் தோட்டங்களிலும் ரயில் பாதைகள் அமைக்கும் தொழில்களிலும் துரைமார்களாக (Superintendents) இலங்கையின் யாழ்ப்பாணத் தமிழர்கள் கடமையாற்றி வந்துள்ளனர். யாழ்ப்பாணத் தமிழர்களில் சிலர் காலத்திற்கு காலம் மலேசியாவிற்கு புலம் பெயர்ந்து சென்றுள்ளனர். கடந்த 30 ஆண்டுகளுக்கு மேலாக இலங்கையில் ஏற்பட்டுள்ள போர்ச் சூழலும் இப்புலம் பெயர்வை அதிகரித்துள்ளது. அவர்களில் பலர் மலேசிய பிரஜாவுரிமையும் பெற்றுள்ளனர் என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கவொன்றாகும். 'யாழ்ப்பாணக் கூட்டுறவுச் சங்கம்' என்ற ஒரு அமைப்பும் உருவாக்கப்பட்டுள்ளது. இவ்வமைப்பானது மலேசியாவில் வாழ்ந்துவருகின்ற யாழ்ப்பாணத் தமிழரை பிரதிநிதித்துவப்படுத்துகிறது என்பதை விட அங்கு வாழ்கின்ற யாழ்ப்பாண சமூக அமைப்பின் மேட்டு குடியினரையே பிரதிநிதித்துவப்படுத்துகின்றதொரு அமைப்பாகவே அமைந்து காணப்படுகின்றது.

மிக அண்மைக் காலங்களில் வெளிநாட்டுத் தொழிலாளர்கள் மூன்று, ஐந்து ஆண்டுகளுக்கென ஒப்பந்த பிணைப்பு செய்து கொண்டு மலேசியாவிற்கு வருகின்றனர். அவர்களில் இலங்கை இந்திய தமிழ் தொழிலாளர்களும் அடங்குவர்.

மலேசிய தமிழரும் மேற்குறிப்பிட்ட தமிழரும் தமிழர் என்ற அடிப்படையில் ஒற்றுமை கொண்டிருப்பினும் இவர்களிடையே சமூக பொருளாதார அரசியல் ரீதியாக பாரிய வேறுபாடுகள் காணப்படுவதை அவதானிக்கலாம்.

மூன்றாவது தேசிய இணம்

மலேசிய நாட்டின் சமூகப் பொருளாதாரத்தை வளப்படுத்துவதில் இம் மக்கள் குழுமத்தினருக்கு முக்கிய பங்குண்டு. இவர்கள் ரயில்பாதை, வீதிகள், அமைக்கும் பணிகளிலும் மற்றும் ஈயம் தோண்டும் பணிகளிலும் இறப்பர், செம்பனைத் தோட்ட தொழில்களிலும் ஈடுபட்டனர்.

அவ்வகையில் ஒரு காலகட்ட சூழலில் மலேசிய நாட்டின் சமூக பொருளாதார வளர்ச்சிக்கு பலமான அடித்தளத்தை இட்டதில் மலேசிய தமிழர் முக்கிய பங்களிப்பு நல்கியுள்ளனர். இன்றும் நல்கி வருகின்றனர். மலேசியத் தமிழர் பொதுவாகத் தென்னாட்டில் இருந்து கொண்டு வரப்பட்டவர்கள். அவர்களின் கலாச்சார பண்பாடு பாரம்பரியமானது. தென்னாட்டு தமிழர்களின் கலாசார பண்பாட்டு பாரம்பரியங்களைக் கொண்டிருப்பினும் அவை மலேசிய சூழலுக்கு ஏற்ற வகையில் புதிய பரிணாமம் அடைந்து விளங்குவதை காணலாம். மலேசிய பிரதேச உற்பத்தி அமைப்பும், உற்பத்தியைத் தளமாகக் கொண்டு எழுப்பப்பட்ட சமூகக் கட்டமைப்பும் அவற்றை தீர்மானம் செய்கின்ற உற்பத்தி முறை, உற்பத்தி உறவுகளும் யதார்த்தமாகியுள்ள வர்க்க முரண்பாடுகளே இப்பண்பாட்டை தோற்றுவிக்கின்றன. இம்மாற்றத்தை மலேசிய நாட்டார் பாடல்களில் நாம் காணக் கூடியதாக உள்ளது.

பார் பார் வெள்ளைக்காரன்
 பறங்கித் தலை வெள்ளைக்காரன்
 பறக்கும் கப்பல் ஏறிக்கிட்டு
 பறந்துமே போவானாம்
 சீர் சீர் வெள்ளைக்காரன்
 சீமைத்துரை வெள்ளைக்காரன்
 சீப்புக் காரில் ஏறிக்கிட்டு
 சீறியே போவானாம்
 கார் கார் வெள்ளைக்காரன்
 காக்கிச் சட்டை வெள்ளைக்காரன்
 காச்சு மூச்சன்னு பேசிக்கிட்டு
 கப்பலேறி வந்தானாம்³.

எல்லாரும் போனாப் போலே
 நானும் போனேன் மாங்காய்த்தோப்பு
 மாங்காயைத் திருடிப்புட்டு

மாட்டிக்கிட்டான் பெரியசாமி டோமா
எல்லோரும் போனாப்போலே
நானும் போனேன் சோளக் கொல்லை
சோளக் குருத்த திருடிப்புட்டு
சூடுபட்டான் பெரியசாமி டோமா⁴

போன்ற பாடல்களும் தமிழகத்தில் பாடப்பட்டது போன்று மலேசிய தோட்டப்புறங்களிலும் பாடப்பட்டு வந்தமை அறியக் கூடியதாக உள்ளது. அது தவிர மலேசியத் தமிழரிடையே காணப்படுகின்ற நாட்டார் கதைப்பாடல்களான கோவலன் கண்ணகி, அல்லி அரசாணி, தேசிங்கு ராஜன் கதை , மதுரைவீரன் கதை போன்ற பாடல்கள் தமிழகத்தின் தாக்கத்தைப் பிரதிபலிப்பதாக உள்ளது. இப்பாடல்கள் இங்கு செல்வாக்கு செலுத்துவதற்கான காரணங்கள் யாவை? தமிழகத்தில் பாடப்பட்ட பாடல்கள் அப்படியே இங்கு போற்றப்படுகின்றனவா? மாற்றங்கள் ஏதும் ஏற்பட்டுள்ளனவா? அததகைய மாற்றங்களின் பின்புலம் என்ன? போன்ற விடயங்கள் குறித்து ஆய்வு செய்வது அறிஞர் கடன்.

மலேசிய சூழல் இம்மக்களின் வாழ்வில் புதிய சமுதாயப் பொருளாதார பண்பாட்டுக் கோலங்களை உருவாக்குவதற்கு ஏதுவாக அமைந்தது. இம்மாற்றத்தை மலேசியாவில் தோற்றம் பெற்ற நாட்டார் பாடல்களில் அவதானிக்க கூடியதாக உள்ளது.

தொட தொடன்னு வண்டியிலே
தொரையு வந்திட்டான் கோயிந்தம்மா
தொரையும் வந்திட்டான்

கீச்சு மூச்சு வண்டியிலே
கிராணி வந்திட்டான் கோயிந்தம்மா
கிராணி வந்திட்டான்
ஏத்த உளி பட்டைச் சாக்கு
எங்கடி வைச்சே கோயிந்தம்மா
எங்கடி வைச்சே

அஞ்ச நம்பர் மேட்டுமேலே
அங்கே தான் வைச்சேன் மாமா
அங்கேதான் வைச்சேன்
களைத்துப் போனேன் தேடித்தேடி
காணலை மாமா அதை

காணலை மாமா
 கரடு முரடு சைக்கிளிலே
 கங்காணி வந்திட்டான் கோயிந்தம்மா
 கங்காணி வந்திட்டான்
 எடுத்து வந்த காண்டா வாளி
 எங்கடி வைச்சே கோயிந்தம்மா
 எங்கடி வைச்சே
 ரண்டா நம்பர் மேட்டுமேலே
 இங்கே தான் வைச்சேன் மாமா.⁵

புதியதோர் பொருளாதார அமைப்பில் புதியதொரு வாழ்க்கை உற்பத்தி முறையை உடைய மலேசிய பெருந்தோட்டத் துறையில் மலேசிய தமிழரிடையே ஏற்பட்ட புதிய அனுபவங்கள், உணர்வுகளை மேற்குறித்த பாடல்களில் தரிசிக்க கூடியதாக உள்ளன.

மலேசியாவில் அரசியல், பொருளாதார, சமூக வாழ்வில் மலேசியத் தமிழர் ஒரு தனித்துவமான பண்பாட்டைக் கொண்டவர்களாகக் காணப்படுகின்றனர். மலேசியாவில் வாழ்கின்ற பிறமக்கள் தொகுதியினரான சீனர்கள், மலாயர்கள் மற்றும் ஏனைய இனத்தவர்களிலிருந்து பிரித்தறியக் கூடிய உடலமைப்பு குணநெறிகளைக் கொண்டதோர் சமூகமாக விளங்குகின்றனர். இப்பின்னணியில் அம்மக்களின் அரசியல், சமூக, பொருளாதார பண்பாட்டு அம்சங்கள் குறித்து நோக்குகின்ற போது இம்மக்கள் மலேசிய நாட்டின் மூன்றாவது தேசிய இனமாக அங்கீகரிக்கப்பட வேண்டும் என்ற குரல் நியாயமானதே.

மலேசிய தமிழர்கள் குறிப்பாக அடிநிலை மக்கள் எங்கிருந்தோ வந்து தயாராக இருந்த பொருளாதார வாய்ப்புக்களை அபகரித்துக் கொண்ட மக்கள் அல்லர். எந்தவொரு நாகரிக சமூகத்தின் மூலத்தைப் போலவே காடுகளை அழித்து வளமாக்கி புதியதோர் பொருளாதார துறையை ஏற்படுத்திக் கொண்டவர்கள். இவர்கள் அமைத்த இந்தப் பொருளாதாரத் துறையும் அவை சார்ந்த அமைப்புகளும் இன்று மலேசிய நாட்டின் ஆதாரமாக விளங்குகின்றன. இந்த மக்களின் வரலாறும் உருவாக்கமும் யாரையும் போலவே இவர்களும் இம்மண்ணின் மக்களே என்பதை ஆதாரப்படுத்துகின்றன. ஒருபுறமான காலனித்துவ ஆதிக்கமும் மறுபுறமான சமூகவுருவாக்கமும் இணைந்து தாம் தனித்துவமான தேசிய

இனம் என்ற உணர்வை உருவாக்கியுள்ளது எனலாம். இன்றுவரை இவர்கள் பல்வேறு விதமான சுரண்டல்களுக்கும் ஒடுக்கு முறைகளுக்கும் உட்பட்டு வருகின்றனர். ஒரு தேசிய இனத்தின் எழுச்சி பற்றிய கருத்தினை முன்வைக்கும் ஒரு பிற்போக்குவாதியின் பார்வையும் ஒரு மார்க்ஸிய வாதியின் பார்வையும் அடிப்படையில் முரண்பட்ட சிந்தாந்தங்களைக் கொண்டவையாகும். மலேசிய தேசிய இனத்தின் வளர்ச்சியை உழைக்கும் மக்கள் நலன் சார்பான கண்ணோட்டத்தில் நோக்குவது அதன் ஆரோக்கியமான வளர்ச்சிக்கு வழிபோலும்.

ஆனால் இன்றுவரை மலேசிய அரசாங்கமும் ஏனைய ஏகபோக சக்திகளும் இம்மக்களைக் குறிப்பதற்காக 'இந்தியத் தமிழர்' என்ற அடையாளத்தையே உபயோகித்து வருகின்றனர். இப்பதமானது மலேசிய பெருந்தேசியவாதிகளும் ஏகபோக வர்க்கத்தினரும் இம்மக்களை எவ்வாறு நோக்குகின்றார்கள் என்பதனை எடுத்துக் காட்டுகின்றன. ஓர் உறுதியான இன, மத, மொழி, அரசியல், பொருளாதார, பிரதேச வேறுபாடுகளைக் கொண்டிருக்கின்ற இம்மக்கள் மலேசியத் தமிழர் என்ற உணர்வையே கொண்டு காணப்படுகின்றனர்.

மலேசியாவில் இந்தியத்தமிழர்கள் என்று அழைக்கக்கூடிய அதே சமயம் மலேசியத்தமிழருடன் எவ்வித தொடர்பும் இல்லாத இந்திய தமிழரும் மலேசியாவில் வாழ்ந்து வருகின்றனர். பொதுவாக இவர்கள் மலேசிய தரகு முதலாளிகளுடன் ஏகபோக வர்த்தக உறவுகளை ஏற்படுத்திக் கொள்கின்றவர்களாவர். இந்திய மலேசிய நட்புறவின் மூலம் கிடைக்கின்ற சகலவிதமான சலுகைகளையும் இவ்வர்க்கத்தினரே அனுபவித்து வருகின்றனர். இத்தகைய நலனின் பின்னணியில் தான் மலேசிய தமிழர் சமுதாயத்தில் தோன்றிய தரகு முதலாளித்துவ வர்க்கம் உழைக்கும் வர்க்கத்தினரை தமக்கு சாதகமாக காட்டி அதனுடாகத் தமக்கு சாதகமான நலன்களை பாதுகாத்துக் கொள்வதற்காகவே 'இந்தியத் தமிழர்' என்ற பதத்தை பிரயோகித்துக் கொண்டனர்.

தேசிய சிறுபான்மை இனத்தரகு முதலாளித்துவ வர்க்கம் பொருளாதாரத் துறையில் ஆதிக்கம் செலுத்தும் போக்கு மலேசியாவிற்கு மட்டும் உரித்தானதொன்றல்ல. பர்மாவிலே இந்திய நிலவுடைமையாளர்களும் பூர்ஷ்வாக்களும், இந்தோனேசியா, பிலிப்பைன்ஸ் போன்ற நாடுகளில் சில பூர்ஷ்வாக்களும், மலேசியாவில் சீன இந்திய பூர்ஷ்வாக்களும்

இவ்வாறே ஆதிக்கம் செலுத்தினர். இதற்கான காரணம் யாதெனில் தென்கிழக்கு ஆசிய நாடுகளில் மூலதனத்துவ வளர்ச்சி மிகவும் மந்தமாக இருந்தபடியால் ஓரளவு வர்த்தக மூலதனத்துவ வளர்ச்சி பெற்ற அண்டை ஆசிய நாடுகளைச் சேர்ந்த பூர்ஷ்வாக்கள் வர்த்தகத்துறையைக் கைப்பற்றிக் கொண்டனர் என்பதேயாகும்.⁶

இவ்விடத்தில் மலேசியாவின் சூழலை இலங்கையுடன் ஒப்பிட்டு நோக்குவது பொருத்தமானதாக அமையும். 'இங்கு நகரத்தை மையமாகக் கொண்ட பெரும் வர்த்தக பூர்ஷ்வாக்கள் தேசிய சிறுபான்மை இனத்தைச் சேர்ந்தவர்களாக இருந்தார்கள். அதே சமயம் அவர்களோடு எவ்வித தொடர்பும் இல்லாத அதே சமூகத்தைச் சார்ந்த பெருமளவு மக்கள் பெருந்தோட்டங்களில் வாழ்ந்து கொண்டு தனியான மக்கள் குழுவாக உருவாகிக் கொண்டிருந்தார்கள். உள்நாட்டு பூர்ஷ்வாக்கள் தோன்றி வளர ஆரம்பித்த போது இந்த 'அந்நிய பூர்ஷ்வாக்களுக்கு' எதிரான தேசிய வாதம் கிளப்பப்பட்டது. அத்தேசிய வாதம் பெருந்தோட்டத் தொழிலாளருக்கு எதிராகவும் திசை திரும்பியது. அதைவிட முக்கியமான விடயம் யாதெனில் அதுவரை தம் சமூகத்தைப் பற்றி கவலைப்படாத தேசியச் சிறுபான்மைப் பூர்ஷ்வாக்கள் தமக்குப் பிரச்சனை வந்தபோது தமக்கு எதிராகத் தேசியவாதம் எழுப்பப்பட்டபோது தம்மைப் பாதுகாத்துக் கொள்வதற்காக தொழிலாளரிடம் ஓடினர். அவர்கள் மத்தியில் தேசிய வாதத்தை தட்டி எழுப்பி அவர்களை ஸ்தாபனப்படுத்தினர். ஒடுக்கு முறைக்கு எதிரான குரல் கொடுத்தனர். தேசிய இயக்கங்களைத் தொடக்கி தலைமை தாங்கினர்'.⁷

மறுபுறமாக மலேசியத் தமிழர் என்ற உணர்வும் அதன் வெளிப்படான தேசியமும் மலேசிய தோட்டத் தொழிலாளர்களை அடிப்படையாகக் கொண்டு எழுந்தனவாகும்.

சாதியம்

மனித சமுதாயத்திலே ஏற்றத் தாழ்வுகள் தோன்றிய பின்னர் மேற்கூலகம் வர்க்கங்களாக பிளவுபட்டது போன்று இந்திய சமுதாய அமைப்பானது சாதியத்தால் பிளவுபட்டது. மேலைய நாட்டார் வருகையின் காரணமாக இந்திய சமுதாயத்திலே சிற்சில மாற்றங்கள் ஏற்பட்ட போதிலும் சாதிய அமைப்பை அடிப்படையாகக் கொண்ட சமூகவமைப்பே இன்னும்

காணப்படுகின்றன. இது குறித்து பேராசிரியர் க. கைலாசபதி பின்வருமாறு குறிப்பிடுகின்றார்:

‘இந்திய சமுதாயம் பல்வேறு சாதிகளின் வலைப்பின்னலாகவே இயங்கி வந்தது. ஏனெனில் தொடக்கத்திலே வைதீக நெறியின் அடிப்படையிலே நால்வருணப்பாகுபாடு நிலவிய போது அது ஓர் இந்து மத நிறுவனமாயிருந்தது.’⁸ ஆனால் காலப்போக்கில் பெருகிக் கொண்டே போன சாதிய தர்மமானது இந்திய நிறுவனமாயிருந்தது.

தென்னிந்திய சாதிய முறையின் தாக்கத்தை மலேசிய தமிழர் பண்பாட்டிலும் காணக்கூடியதாயிருந்தது. மலேசியாவின் புதிய சூழலுக்கு ஏற்ப அவை பரிணாமம் அடைந்து இருப்பதை உணரலாம். அந்த வகையில் மலேசிய தமிழர் பண்பாட்டில் காணப்பட்ட சாதிய முறையானது தென்னிந்திய சமுதாய அமைப்பு முறையிலிருந்து மாறுபட்டதொன்றாகவே காணப்படுகின்றது. மலேசியத் தமிழர்களில் பெரும்பாலானோர் தோட்டத் தொழிலாளர்களாக இருந்தமையினாலும் தோட்டப்புற வாழ்க்கையை மையமாகக் கொண்டிருந்தமையினாலும் சாதியத்தின் இறுக்கமான உறவுகள் படிப்படியாக தளர்ச்சியடைந்துள்ளன.

காலனித்துவம் தொடக்கி வைத்த முதலாளித்துவ வர்க்க அடிப்படையிலான உறவுகள் அடிநிலையில் வாழ்ந்த உழைப்பாளர்கள் யாவரையும் இழிவானவர்களாகவே கருதின. முகாமைத்துவ வர்க்கத்தினரும் ஏனைய இதர வர்க்கத்தினரும் தொழிலாளர்களின் வாழ்க்கையிலிருந்து வேறுபட்டு இருந்தனர். இப்பின்னணியில் சகல சாதிகளையும் சேர்ந்த தொழிலாளர்கள் ஒரேவிதமான வாழ்வியல் பின்னணிகளைக் கொண்டிருந்தமையிலும் அவர்கள் முகம் கொடுக்க வேண்டிய பிரச்சனைகள் ஒரேமையத்தைக் கொண்டிருந்தமையினாலும் இவர்கள் இடையே இருந்த சாதிய உணர்வுகள் படிப்படியாகத் தளர்ந்து வர்க்க உணர்வுகள் மேலோங்குவதற்கு ஏதுவாக அமைந்தன. இது இவ்வாறிருக்க தென்னிந்திய சாதிய தாக்கத்தின் விளைவாக அச்சாதிய அமைப்பானது பொருளாதாரத் துறையில் தாக்கம் செலுத்தாத போதிலும் கலாசார பண்பாட்டுத் தளங்களில் பாரிய தாக்கத்தை ஏற்படுத்துவதாக அமைந்திருந்தது.

சமகாலத்தில் உருவான உலகமயமாதல் சூழலானது மனிதர்களிடையே போட்டி உணர்வை வளர்த்து ஒருவரை ஒருவர் முந்திச் செல்வதற்கு எதனையும் செய்யலாம் என்ற தனிமனித முனைப்பை ஏற்படுத்தியது.

இச்சூழலானது மானிட விடுதலையை முன்னெடுக்கும் வர்க்க போராட்டத்தைச் சிதைப்பதற்காக இன, மத, மொழி, சாதி, பால், பிரிவினைகளை வளர்த்துத் தீவிரப்படுத்தியது.

இப்பின்னணியில் மலேசியாவில் இன்று சாதிய உணர்வு முனைப் படைந்து வருகின்றது. பல சாதிய சங்கங்கள் உருவாகி வந்துள்ளன. எடுத்துக்காட்டாக வன்னியர் சங்கம், முக்குலத்தோர் சங்கம் போன்ற வற்றை உதாரணமாக குறிப்பிடலாம். இச்சங்கங்களை வளர்ப்பதற்காக தமிழகத்தைச் சேர்ந்த நடிகர்கள் வரவழைக்கப்படுகின்றனர். 2006ஆம் ஆண்டு பல பிரதேசம் சார்ந்த முக்குலத்தோர் சங்கம் நடிகர் திரு. எஸ். எஸ். இராஜேந்திரன் அவர்களையும், மலேசிய வன்னிய சங்கத்தின் அழைப்பின் பேரில் டாக்டர். இராமதாஸ் அவர்களையும் மலேசியாவிற்கு அழைத்திருந்தமை இவற்றுக்கு எடுத்துக்காட்டுகளாகக் கூறலாம்.

மறுபுறமாக மலேசியாவில் கட்சிகளை உருவாக்குகின்ற பொழுதும் அவை சாதிய அடிப்படையிலேயே உருவாகின்றன. குறிப்பாக மலேசிய இந்தியன் காங்கிரஸ் பெரும்பாலான தலித் மக்களைக் கொண்ட ஒரு அமைப்பாகக் காணப்பட்டனும் அதன் தலைமைத்துவம் தாழ்த்தப்பட்டோரைப் புறக்கணிப்பதாகவே அமைந்து காணப்படுகின்றது. இவ்வமைப்பின் தலைவரான டத்தோ சாமிவேலு அவர்களின் விசுவாசமான துதி பாடிகளில் ஒருவரான டத்தோ எம்.ஜீ பண்டிதன் தமக்கான பதவி பற்றி சிந்தித்தபோது ம.இ.க. விலிருந்து விலகி அகில மலாய இந்தியர் முன்னேற்ற முன்னணி (All Malaysian Indian Progressive Front) என்ற அமைப்பை உருவாக்கினார். தன்னைத் தாழ்த்தப்பட்டவர் என்ற அடையாளத்துடன் தலித் மக்களை ஒன்றிணைக்கும் செயற்பாடுகளில் ஈடுபட்டார். ஒருவகையில் தாழ்த்தப்பட்டவர்கள் அனைவரும் ஒன்று சேர்வோம் என்ற இவர்களின் கோசத்தின் பின்னணியில் பறையர் சமூக மேட்டுக்குடியினரின் மேலாதிக்கமே காணப்படுகின்றது. இவ்வியக்கத்தில் முக்கியமாக பள்ளர்களும் அருந்ததியர்களும் புறக்கணிக்கப்பட்டனர். ம.இ.கா போல தமது கட்சியையும் ஆளும் வர்க்கத்துடன் இணைந்தே செயற்பட வேண்டும் என்ற சிந்தனையை முன் வைத்தார். அவ்வகையில் பரந்துபட்ட தமிழர் சமுதாயமானது மலேசியத் தமிழர் என்ற அடிப்படையில் அவர்கள் இணைவதைத் தடுத்ததுடன் சாதிய அடிப்படையில் மக்களைப் பிரித்து அவர்களை அதிகார வர்க்கத்திடம் காட்டி அற்ப சலுகைகளைப் பெறு

வதையே முக்கிய நோக்கமாக கொண்டிருந்தனர். இது குறித்து மலேசிய எழுத்தாளர் மு. வரதராசு அவர்கள் பின்வருமாறு குறிப்பிடுகின்றார். 'பண்டிதனும், ஆளும் கட்சியினருக்கு துதிபாடி பிழைப்பு நடத்தி வருகின்றார். ம.இ.கா. போல தமது கட்சியையும் ஆளும் கட்சியுடன் இணைத்துவிட வேண்டும் என்பதற்காக கடந்த 10 ஆண்டுகளாக முயல் கிறார். ஆளும் கட்சிக் கூட்டணியில் இணைவதைத் தவிர வேறு எந்த செயல் திட்டமும் அவருக்கு இல்லை. அங்கு தலித்துக்களுக்கும் தமிழர் களுக்கும் எதிரான நடவடிக்கைகளை எல்லாம் கண்டிக்காமல் துதிபாடுவது ஒன்றையே நோக்கமாகக் கொண்டிருக்கிறார்.' இவ்வகையில் மலேசிய தமிழர்களின் பண்பாட்டில் சாதியம்⁹ தாக்கம் செலுத்துவதாக அமைந்து காணப்படுகின்றது.

இனவாடுக்கு முறைகள்

இலங்கை மலையகத்தைப் போன்று ஒரு தொழிலாளி ஓய்வு பெற்றபின் தொடர்ச்சியாக அக்குடியிருப்பில் வாழக் கூடிய உரிமை மலேசிய தோட்டத் தொழிலாளிக்கு இல்லை. இதன் காரணமாக ஓய்வு பெறுகின்ற தொழிலாளர்களும் அவர் சார்ந்த குடும்பமும் (குடும்பத்தில் எவரேனும் வேலையற்று இருப்பின்) வேறு இடங்களுக்கு புலம் பெயர்ந்து செல்ல வேண்டிய சூழல் உருவாகியுள்ளது.

அவ்வகையில் தோட்டத் தொழிலாளர் எதிர்நோக்கும் பிரச்சனை களில் அதி முக்கிய பிரச்சனை சொந்த வீட்டுப் பிரச்சனைதான். ஒரு தொழிலாளி தன்னுடைய ஆயுட்காலம் முழுவதும் தோட்ட முதலாளி களுக்கு உழைத்து விட்டுத் தன்னுடைய ஓய்வு காலத்தில் தங்குவதற்கு ஒரு குடிசை கூட இல்லாத நிலையில் உழலுகின்ற ஒரு நிலையை உருவாக்கி வைத்துள்ளார்கள்.

ஆண்டாண்டு காலமாக தோட்டத்தில் உழைத்த தொழிலாளர்கள் தங்களுடைய ஓய்வுகாலச் சலுகைகள் பெற வேண்டுமானால் முதலில் தாங்கள் குடியிருந்து வரும் முதலாளிகளுக்குச் சொந்தமான வீட்டை காலி செய்ய வேண்டும். இதுதான் ஒப்பந்தம். இந்த மாபெரும் மோசடி ஒப்பந்தத்தை முதலாளிகளும் தொழிற்சங்கமும் செய்துள்ளனர்.

இவ்வாறாக பல்வேறுவிதமான பிரச்சனைகளைத் தொழிலாளர்கள் குடியிருப்பு தொடர்பில் அனுபவித்து வருகின்றனர். இச்சதித்திட்டங்

களுக்கு எதிராகத் தொழிலாளர்கள் ஆங்காங்கே சில போராட்டங்களை நடத்தி வந்திருப்பினும் அவை ஒரு இயக்கம் சார்ந்த போராட்டமாக வளர்த்தெடுக்கப்படவில்லை என்பது குறிப்பிடத்தக்கதொன்றாகும். மறுபுறமாக இந்நிகழ்ச்சித் திட்டங்கள் யாவும் மலேசியத் தமிழர் பரந்து பட்ட பிரதேசத்தில் ஓர் இனமாகக் கூடி வாழ்வதைச் சிதைக்கின்றன. அவர்களுக்கான சுயநிர்ணய உரிமைக்கான, தமது இனத்துவ அடையாளத் திற்கான போராட்டங்களை முன்னெடுக்க முடியாத வகையில் இக்குடியேற்ற திட்டங்கள் இடம்பெற்று வருகின்றன.

மலேசியத் தமிழர்களின் கலாசாரப் பண்பாட்டு பாரம்பரியங்கள் நாளுக்குநாள் சிதைக்கப்பட்டு வருகின்றன. மலேசிய அரசாங்கமானது இஸ்லாமிய அடிப்படை வாதத்தை முனைப்பு படுத்தியுள்ளதுடன் ஏனைய மக்கள் குழுமத்தினரின் பண்பாட்டு பாரம்பரிய அடையாளங்களை நாளுக்குநாள் அழித்து வருகின்றது. மலேசியாவில் பல பிரதேசங்களில் உள்ள இந்து கோயில்கள் இடித்து உடைக்கப்பட்டுள்ளன. கோயில்களுக்கு சொந்தமான பல நிலங்கள் அரசால் அபகரிக்கப்பட்டுள்ளன.

இவ்வகையில் நோக்குகின்ற போது மலேசியத் தமிழர்களின் கலாசார பண்பாட்டுக் கூறுகள் திட்டமிடப்பட்ட வகையில் மலேசிய பெருந்தேசிய வாதிகளால் சிதைக்கப்பட்டு வருகின்றன. இலங்கை போன்ற நாடுகளில் சிங்கள பெருந்தேசிய வாதிகள் சிறுபான்மையினருக்கு எதிராக எத்தகைய கலாசார பண்பாட்டு ஒடுக்குமுறைகளை மேற்கொண்டு வருகின்றார்களோ அவ்வாறே மலேசியாவில் மலாய் பெருந்தேசியவாதிகள் தமிழர்களுக்கு எதிரான கலாசார பண்பாட்டு ஒடுக்கு முறைகளை நடாத்தி வருகின்றனர்.

உலகமயம் என்பது ஒருபன்முக நிகழ்ச்சிப் போக்கு. இது பொருளாதார, சமூக, அரசியல், பண்பாட்டுத் தளங்களில் முக்கிய தாக்கம் செலுத்தி வருகின்றது. இன்று உலகமயமாதல் என்கின்ற சிந்தனைப் போக்கானது ஏகாதிபத்திய சிந்தனைப் போக்காகவே வெளிப்பட்டு நிற்கின்றது. இதனை முதலாளித்துவ வளர்ச்சியின் புதிய கட்டம் என்பர்.

ஏகாதிபத்திய நாடுகள் தமது தேச எல்லையைக் கடந்து ஏனைய நாடுகளில் தமது மூலதனத்தை முதலீடு செய்து அந்நாடுகளின் வளங்களை ஈவு இரக்கமற்ற முறையில் சுரண்டுகின்றனர். தமது ஏகபோக நலன் களுக்குச் சாதகமாகப் பண்பாட்டு கூறுகளையும் அந்நாடுகளில் உருவாக்க முனைகின்றனர். இப்போக்கை நாம் மலேசியாவில் இடம்பெற்று

வருகின்ற தொழிந்துறை வளர்ச்சியிலும் காணக்கூடியதாக உள்ளது. இன்று மலேசியாவில் அமெரிக்கா, ஐப்பான். போன்ற நாடுகளின் தனியார் கம்பனிகள் அதிகரித்து வருகின்றன. வெளிநாட்டு நிதி முதலீட்டின் மூலமாக நாட்டை அபிவிருத்தி செய்தல் என்ற திட்டங்களின் மூலம் இந்நாடு கொள்ளையடிக்கப்படுகிறது. குறிப்பாக இவ் அபிவிருத்தித் திட்டங்களும் தமிழரைப் பெரிதும் பாதித்து வருகின்றன. நகர அபிவிருத்தித் திட்டங்களினூடாகத் தமிழரை ஓர் இனமாகக் கூடிவாழ்ந்த பிரதேசங்கள் சுவீகரிக்கப்பட்டு அவர்கள் வேறு இடங்களுக்குப் பலவந்தமாக அந் நிலங்களில் இருந்து வெளியேற்றப்படுகின்றனர். எடுத்துக்காட்டாக கோலாலம்பூர், சலாம் முதலிய பிரதேசங்கள் தமிழர் ஓர் இனமாக வாழ்ந்த பிரதேசமாகக் காணப்பட்டன.

தொழில்கள்

மலேசியத் தமிழர் மிகக் குறைந்த தொகையினர் தனியார் கம்பனிகளிலும், விரல் விட்டு எண்ணக் கூடியவர்கள் ஏனைய அரச தொழில்களிலும் ஈடுபடக் கூடியவர்களாகக் காணப்படுகின்றனர். பெரும்பாலானோர் அடிநிலை உழைப்பவர்களாகவே காணப்படுகின்றனர். ஆரம்ப காலங்களில் மலேசிய தமிழர் பெரும்பாலானோர் இரப்பர் தோட்டங்களிலும், ரயில் பாதை அமைத்தல், ஈயம் தோண்டுதல், ஆகிய தொழில்களிலும் ஈடுபட்டுவந்தனர்.

ஆரம்ப காலங்களில் சிறு அளவிலாக பயிர்செய்யப்பட்ட செம்பனைப் பயிர் செய்கையானது காலப் போக்கில் அதன் அருமை அதிகரிக்க முக்கிய பெருந்தோட்டப் பயிர் செய்கை முறையாக வளர்ந்து வந்துள்ளது. செம்பனைத் தோட்டங்களில் வேலை செய்கின்ற தொழிலாளியொருவர் ஒரு நாளைக்கு குறைந்தது ஒருசொட்டு இரத்தத்தையாவது சிந்தியே உழைக்க வேண்டிய நிலை காணப்படுகின்றது. அத்துடன் இத்தோட்டங்கள் யாவும் தனியாருக்கு விற்கப்பட்டதன் விளைவாக மக்களின் கூலி குறைக்கப்பட்டுள்ளதுடன் வேலைச் சமையும் அதிகரிக்கப்பட்டுள்ளது. இத்தோட்டங்களை பெருமளவிற்கு வாங்கியவர்கள் சீன முதலாளிகள். சீனர்கள் பொதுவாகவே கடின உழைப்பில் ஈடுபடுகின்றவர்கள் என்ற வகையிலும் இன்று அவர்கள் பணம் சம்பாதிப்பதையே முக்கிய இலக்காகக் கொண்டிருக்கின்றமையாலும் மலேசிய தோட்டத் தொழிலாளர்களின்

ஆன்மா நசுக்கப்பட்டு அவர்களின் உடலுழைப்புப் பிழிந்து எடுக்கப் படுகின்றது. ஏற்கனவே தொழிலாளருக்கு வழங்கப்பட்ட அடிப்படையான வசதிகள் கூட இன்று மறுக்கப்பட்டு வருகின்றன.

மறுபுறமாக இந்நாட்டுத் தொழிலாளருக்குப் பதிலாக பிற நாட்டுத் தொழிலாளர்களை (தற்காலிக தொழிலாளர்கள்) பயன்படுத்துகின்ற சூழல் இன்று மலேசியாவில் உருவாகி வருகின்றது. குறுகிய கால ஓட்பந்தத்தின் அடிப்படையில் சட்டரீதியாகவும் சட்டமுரணானதாகவும் வேலை தேடி மலேசியாவிற்கு வருகின்ற வெளிநாட்டு தொழிலாளர்கள் (குறிப்பாக இந்தோனேசியா, மியன்மார், லாவோஸ், இலங்கை, இந்தியா முதலிய நாடுகளிலிருந்து) குறைந்த கூலிக்கு தமது உழைப்பை விற்பவர்களாகக் காணப்படுகின்றனர். எடுத்துக்காட்டாக மலேசிய தொழிலாளர்கள் 25 வெள்ளிகளுக்கு (Rm) வேலை செய்பவர்களாகக் காணப்பட்டால் வெளிநாட்டுத் தொழிலாளர்கள் 15 வெள்ளிக்கு (Rm) வேலை செய்யத் தயாரானவர்களாகக் காணப்படுகின்றனர். எனவே தனியார் கம்பனிகள் வெளிநாட்டுத் தொழிலாளர்களை வேலைக்கமர்த்தவே விரும்புகின்றனர். இவ்வாறு மலேசியத் தொழிலாளர்களுக்கு எதிராகப் பிறநாட்டு தொழிலாளர்களை பயன்படுத்துகின்ற நிறுவனங்கள் அத் தொழிலாளர்களின் உழைப்பையும், உதிரத்தையும் கசக்கி பிழியவும் தயங்குவதில்லை.

இந்த நிலைமைகள் காரணமாக தோட்டங்களில் இருந்து தொழிலாளர் வெளியேறிச் செல்கின்ற நிலைமை உருவாகியுள்ளது. இவர்களில் பெரும்பாலானோர் நகரை ஒட்டி கீழ்நிலை தொழில்களில் ஈடுபட்டு வருகின்றனர். விரல் விட்டு எண்ணக் கூடியவர்களே சாரதிகளாகவும் மற்றும் தற்காலிகமாக தனியார் கம்பனிகளில் கிடைக்க கூடிய மத்தியதர தொழில்களிலும் ஈடுபட்டு வருகின்றனர். சிலர் அத் தோட்டங்களிலே கங்காணிகளாகவும், அலுவலகப் பணிகளிலும், மற்றும் செம்பனைப்பயிர்களுக்கு இடையில் வளர்கின்ற களையெடுக்கின்ற தொழில்களிலும் ஈடுபட்டு வருகின்றனர். இவ்வாறிருக்க ஓட்பந்தக்காரர்களின் கீழ் கொத்தடிமை முறையில் வாழ்ந்து வருகின்ற தமிழ் தொழிலாளர்களும் மலேசியாவில் காணப்படுகின்றனர். ஓட்பந்தக்காரர்கள் தம்மிடம் பெற்ற கடன்களுக்காக இவர்களைத் தமது சொந்த அடிமைபோல் நடத்துகின்றனர். இவர்களின் அனுமதியின்றி அவர்கள் வெளியில் செல்லுகின்ற உரிமையோ, அல்லது வேறு எவருடனும் தொடர்பு கொள்கின்ற உரிமையோ அவர்களுக்குக் கிடையாது. இவர்கள்

உழைப்பில் ஈடுபடாத போதோ அல்லது தமக்கு வெறுப்பு வருகின்ற போதோ அவர்களைத் தடி கொண்டு அடிக்கின்ற உரிமையையும் இவர்கள் பெற்றிருந்தார்கள். தமக்கு அடிமைகளாய் இருக்கின்ற பெண்களைப் போகப் பொருளாகவும் பாவித்து வருகின்றனர். பருவம் அடையாத பெண்களை இந்த ஒப்பந்தக்காரர்கள் கற்பழிப்பு செய்த சம்பவங்கள் ஏராளம். இவர்கள் அரசு துறை சார்ந்தவர்களையும் பொலிசாரையும் தமக்குச் சாதகமான வகையில் திசை திருப்பிக் கொள்கின்றனர்.

இரப்பர், செம்பனைத் தோட்டங்களில் தொழிலாளர்களை வழங்கு வதற்கான ஒப்பந்தங்கள் செய்து தமக்கு அடிமையாகக் கொண்டுவரப்பட்ட தொழிலாளர்களை அத் தொழில்களில் ஈடுபடுத்திக் கொள்ளை லாபம் சம்பாதிக்கின்றார்கள். மிகச் சொற்ப கூலியையே அத்தொழிலாளருக்கு வழங்கி வருகின்றனர். அக் கூலியானது அவர்களின் வயிற்றை நிரப்பிக் கொள்ளக் கூட போதாது. அத்துடன் தேவையேற்படின் தமக்குக் கீழ் இருக்கின்ற தொழிலாளர்களை வேறொரு முதலாளிக்கு விற்பனை செய்யக் கூடியவர்களாகவும் காணப்படுகின்றனர். இவ்வடிமை முறையானது இந்தியாவில் இருந்த பண்ணை அடிமை முறையை விடக் கொடூரமானது.

கல்வி உரிமைகள்

மலேசியத் தமிழர்கள் கூட்டாக அரசமைப்புச் சட்டத்தின்படி மலேசிய நாட்டின் அனைத்து உரிமைகளையும் கொண்ட குடிமக்களாவர். அந்த உரிமைகளில் ஒரு தனிமனிதன் ஒரு சமூகம் விரும்பும் இலக்குகளை அடைவதற்கு, சுதந்திரமாக வாழ்வதற்கு, முன்னேறுவதற்கு, மேம்பாடு அமைவதற்கு பாதுகாப்புப் பெறுவதற்கு உரிய உரிமைகளும் அடங்கும். அமைதியாகவும், சுபிட்சமாகவும் வாழ்வதற்கு இவ்வுரிமைகள் குடிமக்களுக்கு உரித்தாகுமென அந்நாட்டின் அரசியலமைப்புச் சட்டத்தில்தான் பிரகடனப்படுத்தப்பட்டுள்ளது.

தமிழ் மொழி மலேசியத் தமிழர்கள் ஒப்பந்தப் பிணைப்பின் அடிப்படையில் கூலிகளாகக் கொண்டு வருவதற்கு முன்னரே வணிகர்கள், ஆட்சியாளர்கள் மற்றும் அவர்களைத் தொடர்ந்து வந்த படையினர் மூலமாக அந்நாட்டை வந்தடைந்தது. 'முன்சி' அப்துல்லா (1796... 1854) தான் தமிழ்க்கல்வி கற்க அனுப்பப்பட்டது பற்றி கூறியிருக்கிறார். தமிழ்

மொழி எல்லோராலும் பயன்படுத்தப்பட்ட ஒரு பொது வணிக மொழியாக இருந்ததால் அவரின் தந்தை அவரை தமிழ் கற்கச் செய்தார். மலாக்காவில் உயர்நிலையில் இருந்த அனைவரும், வர்த்தகத்தில் ஈடுபட்டிருந்த அனைவரும் தமிழ் கற்றிருந்தனர். ஆனால் தாய் மொழியை (மலாய்) கற்க வேண்டிய தேவையில்லாமல் போய்விட்டது என்றார். ("Munshi Abdullah himself is said to have referred to Tamil as a universal language and that there was no necessity for studying the 'mother tongue' meaning Malay")¹⁰.

மலாக்காவில் மட்டுமன்று ஏனைய கெடா, பேராக், பகாங் முதலிய மாநிலங்களிலும் தமிழ் மொழி சிறப்பு பெற்று விளங்கியதை அறியக் கூடியதாக உள்ளது. அத்துடன் ஆங்கிலேயர் ஆட்சிக்காலத்தில் பல நிலப்பத்திரங்கள் தமிழில் எழுதப்பட்டிருந்தன. 'இத்தகைய தேவையின் பின்னணியில் தமிழ் மொழி மூலமாக பாடசாலைகள் பல தோற்றம் பெற்றன. அவ்வகையில் மலேசியாவில் தோன்றிய முதல் தமிழ்பள்ளி 1816 ஆம் ஆண்டில் பினாங்கில் கிறித்துவர்க்களால் ஆரம்பிக்கப்பட்டது. இன்னும் 10 ஆண்டுகளில் தமிழ் பள்ளிகளின் வரலாறு இருநூற்றாண்டு களை அடையும். முதல் சீனப் பள்ளி 1815ஆம் ஆண்டில் தொடங்கியது. பிரிட்டிஷார் காலத்தில் தோட்டங்களிலும், நகர்ப் புறங்களிலும் தமிழ் பள்ளிகள் தோன்றின. பொருளாதார வளமற்ற தமிழ்ப்பள்ளியில் தோட்ட உரிமையாளர்களின் தயவிலும் அரசாங்க உதவியாலும், இன்னும் சில தனியாரின் ஆதரவோடும் வளர்ந்த தமிழ் பள்ளிகள் நாடு சுதந்திரமடைந்த காலக்கட்டத்தில் எண்ணிக்கையில் 888 ஆக இருந்தன. சீனப் பள்ளிகளின் எண்ணிக்கை 1343 ஆகும். காலனித்துவ ஆட்சிக் காலப்பகுதியில் தான் மலேசிய நாட்டில் தமிழ் பள்ளிகள் தோன்றின. 1900 ங்களில் அந் நாட்டிற்கு அதிகமாக வந்திறங்கிய தோட்டத் தொழிலாளர்களுக்காக பிரித்தானிய அரசு 1912 இல் தொழிலாளர் சட்டத்தை இயற்றியது. இச் சட்டத்தின் மூலமாகத் தோட்ட தொழிலாளர்களின் பிள்ளைகளுக்காக தோட்ட நிர்வாகம் தமிழ் பள்ளிகளை உருவாக்கியது.¹¹

1930 இல் 333ஆக இருந்த தமிழ் பள்ளிகள் 1938இல் 547 ஆக அதிகரித்தது. 1947 இல் 741ஆகவும் 1957 இல் 888ஆகவும் தமிழ் பள்ளிகளின் எண்ணிக்கை அதிகரித்தது. மலேசியத் தமிழர்களிடையே கல்விக்கான தேவை உணரப்பட்டு வருகின்றது. எனவே கல்வி ஆற்றலில்

பங்கு பற்றுகின்ற மலேசியத் தமிழரின் அளவும் அதிகரித்து வருகின்றது. இவ்வாறனதோர் சூழலில் தமிழருக்கு எதிராகக் கொண்டுவரப்பட்டு சமூகப் பொருளாதார அரசியல் மாற்றங்கள் தமிழர்களின் கல்வித்துறையையும் பாதிப்பதாக அமைந்தது. இதன் காரணமாகத் தமிழ்ப் பள்ளிகளின் எண்ணிக்கை 1963ஆம் ஆண்டு 720ஆக குறைந்தது. தொடர்ந்து 1969 ஆம் ஆண்டு 662ஆகவும், 1973 ஆம் ஆண்டு 631ஆகவும், 1998 ஆம் ஆண்டு 530ஆகவும், 2000 இல் 526ஆகவும், 2006ஆம் ஆண்டு 523ஆகவும் குறைந்து விட்டன.

இவ்வாறு காலத்திற்கு காலம் தமிழ் பள்ளிகளின் எண்ணிக்கை குறைக்கப்பட்டு வந்துள்ளன. அத்துடன் மலேசியாவில் அமுலுக்கு கொண்டுவரப்பட்டுள்ள எட்டாவது, ஒன்பதாவது மலேசியத் திட்டங்களில் தமிழ்ப்பள்ளி கட்டுவதற்கான எவ்வித ஏற்பாடுகளும் இல்லை. இதுபோக தமிழ்ப் பள்ளிகளை இல்லாதொழிக்கின்ற செயற்பாடுகள் மட்டும் தொடர்ந்துள்ளன.

மேலும் தமிழ்ப் பாடசாலைகளுக்கு ஒதுக்கப்படுகின்ற நிதியின் அளவும் மிகவும் குறைவாகவே உள்ளன. பல பாடசாலைகளின் கட்டிடங்கள் கறையான் அரித்த நிலையில் இடிந்து விழுகின்றவையாகவே காணப்படுகின்றன. பெரும்பாலான தமிழ் மாணவர்கள் அடிப்படை வசதிகள் கூட இல்லாத மிக பின்தங்கிய பாடசாலைகளிலேயே கல்வி கற்று வருகின்றனர். எடுத்துக் காட்டாக சிரம்பான் மாநிலத்தில் அமைந்துள்ள ரீஜண்ட் தோட்ட தமிழ் பாடசாலை, லங்காவி, சங்கை ராயா தோட்ட தமிழ் பாடசாலை முதலியவற்றினைக் குறிப்பிடலாம்.

'சீன தொடக்கப்பள்ளிகளின் எண்ணிக்கைகளும் கடந்த ஐம்பது ஆண்டு காலத்தில் குறைவு கண்டுள்ளன. சீனமக்களின் எண்ணிக்கை உயர்ந்து, சீன மாணவர்களின் எண்ணிக்கை உயர்ந்த நிலையிலும் புதிய சீனப்பள்ளிக் கூடங்கள் தேவைக்கேற்ற அளவில் கட்டப்படவில்லை. சீனர்களின் இடைநிலைப்பள்ளிகளுக்கு, அதாவது மெண்டரினை போதனை மொழியாகக் கொண்டுள்ள பள்ளிகளுக்கு அரசாங்க நிதி ஒதுக்கீடு கிடையாது. அப்பள்ளிகள் Independent Secondary Schools என்று அழைக்கப்படுகின்றன. தமிழர்களுக்கு தமிழ் இடைநிலைப் பள்ளிகள் கிடையாது. மேற்குறிப்பிட்ட சீன இடைநிலைப்பள்ளிகள் அனைத்தும் சீன சமூகம் அளிக்கும் நன்கொடைகளைக் கொண்டே இயங்குகின்றன.

சீன அமைப்புகளின் வலுவான ஆதரவு அவற்றிற்கு உண்டு. ஆனால் தமிழ்ப் பள்ளிகளைச் சீன பள்ளியின் வளர்ச்சியுடன் ஒப்பிடுகின்ற போதும் தமிழ்ப் பள்ளிகளின் நிலை மிகவும் பின்தங்கி யதாகவே காணப்படுகின்றன. தமிழ்ப் பள்ளிகள் வளர்ச்சியில் நன்கொடைகள் மிகக் குறைவாகவே காணப்படுகின்றன.¹²

மலேசிய தேசிய கல்விக் கொள்கையில் காணப்படுகின்ற பிறிதொரு பாரபட்சம் சிறுபான்மையினத்தினருக்கு எதிராகக் கொண்டுவரப்பட்ட மொழிக் கொள்கையாகும். 1957ஆம் ஆண்டு கொண்டுவரப்பட்ட கல்விச் சட்டமானது (விதி 3 இல்) எல்லா இனங்களையும் இணைத்து அவர்களின் மொழி மற்றும் கலாசாரம் ஆகியவற்றிற்குப் பாதுகாப்பு மற்றும் ஆதரவு கொடுக்க வகை செய்யும் வாசகங்கள் ஆங்காங்கே குறிப்பிடப்பட்டிருப்பினும் நடைமுறையில் அவை ஏட்டுச்சுரைக்காயாகவே அமைந்து காணப்பட்டன. அத்தகைய குறைந்தபட்ச வாசகங்கள் கூட 1961 ஆம் ஆண்டு கொண்டுவரப்பட்ட கல்விச் சட்டத்தில் (விதி 3 இல்) நீக்கப்பட்டுள்ளன. இவ்வம்சம் எதனை உணர்த்துகின்றது? மலாயர்கள் அல்லாதோரின் மொழி, கலாசாரம், கல்வி உரிமைகளுக்கு எதிராகக் கொண்டுவரப்பட்ட சதித்திட்டமாகவே மேற்குறித்த கல்வித் திட்டம் அமைந்துள்ளது எனலாம்.

இச்சட்டத்தில் முக்கியமாகக் கவனத்தில் கொள்ள வேண்டிய விடயம் யாதெனில் 'விதி 21 (2) ஆகும். இந்த விதி கல்வி அமைச்சர் விரும்பிய நேரத்தில் தாய் மொழியைப் போதனை மொழியாகக் கொண்ட தமிழ் அல்லது சீன தொடக்கப்பள்ளியை அரசாங்க மலாய் தொடக்கப் பள்ளியாக மாற்றுவதற்கான அதிகாரத்தை அமைச்சருக்கு வழங்கியிருக்கிறது. தமிழ்த் தொடக்கப் பள்ளியை மலாய்த் தொடக்கப்பள்ளியாக மாற்றும் முழுஅதிகாரத்தை இச்சட்டத்தின் மூலம் கல்வி அமைச்சர் பெறுகிறார்.¹³

மேலும் பலவின கலாச்சாரத்தைக் கொண்ட மலேசிய நாட்டில் சகல தேசிய சிறுபான்மையினரதும் மொழி கலாசார பண்பாட்டு பாரம்பரியங்களை தகர்த்திவிட்டு ஓரின கலாசார கல்விக் கொள்கையை உருவாக்குவதற்கு மேலும் வகை செய்யப்பட்ட புதிய கல்விச் சட்டம் 1996 இயற்றப்பட்டு 1999 ஜூலை மாதம் அமுல்படுத்தப்பட்டது.

இக்கல்விச் சட்டத்தின் படி தேசிய மாதிரி தொடக்கப் பள்ளி மாணவர்கள் இடைநிலைப் பள்ளிகளில் தங்களின் படிப்பைத் தொடர்வதற்காக மலாய் மற்றும் ஆங்கில மொழிகள் தமிழ்ப் பள்ளிகளிலேயே போதிக்கப்

படுகின்றன. தமிழ் தொடக்கப் பள்ளிகளின் வளர்ச்சிகள், தமிழ் மொழி கற்பித்தல் செயற்பாடுகளுக்கும் அரசாங்கத்தின் நிதி ஒதுக்கீடு மிகக் குறைவானதாகவே காணப்படுகின்றன. தமிழ் மற்றும் சீன தொடக்கப் பள்ளிகள் ஆறாம் வகுப்புடன் முடிவடைந்து விடுகின்றன. மலாய் தொடக்கப்பள்ளிகள் மாத்திரம் தொடர்ந்து அரசாங்க நிதியில் இயங்கி வருகின்றன.

சில தேசியப் பள்ளிகளில் தமிழ் ஒரு பாடமாகக் கற்பிக்கப்பட்டும் அதனால் எவ்விதமான பலன்களையும் எதிர்பார்க்க முடியாது. தமிழ் மொழிப் பாடமானது கட்டாயமான பாடமாக இல்லாமையினாலும், மற்றும் தொழில் வாய்ப்பினைப் பெறுவதற்குக் குறித்த மாணவனொருவன் மலாய் ஆங்கிலம் முதலிய மொழிகளிலே தேர்ச்சி பெற வேண்டிய நிலை காணப்படுகின்றமையாலும், தமிழ் மாணவர்கள் தமிழ் மொழியைக் கற்கும் ஆர்வம் நாளுக்குநாள் குறைந்து வருகின்றது.

தாய்மொழியே சிந்தனைக்கான கருவி. அதன் காரணமாக அது சிறந்த பயிற்று ஊடகமாக ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டுள்ளது. மொழியே சிந்தனைக்கான அடிப்படையெனவும் வெவ்வேறு மொழிகள் பேசும் மக்கள் அவற்றின் வேறுபட்ட இயல்புகள் காரணமாகத் தம்மளவில் வெவ்வேறு உலகில் வாழ்கின்றனர் என மொழியியலாளர்கள் கூறுகின்றார்கள். எனவே ஒருவர் தனது உள்ளார்ந்த உணர்வுகளைத் தனது சொந்த மொழியில் மட்டுமே சிறப்பாக வெளிப்படுத்த முடியும்.¹⁴ அந்தவகையில் மலேசியத் தமிழ் மாணவர்களின் சுதந்திரமான சிந்தனை வளர்ச்சியும் ஆக்கத்திறன் வளர்ச்சியும் கட்டுப்படுத்தப்படுவதுடன் சமுதாய உணர்வி லிருந்து அந்நியப்படுத்தப்படுகின்றனர்.

அத்துடன் மலேசியத் தமிழர்களின் கல்வியுரிமையானது மிகவும் மோசமான நிலையில் பாதிக்கப்பட்டு வருகின்றன. கல்வித்துறையில் வழங்கப்படுகின்ற பூமி புத்திரர்களுக்கான சலுகை பூமிபுத்திரர்கள் அல்லாத ஏனைய சிறுபான்மை இனத்தவரை அதிகமாக பாதித்து வருகின்றது. பாடசாலை முதல் பல்கலைக்கழகம் வரையிலான நுழைவில் காட்டப் படுகின்ற பாரபட்சத்தின் விளைவாக சிறுபான்மையினர் கல்வி கற்கும் வாய்ப்பை இழக்கின்றனர். அத்துடன் தமிழ்ப் பாடசாலைகளிலான ஆசிரியர் பற்றாக்குறை, பரீட்சை மதிப்பீடுகளில் காணப்படுகின்ற பாரபட்சம், மற்றும் பட்டங்கள் பெற்ற பின்னரும் அரசு தொழில்களைப்

பெறுவதில் உள்ள பாரபட்சங்கள் மலேசியத் தமிழ் மாணவர்களை வெகுவாகப் பாதித்ததுடன் அவர்கள் கல்வியில் விரக்தி கொண்டு, அதிலிருந்து விலகிச் செல்கின்ற நிலைமையும் இன்று உருவாகி வந்துள்ளது. தமிழர் ஒருவர் தாம் கல்வித்துறையில் எத்தகைய சிறப்புத் தேர்ச்சிகளையும் பட்டங்களைப் பெற்றிருப்பினும் கூட ஒரு மாவட்ட அதிகாரியாகக் கூட வரமுடியாத சூழல் இன்று மலேசியாவில் காணப்படுகின்றது.

இவ்வாறிருக்க, மலேசியத் தமிழர்களில் சிலர் பேராசிரியர்களாக, சட்டத்தரணிகளாக, அதிகாரிகளாக மற்றும் இராஜதந்திரிகளாகவும் சமூகப் பெயர்ச்சியை அடைந்துள்ளனர் என்பதும் கவனத்தில் கொள்ளத்தக்கது. குறித்த இச்சிறுகுழுவினரின் வளர்ச்சியை மையமாகக் கொண்டு ஒட்டு மொத்தமான சமூகத்தின் வளர்ச்சியையும் மதிப்பிட முடியுமா?

ஒரு நாட்டில் விவசாயி அல்லது தொழிலாளி ஒருவர் பிரதமமந்திரியாகிவிட்டார் என்றதற்காக அச்சமூகத்தினர் அனைவரும் முன்னேறி விட்டார்கள் எனக் கருத முடியாது. அவ்வாறே பெண் ஒருவர் பிரதம மந்திரியாகிவிட்டார் என்பதற்காக அந்நாட்டின் முழுப் பெண்களும் விடுதலை அடைந்துவிட்டார்கள் எனக் கூற முடியாது. ஒரு சமூகத்திலான சிறு குழுவினரின் வளர்ச்சி ஒட்டுமொத்தமான சமூக வளர்ச்சிக்கான குறிகாட்டிகளாக அமையாது. இருப்பினும் இச்சிறு தொகையினரின் வளர்ச்சியும் கவனத்திலெடுத்தல் முக்கியமானதொன்றாகும். ஆனால் அதுவே முழு வளர்ச்சியாகிவிடாது.

அந்த வகையில் மலேசியத் தமிழர்களின் கல்வி உரிமையானது பல வழிகளில் மலேசிய அரசாங்கத்தாலும், ஏகபோகசக்திகளாலும், மற்றும் தேசிய பெருந்தேசியவாதிகளாலும் பாதிக்கப்பட்டு வந்துள்ளன; வருகின்றன. எனவே மலேசிய தமிழர்களின் சமூக மாற்றப் போராட்டத்தின் அங்கமாக கல்வியுரிமையும் விளங்குகின்றது.

அரசியல் தொழிற்சங்க அமைப்புகள்

எங்கெல்லாம் ஒடுக்குமுறைகளும், அடக்குமுறைகளும் காணப்படுகின்றதோ அங்கெல்லாம் போராட்டங்களும். போராட்ட இயக்கங்களும் அவை சார்ந்த வீரர்களும் தோன்றுவது இயற்கையின் நியதி. அவ்வகையில் ஆரம்ப காலங்களில் (1910 - 1920) மலேசியத் தமிழர்களின் குறிப்பாக தோட்ட தொழிலாளர்களின் போராட்டங்கள் ஆங்காங்கே

தன்னெழுச்சியான போராட்டங்களாக எழுந்த போதிலும் அவை ஒரு இயக்கமாக ஸ்தாபன மயமாக்கப்படவில்லை. ஆரம்பகால போராட்டங்கள் பொதுவாக கங்காணித்துவ மற்றும் நிர்வாக அடக்கு முறைகளை எதிர்த்து எழுந்தவையாகும். ஒரு தொழிலாளிக்கு இழைக்கும் அநீதிக்கு எதிராக சக தொழிலாளர்கள் ஒன்றிணைந்து போராடினார்கள்.

ஒரு வகையில் தொழிலாளர்களின் ஆரம்ப காலப் போராட்டங்களை ஒடுக்குவதிலும் அவற்றினை சிதைப்பதிலும் காலனித்துவவாதிகள் ஓரளவு வெற்றியும் கண்டனர் எனலாம். அத்துடன் இப்போராட்டங்களுக்கு தலைமை தாங்கியவர்களும் இந்தியாவிற்கு நாடு கடத்தப்பட்டனர்.

இக்காலச் சூழலில் “இந்திய தொழிலாளர்களிடம் இருந்து தொழிற் சங்கம் அமைக்கும் முயற்சி ஏதும் தொடங்கவில்லை. இதற்கு சில காரணங்கள் கூறலாம். ஒன்று இந்தியத் தொழிலாளர்கள் இரப்பர் தோட்டங்கள் போன்ற துண்டித்து தனிமையாக்கப்பட்ட குறுகிய சமூக பொருளாதார உலகத்தில் முடக்கி வைக்கப்பட்டிருந்தனர். மேலும், இந்தியத் தொழிலாளர்கள் ஒருபோதும் அரசியல் சார்பு கொண்டிருக்கவில்லை.

1930 இன் பிற்பகுதியில் தோன்றிய தீவிரமான இந்தியத் தேசியம், தோட்டத் தொழிலாளர்களின் விழிப்புணர்ச்சிக்கும் போராட்ட உணர்விற்கும் வித்துகளை விதைத்தது. தோட்டத் தொழிலாளிகளின் மத்தியில் 1936 இல் அமைக்கப்பட்ட மலாயா மத்திய இந்தியர் சங்கம் (CIAM) பிரிட்டிஷ் எதிர்ப்பு உணர்வுகளைப் பரப்பியது. இந்திய அமைப்பு 1938 இல் தனது விடாப்பிடியான போராட்டங்களின் மூலம் தொழிலாளர்கள் இந்தியாவிலிருந்து பிறர் உதவியுடன் குடியேறுவதற்கு முற்றுப்புள்ளி வைக்க உதவியது”.¹⁵

1940களில் இவ்வியக்கமானது புதியதோர் பரிணாமத்தை எட்டியது. விலைவாசியின் ஏற்றத்தைக் கருத்தில் கொண்டு சீன மற்றும் மலாய தொழிலாளர்களின் சம்பளம் எவ்வாறு உயர்த்தப்பட்டதோ அவ்வாறே மலேசிய தோட்டத் தமிழ் தொழிலாளர்களினதும் சம்பளம் உயரவேண்டும் என்ற கோரிக்கையை முன்வைத்துப் போராடியது. வெறும் சம்பள உயர்வுக்கான போராட்டமாக மட்டுமன்று, அதிகாரத்துக்கு எதிரான போராட்டமாகவும் அது திகழ்ந்தமை குறிப்பிடத்தக்க தொன்றாகும்.

அவ்வகையில் கிள்ளான் மாவட்டத்தில் இடம்பெற்ற போராட்டம் முக்கியமானவையாகும்.

இதன் இன்னொரு வளர்ச்சிக் கட்டமாகவே மலேய தொழிற்சங்கங்களின் சம்மேளனத்தை (Pan-Malayan Federation of Trade Unions - PMFTN) குறிப்பிடலாம். 1945க்கும் 1947க்கும் இடையிலான காலப்பகுதியில் மலேசியாவில் உருவான பல தொழிற்சங்க அமைப்புகள் இணைந்து தொழிலாளர்கள் சார்பான உறுதிமிக்க போராட்டங்களை நடாத்தின. குறிப்பாக இவ்வமைப்பானது தொழிற்சங்கம் எனும் விடயத்தை கடந்து பரந்துபட்ட உழைக்கும் மக்கள் நலன் சார்ந்த அரசியல் சித்தாந்த கோட்பாட்டினைக் கொண்டிருந்தமை இதன் பலமான அம்சமாகக் காணப்பட்டது. சகல தேசசக்திகளும் ஒன்றிணைந்திருந்தனர். நண்பன் யார்? எதிரி யார்? என்பதில் மிகத் தெளிவான பார்வையையே கொண்டிருந்தனர்.

1940 களின் பிற்பகுதியில் மலேசியாவில் கம்யூனிஸ்ட் கட்சி வளர்ந்து ஒரு மாபெரும் சக்தியாக விளங்கியது. அவ்வமைப்பானது முதலாளித்துவ முறைமைகளையும் அடக்குமுறைகளையும் மாற்றி அமைப்பதற்காக கடுமையாக போராடியது. குறிப்பாக இறப்பர் தோட்டங்களிலும், நிலக்கரி, ஈய சுரங்கங்களிலும் கடுமையாக சுரண்டப்பட்ட தொழிலாளர்கள் சார்பாக எட்டுமணி நேர வேலைக்கான கோரிக்கையை முன்வைத்து அப்போராட்டங்கள் ஒழுங்கமைக்கப்பட்டிருந்தன.

அவை வெறுமனே தொழில் பிரச்சனைக்களுக்கான போராட்டங்களாக மட்டுமன்று அரசியல், பொருளாதார, சமூக பண்பாட்டு விடுதலையையும் வேண்டி நின்றமை அதன் பலமான அம்சமாகும்.

இச்சூழலானது அ.ம.தொ.ச அமைப்பைப் பலப்படுத்தியது. இதன் வெளிப்பாடாகத் தொழிலாளர்கள் தமது கூலி, உரிமைகள் குறித்த போராட்டங்களை முன்னெடுத்தனர். சீனா, இந்தியா, இந்தோனேசியா, ஆகிய நாடுகளில் நடந்தேறிய போராட்டங்களும் மலேசியாவில் தாக்கம் செலுத்தத் தொடங்கியிருந்தன.

மலேசியாவில் இவ்வெழுச்சியானது ஆளும் வர்க்கத்தினரையும் ஏனைய இதர வர்க்கத்தினரையும் அதிர்ச்சி கொள்ளச் செய்தது. எனவே 2ஆம் உலகப் போரின்போது மலேசியாவின் கம்யூனிஸ்ட் கட்சியும் அ.ம.தொ.க ஆகிய இயக்கங்களும் சட்ட பூர்வமான இயக்கங்கள் அல்ல என்று பிரகடனப்படுத்தப்பட்டது.

இந்தச் சட்ட திருத்தங்கள் அனைத்தும் அகில மலாயா தொழிற் சங்கங்கள் சம்மேளனத்தை (PMFTU) அழிப்பதற்காக கொண்டுவரப்பட்டவையாகும்.

புதிதாக திருத்தப்பட்ட சட்டத்தின் கீழ் அகில மலாயா தொழிற்சங்க சம்மேளனம் 1946 ஆம் ஆண்டு அமுலிலிருந்த சட்டத்தின் கீழ் 03. 11. 1946 ஆம்ஆண்டு தன்னை ஒரு சம்மேளனமாக (as federation) பதிவு செய்து கொள்வதற்காக வழங்கப்பட்ட மனு 12.06.1948 இல் நிராகரிக்கப்பட்டதாகக் காலனித்துவ அரசு பி.எம்.எப்.ரி.யு (PMFTU) விடம் தெரிவித்தது. அதாவது இருபதுக்கும் மேற்பட்ட மாதங்களுக்கு முன்பு அமுலிலிருந்த சட்டத்தின் கீழ் செய்யப்பட்ட மனு . அந்த மனுவை நிராகரிப்பதற்காகவே நிறைவேற்றப்பட்ட சட்டத்தின் கீழ் இருபதுக்கும் மேற்பட்ட மாதங்களுக்கு பின்னர் நிராகரிக்கப்பட்டது. 1948ஆம் ஆண்டு ஜூன் மாதம் 13ம் திகதி 'பெரிய மற்றும் சக்தி வாய்ந்த தொழிலாளர் அமைப்பு' என்று கவர்னர் எட்வர்ட் ஜென்ட்டால் வர்ணிக்கப்பட்ட அகில மலாயா தொழிற்சங்கங்களின் சம்மேளனம் தடை செய்யப்பட்டது."¹⁶

இக்காலப்பின்னணியில் கம்யூனிஸ்ட் இயக்கத்தைச் சார்ந்த பலர் கொன்று குவிக்கப்பட்டனர். சிலர் காடுகளில் தலைமறைவு வாழ்க்கையை வாழ்ந்தனர். தமிழர்களிடையே பொதுவுடைமைச் சித்தாந்தத்தை கட்டி வளர்த்த S.A. கணபதி தூக்கிலிடப்பட்டார். வீரசேனன் பொலிசாரின் துப்பாக்கி சூட்டுக்கு இரையானார். இது இவ்வாறிருக்க மக்களிடையே கட்டி வளர்க்கப்பட்ட போராட்ட உணர்வுகளும் குணாதிசயங்களும் ஆதிக்க சக்திகளை நிலைதடுமாற வைத்ததுடன் அவர்களைச் சிந்திக்கவும் வைத்தது. இவ்வாறானதோர் சூழலில் தமிழ் மக்களிடையே ஏற்பட்டிருந்த வர்க்க உணர்வை கூர்மழுங்கச் செய்வதற்காக பிரித்தானிய காலனித்துவ அரசாங்கம் மிக முக்கியமானதோர் சூழ்ச்சியைச் செய்தது.

அதன் முதற்கட்ட அம்சமாக போர்க்குணம் மிக்க தொழிற்சங்கத் திற்கும் அதன் அரசியல் உணர்விற்கும் பதிலாக அடிமையுணர்வை வளர்க்கக்கூடிய தொழிற்சங்கத்தை உருவாக்கியது. 1946 இல் தேசிய தோட்டத் தொழிலாளர்கள் என்ற ஓர் அமைப்பை உருவாக்கி அவ் வமைப்பை முன்னெடுத்துச் செல்வதற்கும் காலனித்துவ வாதிகளின் அற்ப சலுகைகளுக்கும் அடிவருடியாக இருக்கக் கூடிய P.P. நாராயணன் என்ற இடைத் தரகரைக் காலனித்துவ அரசாங்கம் பயன்படுத்திக்

கொண்டது. இவ்விடைத்தரகரே இவ்வமைப்பின் ஏகபோக செயலாளராகத் தெரிவு செய்யப்பட்டார். ஒரு தொழிற்சங்கத்தை ஒர் தொழிற்சங்கமே அமைக்க முடியும் என்ற மலேசிய தொழிற்சங்கச் சட்டத்தைச் சாதகமாகப் பயன்படுத்தி தொழிலாளர்களின் போராட்டங்களையும் உரிமைகளையும் மழுங்கடிப்பதில் ஆதிக்க வர்க்கமும் இடைத்தரகர்களும் ஓரளவு வெற்றியும் கண்டனர்.

“நாராயணன் போன்றோரின் முயற்சியால் நாட்டின் அரசியலில் அக்கறை ஏதும் கொள்ளாததும், போராட்ட குணம் இல்லாததுமான தொழிற்சங்கத் தலைமையொன்று தோன்றியது. வெறும் பொருளாதாரக் கோரிக்கைகளை மட்டுமே முன்வைத்த தொழிற்சங்க இயக்கம் 148-50 இல் வளர்ச்சி பெற்றது. அதன் முக்கிய செயற்பாடு ஓரளவு ஊதிய உயர்வைப் பெறுவதும் வேலை நிலைமைகளை ஓரளவு மேம்படுத்துவதும் தான். 1950 இல் மலாயா தொழிற்சங்க கவுன்சில் (இது பின்னர் மலேசியா தொழிற்சங்க காங்கிரஸ் எனப்பெயர் மாற்றப்பட்டது) உருவாக்கப்பட்டது. ஒரு தேசிய தொழிற்சங்க மையமாகச் செயல்படுவதுதான் இதன் குறிக்கோள். அன்று முதல், தொழிற்சங்க நடவடிக்கைகள் முற்றிலும் மாறிவிட்டன. சோறும் கறியும் பற்றிய பிரச்சினைகளோடு மட்டும் நிறுத்திக் கொள்கின்ற வெறும் பொருளாதாரக் கோரிக்கைகளை மட்டுமே முன்வைக்கின்ற தொழிற்சங்க நடவடிக்கைகளாகிவிட்டன. தொழிற்சங்கங்களின் அரசியல், சமூகப் பாத்திரங்கள் அரசாங்கத்தால் அன்று முதல் மாற்றியமைக்கப்பட்டு விட்டன.”¹⁷

இவ்வியக்கமானது ஏகாதிபத்திய நலன்களுக்குத் தொழிலாளர்களை தாரைவார்ப்பு செய்கின்ற பணியினையும் மறுபுறமாக அவர்களின் குறைந்தபட்ச உரிமைப் போராட்டங்களைக் கூட சமரசம் செய்துவிடுகின்ற பணியினையும் சிறப்பாகவே செய்து வருகின்றது. இதன் காரணமாகத் தொழிலாளர்கள் தமது அடையாளங்களை அரசியல், சமூக பொருளாதார பண்பாட்டுத் துறையில் இழந்து நிற்பது தற்செயல் நிகழ்ச்சி அல்ல.

மறுபுறமாக இம்மக்களிடையே எழுந்த மலேசியன் இந்தியன் காங்கிரசானது மலேசிய தமிழரில் தொகையில் கூடிய தொழிலாளவர்க்கமான பெருந்தோட்டத் தொழிலாளர்களின் இனத் தனித்துவத்தைச் சிதைப்பதில் ஆளும் வர்க்கத்தினருடன் இணைந்து தீவிரமாகச் செயற்பட்டு வருகின்றது. அவர்களின் வர்க்க இனத்தனித்துவத்திற்கு அடிப்படையாக இருக்கின்ற

பெருந்தோட்ட தொழிற்சாலை இல்லாமலாக்கும் நடவடிக்கைகளை மலேசிய அரசாங்கம் மிக வேகமாகவே செயற்படுத்தி வருகின்றது. இதற்கு எதிராக மக்களிடையே எழுகின்ற போர் குணங்களை திசை திருப்பி அதனைச் சமரசம் செய்து கொள்வதன் மூலமாக முழு மந்திரி, அரை மந்திரி பதவிகளையும் பெற்றுக்கொள்கின்ற பணியினை த.இ.க.வும் இது போன்ற அமைப்புகளும் சிறப்பாகவே செய்து வருகின்றன.

பெண் ஓடுக்குமுறைகள்

ஆரம்பத்தில் தென்னிந்தியாவிலிருந்து மலேசிய தோட்டங்களுக்கு புலம் பெயர்ந்தவர்கள் ஆண்களேயாவர். காலப்போக்கில் மலேசியாவில் அறிமுகம் செய்யப்பட்ட பெருந்தோட்ட பயிர்செய்கைகளை மேற்கொள்வதற்குத் தேவையான கூலிப் பட்டாளத்தை விருத்தி செய்யும் நோக்கிலும் ஆண்களை விடப் பெண்களின் உழைப்பை மிகக் குறைந்த விலையில் சுரண்டுவதற்காகவும் பெண்களை மலேசியாவிற்கு இறக்குமதி செய்ய வேண்டிய தேவை பிரித்தானிய காலனித்துவவாதிகளுக்கு ஏற்பட்டது. 1928ஆம் ஆண்டு மூன்று ஆண்களுக்கு இரண்டு பெண்கள் கட்டாயமாக கொண்டுவரப்பட வேண்டும் என்ற சட்டம் பிரகடனப்படுத்தப்பட்டது. இப்பின்னணியில் தமிழ் பெண்கள் மலேசியாவிற்கு கொண்டு வரப்பட்டனர்.

மலேசியாவில் பெருந்தோட்டங்களிலும் அதனைச் சூழ்ந்துள்ள நகரங்களிலும் வாழும் பெண்களைக் குறிப்பாக தென்னிந்தியாவிலிருந்தும் பெருந்தோட்ட பயிர்செய்கைக்காக கொண்டு வரப்பட்ட தமிழ்ப் பெண்களையும் அவர்களுடன் இணைந்து வந்த தமிழ்ப் பெண்களையுமே மலேசியத் தமிழ்ப் பெண்கள் என அழைக்கின்றோம். இன்று மலேசிய தமிழ்ப் பெண்களை பொறுத்தமட்டில் அவர்களின் சமூகப் பொருளாதாரக் கல்வி அந்தஸ்து அடிப்படையில் அவர்களைப் பின்வருமாறு வகைப்படுத்திக் காட்டலாம்.

1. பெருந்தோட்டத் தொழில்களில் ஈடுபட்டுள்ள பெண்கள்
2. பெருந்தோட்டங்களில் வசிக்கின்ற கல்வியறிவு பெற்ற பெண்கள்
3. பெருந்தோட்ட உத்தியோகத்தர்களை சார்ந்த பெண்கள்
4. நகரங்களில் அடிநிலை தொழில்களில் ஈடுபட்டுள்ள பெண்கள்

5. நகரங்களிலும் கிராமங்களிலும் வாழ்கின்ற மத்தியதர வர்க்க பெண்கள்

மலேசியத் தமிழ்ப் பெண்களை இவ்வகையான வகைப்பாட்டிற்குக் கொண்டு வரின்னும் பெண்கள் என்ற அடிப்படையில் இவர்கள் பல்வேறு விதமான ஒடுக்கு முறைகளுக்கும் சுரண்டல்களுக்கும் உட்பட்டு வருகின்றனர். “பாட்டாளியின் உழைப்பு சுரண்டப்படுவதிலும் பார்க்க மோசமாகப் பெண்களின் அடிமை உழைப்பு முதலாளிகளாலும் மற்றும் அனைத்து ஆணின் வர்க்கங்களாலும் அபகரிக்கப்படுகிறது. பாட்டாளிக் கணவன் கூட பெண் உழைப்பை அத்துமீறிச் சுரண்டும் நிலை இன்றும் நிலவுகிறது. இத்தகைய சமூக அமைப்பை முதலாளித்துவம் தன்வர்க்க நலனுக்காக பலாத்கார அரசு அமைப்பு மூலம் பேணி வருகிறது. பெண்களின் அடிமை உழைப்பு அபகரிக்கப்படும் முறையை நன்கு கிரகிக்கும் வரை பெண்ணடிமையின் அடிப்படைக் காரணங்களை நன்கு புரிந்து கொள்ளமுடியாது.¹⁸ இவ்வகையில் நோக்குகின்ற போது மேற்குறிப்பிட்ட பெண்கள் யாவரும் பொதுவான பெண்ணொடுக்கு முறைக்குட்பட்டு வருவதுடன் தேசிய சிறுபான்மை இனத்தவர் என்ற வகையிலான ஒடுக்குமுறைகளுக்கும் உட்பட்டு வருகின்றனர். அத்துடன் பெருந்தோட்டத் தொழில்களில் ஈடுபட்டுள்ள பெண்களும், நகரில் கீழ்மட்ட தொழில்களில் ஈடுபட்டுள்ள பெண்களும் மேற்குறித்த பெண்களிலிருந்து மாறுபட்டு இன, மத, மொழி, பால், சாதி, வர்க்க அடிப்படையிலான ஒடுக்கு முறைகளுக்கு உட்பட்டு வருவதனை அவதானிக்கலாம். எனவே மலேசிய தமிழ் பெண்கள் குறித்தும் விசேட கவனம் செலுத்த வேண்டியது காலத்தின் தேவையாக உள்ளது.

ஆரம்ப காலங்களிலே பெருந்தோட்ட பயிர்ச்செய்கையின் போது களையெடுத்தல், காய்கறிதோட்டம் அமைத்தல் போன்ற தொழில்களிலே பெண்கள் ஈடுபட்டனர். காலப்போக்கில் இவர்கள் இறப்பர் தோட்டங்களிலும் செம்பனைத் தோட்டங்களிலும் வேலைக்கமர்த்தப்பட்டனர். காலத்திற்கு காலம் மலேசியாவில் உருவாக்கப்பட்ட தொழிற்சாலை மற்றும் தனியார் முகவர், வணிக நிலையங்களிலும் பெண்கள் வேலைக்கு அமர்த்தப்பட்டனர். இங்கு பெண்களின் உழைப்பானது மலிவு விற்பனையில் சுரண்டப்பட்டது. குறிப்பிட்ட வேலைகளுக்கான ஆண் தொழிலாளர்கள் இல்லாத போதும் மற்றும் அதிகமான உழைப்பு தேவைப்பட்ட

போதும் பெண் தொழிலாளர்கள் பயன்படுத்தப்பட்டனர். அவர்களுக்கான ஊதியமானது ஆண் தொழிலாளர்களை விட குறைவாகவே காணப்பட்டது. மறுபுறமாக வீட்டு வேலைப்பழுவும் பொறுப்பும் அவர்களை மேலும் வாட்டியது. தோட்டப்புறப் பெண்கள் தமது தொழில்களில் ஈடுபடுகின்ற போது பல்வேறுபட்ட பாலியல் தொல்லைகளுக்கு உட்பட்டனர். மேலதிகாரியின் அல்லது முதலாளியின் பாலியல் தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்யாத பெண்கள் கடுமையான தண்டனைகளுக்கு உட்படுத்தப்பட்டனர். இவர்கள் தமது போகப் பொருளாகவே இப்பெண்களை நோக்கினர். இவ்வகையான பாலியல் துன்புறுத்தல்களுக்கு பெண்கள் உட்படுத்தப்பட்ட சம்பவங்கள் ஏராளம். இருப்பினும் இரண்டு நிகழ்வுகளை இங்கு சுட்டிக்காட்டுவது பொருத்தமானதாக அமையும் எனக் கருதுகின்றேன்.

‘ஏழு குழந்தைகளைப் பெற்ற பெண்மணி ஒருவர் தோட்டத்தில் வேலை செய்து வந்தார். அவரது கணவர் வேறு ஊரில் லாரி டிரைவராக வேலைபார்த்து வந்தார். அவளது கங்காணி அப்பெண்மணியை ஆள்யாருமற்ற இடத்திற்கு வேலை செய்ய அனுப்பிவிட்டு பின்னால் சென்று வம்பு செய்வது வழக்கம். ஒரு நாள் கோபமடைந்த அப்பெண் கங்காணியை அடித்து விட்டார். அப்பெண்மணி தற்காலிக வேலை நீக்கம் செய்யப்பட்டார். கங்காணியிடம் மன்னிப்பு கேட்குமாறும் அவர் கேட்டுக் கொள்ளப்பட்டார். அதை அவர் மறுத்ததால் அவர் வீட்டிற்கு அனுப்பப்பட்டு விட்டார். அவரது கணவர் வேறு இடத்தில் வேலை செய்ததால் அவராலும் ஒன்றும் செய்ய முடியவில்லை. குடியிருப்பையும் உடனடியாக அவர் காலி செய்ய வேண்டி இருந்தது. தன்னைப் பாதுகாத்துக்கொள்ள அவர் கொடுத்த விலை இது.’

கண்ணம்மா என்கிற பதினாறு வயது மாணவி சிற்றம்மை நோய்க்காக சுங்கை தீங்கி மருத்துவமனையில் அனுமதிக்கப்பட்டு இருந்தார். அன்றிரவு அங்குள்ள ஹெச்.ஏ.அவரிடம் கீழ்த்தரமாக நடந்து கொண்டார். கண்ணம்மாவை உடைகளைக் களைய அவர் கூறியதற்கு, மறுப்புத் தெரிவிக்கவே, பரிசோதனை மேஜை மேல் படுக்குமாறு கூறி, கீழ்த்தரமான சேட்டைகளில் இறங்கியுள்ளார். கண்ணம்மாவுடன் வந்த தாயாரும், மாமனும் உடனடியாக போலீஸ் நிலையத்தில் புகார் செய்தனர். விசாரணைக்குப் பின் கைது செய்யப்பட்ட ஹெச் ஏ.உடனடியாகப் பிணையில் விடப்பட்டார். போலீஸ்

விசாரணை நடைபெறுவதால், தாங்கள் எந்த நடவடிக்கையும் எடுக்க முடியாது என்று தோட்ட நிர்வாகம் கையை விரித்துவிட்டது. இதற்கிடையே தோட்டத்தில் பரிகாசப் பொருளாக ஆகிவிட்டாள் அச்சிறுமி.¹⁹

இவ்வகையில் பல்வேறு உதாரணங்களைக் காட்டலாம். நவீன சூழலில் புதியதொரு சந்தையாக வளர்ந்துள்ள விபச்சார விடுதிகளும் அதனைச் சார்ந்து தொழிற்றுறையில் ஈடுபட்டுள்ள பாலியல் தொழிலாளர்களினதும் நிலைகள் மிக மோசமானதாகும். சிங்கப்பூர், தாய்லாந்து, பிலிப்பைன்ஸ் முதலிய நாடுகளிலே விபச்சாரமானது சட்ட ரீதியாக அங்கீகரிக்கப்பட்டுள்ளது. மலேசியா போன்ற நாடுகளில் அவை சட்ட ரீதியாக அங்கீகரிக்கப்படாவிடிலும் அச்சந்தை சுதந்திரமாக இயங்குவதற்கான சூழல் காணப்படுகின்றது. பாலியல் தொழிலாளர்களின் உழைப்பு பொலிஸார், குண்டர்படையினர், அறைவாடகைக்காரர்கள், ஹோட்டல் கூலி மற்றும் தரகர் கூலி என பலதரப்பட்டோரால் மிக மோசமாக சுரண்டப்படுகின்றது.

இன்றைய காலத்தில் இச்சந்தையானது நாளுக்கு நாள் பெருகி வருவதுடன் குறுகிய காலத்திலே இத்தொழிலில் ஈடுபடுகின்றவர்கள் மிகக்கொடிய நோய்களுக்கு உட்படுவதுடன் குறித்த தொழில் துறையில் அவர்கட்கான தொழில் மதிப்பும் இல்லாமல் செல்கின்றமையினால் அவர்களின் வாழ்க்கை வீதிக்கு கொண்டுவரப்படுகின்றது. அத்துடன் பாலியல் பலாத்காரமும் மிக கொடூரமான செயல்முறையாகவே காணப்படுகின்றது. இதனை ஒரு வகையில் பாலியல் பயங்கரவாதம் என்றும் கூறலாம். தமது கொத்தடிமைகள் போன்று வாடிக்கையாளர்களால் இப்பெண்கள் நடாத்தப்படுகின்றனர். இத்தகைய கொடிய வாழ்வியலானது இப்பெண்களை மனப்பாதிப்புக்குட்படுத்தி மனநோயாளர்களாக மாறக் கூடிய சூழலை உருவாக்கியுள்ளது.

இத்தகைய கொடிய தொழில்களில் வறுமைக்குட்பட்ட தமிழ்ப் பெண்கள் சிலரும் ஈடுபட்டு வருகின்றனர் என்பது வேதனைக்குரியதோர் விடயமாகும்.

அந்த வகையில் உலகின் மிகக் கொடூரமான முறையில் உழைப்பு சுரண்டப்படும் பாட்டாளியினம் பெண்களேயாவர். நிலப்பிரபுத்துவம், முதலாளித்துவம், ஏகாதிபத்தியம் முதலியவற்றின் வளர்ச்சிப் போக்கானது பெண்கள் மீதான ஒடுக்கு முறைகளை தீவிரப்படுத்தியே வந்துள்ளன.

இந்த நிலைமையினை மலேசியாவில் உருவாகி வருகின்ற நவீன ஏகாதிபத்திய உலகமயமாதல் சூழலிலும் காணக்கூடியதாக உள்ளது.

சயாம் மரண ரயில் பாதையமைப்பு

காலனித்துவவாதிகளால் கொண்டுவரப்பட்ட இந்தியத் தமிழ் தொழிலாளர்கள் பிரித்தானிய காலனித்துவவாதிகளாலும் மற்றும் ஏகபோகத் தரகு முதலாளிகளாலும் ஈவிரக்கமற்று சுரண்டப்பட்டது போன்று காலத்திற்குக் காலம் மலேசியாவை ஆக்கிரமிப்புச் செய்த பிற நாட்டினரும் தமது ஏகபோக நலன்களுக்காக மலேசியத் தமிழர்களைப் பயன்படுத்தி வந்துள்ளனர்.

ஜப்பானின் நட்பு நாடாக மாறிவிட்ட தாய்லாந்துடன் ஜப்பான் ஒர்ப்பந்தம் செய்து கொண்டது. பிப்ரவரி 1942 இல் ஜப்பானிய மேஜர் ஜெனரல் ஹத்தோரி சிம்பெய், சாஞ்சானாபுரியிலிருந்து பர்மிய எல்லையை ஒட்டியள்ள மூன்று பௌத்த ஆலய கணவாய் வரை ஆய்வு செய்யும் படி இராணுவ பொறியியலாளர்களைப் பணித்தார். இந்தியாவைக் கைப்பற்றும் முயற்சியில் ராணுவத் தளபாடங்களை கொண்டு செல்ல இந்தத் தரைமார்க்கமே சிறந்தது என ஜப்பானியர் எண்ணினர்.

மார்ச் 1942இல் ஆய்வு முழுமை பெற்றவுடன் குறுகிய ஒற்றைத் தண்டவாளம் கொண்ட ரயில் பாதையை நிர்மாணிப்பது என்று ஜப்பானியர் முடிவெடுத்தனர். தென்பகுதி ஜப்பானிய கட்டளை உயர் அதிகாரி என்ற அதிகாரத்தைக் கொண்டு மேஜர் ஜெனரல் ஹத்தோரி, தாய்லாந்திலுள்ள நொன்பிளாடோக் (Non Pladuk) என்னுமிடத்திலிருந்து பர்மாவிலுள்ள தான்யு சாயேட் (Thanbyazayst) வரை ரயில் பாதை அமைக்கும்படி கட்டளையிட்டார். இத்தனைக்கும் அவர் ஜப்பானிய ராணுவத்தின் உயர் தலைமை பீடத்தின் அனுமதியை அப்போது கோரவில்லை. அவசரமாக இந்தப் பணி மேற்கொள்ள வேண்டும் என்பதால் அவர் அதிரடியாக இம்முடிவை எடுத்தார்.

ஜப்பானிய ரயில் பொறியியலாளர்கள் 415 கிலோமீட்டர் ரயில் பாதையை அமைக்க 60,000 தொழிலாளர்கள் தேவைப்படுவர் என்றும் இப்பணியை 5 ஆண்டுகளில் செய்துவிடலாம் என்றும் கணக்குப் போட்டனர். இதில் 10,000 போர்க்கைதிகளும் அடங்குவர். மேலும் மலைப் பிரதேசம், காடுகள் அடங்கிய பகுதிகள், சீதோஷ்ணநிலை, சுகாதாரம் ஆகியவற்றை ஜப்பானிய பொறியியலாளர்கள் கருத்தில் கொள்ளாமல்

இல்லை. மிகப் பெரிய அளவில் இயந்திரங்களை இதற்கு உபயோகிக்க முடியாது என்று ஜப்பானிய ராணுவம் கைவிரித்து விட்டது.²⁰

இவ்வகையில் இரண்டாம் உலக யுத்தத்திற்கு பின் தாய்லாந்து நாட்டிலிருந்து மியன்மார் வரை ரயில்வேத் தண்டவாளம் அமைப்பதற்காக லட்சக்கணக்கான தோட்டத் தமிழ் தொழிலாளர்களை ஜப்பானியர்கள் கொண்டு சென்றனர். போரின் விளைவாக மலேசியாவின் பொருளாதாரம் பெரும் வீழ்ச்சிக்குள்ளாகியிருந்தது. இதன் காரணமாக தோட்டப்புற பொருளாதாரம் சிதைக்கப்பட்டதுடன் பொதுவாகத் தோட்டத் தொழிலாளர்கள் பஞ்சம், பட்டினி என வாடினர். தமது வறுமையைப் போக்கிக் கொள்ளவும் சுகவாழ்வு தேடிவும் பெரியோர் முதல் சிறுவர் வரை சயாம் ரயில் பாதை அமைக்கும் பணியில் ஈடுபட்டனர்.

ஆரம்பத்தில் தொழிலாளர்கள் தாமாகச் சென்றனர். அவர்கள் அனுபவித்த துன்பம் குறிப்பாக குறித்த வேலையைச் செய்யத் தவறுமிடத்து திருக்கை வாலினால் அடித்துத் துன்புறுத்தப்பட்டுள்ளனர். நோய் சுகாதாரமின்மை காரணமாக ஆயிரக்கணக்கானோர் இறந்துள்ளனர். பல மலேசிய தமிழ் தாய்மார்கள் கணவனின் துணையின்றியே பிள்ளைகளை வளர்த்து வந்துள்ளனர். சிலர் மறுமணம் செய்து கொண்ட நிகழ்வுகளும் உள்ளன.

இத்தகைய கொடுமைகள் காரணமாக காலப்போக்கில் இப்பணிகளில் ஈடுபடுவதற்கு தொழிலாளர்கள் ஆர்வம் காட்டவில்லை. எனினும் அவர்கள் கட்டாயத்தின் பேரில் அழைத்து சென்று இப்பணியில் ஈடுபடுத்தப்பட்டுள்ளனர். இக்கட்டாய தொழிலாளர்களை ஜப்பானியர்கள் ரோமுஷா (Romusha) என்றும் அழைத்துள்ளனர்.

சயாம் மரண ரயில்வே அமைக்கும் பணியில் சீனர்கள், ஜாவாக் காரர்கள், ஆஸ்திரேலியர்கள் எனப் பல இனத்தவர்கள் பங்கு கொண்டுள்ள போதிலும் இப்பணியில் பங்கு பற்றிய பெரும்பான்மையோர் மலேசியத் தமிழரேயாவர். ஆனால் சயாம் மரண ரயில்வே பணியில் பங்கு கொண்ட பிற சமூகத்தினரது வரலாறுகள், வெளிக்கொணரப்பட்டது போன்று தமிழரின் பங்களிப்பும் வரலாறும் வெளிக் கொணரப்படவில்லை என்பது வேதனைக்குரிய விடயமாகும். ஆங்காங்கே சில குறிப்புகளும் இலக்கிய படைப்புகளும் எழுந்துள்ளன என்பதும் இவ்விடத்தில் மனங்கொள்ளத் தக்கதொன்றாகும். இவ்வகையில் திரு.அ.ரெங்கசாமி என்பவர் எழுதிய

'நினைவுச் சின்னம்' என்ற நாவல் முக்கியமாகக் குறிப்பிடத்தக்கது. வரலாற்றுப் பார்வை, வர்க்கச் சார்பு, அழகியல் அக்கறை என்பவற்றில் இந்நாவல் குறைபாடுடையதாக காணப்பட்டனும் சயாம் மரண ரயில்வே அமைக்கும் பணியில் மலேசியத் தமிழர்களின் பங்களிப்பு குறித்துத் தொட்டுக் காட்டியதில் இந்நாவலுக்கு முக்கிய இடமுண்டு. இவ்வாறே மலேசிய எழுத்தாளர் ஆ. குணநாதன் அவர்களும் இந்த ஆண்டின் முதற்பகுதியில் தாய்லாந்து சென்று சயாம் மரண ரயில்வே குறித்து பல தகவல் களை திரட்டிக் கொண்டு வந்துள்ளதுடன் அது குறித்து கட்டுரை ஒன்றினையும் 'மக்கள் ஓசை' பத்திரிகையில் தொடர்ந்து எழுதிவந்தார். சயாம் மரண ரயில்வே அமைக்கும் பணியில் ஈடுபட்டுள்ள சில முதியோர்களை நேர்கண்டு அவற்றினைத் தொகுத்து நூலாக்கும் முயற்சியில் திரு. கிள்ளான் அருண் அவர்கள் ஈடுபட்டு வருவதும் பாராட்டத்தக்கது. இவை நிதானித்த பார்வையுடனும் செயற்றிறனுடனும் செய்ய வேண்டிய தொன்றாகும்.

சயாம் மரண ரயில் பாதை அமைக்கும் பணியில் வலுக்கட்டாயமாக ஈடுபடுத்தப்பட்டு அந்நிய மண்ணிலே அநாதைகளாய் ஆதரவின்றி பலியாகிய மலேசிய தமிழரின் வரலாறு எழுதப்பட வேண்டியதன் அவசியம் குறித்து நாவலாசிரியர் ஆ.ரெங்கசாமி அவர்கள் பின்வருமாறு குறிப்பிடுகின்றார்.

தமிழ் மண்ணில் பிறந்து மலேசிய மண்ணுக்கு வந்து, சயாமியக் காட்டிற்குக் கொண்டு செல்லப்பட்டு அங்கே அநியாயமாய்ப் புதையுண்டு போன இலட்சோப இலட்சம் தமிழர்களை, நம் முன்னோர்களை நாம் மறந்தே போய் விட்டோம். இது உண்மை தானே?

உலகில் மனித குலத்தைச் சார்ந்தோர் எவராயினும் அவர்கள் போர்க்களத்திலோ அல்லது இதர இடர்பாடுகளினாலோ அகால மரணமடைந்தால் அன்னவர்களுக்கு நினைவுச் சின்னம் அமைக்கின்ற வழக்கம் தொன்று தொட்டு நடந்து கொண்டிருக்கின்ற ஒரு மரபாகும். அந்த முறையில் தான் ஜப்பானில் அணுகுண்டுக்குப் பலியானவர்களுக்கும் மலேசியாவில் பயங்கரவாதிகளால் பலியானோர்க்கும் நினைவுச் சின்னங்கள் அமைக்கப்பட்டுள்ளன என்பதை நாமறிவோம்.

அந்த வகையில் சயாமியக் காடுகளில் அகாலமாய்ப் புதையுண்டு போன நமது முன்னோர்களுக்கு வாழ்ந்து கொண்டிருக்கின்ற இன்றைய

தமிழினம் என்ன செய்திருக்கின்றது என்பதை கொஞ்சம் திரும்பிப் பாருங்கள் ஏதாவது தென்படுகின்றதா?

அங்கே மடிந்தவர்கள் யாவர்? நமது தாத்தா, பாட்டி, மாமா, அத்தை, பெரியப்பா, சித்தப்பா இப்படி அனைவருமே உறவினர்கள் தாமே அவர்களுக்காக ஏதாவது செய்ய வேண்டாமா - என்ற ஏக்கமும் வேதனையும் நீண்ட நாட்களாக என்னுள்ளே குமுறிக் கொண்டே இருந்தன."²¹

அந்த வகையில் மலேசியத் தமிழர்களுக்கான சுயநிர்ணயத்திற்கான போராட்டங்களை முன்னெடுப்பதற்கும் அவர்களின் நல்வாழ்வுக்கான போராட்ட இயக்கமொன்றை கட்டியெழுப்புவதற்கும் அம்மக்கள் குழுமத்தினரின் முன்னோர்கள் பற்றியும் அவர்களின் தியாகங்கள் குறித்த ஆய்வும் அவசியமானதொன்று. சயாம் மரண ரயில்வே தொடர்பிலான ஆய்வுகள் உண்மையின் பக்கம் நின்று வெளிவர வேண்டியது அவசியமானதும் அவசரமானதுமாகும்.

தொலைத்தொடர்பு சாதனங்கள்

தொலைத்தொடர்பு சாதனங்களான வானொலி, தொலைக்காட்சி, பத்திரிகைகள் இன்றைய ஏகபோக நிறுவனங்களையும், தனிநபர்களையும் நியாயப்படுத்துகின்றனவாகவே காணப்படுகின்றன. மனித குலத்தின் சிந்தனைகளை, ஆற்றல்களை, எந்தெந்த வகையில் சிதைக்க முடியுமோ அந்தந்த வகையில் சிதைத்து வருகின்றன. எடுத்துக்காட்டாக 'எஸ்ரோ' (Astro) தொலைக்காட்சி நிகழ்ச்சியைக் குறிப்பிடலாம். மாறாகத் தமிழ் தேசிய பத்திரிகைகளான மலேசிய நண்பன், மக்கள் ஓசை முதலிய பத்திரிகைகளும், மலேசிய மண்ணுக்கு உரித்தான பிரச்சினைகளிலிருந்து விலகிச் செல்வதுடன் வாசகர்களின் உணர்வையும் இரசனையையும் மழுங்கடித்து வருகின்றன.

ஒரு நாட்டின் சமூகப் பொருளாதார மாற்றங்களை அல்லது அவற்றிற்கு எதிரான பார்வையை உருவாக்குவதில் பொதுசன தொடர்பு சாதனங்களுக்கு முக்கிய பங்குண்டு. மலேசியாவில் பத்திரிகைத் துறையைப் பொறுத்தமட்டில் அப்பத்திரிகைகளில் வெளியாகின்ற செய்திகள், கட்டுரைகள், கவிதைகள், சிறுகதைகள் யாவும் தமிழகத்தின் பிரச்சினைகளையும் ஈழத்துப் பிரச்சினைகளையும் மேலெழுந்த வாரியாக நோக்கி அவற்றைப் பிரசுரிக்கின்ற முயற்சிகளாகவே அமைந்துள்ளன.

ஒரு வகையில் மலேசிய மண்ணுக்கு உரித்தான பிரச்சினைகளில் இருந்தும் முரண்பாடுகளிலிருந்தும் தப்பியோடுகின்ற பண்பினையே முனைப்பாகக் கொண்டு இப்பொதுசனத் தொடர்பு சாதனங்கள் செயற்பட்டு வருவது அபத்தமானதொன்றாகும். இது குறித்து மலேசிய எழுத்தாளர் மு. வரதராச அவர்களின் பின்வரும் கூற்று கவனத்தில் கொள்ளத்தக்க ஒன்றாகும்.

“இன்று நம் நாட்டில் நமது சமூகம் ஏழைச் சமூகம், அடிமைச் சமூகம் என்று பட்டப்பெயர் வாங்கி வளர்ந்து கொண்டு வருகின்றது. மேலும் நாம் அன்றாடம் நடைமுறை வாழ்வில் எதிர்நோக்கும் பிரச்சினைகள் ஏராளம். அரசியலில் பிரச்சினைகளோடு சமூகப் பிரச்சினைகள் பொருளாதாரப் பிரச்சினைகள், கலாசாரப் பிரச்சினைகள் ஆகியவையும் பின்னிப்பிணைந்து உள்ளன.

தோட்டத் தொழிலாளர்கள் எதிர்நோக்கும் பிரச்சினையைப் பெரிய பட்டியலே போடலாம். முக்கியமாக வீட்டு வசதிகள், சம்பளப் பிரச்சனைகள், தொழிற்பாதுகாப்பு பிரச்சினைகள் போன்றவற்றைக் குறிப்பிடலாம். இப்படிப்பட்ட பிரச்சினைகளுக்கு முக்கியத்துவம் கொடுத்து நமது பத்திரிகை எழுதினால் அது வளரும் தலைமுறையினருக்கு பெரும் நன்மை செய்வதாக இருக்கும்.

தமிழ்நாட்டு பத்திரிகைச் செய்திகளுக்கு முக்கியத்துவம் தருவது அச்செய்திகளை அப்படியே நம் பத்திரிகையில் பிரசுரம் செய்வதும் நாம் நம்நாட்டு மக்களை வேறு ஒரு நாட்டிற்கு விசுவாசிகளாக மாற்றும் நிலையை மட்டும் தான் உருவாக்கும். மேலும் அதனால் நம் நாட்டில் கிடைக்க வேண்டிய அல்லது போராடிப் பெற வேண்டிய உரிமைகளை நம் மக்கள் காலப் போக்கில் மறந்து விடுவார்கள் என்பதைப் பத்திரிகை நடத்தும் பொறுப்பாளர்கள் உணர வேண்டும். இதை உணராமல் பத்திரிகைப் பொறுப்பாளர்கள் தாங்கள் செய்வதுதான் நியதி. இதை யாரும் தட்டிக் கேட்க முடியாது என்ற நிலையில் இருப்பார்களேயானால் நமது சமூகத்திற்கு இழைக்கப்படும் அத்தனை அநீதிக்கும் பத்திரிகை பொறுப்பாளர் முக்கிய பொறுப்பு ஏற்க வேண்டும். வருங்கால சமுதாயம் அப்பத்திரிகை பொறுப்பாளர்கள் மீது காறி உமிழப் போவதும் உறுதி”²²

மலேசிய வானொலி நிகழ்ச்சிகளும் தொலைக்காட்சி நிகழ்ச்சிகளும் மேற்குறித்த பண்பினையே வெளிப்படுத்தி நிற்கின்றன. குறிப்பாக இந்நிகழ்ச்சிகள் யாவும் தமிழ்நாட்டு திரை உலக விடயங்களையே

முனைப்புப்படுத்தி வருகின்றன. அவை இரசிகர்களின் இரசனையையும் சிந்தனைகளையும் சீரழிப்பதில் முக்கிய பங்காற்றி வருகின்றன. அத்துடன் வணிக நிறுவனங்களின் ஆசீர்வாதத்துடன் அந்நிறுவனங்கள் குறித்தும் அவற்றில் உற்பத்தி செய்யப்படுகின்ற உற்பத்திப் பொருட்கள் குறித்தும் போலித்தனமான விளம்பரங்களை வெளியிட்டு வருகின்றன. மலேசிய தமிழ் வானொலி நிகழ்ச்சிகள் குறித்தும் அவற்றின் கடமைகள் குறித்தும் மு. வரதராச அவர்கள் பின்வருமாறு குறிப்பிடுகிறார்.

'மலேசியா வானொலி தமிழ்ப்பிரிவு தமிழ்நாட்டுப் படப்பாடல்களையும் நடிகர்களின் வாழ்க்கை வரலாற்றையும் ஒளி பரப்புவதை தவிர்த்து தோட்டத் தொழிலாளர்கள் எதிர்நோக்கும் பிரச்சினைகளைப் பேட்டி கண்டு ஒளிபரப்புச் செய்யலாம். மேலும் தொழிலாளர் சட்டத்தில் உள்ள சலுகைகளையும், களைகொல்லிகளினால் ஏற்படும் பாதிப்புகளையும் சட்டத்தில் உள்ள சமூக பாதுகாப்பு திட்டங்களையும் விளக்க மாய்ச் சொன்னால் அது தொழிலாளர்களுக்கு மிகவும் உதவியாக இருக்கும். சட்டத்தில் உள்ளவைகளைப் பற்றி மக்களுக்கு விளக்கம் சொல்வதை அரசாங்கமும் வரவேற்கும். ஏனெனில் இச்சட்டங்கள் மக்களுக்காக அரசாங்கத்தால் கொண்டு வரப்பட்டவையாகும். மலேசியா வானொலி தமிழ்ப் பிரிவு தயாரிப்பாளரும் அதன் பொறுப்பாளர்களும் அரசியல்வாதிகளுக்கு கூஜா தூக்குவதை நிறுத்தி ரசிகர்களுக்குத் தேவையான கருத்துக்களையும் சட்டத்தில் உள்ள விபரங்களையும் மக்களுக்கு எடுத்துச் சொல்ல முன்வரவேண்டும். அரைத்த மாவை அரைக்கும் வேலையை இனியாவது தொடராமல் இருக்க வேண்டும்.'²³

இதற்கப்பால் 'செம்பருத்தி' போன்ற சிறு பத்திரிகைகளும் சில முற்போக்குச் சிந்தனை கொண்ட இயக்கங்களின் துண்டுப் பிரசுரங்களும் மலேசிய மண்ணுடைய யதார்த்தத்தைப் பிரதிபலித்து நிற்கின்றன. இவையும் ஒரு கட்டத்திற்கு மேல் வளர முடியாத நிலையில் உள்ளன.

சமகால வாழ்க்கைப் பிரச்சினைகள்

ஆறாவது மலேசியத் திட்டத்தைத் (1990-1995) தவிர ஏனைய மலேசியத் திட்டங்கள் யாவும் தோட்டத் தொழிலாளர்களை வறுமையாளர்கள் என இனம் கண்ட போதிலும் அவர்களின் வாழ்க்கை தரத்தை சீர் செய்யவ தற்கான எந்தவிதமான முயற்சிகளும் மேற்கொள்ளப்படவில்லை.

குறிப்பாக மலேசிய அபிவிருத்தி திட்டங்களில் மலேசிய தமிழர்கள் புறக்கணிக்கப்பட்டு வந்துள்ளனர்; வருகின்றனர்.

சமுதாயம் மற்றும் பொருளாதார புறக்கணிப்பின் அடிப்படையில் கடந்த இருபது ஆண்டுகளாக தோட்டங்களில் வாழ்ந்த மலேசிய தமிழர்கள் வேலையில்லாப் பிரச்சனைக்கு ஆளாகி வருகின்றனர்." பல காரணங்களுக்காகத் தோட்டங்களின் அளவு குறைந்ததால் தோட்டங்களில் வேலை செய்து அங்கேயே வாழ்ந்து வந்த 300,000 இந்திய தொழிலாளர்கள் 1980 ஆம் ஆண்டிலிருந்து 2000ஆம் ஆண்டு வரையில் வேலை இழந்துள்ளனர். இவ்வளவு பேர் இருந்த எல்லாவற்றையும் இழந்து தோட்ட புறத்திலிருந்து நகர்புறத்திற்கு வலுக்கட்டாயமாக இடம் பெயர்ந்து வந்தது தெரிந்திருந்தும் அதிகாரத்திலுள்ளவர்கள் எதுவுமே செய்யவில்லை.²⁴

நகர்புறங்களை நோக்கி இடம்பெயர்ந்தவர்கள் பெரும்பாலானோர் கீழ்மட்ட வேலைகளிலே ஈடுபடுகின்றனர். பல தமிழ் இளைஞர்கள் சட்ட விரோத செயற்பாடுகளிலும் குண்டர் படை செயற்பாடுகளிலும் ஈடுபட்டு வரலாயினர்.

மலேசியாவின் மொத்த மக்கள் தொகையில் 7.5% வீதத்தினரே மலேசிய தமிழர்கள். ஆனால் கடுமையான குற்றச் செயல்கள் மற்றும் குண்டர்படை நடவடிக்கைகளில் ஈடுபட்டதற்காக கைது செய்யப்பட்டவர்களில் இந்தியர்களே அதிகமான தொகையினராக காணப்படுகின்றனர். தடுப்பு காவல் சட்டத்தின் கீழ் 2005 ஆம் ஆண்டில் (மார்ச்சு வரை) கைது செய்யப்பட்டு சிம்பாங்ரெங்கம் மறுவாழ்வு மையத்தில் அடைக்கப்பட்டுள்ளவர்களில் 377 பேர் அல்லது 54 விழுக்காடு இந்தியர்கள்.²⁵

மலேசிய அரசாங்கமானது இந்த புள்ளி விபரங்களை தமக்கு சாதகமான வகையில் தூக்கி பிடித்து மலேசிய தமிழர்களை குற்றவாளிகளாக காட்ட முனைவது அபத்தமானது. எங்கெல்லாம் சமுதாய உரிமைகளும் நீதியும் மறுக்கப்படுகின்றதோ அங்கெல்லாம் இவ்வாறான குற்றச் செயல்கள் தோன்றுவது இயற்கையின் நியதி. குற்றங்களுக்காக தனி மனிதனை தண்டிப்பதை விட குற்றங்களின் பிறப்பிடங்களை அழித்துவிட வேண்டும் என்ற குறைந்தபட்ச நாகரிகம் கூட இங்கு குழிதோன்றி புதைக்கப்பட்டுள்ளது.

கல்வித்துறையினை பொறுத்தமட்டில் கல்வியிலிருந்து இடைவிலகி செல்கின்ற மாணவர்களில் அனேகர் மலேசிய தமிழராவர். சிறுபான்மை

யினருக்கு எதிரான கல்வித்துறையிலும் தொழில் துறையிலும் காணப் படுகின்ற பாராபட்சம் இதற்கு அடிப்படை காரணமாகும். 'பூமி புத்திரர் களுக்கான சலுகை' என்பதன் மறுபுறமாக பூமி புத்திரர் வகைப்பாட்டிற்குள் வராத தமிழரும் சீனரும் அதிகமான பாதிப்புக்குப்பட்டு வருகின்றனர். கல்வி கற்பதற்கான வாய்ப்புகளை மலாயர்களே பெற்றுள்ளதுடன் 99% வீதத்தினர் அரசு தொழில்களையும் ஆக்கிரமிப்பு செய்துள்ளனர். சில உயர் பதவிகள் மலாய்காரருக்கு உரியதாகவே இருந்து வருகின்றன.

மலேசியாவில் காலத்திற்கு காலம் 'பூமி புத்திரர்களுக்காக கொண்டு வரப்படுகின்ற சட்டங்கள் பூமி புத்திரர்கள் அல்லாத ஏனைய சிறுபான்மை யினரை பெருமளவு பாதித்துள்ளது. ஒன்பதாவது மலேசிய திட்டம் இதனை மேலும் உறுதிப்படுத்துவதாக அமைந்துள்ளது. காணிகளை கொள்வனவு செய்தல், மற்றும் வங்கியில் கடன் பெறுதல், அதற்கான வட்டி முதலிய துறைகளில் பூமி புத்திரர்களான மலாயர்களே அதிகமான லாபத்தை பெற்று வருகின்றனர். இந்த நிலை மலேசிய தமிழர்களை வறுமைக்கோட்டிற்கு கீழ் இட்டுச் சென்றுள்ளது.

மலேசியாவில் வாழ்ந்து வருகின்ற மக்களில் தமிழர்களே அதிகமான உளவியல் பாதிப்பிற்குட்பட்டவர்களாகவும் தற்கொலை புரிந்துக் கொள்கின்றவர்களாகவும் காணப்படுகின்றனர். அண்மைக்கால புள்ளி விபரங்களின் படி 100,000 தமிழர்களில் 21.1 வீதமும் 100,000 சீனர்களில் 8.6 வீதமும் 100,000 மலாயர்களில் 2.6 வீதமும் தற்கொலைகள் செய்து கொண்டதாக அறியப்பட்டுள்ளன.²⁶

இவ்வகையில் மலேசிய தமிழர்கள் பல்வேறு விதமான சுரண்டல் களுக்கும் அடக்கு முறைகளுக்கும் உட்பட்டு வருகின்றனர் என்பது யதார்த்தமாகும்.

நாம் செய்ய வேண்டியவை

மலேசிய தமிழரின் பாரம்பரியமான பிரதேசங்கள் ஒன்றிணைக்கப்பட்டு சுயநிர்ணய உரிமை அடிப்படையில் முழு அதிகாரங்களும் கொண்ட பூரணமான சுயாட்சி முறை ஒன்று உருவாக்கப்படல் வேண்டும். இப் பிரதேச சுய ஆட்சியின் கீழ் அவர்களின் பொருளாதாரம், நிதி நிர்வாகம் மொழி கல்வி போன்ற விடயங்கள் நிர்வகிக்கப்படல் வேண்டும்.

மலேசிய தமிழரின் இனவொடுக்கு முறைகளுக்கு எதிரான சுய நிர்ணய உரிமைக்கான மக்கள் போராட்டமானது குறுகிய இனவாத மாகவோ ஏனைய இனங்களுக்கு எதிரானதாகவோ அல்லது தனிநபர் / குழு போராட்டங்களாகவோ முன்னெடுக்கப்படாமல் பரந்துபட்ட மக்கள் போராட்டமாக அது அமைய வேண்டும். யாவற்றிற்கும் மேலாக மலேசிய தமிழர்களின் சுபிட்ஷத்திற்கான மக்கள் போராட்டமானது மலேசியாவில் வாழ்ந்து வருகின்ற ஏனைய அடக்கப்பட்ட மக்களின் போராட்டங்களுடனும் முழு தேசிய விடுதலை போராட்டங்களுடனும் இணைக்கப்படல் காலத்தின் தேவையாக உள்ளது.

இவர்களின் மானுட விடுதலைக்கான பயணத்தில் பல்வேறுபட்ட அடக்கு முறைகளும் தடைகளும் காணப்படுகின்றன. அதேவேளை அவற்றினை மீறி முன்னேறுவதற்கான சாத்தியக் கூறுகளும் காணப்படுகின்றன என்பதும் கவனத்தில் கொள்ளப்படல் வேண்டும். இவற்றினை வீரியத்துடனும் நேர்மையுடனும் முன்னெடுக்கக் கூடிய மக்கள் இயக்க மொன்றினை கட்டியெழுப்புதல் அவசியமானதொன்றாகும். இவ்விடத்தில் பிறிதொரு விடயம் குறித்து நோக்குதல் அவசியமானதாகும். அதாவது கடந்த காலங்களில் மலேசிய தமிழர்களிடையே எழுந்த மக்கள் இயக்கங்கள் குறித்த பார்வையும் விமர்சனங்களும் முக்கியமாக கவனத்திலெடுக்கப்பட வேண்டும். அவ்வியக்கங்களின் வெற்றிகள் மட்டுமல்ல தோல்விகள் கூட புதியதோர் மக்கள் இயக்கத்தை கட்டியெழுப்புவதில் ஆதர்சனமாக அமைகின்றன.

மலேசிய தமிழர் தமது தன்னடையாளங்களையும் கலாசார பண்பாட்டு பாரம்பரிய கூறுகளையும் பாதுகாப்பதற்கான செயற்பாடுகள் அவசியம். இவற்றை பாதுகாத்தல் என்பதன் மறுபுறமாக தமிழர் சமுதாய அமைப்பில் புரையோடிப் போயிருக்கின்ற பிற்போக்கு கலாசாரத்தை முற்றாக மாற்றியமைக்க தமிழர் தமது பண்பாட்டை முன்னோக்கி தள்ள கூடிய நாகரிகமான கலாசார தன்னடையாளங்களை வளர்ப்பதற்கான போராட்டங்களை முன்னெடுத்தல் வேண்டும்.

மலேசிய அரசாங்கத்தினால் காலத்திற்கு காலம் கொண்டுவரப்படுகின்ற அபிவிருத்தி திட்டங்களில் தமிழரின் நலன்களும் கவனத்தில் கொள்ளப்பட வேண்டும் என்ற கோரிக்கைக்கான போராட்டங்களை முன்னெடுத்தல் அவசியமானதாகும். தோட்டங்களிலிருந்து வேலை

நீக்கம் செய்யப்பட்டு வெளியேற்றப்பட்ட தொழிலாளர்களுக்கு அவர்களின் தோட்டங்களுக்கு அருகாமையில் குடியிருப்பு திட்டங்களை உருவாக்கி தருவதற்கான முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்பட வேண்டும். குறிப்பாக மலேசிய தமிழர்கள் அந்நாட்டின் மூன்றாவது தேசிய இனம் என்ற வகையில் அவர்களின் இனத்துவ அடையாளங்களை சிதைக்காத வகையில் அத்திட்டங்கள் ஆக்கப்படல் வேண்டும்.

குறைந்த வருமானத்தைப் பெறுகின்ற தொழிலாளர்களுக்கான சுகாதார வசதி, வீட்டு வசதி குழந்தை பராமரிப்பு வசதி என்பனவற்றை வழங்குவதற்கு அரசை நிர்ப்பந்தித்தல் வேண்டும்.

மலேசிய தமிழரின் கல்வி உரிமைக்கான போராட்டங்களை முன்னெடுத்தல் அவசியமானதாகும். சகலருக்கும் சமத்துவமான கல்வி என்ற அடிப்படை கோரிக்கையானது கல்விக்கான உரிமையை பெற்றுக்கொடுப்பதாக மட்டுமன்று கல்வியில் தமது மொழியுரிமையையும் வென்றெடுப்பதாக அமைய வேண்டும். அத்துடன் கல்வியின் பெறுபேறு என்பது இன்றைய ஏகாதிபத்திய செயற்பாடுகளுக்கான கூலி பட்டாளத்தை உருவாக்குகின்ற நோக்கிலிருந்து விடுபட்டு மானுட மேன்மையை ஏற்படுத்துவதாக அமைதல் வேண்டும்.

மலேசிய தமிழருக்கும், சீனருக்கும் மலாயர்களைப் போல அரசு தொழில்களில் பங்குபற்றுவதற்கான வாய்ப்பை வழங்குவதற்கான கோரிக்கைகளை முன்வைத்தல் வேண்டும். சில உயர் பதவிகள் மலாயர்களுக்கு மட்டுமே என்ற நிலை மாறி திறமையின் அடிப்படையில் இப்பதவிகளுக்கு நியமனம் செய்யப்படல் வேண்டும்.

மலேசிய தமிழ்ப் பெண்கள் குறித்து விசேட கவனம் செலுத்தல் வேண்டும். உழைப்பு சுரண்டல், போசாக்கின்மை முதலியவற்றில் பெண்களின் நிலை மிகவும் பரிதாபகரமாக உள்ளது. மற்றும் இன்று மலேசியாவில் புதியதொரு சந்தையாக வளர்ந்து வருகின்ற பாலியல் தொழிலாளர்களின் நிலைமை மிகுந்த வேதனைக்குரியதொரு விடயமாக காணப்படுகின்றது. இந்நிலைமை மாற்றுவதற்கான செயற்றிட்டங்கள் உருவாக்கப்படல் வேண்டும்.

முடிவுரை

மலேசியாவில் நீதிக்கும் சமத்துவத்துக்குமான போராட்டத்தில் மலேசிய தோட்டத் தொழிலாளர்களை இன ரீதியாக தனிமைப்படுத்தி அவர்களின் சமுதாய உணர்வை சிதைக்கின்ற முயற்சியில் மலேசிய அரசாங்கமும் ஏகபோக வர்க்கமும் ஓரளவு வெற்றி கண்டுள்ளது எனக் கூறின் தவறாகாது. இந்நிலையில் மலேசிய தமிழர்களின் உரிமைகளை வென்றெடுக்க கூடிய தோர் மக்கள் இயக்கத்தை கட்டியெழுப்புவது தொடர்பில் சிந்தித்தல் அவசியமாகும். இவ்வமைப்பானது தமிழரை பிரதிநிதித்துவப்படுத்துகின்ற அதே சமயம் அதன் ஜனநாயக சக்திகளை தன்னுள் உள்ளடக்கிய அமைப்பாக வளர வேண்டும். அத்துடன் அவ்வமைப்பானது நீண்ட கால தொழிலாள வர்க்க அரசியலைக் கொண்டு முழுமக்களையும் அணி திரட்டும் நடவடிக்கைகளில் ஈடுபடுவதுடன் அது முழு மக்களின் நலனிலும் அக்கறை கொண்டு செயற்படல் முக்கியமானதொரு விடயமாகும்.

மலேசிய தமிழரின் அபிலாஷைகளைப் பூர்த்தி செய்யமுடியாது அரசாங்கத்திற்கு முட்டுக் கொடுத்து பேரம் பேசுகின்ற அரசியல் நடவடிக்கைகளால் எதனையும் (தலைவரையும் அவரை சார்ந்தோரின் குடும்ப நலன்களை தவிர) சாதிக்க முடியாது என்பதை ம.இ.க வினதும் அதன் தலைவர் டத்தோ சாமிவேலுவினதும் அரசியல் செயற்பாடுகள் எமக்கு எடுத்துக்காட்டுகின்றன. இது பேரம் பேசும் அரசியலுக்கும் அதன் தலைவருக்கும் கிடைத்த தோல்வியாகும்.

இவ்வாறானதோர் சூழல் புதிய தலைமைத்துவத்திற்கான தேவையை தமிழர் மத்தியில் உருவாக்கியுள்ளது. இப்பின்னணியில் உருவாகின்ற ஸ்தாபனம் ஒன்றின் மூலம் மலேசிய தமிழர்களின் சுயநிர்ணய உரிமைக்கான போராட்டத்தை சரியான திசையில் கொண்டு செல்ல முடியும்.

அடிக்குறிப்புகள்

1. வரதராசு, மு. (1990) மலேசிய தோட்டத் தொழிலாளர்கள். வரலாறும் பிரச்சினைகளும், தமிழ்ப் பண்பாட்டு, சமுதாய அமைப்பு குழுவினர், சென்னை. பக். 14.
2. மார்க்ஸ் கார்ல், ஏங்கல்ஸ் பிரிடெரிக், இந்தியாவைப் பற்றி, நியூசெஞ்சூரி புக ஹவுஸ், சென்னை.
3. முத்தம்மாள் பழனிசாமி. (2006), நாட்டுப்புறப் பாடல்களில் என் பயணம், கொங்கு இளைஞர் மன்றம், கோயம்புத்தூர். பக்.38.
4. அதே நூல் பக். 64.

5. அதே நூல் பக். 86.
6. மோகன்ராஜ். (1984) இருபதாம் நூற்றாண்டின் நவீன அடிமைத்தனம் (மலையக மக்களின் வரலாறு), ஈழம் ஆய்வு நிறுவனம், சென்னை, பக். 70 - 71.
7. அதே நூல் பக்.71.
8. கைலாசபதி. க. (1996) அடியும் முடியும், குமரன் புத்தகசாலை, சென்னை. பக். 277.
9. வரதராசு.மு. (2004 பெப்) நேர்காணல், தலித் முரசு, சென்னை.
10. காத்தையா ஜீவி. (2007 பெப்ரவரி) 'தமிழ்ப்பள்ளி மெல்ல மடியவில்லை, - திட்டமிட்டுக் கொல்லப்படுகின்றது. ஆட்சியில் இருப்பவர்களால்', செம்பருத்தி இதழ் (கோலாம்பூர்), பக். 08.
11. அதே கட்டுரை பக்.08.
12. அதே கட்டுரை பக்.07.
13. அதே கட்டுரை பக்.11.
14. Dissanayake, J.B. (2002) *A Language at the Cross Roads: The Case in Sinhala*-C.W.W.Kanangara Memorial Lecture, N.I.E. Maharagama P. 11.
15. வரதராசு, மு., எங்கே என் பங்கு - தோட்டத் தொழிலாளர்களின் தொடரும் பிரச்சினைகள், மீடியா பிரிண்டர்ஸ். சென்னை, பக். 32.
16. காத்தையா ஜீவி. (2006), 'மலேசிய தொழிற்சங்க போராட்டத்தின் வரலாறு, அரசியல், சமூகவியல் - ஒரு கண்ணோட்டம்' செம்பருத்தி இதழ் (பெப்ரவரி) பக்.36.
17. வரதராசு.மு. மேற்படி நூல். பக். 35.
18. கணேசலிங்கம், செ. (1995). பெண்ணடிமை தீர, பாரிநிலையம், சென்னை. பக்.03
19. வரதராசு. மு., மேற்படி நூல் பக். 99.
20. குணநாதன், ஆ. (2007), 'சயாம் - பர்மா மரண ரயில் - மறைக்கப்பட்ட தமிழர் வரலாறு' மக்கள் ஓசை (2007-02-04) கோலாம்பூர்.
21. ரெங்கசாமி, அ. (2005), நினைவுச் சின்னம், பிந்தாங் அச்சகம், சிலாங்கூர், பக். vi, vii.
22. வரதராசு, மு. மேற்படி நூல் பக். 121, 122.
23. பக். 122 - 123.
24. காத்தையா ஜீவி. (2006), 'பூமி புத்திரர்களின் நிறுவன பங்குடமை 18.9 விழுக்காடா? அல்லது 45 விழுக்காடா? அல்லது 50 விழுக்காடா அல்லது 36.64 விழுக்காடா? எது சரி', செம்பருத்தி இதழ் (டிசம்பர்) கோலாம்பூர். பக்.14.
25. அதே கட்டுரை பக். 14.
26. அதே கட்டுரை பக். 15.

2007

மலையக மக்களின் சமூக - பொருளாதாரம் ஒரு வரலாற்றுப் பார்வை

கலாநிதி எம். கணேசமூர்த்தி
சீரேஷ்ட விரிவுரையாளர், பொருளியற்றுறை
கொழும்புப் பல்கலைக்கழகம்

அறிமுகம்

இலங்கையில் பிரித்தானியர் ஆட்சியின் விளைவாக ஏற்பட்ட சமூக பொருளாதார மாற்றங்கள் அதுவரைகாலம் நிலவிய மானியமுறை மரபுபாறப்பட்ட சமூக பொருளாதார முறைமையினின்றும் விலகி நவீன முதலாளித்துவக் கட்டமைப்பை நிறுவ பெரிதும் உதவின. இம்மாற்றங்களின் விளைவுகள் பிரித்தானியரிடமிருந்து அரசியற் சுதந்திரம் பெற்று அறுபத்திரண்டு வருடங்கள் கடந்துவிட்ட நிலையிலும் மிகத்தெளிவாக அவதானிக்கக் கூடியனவாக உள்ளன.

பிரித்தானியரால் உருவாக்கப்பட்ட பெருந்தோட்டக் கட்டமைப்பு, உட்கட்டமைப்பு வசதிகள், அரசியல் முறைமை, சட்டமுறைமை போன்ற இன்றும் அடிப்படை மாற்றங்களின்றி அவ்வாறே நிலவி வருவதையும் காணமுடிகிறது.

இலங்கையின் மலையக சமூகத்தையும் பிரித்தானிய ஆட்சியின் பாறப்பட்ட உபவிளைவாகவே ஆய்வாளர்கள் பார்க்கின்றனர். பெருந்தோட்டங்களின் வருகையோடு ஏற்பட்ட ஊழியக் கேள்வியை ஈடுசெய்ய உள்ளூர்வாசிகள் நிரம்பல் செய்ய முன்வராமையால் அத்தேவையினை அண்டை நாடான இந்தியாவின் தென்புறத்திலிருந்து தொழிலாளர்களை வரவழைப்பதன் மூலம் பூர்த்தி செய்து கொள்ள முயற்சிக்கப்பட்டது. ஆரம்பத்தில் புலம்பெயர்ந்த ஊழியர்கள் தற்காலிகமாகவே இலங்கைக்கு வந்து ஊழிய நிரம்பலைச் செய்து தாய்நாட்டுக்கு மீண்டனர். எனினும் தேயிலைச் செய்கையின் ஆரம்பத்துடன் அப்பயிர்ச்செய்கை நிரந்தர

ஊழியத்தை தேவைப்படுத்திய காரணத்தினால் நிரந்தர ஊழியர்களாகக் குடியேற வேண்டிய நிலைமை ஏற்பட்டது. மறுபுறம் பெருந்தோட்டச் செய்கைக்கு உறுதுணையாக அமைந்த உட்கட்டமைப்பு வசதிகளை உருவாக்குவதிலும் தென்னிந்திய ஊழியர்கள் பயன்படுத்தப்பட்டனர். குறிப்பாக துறைமுகம், நெடுஞ்சாலையமைப்பு, புகையிரதப் பாதையமைப்பு, சுகாதார சேவைகள் போன்றவற்றிலும் தென்னிந்திய தமிழ் தொழிலாளர்கள் ஈடுபட்டனர். இதற்கப்பால் சிற்றளவில் தென்னிந்திய வர்த்தக சமூகமொன்றும் இலங்கையில் வேரூன்றியது. எவ்வாறாயினும் தென்னிந்தியாவை மூலாதாரமாகக் கொண்ட தமிழ்ச் சமூகமொன்று பெருந்தோட்டப் பகுதியிலேயே மிகச் செறிவாக வாழ்ந்தது. ஏனைய பிரதேசங்களிலே வாழ்ந்த இந்திய வம்சாவளித் தமிழர்களில் பலர் ஒன்றில் பெரும்பான்மைச் சமூகத்துடனோ, இஸ்லாமிய சமூகத்துடனோ திருமண உறவுகளைச் செய்துகொண்டு அவ்வச் சமூகங்களால் உள்வாங்கப்பட்டதுடன் தமது அடையாளங்களையும் இழந்துவிட்டனர். எவ்வாறாயினும் இன்றைய சூழ்நிலையில் இந்திய வம்சாவளியைச் சேர்ந்த தமிழர்களில் பெரும்பான்மையினரை மலையகத் தமிழர்கள் என்றே அழைக்கும் நிலை தோன்றியுள்ளது. அரசாங்க உத்தியோகபூர்வ ஆவணங்களில் இம்மக்களை உள்ளடக்கிய துறை தோட்டப்புறத்துறை (Estate Sector) என்றே அழைக்கப்படுகிறது. இலங்கையின் மலையகப் பெருந்தோட்டப் பிரதேசங்களைச் சேர்ந்த தமிழர்களின் சமூக பொருளாதார அரசியல் நிலைமைகள், நாட்டின் ஏனைய பிரதேசங்களில் வாழ்ந்து வரும் இந்திய வம்சாவளித் தமிழர்களின் சமூக பொருளாதார அரசியல் நிலைமைகளிலிருந்து பெரிதும் வேறுபட்டது. எனவே மலையகத்தைச் சார்ந்த இந்திய வம்சாவளித் தமிழர்களை சிறப்பான ஒரு மக்கட் பிரிவினராகவே வைத்து நோக்க வேண்டிய தேவையுள்ளது.

மலையக சமூகத்தின் சமூக, பொருளாதார, அரசியல் செல்நெறிகளை வரலாற்று ரீதியில் ஆய்வு செய்வதே இவ் உரையின் நோக்கமாகும். இதன் பொருட்டு பிரித்தானியர் ஆட்சிக்காலம், சுதந்திரம் பெற்ற பின்னர் ஏற்பட்ட சூழ்நிலைகளில் மலையகத் தமிழர் நிலை, இன்றைய காலகட்டத்தில் ஏற்பட்டு வரும் மாற்றங்கள் ஆகியவை குறித்து அவதானம் செலுத்தப்படுகின்றது.

பிரித்தானியர் ஆட்சியின் கீழ் பெருந்தோட்டச் செய்கையின் தோற்றமும் தென்னிந்தியத் தமிழ் தொழிலாளர் உள்வருகையும்

1815இல் கண்டி இராச்சியத்தின் வீழ்ச்சியைத் தொடர்ந்து இலங்கைத்தீவு முழுவதும் ஒரே குடையின் கீழ் கொண்டு வரப்பட்டது. போர்த்துக்கேயரும் பின்னர் ஒல்லாந்தரும் 1505 இல் இருந்து இலங்கையின் கரையோரப் பகுதியிலிருந்து இருபது மைல்களுக்கு உட்புறமாக விரிவு பெற்றிருக்க வில்லை எனக் கூறப்படுகிறது. எனவே மத்திய மலைநாட்டிலிருந்து கண்டி இராச்சியம் நீண்ட காலமாக சுதந்திரமாகவே இயங்கியது. 1815 இல் அரசியல் சூழ்ச்சியின் விளைவாக கண்டி இராச்சியம் பிரித்தானியர் வசமான போதிலும் 1833 வரை அது தனியாகவே நிர்வகிக்கப்பட்டது. இது நிர்வாக செலவுகளை அதிகரித்த காரணத்தினால் அதுபற்றி ஆராய்ந்து அறிக்கை சமர்ப்பிக்கும் நோக்கில் வைக்கப்பட்டனர். இவர்களால் சமர்ப்பிக்கப்பட்ட அறிக்கையே இலங்கையின் சமூக பொருளாதார அரசியல் சூழலை முற்றாக மாற்றியமைக்க ஏதுவாகியது (Wickramasinghe and Cameron). இலங்கைத்தீவினை ஒற்றையாட்சியின் கீழ் கொண்டுவருதல், பரம்பரை பரம்பரையாகப் பின்பற்றப்பட்டு வந்த கட்டிய ஊழிய சேவை (இராஜகாரிய) யினை நீக்குதல், பெருந்தோட்ட விவசாயத்தின் விரிவாக்கத்துக்கு ஏதுவாக காணிச் சட்டங்களை அமுல்படுத்துதல், வர்த்தகத் துறையில் அரசு தனியுரிமையினை அகற்றல் போன்ற சிபாரிசுகள் இலங்கையின் மானியமுறைக் கட்டமைப்பைச் சிதைத்து பணத்தை அடிப்படையாகக் கொண்ட முதலாளித்துவப் பொருளாதார முறையினை நிறுவுவதற்கு வழிகோலின (Bandarage 1983, Jayawardane 1972, 2000 & De Silva 1982).

இக்காலப் பகுதியில் இங்கிலாந்தில் ஏற்பட்டு வந்த சிந்தனை மாற்றங்களே இவ்வாறான சிபாரிசுகள் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டமைக்கான காரணமென ஆய்வாளர்கள் கூறுகின்றனர் (Bandarage 1983, Jayawardana 2000). கைத்தொழிற் புரட்சியைத் தொடர்ந்து இங்கிலாந்தில் சனத்தொகை அதிகரிப்பு, வாழ்க்கைத் தர உயர்வு, தலைக்குரிய வருவாய் அதிகரிப்பு என்பன தேயிலை, கோப்பி, சீனி, வாழைப்பழம் போன்ற கீழைத்தேய நுகர்வுப் பொருட்கள் மீதான கேள்வியை அதிகரித்தது. மறுபுறம் இங்கிலாந்தில் முதலீடுகளின் மீதான இலாப வீதங்கள் கைத்தொழிற்புரட்சியின் உச்சக்கட்டத்தின் பின்னர் படிப்படியாக வீழ்ச்சியடைந்து செல்லும்

நிலையும் உணரப்பட்டது. எனவே பிரித்தானிய மூலதனத்தை அதன் குடியேற்ற உட்பாய்ச்சுவதன் மூலம் அதிக கேள்வி கொண்ட விவசாய விளைபொருட்களை பெருந்தோட்டங்களை உருவாக்குவதன் மூலம் உற்பத்தி செய்து இலாபமீட்ட முயற்சிக்கப்பட்டது. இம்முயற்சியின் ஒரு கட்டமாகவே இலங்கையில் பெருந்தோட்டங்கள் ஆரம்பிக்கப்பட்டன.

1830 களின் நடுப்பகுதியிலிருந்து உருவாக்கப்பட்டு விருத்தி செய்யப்பட்ட பெருந்தோட்டங்கள் அரச தலையீட்டில் பெருமளவுக்கு தங்கியிருந்தன. குறிப்பாக பெருந்தோட்டங்களுக்குத் தேவையான நிலங்களை இடையூறின்றிப் பெற்றுக் கொள்வதற்கும் ஊழியத்தைப் பெற்றுக் கொள்வதற்கும் அரச தலையீடு அவசியமானதாக இருந்தது. இவ்வாரம்ப காலங்களில் பிரித்தானிய முயற்சியாளர்கள் தாம் விரும்பிய இடங்களில் காணிகளைப் பெற்றுக்கொள்ளக் கூடியதாக இருந்ததென குறிப்பிடப் படுகிறது. முயற்சியாளர் ஒருவர் தனக்குத் தேவையான நிலத்தை தனது சொந்த செலவில் அளவீடு செய்து அரசாங்கத்திற்கு அறிவிக்கும் பட்சத்தில் அரசாங்கம் குறித்த நிலம் குறித்த தினத்தில் ஏலத்தில் விற்கப் படுமென அறிவிக்கும். எனினும் வேறெவரும் நில ஏலத்தில் பங்குபற்ற முன்வரமாட்டார்கள். எனவே குறித்த நிலம் மிகக்குறைந்த விலைக்கு குறித்த முயற்சியாளருக்கு விற்கப்படும். 1984 வரை ஏக்கரொன்று 5 சில்லிங்குகளாகவும் அதன் பின்னர் 20 சில்லிங்குகளாகவும் விற்கப்பட்டன. பெருந்தோட்ட விவசாயம் விரிவாக்கம் பெற்ற காலப்பகுதியில் நிலத்தட்டுப்பாடு ஏற்பட்ட போது முடிக்குரிய காணிச்சட்டம் தரிசு நிலச்சட்டம் போன்றவற்றைப் பிரயோகித்து உள்ளூர்வாசிகளின் காணிகள் பெறப்பட்டன.

பெருந்தோட்டங்களின் ஊழிய நிரம்பல்

பிரித்தானிய காலனித்துவ அரசாங்கம் தனது அதிகாரத்தைப் பயன்படுத்தி பெருந்தோட்டங்களுக்குத் தேவையான காணிகளைப் பெற்றுக் கொண்ட போதிலும் அவற்றில் உருவாக்கப்பட்ட தோட்டங்களில் வேலை செய்வதற்குத் தேவையான ஊழியர்களைப் பெற்றுக்கொள்வது அத்துணை இலகுவானதாக இருக்கவில்லை என்பது மிகத் தெளிவாகத் தெரிகின்றது.

இலங்கையிலிருந்த பிரித்தானிய நீதிபதியொருவர் 1841 இல் தென்னிந்தியாவிலிருந்த தமது நண்பருக்கு எழுதிய கடிதத்தில் 'ஊழியம்

இங்கு அரிதாகவும் விலைகூடியதாகவும் நம்பியிருக்க முடியாததாகவும் காணப்படுகிறது...' எனக் குறிப்பிடுகிறார் (Tinker, 1944:70).

ஆங்கில எழுத்தாளர்களில் ஒருவரான ஜே.ஸ்ரூவர்ட் என்பவர் 'இங்கிலாந்தில் அதிகாரிகள் வறியவர்களுக்கு எவ்வாறு தொழில் வாய்ப்புக்களை வழங்குவது என்பது பற்றி ஆராய்கின்றனர். ஆனால் இலங்கையில் வேலையில் அமர்த்துவதற்கு வறியவர்களைத் தேடுவது கடினமாகவுள்ளது...' எனக் குறிப்பிடுகிறார் (Peiris, 1952).

அதேபோல் ஆளுநர் ரொபின்சன் 1866 இல் இலங்கையின் பரிபாலன சபையின் அங்குரார்ப்பணக் கூட்டத்தில் 'உள்ளூர் வாசிகளின் தேவைகள் வெகுசிலவாகும். அத்தேவைகளை அவர்கள் தமது வீட்டுத்தோட்டத்திலோ வயலிலோ சில நாட்களைச் செலவழிப்பதன் மூலம் பெற்றுக் கொள்ளலாம்... எனவே அவர்கள் தம்மிடம் உள்ளவற்றை வைத்துக் கொண்டு திருப்தியடைகின்றனர்....' எனக் குறிப்பிட்டார் (Bandarage, 183:175).

எனவே பெருந்தோட்டங்கள் தாபிக்கப்பட்ட இடங்களில் வாழ்ந்த உள்ளூர் சிங்களவர்களின் வாழ்க்கைமுறை சாதியடிப்படையில் அமைந்த மிக எளிமையான ஒன்றாகவும் பணப்புழக்கம் மிகக் குறைவானதாகவும் சுயதேவைப்பூர்த்தி இலக்கினை அடைந்ததாகவும் இருந்தமையினால் எழுச்சி பெற்று வந்த பெருந்தோட்டத்துறைக்குத் தேவையான ஊழிய நிரம்பலை மேற்கொள்ள முன்வரவில்லை. அதற்கான தேவையும் அவர்களுக்கு ஏற்படவுமில்லை.

உள்ளூர்வாசிகளை பெருந்தோட்ட விவசாய ஊழிய நிரம்பலை மேற்கொள்ள ஊக்குவிக்க எடுக்கப்பட்ட பல முயற்சிகள் - குறிப்பாக பல்வேறு வரிகளை விதித்தல், கட்டாய ஊழிய சேவையினை நீக்குதல் போன்றவை - தோல்வியைச் சந்தித்த நிலையில் பிரித்தானிய பெருந்தோட்ட முதலீட்டாளர்கள் மலிவான ஊழியத்தைப் பெற்றுக்கொள்ளும் நோக்கில் தென்னிந்தியாவின் பக்கம் தமது கவனத்தைச் செலுத்தினர்.

தென்னிந்தியாவில் நிலவிய வரட்சி, உணவுப் பற்றாக்குறை, கடின வாழ்க்கை என்பன ஊழிய இடப்பெயர்வை ஊக்குவிக்கப் போதிய தூண்டலை வழங்குபவையாக அமைந்திருந்தன. தென்னிந்தியாவிலிருந்து இலங்கைக்கான ஊழிய இடப்பெயர்வு ஒழுங்கமைக்கப்பட்ட ஒரு வியாபார நடவடிக்கையாக அமைந்திருந்தது. ஆள்திரட்டுபவர்கள், கப்பல்

பிரயாண சேவை நடத்துபவர்கள், பெருந்தோட்ட முதலாளிகள், காலனித்துவ அரசாங்கம் என பலருடைய ஈடுபாட்டுடன் இவ்விடப்பெயர்வு இடம் பெற்றது. ஆரம்பத்தில் காலனித்துவ அரசாங்கமே ஊழியர்களைக் கொண்டு வருவதற்கான செலவுகளைச் செலுத்தியது. பின்னர் அது தோட்ட உரிமையாளர்களிடமிருந்து மீள அறவிடப்பட்டது. (Wesumperuma, 1986)

தென்னிந்தியாவில் ஊழியர்களைத் திரட்டும் மேற்படி நடவடிக்கை 'ஊழிய வேட்டை (Labour Hunting) என அழைக்கப்பட்டது. ஆள்திரட்டு பவர்களும் அவர்களது உதவியாளர்களும் தென்னிந்தியக் கிராமங்களுக்குச் சென்று முரசறைந்து ஒளிமயமான எதிர்காலம் இலங்கைப் பெருந்தோட்டங்களில் காத்திருப்பதாகக் கூறினர். தமது ஊழிய அறுவடையை அதிகரிக்கத் தேவையான அனைத்தையும் அவர்கள் செய்தனர் (De Silva 1982). கிராமங்களில் நிலவிய உணவுப் பற்றாக்குறை மேற்படி மக்கள் 'கூலிகளாக தம்மை மாற்றிக்கொள்வதை ஊக்குவித்தது.' கூலிகள் என்ற பதமே தொழிலாளர்களைக் குறிப்பிடுவதற்கு பரவலாக உபயோகிக்கப்பட்ட சொற்பிரயோகமாகும். உத்தியோகபூர்வப் பதிவேடுகளிலும் இதுவே வழக்கில் உள்ளது.

குறிப்பாக தமிழ்நாட்டின் செங்கல்பட்டு, கோயம்புத்தூர், மதுரை, தஞ்சாவூர், திருச்சிராப்பள்ளி மற்றும் ஏனைய மாவட்டங்களிலிருந்தும் கூலித் தொழிலாளர்கள் திரட்டப்பட்டனர். திரட்டப்பட்ட 'கூலிகள்' குழுக்களாகப் பிரிக்கப்பட்டனர். ஒவ்வொரு குழுவுக்கும் கங்காணி என அழைக்கப்பட்ட தலைவர்கள் நியமிக்கப்பட்டனர். கங்காணி குழுவின ஏனைய அங்கத்தவர்களுடன் ஒப்பிடுகையில் சமூகரீதியில் அந்தஸ்து கூடியவராக இருந்தார். பின்னர் இக்கங்காணிகளே ஆள்திரட்டும் முகவர்களாகத் தொழிற்பட்டனர். எனவே இலங்கையின் பெருந்தோட்டங்களுக்குத் தேவையான தொழிலாளர் முறைமையானது கங்காணி முறைமை என அழைக்கப்படலாயிற்று.

கங்காணி என்னும் வழக்கு 'கண்காணி' என்ற சொல்லின் மருவலாகும். மேற்பார்வையாளர் என்பதே அதன் அர்த்தமாகும். எவ்வாறாயினும் கங்காணி ஒருவரின் நடைமுறைத் தொழிற்பாடுகள் வெறுமனே மேற்பார்வை செய்வதுடன் நின்றுவிடாமல் புலம்பெயர்ந்த தொழிலாளர்கள் மீது முழுமையான கட்டுப்பாட்டினைக் கொண்டிருந்ததுடன் பெருந்தோட்ட

முகாமைத்துவத்துடன் தொழிலாளர்களை இணைக்கும் பாலமாகவும் இவர்கள் தொழிற்பட்டனர்.

ஒரு தொகுதி தொழிலாளர்களை (gang) கட்டுப்படுத்தும் ஒரு கங்காணி அத்தொழிலாளர்களிலிருந்தும் சமூக அந்தஸ்தில் - சாதி அடிப்படையில் - உயர்ந்தவராக இருந்ததால் அவர்களைக் கட்டுப்படுத்துவது இலகுவாக இருந்ததுடன் அவரே தொழிலாளர்களின் காப்பாளராகவும் (Patron) விளங்கினார். மறுபுறம் தொழிலாளர்களின் நிதிசார் தேவைகளுக்கான ஒரே மூலாதாரமாகவும் கங்காணிகளே இருந்தனர். தொழிலாளர்களை வேலைக்கமர்த்தியவர் என்ற வகையில் கங்காணிக்கு இரு வகையான கொடுப்பனவுகள் தோட்ட நிர்வாகத்தினால் மேற்கொள்ளப்பட்டன. கங்காணியொருவர் இலங்கைக்கு அழைத்துவரும் தொழிலாளர் ஒவ்வொருவரின் தலைக்குரிய பணம் (Head Money) வழங்கப்பட்டதுடன் அவ்வாறு அழைத்துவந்த தொழிலாளி வேலைக்கு வரும் ஒவ்வொரு நாளுக்கும் போனலாக கங்காணிக்கு (Pence Money) என்னும் ஒரு கொடுப்பனவு வழங்கப்பட்டது. ஆரம்ப காலங்களில் தொழிலாளர்களுக்குரிய பங்கீட்டு அரிசியை வழங்குதல், தொழிலாளர் குடும்பங்களைக் குடியமர்த்துதல் மற்றும் தோட்டத்தில் கடையை நடாத்திச் செல்லல் போன்ற நடவடிக்கைகளிலும் கங்காணிகள் ஈடுபட்டனர்.

கங்காணிகள் சூட்சுமமான, சாத்தியமான சகல விதத்திலும் தனக்குக் கீழுள்ள தொழிலாளர்களை தன்னோடு பிணைத்து வைத்திருந்தனர். அவர்களின் வங்கியாளராகவும் பேச்சாளராகவும் விளங்கியதோடு நிர்வாகிகளுடன் தொழிலாளர்களின் கோரிக்கைகள் குறித்து எதிர்த்து வாதாடுபவர்களாகவும் தொழிற்பட்டனர்.

மறுபுறம் ஒவ்வொரு கங்காணியும் தனக்குக் கீழிருந்த தொழிலாளர் மீது கொண்டிருந்த செல்வாக்கின் காரணமாக தோட்ட நிர்வாகம் அவர்கள் மீது பெரிதும் தங்கியிருக்க வேண்டியிருந்தது. ஒரு கங்காணி தோட்டத்தைவிட்டு வெளியேறும் போது அவரின் கீழிருந்த தொழிலாளர்களும் கூடவே வெளியேறுவது பின்பற்றப்பட்ட நடைமுறையாகும். இவ்வாறான வெளியேற்றத்தைக் கட்டுப்படுத்தும் விதமாகவே பின்னர் 'துண்டு முறை' அமுல்படுத்தப்பட்டது. இம்முறையின் கீழ் ஒவ்வொரு தொழிலாளியும் கட்டாயமாகத் தோட்ட நிர்வாகத்திற்கு கடனாளியாக்கப்பட்டார். அவ்வாறு கடன்பட்ட தொகை ரூபா 50 தொடக்கம் 250 ரூபா வரையிலான

தாக இருந்தது. இவ்வாறு ஒவ்வொரு தொழிலாளியும் தோட்ட நிருவாகத்திடமிருந்து பெற்ற கடன்கள் பல்வேறு தேவைகளின் பொருட்டு பெறப்பட்டவையாக இருந்தன. ஆரம்பத்தில் இந்தியாவில் ஆட்திரட்டல் நடைபெறும்போதே தொழிலாளர்களுக்கு முற்பணமொன்று வழங்கப்பட்டது. அத்தோடு பயணச் செலவுகளும் தொழிலாளர் மீதே கடனாக சுமத்தப்பட்டன. கங்காணியின் கடையிலிருந்து கொள்வனவு செய்யப்படும் பொருள்களின் பெறுமதியும் கடனடிப்படையிலேயே வழங்கப்பட்டது. தொழிலாளி நோய்வாய்ப்படும் போது கங்காணியிடமிருந்து கடனாகப் பெற்ற பணமும் இதில் சேர்க்கப்பட்டது. ஒவ்வொரு தொழிலாளியும் தோட்ட நிருவாகத்திடமிருந்து சராசரியாக ரூபா 100 அளவிலான கடன் சுமையினைக் கொண்டிருந்தான் (Thiagaraj, 1917 Quoted in Bandarage, 1983).

மேற்படி கடன் முறை தோட்ட நிருவாகத்திற்கு இலகுவாகவும் செலவு குறைந்ததாகவும் அமைந்திருந்தது. காரணம் இக்கடன் முறையானது தொழிலாளியை சமூக பொருளாதார ரீதியில் கங்காணியுடன் பிணைத்து வைப்பதாக அமைந்திருந்தது. தோட்ட நிருவாக தொழிலாளிக்கு நேரடியாக சம்பளத்தை வழங்கவில்லை. மாறாக கங்காணியின் ஊடாகவே வழங்கியது. இதனால் கடன் நிருவாகம் செயற்றிறன் வாய்ந்ததாக அமல் செய்யப்படக்கூடியதாக இருந்தது. தொழிலாளி பெற்ற ஒவ்வொரு 10 ரூபாவுக்கும் கங்காணி மாதாந்தம் 1 ரூபா வட்டியினை அறவிட்டார். இதன்படி வருடாந்தம் தாம் பெற்ற கடனுக்கு ஒவ்வொரு தொழிலாளியும் 120% வட்டியினைச் செலுத்த வேண்டியவராக இருந்தார். எனவே தொழிலாளரின் சம்பளத்தில் கணிசமான பங்கு வட்டிச் செலுத்தல்களாக கங்காணியையும் தோட்ட நிருவாகத்தையும் சென்றடைந்தது (Mills, 1875 Quoted in Moldrich, 1990).

மறுபுறம் தோட்ட உரிமையாளர் மத்தியில் இது தொடர்பில் பொதுவான இணக்கப்பாடொன்று இருந்தது. ஒரு தொழிலாளி ஒரு தோட்டத்திலிருந்து வெளியேறி மற்றொரு தோட்டத்தில் வேலை பெற வேண்டுமாயின் அவரது பெயரில் சீட்டுத்துண்டொன்றில் குறிப்பிட்ட கடன் தொகையை தோட்ட நிருவாகத்திற்கு முழுமையாகச் செலுத்திவிட்டதாக குறிப்பிடப்பட்டிருந்தாலன்றி எந்த ஒரு தோட்ட நிருவாகமும் அவரை வேலையில் சேர்த்துக்கொள்ளாது (De Silva, 1982).

எனவே சுருக்கமாக நோக்குமிடத்து தென்னிந்தியக் கிராமங்களில் கடன்சமையினால் வாடிய மக்களை இலங்கையின் பெருந்தோட்டங்களுக்கு கடனாளிகளாக்கும் முறையின் அடிப்படையிலேயே ஊழிய நகர்வு இடம்பெற்றிருப்பதனை அவதானிக்கலாம். எனினும் எதிர்காலம் பிரகாசமாக இருக்கும் என்ற நம்பிக்கையை மட்டும் கருத்திற்கொண்டு தொழிலாளர்களாக பலர் இலங்கையின் பெருந்தோட்டங்களை நோக்கி நகர்ந்தனர்.

பெருந்தோட்டக்கட்டமைப்பும் தொழிலாளர் வாழ்வும்

இலங்கையின் ஒவ்வொரு பெருந்தோட்டமும் ஒவ்வொரு சிறிய அரசாங்கம் போன்றே இயங்கின. ஒவ்வொரு தோட்டமும் இறுக்கமாக வடிவமைக்கப்பட்ட வழக்காறுகளையும் சம்பிரதாயங்களையும் வரையறைகளையும் கொண்டதாக அமைக்கப்பட்டிருந்தது. அதில் வாழ்ந்த நபர்களின் சமூக பொருளாதார அந்தஸ்துப் படிமுறை (Hierarchy) மிகத் தெளிவாக வரையறுக்கப்பட்டிருந்தது. அவ்வந்தஸ்தின் அடிப்படையில் ஒவ்வொரு பிரிவினரும் தத்தமது கடமைகளை மேற்கொள்ளப் பணிக்கப்பட்டதுடன் அப்படிமுறையினை மீற அனுமதிக்கப் படவில்லை. சுதந்திரம் பெற்ற பின்னரும் குறிப்பாக இன்றைய காலகட்டத்திலும் கூட இச்சமூக அந்தஸ்துப் படிமுறை தொடர்ச்சியாகப் பேணப்பட்டு வருவதனை அவதானிக்க முடிகிறது.

அடிப்படையில் ஒவ்வொரு பெருந்தோட்டமும் இறுக்கமாகப் பிணிக்கப்பட்ட, மூடப்பட்ட, தனிப்பிரதேசங்களாக (isolated enclaves) இருந்தமையினால் அதில் வாழ்ந்த தொழிலாளர்களின் சுதந்திரமான அசைவு கட்டுப்படுத்தப்பட்டிருந்தது. கடனால் பிணைக்கப்பட்டிருந்த நிலைமை, சம்பளங்கள் வழங்கப்பட்ட விதம், அரசாங்கம் தொழிலாளர் அசைவு தொடர்பாக இயற்றிய சட்டதிட்டங்கள் காரணமாக இலங்கையில் பிணிக்கப்பட்ட ஊழியப்படை (captive labor force) யொன்றை உருவாகிய தெனலாம்.

தோட்ட நிருவாகம் தொழிலாளர்களுக்கு சம்பளங்களை வழங்குவதைவிட கடன்களை வழங்குவதிலே அதிக கவனம் செலுத்தியதாக ஆய்வாளர்கள் சுட்டிக் காட்டுகின்றனர் (Bandarage 1983, Wesumperuma 1986). இதன் மூலம் தொழிலாளர்களை தோட்டங்களுடன் இலகுவாகப்

பிணித்து வைக்கலாம் என அவர்கள் கருதினர். கடனாளியான தோட்டத் தொழிலாளி கடனை மீளச் செலுத்துவதோ அல்லது ஒரு தோட்டத்தை விட்டு மற்றொரு தோட்டத்தை நோக்கி நகர்வதோ மிகக்கடினமானதாக இருந்தது.

பெருந்தோட்டங்களில் தொழிலாளர்களின் வாழ்க்கையானது மூன்று விடயங்களை அடிப்படையாகக் கொண்டிருந்தது. வாழ்க்கையைக் கொண்டு நடத்தல், வேலை செய்தல், ஓய்வை அனுபவித்தல் என்பனவே அவையாகும். இதன்மூலம் ஒவ்வொரு தோட்டமும் ஒவ்வொரு முழுமையான நிறுவன அமைப்பாகக் கருதப்பட முடியும் (Guffman, 1969). பெருந்தோட்டச் செய்கையின் ஆரம்ப காலங்களில் தொழிலாளர்கள் தற்காலிகமாக ஊழிய நிரம்பலை மேற்கொண்டு ஓரளவு பணத்தைச் சேர்த்துக்கொண்டு மீளவும் தென்னிந்தியாவிலிருந்த தமது குடும்பங்களுடன் சென்று வாழும் நிலைமை காணப்பட்டது. காலத்திற்கு காலம் ஊழிய தேவையினை வேண்டிநின்ற கோப்பிக் கைத்தொழில் செழிப்புற்ற காலப்பகுதியில் தற்காலிகமாக ஊழியப்படையொன்று இலங்கையில் தோன்றிய போதிலும் தேயிலைச் செய்கை விரிவாக்கம் பெற்றபோது நிரந்தரதொழிலாளர் படையொன்றினை தோட்டங்களில் நிறுத்தி வைக்க வேண்டியேற்பட்டது. எனவே தென்னிந்தியாவிலிருந்து குடும்பங்களாக தொழிலாளர்களை வரவழைக்கவேண்டிய நிலை ஏற்பட்டது. எனவே வதியும் தொழிலாளர் படையென்ற நிலைக்கு அப்பாற் சென்று முழுமையான குடும்பக் கட்டமைப்பைக் கொண்ட தொழிலாளர் படையொன்றை உருவாக்க நேரிட்டது.

பெருந்தோட்டங்களில் குடியேறிய தொழிலாளருக்கு இலவச குடியிருப்புக்கள், இலவச மருத்துவம், இலவச தோட்டப் பாடசாலைகள் இலவச சிறுவர் பராமரிப்பு மையங்கள் (பிள்ளை மடுவங்கள்) சில இலவச பங்கீட்டு உணவுப் பொருட்கள் என்பன தோட்ட நிருவாகத்தினால் வழங்கப்பட்டன. இந்துக் கோயில்கள், கிறிஸ்தவ தேவாலயங்கள் அமைக்கப்பட்டன. சிகை திருத்துபவர்கள், பிரசவ விடுதி, சுகாதார மாதுகளின் சேவை போன்றனவும் தோட்டங்களிலேயே வழங்கப்பட்டன. சம்பள நாட்களில் அருகிலிருந்த வர்த்தக மையங்களிலிருந்த வியாபாரிகள் தோட்டங்களுக்கு வருகை தந்தனர். தொழிலாளர்கள் தோட்ட நிருவாகத்திடமிருந்து கிடைக்கப்பெறாத அத்தியாவசியப் பொருட்களான - உணவு,

ஆடை அணிகள் போன்றவற்றை - இவ்வியாபாரிகளிடமிருந்து கொள்வனவு செய்தனர்.

சுருங்கக் கூறின் தோட்டத் தொழிலாளிக்கு வாழ்வதற்கு அத்தியாவசியமானவை தோட்டத்திற்கு உள்ளேயே பெறக்கூடியதாக இருந்தன. தோட்டத்திற்கு வெளியே சென்று அத்தியாவசிய தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்ய வேண்டிய நிலை ஏற்படுவதைத் தடுக்க தோட்ட நிருவாகங்கள் தம்மாலான சகல முயற்சிகளையும் மேற்கொண்டன. சம்பளத் தவிர்த்த சலுகைகளாக சிறியளவில் கால்நடைகளை வளர்ப்பதற்கான அனுமதி, விறகு சேகரிப்பதற்கான அனுமதி போன்றன தொழிலாளர்களை தோட்டங்களில் நிலைநிறுத்த உதவியதாக ஆய்வாளர்கள் கூறுகின்றனர் (De Silva 1982).

எனவே தோட்டத் தொழிலாளர்கள் மற்றும் அவர்தம் சந்ததியினர் பயிர்ச்செய்கையில் ஈடுபட்டது மட்டுமன்றி அத்தோட்டங்களிலேயே வளர்ந்து, அங்கேயே திருமணம் செய்து, அங்கேயே சேமித்து, அங்கேயே நுகர்வு செய்து, அங்கேயே தமக்குள் முரண்பட்டு, ஒற்றுமைப்பட்டு, அவர்கள் பிணைக்கப்பட்டிருந்த பெருந்தோட்டங்களிலேயே மண்ணோடு மண்ணாக மரித்தும் போயினர்.

தொழிலாளர்களுக்கு வழங்கப்பட்ட குடியிருப்புகள் தொழிலாளர் வரிசைக் குடியிருப்புகள் அல்லது லைன் (Lines) என்று அழைக்கப்பட்டன. ஒரு படுக்கையறை, சிறிய சமையற் பகுதி என்பவற்றைக் கொண்டதாக இக்குடியிருப்புகள் அமைந்தன. தோட்ட நிர்வாகிகள் பார்வைக்கு சகல இடங்களும் தென்படக்கூடியவாறு இவ்வீட்டு வசதி அமைக்கப்பட்டிருந்தது. ஒவ்வொரு குடும்பத்திற்கும் ஒவ்வொரு அறை வழங்கப்பட்டது. பெரிய குடும்பங்களில் பத்துப் பன்னிரண்டு குழந்தைகளும் பெரியவர்களும் இவ்வறைக்குள்ளேயே வாழவேண்டிய நிலை ஏற்பட்டது. பொதுமலகூடத்தை உபயோகிக்கும் அதேவேளை பொதுக் குழாய் மூலம் நீரைப் பெறவேண்டியிருந்தது. திறந்தவெளிகளில் ஆண்களும் பெண்களும் குளிக்க வேண்டிய நிர்ப்பந்தமும் ஏற்பட்டது. இந்நிலையில் சுதந்திரத்தின் பின்னரும் கூட குறிப்பிடத்தக்க மாற்றங்கள் ஏற்படவில்லை (Makenthiran, 2008).

இலங்கையின் பெருந்தோட்டங்களிலே, தொழிலாளரின் வாழ்க்கை தேக்க நிலையில் காணப்பட்டமைக்கான ஆதாரங்கள் பல உண்டு. சமூக

ரீதியில் அவர்களது மேல் நோக்கிய அசைவுமிகக் குறைவாகவே இருந்தது. ஒவ்வொரு தொழிலாளியினதும் நாளாந்தப் பணிகள் முன்கூட்டியே திட்டமிடப்பட்டதாக இருந்தது. இந்நாளாந்த நடைமுறையில் பாரிய மாற்றங்களேதுமில்லை. நாளாந்த நடவடிக்கைகள் அதிகாலை துயிலெழு தலுடன் ஆரம்பித்து மிகக் குறுகிய நேரத்தில் காலை உணவையும், பகலுணவையும் தயார் செய்ய வேண்டிய கட்டாயம் இருந்தது. சோறு கறியுடனான உணவை குறுகிய காலத்திற்குள் சமைப்பது மலையகப் பகுதிகளில் (நனைந்த விறகுகளைக் கொண்டு) சாத்தியமில்லை. எனவே கோதுமை மாவினைப் பயன்படுத்தி ரொட்டி போன்ற இலகு உணவு வகைகளைச் சமைக்க ஊக்குவிக்கப்பட்டது. குடும்பத்தின் ஆண், பெண் இருபாலாரும் தொழில் புரிய அதிகாலை ஐந்தரை மணியளவில் செல்ல வேண்டியிருந்தது. இது இராணுவத்தினர் அதிகாலையில் எழுந்து உடற் பயிற்சிக்காக செல்வதை ஒத்ததாக இருந்தது. ஆரம்பத்தில் எல்லாத் தொழிலாளரும் 'பெரட்டுக்களம்' என்றழைக்கப்படும் ஓரிடத்தில் கூடுவர். பின்னர் குழுக்களாக எந்தப் பகுதிகளுக்கு அவர்கள் செல்ல வேண்டும் என்பது தீர்மானிக்கப்படும். பெரட்டு என்பது 'Parade' என்னும் இராணுவ அணிவகுப்பு என்ற சொல்லின் மருவலாகும். சுருங்கக் கூறின் ஒவ்வொரு தோட்டமும் சிறியதொரு இராச்சியத்தைப் போலவும் கடைப்பிடிக்கப்பட்ட சட்டங்கள் இராணுவ சட்டங்களை ஒத்ததாகவும் இருந்தன என்றால் மிகையில்லை.

தோட்டத் தொழிலாளர்கள் மேற்படி சட்டதிட்டங்களுக்கு கட்டுப்பட்ட வர்களாகவும் தரப்பட்ட வரையறுக்கப்பட்ட சுதந்திரங்களுக்குள் தமது வாழ்க்கை முறையில் திருப்திப்படும் வாழவேண்டிய நிலை ஏற்பட்டது. அவர்களது வெளியுலகத் தொடர்புகள் மட்டுப்படுத்தப்பட்டவையாக இருந்தன. பின்வந்த காலங்களில் தமது உற்றார் உறவினர்களை சென்று பார்த்துவிட, உற்சவங்களில் கலந்துகொள்ள, பெருநாட்களின் போது பொருட்களைக் கொள்வனவு செய்ய தமது தோட்டங்களை விட்டு வெளிச்சென்று வரத்தலைப்பட்டனர்.

ஒவ்வொரு தோட்டமும் செயற்கையான விதத்தில் இலங்கைப் பொருளாதாரத்தில் தாபிக்கப்பட்டது. அவை மலைநாட்டுச் சிங்களக் கிராமங்களுக்கு மத்தியில் அமைந்திருந்தன. எனவே புதிதாக வெளி நாட்டில் இருந்து வரவழைக்கப்பட்ட ஒரு வேற்றுமொழிச் சமூகம்

சிங்களக் கிராமங்களுக்கு மத்தியில் வாழத் தலைப்பட்டமையை உள்ளூர் சிங்கள மக்கள் வரவேற்றிருக்க நியாயமில்லை. மறுபுறம் தோட்டத் தொழிலாளர்கள் தோட்டங்களை விட்டு கிராமங்களுக்குச் சென்று தொடர்புகளை ஏற்படுத்த வேண்டிய தேவையோ ஊக்குவிப்போ இருக்கவில்லை. தோட்ட நிருவாகம் அதனை அனுமதிக்கவுமில்லை. ஒரு புறம் மொழி ஒரு தடையாக இருந்தது. மறுபுறம் மலைநாட்டுச் சிங்களவர் தோட்டத் தொழிலாளர்களை சமூகத்தின் கடை மட்டத்தில் வைத்து நோக்கத் தலைப்பட்டனர். இயல்பாகவே வெள்ளையர்கள் மீது அவர்கள் கொண்டிருந்த காழ்ப்புணர்வு அத்தோட்டங்களில் வேலை செய்த தொழிலாளர் மீதும் திரும்பியதில் வியப்பொன்றுமில்லை. கிராமங்களில் காணப்பட்ட வேலை வாய்ப்புகள் சாதீய அடிப்படையிலான தொழிலாளர் பிரிவுகளால் நிரப்பப்பட்ட காரணத்தினால் தோட்டங்களில் வாழ்ந்த தொழிலாளர்கள் கிராமங்களிலே சென்று வேலை வாய்ப்புக்களை பெற்றுக் கொள்வது சாத்தியமற்றதாக இருந்தது. சிறியளவில் கிராமங்களில் வாழ்ந்த பிரபுத்துவக் குடும்பங்களில் வீட்டு வேலை, சமையல் வேலை போன்ற வெகு சில வாய்ப்புகள் இருந்தன. அவற்றுக்காக தோட்டப்புறங்களை விட்டு வெளியேறிய மக்கட் தொகையும் அற்பமே.

காலனித்துவ அரசாங்கமானது தோட்டச் சொந்தக்காரர்களின் வர்த்தகம் சார்ந்த கரிசனைகள் மீதே அதிக அக்கறை கொண்டிருந்தது. உள்ளூர் வாசிகளான முதலியார்கள் என்னும் நிருவாக வகுப்பினரும் நேரடியாகவும் அன்றேல் மறைமுகமாகவோ தோட்டங்களுக்கு பல்வேறு ஒப்பந்த சேவைகளை வழங்குபவர்களாக இருந்தனர். இம்முதலியார்கள் கட்டுப்பாட்டின் கீழிருந்த முறைசாரா காவற்படை வலையமைப்பொன்றினைக் கொண்டிருந்தனர். இதன் மூலம் தோட்டத் தொழிலாளர்கள் தோட்டங்களை விட்டு வெளியே தப்பிச் செல்வது தடுக்கப்பட்டது. அவ்வாறு செல்வது சட்ட விரோதமானதாகவும் கருதப்பட்டது (Jayawardane, 2000).

கடன்களால் பிணைக்கப்பட்டிருந்த காரணத்தினால் தோட்டத் தொழிலாளர்களின் சேமிப்புக்கள் மிகக் குறைந்த மட்டத்திலேயே இருந்தன. அதிக அங்கத்தவர்களைக் கொண்ட குடும்பங்கள் ஓரளவு சேமிப்புக்களை மேற்கொள்ளக்கூடியதாக இருந்தது. எனினும் இச்சேமிப்புக்களில் கணிசமான பகுதி மதுபான நுகர்விலும் விழாக்காலச் செலவுகளிலும் விரயம் செய்யப்பட்டன. தோட்டத் தொழிலாளர்கள் குறிப்பாக ஆண்கள் தமது

வேலை நேரத்தின் பின் அருகிலிருந்த கிராமங்களுக்கு அல்லது கடைத் தெருவுக்குச் சென்றுகள் போன்ற வெறிக் குடிவகைகளை அருந்தும் வழக்கத்தைக் கொண்டிருந்தனர். இதுவே அவர்களது அயற்கிராம மக்களுடனான பிரதான தொடர்புடுத்தும் விடயமாக அமைந்திருந்தது. இம்மதுப்பழக்கம் தோட்டத் தொழிலாளர் உழைக்கும் சிறியளவு பணத்தின் கணிசமான பகுதியை கபளீகரம் செய்து கொண்டது.

பெண்களின் வாழ்க்கை நிலைமையும் ஆண் தொழிலாளர்களின் நிலைமையிலிருந்து பெரிதும் வேறுபட்டிருக்கவில்லை. எனினும் கொழுந்து பறிக்கும் வேலையிலேயே பெண்கள் பெரும்பாலும் ஈடுபடுத்தப்பட்டனர். இது தவிர குழந்தை பராமரிப்பு, வீட்டுவேலை என மேலதிக சுமைகள் அவர்களுக்கிருந்தன. ஆண்களைப் போலவே அதிகாலையில் வேலைக்குச் சென்று வேலை நிறைவில் குடும்ப வேலைகளைப் பொறுப்பேற்று நடத்த வேண்டிய மேலதிக சுமை அவர்களுக்கிருந்தது. சிறுகுழந்தைகள், குழந்தைகள் காப்பகத்தில் விடப்பட்டன. பாடசாலை செல்லும் வயதுப் பிள்ளைகள் பெற்றோர் வேலைக்குச் சென்ற பின்னரே பாடசாலைக்கு செல்லும் நிலை இருந்தமையால் அவர்கள் பாடசாலைக்குச் செல்வதைக் கண்காணிப்பது இலகுவானதாக இருக்கவில்லை. ஒரு தொழிலாளியின் பிள்ளை தொழிலாளியாக மட்டுமே எதிர்காலத்தைத் தொடரும் வண்ணம் தோட்டப்புறக் கட்டுக்கோப்பு அமைந்திருந்த காரணத்தினால் தனது பெயரை எழுத வாசிக்க, கணக்குக் கூட்டிக்கழிக்கப் போதுமான படிப்பறிவு இருந்தால் போதுமென்ற பொது அபிப்பிராயம் நிலவியதால் கல்வித் துறையில் அக்கறை காட்டப்படவில்லை.

சுகாதாரம் மற்றும் போசாக்கு தொடர்பிலும் தோட்டத் தொழிலாளர் நிலைமை மோசமானதாகும். இலவச மருத்துவ வசதிகள் வழங்கப்பட்ட போதும் போதியளவு போசாக்கான உணவு உட்கொள்ளப்படாமையின் காரணமாக போசாக்கின்மை நோய்க்கு ஆளாகும் தன்மை அதிகரித்துக் காணப்பட்டது. தோட்ட மருந்தகங்களிலே அடிப்படை மருத்துவ வசதிகளே வழங்கப்பட்டதனால் நோய்வாய்ப்பட்டு இறப்பவர்களின் எண்ணிக்கையும் கணிசமானதாக இருந்தது.

சமூக அந்தஸ்தைப் பொறுத்தவரையில் தோட்டத் தொழிலாளர்கள் உள்ளூர்வாசிகளுடன் ஒப்பிடுகையில் குறைந்த மட்டத்திலேயே வைத்து நோக்கப்பட்டனர். பெரும்பான்மைச் சிங்கள மக்களாயினும் அன்றேல்

இலங்கைத் தமிழர்களாயினும் தோட்டத்துறையைச் சேர்ந்த தமிழ் சமூகத்தினை கீழ்மட்டத்திலேயே வைத்து நோக்கினர். உள்ளூர்வாசிகளின் சாதியக் கட்டமைப்பு இதற்குப் பின்னணிக் காரணியாக அமைந்திருந்தாலும் இலங்கையின் பெருந்தோட்டங்களிலும் ஏனைய நகர்ப்புறங்களிலும் வாழ்ந்த இந்திய வம்சாவளி மக்கள் அனைவரும் இந்திய சாதிக்கட்டமைப்பின் கீழ் மட்டத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் என்ற கருத்து பிழையானதாகும். பெருந்தோட்டக் கட்டமைப்பின் தன்மை, தொழிலாளர்களின் வாழ்க்கை முறைமை, சமூக முன் செல்லுந்தன்மை என்பனவே இதற்குப் பின்னணியில் இருந்த ஏனைய காரணிகளாகும்.

எவ்வாறாயினும் இருபதாம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்திலிருந்து பெருந்தோட்டத்துறைத் தமிழர்கள் அரசியல் பிரவேச நடவடிக்கைகளில் ஈடுபடும் தன்மை அதிகரித்தது. குறிப்பாக பிரித்தானியர்கள் உள்ளூர்வாசிகளுக்கு தமது அதிகாரங்களில் ஒரு பகுதியை பகிர்ந்து கொள்ளும் வகையில் 1920இல் அமைக்கப்பட்ட சட்டவாக்கக் கவுன்ஸிலில் பெருந்தோட்டத்துறையைச் சேர்ந்த பிரதிநிதியாக நடேச ஐயர் நியமிக்கப்பட்டார். பெருந்தோட்ட மக்களின் உள்ளூர் அரசியற் பிரவேசத்தின் ஆரம்பமாக இது அமைந்தது.

அதன் பின்னர் 1924இல் உயர்குழாத்திற்கு மட்டும் வாக்களிக்கும் உரிமை வழங்கப்பட்டபோது மொத்த வாக்குகளாகிய 205,000 வாக்குகளில் 12,900 வாக்குகள் இந்தியத் தமிழர்களுடையதாக இருந்தது. இதன்மூலம் இரு இந்திய வம்சாவளியினர் சட்டவாக்கக் கவுன்ஸிலுக்குத் தெரிவு செய்யப்பட்டனர்.

எவ்வாறாயினும் இங்கு குறித்துக் காட்டப்படவேண்டிய முக்கிய விடயம் யாதெனில் மேற்படி வாக்குரிமை உயர்குழாத்தைச் சேர்ந்தவர்களுக்கு மட்டுமே வழங்கப்பட்டமையினால் பெருந்தோட்டத் தொழிலாளர்களிலிருந்து தோன்றிய எவரும் இதில் தெரிவு செய்யப்பட்டிருக்க முடியாது. உண்மையில் இந்தியாவைத் தாயகமாகக் கொண்ட, இலங்கையில் உயர் சமூக அந்தஸ்தினைக் கொண்ட எவரும் தோட்டத் தொழிலாளியாக இருந்திருக்கக்கூடிய சாத்தியமில்லை.

எவ்வாறாயினும் 1939இல் அரசாங்க சபையில் (State Council) சமூகப் பதினைந்தாயிரம் இந்தியர்களை நாடுகடத்தும் முன்மொழிவு முன்வைக்கப்பட்டது. அதனைத் தொடர்ந்து சுதந்திர இலங்கையின் முதற் பிரதமரான

டி.எஸ்.சேனநாயக்காவினால் முன்வைக்கப்பட்டதோர் பிரேரணையில் 1934ஆம் ஆண்டின் பின்னர் அரச சேவையில் இணைத்துக் கொள்ளப்பட்ட இந்தியர்களை நாடு கடத்தவும் அரசசேவையில் பத்து வருட சேவைக்காலத்திற்கு குறைவானவர்களை அச்சேவையிலிருந்து இடைநிறுத்தவும் முன்மொழியப்பட்டது. இவ்விரண்டாவது பிரேரணை இந்திய வம்சாவளியினரை குறிவைத்திருந்தாலும் பெருந்தோட்டத் தொழிலாளர்கள் அரசசேவையில் இல்லாத காரணத்தினால் அதனால் பாதிக்கப்பட்டிருக்க வாய்ப்பில்லை.

இந்நிலையில் 1947 ஆம் ஆண்டு நடைபெற்ற தேர்தல்கள் பெருந்தோட்டத்துறையைச் சேர்ந்த இந்திய வம்சாவளித் தொழிலாளர்களுக்கு புதிய பலத்தைச் சேர்த்தது. தொண்ணூற்றைந்து அங்கத்தவர்களைக் கொண்ட பாராளுமன்றத்தில் ஏழு அங்கத்தவர்கள் பெருந்தோட்டங்களைப் பிரதிநிதித்துவப்படுத்துபவர்களாக இருந்தனர். இவ்வெண்ணிக்கை வடக்கு கிழக்கு பிரதேசங்களில் வாழ்ந்த தமிழ் மக்கள் மத்தியிலிருந்து தெரிவு செய்யப்பட்ட உறுப்பினர்களின் எண்ணிக்கைக்குச் சமமானதாக இருந்தது. இது பெரும்பான்மைச் சிங்கள மக்கள் மத்தியிலும் வடகிழக்குப் பிரதேச தமிழ் மக்களைப் பிரதிநிதித்துவப்படுத்திய அரசியல்வாதிகள் மத்தியிலும் காழ்ப்புணர்வை ஏற்படுத்தியதென்பது இவ்விரு பிரிவினரும் இணைந்து மேற்கொண்ட நடவடிக்கைகள் மூலம் தெளிவாகத் தெரிகிறது. மறுபுறம் பெருந்தோட்ட இந்திய வம்சாவளி மக்களைப் பிரதிநிதித்துவப்படுத்தத் தெரிவாகிய ஏழு உறுப்பினர்களில் எத்தனைபேர் தோட்டத் தொழிலாளர்குடும்பங்களிலிருந்து வந்தவர்கள் என்பதும் ஆய்வுக்குரிய விடயமாகும். மலையகத் தோட்டத் தொழிலாளர்கள் மத்தியிலிருந்து தோன்றிய தொழிற்சங்கங்களும் அத்தொழிற்சங்கங்களை வழிநடத்திய தலைவர்களுமே பின்வந்த காலங்களில் அரசியல் தலைவர்களாக பிரகாசிக்க முடிந்த தென்பதும் வரலாற்று உண்மையாகும்.

சுதந்திர இலங்கையில் பெருந்தோட்டத் தொழிலாளர்களின் நிலை சுதந்திரம் கிடைப்பதற்கு முன்பிருந்தே இந்திய வம்சாவளியினரை ஒடுக்கி ஓரம்கட்டும் நடவடிக்கைகள் ஆரம்பிக்கப்பட்டமை பற்றி ஏற்கனவே நாம் ஆராய்ந்துள்ளோம். அரச சேவைப் பணியாளர் வேலை நீக்கம் மற்றும் நாடு கடத்தல் போன்றன பெருந்தோட்டத்துறைக்கு வெளியிலேயே இடம்பெற்றன. துறைமுக சேவை அதிகளவு இந்தியத் தொழிலாளர்களை

வேலைக்கமர்த்தியிருந்த துறையாகும். புகையிரதப் போக்குவரத்து, நெடுஞ்சாலைப் பராமரிப்பு, சுகாதாரம் போன்ற துறைகளில் இருந்த இந்திய வம்சாவளியினர் இதனால் பாதிக்கப்பட்டனர். குறிப்பாக துறைமுக சேவையிலிருந்து ஏராளமான இந்தியத் தொழிலாளர் வெளியேற்றப்பட்டு அந்த இடங்கள் உள்ளூர் வாசிகளுக்கு வழங்கப்பட்டன. வெளியேற்றப்பட்ட தொழிலாளர்களில் இந்தியாவுக்குத் திரும்பிச் சென்றவர்கள் போக கணிசமான தொகையினர் சுமையேற்றும் தொழிலில் அப்போதிருந்த கொழும்பு நகரின் வர்த்தக மையத்தில் தம்மை ஈடுபடுத்திக் கொண்டனர். இவர்களையே 'நாட்டாமை' அல்லது 'நாட்டாமி' என அழைக்கின்றனர். இன்றும் கூட கொழும்பு நகரின் வர்த்தக மையப் பிரதேசத்தில் இவர்கள் கைவண்டி இழுக்கும் தொழிலில் ஈடுபடுவதைக் காணலாம். இவர்களில் பலர் பெரும்பான்மைச் சிங்கள மக்களுடன் கலப்புத் திருமணங்களை மேற்கொண்டு சுய அடையாளங்களை இழந்துவிட்டனர்.

1931 இல் அறிமுகப்படுத்தப்பட்ட சர்வசன வாக்குரிமை தோட்டத் தொழிலாளர்களுக்கு அரசியல் ரீதியிலான வலுவான அடித்தளத்தை ஏற்படுத்திக் கொடுக்குமென எதிர்பார்க்கப்பட்டது. சுதந்திர இலங்கையில் பெருந்தோட்ட இந்திய வம்சாவளித் தொழிலாளர்களின் அரசியல் அபிலாஷைகளை ஓரம் காட்டும் நடவடிக்கையை டி.எஸ். சேனநாயக்க அரசாங்கம் சுதந்திரம் பெற்ற கையோடு எடுத்தது. கூறப்பட்ட காரணங்கள் எவையாக இருப்பினும் நாட்டின் பொருளாதாரத்தின் முதுகெலும்பாக விளங்கிய, பெருந்தோட்டத் துறையைக் கட்டியெழுப்பி தமது வியர்வையையும் உதிரத்தையும் உயிரையும் தியாகம் செய்த தொழிலாளர்களின் வாக்குரிமையைப் பறிக்க எடுக்கப்பட்ட நடவடிக்கையை நியாயப்படுத்த இயலாது.

1948இல் கொண்டுவரப்பட்ட குடியரிமைச் சட்டம் இந்தியாவைப் பூர்வீமாகக் கொண்ட பெருந்தோட்டத்துறையைச் சேர்ந்த நபர்களை இலங்கைப் பிரசைசுளாகத் தகுதியற்றவர்களாக்கும் நோக்கிலேயே கொண்டுவரப்பட்டது. இச்சட்டத்தின்படி சட்டம் அமுலாகும் நாளுக்கு முன்னர் இலங்கையில் பிறந்த ஒருவரைத் தகப்பனாராகக் கொண்ட நபரொருவர் இலங்கைப் பிரசையாக ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டார்.

இச்சட்டத்தின்படி இருதலைமுறையினரின் பிறப்பு பற்றிய ஆவண ரீதியான சான்றாதாரத்தைச் சமர்ப்பிக்க வேண்டியிருந்தமையினால்

பெருந்தோட்டத்துறையின் மிகப் பெரும்பான்மையானோர் இலங்கைக் குடியுரிமையினை இழந்தனர். அதன் பின்னர் 1949 இல் இந்திய மற்றும் பாகிஸ்தானிய வதிவாளர்கள் தொடர்பான குடியுரிமைச் சட்டம் அமுல்படுத்தப்பட்டது. இதன்மூலம் பதிவின் மூலமான குடியுரிமை பெறுவதற்கான சரத்துக்கள் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டன. இச்சட்ட மூலத்தின் சரத்துக்கள் குடியுரிமையை மறுப்பதற்காகவே உருவாக்கப்பட்டதாக விமர்சிக்கப்பட்டது. இச்சட்ட மூலமானது மலையகப் பிரதேசத்தில் வாழ்ந்த பெருந்தோட்டத் தமிழர்களின் குடியுரிமையையும் வாக்களிக்கும் உரிமையையும் ஏறத்தாழ முற்றாகவே பறித்தெடுத்ததெனலாம்.

இக்குடியுரிமைச் சட்டங்களின் கீழ் 1951 ஆம் ஆண்டளவில் சுமார் 825,000 பேருக்கு குடியுரிமை பெறுவதற்கான விண்ணப்பங்கள் சமர்ப்பிக்கப்பட்டன. இது இந்திய வம்சாவளி பெருந்தோட்டத்துறை தமிழர்களின் எண்ணிக்கையில் சுமார் தொண்ணூறு சதவீதமாகும். எனினும் இவ்விண்ணப்பங்களில் பெரும்பாலானவை விண்ணப்பதாரி மற்றும் தகப்பனார் இலங்கையில் பிறந்தமைக்கான ஆதாரங்களை சமர்ப்பிக்க முடியாமையினாலோ, தொடர்ச்சியாக இலங்கையில் வசித்தமைக்கான ஆதாரங்களையோ, உறுதியான ஒரு வருமானத்தைப் பெறுவதற்கான ஆதாரங்களையே சமர்ப்பிக்க முடியாமையினால் நிராகரிக்கப்பட்டன.

குடியுரிமைச் சட்டங்கள் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டதனால் இந்திய வம்சாவளி பெருந்தோட்டத்துறை சார்ந்த தமிழ் மக்கள் மீது ஏற்பட்ட பாதிப்பை 1952 இல் நடைபெற்ற பொதுத் தேர்தலில் மிகத் தெளிவாக அறியக்கூடியதாக இருந்தது. பெருந்தோட்டத் தமிழர்கள் குடியுரிமை இழந்திருந்த காரணத்தால் தமது சார்பில் ஒரு வேட்பாளரையாவது தேர்தலில் போட்டியிட வைக்க முடியாத நிலை ஏற்பட்டது.

இலங்கை இந்தியக் காங்கிரசும் செளமியமூர்த்தி

தொண்டமானின் தலைமைத்துவமும்

1934 ஆம் ஆண்டில் டி.எஸ்.சேனாநாயக்காவின் தலைமையில் இந்தியர்களை மீளத் திருப்பியனுப்பும் நாடு கடத்தும் மற்றும் வேலை நீக்கம் செய்யும் நடவடிக்கை மேற்கொள்ளப்பட்டதையடுத்து முன்னாள் இந்தியப் பிரதமரான ஜவஹர்லால் நேரு விடயங்களைக் கையாள்வதற்காக அனுப்பி வைக்கப்பட்டார். அதன்பின் இலங்கை இந்தியக் காங்கிரஸ் (Ceylon

Indian Congress) தாபிக்கப்பட்டது. பின்னர் வசதிமிக்க தொழிற்சங்கமாக மாறிய இதன் செல்வாக்குமிக்க தலைவராக விளங்கியவர் தொண்டமான். அவரது தந்தை ஒரு கங்காணியாவார். தனது விடாமுயற்சியினால் பின்னர் தோட்ட உரிமையாளராக மாறியவர். 1940இல் அரசியலில் இணைந்த தொண்டமான் இலங்கை இந்திய காங்கிரஸின் கம்பளைப் பிரதேச தலைவராக இருந்தார். இலங்கையின் முதற் பாராளுமன்றத்தில் இவரது தலைமையிலேயே ஏழு பாராளுமன்ற ஆசனங்கள் மலையகத் தமிழர்களால் வெல்லப்பட்டன. அதுமட்டுமன்றி மலையகத் தமிழர்களின் வாக்குகள் ஏனைய பன்னிரண்டு தேர்தல் தொகுதிகளில் இடதுசாரிகள் வெற்றிகொள்ளவும் காரணமாகின. இந்நிலையிலேயே குடியுரிமைச் சட்டத்தினூடாகச் சுமார் பத்து இலட்சம் தமிழர்களின் வாக்குரிமை பறிக்கப்பட்டு பாராளுமன்றப் பிரதிநிதித்துவத்தை இழக்க நேரிட்டது.

அடிப்படையில் 1931 இல் சர்வசன வாக்குரிமை வழங்கப்பட்ட காலத்திலிருந்தே அதற்கெதிரான சக்திகளும் தொழிற்பட ஆரம்பித்திருந்தன. குறிப்பாக மக்களின் பெருமதிப்புக்குரிய தலைவர்களில் ஒருவராக விளங்கிய சேர் பொன்னம்பலம் இராமநாதன் சகலருக்கும் வாக்குரிமை வழங்கப்படுவதை விரும்பவில்லை. சாதியக் கட்டமைப்பு இந்துச்சமூகத்தின் அடிப்படை அம்சங்களில் ஒன்றெனவும் சர்வசன வாக்குரிமை சமூகக் கட்டமைப்பில் தொய்வினை ஏற்படுத்துமெனவும் அஞ்சினார். கொழும்பில் வாழ்ந்த அரசியல் பலமிக்க உயர் குழாத்தைச் சேர்ந்த தலைவர்களுக்கு இந்தியத் தமிழர்கள் யாவரும் சாதியில் குறைந்தவர்களாகவே தென்பட்டனர்.

கண்டியச் சிங்களவர்கள் பெருந்தோட்டத் தொழிலாளர்களுக்கு வாக்குரிமை வழங்குவதன் மூலம் தமது வாக்குவங்கி சிதைவடைந்து பிரதிநிதித்துவம் குறையலாமெனக் கருதி எதிர்ப்புத் தெரிவித்தனர். வெள்ளையர்கள் தமது பாரம்பரிய நிலங்களை அபகரித்து பெருந்தோட்டங்களை அமைத்து தமக்கு பெரும் அநீதி இழைத்துவிட்டதாகவும் இந்நிலையில் தோட்டத் தொழிலாளர்களுக்கு வாக்குரிமை வழங்கும் நடவடிக்கை அவ்வநீதியை மேலும் அதிகரிப்பதாகவும் அமையுமென வாதிட்டனர்.

ஆரம்பத்தில் பெருந்தோட்டத் தொழிலாளர்களுக்கு வாக்குரிமை வழங்குவதை ஆதரித்த டி.எஸ்.சேனநாயக்க பின்னர் அந்நிலைப்

பாட்டிலிருந்து விலகிக் கொண்டார். பெருந்தோட்டத் தொழிலாளர்கள் இடதுசாரிக் கட்சியான சமசமாஜக் கட்சிக்கு ஆதரவு வழங்கியதுடன் தீவிர தொழிற்சங்க நடவடிக்கைகளில் போர்க்குணத்துடன் ஈடுபட்டதாக அவர் கருதினார். மார்க்ஸிய இடதுசாரி அரசியற் சித்தாந்தத்தற்கு எதிரான நிலையில் பிரதான சிங்கள மற்றும் தமிழ்பேசும் கட்சிகள் இருந்தபடியினாலே மார்க்ஸிஸ எதிர்ப்பின் ஒரு வடிவமாகவே குடியுரிமைச் சட்டத்திற்கு ஆதரவு வழங்கியதாக சிலர் வாதிடுகின்றனர். குறிப்பாக தமிழரான ஜி.ஜி. பொன்னம்பலம் இச்சட்டத்திற்கு ஆதரவு தந்தமை ஒரு துரோகச் செயலாகவே கருதப்பட்டது. இலங்கைத் தமிழரசுக் கட்சி பொன்னம்பலத்தை ஒரு துரோகியாகவும் டி.எஸ்.சேனாநாயக்காவை சிங்கள இனவெறியராகவும் வர்ணித்தது.

1948 ஆம் ஆண்டின் குடியுரிமைச் சட்டத்தை தொண்டமான் தீவிரமாக எதிர்த்தார். எனினும் பலனேதும் ஏற்படவில்லை. 1960 ஆம் ஆண்டு தேர்தலில் ஸ்ரீ லங்கா சுதந்திரக் கட்சியை ஆதரித்த தொண்டமான் நியமன உறுப்பினராகப் பாராளுமன்றத்திற்குச் சென்றார்.

1964 இல் கைச்சாத்திடப்பட்ட ஸ்ரீமா - சாஸ்திரி உடன்படிக்கையின் கீழ் ஆறு இலட்சம் இந்திய வம்சாவளித் தமிழர்களை இந்தியாவுக்கு திருப்பியழைத்துக் கொள்ள இந்தியா ஒத்துக்கொண்டது. இதன் மூலம் குடியுரிமைப் பிரச்சினையை தீர்த்துக்கொள்ள இலங்கை அரசாங்கம் தீர்மானித்தது. எஞ்சிய சுமார் மூன்று இலட்சத்து எழுபத்தையாயிரம் வம்சாவளித் தொழிலாளர்களுக்கு இலங்கைக் குடியுரிமை வழங்கப் படுமெனவும் கூறப்பட்டது.

இதற்கு எதிர்ப்புத் தெரிவித்த தொண்டமான் 1965 இல் சுதந்திரக் கட்சியிலிருந்து விலகி ஐக்கிய தேசியக் கட்சி அரசாங்கத்துடன் இணைந்து கொண்டார். அதன் மூலம் அவர் நியமன உறுப்பினராக மீண்டும் பாராளுமன்றம் செல்ல முடிந்தது.

30 வருடங்களின் பின் 1970இல் தேர்தலில் போட்டியிட்டு ஒரு மலையகப் பிரதிநிதித்துவம் பெறப்பட்டது. 1972 இல் பெருந்தோட்டங்கள் தேசியமயமாக்கப்பட்டமை அரசியல் ரீதியாகவும் சமூக ரீதியாகவும் பல எதிர்வினைகளை உருவாக்கின. பின்னர் கம்பனிகளின் நிர்வாகத்தின் கீழ் அனுபவித்த சலுகைகள் பலவற்றை புதிய அரசு தோட்ட நிறுவனங்களின்

கீழ் இழக்க நேரிட்டதுடன் வினைத்திறன்ற நிர்வாகம் காரணமாக தோட்டங்களின் வருமானங்களிலும் மாற்றங்கள் ஏற்பட்டன.

1977 இல் ஏற்பட்ட ஆட்சிமாற்றத்தின் பின்னர் இலங்கைத் தொழிலாளர் காங்கிரஸ் ஐக்கிய தேசியக் கட்சியுடன் தொடர்ச்சியாக இணைந்து செயற்பட்டது. 1978இல் தொண்டமான் அமைச்சரவை அந்தஸ்து கொண்ட கிராமியக் கைத்தொழில் அமைச்சராக நியமிக்கப்பட்டார். அதன் பின்னர் தொடர்ச்சியாக பல்வேறு அமைச்சப் பொறுப்புக்களை வகித்துவந்தார். இக்காலப் பகுதியில் மலையக பெருந்தோட்ட மக்கள் இழந்த உரிமைகளை மீள்பெறவும் பொருளாதாரத்தைக் கட்டியெழுப்பவும் முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்பட்டன. 1994 இல் இலங்கைத் தொழிலாளர் காங்கிரஸ் பாராளுமன்றத் தேர்தலில் ஒன்பது ஆசனங்களைக் கைப்பற்றி பலம் வாய்ந்த ஒரு சக்தியாக விளங்கியது.

1988 இல் பிரேமதாசா தலைமையிலான அரசாங்கம் நாடற்றவர்களுக்கு குடியரிமை வழங்கும் 1988 இன் 39 ஆம் இலக்க சட்டம் (சிறப்பு ஏற்பாடுகள்) பாராளுமன்றத்தில் சமர்ப்பிக்கப்பட்டு நிறைவேற்றப்பட்டதும் இச்சட்டத்தை சுதந்திரக்கட்சி எதிர்த்து வாக்களித்து இச்சட்டம் குடியரிமையற்ற மக்கள் தொடர்பான பிரச்சினை தொடர்பான தீர்வில் ஒரு மைல்கல்லாகக் கருதப்பட்டது.

இறுதியாக 2003 ஒக்டோபர் ஏழாந்திகதி நாடற்ற பெருந்தோட்டத் தமிழர்கள் 168,141 பேருக்கு குடியரிமை வழங்கும் சட்ட மூலம் இலங்கைப் பாராளுமன்றத்தில் சமர்ப்பிக்கப்பட்டு நிறைவேற்றப்பட்டது. 225 ஆசனங்களைக் கொண்ட இலங்கைப் பாராளுமன்றத்தில் குறித்த தினம் சமூகமளித்திருந்த 172 பாராளுமன்ற உறுப்பினர்களும் இதற்கு ஆதரவாக வாக்களித்து இக்குடியரிமைப் பிரச்சினை நிரந்தரமாகத் தீர்க்கப்படுவதற்கு உதவியமை சிறப்பானதொரு விடயமாகும்.

பெருந்தோட்ட மலையக சமூகத்தின் சமூக பொருளாதார நிலை
அரசியல் ரீதியாக தமக்குரிய அங்கீகாரத்தைப் பெற்றுக் கொள்வதற்காக பெருந்தோட்டத் தொழிலாளர்கள் நடத்திய போராட்டம் குடியரிமை கிடைத்தவுடன் தீர்ந்துவிட்டதாக பலரும் மகிழ்ச்சி தெரிவித்தனர். எனினும் சமூக பொருளாதார ரீதியில் இம்மக்களின் நிலைமை இத்தனை வருடங்களின் பின்னரும் கவலைக்குரிய மட்டத்திலேயே உள்ளது. இலங்கையில்

பொருளாதார சமூக ரீதியில் எல்லைப்படுத்தப்பட்ட அல்லது ஓரங் கட்டப்பட்ட மக்கள் பிரிவினரில் பெருந்தோட்ட மக்களே முன்னணியில் உள்ளனர்.

இலங்கையின் வறுமைநிலை தொடர்பான பின்வரும் அட்டவணை இந்நிலைமையினைத் தெளிவாகக் காட்டுகிறது.

அட்டவணை 1

தலைக்குரிய வறுமைக் குறிகாட்டி (Poverty Head Count Ratio)				
	1990/91	1995/96	2002	2006/07
நாடு முழுவதும்	26.1	28.8	22.7	15.2
நகர்ப்புறம்	16.3	14.0	7.9	6.7
கிராமப்புறம்	29.4	30.9	24.7	15.7
பெருந்தோட்டம்	20.5	38.4	30.0	32.0

மூலம்: Household Income and Expenditure Survey, 90/91, 95/96, 2002, 2006/2007, Department of Census and Statistics, Colombo

அட்டவணை 2

வறிய குடும்பங்களின் சதவீதம்				
	1990/91	1995/96	2002	2006/07
நாடு முழுவதும்	21.8	24.3	19.3	12.6
நகர்ப்புறம்	12.9	11.0	6.2	5.0
கிராமப்புறம்	24.7	25.9	20.8	13.1
பெருந்தோட்டம்	16.7	32.2	24.3	25.8

மூலம்: Household Income and Expenditure Survey, 90/91, 95/96, 2002, 2006/2007, Department of Census and Statistics, Colombo

அட்டவணை 1 மற்றும் 2 என்பவற்றின் தரவுகள் இலங்கையின் வறுமைநிலையின் மையம் தோட்டப்புறத்திலேயே அமைந்துள்ளமையை வெளிப்படுத்துகின்றன. பொதுவாக இலங்கையில் வறுமை, கிராமியம் சார்ந்த ஒரு விடயம் (Poverty in Sri Lanka is a rural phenomenon) எனக் கூறப்படுகிறது. மேற்படி தரவுகள் இலங்கையில் வறுமையானது தோட்டப் புறம் சார்ந்தது எனக் கூறுவதே மிகப் பொருத்தமாக இருக்கும். கடந்த

இரு தசாப்தங்களில் ஏனைய துறைகளைவிட தோட்டத்துறையில் வறுமையின் தாக்கம் அதிகமாக உள்ளமையை அவதானிக்கக் கூடியதாகவுள்ளது. குறிப்பாக கிராமியத் துறையில் வறுமைநிலை குறைந்து செல்லும் போக்கினைக் காட்டும் அதேவேளை தோட்டத்துறையில் அண்மைக்காலமாக அது அதிகரித்துச் செல்வதைக் காணடிமுடிகிறது. வறுமை ஒழிப்புத் திட்டங்கள் பல அறிமுகப்படுத்தப்பட்ட போதிலும் அவற்றின் விரிவாக்கம் தோட்டப்பகுதிகளில் போதியளவில் இடம்பெறவில்லை என்பது இதன் மூலம் தெளிவாகிறது.

அத்தோடு தோட்டப்புற மக்களின் வறுமைநிலை அதிகரிக்க மது பாவனை ஒரு முக்கிய காரணமென பல்வேறு தரப்பினராலும் சுட்டிக் காட்டப்படுகிறது. உதாரணமாக கடந்த (2009) ஆண்டில் நுவரெலிய மாவட்டத்தில் மாத்திரம் சுமார் 15 மில்லியன் லீற்றர்கள் மது நுகரப்பட்டுள்ளதாக மாவட்ட அரசாங்க அதிபரை மேற்கோள் காட்டி செய்தி வெளியிடப்பட்டது. (சக்தி FM காலைச் செய்தியறிக்கை, 19.08.2010). கொழும்புப் பல்கலைக்கழக சமூகத்தினரும் ஏனையோரும் மேற்கொண்ட பல்வேறு ஆய்வுகள் மதுப் பிரச்சினை ஒரு முக்கிய சமூக பொருளாதாரப் பிரச்சினையாக உள்ளமையை வெளிப்படுத்துகின்றன. எவ்வாறாயினும் தோட்டப்புற மக்களின் சுகாதார நிலைமைகள் படிப்படியாக முன்னேறி வருகின்றமையை பின்வரும் அட்டவணை வெளிப்படுத்துகிறது.

அட்டவணை 3

நோயுற்ற குடித்தொகையின் சதவீதம்

	1978/79	1981/82	1986/87	1996/97	2003/04
நாடு முழுவதும்	21.8	24.3	19.3	12.6	13.4
நகரப்புறம்	12.9	11.0	6.2	5.0	12.3
கிராமப்புறம்	24.7	25.9	20.8	13.1	13.8
பெருந்தோட்டம்	16.7	32.2	24.3	25.8	10.1

மூலம்: இலங்கை மத்தியவங்கி ஆண்டறிக்கை, 2009

கடந்த இரண்டு தசாப்தத்திற்கு மேலாக தோட்டப்புற சனத்தொகையில் நோயுற்றோர் சதவீதம் ஏனைய பிரதேச சராசரியுடன் ஒப்பிடுகையில் குறைவாக உள்ளமை தெளிவாகின்றது. ஒரு புறம் இது மலையக மக்கள்

சுகதேகிகளாக மாறி வருகின்றமையை பிரதிபலிப்பதாக இருக்கலாம். அல்லது நோயுற்றவர்கள் குறுகிய காலத்தில் இறந்துவிட்டிருக்கலாம்.

வறுமை மற்றும் பிணி என்பன மக்கள் வருமானத்துடன் தொடர்பு பட்டதாகும். அட்டவணை நான்கு இலங்கை மக்களின் வருமான மட்டங்களைத் துறைசார் அடிப்படையில் தருகிறது.

அட்டவணை 4

வீட்டுத்துறையின் தலைக்குரிய சராசரி மாதாந்த வருமானம் (துறைசார் வகைப்படுத்தலின்படி) (வருமானம் இலங்கை ரூபாவில்)				
	1990/91	1995/96	2002	2005
நாடு முழுவதும்	3549	6476	12803	20048
நகர்ப்புறம்	6783	11240	22420	31239
கிராமப்புறம்	2724	5875	11712	18634
பெருந்தோட்டம்	2399	4059	7308	12070

மூலம்: Household Income and Expenditure Survey, 90/91, 95/96, 2002, 2006/2007

தோட்டப்புற மக்கள் மாதாந்தம் நிச்சயிக்கப்பட்ட வருமானத்தைப் பெறுகின்றமையினால் அவர்களது வாழ்க்கைநிலை கிராமப்புற நிரந்தரமற்ற வருமானம் உழைப்பவர்களைவிட சிறந்த நிலையில் இருப்பதாக கருத்து நிலவுகிறது. ஆயினும் ஏனைய துறைகளுடன் ஒப்பிடுகையில் தோட்டத்துறையின் குடும்ப வருமானங்கள் அதிகரிக்கும் வேகம் மிகக்குறைவாக இருப்பதுடன் ஏனைய துறைகளைவிட வருமானம் சார்பளவில் குறைவாகவுள்ளமையும் அட்டவணையிலுள்ள தரவுகளிலிருந்து தெளிவாகிறது. தோட்டத்துறைத் தொழிலாளர்களின் சம்பள அதிகரிப்புகள் தொழிற்சங்கம் போராட்டங்களுடாகவே வென்றெடுக்கப்பட்டன. ஏனைய துறைகளின் வருமானங்கள் அடிக்கடி மாற்றங்களுக்கு உட்படுவனவாகவும் சார்பளவில் நெகிழ்தன்மை கொண்டனவாயும் உள்ளன.

மலையக மக்களின் கல்வி நிலைமையானது ஏனைய பிரதேச மக்களின் கல்வி நிலையிலிருந்து பெரிதும் வேறுபட்ட ஒன்றாகும். மலையக பெருந்தோட்டத்துறைக் கட்டமைப்பிலும் கல்வி ஒரு பகுதியல்ல. தொழில் நுட்ப ரீதியில் அது தேவைப்பட்ட ஒன்றாகவோ வாழ்வாதாரத்திற்கான பெறுமதி கொண்டதாகவோ இருக்கவில்லை. தொழிலாளர்களைப்

பொறுத்தவரை, கல்வி அங்கீகாரத்தைப் பெறுவதற்கான ஒரு வழியாகும். தோட்டச் சொந்தக்காரரைப் பொறுத்தவரை கல்வியானது ஊழிய நிரம்பலுக்கான சாத்தியமானதொரு பயமுறுத்தலாகவே இருந்ததென பிரபல அரசியல் விஞ்ஞானியொருவர் குறிப்பிட்டார் (De Silva 1982).

எவ்வாறாயினும் தோட்ட நிருவாகங்கள் தோட்டப் பாடசாலைகளை அமைத்து ஆரம்பக் கல்வியை வழங்கும் நடவடிக்கையில் ஈடுபட்டன. எனினும் கல்வி கற்பதில் மாணவர்கள் ஆர்வம் காட்டாமலே காரணங்கள் பல இருந்தன. முதலாவதாக கல்வி கற்கவேண்டிய தேவையோ கட்டாயமோ கிடையாது. மாறாக அது ஒரு சுமையாகவே கருதப்பட்டது. தொழிலாளர் குடும்பங்களைப் பொறுத்தவரை கல்வி கற்பதென்பது குடும்ப வருமானத்தை இழக்கும் நடவடிக்கையாகவும் அதேவேளை குடும்பச் செலவை அதிகரிப்பதாகவும் இருந்தது. சில குடும்பங்களில் பெற்றோர் விரும்பினாலும் பிள்ளைகள் ஆர்வம் காட்டாநிலை இருந்தது. பெற்றோர் அதிகாலையில் வேலைக்குச் செல்வதால் பெரும்பாலான குடும்பங்களில் மாணவர்களை பாடசாலைக்குச் செல்லத் தயார்ப்படுத்தவோ பாடசாலை செல்ல ஊக்குவிக்கவோ யாரும் கிடையாது. மேலும் கரம்பு அறுவடை போன்ற தொழில்களைச் செய்து வருமானம் ஈடுபடுவதில் பாடசாலை செல்லும் வயதிலிருந்த சிறார்கள் ஈடுபட்டனர். பெண் பிள்ளைகளைப் பொறுத்தவரை குடும்பத்தைக் கவனித்துக் கொள்வதுடன் சகோதர சகோதரிகளைப் பராமரிக்கும் பொறுப்பும் இருந்தது. இதனால் ஆரம்பக்கல்விக்கு அப்பால் செல்ல இயலாத நிலை காணப்பட்டது. இடைநிலைப் பாடசாலைகள் நெடுந்தொலைவில் இருந்தமையும் மலையக மாணவர்களின் கல்விக்கான ஆர்வத்தை மழுங்கடித்தது.

மறுபுறம், தோட்டப் பாடசாலைகளில் வளப்பற்றாக்குறை இருந்ததுடன் மனிதவளப் பற்றாக்குறை பெரும் பிரச்சினையாகக் காணப்பட்டது. கல்வி கற்பித்த ஆசிரியர்களும் கடமைக்காக கற்பித்தலிலே ஈடுபட்டதுடன் மாணவர்களைத் தமது சொந்தத் தேவைகளை நிறைவேற்றுவதற்கு பயன்படுத்திக் கொண்ட சந்தர்ப்பங்களும் பதிவாகின. மேற்படி பல்வேறு காரணிகளால் மலையகக் கல்விநிலை பின்தங்கியிருந்தது.

1911 ஆம் ஆண்டுத் தரவுகளின்படி இலங்கையின் எழுத்தறிவு வீதம் 31.0% ஆக இருந்த அதேவேளை பெருந்தோட்டங்களில் இது 12.3% ஆக அதாவது அரைமடங்கிற்கும் குறைவாகவே பதிவு செய்யப்

பட்டிருந்தது. பொதுவாக இலங்கையின் எழுத்தறிவு வீதம் சடுதியாக உயர்ந்து 98% உயர் மட்டத்தை அடைந்துள்ள நிலையில் மலையகப் பிரதேச எழுத்தறிவு வீதத்திலும் கணிசமான அதிகரிப்பு ஏற்பட்டு வந்திருப்பதனை அட்டவணை 5 வெளிப்படுத்துகிறது.

அட்டவணை 5

பால் அடிப்படையில் எழுத்தறிவு வீதம் துறைசார் பகுப்பு			
	கிராமப்புறம்	தோட்டம்	சகல துறைகளும்
1986/87	89.5	68.5	88.6
ஆண்	92.8	80.0	92.2
பெண்	86.5	58.1	85.2
1996/97	92.3	76.9	91.8
ஆண்	94.4	87.2	94.3
பெண்	90.4	67.3	89.4
2003/04	92.8	81.3	92.5
ஆண்	94.7	88.3	94.5
பெண்	91.1	74.7	90.6

Source: World Bank, Sri Lanka Poverty Assessment, 2007

பெருந்தோட்டப்புற மக்களின் எழுத்தறிவு வீதம் ஏனைய துறைகளில் வாழ்வோரின் எழுத்தறிவு வீதத்தைவிடக் குறைவாகும். குறிப்பாக பெண்களின் எழுத்தறிவு வீதம் பெருந்தோட்டத்துறையில் மிகக்குறைவாக (74.7%) உள்ளது. தேசிய சராசரி எழுத்தறிவு வீதம் 92.5% ஆக (2003/04) இருந்த அதேவேளை பெருந்தோட்டத் துறையில் 81.3% ஆக இருந்தது. எவ்வாறாயினும் 1980 ஆம் தசாப்தத்துடன் ஒப்பிடுகையில் மலையக மக்களின் எழுத்தறிவு வீதத்தில் கணிசமான முன்னேற்றம் காணப்பட்டுள்ளது. 1986/87 இல் 68.5% ஆக இருந்த எழுத்தறிவு 2003/4 இல் 81.3% ஆக உயர்ந்துள்ளமை தெளிவானதோர் முன்னேற்றமாகும். குறிப்பாகப் பெண்களின் எழுத்தறிவு வீதமும் கணிசமாக அதிகரித்துள்ளது. (58.1% - 74.7%) தொடர்ச்சியாக ஏற்பட்டுவரும் விழிப்புணர்வு மற்றும் அரச சார்பற்ற நிறுவனங்களின் பங்களிப்பு, தோட்டப் பாடசாலைகள் அரசாங்கத்தால் பொறுப்பேற்கப்பட்டமை போன்றன இம்முன்னேற்றத்திற்குப் பின்னணிக் காரணங்களாகும்.

பெருந்தோட்டத் தொழிலாளர் தொடர்பான குடித்தொகை மற்றும் வாழ்க்கைநிலைத் தரவுகள்

19 ஆம் நூற்றாண்டின் பெருந்தோட்டச் செய்கை ஆரம்பிக்கப்பட்டபோது இலங்கையில் நிரந்தரமாகக் குடியேறும் நோக்கில் இந்தியத் தொழிலாளர்கள் வரவில்லை எனக் கண்டோம். எனினும் தேயிலைச்செய்கை ஆரம்பிக்கப்பட்டபின் நிரந்தரமாகக் குடியேற வேண்டிய ஒரு நிலை ஏற்பட்டது. இடம்பெயர்ந்த தொழிலாளர் பலர் தோட்டங்களை தமது நிரந்தர வதிவிடங்களாக மாற்றிக்கொள்ள விரும்பினர்.

1860இல் ஏற்பட்ட 'கொலரா நோய் பெருந்தோட்ட ஊழிய நிரம்பலில் கடுமையான பாதிப்புகளை ஏற்படுத்தவே அக்காலத்தில் Medical Wants and Disease Ordinance என்னும் சட்டம் கொண்டுவரப்பட்டு சுகாதாரசேவைப் பணிப்பாளருக்கு அதிக அதிகாரங்களை வழங்கியது. இதன்காரணமாக தொழிலாளர் குடியிருப்புக்களின் பரப்பளவு, இடஅமைவு, வீடமைக்கப் பயன்படுத்தப்பட்ட பொருள்கள் மற்றும் அடிப்படை கழிவுகற்றல் சுகாதார வசதிகள் தொடர்பான அறிவுறுத்தல்கள் வழங்கப்பட்டு குறித்த ஒரு தரத்தைப்பேண முயற்சிக்கப்பட்டது. எனவே சுகல தொழிலாளர் குடியிருப்புகளும் நியம முறையிலமைந்த 'லைன்' அறைகளைக் கொண்ட வையாக அமைக்கப்பட்டன.

பெருந்தோட்டங்கள் தேசியமயமாக்கப்பட்ட பின்னர் Janatha Estate Development Board (JEDB) மற்றும் Sri Lanka State Plantation Corporation (SLSPC) என்பன தொழிலாளரின் வீட்டுவசதி மற்றும் சுகாதார விடயங்கள் முதலிய நலன்புரி விடயங்களை கவனிக்க Social Development Division (SDD) என்னும் அமைப்பினை உருவாக்கின. எவ்வாறாயினும் பின்னர் பெருந்தோட்டங்கள் தனியார் மயமாக்கப்பட ஆரம்பிக்கப்பட்டதைத் தொடர்ந்து The Plantation Housing and Social Welfare Trust (PHSWT) உருவாக்கப்பட்டு செயற்பட ஆரம்பித்தது. பிராந்திய பெருந்தோட்டக் கம்பனிகள் மற்றும் அரசாங்க தொழிற்சங்கங்களின் உதவியுடன் தொழிலாளரின் நலன் பேணும் நடவடிக்கையில் இவ்வமைப்பு ஈடுபட்டது.

பெருந்தோட்டங்களின் வாழ்க்கை நிலைமையானது ஏனைய துறைகளுடன் ஒப்பிடும் போது மிகவும் பின்தங்கியதாகும். பொருத்தமான சுகாதாரமான கழிவுகற்றல் வசதிகள் மற்றும் மின்சார வசதி என்பனவும் குறைவாகவே உள்ளன. ஆரம்பகால ஒரு அறைகொண்ட இராணுவ

பாணியில் (Barrack Type) அமைந்த குடியிருப்புக்கள் இன்னும் பரவலாகக் (சுமார் 70% - 80%) காணப்படுகின்றன.

எவ்வாறாயினும் 2000 ஆம் தசாப்தத்தில் தொழிலாளருக்கு நிரந்தரமான தனிக்குடியிருப்புக்களையும் கூட்டு வீட்டுத் திட்டங்களையும் உருவாக்க முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்பட்டு சில பிரதேசங்களில் நடைமுறைப்படுத்தப்பட்டு வருகின்றன. எனினும் இத்திட்டத்தின் முன்னேற்றம் மிக மந்தமாகவே உள்ளதாக குறிப்பிடப்படுகிறது.

அதேவேளை பெருந்தோட்டங்களைச் சூழவுள்ள காணிகள் துண்டாடப்பட்டு மரக்கறிச் செய்கைக்காக பெரும்பான்மை மக்களுக்கு வழங்கப்பட்டுள்ளன. குறிப்பாக வெலிமட, நுவரெலியா, கந்தப்பளை, ராகலை போன்ற பகுதிகளில் இதனை மிகத் தெளிவாக அவதானிக்க முடிகிறது. தொழிலாளர் குடியிருப்புகள் அழிவடையும் நிலையில் உள்ளதையும் சூழவுள்ள பகுதிகளிலுள்ள தனியார் குடியிருப்புக்கள் தரமான குடியிருப்புக்களாகவும் உள்ளதையும் அப்பகுதிகளுக்கூடாக பயணம் செய்யும் எவராலும் இலகுவாக அவதானிக்கமுடியும்.

அட்டவணை 6

குடியியல் நிலைமைகள் தொகை சதவீதம்		
தொழிலாளரின் மொத்த எண்ணிக்கை	265,000	
வதியும் தொழிலாளர்கள்	223,000	84%
வதியும் வீட்டுத்துறை எண்ணிக்கை	186,000	
வதியும் மொத்த குடித்தொகை	777,000	
இளைஞர் குடித்தொகை	169,000	21.8%
சிறுவர் குடித்தொகை	241,000	31.1%
வாழ்க்கைத் தரம்		
லைன் அறைகளில் வாழும் வீட்டுத்துறை	139,000	75%
தகரக்கூரை வீடுகளில் வாழும் வீட்டுத்துறை	130,200	70%
மலசலகூட வசதியுடன் வீட்டுத்துறை	130,200	70%
மின்சார வசதியுடைய வீட்டுத்துறை	22,320	12%
		20.2%
கல்வி மற்றும் சுகாதாரம்		
நாளாந்த கலோரி உட்கொள்ளல்	2674	
இடைநிலை மற்றும் அதற்கு மேற்பட்ட கல்வி		12.7%
5-14 வயதுக்கிடையில் பாடசாலை செல்லாதோர்	21,216	

அட்டவணை 6 பெருந்தோட்ட தொழிலாளர்களின் வாழ்க்கைத் தரம் குறித்த மேலதிக தகவல்களைத் தருகிறது. இத்தரவுகளிலிருந்து தொழிலாளர் குடியிருப்புகளின் தன்மையில் மாற்றம் ஏற்பட வேண்டிய தேவை உள்ளதை உணரலாம். அதேவேளை இளைஞர் குடித்தொகையும் சிறுவர் குடித்தொகையும் பெருந்தோட்டக் குடித்தொகையில் கணிசமான தொகையினராக உள்ளதை அவதானிக்கலாம்.

எவ்வாறாயினும் இடைநிலைக்கல்வி மற்றும் அதற்கப்பால் சென்றுள்ள குடித்தொகையின் சதவீதம் 20.2% மட்டுமேயாகும். சிறுவயதிலேயே தொழில் வாய்ப்புக்களை நாடிச் செல்கின்றமை இடைநிலைக் கல்வியைப் பெறுவதற்கு குடும்ப சூழல் ஒத்துழைக்காமை மற்றும் அதற்குரிய பாடசாலைகள் வெகுதொலைவில் அமைந்துள்ளமை, வாழும் சூழல் படிப்பதற்கு ஏற்றதாக இல்லாமை, சமவயதுடைய சிறுவர், இளைஞர் வெளியிடத் தொழில்களில் (குறிப்பாக கொழும்பு, கண்டி போன்ற நகர்ப்புறங்களில்) ஈடுபட்டு பணமீட்டுவதனால் ஏற்பட்ட செய்து காட்டல் விளைவு (Demonstration Impact) என்பன இதற்குரிய காரணங்களாகும்.

மறுபுறம் கல்விகற்ற இளைஞர்கள் பெருந்தோட்ட வேலைகளில் ஈடுபடுவதைத் தவிர்க்கின்றனர். அதேபோல அவர்களின் பெற்றோரும் தோட்ட வேலைகளில் தமது பிள்ளைகள் ஈடுபடுவதை விரும்புவதில்லை. பெருந்தோட்ட வேலை தொடர்பான சமூக மனோபாவம் குறிப்பாக ஏனைய சமூகத்தவர்கள் மத்தியில் மிகவும் மோசமானதாக உள்ளது. சமூக அந்தஸ்து தொடர்பில் இது முக்கிய தாக்கத்தை ஏற்படுத்துகிறது. எனவே எந்தவொரு கல்வி கற்ற மலையக இளைஞனும் தனது பூர்வீகம் பற்றியோ வாழ்விட நிலைகள் பற்றியோ கூற விரும்புவதில்லை.

இவ்வகையில் சுமார் 169,500 பேர் தோட்டங்களிலிருந்து வெளியே வேறிடங்களில் சமூக அந்தஸ்து மிக்க தொழில்களில் ஈடுபட விரும்புகின்றனர். இது எதிர்காலத்தில் பெருந்தோட்டத் துறையில் சுயமாக வேலையற்றிருப்போரின் எண்ணிக்கை அதிகரிப்பதற்கும் பெருந்தோட்ட ஊழியர் பற்றாக்குறைக்கும் இட்டுச்செல்லலாம்.

ஆனால் பெருந்தோட்டங்களுக்கு வெளியில் தொழில் வாய்ப்புக்களை பெற்றுக்கொள்வது இரண்டாவது சிறந்த தெரிவாக உள்ளது (Second Best Option). ஏனெனில் பெருந்தோட்ட வேலைவாய்ப்பு தொழிற் பாதுகாப்பு, வீட்டுவசதி மற்றும் வேறு வசதிகளையும் அத்தோடு

சினேகபூர்வமான, பழக்கமான சூழலையும் வழங்குகிறது. இவை பெருந்தோட்டங்களுக்கு வெளியில் கிடைப்பது அரிது. கல்வி கற்ற இளைஞர் வெளியிடங்களில் தொழிற்பெறச் செல்லும் போதும் அவர்களது பின்னணி காரணமாக சிறந்த தொழில் வாய்ப்புக்களைப் பெறமுடியாத ஒரு நிலையும் ஏற்படலாம். ஆரம்ப நிலைக்கல்வி அல்லது கல்வியறிவுற்ற பெருந்தோட்ட இளைஞர்கள் பெரும்பாலும் நகர்ப்புறங்களில் ஹோட்டல் சிப்பந்திகளாகவும் புடைவை வர்த்தக நிலையச் சிப்பந்திகளாகவும் வீட்டுப் பணியாளராகவும் உடலுழைப்பு வழங்கும் தொழிலாளர்களாகவும் காணப்படுகின்றனர். இவ்வாறான தொழில்களில் ஈடுபடுவதன் மூலம் சமூக மேல் நோக்கிய அசைவுக்கான வாய்ப்புகளும் தூண்டுதல்களும் மிகக் குறைவாகவே இருக்கும்.

எதிர்காலம்: சில அவதானிப்புகளும் ஆலோசனைகளும்

பெருந்தோட்டத் தொழில் தொடர்பாகக் காணப்படும் பிரதான பிரச்சினை யாதெனில் அத்தொழில் பற்றிய சமூக அங்கீகாரத்தைப் பெறுவதாகும். பெருந்தோட்டங்களின் வேலை நிலைமைகளும் மோசமான சுகாதார மற்றும் கல்வி வசதிகள் மற்றும் மிக இறுக்கமான மேலிருந்து கீழான முகாமைத்துவ முறைமையும் இத்தகைய மனப்போக்கிற்குக் காரணமாகும். பெரும்பான்மைச் சமூகத்தைப் பொறுத்தவரை பெருந்தோட்டத் தொழிலாளர் சமூகத்தை இலங்கையின் முக்கியமானதோர் சமூகப் பிரிவாகவோ பொருளாதாரத்திற்குப் பங்களிப்புச் செய்யும் முக்கியமானதோர் பிரிவாகவோ ஏற்றுக்கொண்டு அங்கீகரிக்கும் மனப்பக்குவம் இன்னும் ஏற்படவில்லை. அவர்கள் இந்நாட்டுக்குரியவர்கள் என்பதை ஏற்றுக்கொள்வதில் அரசியல்வாதிகள் கூட உள்ளொன்று வைத்து புறமொன்று பேசும் போக்கினையே காட்டுகின்றனர். சில வருடங்களுக்கு முன் அரசாங்கத்துடன் பெருந்தோட்ட சமூகத்தைச் சேர்ந்த சில முக்கியஸ்தர்கள் நடத்திய கலந்துரையாடலொன்றின் போது அரசாங்கத்தின் அதிகாரமிக்க அமைச்சரொருவர் 'Para Demalo, Get out' எனக் கூறியதையும் (Makenthiran 2008:14) அதேபோல முன்னாள் பிரதி அமைச்சரொருவர் மலையக மக்கள் தொடர்பாக கூறிய கருத்துக்களையும் நினைவிற் கொள்ளுதல் பொருத்தம். இது பெரும்பான்மையின் அரசியல்வாதிகளின் உள் மனக்கிடக்கையை புலப்படுத்துவதாக உள்ளது.

1980களில் மலையகக் கட்சிகள் அரசாங்கத்தை தெரிவு செய்யும் கட்சிகளாக (King Makers) இருந்ததாக உறுத்தலுடன் நோக்கப்பட்டது. தொண்டமான் அவர்களின் தலைமைத்துவத்துடனான இலங்கைத் தொழிலாளர் காங்கிரஸ் பின்னர் முஸ்லிம் காங்கிரஸ் King Makers ஆக இருந்தது உண்மையே. ஜயவர்தன அறிமுகப்படுத்திய அரசியல் அமைப்பின் காரணமாக சிறுபான்மைக் கட்சிகளின் தேவை பின்வந்த காலப்பகுதிகளில் அரசமைக்கும் கட்சிகளுக்குத் தேவையானதாக இருந்தது.

இதனைப் பயன்படுத்திக் கொண்ட பிரதான மலையக கட்சிகள் அரசாங்கத்துடன் இணைந்து செயற்படுவதன் மூலம் பெருந்தோட்டத் தொழிலாளர்களுக்கு நன்மைகளை - குடியுரிமை, சம்பளம், கல்வி, சுகாதாரம் போன்ற விடயங்களில் - பெற்றுக்கொடுத்துள்ளதை எவரும் குறைத்து மதிப்பிடமுடியாது. எனினும் அரசியல் பலத்தைப் பயன்படுத்தி மலையக மக்களின் நிலைமைகளை மேம்படுத்த இதைவிடக்கூடுதலான பங்களிப்பைச் செய்திருக்கலாம் என விமர்சிக்கப்படுகிறது.

எவ்வாறாயினும் இன்றைய சூழ்நிலையில் King Makers எவருமில்லை. மாறாக சிறுபான்மைக் கட்சிகள் யாவும் காலைச் சுற்றும் நாய்க்குட்டிகளின் நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டுள்ளமையும் தெளிவாகத் தெரிகிறது. விடுதலைப் புலிகளின் இராணுவ ரீதியிலான தோல்வி, எதிர்க்கட்சிகளின் பலவீனம், அரசியல் குத்துவெட்டுகள், கட்சித்தாவல்கள் போன்றவை காரணமாக அறுதிப் பெரும்பான்மையுடன் கூடிய அரசியற்பலம் ஆட்சியாளருக்கு உண்டு. எனவே சிறுபான்மைக் கட்சிகளின் தயவில் தங்கியிருக்க வேண்டிய அவசியம் கிடையாது. இதுவே 1980 - 2007 வரையில் தென்னிலங்கை அரசாங்கங்கள் எதிர்நோக்கிய முக்கிய பிரச்சினையாக இருந்தது. சிறுபான்மைக் கட்சிகளின் தயவின்றி ஆட்சியமைப்பதே விரும்பத்தக்க ஒன்றாக இருந்தது. தற்போது இது நிறைவேறியுள்ளது.

மறுபுறம் மலையகத் தலைமைகளின் பலவீனம் காரணமாக இளைஞர் சமூகம் நம்பிக்கை இழந்த நிலையில் காணப்படுகிறது. அண்மையில் நடந்த பொதுத்தேர்தலில் மலையகத்தைச் சாராத ஒரு வேட்பாளர் நுவரெலிய மாவட்டத்தில் வெற்றியீட்டி பாராளுமன்றத்திற்கு தெரிவாகியுள்ளமையும் இந்நம்பிக்கையீனத்தின் ஒரு வெளிப்பாடாகவே நோக்கப்படலாம்.

அதேவேளை அரசுடன் இணைந்து செயற்படும் மலையகக் கட்சிகள் அம்மக்களின் முன்னோக்கிய சமூக அசைவுக்கு பங்களிக்க வேண்டிய கட்டாயம் உள்ளது. ஆயினும் கோரிக்கைகளை வலுவாக முன்வைக்கக்கூடிய சூழற் தற்போதில்லை. எனவே சிவில் சமூக அமைப்புகள் மலையக மக்களின் மேம்பாடு குறித்து கவனம் செலுத்த வேண்டிய கட்டாய தேவை உள்ளது. மக்களின் அடிப்படைத் தேவைகள் கல்வி, சுகாதாரம், தொழிற்பயிற்சி தொடர்பான தகவல்களைத் திரட்டி திட்டங்களை வகுக்க வேண்டிய தேவையுள்ளது. குறிப்பாக மலையக பெருந்தோட்டத் தொழிலாளர் தொடர்பான புள்ளிவிபரங்கள் ஓரளவுக்கு கிடைப்பினும் இற்றைப்படுத்தப்பட்ட புள்ளிவிவரத் தரவுகள் இல்லை.

குறிப்பாக மலையகப் பிரதேசங்களிலிருந்து உயர்கல்வி கற்றவர்கள் மற்றும் அரச சேவைகள், தனியார் துறை என்பவற்றில் பதவிநிலை தொழில் வாய்ப்புகளில் உள்ளவர்கள் குறித்த விபரங்கள் மற்றும் பெருந்தோட்டப் பகுதிகளுக்கு வெளியில் தொழில் வாய்ப்பில் ஈடுபட்டுள்ளோர் பற்றிய விபரங்கள் உள்ளிட்ட அடிப்படைத் தரவுகளின் பற்றாக்குறை மலையகப் பெருந்தோட்டத்துறைச் சமூகம் பற்றிய ஆய்வுகளைச் செய்வதில் பெருந்தடையாக உள்ளது.

மறுபுறம் மலையக சமூகமானது சமூக அங்கீகாரம் தொடர்பில் ஓரங்கட்டப்பட்ட சமூகமாகவும் அரசியல் மற்றும் இனரீதியான மோதல்களின் போது 'அடிவாங்கும்' சமூகமாகவும் உள்ளது. பெரும்பான்மையாக தமிழ்பேசும் மக்களைக் கொண்டுள்ள பெருந்தோட்டத்துறையைக் கையாளும் அமைச்சு அப்பெருந்தோட்டப் பகுதிகளைச் சேர்ந்த அரசியல் வாதிகளின் கைகளிலன்றி பெரும்பான்மையின அரசியல்வாதிகளின் கைகளில் உள்ளமை மலையக மக்களின் சமூக, பொருளாதார, அரசியல் செல்நெறிகள் எத்திசையில் நகரும் என்பதைப் புரிந்து கொள்ளப் போதுமானதாகும். இவ்வாறானதொரு பின்புலத்தில் மலையக அரசியல் வாதிகள், கல்விச் சமூகத்தினர், சிவில் அமைப்புகள், இளைஞர் சமுதாயம் என்பன எவ்வாறு இயங்கப் போகின்றன. சமூக முன்னேற்றத்திற்கு எவ்வாறு பங்களிக்கப் போகின்றன என்பதே எமக்கு முன்னுள்ள வினாவாகும்.

கடந்த காலங்களைப் போலவே இனிமேலும் பெருந்தோட்ட அரசியலை மேற்கொள்ள முடியாது. இன்றைய சூழலில் அது எவ்

விதத்திலும் சாத்தியமில்லை என்பதுடன் அதனால் மலையக சமூகத்தினருக்கு எவ்வித நன்மைகளும் ஏற்படப்போவதில்லை. அதேவேளை மலையக அரசியல்வாதிகள் தமது சுயநல அரசியலைக் கைவிட்டு தாம் பிரதிநிதித்துவப்படுத்தும் மக்களின் மேம்பாட்டுக்காக கூடுதலான பங்களிப்பைச் செய்ய முன்வரவேண்டும். சாத்தியமான எல்லாச் சந்தர்ப்பங்களிலும் கிடைக்கும் வாய்ப்புக்களை மலையக மக்களுக்கு நன்மை தரும் வகையில் பயன்படுத்த வேண்டும்.

மலையக புத்திஜீவிகள், அதிகார வர்க்கத்தினர், முயற்சியாளர்களை ஒருங்கிணைத்த நிபுணர்கள் சபையொன்று உருவாக்கப்பட வேண்டும். பேரம் பேசல்களின்போது இந்நிபுணர் குழுவின் பொருத்தமான அங்கத்தவர்களின் பங்குபற்றல் இருக்க வேண்டும். நிபுணர்குழு மலையக மக்களின் தேவைகள், முன்னேற்றம் என்பவற்றிற்கான சிந்தனை மற்றும் பேரின நிலையிலான சாத்தியமான திட்டங்களை வகுக்க வேண்டும். இத்திட்டங்களிடையே ஒருங்கிணைப்பும் தொடர்பாடலும் இருக்க வேண்டும். அரசியல்வாதிகள் இத்திட்டங்களுக்கு அவசியமான பாராளுமன்ற அங்கீகாரத்தையும் சட்ட வலுவினையும் பெற்றுக்கொடுப்பவர்களாகச் செயற்பட வேண்டும். மலையகப் பெருந்தோட்ட மக்களின் சமூக விருத்தி, அங்கீகாரம், பிரதிநிதித்துவம், குரல் எழுப்பும் தன்மை என்பவற்றை மேம்படுத்துவதே எல்லாரதும் முக்கிய குறிக்கோளாக இருக்க வேண்டும்.

பெருந்தோட்ட மட்டத்தில் விழிப்புணர்வுக் குழுக்கள், மேம்பாட்டுக் குழுக்கள் ஆகியவை அமைக்கப்பட வேண்டும். உள்ளூர் காவல்துறையின் அனுசரணை இதற்குப் பெறப்படவேண்டும். ஏற்கனவே இருக்கின்ற அமைப்புகள் வலுப்படுத்தப்பட வேண்டும். பெருந்தோட்டத் தொழிலாளர்களின் அடிப்படை வாழ்க்கை முதல் அரசியல் அபிலாஷைகள் வரையிலான முறையான திட்டமிடலொன்றும் தாபன ரீதியான கட்டமைப்பொன்றும் உருவாக்கப்பட்டு அரசியல் அனுசரணையுடன் நடைமுறைப்படுத்தப்பட வேண்டும்.

இவ்வாறானதொரு கட்டமைப்பு மாற்றம் ஏற்படாவிட்டால் அரசியல், சமூக, பொருளாதார ரீதியான முன்னோக்கிய அசைவு மந்தமாவதுடன் சமூகத்துடன் தொடர்பற்ற எவரும் தமது அரசியற் பிரவேசத்திற்கான

இலவச ஓடு பாதையாக King Makers மலையக சமூகத்தைப் பயன்படுத்தும் நிலை தவிர்க்க முடியாததாகிவிடும்.

Reference

- Bandarage, A (1983). *Colonialism in Sri Lanka: The Political Economy of the Kandyan Highlands, 1833 – 1856*, Lake House Investment Ltd, Colombo.
- De Silva, S.B.D (1982). *The Political Economy of Underdevelopment*, Routledge & Kegan Paul, London.
- Guffman, E (1969). *The Presentation of Self in Everyday Life*, Penguin Press, London.
- Jayawardane, K (1972). *The Rise of Labor Movement in Ceylon*, Duke University Press, Durham.
- (2002). *No Bodies to Some Bodies: The Rise of the Colonial Bourgeoisie in Sri Lanka*, Social Scientist Association, Colombo.
- Little, A.W (2007). *Labouring to Learn: Educational Change among the Indian Tamil Minority in Sri Lanka*, paper presented at the Deshkal Society Conference on Education, Pluralism and Marginality: Comparative Perspectives, New Delhi (14-16 December 2007).
- Makenthiran, S (2008). *Uprooted Plantation Tamils in Sri Lanka*, World Sikh News (February 13-19).
- Moldrich, D (1990). *Bitter Berry Bondage: The Nineteenth Century Coffee Workers of Sri Lanka*, Author's publication, Kandy.
- Netshell – *Plantation workers in Ceylon / Sri Lanka* available at [http:// www.tchr.net/plantation_tamils_nutshell.htm](http://www.tchr.net/plantation_tamils_nutshell.htm).
- Peiris, R (1952). *Society and Ideology in Ceylon during a 'Time of Troubles', 1796 – 1850*, University of Ceylon Review. Vol. 10
- Wesumperuma, D (1986). *Indian Immigrant Plantation Workers in Ceylon; A Historical Perspective 1880 – 1910*, Vidyalandara University Kelaniya.
- Wickramasinghe, DWA and Cameron DC (....) *British Capital, Ceylonese Land, Indian Labor: The Imperialism and Colonialism of Evolution of Tea Plantations in Sri Lanka* (Available on the internet).

மலையகத்தின் அண்மைக்கால நிலச்சரிவுகளும் மக்கள் எதிர்நோக்கும் சவால்களும்

திருமதி எஸ். வசந்தகுமாரி
விரிவுரையாளர், புவியியல்துறை
கலை கலசாரப்பிடம், கீழ்க்குப் பல்கலைக்கழகம்

மலையக வரலாற்றின் இருண்ட பக்கங்களுக்கு ஒளிசேர்த்தவர்கள் என மலையக வரலாற்றில் போற்றப்பட வேண்டியவர்கள் ஒரு சிலரே. இப்பின்னணியில் அமரர் இர.சிவலிங்கத்தின் பங்களிப்புகள் மலையக வரலாற்றில் நின்று நிலைக்கக்கூடியன. மலையக மக்களின் அவலம் தொடர்பில் குரல் கொடுத்தவர்களுள் இவரது வகிப்பங்கு அளப்பரியது. இத்தகைய பெருமைக்குரிய இவர் மலையக வரலாற்றில் நினைவு கூறப்பட வேண்டியதன் அவசியத்தினை நன்குணர்ந்த பேராசிரியர் தனராஜ் மற்றும் திரு வாமதேவன் ஆகியோரது அளப்பரிய முயற்சியின் பயனாக தொடர்ச்சியாக 17 வருடங்கள் அவரது நினைவுப் பேருரை வெற்றிகரமாக ஆற்றப்பட்டு வந்துள்ளது. இவர்களது இம்முயற்சியானது மலையக வரலாற்றினை இளஞ்சந்ததியினருக்கு கொண்டு சேர்க்கும் பாரிய ஒரு முயற்சியாக அமைகின்றது. மலையக மக்கள் கடந்து வந்த முட்கள் நிறைந்த பாதைகள் இத்தகைய நிகழ்வுகள் மூலமே வெளிப்படுத்தப்படுகின்றன. இதன் மற்றுமொரு சிறப்பம்சம் யாதெனில் அவ்வவ் காலத்தின் தேவைக்கு இணங்க பொருத்தமான தொனிப்பொருளின் கீழ் நினைவுப் பேருரை நிகழ்த்தப்படுவதுடன் அதனை நூலாக வெளியிடுவதும் ஆகும். இதன் தொடர் முயற்சியாக இவ்வருடம் இடம்பெறும் 18ஆவது ஞாபகார்த்த நிகழ்வு இனிதே இடம்பெறுவது மட்டுமன்றி இனிவரும் காலங்களிலும் இம்முயற்சி எவ்வித இடையூறுகளும் இன்றி தொடர்ச்சியாக முன்னெடுத்துச் செல்லப்பட வேண்டும் என வேண்டுவதோடு ஏற்பாட்டுக்குழுவுக்கும் வாழ்த்துக்களை தெரிவித்துக் கொள்கின்றேன். அத்துடன் தனது பல்வேறு பணிகளுக்கு மத்தியினும் எனது உரையை செவ்வை

பார்த்து பதிப்பித்து நூலுருவாக்கிய பேராசிரியர் தனராஜ் அவர்களுக்கு எனது விசேட நன்றிகள்

1. அறிமுகம்

மலையக மக்களை பலவழிகளிலும் அச்சுறுத்திவரும் பாரிய இயற்கை அனர்த்தமான “நிலச்சரிவு” எனும் தொனிப்பொருளை மையமாகக் கொண்டே அமரர் இர.சிவலிங்கம் அவர்களின் 18ஆவது ஞாபகார்த்த பேருரையை நிகழ்த்துகிறேன். மலையக மக்களின் அபிவிருத்தியில் குறுகிய மற்றும் நீண்டகாலத் தாக்கத்தினை ஏற்படுத்தக்கூடிய வகையில் பாரிய சவாலாக மாறிவரும் நிலச்சரிவு அனர்த்தம் தொடர்பில் அறிந்து கொள்ள வேண்டிய தேவை அனைவருக்கும் உள்ளது. மலையகத்தில் அப்பாவி மக்களின் உயிர்களைக் காவு கொண்ட நிலச்சரிவுகளை கண்டு மனம் வருந்திய தருணங்கள் பலவுண்டு. அறியாமை காரணமாகவும் முன்தயார்நிலை இன்மை காரணமாகவும் தேவையற்ற நிலையில் இழக்கப் பட்ட எண்ணிலாத உயிர்களும் உடமைகளும் மக்கள் அனுபவித்த துயரங்களும் வார்த்தைகளால் விபரிக்க முடியாதவை. இப்பின்னணியே ஏன் மலையக மலையக மக்கள் நிலச்சரிவு அனர்த்தினால் அல்லறுகின்றனர், ஏன் ஏனைய சமூகங்களை விட அதிக பாதிப்புக்களுக்கு உள்ளாகின்றனர் இதன் பின்னணி தான் என்ன மலையக மக்களை எவ்வாறு நிலச்சரிவு அனர்த்தில் இருந்து பாதுகாப்பது போன்ற பல்வேறு கேள்விகளை எனது எண்ணவோட்டத்தில் விதைத்தது. இதனால் குறித்த தொனிப்பொருள் தொடர்பான ஆழமான தேடல் வேட்கை என்னுள் அதிகரிக்கத் தொடங்கியதுடன் முதுதத்துவமாணி பட்டத்திற்காக குறித்த பிரச்சினையையே மையமாகக் கொண்டு ஆய்வு செய்யும் அளவிற்கு என்னை ஊக்கப் படுத்தியது.

ஆய்வுடன் மாத்திரம் நின்றுவிடாது ஆய்வின் அனுபவங்களையும் கண்டறிந்த விடயங்களையும் நிலச்சரிவினால் அல்லலுறும் மக்களிடம் கொண்டு சேர்க்க வேண்டிய பாரிய பொறுப்பும் கடமையும் என்னைச் சார்ந்து இருப்பதனை நன்குணர்வேன். அதற்கான சில முன்னெடுப்புக்களில் இப்பேருரை மற்றுமொரு மைல்கல்லாக அமைவதனை இட்டு மகிழ்ச்சியடைவேன்.

ஒரு முறை நிலச்சரிவு அனர்த்தம் ஏற்பட்டவுடன் அதன் தாக்கம், பாதிக்கப்பட்ட மக்களுக்கான நிவாரணம் என காரசாரமான விவாதங்கள் இடம்பெறுவதும் காலப்போக்கில் அவை மறக்கப்படுவதும் வழக்கம். மீண்டும் ஒரு முறை நிலச்சரிவு ஏற்பட்டவுடன் அரசியல்வாதிகள், ஆர்வலர்கள், ஊடகங்கள் என மீண்டும் அதே விவாதங்கள் சற்று அதிகரித்தத் தொனியுடன் இடம்பெறுவதனைக் காண்கிறோம். இவ்வாறு பாதிக்கப்பட்ட மக்கள் தவிர்ந்த அனைவருக்கும் நிலச்சரிவு அனர்த்தங்களும் புதையுண்ட மக்களின் எண்ணிக்கையும் வெறும் செய்தியாகவும் பேசுபொருளாகவும் மாத்திரமே இருக்கின்றது. எனினும் பாதிக்கப்பட்ட மக்கள் தமது உறவுகள், உடமைகள் என தாம் இழந்தவற்றை மறந்து தமது பழைய நிலைக்கு திரும்ப இயலாமல் பல ஆண்டுகள் கடந்தும் கூட துயரில் வாடுகின்றனர்.

மலையகத்தின் பெரும்பாலான பகுதிகளில் நிலச்சரிவினால் பாதிக்கப்பட்ட மக்களின் அவல நிலைகள் குறைவின்றி அதிகரித்துச் செல்கின்றது. மறுபுறம் நிலச்சரிவு அனர்த்தம் முகாமைத்துவம், இடர் குறைப்பு, அபாய குறைப்பு, மீள்குடியேற்றச் செயற்பாடு ஆகியன மீதான முயற்சிகளும் அதிகரித்துச் செல்கின்றன. எனினும் இவை இரண்டுக்கும் இடையிலான இடைவெளியானது அதிகரித்துக் கொண்டே செல்கின்றது. இதனால் பாதிக்கப்படுகின்ற மக்களின் வீதமும் பாதிப்புக்களின் அளவும் பன்மடங்காகியுள்ளது. எனவே எதிர்கால மலையகத்தில் நிலச்சரிவு அனர்த்தமானது தற்போதைய நிலையினை விட பாரிய சவாலாக மாற்றமைடையும் என்பதில் எவ்வித சந்தேகமும் தேவையில்லை.

இப்பின்னணியில் மலையக மக்கள் எதிர்கொண்டு வரும் இத்தகைய வொரு நடைமுறைசார் பிரச்சினையை மையப்பொருளாகக் கொண்டு பேருரை அமைவது என்பது இன்றைய காலக்கட்டத்திற்கு மிகப் பொருத்தமானதாக அமையும் என்பதில் ஐயப்பாடு இல்லை. இதன் அடிப்படையில் இப்பேருரையானது “மலைநாட்டில் அதிகரித்து வரும் நிலச்சரிவுகளும் மலையக மக்கள் எதிர்நோக்கும் சவால்களும்” எனும் தலைப்பில் அமையப் பெறுவதுடன் அதிகரித்துச் செல்லும் நிலச்சரிவு அனர்த்தங்கள் மலையக மக்களுக்கான எதிர்கால சவால்கள், நிலச்சரிவினை வெற்றி கரமாக எதிர்கொள்ள தயாராகுதல் ஆகிய விடயங்கள் தொடர்பில் நோக்குவதாக கட்டமைக்கப்பட்டுள்ளது.

2. மலைநாட்டில் அதிகரித்துச் செல்லும் நிலச்சரிவுகளின் பின்புலம்
 உலக நாடுகள் ஒவ்வொன்றும் ஏதேனும் ஓர் அனர்த்தம் அல்லது ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட அனர்த்தங்களுக்கு முகம் கொடுத்து வருகின்றன. இத்தகைய அனர்த்தங்கள் அபரிமிதமான விஞ்ஞான தொழில்நுட்ப வளர்ச்சிக்கு அவ்வப்போது சவால் விடும் வகையில் மனிதர்களையும் அவர்களது நீண்ட கால முயற்சியின் விளைவால் உருவான கட்டமைப்புக்களையும் நொடிப்பொழுதில் இல்லாமல் செய்து விடுகின்றன. இவ்வாறு இயற்கை அனர்த்தங்களுக்கு ஈடுகொடுக்க முடியாமல் தோல்வியுற்ற தருணங்கள் பல மனித வரலாற்றில் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளன. அவ்வகையில் மலைப்பாங்கான பகுதிகளில் பொதுவாகவும் பரவலாகவும் அவதானிக்கக் கூடிய அனர்த்தமாக நிலச்சரிவை கருதமுடியும். இத்தகைய நிலச்சரிவுகளை வெறுமனே நோக்கும் போது சாதாரணமான செயன்முறையாகத் தென்பட்டாலும்கூட உலகளாவிய ரீதியில் பல மில்லியன் கணக்கான உயிர்களைக் காவு கொண்டுள்ளதுடன் இன்றும் பல மில்லியன் கணக்கான மக்கள் நிலச்சரிவு ஆபத்து மிக்க பகுதிகளில் வாழ்ந்து வருகின்றமை குறிப்பிடத்தக்கது.

அண்மைக்காலமாக பூகோள காலநிலை மாற்றத்துடன் இணைந்த வகையில் உலக நாடுகளைப் போன்றே இலங்கைக்கும் குறிப்பாக மலை நாட்டுப் பகுதிகளுக்கும் இத்தகைய இயற்கை பேரிடர்கள் பாரிய சவாலாக மாறிவருகின்றன. கடந்த காலங்களுடன் ஒப்பிடுமிடத்து இலங்கையில் பேரிடர்களின் அளவும் தீவிரத்தன்மையும் துரிதமாக அதிகரித்து வருவதனை அவதானிக்க முடியும். இயற்கை மற்றும் மானிட செயற்பாடுகளால் ஏற்படுத்தப்படும் நிலச்சரிவு அனர்த்தமானது இலங்கையின் மலைநாட்டுப் பகுதியில் முக்கிய அனர்த்தமாக தொழிற்படுகின்றது. இதன் அதிகரித்த போக்கு மற்றும் தீவிரத்தன்மை காரணமாக குறித்த பகுதிகளில் வசிக்கும் மக்கள் அதிகளவிலான பாதக விளைவுகளை எதிர்நோக்கி வருகின்றனர்.

மலைநாட்டில் நிலச்சரிவு அபாயமிக்க பகுதிகளில் வாழும் சமூகங்களின் ஒட்டுமொத்த வளர்ச்சியிலும் இது தாக்கம் செலுத்துகின்றது. வருடந்தோறும் பெரும் அளவிலான நிதியானது நிலச்சரிவினால் பாதிக்கப்பட்ட மக்களுக்கான நிவாரணம், மீளக் கட்டியெழுப்புவதற்கான செலவு மற்றும் நிலச்சரிவு அனர்த்த முகாமைத்துவம் என செலவிடப்படுகின்றது.

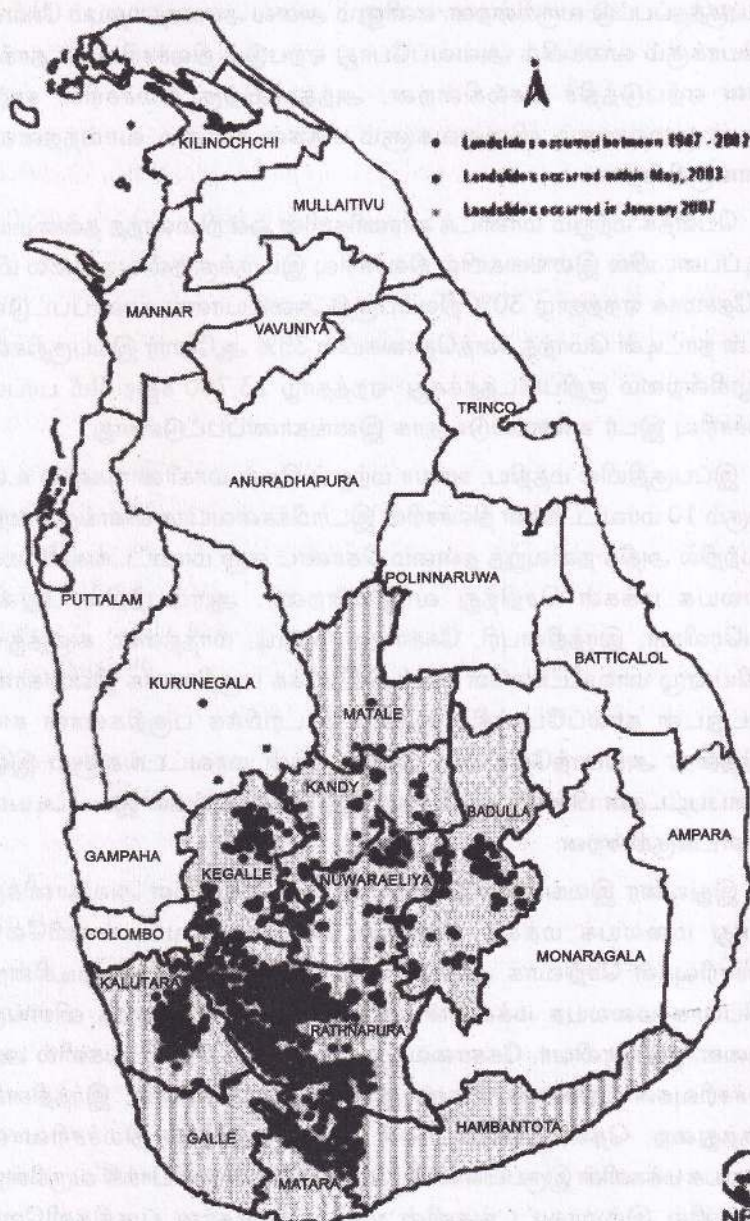
அத்துடன் இச்செயன்முறையில் பல்வேறு நுட்பங்களும் நாளுக்கு நாள் உட்புகுத்தப்பட்டு வருகின்றன. எனினும் அவை அனைத்தையும் கேள்விக்குறியாக்கும் வகையில் அவ்வப்போது ஏற்படும் நிலச்சரிவுகள் தாக்கங்களை ஏற்படுத்திச் செல்கின்றன. அந்தளவிற்கு நிலச்சரிவு சார்ந்த செயன்முறைகளும் விளைவுகளும் சிக்கல் தன்மை வாய்ந்தனவாக விளங்குகின்றன.

பௌதீக மற்றும் மானிடக் காரணிகளின் ஒன்றிணைந்த தன்மையின் அடிப்படையில் இலங்கையில் நிலச்சரிவு இடருக்கு நலிவுறுநிலை மிக்க பிரதேசமாக ஏறத்தாழ 30% நிலப்பகுதி அடையாளங் காணப்பட்டுள்ள துடன் நாட்டின் மொத்த சனத்தொகையில் 35% ஆனோர் இப்பகுதிகளில் வாழ்கின்றமை குறிப்பிடத்தக்கது. ஏறத்தாழ 13,780 சதுர கிமீ பரப்பில் நிலச்சரிவு இடர் காணப்படுவதாக இனங்காணப்பட்டுள்ளது.

இப்பகுதியில் மத்திய, ஊவா மற்றும் தென் மாகாணங்களில் உள்ள டங்கும் 10 மாவட்டங்கள் நிலச்சரிவு இடர்மிக்கவையாக விளங்குகின்றன. இவற்றில் அதிக நலிவுறுத் தன்மை கொண்ட ஏழு மாவட்டங்களிலேயே மலையக மக்கள் செறிந்து வாழ்கின்றனர். ஆரம்பத்தில் பதுளை, நுவரெலியா, இரத்தினபுரி, கேகாலை, கண்டி, மாத்தளை, களுத்துறை ஆகிய ஏழு மாவட்டங்களே உயர் இடர்மிக்க பகுதிகளாக இனங்காணப்பட்டதுடன் காலப்போக்கில் ஓரளவு இடர்மிக்க பகுதிகளான காலி, மாத்தளை, அம்பாந்தோட்டை ஆகிய தென் மாவட்டங்களும் இனங்காணப்பட்டதன் பின்னர் தற்போது பத்து மாவட்டங்கள் இப்பட்டியலில் உள்ளடங்குகின்றன.

இதுவரை இலங்கையில் ஏற்பட்ட நிலச்சரிவுகளை அவதானிக்கும் போது மலையக மக்கள் செறிந்து வாழும் மாவட்டங்களிலேயே நிலச்சரிவுகள் செறிவாக பதிவாகியுள்ளதை அவதானிக்க முடிகின்றது. குறிப்பாக மலையக மக்களின் பிரதான மாவட்டங்களாக விளங்கும் பதுளை, நுவரெலியா, கேகாலை மற்றும் கண்டி மாவட்டங்களில் அதிக நிலச்சரிவுகள் பதிவாகியுள்ளன. இவற்றுடன் மாத்தளை, இரத்தினபுரி, களுத்துறை, தென் மாவட்டங்கள் ஆகியவற்றிலும் நிலச்சரிவானது மலையக மக்களின் இருப்பினையே அதிக கேள்விக்குறியாக்கி வருகின்றது. ஏனெனில் இம்மாவட்டங்களின் மலைப்பாங்கான பகுதிகளிலேயே மலையக மக்கள் வாழ்ந்து வருகின்றமை குறிப்பிடத்தக்கது.

உரு.1: இலங்கையில் நிலச்சரிவுகளின் பரம்பல்

Source: National Building Research Organization

மிக நீண்ட காலமாக மலையக சமூகமானது நிலச்சரிவு இடரினை எதிர் கொண்டு வருவதனை இலங்கையின் நிலச்சரிவு வரலாற்றுப் பதிவுகள் மிகத் தெளிவாகச் சட்டிக் காட்டினாலும் மலையகத்தின் ஒரு சில பகுதிகளே இத்தகைய நிலச்சரிவுகளுக்கு உட்பட்டதுடன் அவை அவ்வப்போது ஏற்பட்ட நிகழ்வுகளாகவே இருந்துள்ளன. குறிப்பாக 18 ஆம் நூற்றாண்டின் முன்னர் இலங்கையின் மலைநாட்டுப் பகுதியில் நிலச்சரிவு பிரச்சினை யாகக் கருதப்பட்டாலும் குறைந்தளவிலான தாக்கங்களையே கொண்டிருந்தது. கடந்த தசாப்தம் முதல் நிலச்சரிவு அனர்த்தமானது அவற்றின் தீவிரத்தன்மையிலும் அளவிலும் அதிகரிப்பினை ஏற்படுத்திக் கொண்டுள்ளதுடன் மலையக மக்களுக்கும் உடமைகளுக்கும் பாரிய சேதங்களை ஏற்படுத்தி வருகின்றது.

1960 களைத் தொடர்ந்து சனத்தொகை அதிகரிப்புடன் இணைந்த வகையில் அபிவிருத்தித் திட்டங்கள், குடியிருப்புக்களின் பெருக்கம், விவசாய நடவடிக்கைகளின் விரிவாக்கம் என பல்வேறு காரணிகள் நிலச்சரிவின் அதிகரிப்பில் தாக்கம் செலுத்துகின்றன. அத்துடன் கடந்த மூன்று தசாப்தங்களாக தொடர்ந்து இடம்பெற்றுக் கொண்டிருக்கும் காலநிலை மாற்றத்தின் விளைவுகள் என பல காரணிகள் இணைந்து குறுகிய காலப்பகுதியிலேயே ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட நிலச்சரிவுகளை அனுபவிக்க வேண்டிய நிலையை உருவாக்கியுள்ளன.

தேசிய அளவில் கவனம் செலுத்தப்பட்டு வரும் அனர்த்தமாக இது விளங்கினும் மலையக மக்களின் வாழ்வில் இதன் தாக்கம் தொடர்ந்த வண்ணமே இருக்கின்றது. மிக அண்மைய வருடங்களாக மலைநாட்டைப் பொறுத்தவரையில் நிலச்சரிவு இடரானது பாரிய சமூகப் பிரச்சினை யாகவும் மாறி வருவதனால் மலையக மக்களது வாழ்வுடன் ஒன்றிணைந்த வொரு சமூக அனர்த்தமாக இதனைக் கருதுவது பொருத்தமாக அமையும்.

அண்மைய வருடங்களில் கேகாலை, பதுளை மற்றும் நுவரெலியா மாவட்டங்களில் அடுத்தடுத்து ஏற்பட்ட தொடர்ச்சியான சில நிலச்சரிவுகள் ஏற்படுத்திய பேரழிவுகள் இங்கு நினைவு கூறத்தக்கவை. இதன் தொடர்ச்சி யாக கடந்த மே மாத இறுதியில் களுத்துறை, இரத்தினபுரி, மாத்தறை, மற்றும் காலி ஆகிய மாவட்டங்களின் வேறுபட்ட இடங்களில் ஏற்பட்ட நிலச்சரிவுகள் அதிக உயிரிழப்புக்களையும் பாதிப்புக்களையும் ஏற்படுத்திச் சென்றன. இவை தவிர சிறியளவிலான நிலச்சரிவுகளும் மலையகத்தின்

பெரும்பாலான பகுதிகளில் சாதாரண நிகழ்வாக மாறிவருவதுடன் மக்களின் வாழ்விலும் இடையூறுகளை ஏற்படுத்துகின்றன.

நிலச்சரிவு இடர் அதிகரித்து வருவதனைப் போன்று மலையகத்தில் நிலச்சரிவு அனர்த்தத்தினால் பலியாகி வரும் மக்கள் தொகையும், பாதக விளைவுகளும் அதிகரித்துக் கொண்டே செல்கின்றன. மறுபுறம் நிலச்சரிவுக்கான வாய்ப்பு மிக்க பகுதிகளில் வாழும் மக்கள் தொகையும் கூட அதிகரித்துச் செல்கின்றது. அவ்வாறாயின் இனி வரும் காலங்களிலும் மலைநாட்டின் பெரும்பாலான இடங்களில் நிலச்சரிவு பாரிய பிரச்சினையாக உருவெடுப்பதற்கான வாய்ப்பு உருவாகிக் கொண்டிருக்கின்றது என்பதனையே இது எடுத்துக் காட்டுகின்றது.

எனினும் மலையக மக்களை பொறுத்தவரையில் உயிரிழப்பு, உடமையிழப்பு என எக்கோணத்தில் பார்த்தாலும் நிலச்சரிவே முதன்மை இடத்தினை வகிக்கின்றது. ஆரம்ப காலத்தில் நிலச்சரிவு இடர் தனியொரு நிகழ்வாக கருதப்பட்டு வந்துள்ளபோதும் தற்போது ஏனைய சில இடர்களுக்கும் அது ஏதுவாக அமைவதனால் பன்மடங்கு விளைவுகளை இது தோற்றுவிக்கின்றது. சனத்தொகை அதிகரிப்பு, குடியிருப்புக்களின் எண்ணிக்கை அதிகரிப்பு, சாய்வுகளின் மீது காணப்படும் காடுகள் மற்றும் தாவரப்போர்வைகளின் சீரழிவு ஆகியன செறிவான நிலச்சரிவு நிகழ்வுகளின் எண்ணிக்கைக்கு இட்டுச் சென்றுள்ளன. மறுபுறம் பொதுவாகவே நிலச்சரிவு இடர் வலயத்தில் நிலவும் சனத்தொகை வளர்ச்சி அனர்த்தத்திற்கு உட்படும் மக்களின் எண்ணிக்கை அதிகரிப்பதற்கு வாய்ப்பாக அமைகின்றது.

இலங்கையின் மலைநாட்டுப் பகுதிகள் ஆரம்பத்தில் இயற்கைக் காடுகளால் மூடப்பட்டிருந்தாலும் பெருந்தோட்டச் செய்கையின் அறிமுகத்துடன் பாரியளவில் சாய்வின் மீது காணப்பட்ட காடுகள் அழிக்கப்பட்டு மனிதனால் உருவாக்கப்பட்ட சாய்வுகளாக மாற்றப்பட்டன. இதன் பின்னரே படிப்படியாக நிலச்சரிவுகள் இடம்பெறத் தொடங்கின. எனினும் அவை அடிக்கடி இடம்பெறுவனவாகவோ அதிக உயிர்களை காவு கொள்வதாகவோ அமையவில்லை. கடந்த இரு தசாப்தங்களாகவே மலைநாட்டுப் பகுதியில் பாரிய நிலச்சரிவுகள் இடம்பெற்றுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது.

மலையகப் பகுதிகளில் நிலச்சரிவு முக்கிய அளர்த்தமாக விளங்குவதில் இங்கு இடம்பெறும் நிலச்சரிவு வகைகளும் அவற்றின் பண்புகளும் முக்கியமானவையாகும். இவற்றைப் பொறுத்தே பாதிப்புக்கள் நிர்ணயிக்கப்படுகின்றன. அவ்வகையில் மலைநாட்டில் பொதுவாக இடம்பெற்றுவரும் பாறை வீழ்வு, பாறைச்சரிவு, சேற்றுப்பாய்ச்சல், மண்சரிவு, சிதைவுப்பாய்ச்சல், நில தாழ்நக்கம் போன்ற பல்வேறு வடிவிலான நிலச்சரிவுகளால் மக்களுக்கு ஆபத்து நிலை ஏற்படுகின்றது. எனினும் பெரும்பாலான நிலச்சரிவுகள் மிகத் துரிதமாகவும் திடீர் எனவும் ஏற்பட்டு உயிர்களுக்கும் சொத்துக்களுக்கும் பாரியளவில் சேதங்களை ஏற்படுத்துகின்றன.

மலைநாட்டில் இதுவரை ஏற்பட்ட நிலச்சரிவு வகைகளில் பாரிய அழிவினை ஏற்படுத்தக்கூடிய சேற்றுப்பாய்ச்சல் மற்றும் சேற்றுச் சரிவு மிக நீண்ட தூரம் பயணிக்கும் என்பதுடன் தன் வழியில் உள்ள அனைத்தையும் தன்னுடன் கொண்டு சேர்க்கக்கூடியது. சேறு மற்றும் நீர் கலந்து செயற்படுவதனால் மிக வேகமாக பயணிப்பதுடன் இவற்றில் இருந்து பாதுகாப்பு பெறுவது மிக அரிது. சாதாரண மண்சரிவு, மண்பாய்ச்சல் ஆகியவற்றினை விட ஆபத்துக் கூடியதாக கருதப்படும் இவ்வகை நிலச்சரிவானது பொதுவாக மலைநாட்டின் ஆற்றுப்பாதை வழிகள், பள்ளத்தாக்குகள் ஆகியவற்றினை மையப்படுத்தி ஏற்படுவது குறிப்பிடத்தக்கது. அதிகளவான உயிரிழப்புக்களானது இவ்வகையான நிலச்சரிவிலேயே பதிவு செய்யப்படுகின்றது. இவ்வாறு ஏனைய அளர்த்தங்களை போலல்லாது நிலச்சரிவு அதன் வேறுபட்ட செயன்முறையினால் சிக்கல் தன்மை வாய்ந்து விளங்குவதுடன் அதன் நலிவுறு தன்மையினை மதிப்பிடுவதும் கடினமாகும்.

மலைநாட்டினை பொறுத்தவரையில் புதிய மற்றும் ஏற்கனவே ஏற்பட்ட இடங்களிலேயே நிலச்சரிவு ஏற்படுகின்றது. பொதுவாக குறித்த ஒரு பிரதேசம் நிலச்சரிவினால் ஒரு முறை பாதிக்கப்படும் போது அது நிரந்தரமாக நிலச்சரிவு மூலமாக மாற்றமடைகின்றது. ஆதலால் மீண்டும் மீண்டும் குறித்த இடத்தில் நிலச்சரிவு ஏற்படுவதற்கு வாய்ப்பு அதிகமாக ஏற்படுகின்றது. இத்தகைய இடங்கள் மானிட நடவடிக்கைகள், அபிவிருத்தி நடவடிக்கைகள் மற்றும் விவசாய நோக்கங்களுக்காக சீர்குலைக்கப்படும் போது மட்பாய்ச்சல் வகையான நிலச்சரிவு ஏற்பட்டு பாரிய சீரழிவுகளை ஏற்படுத்துவதற்கும் வாய்ப்பாக அமைகின்றது. இன்று மலைநாட்டில்

இடம்பெறுகின்ற பெரும்பாலான நிலச்சரிவுகள் ஏற்கனவே நிலச்சரிவுக்கு உட்பட்ட இடங்களிலேயே மீளவும் ஏற்படுகின்றன.

3. நிலச்சரிவுகளின் அதிகரிப்பிற்கான காரணிகள்

இலங்கையில் நிலச்சரிவு இடரினை நாம் இயற்கை தோற்றப்பாடாக கருதினாலும் இவை அண்மைக் காலமாக அதிகரித்துச் செல்வதில் பூகோள காலநிலை மாற்றம் மற்றும் மானிட செயற்பாடுகள் ஆகியன முக்கிய வகிபங்கை கொண்டுள்ளன. நிலச்சரிவுக்கு அவசியமான அனைத்து பௌதீகவியல் காரணிகளும் மலைநாட்டில் இயல்பாகவே காணப்படுகின்றன. இவற்றுடன் படிப்படியாக அதிகரித்து வரும் மானிடக் காரணிகளும் இணைந்து மலைநாட்டில் நிலச்சரிவுகள் அதிகரித்து செல்வதற்கு சாத்தியமான சூழலை ஏற்படுத்தி வருகின்றன. இன்று பல்வேறு காரணிகளினால் சாய்வுகளின் உறுதித் தன்மை சீர்குலைக்கப்பட்டு அவற்றின் தாங்கு சக்தி இழக்கப்படுவதில் செல்வாக்கு செலுத்தினும் ஆரம்ப காலத்தில் இயற்கைக் காரணிகளின் தாக்கம் மேலோங்கிக் காணப்பட்டமை குறிப்பிடத்தக்கது.

மலைநாட்டின் மலைப்பாங்கான தரைத்தோற்ற அமைப்பு, சாய்வுகள், கல்லியல் அமைப்பு, மழைவீழ்ச்சி போன்ற பல்வேறு காரணிகள் இதற்கு சாதகமாக அமைகின்றன. இவ்வாறான இயற்கை காரணிகளுக்கு மத்தியில் மழைவீழ்ச்சி முக்கிய காரணியாக தொழிற்படுகின்றது. மலைநாட்டில் ஏற்பட்ட பெரும்பாலான நிலச்சரிவுகள் செறிவான மற்றும் தொடர்ச்சியான மழைவீழ்ச்சியின் போது அல்லது மழைவீழ்ச்சியின் பின்னர் ஏற்படுவன வாக விளங்குகின்றன. மழைவீழ்ச்சியானது நிலச்சரிவினை தூண்டும் காரணியாக தொழிற்படுகின்றது. தொடர்ச்சியாக 24 மணித்தியாலங்கள் 150 அஅ இற்கு மேற்பட்ட மழைவீழ்ச்சி கிடைக்கப் பெறுமானால் நிலச்சரிவுக்கான சாத்தியத் தன்மை உருவாகின்றது. மலைச்சாய்வுகளில் நீர் இலகுவில் உட்புகுந்து சாய்வின் பாரத்தினை அதிகரித்து இலகுவில் நிலச்சரிவுகளை ஏற்படுத்துகின்றது. திடீரென ஏற்படக் கூடிய செறிவான மழைவீழ்ச்சிப் போக்கு அதிகரித்து செல்வதால் வழமைக்கு புறம்பான அசாதாரண சூழ்நிலைகளுக்கு மலையக மக்கள் முகம் கொடுக்க வேண்டிய நிலை ஏற்பட்டுள்ளது.

இதனை அடிப்படையாகக் கொண்டே தேசிய கட்டிட ஆராய்ச்சி நிறுவனத்தினாலும் இலங்கை அளர்த்த முகாமைத்துவ மையத்தினாலும் முன்னெச்சரிக்கை அறிவுறுத்தல்கள் விடுக்கப்படுகின்றன. வடகீழ், தென்மேல் பருவங்கள் மற்றும் இரண்டாம் இடைப்பருவம் ஆகியனவே அதிகளவிலான நிலச்சரிவுகள் இடம்பெறும் பருவங்களாகும். தென்மேற்கு பருவக்காற்று (மே - செப்டெம்பர்) காலத்தில் இரத்தினபுரி, கேகாலை, நுவரெலியா, களுத்துறை ஆகிய மாவட்டங்களும், வடகீழ் (டிசம்பர் - பெப்ரவரி) மற்றும் இரண்டாம் இடைப்பருவத்தில் (ஒக்டோபர் - நவம்பர்) பதுளை மற்றும் மாத்தளை ஆகிய மாவட்டங்களும் அதிகமான மழை வீழ்ச்சியினை பெற்றுக் கொள்கின்றன. எனவே இக்காலப்பகுதியில் நிலச்சரிவுக்கான சாத்தியப்பாடு குறித்த மாவட்டங்களில் அதிகமாகக் காணப்படும் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

காலநிலை மாற்றத்தின் விளைவுகள் மலையகத்தில் பல்வேறு துறைகளில் தாக்கத்தினை செலுத்தி வருகின்றன. இவற்றுள் தீவிர வானிலை நிகழ்வுளும் அவற்றுடன் தொடர்புடைய விளைவுகளும் மிக முக்கியமானவை ஆகும். ஒவ்வொரு வருடமும் குறிப்பாக கனமழை அல்லது தொடர்ச்சியான மழை கிடைக்கப் பெறுகின்ற பகுதிகளில் குறைந்தது மலைநாட்டின் ஏதோ ஒரு பகுதி சிறிய மற்றும் பாரியளவிலான நிலச்சரிவு இடரினை எதிர்கொள்ள வேண்டிய நிலை ஏற்பட்டுள்ளது.

இயற்கைக் காரணிகளுக்கு அப்பால் மனித அழுத்தங்கள் சாய்வுகளின் மீது ஏற்படுத்துகின்ற அளவுக்கதிகமான சுமை காரணமாக நிலச்சரிவு அதிகரித்துச் செல்கின்றது. தேசிய கட்டிட ஆராய்ச்சி நிறுவனத்தின் ஆய்வுகளின் படி இலங்கையின் 70% ஆன நிலச்சரிவுகள் மானிட நடவடிக்கைகளினால் ஏற்படுகின்றன. வாழிடம் மற்றும் குடியிருப்புக்களின் அமைவுக்கு பொருத்தமற்ற இடங்களில் மனிதன் வாழத் தலைப்பட்டமையினால் சாதாரண சிறிய நிலச்சரிவுகளுக்குக் கூட அதிகளவிலான நலிவுறுத்தன்மை காணப்படுகின்றது.

மாற்றம் அடைந்து கொண்டிருக்கும் மலைச்சாய்வுகளில் இடம்பெறும் சாதாரண நிகழ்வுகளாகவே இவை கருதப்பட்டன. ஆரம்பத்தில் காடுகளாலும் இயற்கை ஒதுக்குகளாலும் (Nature Reserve) சூழப்பட்டிருந்த மலைநாட்டுப் பகுதிகள் பெருந்தோட்டப் பயிர்களின் அறிமுகத்துடன் பாரியளவில் அழிக்கப்பட்டு பல்வேறு மாற்றங்களுக்கு உட்படுத்தப்

பட்டன. எனினும் ஆரம்பத்தில் குறித்த இடங்களில் உயிர்கள் மற்றும் உடமைகளுக்கான ஆபத்து நிலை மிகக்குறைவாக காணப்பட்டமையினால் இடம்பெற்ற நிலச்சரிவுகளின் தாக்கங்களும் குறைவாகவே காணப்பட்டது. வர்த்தகப் பயிர்களின் அறிமுகத்துடன் குடியேற்றங்களும் அதிகரித்ததுடன் இடப்பற்றாக்குறை காரணமாக இலகுவில் நிலச்சரிவுக்கு உட்படக்கூடிய இடங்கள் கூட மக்களால் பயன்படுத்தப்பட்டன.

1970 ஆம் ஆண்டு காலப்பகுதிகளில் மேற்கொள்ளப்பட்ட ஆய்வுகளின் மூலம் நிலையற்ற அபிவிருத்தி நடவடிக்கைகள் அனர்த்தங்களுக்கு காரணமென புலனாகியுள்ளது. இதன் மூலம் மக்களின் பெரும்பாலான பகுதியினர் இன்று ஆபத்தினை எதிர்நோக்குகின்றனர். பெரும்பாலான அபிவிருத்தித் திட்டங்கள் சமூகத்தின் மீது ஏற்படுத்தக் கூடிய அனர்த்தம் தொடர்பான அக்கறை இல்லாமலேயே முன்னெடுக்கப்படுகின்றன. எனினும் 1980 ஆம் ஆண்டு தொடக்கம் துரித அபிவிருத்தி மற்றும் சனத்தொகை வளர்ச்சி ஆகியன மலைச்சாய்வுகளின் மீது மனித அழுத்தங்களை படிப்படியாக அதிகரிக்கத் தொடங்கின.

இத்தகைய போக்கில் மலைநாட்டில் நிலச்சரிவு இடர் என்பது தவிர்க்க முடியாத ஒன்றாக மாறிவருகின்றது. தேசிய கட்டிட ஆராய்ச்சி நிறுவனத்தின் நிலச்சரிவு ஆய்வு மற்றும் அபாய முகாமைத்துவ பிரிவின் தலைவர் அவர்கள் “சாய்வுகளின் மீது அதிகரித்துவரும் மானிட அழுத்தங்கள் மற்றும் இடையூறுகள் காரணமாக பெரும்பாலான மலைச்சாய்வுகள் இலகுவில் நிலச்சரிவுக்கு உட்படக்கூடிய வகையில் நலிவுறுநிலை மிக்கனவாக மாறிவருகின்றன” எனக் குறிப்பிடுகின்றார்.

இவ்வாறு மலைநாட்டின் பெரும்பாலான பகுதிகளுக்கு பரவலடைந்த பெருந்தோட்டப் பயிர்ச்செய்கை அவை சார்ந்து அமையப்பெற்ற குடியேற்றங்கள் ஆகியவற்றுடன் ஏனைய கட்டமைப்புக்களும் பல்கிப் பெருகியதுடன் இவை அனைத்தும் மலைநாட்டின் இயற்கைச் சாய்வுகளை மானுட ஆதிக்கம் மிக்க சாய்வுகளாக மாற்றியமைத்தன. இவற்றுடன் நில நெருக்கடி காரணமாக முறையற்ற விதத்தில் சாய்வுப் பகுதிகள் பயன்படுத்தப்படுவது அதிகரித்து வருகின்றது.

இத்தசாய்த்தின் இறுதிப்பகுதியில் மேற்கொள்ளப்படும் காடழிப்பு, முறையற்ற விவசாய நடைமுறைகள், வீடுகள் மற்றும் ஏனைய கட்டுமான நடவடிக்கைகளின் துரித அதிகரிப்பானது மலைநாட்டில் அதிகளவான

நிலச்சரிவுகளை ஏற்படுத்துவதுடன், இத்துரித அதிகரிப்பானது பரிசீலனை செய்யப்படாவிடின் மோசமான அளவில் நிலச்சரிவுகளை ஏற்படுத்தும் என கடுபொத (1994) என்பவர் தனது ஆய்வொன்றில் குறிப்பிட்டுள்ளதன் உண்மைத் தன்மையினை அதிகரித்துவரும் நிலச்சரிவுகள் நிரூபிக்கின்றன.

மலையகத்தின் பெரும்பாலான பகுதிகளில் காடுகளும் பெருந் தோட்டங்களும் அழிக்கப்பட்டு மரக்கறிப் பயிர்ச்செய்கை மற்றும் உருளைக் கிழங்குப் பயிர்ச்செய்கை ஆகியன முன்னெடுக்கப்பட்டு வருகின்றன. இவற்றுடன் ஏற்கனவே செய்கை பண்ணப்பட்ட புகையிலைச் செய்கையினால் துரித மண்ணரிப்பினை மலைச்சாய்வுகள் எதிர்நோக்கி யுள்ளன. இவற்றுடன் பெரும்பாலான பழைய தேயிலை நிலங்கள் உரிய பராமரிப்பின்றி உற்பத்தித்திறன் இழக்கப்பட்டு கைவிடப்பட்டு வருகின்றது. இத்தகைய நிலங்கள் இலகுவில் நிலச்சரிவுக்கு உட்படக்கூடியனவாக விளங்குகின்றன.

தேசிய மட்டத்தில் முன்னெடுக்கப்பட்டு வரும் பாரிய நீர்மின் திட்டம் சார்ந்த கட்டமைப்புக்கள், வீதி அமைப்புக்கள், வீதி விரிவாக்க செயற் பாடுகள் ஆகியன சரிவுகளில் பாரிய மாற்றங்களை ஏற்படுத்துவதுடன் அதன் உறுதித்தன்மையையும் சீர்குலைக்கின்றன.

அதிகரித்து வரும் மனித தேவைகளுக்கு இணங்க கேள்வியை பூர்த்தி செய்யும் பொருட்டு பரவலாக இடம் பெற்றுவரும் கல்லுடைத்தல் செயற்பாடுகள், முறையற்ற மாணிக்கக்கல் அகழ்வுகள், மண்ணகழ்வு நடவடிக்கைகள் என பல்வேறு செயற்பாடுகள் நிலச்சரிவுக்கான வாய்ப் புக்களை அதிகரிக்கின்றன. இரத்தினபுரி மாவட்டத்தில் அதிகரித்து வரும் நிலச்சரிவு அனர்த்தத்தில் மாணிக்கக்கல் அகழ்வு முக்கிய பங்கினை வகிக்கின்றது. வீட்டுத்திட்டங்கள், மீள்குடியேற்ற மற்றும் குடியேற்ற நிகழ்ச்சித்திட்டங்கள், கட்டுமான மற்றும் நில அபிவிருத்தி நடவடிக்கை கள் ஆகியன முறையான திட்டமிடல் மற்றும் தொழில்நுட்ப வழிகாட் டல்கள் இன்றி மேற்கொள்ளப்படுதலானது நிலச்சரிவு நிகழ்வுகளிலும் சாய்வின் உறுதித்தன்மை சீர்குலையக் காரணமாகும். இவற்றுடன் முறை யற்ற நிலப்பயன்பாடு, அதிக இடர் கூடிய பகுதிகளில் அபிவிருத்தி நடவடிக்கைகளை முன்னெடுத்தல் ஆகியன பழைய நிலச்சரிவுகள் மீள செயற்படுவதிலும் தொடர்புபடுகின்றன.

இவ்வாறு மலைச்சாய்வுகளின் மீது அதிகரித்து வரும் மானிட செயற்பாடுகள் தீவிரத்தன்மை மற்றும் நிகழ்தகவு ஆகியவற்றின் மீது நேரடி தொடர்பினைக் கொண்டுள்ளன. மறுபுறம் இத்தகைய நிலச்சரிவு இடர்மிக்க பகுதிகளில் வாழும் மக்களின் எண்ணிக்கையும் அவர்கள் சார்ந்த கட்டிடங்களும் அதிகரித்து வருகின்றன. இதனால் எதிர்காலத்தில் நிலச்சரிவுக்கு உட்படக்கூடிய மக்கள் குடியிருப்புக்கள் என்பன இன்னும் அதிகரிக்கும் நிலை ஏற்பட்டுள்ளது.

இவ்வாறு இயற்கை காரணிகளும் சாய்வின் மீதான மானிட அழுத்தங்களும் ஒன்றிணைந்து மலைநாட்டில் நிலச்சரிவுக்கான வாய்ப்புத் தன்மையினை மேலும் அதிகரிக்கின்றன. இதன் விளைவாக இப்பகுதிகளில் வசிக்கும் மக்கள் பல்வேறுபட்ட சவால்களுக்கு முகம் கொடுத்து வருகின்றனர்.

4. நிலச்சரிவும் மலையக மக்களுக்கான சவால்களும்

மேற்சொன்ன காரணிகளின் கூட்டுத் தாக்கத்தினால் இடம்பெறுகின்ற நிலச்சரிவுகள் மலையக மக்கள் மீது அதிக தாக்கத்தினை கொண்டுள்ளன. பொதுவாக நிலச்சரிவினால் என்ன பாதிக்கப்படுகின்றது என்பதனை பொறுத்தே தாக்கத்தின் அளவானது தீர்மானிக்கப்படுகின்றது. உலகளாவிய ரீதியில் நிலச்சரிவு அனர்த்தங்கள் ஆயிரக்கணக்கான உயிரிழப்புக்கள் மற்றும் பல பில்லியன் டொலர் பெறுமதியான பொருளாதார இழப்புக்களை ஏற்படுத்தியுள்ள போதும் மலைநாட்டில் நிலச்சரிவுகளின் விளைவுகள் ஒப்பீட்டளவில் குறைவானவை. எனினும் பாதிக்கப்படுகின்ற மலையக சமூகத்தினால் பாதிப்புக்கள் எவ்வாறு நோக்கப்படுகின்றது என்பதனைப் பொறுத்தே பாதிப்பின் அளவானது தீர்மானிக்கப்படுகின்றது.

சில சமூகங்கள் இத்தகைய நிலச்சரிவினை வெற்றிகரமாக எதிர்கொள்வதுடன் தாக்கங்களில் இருந்தும் இலகுவில் விடுபடுகின்றனர். எனினும் மலையக மக்கள் நிலச்சரிவின் தாக்கங்களை அதிகளவு எதிர்கொள்வதுடன் தாக்கங்களில் இருந்து இலகுவில் மீண்டெழ முடியாதவர்களாகவும் விளங்குகின்றனர். ஏற்கனவே மிகவும் பின்தங்கிய சமூகப் பொருளாதார நிலையில் வாழும் இவர்கள் இலகுவில் நிலச்சரிவின் தாக்கங்களுக்கு உட்படுகின்றனர். இவ்வாறு செறிவான தாக்கங்களை எதிர்கொள்வதற்கு

அடிப்படைக் காரணமாக விளங்குவது மலையக மக்களிடம் அனர்த்தங்களை எதிர்கொள்வதற்கான இயலுமை குறைவாக இருப்பதே ஆகும்.

வரலாற்று ரீதியான வறுமை, குறைந்த சமூக நல வசதிகள், குறைந்த வாழ்க்கைத் தரம், குறைந்தளவிலான தொடர்புகள், குறித்த பிரதேசத்தில் இடர்வாய்ப்பு, சமுதாயத்திற்கு ஏற்படுத்தக் கூடிய ஆபத்து நிலை தொடர்பில் குறைந்தளவிலான விழிப்புணர்வு மற்றும் தகவல்கள் இன்மை, குறைந்தளவிலான உட்கட்டமைப்பு வசதிகள், குறைந்த கல்வியறிவு, வளங்களின் பற்றாக்குறை, குறைந்த வீட்டுவசதிகள் ஆகியன மலையக மக்களின் குறைந்த இயலுமையினை தீர்மானிக்கின்ற காரணிகளாகும். இவற்றுக்கான வரலாற்று பின்புலம் இன்று வரை மலையக மக்களின் வாழ்வில் அனைத்துத் துறைகளிலும் தாக்கம் செலுத்தி வருகின்றது.

மலையகப் பகுதிகளில் நிலச்சரிவுகள் தாக்கங்கள் என்று நோக்கும் போது சிறியளவிலான இடையூறுகளில் இருந்து பாரியளவிலான உயிரிழப்புக்கள், சொத்திழப்புக்கள் மற்றும் ஏனைய உட்கட்டமைப்பு சார்ந்த இழப்புக்கள் என பாரியளவிலான இழப்புக்கள் வரை இவை வேறுபட்டமைகின்றன. வரலாற்றில் பாரிய அனர்த்தமாக விளைந்த நிலச்சரிவுகளை மீட்டிப்பார்க்கும் போது அவை எத்தகைய பாதிப்புக்களை ஏற்படுத்தியுள்ளன என்பது தெளிவாகின்றது. 1986 ஆம் ஆண்டு ஐனவரி மாதம் மந்தாரம்நுவர எனும் பகுதியில் ஏற்பட்ட நிலச்சரிவானது உயிரிழப்புக்களை மாத்திரமன்றி, வீடுகள், பாதைகள், பாலங்கள் ஆகியவற்றிற்கும் விவசாய நிலங்களுக்கும் சேதத்தினை ஏற்படுத்தியது. 1989 ஆம் ஆண்டு ஜூன் மாதம் மாமடுவ எனும் பகுதியில் 14 உயிர்கள் நிலச்சரிவினால் இழக்கப்பட்டதுடன் 24 உயிர்கள் நெலுவத்தகந்த (கேகாலை மாவட்டம்) எனும் பகுதியிலும் இழக்கப்பட்டன. அத்துடன் நுவரெலியா மாவட்டத்தில் பாரயகல எனும் இடத்தில் 8 உயிரிழப்புக்கள் பதிவுசெய்யப்பட்டன.

1993 ஆம் ஆண்டு ஒக்டோபரில் இரத்தினபுரி மாவட்டத்தில் Helauda எனும் இடத்தில் பாதைவழியே ஏற்பட்ட மட்பாய்ச்சலில் சாய்வின அடிப்பகுதியில் வசித்த 31 பேர் இறந்தனர். 2003 ஆம் ஆண்டு இவங்கையின் நிலச்சரிவு வரலாற்றில் முக்கியமானவொரு வருடமாகும். இவ்வருடத்தில் மாத்திரம் ஏற்பட்ட நிலச்சரிவுகளினால் 114 உயிரிழப்புக்கள் ஏற்பட்டன. 2007 ஆம் ஆண்டு வலப்பன்ன, அங்குராங்கெத்த

பகுதியில் ஏற்பட்ட நிலச்சரிவுகள் 22 க்கு மேற்பட்ட உயிர்களைக் காவு கொண்டன. இதே போல் 2014 ஆம் ஆண்டு ஏற்பட்ட கொல்லந்த - மீரியபெத்த நிலச்சரிவுகள் 34 இற்கு மேற்பட்ட உயிர்களை காவு கொண்டதுடன் பாரிய சீரழிவுகளையும் ஏற்படுத்தின. இதேபோல் றம்பொட வெதமுல்ல தோட்டத்தில் இடம்பெற்ற நிலச்சரிவும் திடீரென ஏற்பட்டதன் விளைவாக அதிக பாதிப்புக்களை ஏற்படுத்திய நிலச்சரிவாகும்.

இவ்வாறு காலத்திற்கு காலம் மலைநாட்டில் ஏற்பட்ட நிலச்சரிவுகள் பெளதீக, பொருளாதார, சமூக, மற்றும் கலாசார தாக்கங்களை ஏற்படுத்தியுள்ளன. இப்போக்கில் அண்மைக் காலமாக நிலச்சரிவுகள் அவற்றின் அளவு, தடவைகள், தீவிரத்தன்மை ஆகியவற்றால் அதிகரித்து வருவதனால் நிலச்சரிவினால் பாதிக்கப்படும் மக்கள் தொகையும், ஆபத்து நிலையில் வாழும் மக்கள் தொகையும் அதிகரித்து வருகின்றமை குறிப்பிடத்தக்கது. இதனால் செறிவான சமூகப் பொருளாதார தாக்கங்களை மலையக மக்கள் எதிர்கொள்ள வேண்டியுள்ளது. இப்பின்னணியில் நிலச்சரிவு அனர்த்தமானது மலையக மக்களுக்கு மேலதிக சுமையாக அமைவதுடன் நேரடியாகவும் மறைமுகமாகவும் அவர்களது அபிவிருத்தியில் தாக்கம் செலுத்துகின்றது.

மலையக மக்களுக்கு ஏற்படக் கூடிய சிறியவொரு தாக்கத்தினைக் கூட கவனத்தில் எடுக்காமல் இருந்து விட முடியாது. ஏனெனில் அவர்களது உயர்ந்தளவிலான நலிவுறுதன்மை காரணமாக நிலச்சரிவு அனர்த்தத்தினால் அதிகளவில் அசௌகரிய நிலைக்கு உட்படுகின்றனர். இவை அனைத்துமே அவர்களது பின்தங்கிய சமூகப் பொருளாதார நிலையினை மேலும் மோசமான நிலைக்கு பின்தள்ளக் கூடியன. சாதாரணமாக ஏற்படுகின்ற நிலச்சரிவுகள் கூட பாரிய அனர்த்தமாக விளைவதற்கு மலையக மக்களின் சமூகப் பொருளாதார பின்புலம் முக்கிய காரணமாக அமைகின்றது.

ஒப்பந்த கூலிகளாய் தென்னிந்தியாவில் இருந்து கொண்டு வரப்பட்ட நாள் முதல் இம்மக்களை சுரண்டிப் பிழைக்காதவர் எவரும் இல்லை. இந்த நாடு சுகந்திரம் அடைந்த போது தமது அரசியல் சுகந்திரத்தை இழந்த மலையக மக்கள் தொடர்ச்சியாக மூன்று தசாப்தங்கள் தெசிய சமூக பொருளாதார முன்னேற்றங்களில் புறக்கணிப்பட்டிருந்தனர்.

தேசம் விட்டு தேசம் வந்து தமது கடின உழைப்பால் இத்தேசத்தையே நிமிரச் செய்த பெருமை தன்னகத்தே இருந்தும் அளவு கடந்த அடிமைத் தனத்துடன் அடிப்படை உரிமைகளைக் கூட தட்டிக் கேட்காமல் ஒதுங்கியே வாழ்ந்து வரும் மலையக மக்கள் அடிமைக் கூலிகளாகவும் பொருளாதார வளர்ச்சியற்றவர்களாகவும் பல்வேறு ஆதிக்க சக்திகளால் ஒடுக்கப்பட்டு வந்துள்ளனர். இன்று உலகமே ரசிக்கும் மலையகத்திற்கு இத்தனை அழகு சேர்த்தது யார்? வனங்களாகக் காணப்பட்ட இடங்கள் இன்று சுற்றுலாச் சோலைகளாக காட்சி தரும் அளவிற்கு அவற்றை செம்மைப்படுத்தியது யார்? இவ்வளவும் செய்த எம் மலையக மக்களுக்கு இயற்கை செய்தது என்ன? அதன் கோர தாண்டவங்களுக்கு ஆளாகும் அளவிற்கு இயற்கை ஒன்றும் கொடையளிக்கவில்லையே என்ற கேள்வி மலையக மக்கள் மனதில் எழுந்தால் அது நியாயமாகத்தான் இருக்க முடியும்.

கணக்கிட்டுப் பார்த்தால் துயரத்தினை தவிர எல்லாமே இவர்களுக்கு குறைவாகத்தான் கிடைத்துள்ளது. நூறு வருடங்களுக்கு மேலாக மலையக மக்கள் கடனாளிகளாகவே வைக்கப்பட்டிருந்தனர் எனச் சி.வி. வேலுப் பிள்ளை அவர்கள் கூறியிருப்பது இங்கு நினைவு கூறத்தக்கது. மலைக் காடுகளுக்குள் அடக்கிவைக்கப்பட்டிருந்த ஒரு அடிமை இனம் இன்று சற்றே எழுச்சி கொள்ளும் போது அம்மலைச்சாய்வுகளே மீண்டும் இவர்களை அடக்கியாவது போல் சொல்லொணாத் துயரத்திற்கு இட்டுச் செல்கின்றன. உழைக்கவே பிறந்தோம், வேதனைப்பட்டே வளர்ந்தோம், அடிமையாகவே வீழ்ந்தோம் என்பது மலையக மக்களுக்கு மிகப் பொருந்தும். அதிகம் உழைத்து குறைந்த ஊதியம் பெற்று அதிக அவலங்களை கண்ட சமூகம் ஒன்று உண்டேல் அது மலையக சமூகத்தினை தவிர வேறெதுவுமாக இருக்க முடியாது. இன்றுவரையும் இலங்கை யின் ஏனைய சமூகங்களின் நிலையை நெருங்கிப் பார்க்க முடியாமல் திண்டாடும் இச்சமூகத்தின் அவலங்கள் தொடர்ந்து கொண்டே செல்கின்றன.

இத்தனை பின்னடைவுகளுடன் மலையக மக்கள் இலகுவில் பாதிப் பிற்கு உட்படிக் கூடிய சமூகம் என்பதனால் சாதாரண நிலச்சரிவுகளால் கூட பாரதூரமான விளைவுகளை எதிர்கொள்வதுடன் அவற்றில் இருந்து இலகுவில் விடுபட முடியாத நிலையிலும் இருக்கின்றனர். சாதாரண

மனித சமூகத்தின் அடிப்படை உரிமைகள் கூட கேள்விக்குறியான நிலையில் வாழ்ந்து வரும் மலையக மக்களின் போராட்ட வாழ்வில் நிலச்சரிவுகள் ஏற்படுத்தும் தாக்கம் அளவிட முடியாதது. இத்தகைய பின்னடைவான சமூகப் பொருளாதார பின்னணியின் கீழ் உயர் நலிவுறுநிலை மிக்க சமூகமாக மலையக மக்கள் தொடர்ந்தும் வாழ்ந்து வருவதானது எதிர்கால நிலச்சரிவுக்கு கூட மக்கள் தயாராக இல்லை என்பதனையே சுட்டிக் காட்டுகின்றது.

நிலச்சரிவுகளின் தாக்கமானது வழமையாக மலையக சமூகத்தின் அனைத்துத் துறைகளிலும் உணரப்படுவதுடன் சமுதாயம், தனியாளர் மட்டம் என அனைத்திலும் தாக்கம் செலுத்துகின்றது. மலைச் சரிவுகளின் உறுதித்தன்மை இழக்கப்படுவதும் கீழ்நோக்கி வருவதும் இயற்கையை பொறுத்தவரையில் சாதாரண தோற்றப்பாடாக விளங்கினும் குறித்த பகுதியில் வசிக்கும் மக்கள் உட்கட்டமைப்புக்கள், கட்டிடங்கள், மக்களின் வாழ்வாதாரங்கள், தொலைத்தொடர்பு போன்ற அனைத்திற்குமே பாரிய சவாலாக இது அமைந்துள்ளது.

நிலச்சரிவுகள் ஏற்படுத்தும் பாரியளவிலான பௌதீக தாக்கங்கள் சமூகப் பொருளாதார மற்றும் உளவியல்சார் தாக்கங்களை விட இலகுவில் மக்களால் உணரப்படுகின்றன. நிலச்சரிவு ஏற்படுத்துகின்ற பௌதீகத் தாக்கங்களாக இறப்பு, காயங்கள், சொத்துக்கள் மற்றும் கட்டமைக்கப்பட்ட சூழலுக்கான பாதிப்பு ஆகியனவற்றை குறிப்பிட முடியும். எந்த ஒரு சமூகத்திலும் மிகவும் வெளிப்படையான தாக்கமாக விளங்குவது பௌதீக தாக்கமாகையால் அவை தொடர்பிலேயே மக்களும் நிறுவனங்களும் அதிக கரிசனை கொள்கின்றனர். குறிப்பாக இறப்பு, காயம், இடப்பெயர்வு தொடர்பிலான தகவல்களே அதிகளவு கணக்கிடப்படுவதுடன் கலந்துரையாடலுக்கும் உட்படுத்தப்படுகின்றன. எனினும் இத்தகைய தாக்கங்கள் மலையகப் பகுதிகளில் அவற்றின் தனித்துவ தன்மை காரணமாக வேறு பட்டமைகின்றன.

நிலச்சரிவினால் கிராமப் புறத்தில் பாதிப்பும் வீடுகளும் தோட்டத் துறையில் பாதிப்பும் லயன் குடியிருப்புக்களும் ஒன்று என நாம் கருதிவிட முடியாது. தோட்ட லயன் குடியிருப்புக்களில் கூட்டுக் குடும்பங்களாய் வாழும் மலையகப் பெருந்தோட்ட மக்களை சாதாரண

நிலச்சரிவுகள் கூட கொத்தாக மூடிவிடுகின்றன. செறிந்து காணப்படும் கொத்தணி முறையிலான குடியிருப்புப் பாங்கு அதிக உயிரிழப்பிற்கு அடிப்படையாக அமைகின்றது. உயிரிழப்புக்களானது மலையக மக்களின் குடித்தொகையில் குறைவினை ஏற்படுத்துவதற்கு மாத்திரமன்றி தொழிற்படையிலும் பெருந்தோட்ட மக்களின் விகிதாசாரத்திலும் குறைவு ஏற்படுவதற்கும் அடிப்படையாக அமைகின்றது. மலையகப் பகுதிகளில் காணப்படும் லயன் அமைப்பு முறையிலான வீடுகளும், அவற்றின் மோசமான நிலைமையும் கூட அதிக தாக்கங்கள் ஏற்படுவதற்கு காரணியாகின்றன. இன்றோ நாளையோ இடிந்து விழும் தருவாயில் காணப்படும் லயன் அறைகள் எந்த இயலுமையின் கீழ் நிலச்சரிவுகளுக்கு ஈடு கொடுக்க முடியும் என்பது கேள்விக்குறியாக உள்ளது.

மலையக மக்களின் சமூகப் பொருளாதார நிலையின் மீதும் இது தாக்கத்தினைக் கொண்டிருக்கின்றது. இத்தகைய பௌதீக தாக்கங்களே மறுபுறம் மக்களால் உணரப்படும் சமூகத் தாக்கங்களுக்கு இட்டுச் செல்கின்றன. இன்றைய நவீன சமூகத்தின் போக்கில் சாதாரண நிலச்சரிவு கூட பாரிய இரண்டாம் மற்றும் மூன்றாம் மட்ட விளைவுகளை சமூக ஒழுங்கின் மீது ஏற்படுத்துவதுடன் அது மலையக மக்களின் வாழ்வில் ஏலவே பாரிய பின்னடைவாக விளங்கும் சமூக நலனிலும் பொருளாதாரத்திலும் கூட பாரிய பாதிப்புக்களை ஏற்படுத்துகின்றது. சில சந்தர்ப்பங்களில் இப்பாதிப்புக்கள் மிக நீண்ட காலத்திற்கு தாக்கம் செலுத்தக் கூடியவற்றுள் ஏற்படும் போது அவற்றில் இருந்து மீளுவது மிகவும் சிரமமாக விளங்குகின்றது.

பெரும்பாலான சந்தர்ப்பங்களில் மலையக மக்களின் அடிப்படை தேவைகள் மற்றும் வாழ்வாதாரத்தின் மீதே அனர்த்தங்கள் அதிக தாக்கத்தினை ஏற்படுத்துகின்றன. இதனால் உணரப்படும் அனர்த்த தாக்கச் செறிவு அதிகமாகக் காணப்படும். மக்களின் சமூகப் பொருளாதார நடவடிக்கைகளுக்கு ஏற்படும் இடையூறானது மறைமுகமாக பாரிய நிதித் தேவையினையும் வேண்டி நிற்கின்றது. வரலாற்று ரீதியான வறுமை காரணமாக குறைந்த வளங்களை மாத்திரம் கொண்டுள்ளதனால் அதிக ஆபத்துக்கு முகம் கொடுக்க வேண்டியுள்ளது. மலையக மக்களின் பாரம்பரிய தொழில்களில் நிலச்சரிவு பாதிப்பினை ஏற்படுத்தும் போது ஜீவனோபாய

மார்க்கமின்றி அல்லலுறும் நிலை காணப்படுகின்றது. தாம் பழக்கப்பட்ட சூழல், தொழில் ஆகியவற்றினை விட்டு மட்டுமொரு ஜீவனோபாய மார்க்கத்திற்கு மாறுவது என்பது மலையக மக்களை பொறுத்தவரையில் உணர்திறன் மிக்க விடயமாக நோக்கப்பட வேண்டிய ஒன்று. மலையக மக்களின் வாழ்வாதாரம் பெருந்தோட்டச் செய்கையினை நம்பியே உள்ளதனால் வாழ்வாதாரத்திற்கும் இது பாரிய சவாலாக அமைகின்றது. நிலச்சரிவுகள் ஏற்படுகின்ற இடங்கள் முற்றுமுழுதாக மக்களால் தவிர்க்கப்படுகின்ற சந்தர்ப்பங்களில் குறித்த சிறிய புவியியல் அலகினுள் தமது வாழ்வாதாரங்கள் கேள்விக்குறியாக்கப்படுகின்றன. இதனால் வருமானம் இழக்கப்படுவதுடன் இது அவர்களின் நலன்புரி மற்றும் ஒட்டுமொத்த நலனிலும் தாக்கம் செலுத்தக்கூடியதாக மாற்றமடைகின்றது.

இந்நிலையில் இத்தகைய சமூகம் எதிர்கொள்ளும் தாக்கங்களுள் பொருளாதார ரீதியான தாக்கம் அனர்த்தத்தின் ஒவ்வொரு கட்டத்திலும் கவனம் செலுத்தப்பட வேண்டிய ஒன்றாக விளங்குகின்றது. வறுமை, செல்வம் ஆகியவற்றின் அடிப்படையிலான நலிவுறுநிலை மட்டமே தெரிவிற்கான திறனை தீர்மானிக்கின்றது. வறிய மக்கள் அவர்களது நலிவுறுநிலையினை குறைத்துக் கொள்வதற்காக குறைந்தளவிலான சொத்துக்களையே முதலீடுகளாகக் கொண்டுள்ளனர். அத்துடன் அவற்றை முதலீடு செய்வதற்கான விருப்பமும் ஆர்வமும் இவர்கள் மத்தியில் குறைவாகவே நிலவுகின்றது. ஏனெனில் தெளிவான மற்றும் வெளிப்படையான வெளியீடுகளை அல்லது நன்மைகள் எதிர்பார்க்கும் மக்களுக்கு இத்தகைய எண்ணங்கள் தோன்றுவது இயல்பு. அதிகரித்துச் செல்லும் வறுமையானது நலிவுறுநிலையினை உருவாக்கும் கருவியாகவும் தொழிற்படுவதுடன் மக்கள் நிலச்சரிவு அபாயத்தினை குறைப்பதற்கான இயலுமையை கொண்டுள்ளார்களா என்பதனை தீர்மானிப்பதும் இதுவே.

நலிவுறுநிலையினைக் குறைக்கும் மிக முக்கிய மூன்று காரணிகளுள் சிறந்த கல்வி, அதிக வருமானம், அடர்த்தியான சமூக வலைப்பின்னல் ஆகிய மூன்றுமே மலையக மக்களை பொறுத்தவரையில் மிகவும் பின்னடைவாகக் காணப்படுகின்றது. கல்வியில் மிகவும் பின்னடைவான சமூகமாக விளங்கும் மலையக மக்களுக்கு தகவல்களுக்கான அடைவுத் தன்மையும் கூட கேள்விக்குறியான நிலையிலேயே உள்ளது. ஏனெனில்

அவர்களது நலிவுறுத்தன்மையினை குறைத்துக் கொள்வதற்கான தெரிவுகள் தொடர்பில் விழிப்புணர்வற்றவர்களாகவே உள்ளனர். அனர்த்தங்களுக்கு பின்னர் கூட சுகாதார நலன்கள் குறைவான மக்கள் இலகுவில் இவற்றுள் இருந்து மீண்டெழு முடியாதுள்ளனர்.

இது மாத்திரமன்றி நிலச்சரிவுகள் ஏற்பட்ட பின்னர் மீட்பு மற்றும் மீள் கட்டுமான நடவடிக்கைகள் முன்னெடுக்கப்பட்டாலும் சேவைத்துறைகளை மீள் நிர்மாணம் செய்வதற்கு மிக நீண்டகாலம் எடுக்கின்றது. அனர்த்த மீள் கட்டுமான செலவுகள், மக்கள் நலன் தொடர்பான ஒதுக்கீடுகள், விலையேற்றம் என பல வழிகளிலும் மறைமுகமான பாதிப்புக்கள் மக்களை சென்று சேர்கின்றன. இந்நிலையில் பல கோணங்களிலும் பொருளாதார வலு குறைவாக காணப்படுவதனால் அதிக பாதிப்புக்களை மாத்திரம் அன்றி அவற்றை மிக நீண்ட காலம் அனுபவிக்கும் சமூக மாகவும் மலையக சமூகம் மாறிவருகின்றமை குறிப்பிடத்தக்கது.

இவற்றுடன் மற்றுமொரு முக்கிய தாக்கமாக விளங்குவது உட்கட்டமைப்புக்கான இழப்பாகும். இத்தகைய இழப்பானது சமூகத்தின் தொழிற்பாட்டில் பாரிய பின்னடைவை ஏற்படுத்தும். ஓரளவு திருப்தியளிக்கும் வகையில் உருவாக்கப்பட்டுள்ள உட்கட்டமைப்புக்கள் சடுதியாக அழிக்கப்படுவதனால் மக்கள் பெரிதும் அல்லலும் நிலை ஏற்படுகின்றது. எனினும் மலையகப் பகுதிகளை பொறுத்தவரையில் பிரதான வீதிகளை தவிர்த்து போக்குவரத்து மார்க்கம் இன்றும் கேள்விக்குறியான நிலையிலேயே உள்ளது. அத்துடன் தொலைத்தொடர்பு வசதிகள் அனர்த்தத்தினால் பாதிக்கப்பட்ட மக்களுக்கான உதவிகளை வழங்குவது மாத்திரமன்றி வெளியுலகம் அவர்களுக்கு என்ன நடந்துள்ளது என்பதனை தெரிந்து கொள்வதற்கு அவசியமாகவும் இருக்கின்றன.

இதே போல் மலையகப் பகுதிகளில் பாரிய போராட்டங்களின் பின்னணியில் உருவாக்கப்பட்டுள்ள பாடசாலைக் கட்டிடங்கள், மருந்துச் சாலை, அரிதாகக் காணப்படும் சமூக நிலையங்கள், நீர்விநியோக வழிகள், மின்னணைப்புக்கள் என ஏதேனும் பாதிக்கப்படும் இடத்து அவை மீள் உருவாவதற்கு மிக நீண்ட காலம் காத்திருக்க வேண்டியுள்ளது. நிலச்சரிவினால் போக்குவரத்து ஒழுங்குகள், தொலைத்தொடர்பு போன்றன பாதிக்கப்படுகின்ற சந்தர்ப்பங்களில் பாரிய தாக்கங்களை எதிர்கொள்ள வேண்டி ஏற்படுகின்றது. ஏனெனில் அனர்த்தத்தின் போது ஆபத்து

வலயத்தில் உள்ள மக்களை காப்பாற்றுவதற்கும் பாதிக்கப்பட்ட மக்களுக்கான ஒழுங்குகளை செய்வதற்கும் இவை அவசியமாக விளங்குகின்றது. அத்துடன் பாதிக்கப்பட்ட மக்கள் தொடர்பான தகவல்களை திரட்டுவதற்கும் இது இன்றியமையாதது. நிலச்சரிவினை சிறந்த முறையில் எதிர்கொள்வதற்கு இது இன்றியமையாததாக இருந்தாலும் மலையகப் பகுதிகளில் இவை பின்னடைவாகக் காணப்படுவதனால் பாதிப்புக்கள் அதிகளவில் இடம்பெறுகின்றன.

நிலச்சரிவின் புதிய பரிமாணங்களும் தீவிரமும் பல்கிப் பெருகியுள்ளது. பழைய நிலச்சரிவின் தாக்கங்கள் ஓரளவேனும் மனங்களில் நிலை கொண்டுள்ள போதும் அவ்வப் போது ஏற்படும் நிலச்சரிவுகளுக்கு மக்கள் புதிதாகவே முகம் கொடுக்கின்றனர். பாரிய அழிவுகளுடன் ஆரம்ப காலத்தில் ஏற்பட்ட நிலச்சரிவுகளின் ஆபத்து நிலைகளை விட தற்போது ஏற்பட்டு வரும் நிலச்சரிவுகளின் ஆபத்து நிலைகள் பல்வேறு வழிகளிலும் வேறுபட்டவையாக விளங்குகின்றன. திடீரென ஏற்படுவதும் துரிதமாக இடம் பெறுவதுமான நிலச்சரிவுகளினால் மக்கள் அதிகளவில் பாதிக்கப்படுகின்றனர்.

தற்போது நிகழ்கின்ற நிலச்சரிவுகள் திடீரென ஏற்படக் கூடியதாகவும் அவற்றின் பண்பில் தனித்துவமானதாகவும் விளங்குவதனை அவதானிக்கலாம். இத்தகைய ஆபத்துக்கள் எப்போதாவது நிகழ்ந்தாலும் அவற்றின் விளைவுகள் பாரதூரமானவையாக விளங்குகின்றன. கொல்லந்தை, அரனாயக்க போன்ற நிலச்சரிவுகளை இவ்விடத்தில் சுட்டிக்காட்டுவது சாலப் பொருத்தமானதாக அமையும். நூற்றுக்கணக்கான மக்களின் உயிர்களைக் காவு கொண்டு இலங்கை அனர்த்த முகாமைத்துவ கட்டமைப்பின் ஒட்டுமொத்த ஒழுங்கிற்கும் சவாலாக அமைந்த இந்நிலச்சரிவுகளை விட எமக்கு பாடம் புகட்ட வேண்டியது வேறெதுவுமில்லை. இத்தகைய நிலச்சரிவுகளையே “Killer Landslide” என தகநாயக்க அவர்கள் சுட்டிக்காட்டுகின்றார்.

கடந்த கால நிலச்சரிவுகள் மலையக மக்களின் மீது பாரிய சமூகத் தாக்கத்தினைக் ஏற்படுத்தின. அவற்றுள் மிக முக்கிய தாக்கங்களாக இருப்பது வருமான மூலங்களின் இழப்பு, தொழில் வாய்ப்பு இழக்கப்படல், வாழ்வாதார பாங்கில் மாற்றம், வீட்டுப் பிரச்சினைகள், மீள்குடியேற்றத்துடன் தொடர்புடைய பிரச்சினைகள், நிலப்பெறுமதி குறைவடைதல்,

கல்வி மீதான தாக்கம், சொந்த இடத்தில் தவிர்த்தல், குறித்த இடத்தில் தொடர்ந்து வாழ விரும்பாமை, இரண்டாவது நிலச்சரிவு தொடர்பான பயம் ஆகியன முக்கியமாகும்.

மறுபுறம் நிறுவன ரீதியான பாதிப்புக்களில் சாத்தியமிக்க நிலச்சரிவுகளை கட்டியெழுப்புதல், நிவாரணம், மீள்கட்டுமானம், பாதிக்கப்பட்ட மக்களை மீளக் கட்டியெழுப்புவதற்கான செலவு, அபாய வலயத்தில் வாழும் மக்களின் பாதுகாப்பினை உறுதிப்படுத்துவதற்கான செலவு, மீள்கூடியேற்ற செலவு ஆகியன முக்கியம் பெறுகின்றன. நிலச்சரிவினால் ஏற்படுகின்ற பாதிப்புக்களை சீர் செய்ய ஏற்படுகின்ற செலவினைக் காட்டிலும் மக்கள் வாழ்வை மீளக்கட்டி எழுப்புவதற்கு அதிகளவிலான நிதி தேவைப்படுகின்றது.

இப்பிரச்சினைகளில் முக்கியமானது மலையகத்தில் ஏதேனும் ஒரு இடத்தில் நிலச்சரிவு ஏற்படும் போது மீண்டும் குறித்த இடத்தில் அல்லது அச்சுழலில் நிலச்சரிவு ஏற்படும் என்ற பயம் மக்கள் மனதில் எழுச்சி கொள்கின்றது. முழுப்பிரதேசத்தினையும் நிலச்சரிவு அபாய வலயமாகக் கருதுவதுடன் குறித்த இடத்தில் இருப்பது இனி பாதுகாப்பு இல்லை எனவும் கருதி சொந்த இடங்களை விட்டுச் செல்ல முயற்சிக்கும் போக்கு காணப்படுகின்றது.

தேவையற்ற பயமானது சாதாரண மழைக்காலங்களில் கூட நிம்மதியாக இருக்க முடியாத நிலைக்கு இட்டுச்செல்கின்றது. அத்துடன் நிலச்சரிவினால் பிறப்பு முதல் தம்மைச் சுற்றி வாழ்ந்த உறவுகள் அயலவர்கள் என மிக நெருங்கியவர்களை சடுதியாக இழக்க நேரிடுகின்றது. அதிக குடும்ப பிணைப்பைக் கொண்டுள்ள மலையக மக்கள் மத்தியில் இத்தகைய இழப்புக்கள் உளவியல் சார் அமைதியின்மையினை ஏற்படுத்துகின்றன. அத்துடன் இச்சமூகத்தில் முதியவர்கள் மற்றும் சிறுவர்கள் ஏனையோரை விட அதிக ஆபத்தினை எதிர்கொள்கின்றனர்.

மலையக மக்களில் குறிப்பாக வயதானவர்கள் நிலச்சரிவு தொடர்பில் கொண்டுள்ள பாரம்பரிய நம்பிக்கைகள் நிலச்சரிவு பாதிப்பில் அதிக தாக்கம் செலுத்துகின்றன. இவர்களது தனித்துவமான கலாசாரமான இயற்கை வழிபாடு அவர்கள் இயற்கை மீது கொண்டிருக்கும் பிணைப்பிற்கு சிறந்த சான்றாகும். எனினும் இயற்கையை தெய்வமாக வழிபடும் மரபில்

வழிவந்த இவர்கள் சூழலில் நடந்தேறும் விரும்பத்தகாத மாற்றங்களை இயற்கை மற்றும் கடவுளின் சீற்றமாகக் கருதுகின்றனர்.

நிலச்சரிவு தொடர்பான இவர்களது பார்வையில் மரபுரீதியான நம்பிக்கைகள் அதிக தாக்கம் செலுத்துவதனை அவதானிக்க முடிகின்றது. அதன் விளைவாக நிலச்சரிவு போன்ற பேரிடர்களைக் கூட கலியுகம், கடவுள் செயல் எனக் கருதும் மனப்பாங்கு வயதானவர்களிடம் அதிகம் காணப்படுகின்றது. இத்தகைய மனப்பாங்கு மக்கள் மனதில் ஆதிக்கம் செலுத்தும் வரை நிலச்சரிவு முகாமை தொடர்பில் மக்கள் சிந்திக்க முனைவதில்லை. இவற்றுடன் உணர்வு பூர்வமான விடயங்கள் நிலச்சரிவினால் இல்லாமல் செய்யப்படும் போது மலையக மக்கள் மத்தியில் உளவியல் ரீதியான பாதிப்புக்களை ஏற்படுத்துகின்றது. குறிப்பாக கோயில்கள், கடவுளின் அடையாளச் சின்னங்கள், காவல் தெய்வங்கள் என்பன இவற்றுள் முக்கியமானவையாகும்.

நிலச்சரிவினால் பாதிக்கப்படுகின்ற மக்கள் மீள பாதுகாப்பாக குடியேற்றப்படும்வரை அவர்களது நிலை கவலைக்குரியதே. அதேநேரம் நிலச்சரிவினால் பாதிக்கப்பட்ட குடும்பங்களில் பெற்றோர்கள் மரணிக்கும் போது குடும்ப வருமானம் இழக்கப்பட்டு கல்வி நடவடிக்கைகளும் பின்தள்ளப்படுகின்றன. பாதிக்கப்பட்ட இடர்களில் இருந்து மக்களை வேறு இடங்கள் மற்றும் பிரதேசங்களுக்கு இடம் பெயர்த்தும் போது பல்வேறு பிரச்சினைகளை மக்கள் எதிர்நோக்குகின்றனர். நலிவுறுநிலை மிக்க குழுவாக விளங்குவதனால் மிக நீண்ட மீட்பு கட்டத்தினை வேண்டி நிற்கின்றனர். ஒரு தடவை நிலச்சரிவினால் பாதிக்கப்பட்டு மீண்டெழும் கட்டத்தினை பூர்த்திசெய்யாமல் மற்றுமொரு நிலச்சரிவுக்கு மக்கள் முகம் கொடுப்பார்களாயின் ஏனையோரை விட செறிவான தாக்கத்தினை எதிர்கொள்ள வேண்டி ஏற்படும்.

மலைநாட்டில் நிலச்சரிவு இடர் பகுதிகளில் நிலச்சரிவு அனர்த்தம் பாதிக்கப்பட்ட சமூகங்களின் மீது ஏற்படக்கூடிய உளவியல் ரீதியான தாக்கங்கள் முக்கியமானவையாக விளங்குகின்றது. அனர்த்தத்திற்கு முகம் கொடுக்கும் எந்தவொரு நபரும் ஒருவகையான அதிர்ச்சி நிலையினை அனுபவிக்கின்றனர். மீள் எழும் தன்மை குறைவான மலையக சமூகத்தில் வாழும் மக்கள் இத்தகைய நிலைக்கு இலகுவில் உட்படுகின்றனர். சடுதியான மாற்றங்களுக்கு இலகுவில் ஈடுகொடுக்க முடியாத

நிலைக்கு மக்கள் இட்டுச் செல்லப்படுகின்றனர். அனர்த்தங்களுக்கு நேரடியாக முகம் கொடுப்பவர்கள் மாத்திரம் அன்றி உறவினர்கள், நண்பர்கள், அவசர தேவையின் போது செயற்பட்டவர்கள். அனர்த்தத் தினை கண்ணுற்றவர்கள் என பலரும் இந்நிலைக்கு உட்படுகின்றனர்.

பொருளாதார ரீதியாக வலு பெற்ற சமூகங்களைக் காட்டிலும் அனர்த்தத்திற்கு முன்னர் நீண்டகால வறுமைப் பின்னணியில் வாழ்க்கையினை நடாத்திச் செல்ல சிரமப்படும மக்கள் அதிகளவில் உளவியல் ஆபத்து நிலைக்கு உள்ளாகின்றனர். ஏனெனில் தமக்குரிய குறைந்தளவிலான வளங்களைக் கூட இழக்க நேரிடுவதனால் இவர்களது உளவியல் ரீதியான பாதிப்புக்களை அதிகரிக்கின்றது. அத்துடன் அத்தியாவசியத் தேவைகள் அதிலும் குறிப்பாக உணவுப் பாதுகாப்பு போன்ற மிக முக்கிய தேவைகளை பூர்த்தி செய்யாவிடின் நிச்சயமற்ற தன்மை தொடர்பான பயத்துடனும் மன அழுத்தத்துடனும் வாழ்கின்றனர்.

இவ்வாறு நிலச்சரிவானது மலையக மக்களின் உயிருக்கும் வாழ்வாதாரத்திற்கு பெரும் அச்சுறுத்தலாக மாறி வருகின்றது. பெரும்பாலான சந்தர்ப்பங்களில் இவற்றை எதிர்வு கூறத் தவறியுள்ளதால் எதிர்பாராத விளைவுகளை சந்திக்க வேண்டியேற்பட்டது. அத்துடன் வழமையாக அனுபவித்து வரும் அசாதாரண நிகழ்வுகளுக்கு புறம்பாக தீவிர அசாதாரண நிகழ்வுகளால் மக்கள் பெரிதும் அல்லலுறும் நிலை காணப்படுகின்றது. இதனால் உயிரழிவுகள் மாத்திரமன்றி, மக்களின் அபிவிருத்திக்கான பாதிப்புக்கள், உட்கட்டமைப்புக்களுக்கான பாதிப்புக்கள், தொழில் வாய்ப்புக்கள் இழக்கப்படல் போன்ற பிரச்சினைகளையும் மக்கள் எதிர்கொள்கின்றனர். அத்துடன் இவ்வாறு இடம்பெறுகின்ற பெரும்பாலான நிலச்சரிவுகள் தணிப்பு, கட்டுப்பாடு ஆகியவற்றுக்கு அப்பாற்பட்டவையாகவும் விளங்குகின்றன.

5. நிலச்சரிவுகளை குறைந்த தாக்கங்களுடன் எதிர்கொள்ளல்

மலையக மக்கள் நிலச்சரிவு அனர்த்தத்தினால் எதிர்நோக்கிவரும் பாதிப்புக்கள் நீண்ட கால நோக்கில் அவர்களது இருப்பினையே கேள்விக்குறியாக்கி வருகின்றமை தெளிவாக வெளிப்படுகின்றது. தற்போதைய நிலமைகளை விட எதிர்கால நிலமைகள் இன்னும் மோசமாக அமையும் என்ற உண்மை நிலவரத்திற்கு இணங்க நிலச்சரிவு அபாயநிலைகளை

குறைப்பதற்கான முயற்சிகளை காலதாமதமின்றி முன்னெடுத்தல் அவசியமாகின்றது. ஏற்கனவே மலையகப் பகுதிகளில் நிலச்சரிவினால் பாதிக்கப்பட்டு தற்காலிகமாக தங்கியுள்ள மக்களுக்கே இன்னும் தீர்க்கமான முடிவுகள் வழங்கப்படாத நிலையில் நிலச்சரிவு ஆபத்து வலயத்தில் வாழும் மக்களது பாதுகாப்பும் உறுதி செய்யப்பட வேண்டியது அவசியமாகின்றது.

நிலச்சரிவினை எதிர்கொள்வதற்கான தயார்நிலை, அதற்கான திறன் மலையக மக்களிடம் குறைவாகக் காணப்படுவதனாலேயே அதிக பாதக விளைவுகளை மக்கள் எதிர்நோக்குகின்றனர். கடந்த காலங்களில் அனர்த்தம் ஏற்படும் போது நிவாரணம் வழங்குவதில் மாத்திரமே அக்கறை செலுத்தப்பட்டது. நிலச்சரிவு அனர்த்த அபாயநிலை குறைப்பு தொடர் பிலான முன்னெடுப்புக்களுக்கு இதுவரை மிகக் குறைவான முக்கியத்துவமே வழங்கப்பட்டு வந்துள்ளது. எனினும் நிலச்சரிவு அனர்த்த தங்களின் அதிகரிப்பு அதற்கான அவசியத்தினை உணரச் செய்துள்ளது. எனவே நிலச்சரிவு அனர்த்தம் ஏற்பட முன்னரே அதிக தயார்நிலையுடன் மீளெழும் சமூகமாக இவர்கள் கட்டியெழுப்பப்பட வேண்டியது அவசியமாகும். எனினும் மலையக மக்களின் நிலச்சரிவு அபாயநிலை மட்டினை குறைப்பதற்கு ஏற்கனவே கலந்துரையாடப்பட்ட சமூக, பொருளாதார, கலாசார, அரசியல் பின்னணியின் அடிப்படையில் விசேடமான முன்னெடுப்புக்கள் அவசியமாகின்றன.

மலைநாட்டின் நிலச்சரிவு இடர் வலயங்கள் ஏற்கனவே தேசிய கட்டிட ஆராய்ச்சி நிறுவனத்தினால் இனங்காணப்பட்டுள்ளதனால் அதற்கிணங்க அபாய நிலையில் வாழும் மக்களை இனங்கண்டு அவர்களின் பாதுகாப்பினை உறுதி செய்தல் காலத்தின் தேவையாக உள்ளது. இதன் அடிப்படையில் தொடர்புடைய நிறுவனங்கள் அனர்த்தப் பகுதிகளில் வாழும் மக்களின் நிலச்சரிவு அபாயத்தினை குறைப்பதற்கு அவசியமான முன்னெடுப்புக்களை மேற்கொள்ள வேண்டும்.

நிலச்சரிவினை முன் கூட்டியே அறிந்து கொள்வதானது அவற்றின் பாதிப்புக்களை குறைத்துக் கொள்வதற்கு அவசியமாக இருப்பினும் மலையக மக்கள் தயாராகாத நிலையிலேயே அதிகளவான ஆபத்து நிலையினை எதிர்கொள்கின்றனர். பின்தங்கிய சமூக பொருளாதார நிலைகளின் கீழ் குறைந்தளவான வளங்களுடன் நிலச்சரிவினை எதிர்

கொள்வதற்கான இயலுமையினை அதிகரிக்க முடியாது. எனவே மலையக மக்கள் பொருளாதார ரீதியாக, சமூக ரீதியாக தொழில்நுட்ப ரீதியாக வலுப்படுத்தப்பட்டு அவர்களது இயலுமை கட்டியெழுப்பப்பட வேண்டியது அவசியமாகும்.

மலையக மக்களை அனர்த்தங்களுக்கு வினைத்திறன் மிக்க முறையில் தயார்படுத்துவதற்கும், ஏற்பட வாய்ப்புள்ள தாக்கங்களை குறைத்துக் கொள்வதற்கும், அனர்த்தங்களின் பின்னர் வேகமாக மீளெழுவதற்கும் உரிய முறையில் வழிப்படுத்தல் அவசியமாகும். இவற்றில் வினைத்திறன் மிக்க நுட்பமாக விளங்குவது சமுதாய மட்டத்திலான கல்வி மற்றும் பொது மக்கள் விழிப்புணர்வு ஆகியனவாகும். இவர்களுக்கு நிலச்சரிவு இடர், அவற்றின் ஆபத்துநிலை தொடர்பில் கற்பித்தலும் அறிவு மற்றும் தகவல்கள் ஆகியவற்றை பகிர்ந்து கொள்வதும் அவர்களை வலுப்படுத்தலும் அவசியமாகின்றது. நிலச்சரிவுகளை எதிர்வுகூறல், சிறந்த தயார்நிலை, மீட்பு ஆகியவற்றுக்கு பல வருடங்கள் தொட்டு தசாப்தங்கள் வரை எடுத்தாலும் நிலச்சரிவின் வகை, செயன்முறையினைப் பொறுத்து உண்மையான நிலச்சரிவு இடருடன் இசைந்து வாழ்தல் மலையகப் பகுதிகளை பொறுத்தவரையில் குறுகிய கால செயற்பாடாக மட்டுமன்றி பயன்தரு விடயமாகவும் விளங்குகின்றது.

மலையகத்தில் வாழும் மக்களே அவர்களின் சூழல் மற்றும் வாய்ப்புக்கள் பிரச்சினைகள் தொடர்பில் நன்கறிந்தவர்கள். குறித்த சமூகத்தில் வாழும் மக்களால் மாத்திரமே தாம் சார்ந்த சூழலை நீடித்து நிலைக்கும் வகையில் பாதுகாக்க முடியும். நிலச்சரிவுகளின் தீவிரத்தன்மையினை குறைக்கும் பொருட்டு மக்களின் இயலுமையினை மேம்படுத்த வேண்டும். முழுச் செயற்பாட்டிலும் மக்கள் தொடர்பு படவேண்டியது அவசியமாகும். ஜீவனோய மார்க்கம், அபிவிருத்தி என்பவற்றிற்கு இது பங்களிக்க வேண்டும். இச்செயற்பாட்டில் மக்கள் மாத்திரமன்றி நிலச்சரிவு அனர்த்த முகாமைத்துவத்துடன் தொடர்புடைய நிறுவனங்களின் பங்களிப்பு அவசியமாகின்றது.

சமுதாய மட்டத்திலான அனர்த்த அபாயநிலையை குறைத்துக் கொள்வதற்கான இயலுமையானது விசேட தேவையாகக் காணப்படுவதுடன் இடருக்கான நலிவுறுதன்மையினை கூடியவரை குறைப்பதற்கும் வாய்ப்பாக அமைவதனால் இதனைக் கருத்தில் கொண்டு பொருத்தமான

நிலச்சரிவு ஆபத்துநிலை குறைப்பு நடவடிக்கைகள் முன்னெடுத்தல் வேண்டும். மலையக மக்களே அனர்த்தங்களை நேரடியாகவும் உடனடியாகவும் எதிர்கொள்கின்றவர்கள். அவர்களைச் சூழ உள்ளவை தொடர்பில் நன்கறிந்தவர்கள். எனவே மலையக மக்கள் அனர்த்த முகாமைத்துவ செயற்பாட்டின் ஒவ்வொரு கட்டத்திலும் உள்வாங்கப்படும் போது அனர்த்தங்களை எதிர்கொள்வதற்கான சய மீளெழும் திறனுடைய சமுதாயமாக அவர்களை மாற்றியமைக்க முடியும்.

இவற்றுடன் நிலச்சரிவு அபாயமிக்க பகுதிகளில் பாதுகாப்பான குடியேற்றங்களை விதிமுறைகளுக்கு அமைவாக முன்னெடுப்பதுடன் சிறந்த சாய்வு முகாமை செயற்பாடுகளையும் மேற்கொள்ளல் அவசியமாகும். நிலச்சரிவு அனர்த்தங்களுக்கு நலிவுறுநிலை மிக்க இடங்களை அடையாளப்படுத்துவதும் அவ்விடங்களுக்கு பொருத்தமான கட்டிடவடிவமைப்புக்களையும் ஒழுங்குகளையும் முறைப்படுத்துவது பாதிப்புக்களை குறைப்பதற்கு உதவும். இதில் பொது மக்களுக்கான நேரடி நன்மையாகக் காணப்படுவது யாதெனில் ஒரு இடத்தில் முறையான கட்டிட நடைமுறைகளை பின்பற்றுதல் மூலம் தீங்கினைக் கட்டுப்படுத்த முடியும்.

கடந்த கால அனுபவங்களை பொறுத்தவரையில் அனர்த்தங்கள் மக்களை தாக்கும் வரை நிறுவனங்களால் விடப்படும் முன்னெச்சரிக்கை செய்திகளுக்கு எவரும் சாதகமான பிரதிபலிப்பை அளிப்பதில்லை. இதனால் விளைத்திறன் மற்றும் விளைதிறன் மிக்க தொடர்பாடலின் தேவை நிறுவனங்களுக்கும் அனர்த்தப் பகுதிகளில் வாழும் மக்களுக்கும் சாத்தியமாதல் அவசியமாகும்.

இவற்றுக்கு மேலாக மலையக மக்கள் சமூகப் பொருளாதார ரீதியாக வலுப்படுத்தப்பட வேண்டியது அவசியமாகும். நீண்ட காலமாக அனைத்து துறைகளிலும் பின்தங்கிய நிலையில் வாழும் மக்களுக்கு அவசியமான தேவைகளை பூர்த்தி செய்தல் வேண்டும். எனவே மக்களின் சமூகப் பொருளாதார நலனையும் அனர்த்த அபாய குறைப்பு நடவடிக்கைகளையும் ஒருமிக்க முன்னெடுக்கப்பட வேண்டியது அவசியமாகும். இதுவரை காலம் இடம்பெற்ற நிலச்சரிவு அனர்த்தங்களின் போதான முகாமை நடவடிக்கைகள் ஒழுங்கற்ற முறையிலேயே இடம்பெற்றுள்ளன. மக்களின் உயிர்களை காப்பாற்றுவதற்கும் மக்களை வெளியேற்றுவதற்கு

மான செயற்பாடுகளிலேயே அதிகளவான முயற்சிகளும் வளங்களும் பயன்படுத்தப்படுகின்றன. இவற்றுள் இன்று பாதுகாப்பு என்பது மிகவும் முக்கியப்படுத்தப்பட்டு வருகின்றது. எனவே நிலச்சரிவு அனர்த்தக் குறைப்புச் செயற்பாட்டில் மலையக மக்கள் மையப்புள்ளிகளாக தொழிற்பட வேண்டியது அவசியமாகும். மலையக மக்கள் நிலச்சரிவு இடர் முகாமைத்துவ செயன்முறையின் திட்டமிடல், வடிவமைப்பு, அமுலாக்கச் செயன்முறையில் பங்குபற்றலானது குறித்த அழிவுகளை ஏற்படுத்தக் கூடிய அனர்த்தங்களின் சாத்தியமான தாக்க மட்டத்தினை இயலுமான வரை குறைக்கக்கூடிய தன்மையினைக் கொண்டுள்ளது.

அத்துடன் மக்கள் இயல்பாகவே குறித்தவொரு நிலச்சரிவு ஆபத்திற்கு தயாராகுதல், மற்றும் அனர்த்தம் இடம்பெறும் போது எவ்வாறு சிறந்த முறையில் உயிர்களை பாதுகாத்துக் கொள்வது தொடர்பில் சிந்தித்தல் ஆகியவை மிகக் குறைவாகவே காணப்படுகின்றன. ஏனெனில் அனர்த்த பாதுகாப்பு என்பது நிறுவனங்களுடனும் அதிகாரிகளுடனும் தொடர்புடைய விடயமாகவே எனவே மக்களால் நோக்கப்படுகின்றது. நிறுவனங்களின் அறிவுறுத்தலுக்காக காத்திருப்பது அவற்றில் தங்கியிருப்பதும் புதிய போக்காக மாறிவிட்டது. இதன் காரணமாக மக்கள் தாங்களாக அனர்த்தத்தினை எதிர்கொள்வதற்கான திறனானது குறைந்து வருவதனை அவதானிக்க முடிகின்றது. அவசர வேலைகளில் இது போன்ற விசேட வளங்களை நம்பியிருக்காமல் மக்கள் தமது சூழலில் கிடைக்கக்கூடிய வளங்களைப் பயன்படுத்துவதற்கான விழிப்புணர்வை கொண்டிருத்தல் அவசியமாகும்.

நிலச்சரிவு அபாயத்தின் தீவிரத்தன்மைக்கு காரணமான செயற்பாடுகள் தொடர்பில் அவதானமாக இருப்பதுடன் குடும்பங்கள் மற்றும் சமூக மட்டத்தில் எதிர்நோக்கும் அனர்த்தங்களினால் ஏற்படுகின்ற விளைவுகளில் இருந்து விடுபட்டு மிக வேகமாக அதிலிருந்து பழைய நிலைக்கு திரும்புவது இன்றியமையாததாகும். இதற்கு மலையக மக்களின் சமூகப் பொருளாதார மற்றும் அரசியல் காரணிகளை அடிப்படையாகக் கொண்ட அனர்த்த அபாயநிலை குறைப்பு திட்டம் அவசியமாகும். மலையக மக்களின் இயலுமை அதிகரிக்கப்பட வேண்டியதுடன் அனர்த்த அபாயக் குறைப்பு தொடர்பான உபாயங்கள் சக்தி மிக்கவையாகக் காணப்பட வேண்டும்.

மக்களுக்கு ஏற்படுகின்ற பாதிப்புக்களான உயிர் பாதிப்புக்கள், சொத்திழப்புக்கள், தொந்தரவுகள் ஆகியவற்றை குறைப்பதுடன் மிக வேகமாக பழைய நிலைக்கு திரும்புவதற்கான முயற்சிகளை மேற்கொள்ள வேண்டும். பாதிக்கப்பட்ட வீடுகள், அல்லது சேதத்திற்கு உட்பட்ட உட்கட்டமைப்பு வசதிகள் மீண்டும் நிரந்தரமாக அமைப்பதுடன் ஏற்கனவே மோசமான நிலையில் காணப்படும் வீடுகளை புதுப்பித்தலும் இதில் முக்கியம் பெறுகின்றன. பிரதேச ரீதியில் ஏற்படுகின்ற ஆபத்துக்கள் தொடர்பில் அதிக கவனம் செலுத்தப்படாத சந்தர்ப்பத்தில் மக்கள் அசௌகரியங்களுக்கு முகம் கொடுக்க வேண்டி ஏற்படும். அதற்கான முதலாவது முன்னெடுப்பு மக்களுக்கான வீட்டு உரிமையினை காணியுரிமையினையும் உறுதிப்படுத்தலாகும். இதனால் தற்போது மக்களுக்கு பகிர்ந்தளிக்கப்படும் காணியற்ற மலையக மக்களுக்கு ஓரளவு ஆறுதல் அளிப்பினும் அவர்களது பிரச்சினைகளை தீர்ப்பதற்கான சிறந்த மார்க்கமாக அது அமையாது. இதனால் காணியின் அளவு மீளாய்வு செய்யப்பட்டு அவை அளவு அதிகரிக்கப்பட வேண்டும். மக்களுக்கான விவசாயக் காணிகள் அளிக்கப்படும் இடத்து சுயமாக பிற வருமானத்தினை ஈட்டிக் கொள்ளக் கூடிய வாய்ப்பும் காணப்படுகின்றது.

மலையக மக்களால் அனர்த்தத்தினை எந்தளவிற்கு தாங்கிக் கொள்ள முடியும் என்பது கேள்விக்குறியான விடயமாக இருப்பினும் ஓரளவேனும் இயலுமை மக்களிடம் இயல்பாகவே காணப்படுகின்றது. இவ் இயலுமை யானது அவர்களிடம் காணப்படுகின்ற குறைந்தளவிலான வளங்கள், பயிற்சி, அறிவு ஆகியவற்றினால் தீர்மானிக்கப்பட்டிருப்பதனால் சிறப்பான இயலுமை மட்டத்தினை அடைவதற்கு அவை மேம்படுத்தப்பட வேண்டும். நிலச்சரிவு அனர்த்தத்தின் போது பற்பல அழிவுகளை சந்தித்த போதும் சமூக இயலுமை சிறப்பாக காணப்படுமிடத்து கூட்டாக இணைந்து செயற்படக் கூடிய சக்தி காணப்படுமாயின் இது வரவேற்க வேண்டிய விடயமாக நோக்கப்படுகின்றது.

இவற்றுடன் நிலச்சரிவில் மக்களின் பார்வையானது முக்கியம் பெறுகின்றது. பல்வேறு கலாசார பின்னணியின் அடிப்படையில் நிலச்சரிவு இடர் மற்றும் அபாயம் தொர்பான பார்வை வேறுபட்டமைகின்றது. இதற்கு மக்களின் மனப்பாங்கினை அறிதலும் அதற்கிணங்க அனர்த்

தத்தினை அளவீடு செய்தலும் இயலுமை மற்றும் தீவிரத்தன்மை ஆகிய வற்றினை பகுப்பாய்வு செய்தலும் அவசியமாகும்.

மலையக மக்களின் வாழ்வாதார நடவடிக்கைகள் குறித்த இடங்களிலேயே தங்கியிருப்பதனால் அவர்களது வாழ்வாதாரங்களுக்கு பாதிப்பு ஏற்படாத வகையில் தீர்மானங்களை எடுக்க வேண்டியது அவசியமாகும். ஏனெனில் அவ்வப் போது ஏற்படும் அனர்த்தங்களை விட வாழ்வாதார தேவைகளுக்கே மக்கள் எப்போதும் அதிகளவு முக்கியத்துவம் அளிக்கின்றனர். கடந்த காலங்களுடன் ஒப்பிடும் போது பாரம்பரிய வாழ்வாதார நடவடிக்கைகளில் இருந்து பெருந்தோட்ட மக்கள் படிப்படியாக விலகி மாற்று வாழ்வாதாரங்களை தேடிச் செல்லும் போக்கு காணப்படுகின்றது. இத்தகைய போக்கில் மலையகத்தில் இடம் பெற்று வரும் இந்நிலை மாற்றமானது எதிர்கால சமூகத்தில் வாழ்வாதாரத் திற்கான கேள்வியினை ஏற்படுத்தும். இவ்விடயத்தில் தூரநோக்கில் சிந்தித்து செயற்பட வேண்டியது அவசியமாகும்.

6. முடிவுரை

கடந்த காலங்களில் ஏற்பட்ட நிலச்சரிவுகளால் மலையகம் எண்ணற்ற மக்களை மண்ணுக்கு காவு கொடுத்துள்ளது. அதிகரித்துச் செல்லும் நிலச்சரிவுகள், ஆபத்து நிலைமை ஆகியன எதிர்கால மலையகத்திற்கு மேலும் அச்சுறுத்தலாக அமையும் நிலையில் மக்களின் பாதுகாப்பினை உறுதிப்படுத்துவது அவசியமாகியுள்ளது. மலைநாட்டில் நிலச்சரிவுகளின் எண்ணிக்கையும், அளவும் இதைவிட அதிகரிக்கும் என்ற பின்னணியிலும், இதை விட அதிகளவிலான மக்கள் அபாய நிலையில் உள்ளனர் என்ற தூரநோக்கிலும் இவை தொடர்பிலான கரிசணை அதிகரித்து வருகின்றது. இவற்றின் விளைவால் மலையக மக்கள் அதிக சவால்களை எதிர்நோக்கி வருகின்றனர். எனவே காலதாமதமின்றி அபாய வலயங்களில் வாழும் மக்களது அபாய மட்டங்களைக் கருத்தில் கொண்டு பொருத்தமான முன்னெடுப்புக்களை மேற்கொள்ள வேண்டியதுடன் நிலச்சரிவினை குறைந்தளவிலான தாக்கங்களுடன் எதிர்கொள்வது காலத்தின் தேவையாகியுள்ளது. இதற்கு மலையக மக்களின் இயலுமையினை அதிகரிக்க வேண்டியதுடன் மலையக மக்களும் ஏனைய சமூகங்களை போல் சமூக அந்தஸ்து வேறுபாடின்றி வாழ்வதற்கு அடிப்படையான உரிமைகளான

சொந்த நிலம் மற்றும் சொந்தவீடு, கல்வி, சுகாதாரம், பொருளாதார நலன், இயற்கை அனர்த்தங்கலிருந்து பாதுகாப்பு போன்றன உறுதிப்படுத்தப்பட வேண்டும். எனவே மலையக மக்களின் குறுங்கால மற்றும் நீண்டகால தேவைகளை அடிப்படையாகக் கொண்டு பொறுப்புடைய நிறுவனங்கள், ஆர்வலர்கள் ஒன்றிணைந்து மலையக மக்களை காக்க வேண்டியதுடன் அவர்களை மீளெழும் தன்மைமிக்க சமூகமாக கட்டியெழுப்ப முன் வருவதும் காலத்தின் தேவையாகும்.

அரசியலும் மனித உரிமையும்

എറണാകുളം ജില്ലാ പഞ്ചായത്ത്

பெருந்தோட்டத்துறைச் சிறுவர் உரிமை மீறல்கள்

சிறுவர் தொழிலாளர் பற்றிய விஷேட கண்ணோட்டம்

திருமதி ஷோபனாதேவி இராஜேந்திரன்

சீரேஷ்ட விரிவுரையாளர், பேராதனைப் பல்கலைக்கழகம்

வரலாற்று ரீதியாக நோக்குகின்ற போது பெருந்தோட்டத் துறைச் சமூகமானது கல்வி, சுகாதாரம், வீடமைப்பு போன்ற பல துறைகளிலும் ஓரளவு முன்னேற்றம் கண்டுள்ளது. எனினும் இன்றைய துரித விஞ்ஞான முன்னேற்றத்தால் ஏற்படுகின்ற கண்டுபிடிப்புக்கள், உலகமயமாக்கல் என்பவற்றுடன் இலங்கையின் நகர, கிராம சமூகங்கள் ஓரளவு சவால்களை தயக்கமின்றி எதிர்கொள்ளும் சக்தியை கொண்டிருக்கின்றன. ஆனால் பெருந்தோட்ட சமூகம் இச்சவால்களுக்கு முகம் கொடுக்க முடியாமல் சிக்கல்களை எதிர்நோக்குகின்றன. இலங்கையில் ஏனைய துறைகளுடன் ஒப்பிடும் போது கல்வி, சுகாதாரம், உட்கட்டமைப்பு வசதிகள் போன்ற அனைத்து விடயங்களிலும் மலையகம் பின்தங்கிய நிலையிலேயே காணப்படுகின்றது. எனவே இத்துறை குறித்து கூடிய கவனம் செலுத்தப்படல் அவசியமாகும். எதிர்காலத்தில் பெருந்தோட்டத்துறைச் சமூகத்தைச் சக்தி மிக்க சமூகமாக மாற்ற வேண்டுமாயின், இன்றைய சிறுவர்களை தகுந்த வழிகாட்டலுடனும் சிறந்த தலைமைத்துவ பண்புகளுடனும் வளர்த்தெடுத்தால் மட்டுமே அது சாத்தியமாகும்.

எந்த ஒரு சமூகத்திலும் சிறுவர்களை துஷ்பிரயோகத்திலிருந்து தடுத்து அவர்களது உரிமைகளைப் பாதுகாப்பது அச்சமூகத்திலுள்ள அனைத்துப் பிரிவினரதும் பொறுப்பாகும். இந்த வகையில் மலையகச் சமூகத்திலும் சிறுவர்கள் பல்வேறு விதமான துஷ்பிரயோகங்களுக்கு ஆளாகி வருகின்றனர். அதிலும் குறிப்பாக சிறுவர்கள் தொழிலாளர்களாக அமர்த்தப்படல் இலங்கையின் பெருந்தோட்டப் பகுதியிலேயே அதிகமாக நிலவி வருவதாக பல அண்மைக்கால ஆய்வுகள் மூலம் சுட்டிக் காட்டப்பட்டுள்ளது.

இத்தகைய சூழ்நிலையில் இக்கட்டுரையும் பெருந்தோட்டத்துறை சிறுவர் தொழிலாளர்கள் தொடர்பாகவே கவனம் செலுத்தியுள்ளது.

சிறுவர் உரிமைகள் தொடர்பான பொதுவான நோக்கு

இன்றைய சிறுவர்கள் நாளைய தலைவர்கள் என்ற கோட்பாட்டிற்கிணங்க, ஒவ்வொரு நாட்டினதும் எதிர் காலம் சிறுவர்கள் கைகளில் தான் தங்கியுள்ளது. சிறுவர்கள் உடல்ரீதியாகவும், உளரீதியாகவும் தங்களை தனித்து வழிநடத்திச் செல்லக்கூடிய ஆற்றல் அற்றவர்களாக காணப்படுகின்றார்கள். மனித வாழ்க்கையில் சிறுவர் பராயமானது மிக முக்கியமான பருவமாகக் காணப்படுகின்றது. இப்பருவத்தில் இவர்கள் பெரியவர்களின் வழிகாட்டல், அன்பு, ஆதரவு என்பவற்றினை வேண்டி நிற்கின்றனர். பிள்ளைகளின் ஆளுமை முழுமையாக வளர்ச்சியடைவதற்கு அன்புடனும், அரவணைப்புடனும் வழிகாட்டக்கூடிய குடும்பம் அவசியம். இவை சிறுவர்களின் உரிமையும் ஆகும். எனினும் சரியான வழிகாட்டலின்மையாலும், போதிய பாதுகாப்பின்மையாலும் சிறுவர்கள் தங்கள் உரிமைகளை இழந்து துன்பப்படுகின்றனர்.

இன்றைய சிறுவர்களினது பிரச்சினையானது சர்வதேசத்தின் கவனத்தை ஈர்த்துள்ளது. வரலாற்று ரீதியாக நோக்கும் போது ஆரம்ப காலத்திலிருந்தே வழமை, பாரம்பரியம், சமயம் என்பவற்றின் அடிப்படையில் சிறுவர்களது உரிமைகள் புறக்கணிக்கப்பட்டு வந்துள்ளன. இன்றைய சிறுவர்கள் பல்வேறு விதமான இன்னல்களுக்கும், துஷ்பிரயோகங்களுக்கும், துன்புறுத்தல்களுக்கும், சுரண்டல்களுக்கும் உள்ளாக்கப்படுவதை அவதானிக்கக்கூடியதாக உள்ளது. இவ்வகையில் 19 ம் நூற்றாண்டிலிருந்தே சர்வதேச ரீதியாக சிறுவர்கள் தொடர்பாக கவனம் செலுத்தப்பட்டு வந்துள்ளமை அறியக்கூடியதாக உள்ளது.

சிறுவர்களைப் பாதுகாக்கும் நோக்கில் 1924 ம் ஆண்டு ஜெனிவாவில் சிறுவர்களை பாதுகாப்பதற்கான சர்வதேச பிரகடனம் மேற்கொள்ளப்பட்டது. எனினும் அது சட்டரீதியான அங்கீகாரம் பெறாமையால் நடைமுறைப்படுத்தப்படவில்லை. இதனையடுத்து 1948ஆம் ஆண்டு ஐக்கிய நாடுகள் பொதுச்சபையினால் அனைத்துலக மனித உரிமைகள் பிரகடனம் உருவாக்கப்பட்டது. இப்பிரகடனத்தில் சிறுவர்கள் உரிமைகளை பாதுகாக்கும் அம்சங்கள் உள்ளடக்கப்பட்டிருந்தன. எனினும், தொடர்ந்தும் சிறுவர்கள் பாதிக்கப்பட்ட குழுவாகவே காணப்பட்டனர். எனவே 1959

ஆம் ஆண்டு ஐக்கிய நாடுகள் பொதுச்சபையினால் சிறுவர்களின் நலனை பாதுகாக்கும் பத்து அம்சங்களை உள்ளடக்கிய சிறுவர் உரிமைப் பிரகடனம் உருவாக்கப்பட்டது. இப்பிரகடனமும் 1924ஆம் ஆண்டு பிரகடனத்தைப் போலவே சட்ட வலுவற்றதாகிவிட்டது. இதனைத் தொடர்ந்து 1979ஆம் ஆண்டை சர்வதேச சிறுவர் ஆண்டாக அடையாளப்படுத்தியதையடுத்து, ஐக்கிய நாடுகள் மனித உரிமைகள் ஆணைக்குழுவினால் நியமிக்கப்பட்ட விசேட குழுவானது முழுமையாக சிறுவர்களைப் பல அம்சங்களை கவனத்திற்கொண்டு சிறுவர் உரிமைகள் தொடர்பாக சர்வதேச சமவாயத்தை ஏற்படுத்துவதற்கான முயற்சிகளை மேற்கொண்டது.

இதனடிப்படையில் 1989ஆம் ஆண்டு ஐக்கிய நாடுகள் பொதுச்சபையினால் சிறுவர் உரிமை பிரகடனம் உருவாக்கப்பட்டது. இப்பிரகடனம் 1990ஆம் ஆண்டு சட்ட ரீதியாக அங்கீகாரம் பெறப்பட்டு நடைமுறைக்கு வந்தது. 1991ஆம் ஆண்டு இலங்கை அரசு இதனை உறுதிப்படுத்தியது. இந்தச் சமவாயம் சிறுவர்கள் மதிப்பிற்குரியவர்களென்பதை வலியுறுத்துவதுடன், சிறுவர்களை முழுமையாக பாதுகாத்து அவர்களை சிறந்த பிரஜைகளாக உருவாக்குவதற்கான சகல அம்சங்களையும் உள்ளடக்கியுள்ளது. எனினும் இவ்வாறான சர்வதேச ஏற்பாடுகள் மேற்கொள்ளப்பட்ட போதும் தொடர்ந்தும் உலகளாவிய ரீதியில் தினமும் சிறுவர் உரிமை மீறல்கள் அதிகரித்தவாறே காணப்படுகின்றன.

இலங்கையில் சிறுவர் உரிமைகள்

இலங்கை அரசு சர்வதேச சிறுவர் உரிமைகள் சமவாயத்தை ஏற்று உறுதிப்படுத்தியதுடன், சிறுவர்களை பாதுகாக்க தொடர்ந்தும் பல்வேறுபட்ட செயற்பாடுகளை மேற்கொண்டு வருகின்றமை குறிப்பிடத்தக்கதாகும். இவற்றுள் 1997ஆம் ஆண்டு கொண்டு வரப்பட்ட கட்டாயக் கல்விச் சட்டம் (5-14 வயதிற்குட்பட்ட அனைவருக்கும்) முக்கிய விடயமாகும். அதே போல் 1990 ஆம் ஆண்டில் சிறுவர்கள் நலனைப் பாதுகாக்கும் தேசிய சிறுவர் பாதுகாப்புச்சபை உருவாக்கப்பட்டது. இதனைத் தொடர்ந்து பெண்களுக்கும், சிறுவர்களுக்கும் தனியான பொலிஸ் பிரிவு அமைக்கப்பட்டமை சிறப்பம்சமாகும். இதனை விடவும் சிறுவர் உரிமைகள் தொடர்பான விழிப்புணர்வுகளையும், ஆலோசனைகளையும் அரசு மற்றும் அரசு சார்பற்ற நிறுவனங்கள் பொது மக்களுக்கு வழங்கி வருகின்றன. இலங்கையைப் பொறுத்தவரை இலவசக்கல்வி வசதி,

இலவச சுகாதார வசதி அறிமுகப்படுத்தப்பட்டதையடுத்து உயர்வான கல்வித் தரமும், சுகாதார சேமநலனும் காணப்படுகின்றது.

எனினும் இலங்கையில் சிறுவர் துஷ்பிரயோகங்கள் நாளுக்குநாள் அதிகரித்துக் கொண்டு செல்கின்றமையை ஊடகங்கள் சுட்டிக்காட்டுகின்றன. குறிப்பாக, வறுமை, குடும்ப வன்முறைகள், பெற்றோரின் போதிய பாராமரிப்பின்மை, பெற்றோரின் மதுபாவனை, தாய் வெளி நாட்டு வேலைவாய்ப்பினை நாடிச் செல்லல் போன்ற காரணிகளே இலங்கையின் சிறுவர் துஷ்பிரயோகத்திற்கு பிரதான காரணிகளாக அமைகின்றன. இதனால் பாடசாலையில் இருந்து இடைவிலகல், இலக்கின்றி அலைதல், மதுபாவனைக்கு உட்படல், சமூகக்குற்றச் செயல்களில் ஈடுபடல் போன்றவை சிறுவர் மத்தியில் அதிகரித்து வருகின்றது.

இலங்கையில் இடம்பெற்று வருகின்ற சிறுவர் துஷ்பிரயோகங்களில் ஒன்றான சிறுவர்களை தொழிலுக்கு அமர்த்தல் நாளுக்கு நாள் அதிகரித்து செல்கின்ற போக்கு சிறுவர் உரிமைகளை பாதுகாப்பதற்கு பெரும் அச்சுறுத்தலாக அமைகின்றது. இலங்கையில் சிறுவர் தொழிலாளர்களுக்கான கேள்வியானது நகர்ப்புறங்களிலே அதிகமாக காணப்படுகின்றது. இன்று நகர்ப்புறங்களில் பெண்கள் தொழிலடிப்படையில் சேருகின்ற வீதம் அதிகரித்து செல்வதால் அது சிறுவர் தொழிலாளர்களுக்கான கேள்வியை அதிகரிக்க வழி வகுக்கின்றது.

இத்தகைய சிறுவர் உழைப்பானது பரவலாக இடம்பெற்று வந்தாலும், பெருந்தோட்டப்பகுதிகளைச் சேர்ந்த சிறுவர்களே பெரும்பாலும் தமது உழைப்பினை செய்கின்ற துர்ரதிஷ்டசாலிகளாக காணப்படுகின்றனர். எனவே இச்சூழ்நிலையில் இக்கட்டுரையானது பெருந்தோட்டத்துறை சிறுவர் தொழிலாளர்கள் தொடர்பான ஓர் ஆய்வுக் கண்ணோட்டத்தினைக் கொண்டுள்ளது.

பெருந்தோட்டத்துறைச் சிறுவர் தொழிலாளர்கள்

பற்றிய கண்ணோட்டம்

பெருந்தோட்டத்துறைச் சிறுவர்களின் உரிமைமீறல்கள் காலனித்துவ காலம் தொடர்பு இடம்பெற்று வருகின்றன. 19ஆம் நூற்றாண்டிலேயே பிரித்தானியர்கள் சிறுவர்களை தொழிலில் அமர்த்துவதில் முனைப்புக் கொண்டிருந்தனர். இக்காலகட்டத்தில் தென்னிந்தியாவிலிருந்து சரா

சரியாக 8,000 சிறுவர்கள் தொழிலாளர்களாக பெருந்தோட்டத்துறையில் பணிபுரிவதற்காக கொண்டுவரப்பட்டனர் (rachel, 1989). பெருந்தோட்டங்களில் தேயிலை பயிர்ச்செய்கை அறிமுகமானதை அடுத்து பெருந்தொகையான சிறுவர் ஊழியம் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது.

பெண்களையும், சிறுவர்களையும் மலிவான கூலியில் பெற்றுக் கொள்ளும் வாய்ப்பு காணப்பட்டமையினால் இவர்களை தோட்டத் தொழிலில் அமர்த்துவதில் தோட்ட உரிமையாளர்கள் பெரிதும் ஆர்வம் காட்டிவந்தனர். அதிலும் குறிப்பாக பெண்தொழிலாளர்களைக் காட்டிலும் சிறுவர் தொழிலாளர்களை மலிவான கூலியில் பெறமுடியும் என்பதை தோட்ட உரிமையாளர்கள் தோட்டத்துறையில் தொழிலாளர்களை தொழிலுக்கு சேர்க்கின்றபோது குடும்ப இடப்பெயர்வினை பெரிதும் ஊக்கப்படுத்தி வந்தனர். 1922ஆம் ஆண்டில் ஆண், பெண் குறைந்த பட்ச கூலி வீதத்தினை விட சிறுவர்களின் குறைந்த பட்ச கூலியானது குறைவாகவே காணப்பட்டது (அட்டவணை 01). எனினும் 1939 இல் இலங்கை கட்டாயக் கல்வியை அறிமுகப்படுத்தியமையும், சிறுவர் தொழிலாளர்களுக்கு எதிரான சட்டங்கள் அமுல்படுத்தப்பட்டதை அடுத்து தோட்டத்துறைச் சிறுவர்களைத் தொழிலில் சேர அனுமதிக்கவில்லை. இதனையடுத்து இச்சிறுவர்கள் தோட்டத்துக்கு வெளியில் தொழிலில் ஈடுபடுத்தப்பட்டனர்.

அட்டவணை: 01 குறைந்த பட்சக் கூலிவீதம்

	நாட்சம்பளம் (சதங்களில்)
ஆண்	38
பெண்	28
சிறுவர்	19

இக்காலகட்டத்தில் பெருந்தோட்டத்துறைச் சிறுவர்களின் கல்வி தொடர்பான எவ்வித முயற்சிகளும் மேற்கொள்ளப்படவில்லை. 1970 வரை தேசிய ரீதியிலான கல்விக் கொள்கைகள் மிகவும் மட்டுப்படுத்தப்பட்ட அளவிலேயே பெருந்தோட்டத்துறைப் பாடசாலைகளைச் சென்றடைந்தன. (Thanaraj, 2004). ஆனால் இலங்கை சுதந்திரம் அடைய முன்பே 1945ஆம் ஆண்டில் தேசியகல்வி முறை கொண்டுவரப்பட்டது. எனினும், பெருந்தோட்டத்துறைக் கல்விமுறை, தேசியக் கல்வி முறையோடு ஒன்றிணைக்கப்படவில்லை. 1970ஆம் ஆண்டு வரை பெருந்தோட்டத் துறைக்

கல்வியானது மிகவும் தரம்குறைவாகவே காணப்பட்டது. எனவே இவ்வகையில் நோக்கும்போது குறைந்த கல்வி நிலையும் அவர்களின் குடும்ப வறுமையுமே சிறுவர் உழைப்பிற்கான பிரதான காரணியாக அமைகின்றது எனலாம்.

ஒரு சமூகத்தின் கல்வி நிலையே அச்சமூகத்தின் மேம்பாட்டிற்கு வழி வகுக்கின்றது. சிறுவர் உழைப்பானது கற்றலுக்கான வாய்ப்பினை மறுக்கின்றது. கல்விக்கான சிறுவர் உரிமை மீறலானது அவர்களின் அறிவாற்றல், படைப்பாற்றல் போன்றவற்றை வளரவிடாது தடுப்பதுடன் மாறாக ஓர் ஆரோக்கியமற்ற சந்ததியினரை உருவாக்குகின்றது. இவ்வகையில் பெருந்தோட்டத்துறை சமூகத்தின் கல்வி பின்னடைவு அச்சமூக முன்னேற்றத்திற்கு இடையூறாக இருப்பதுடன் குறிப்பாக அச்சிறுவர்களின் உரிமை மீறலுக்கும் வழிவகுக்கின்றது.

எனவே இவ் ஆய்வுக் கட்டுரையானது பெருந்தோட்டத்துறை சார்ந்த சிறுவர்களின் உழைப்பினை பகுப்பாய்வு செய்வதுடன் அவற்றினைத் தவிர்ப்பதற்கான பரிந்துரைகளை முன்வைப்பதையே முக்கிய நோக்கமாக கொண்டுள்ளது. இவ்வாய்வில் மத்திய மாகாணத்தில் கண்டி, நுவரேலியா ஆகிய இரு மாவட்டங்களிலுள்ள ஐந்து வீதமான தோட்டங்கள் (பத்து தோட்டங்கள்) எழுமாறாக தெரிவு செய்யப்பட்டு ஆய்வு செய்யப்பட்டுள்ளது. மேலும் தெரிவு செய்யப்பட்ட 10 தோட்டங்களிலிருந்து தெரிவு செய்யப்பட்ட 06 - 14 வயதிற்குட்பட்ட 225 பிள்ளைகளிடமிருந்து தகவல்கள் பெறப்பட்டன. இவர்களில் 100 பேர் ஆண் பிள்ளைகள் ஏனைய 125பேரும் பெண்பிள்ளைகளாவர்.

தோட்டங்களில் தொழில் புரியும் சிறுவர்களை பகுதிநேர தொழில் புரியும் சிறுவர்கள், முழுநேர தொழில் புரியும் சிறுவர்கள் என இரு வகையில் உள்ளடக்கலாம். ஆனால் இக்கட்டுரை முழுநேர தொழிலில் ஈடுபட்டுள்ள சிறுவர்களிலேயே கவனம் செலுத்துகிறது.

முழுநேர தொழிலில் ஈடுபட்டுள்ள சிறுவர்கள் பற்றிய குறிப்பு

சிறுவர்களின் தொழில் நிலை

இங்கு தொழில் நிலை என்கின்ற போது அது சிறுவர்களின் சமூக அந்தஸ்தினையும், சிறுவர் பராய நடவடிக்கைகளையும் குறிப்பிடுகிறது. பிள்ளைகளின் சிறந்த உடல் வளர்ச்சியும், சுறுசுறுப்பான பங்குபற்றலும்

எந்தவொரு சமூகத்தினையும் உத்தம அபிவிருத்திக்கு இட்டுச்செல்லும். சிறுவர்களின் தொழில் நிலை பற்றிய தகவல்களை அட்டவணை - 02 இல் காணலாம்.

அட்டவணை- 02

06 - 14 வயதிற்குட்பட்ட சிறுவர்களின் தொழில் நிலை

பிரதான தொழில்	பால் (%)		
	ஆண்	பெண்	மொத்தம்
1. மாணவர்கள்	85.2	82.3	83.8
2. தொழில் புரிவோர்	10.3	14.6	12.4
3. மேற்குறிப்பிட்ட (1) அல்லது (2) இரண்டிலும் ஈடுபடாதோர்	4.5	3.1	3.8
மொத்தம்	100.0	100.0	100.0

பெருந்தோட்டத்துறையின் 06 - 14 வயதிற்குட்பட்ட சிறுவர்களின் 10.3 வீதமான ஆண் பிள்ளைகளும், 14.6 வீதமான பெண் பிள்ளைகளும் முழுநேர தொழிலில் ஈடுபட்டுள்ளனர். இத்தகவல்களின்படி பெருந்தோட்டத்துறையில் 12.4 வீதமான சிறுவர்கள் முழுநேரத் தொழிலில் ஈடுபட்டுள்ளமை வேதனைக்குரிய விடயமாகும். மேலும் 3.8 வீதமான சிறுவர்கள் எவ்வித குறிப்பிடத்தக்க நடவடிக்கைகளிலும் ஈடுபடாது வெறுமனே தோட்டத்தில் சுற்றித் திரிகின்றனர்.

முழுநேரத் தொழிலில் ஈடுபட்டுள்ள சிறுவர்களின் தொழில் வகைகள்
வேலையின் வகைக்கேற்ப தொழிலானது வகைப்படுத்தப்பட்டுள்ளது. முழுநேரத் தொழில்புரியும் சிறுவர்களின் தொழில் வகையில் வேறுபாடுகள் காணப்படுகின்றன. இவர்களுள் 50.5 வீதமான சிறுவர்கள் வீட்டுப் பணிப்பெண்களாகத் தொழில் புரிகின்றனர். அதிலும் 85.5 வீதமான சிறுவர்கள் பெண்களாவர். இத்தொழிலானது தோட்டங்களுக்கு வெளியே நகர்ப்புற வீடுகளிலேயே காணப்படுகின்றது. இச்சிறுவர்கள் தொடர்பான பெரும்பாலான தகவல்கள் ஏலவே வீடுகளில் தொழில் புரிந்து பல இன்னல்களை அனுபவித்து தற்போது வீடு திரும்பி மீளவும் தொழிலை நாடி நிற்கும் சிறுவர்களிடமிருந்தே பெறப்பட்டது.

அட்டவணை - 03 சிறுவர் தொழிலாளர்களின் தொழில் வகை

தொழில் வகை	ஆண் (%)	பெண் (%)	மொத்தம் (%)
வீட்டுப் பணியாட்கள்	15.5	85.5	50.5
வர்த்தக நிலையங்களில் தொழில்புரிவோர்	47.3	2.2	24.8
நாட்கூலி வேலை	25.2	8.4	16.8
கால்நடை வளர்ப்பு	3.2	1.2	2.2
ஏனையவை	8.8	2.7	5.7
மொத்தம்	100.0	100.0	100.0

மூலம்: களஆய்வு

இச்சிறுவர்கள் காலை 05.00 மணி தொடக்கம் இரவு 9.00 மணிவரை தொடர்ந்தும் வேலை செய்ய வேண்டும். இவர்களுக்கு மதிய உணவிற்காக குறைந்த நேரமே (30 -40 நிமிடங்கள்) வீட்டு ஈஜமான்களால் அனுமதிக்கப் படுகின்றது. அது மட்டுமன்றி வீட்டு பணியாட்களாக தொழிலுக்கு அமர்த்தப்படும் பிள்ளைகள் மிக மோசமாகப் பாதிக்கப்படுகின்றனர். இங்கு தொழில் புரியும் சிறுவர்களின் உரிமைகள் முழுமையாகவே மீறப்படுகின்றன. அவர்களது சுயமான சிந்தனை, செயற்பாடுகளுக்கு எவ்வித இடமும் வழங்கப்படுவதில்லை.

பெற்றோரின் அன்பினையும், பாதுகாப்பினையும் வேண்டி நிற்கும் சிறுவர்களுக்கு வெறுமனே அவர்களது ஈஜமானின் துன்புறுத்தல்களும், ஆதிக்கங்களும், பாரபட்சங்களுமே கிடைக்கின்றன. மேலும் இச்சிறார்கள் பல துஷ்பிரயோகங்களுக்கு உள்ளாக வேண்டிய துரதிஷ்ட நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டுள்ளனர்:

வீட்டுப் பணியாட்களாக தொழில் புரிந்த சிறுவர்களிடம் கலந்துரையாடியபோது அவர்களது கசப்பான உண்மைச் சம்பவங்கள் கண்ணீர்த்துளிகளாலும், விரக்தி வார்த்தைகளாலும் பொங்கி எழுந்தன. உதாரணமாக 14 வயதுடைய ஒரு பெண் சிறுமியின் ஆதங்கம் பின்வருமாறு வெளிப்படுத்தப்பட்டது.

“நான் கொழும்பில் மிகப் பணக்கார வீட்டில் மூன்று வருடங்கள் ரொம்ப கஷ்டப்பட்டேன். அந்த ஈஜமானின் பிள்ளைகள் விளையாடும் போது எட்டிப்பார்த்து உதைவாங்குவேன். பசியில் பிஸ்கட்டை எடுத்து சாப்பிட்டு பல தடவைகள் அடிவாங்கினேன். ஈஜமான் மட்டுமல்ல

அவர்களது இரு பிள்ளைகளும் என்னை அடிப்பார்கள். உதைப்பார்கள். எனக்கு வேலை செய்ய கஷ்டமாக இருக்கு வீடு போக வேண்டும் என அழுத போது என்னை மிரட்டி குடு வைத்தார்கள் (இதோ அந்த அடையாளம் என்று காட்டினாள்). அந்த வீட்டு நாயின் சொகுசு கூட எனக்குக் கிடைக்கல. அநியாயம் நாயா பிறந்தா நல்லா இருக்கலாம் என்று நினைத்துள்ளேன். எனக்கு காய்ச்சல் வருத்தம் வந்து என்னை வீட்டுக்கு அனுப்பி வைச்சாங்க, ஆனால் அப்பா என்னை வேற வீட்டுக்கு அனுப்பப் போறாரு. எனக்கு ரொம்ப பயமா இருக்கு”

இத்தனை துயரங்களை தாங்கி வந்த சிறுமிக்கு இன்னும் விடுதலை கிடைக்கவில்லை. மீண்டும் அவளது பெற்றோர் புதிய இடத்தில் வேலை தேடுகின்றனர். இதேபோல் பல சிறுவர் சிறுமியர்களிடம் கலந்துரையாடிய போது பல உடல், உள ரீதியான இம்சைகளிலிருந்து தம்மை பாதுகாக்க முடியாத நிலையில் இருப்பதை அறியக்கூடியதாக இருந்தது.

மேலும் வீட்டுப் பணியாட்களாகப் பணிபுரியும் சிறார்கள் உடல்சார் துன்புறுத்தல்கள் பாலியல் துஷ்பிரயோகங்கள் போன்றவற்றால் பாதிக்கப்படுகின்றனர். ஆனால் அவர்களது பிரச்சனைகள் மூடி மறைக்கப்படுகின்றன. பாதிக்கப்பட்ட பிள்ளைகள் அல்லது அவர்களது பெற்றோர், உறவினர்கள் இது தொடர்பாக நியாயம் கேட்க முடியாத ஒரு துர்பாக்கியசாலிகளாக காணப்படுகின்றனர். மாறாக அப்பிள்ளைகள் வீட்டுப்பணியாட்களாக பணிபுரிவதால் ஏற்படும் பிரச்சினைகள் பற்றி அறிந்த பின்பும் கூட மீண்டும் மீண்டும் அச்சிறார்கள் அந்த நச்சு வட்டத்திலிருந்து வெளிவர முடியாமல் சிக்கித் தவிப்பதை இவ்வாய்வின் போது அறியக் கூடியதாக இருந்தது. வேலைப்பளுவினை மட்டும் இச்சிறார்கள் சுமக்கவில்லை. கூடவே துன்பங்களையும் துயரங்களையும் சேர்த்தே சுமக்கின்றார்கள்.

இதனை விடவும் 24.8 வீதமான சிறுவர்கள் சிறிய கடைகள், உணவு விடுதிகள், வீதியோர வியாபாரம் போன்றவற்றில் ஈடுபட்டுள்ளனர். இத்தகைய தொழில்களில் பெரும்பாலும் ஆண் சிறுவர்களே ஈடுபடுத்தப்பட்டு வருகின்றனர் (அட்டவணை-03). இவர்களும் வீட்டுப் பணியாட்களாக பணிபுரியும் சிறுவர்களைப் போலவே பல்வேறு இம்சைகளுக்கும் ஆளாகின்றனர். அச்சிறுவர்களுக்கு போதிய உணவு வழங்கப்படுவதில்லை என்றும், பழுதடைந்த உணவு கொடுக்கப்படுவதாகவும் அவர்கள் புகார் செய்தனர். இதனை விடவும் எவ்வித பொழுது போக்கோ, ஓய்வோ

அவர்களுக்கு கிடைப்பதில்லை என்றும் மிக நீண்டநேரம் வேலை செய்ய வேண்டும் எனவும் அச்சிறுவர்கள் குறிப்பிட்டார்கள்.

சிறுவர்கள் 14 வயது வரை கட்டாயக் கல்வி கற்க வேண்டும் என இலங்கைச் சட்டம் காணப்பட்ட போதும் அந்த கட்டாயக் கல்வியைக் கூட பெற முடியாத துர்ப்பாக்கிய சாலிகளாக இந்த சிறுவர் தொழிலாளர்கள் உள்ளனர். ஒரு மனிதனின் அபிவிருத்தி செய்முறையில் பங்கு பற்றவும், அவனது திறனை வளர்க்கவும் ஆகக் குறைந்தது அடிப்படை கல்வியை யாவது பெற்றிருக்க வேண்டும்.

ஒரு மனிதன் தனது வாழ்க்கையில் சமூக ரீதியான அங்கீகாரம் கிடைக்கக் கூடிய வகையிலான இலக்கினை அடைந்து கொள்வதற்கான ஒரு பயிற்சியினை கல்வி வழங்கி தயார்படுத்துகின்றது. ஆனால் இத்தகைய அடிப்படை கல்வியைக்கூட பெருந்தோட்டத்துறையில் சுமார் 16 வீதமான சிறார்கள் எய்த முடியாதநிலை (தொழிலில் ஈடுபட்டுள்ள) காணப்படுகின்றது.

தொழிற் சந்தையில் நுழைவதற்கான வழிமுறைகள்

தோட்டத்துறையைச் சேர்ந்த சிறுவர்கள் தொழிலில் நுழைவதற்கான பல்வேறு விதமான வழிமுறைகள் காணப்படுகின்றன. இவர்கள் முறை சாராத தொழிற் சந்தைகளிலேயே தொழிலைப் பெறுகின்றனர். கிடைக்கப் பெற்ற தகவல்களின் படி 60 வீதமான சிறுவர்கள் தரகர்கள் மூலமே தோட்டத்திற்கு வெளியே தொழிலைப் பெற்றுக்கொள்கின்றனர். ஒவ்வொரு தோட்டத்திலும் குறிப்பாக வீட்டு பணியாட்களாக சிறுவர்களை அனுப்புவதற்கான தரகர்கள் அத்தோட்டத்துக்குள்ளேயே இருக்கின்றனர்.

இவ்வாறு சிறுவர்களை தொழிலுக்கு அமர்த்தும் தரகர்கள் அவர்களது பெற்றோரை ஏமாற்றி சிறுவர்களைத் தொழிலுக்கு சேர்த்து விடுகின்றனர். இதற்கான சன்மானத்தை தொழிலுக்கு அமர்த்தும் இடத்திலிருந்து பெற்றுக் கொள்கின்றனர். அதுமட்டுமன்றி சிறுவர்களை ஏமாற்றி வீட்டுக்குவீடு மாற்றுவதன் மூலம் தொழிலுக்கு அமர்த்தும் ஒவ்வொரு இடத்திலிருந்தும் தரகுப் பணத்தைப் பெற்றுக் கொள்கின்றனர். சிறுவர்களை மூலதனமாக வைத்து அவர்கள் உழைப்பை சுரண்டுகின்ற இந்த தரகர்கள் எத்தகைய குற்றவாளிகள் என்பது சிந்திக்கப்பட வேண்டிய விடயம் அல்லவா?

அட்டவணை -04 .

சிறுவர்களை தொழிலுக்கு அமர்த்தும் ஊடகங்கள்

தொழிலுக்கு அமர்த்தும் வழிமுறைகள்	வீதம் (%)
தரகர்கள்	60
பெற்றோர்	20.5
ஏனைய உறவினர்கள்	6.5
தொழில் வழங்குனர்	8.3
சிறுவர்கள் (தாமாகவே சேருதல்)	3.2
ஏனையவை	1.4
மொத்தம்	100.00

மூலம் : கள ஆய்வு

அட்டவணை 04 இன்படி 20.5வீதமான பெற்றோர்கள் தங்கள் பிள்ளைகளை நேரடியாகவே தொழிலில் சேர்த்து விடுகின்றனர். இவ்வாறு நேரடியாக தொழிலில் சேர்க்கின்ற போது தொழில் வழங்குனர்களால் தரகர்களுக்கு சன்மானம் கொடுப்பதைப் போலவே பெற்றோர்களுக்கும் சன்மானத்தைக் கொடுக்கின்றனர். இது பெற்றோர்கள் தம் சொந்த பிள்ளைகளை பணத்திற்காக விற்பனை செய்வதாக கருதும் நிலையை ஏற்படுத்துகிறது. பெரும்பாலான பெற்றோர்கள் இவ்வாறு பெற்றுக் கொள்ளும் பணத்தில் அதிகமான பகுதியை தமது மதுபாவனைக்காக பயன்படுத்துவது ஆய்வின் போது அறியக் கூடியதாக இருந்தது. இவர்கள் சிறிதேனும் பிள்ளையின் எதிர்காலம் பற்றி சிந்திக்காமல் செயற்படுகின்றனர். பிள்ளைகளை தொழிலுக்கு அமர்த்தி அப்பிள்ளைகளின் அறிவு, ஆற்றல், ஆளுமை ஆகிய அனைத்தையும் அரும்பிலேயே கிள்ளி எறிந்து விடுகின்றனர்.

இந்நிலையில் பிள்ளைகளின் சுதந்திரத்திற்கு முழுமையாக பங்கம் விளைவிக்கப்படுவதன் மூலம் அவர்களது சகல உரிமைகளும் மறுக்கப்படுகின்றன. இவ்வகையில் நோக்கும் போது பிள்ளைகளை தொழிலில் அமர்த்துவதற்கு வழி செய்கின்ற பெற்றோர்களே முதல் குற்றவாளிகள். எனவே பொறுப்பற்று பிள்ளைகளின் எதிர் காலத்தை வீணடிக்கும் பெற்றோர்கள் தண்டிக்கப்பட வேண்டியவர்கள். இவர்கள் சட்டத்தின் முன்னிறுத்தப்படவேண்டியவர்கள்.

சிறுவர் தொழிலாளர்களின் உழைப்புச் சுரண்டல்

இலங்கையில் சிறுவர்களை பாதுகாப்பதற்கான சிறந்த சட்ட ஏற்பாடுகள் காணப்படுகின்றன. இங்கு 14 வயதிற்குட்பட்ட சிறுவர்கள் தொடர்பாக முழுமையாக கவனம் செலுத்தப்படுகின்றது. குறிப்பாக சிறுவர்களின் கல்விக்கான உரிமையை பாதுகாக்கும் வகையில் கட்டாயக் கல்வி அமுலாக்கம் நடைமுறையில் உள்ளது. இதன்படி 14 வயதிற்குட்பட்ட சிறுவர்கள் முழு நேரத்தொழிலில் ஈடுபடுவது முழுமையாக தடை செய்யப்பட்டுள்ளது. எனினும் சட்டத்திற்கு முரணான வகையில் சிறுவர்கள் தொழிலில் அமர்த்தப்படுவது தொடர்பாக ஏலவே இங்கு நோக்கப்பட்டுள்ளது.

இவர்கள் பொதுவாக முறைசாராத துறைகளில் தொழில்களை பெற்றுக் கொள்கின்றனர். பிள்ளைகளின் அபிவிருத்தித் தேவை, குடும்பத்தின் பொருளாதாரத் தேவை இவை இரண்டிற்குமிடையில் ஒரு சமத்துவத் தன்மை இல்லை என்றே குறிப்பிடலாம். இங்கு குடும்பத்தின் பொருளாதாரத் தேவையை முன்னுரிமைப்படுத்தி அதனடிப்படையில் சிறுவர்களை தொழிலில் அமர்த்துவது ஒரு பொதுவான விடயமாக காணப்படுகின்றது. இவ்வாறு முறைசாரா துறைகளில் தொழில் புரியும் சிறுவர்களின் ஊழியச் சுரண்டல் மிக உயர்வான நிலையில் இருப்பதை அறியக்கூடியதாக உள்ளது. சிறுவர்கள் தமது குறைந்த பட்ச கூலியை பெற்றுக் கொள்ள மிகக்கூடிய மணித்தியாலங்கள் உழைக்க வேண்டியுள்ளது. எனவே தொழில் புரியும் பிள்ளைகள் மிக குறைந்தளவு நேரமே ஓய்வினை அனுபவிக்கின்றனர். தொழில் வழங்குனர்கள் சிறுவர்களிடமிருந்து மிக நீண்ட நேர உழைப்பினை பெற்றுக் கொண்டு மாறாக அவர்களுக்கு குறைந்தபட்ச கூலியையும் விட மிகக் குறைவான கூலியையே வழங்குகின்றனர். இதிலும் 90 வீதமான சிறுவர்களுக்கு வழங்கப்படும் கூலியை பெற்றோர்களோ அல்லது உறவினர்களோ பெற்றுக்கொள்கின்றனர்.

மேலும் தொழில் புரியும் சிறுவர்களுக்கு தொழில் செய்யும் இடத்தில் ஓர் ஆரோக்கியமான சூழல் இருப்பதில்லை. மாறாக மிக மோசமான சூழ்நிலைகளின் கீழே இவர்கள் தொழில் புரிய வேண்டிய கட்டாயச் சூழலுக்கு தள்ளப்படுகின்றனர். இது அவர்களது முறையான உடல், உளரீதியான வளர்ச்சிக்கு பாதகமாகவே உள்ளது. அத்துடன் முழு நேர

சிறுவர் தொழிலாளர்களின் தொழிலில் ஈடுபடும் நிலைமையானது அவர்களது உடல் நலத்தினையும் தனியாள் அபிவிருத்தியையும் பாதிக்கின்றது.

சிறுவர்கள் தொழிலில் அமர்த்தப்படுவதற்கான காரணங்கள் வறுமையும் வேலையின்மையும்

சமூக பொருளாதார சமத்துவமின்மையினாலும் போதியளவு கல்வி வசதியின்மையினாலும் உருவாக்கப்பட்ட வறுமை நிலையே சிறுவர்களை தொழிலில் அமர்த்துவதற்கு மூல காரணமாக இருக்கின்றது (சர்வதேச தொழிலாளர் தாபனம் 2002). பேரின மட்டத்தில் நோக்குகையில் ஒரு நாடு செல்வந்த நாடாக மாறுகின்ற போது அந்நாட்டின் சிறுவர்களை தொழிலுக்கு அமர்த்துகின்ற நிலை குறைவடைந்து செல்லும்.

சீனாவில் உன்னதமான உள்நாட்டு உற்பத்தி அதிகரிப்பினையடுத்து 1970களிலிருந்து அந்நாட்டில் சிறுவர்களை தொழிலுக்கு அமர்த்தலானது மிகத் துரித நிலையில் வீழ்ச்சி கண்டுள்ளது (basu and Tzannatos 2003). ஒரு நாட்டின் வறுமை நிலையும் தொழிற் படையில் சேர்ந்தவர்களில் அதிகமானோர் தொழிலற்று இருப்பதும் அந்நாட்டின் சிறுவர்களை தொழிலாளர்களாய் ஊக்குவிப்பதும் பிரதான காரணியாக அமைந்து விடுவதாக பல நாடுகளில் கண்டுபிடிக்கப் பட்டுள்ளது.

வீட்டுத்துறையினரது வருமானம் மற்றும் சிறுவர்களை தொழிலுக்கு அமர்த்தலுக்குமிடையே எதிர்க்கணிய தொடர்பு காணப்படுகிறது எனலாம். பெருந்தோட்டத் துறையில் குடும்பப் பருமன் உயர்வாக இருத்தல், குறைந்த கூலி வீதம் என்பன வறுமையை தோற்றுவிக்க, அது சிறுவர்களை தொழிலுக்கு அமர்த்தும் நிலையினை உயர்த்தியுள்ளது.

கல்வி

இலங்கையின் தேசிய ரீதியிலான கல்வி மட்டத்துடன் ஒப்பிடுகின்ற போது பெருந்தோட்டத்துறையின் கல்வி மட்டமானது மிகக் குறைவாக இருப்பதனை பல ஆய்வுகள் சுட்டிக் காட்டியுள்ளன. இவ்வகையில் தோட்டத்துறையிலேயே பாடசாலை இடைவிலகல் வீதம் உயர்வாக காணப்படுகின்றது. குறைவான கல்வி மட்டமும் சிறுவர் தொழிலாளர்கள் அதிகரிப்பிற்கு பங்களிப்பு செலுத்தும் காரணியாகவுள்ளது. அத்துடன் பெண்களின் கல்வியில் ஏற்படும் அதிகரிப்பானது அவர்களின் பிள்ளை

களின் சுகாதாரம் மற்றும் போஷாக்கு நிலை, கல்வி என்பவற்றுடன் நேரான தொடர்பினை கொண்டுள்ளது.

சிறந்த கல்வியை பெற்ற தாய்மார்கள் சிறந்த வகையில் பிள்ளைகளை வழிநடத்துவார்கள் (Wolpin 1994). இலங்கையில் பெண்களின் எழுத்தறிவு வீதமும் பாடசாலை சேரும் வீதமும் ஏனைய அபிவிருத்தியடைந்து வரும் நாடுகளைவிட மிக உயர்வான நிலையில் காணப்படுவதாக 2005 ஆம் ஆண்டின் மனித அபிவிருத்தி அறிக்கையில் சுட்டிக்காட்டப்பட்டுள்ளது. எனினும் இங்கு தோட்டத் துறையில் பெண் கல்வி வீதம் ஏனைய துறை களுடன் ஒப்பிடும் போது மிக குறைந்த நிலையில் காணப்படுகின்றது (Rajendran 2007). எனவே பெண் கல்வியறிவும் சிறுவர் தொழிலாளர்களை குறைப்பதில் பாரிய பங்களிப்பினை செலுத்தும் காரணியாகவுள்ளது.

குடும்பப் பிளவும் தாய் அல்லது தந்தை மட்டும்

உள்ள குடும்பங்களும்

பெருந்தோட்டத்துறையில் சிறுவர்களைத் தொழிலுக்கு தூண்டும், தீர்மானிக்கும் காரணிகளுள் ஒன்றாகக் குடும்பப் பிளவு என்ற அம்சம் முக்கியத்துவம் பெறுகின்றது. ஆய்வு தகவல்களின் படி 14 வயதிற்குக் கீழ் சிறுவர் தொழிலாளராக உள்ள பிள்ளைகளில் 20 வீதமான பிள்ளைகளின் தகப்பன்மார்களும் 05 வீதமான பிள்ளைகளின் தாய்மார்களும் குடும்ப பிரச்சினைகளால் குடும்பத்தை விட்டு பிரிந்து சென்றுள்ளனர். மேலும் 07 வீதமான பிள்ளைகள் தாய், தகப்பன் இருவரும் இல்லாதவர்களாகக் காணப்படுகின்றனர். ஒரு பெற்றோரை மட்டும் கொண்டுள்ள பிள்ளைகள் தொழிற்சந்தையில் பலவந்தமாக தள்ளப்படுகின்றனர். பெற்றோரின் அன்பையும் அரவணைப்பையும் எந்த விதத்திலும் அனுபவிக்க முடியாத இப்பிள்ளைகளின் நிலை பற்றி அக்கறை கொள்ளாது தொழிலுக்கு தள்ளப்படுவது எவ்விதத்திலும் நியாயமாகாது.

இதனை விடவும் பெற்றோரின் மத்தியில் காணப்படும் மதுபாவனைப் பழக்கமும் பெரிதும் சிறுவர்களை தொழிலுக்கு அமர்த்தப்படுவதற்கான காரணமாக உள்ளதை ஆய்வின் போது காணக்கூடியதாக இருந்தது. பெரும்பாலான பெற்றோர் தமது வருமானத்தில் 50 வீதத்திற்கும் அதிகமான பகுதியினை மதுபாவனைக்கு செலவழித்து விட்டு தம் சிறார்களை எஜமான்களின் துஷ்பிரயோகத்திற்கு உள்ளாக்குவது மன்னிக்க முடியாத குற்றமல்லவா?

சிறுவர்களை தொழிலில் அமர்த்துவதால் ஏற்படும் விளைவுகள்
 சிறுவர்கள் பெரும்பாலும் அவர்களது குடும்பத்தை காப்பாற்றுவதாகவே தொழிலில் ஈடுபடுகின்றனர். இவ்வாறு தொழிலில் ஈடுபடும் சிறுவர்களினது தொழில் நிலைமைகள் மிக மோசமாக காணப்படுகின்றது. இதன் விளைவாக அச்சிறுவர்களின் இளம் பராயத்தை அடையும் போது அவர்கள் தரம் குறைந்த சுகாதாரத்தினைக் கொண்டவர்களாகவும், குறைந்த கல்வித் தரத்தினைக் கொண்டவர்களாகவும் காணப்படுகின்றனர். இத்தகைய போக்கு அடுத்த தலைமுறையிலும் சிறுவர் தொழிலாளர்கள் உருவாகுவதற்கு வழி வகுக்கின்றது.

பெருந்தோட்டத்துறையைப் பொறுத்த வரை தொழிலில் ஈடுபட்டுள்ள சிறுவர்கள் குறைவான கல்வித் தரத்தினைக் கொண்டமையினால் அவர்களது வாழ்க்கையில் பல சிறந்த சந்தர்ப்பங்களை இழக்கின்றனர். அதனால் அவர்கள் பல பிரச்சினைகளுக்கும் முகம் கொடுக்க வேண்டியுள்ளது. அவையாவன:

- இளம் பருவத்தில் தொழில் வாய்ப்பு குறைவாக காணப்படும்.
- அவர்களது குறைந்த முதலீட்டால் தொழிற் சந்தையில் குறைந்த வருமானத்தையே உழைக்க முடியும்.
- குறைந்த கல்வித் தரம் அவர்களது தொழில் சார் திறனை வளர்க்கும் இயலளவிலும் தாக்கத்தை ஏற்படுத்துகின்றது.
- சிறுவர்களுக்கு எதிரான வன்முறைகள் பாலியல் துஷ்பிரயோகங்களுக்கான வாய்ப்பினை அதிகரிக்கின்றது.
- அவர்களது தலைமைத்துவம் குறைந்த தரத்திலேயே காணப்படும்.
- பாதிக்கப்பட்ட மனநிலை உள்ளவர்களாகவும் சமூகத்தின் மீது வெறுப்புணர்வுள்ளவர்களாகவும் வளர்கிறார்கள்.
- பல சிறுவர் தொழிலாளர்கள் சமூக விரோதிகளாகவும், குற்றவாளிகளாகவும் ஆகிவிடுகின்றனர்.

முடிவுரை

மிகக் குறைவான வருமானத்தைக் கொண்ட வீட்டுத் துறையினர் பிள்ளைகளை தொழிலுக்கு அமர்த்துவது தவிர்க்க முடியாத ஒரு விடயமாகும்.

எனவே தொழிற்படையிலிருந்து சிறுவர்களை நீக்க வேண்டுமெனின் அவர்களின் குடும்ப வருமானம் அதிகரிக்கப்பட வேண்டும். சிறுவர்களின் விருப்பத்திற்கு முரணான சூழ்நிலைகளினால் அவர்கள் தொழிலில் பலவந்தமாக தள்ளப்படுகின்றனர்.

பெருந்தோட்டத் துறைச் சிறுவர்களின் உரிமை மீறல்கள் காலனித் துவக் காலங்களிலிருந்தே இடம்பெற்று வருகின்றன. இலங்கையில் ஏனைய துறைகளுடன் ஒப்பிடும் போது பெருந்தோட்டத் துறையிலேயே அதிகளவான சிறுவர்கள் தொழிலுக்கு அமர்த்தப்படுவது அண்மைக்கால ஆய்வுகள் மூலம் வெளிப்படுத்தப்பட்டுள்ளது. இக்கட்டுரையில் தெரிவு செய்யப்பட்ட தோட்டங்களிலிருந்து 225 பிள்ளைகளிடமும் பெற்றோர் அதிபர் ஆசிரியர்கள் தோட்ட சுகாதார உத்தியோகஸ்தர்கள் போன்ற பலரிடமிருந்தும் கலந்துரையாடி தகவல்கள் சேகரிக்கப்பட்டன. இங்கு 6-14 வயது வரையிலான சிறுவர்கள் தொடர்பாகவே கவனம் செலுத்தப் பட்டது.

அதிலும் 14 வயதிற்குக் கீழ்ப்பட்ட முழுநேரத் தொழிலில் ஈடுபட்டுள்ள சிறுவர்களின் பிரச்சினைகளே ஆராயப்பட்டன. இதில் 12 வீதமான சிறுவர்கள் பாடசாலைக் கல்வியிலிருந்து இடைவிலகி தொழிலில் சேர்ந்துள்ளமை கவலைக்குரியதே, சிறுவர்கள் குடும்ப வறுமையின் காரணமாகவே தொழிலில் சேர வேண்டிய சூழ்நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டுள்ளனர். இவர்களில் 60 வீதமான சிறுவர்கள் தரகர்களின் ஊடாகவே தோட்டத்திற்கு வெளியில் தொழிலில் சேருகின்றனர். இவர்கள் மிக மோசமான சூழ்நிலைகளிலேயே தொழில்புரிய வேண்டியுள்ளது. பெருந்தோட்டத் துறையில் சிறுவர் தொழிலை ஊக்குவிக்கின்ற ஒரு காரணியாக குடும்பப் பிளவும் காணப்படுகின்றது.

எனவே தொழிலில் ஈடுபடுகின்ற சிறுவர்களது நலன் முழுமையாக பாதுகாக்க முடியாத நிலை காணப்பட்டதுடன் எந்த உரிமைகளையுமே அனுபவிக்க முடியாத ஒரு பரிதாப நிலைக்குத் தள்ளப்படுகின்றனர்.

இதனால் இவர்கள் வாழ்நாள் முழுவதும் துன்ப துயரங்களுடனேயே வாழவேண்டிய நிலை காணப்படுகின்றது. அவர்களது திறன்கள் சிறுவயதிலேயே அழிந்துவிடுகின்றன. இதனை விடவும் சிறுவர்களின் எண்ணங்கள், அபிலாசைகள் என்பவற்றை வெளிப்படுத்த முடியாத நிலையே காணப்படுகின்றது. இது காலப்போக்கில் அவர்கள் வாழ்க்கையில்

விரக்தி நிலையும் சமூகத்தில் வெறுப்பும் தோன்றி அவர்களை தவறான வழியில் செல்லத் தூண்டுகின்றது.

அண்மைக்காலமாக சமூக, தேசிய, சர்வதேச மட்டங்களிலிருந்தும் சிறுவர் தொழிலாளர்கள் தொடர்பான பல கருத்துக்கள் வெளிப்படுத்தப்பட்டு வருகின்றன. ஏற்கனவே இலங்கை அரசாங்கமானது ஒரு குடும்பத்திற்குள் பிள்ளையின் வளர்ச்சியையும் அபிவிருத்தியையும் ஊக்கப்படுத்தக்கூடிய வகையில் பல நிறுவன ரீதியான ஏற்பாடுகளை மேற்கொண்டுள்ளது. இவற்றுள் இலவச கல்வி வசதி, இலவச மருத்துவ வசதி, தேசிய சிறுவர் பாதுகாப்பு சபை உருவாக்கப்பட்டமை குறிப்பிடத்தக்கவையாகும்.

எனினும் பெருந்தோட்டத்தைச் சேர்ந்த சிறுவர்களுக்கு இவற்றை அனுபவிக்கக்கூடிய வாய்ப்பும் மிகவும் குறைவாகும். பெருந்தோட்டத்துறைச் சமூகத்தில் சிறுவர் தொழிலாளர்களை தடுப்பதற்கு தேசிய சர்வதேச ரீதியிலான ஒத்துழைப்புக்கள் அவசியமாகின்றன. பெருந்தோட்டத்துறையின் சிறுவர் தொழிலாளர்களை குறைப்பதற்குப் பல செயற் திட்டங்களை மேற்கொள்ள வேண்டியுள்ளது.

பெருந்தோட்டத்தில் சிறுவர் நலன் தொடர்பான வேலைத் திட்டங்களில் ஈடுபட்டுள்ள சகல அமைப்புக்களும் ஒன்று சேர்ந்து சிறுவர் நலச் செயல்பாடுகள் தொடர்பான ஒரு பொதுவான செயற்றித்திட்டத்தை உருவாக்க வேண்டும். இவ்வமைப்பில் தோட்டத்தில் இருக்கின்ற பிரஜைகள் குழுக்களின் உறுப்பினர்களையும் சேர்த்துக் கொள்ள வேண்டும். சிறுவர்கள் தொடர்பான செயற்றிட்டங்களை முன்வைக்கும் போது முதலில் அவர்களது பிரச்சினைகள் சரியாக இனம் காணப்பட வேண்டும்.

சிறுவர்கள் பாதுகாக்கப்பட வேண்டியதன் அவசியம், அவர்களது உரிமைகள் தொடர்பான தெளிவான விளக்கம், உரிமை மீறலால் சிறுவர்களுக்கு ஏற்படும் அநீதிகள் போன்றவை தொடர்பான சிறந்த விழிப்புணர்வு நிகழ்ச்சிகளை தோட்டங்களில் பல மட்டங்களிலும் உள்ள மக்கள் மத்தியில் ஏற்படுத்த வேண்டும். அத்துடன் கல்வியின் பெறுமதி பற்றி தோட்டங்களில் பெற்றோர்களுக்கு உணர்த்தப்பட வேண்டும்.

இங்கு தொழிலற்று இருக்கும் இளைஞர், யுவதிகள் மத்தியில் தொழிநுட்ப பயிற்சிகளைப் பெறக்கூடிய வாய்ப்பினை ஏற்படுத்த வேண்டும். சுய தொழிலை ஆரம்பிப்பதற்கான இலகு தவணைக் கடன்களை அறிமுகப்படுத்த வேண்டும். அத்துடன் அவர்களது உற்பத்திகளுக்கு சந்தை பற்றிய

தகவல்களை வழங்க வேண்டும். இதனை விடவும் தற்போது தொழிலில் ஈடுபட்டுள்ள சிறுவர்களை இனம் கண்டு அவர்களுக்கு புனர்வாழ்வு வழங்கக்கூடிய செயற்பாடுகளை நேரடியாக நடைமுறைப்படுத்த வேண்டும்.

அத்துடன் பெருந்தோட்டத்துறைச் சிறுவர் தொழிலாளர்களை தடை செய்து அவர்களைப் பாதுகாத்து அவர்களுக்கான சிறப்பான எதிர்காலத்தை வழங்குவதற்கு சகல தரப்பினரும் தமது ஒத்துழைப்பை நல்க வேண்டும். அப்பொழுதுதான் பெருந்தோட்டத் துறையில் ஒரு சுபீட்சமான எதிர்காலத்தை சிறார்களால் பெற்றுக் கொள்ள முடியும்.

உசாத்துணை நூல்கள்

1. Amali, P. (2000) *Gender Ideologies and Gender Relation in the Plantation*. PALM Foundation, Nuwara Elya (unpublished survey Report).
2. Basu, K and Zafiris, T (2003). "The Global Child Labour Problem: What do you know and what we can do?" *The world Bank Economic Review* 17 (2): 147 – 168.
3. Goonesekera, S. WE (1993) *Child Labour in Sri Lanka: Learning from the Past*. Geneva. International Labour office.
4. ILO (2002) *Eliminating the Worst Forms Child Labour*, Geneva: International Labour Office.
5. Rachel, K. (1989) *State Capital and Labour in the Plantation Industry in Sri Lanka*. 1834 – 1984 Geboren Trichur, India.
6. Rajendran, S. (2007) *Women and Development*. A Study of female Tea plantation Workers in Sri Lanka. International Conference on 'Women's Empowerment and Social Transformation'. "23 – 24 April, 2007 University of Punjab Lahore.
7. Rosati, F, C and M. Rossi (2003) 'Children's working Hours and School Enrollment: Evidence from Pakistan and Nicaragua', *The world Bank Economic Review*: 17(2) 253 – 295.
8. Thanaraj, T. (2004) 'Some suggestions for Education Development in the Plantations' in *SANGITHAI*, Annual Magazine, Rilamulla Tamil Maha Vidyalaya.
9. Vijesandiran, S. (1999) *Child Labour; A Study on the Plantation Community in Sri Lanka*, Kandy. Sathyodaya.
10. Wolfe (1994) 'Earning and Labour Force Participation Functions in a Developing Country: Are there serious Differences?' World Bank Washinton DC.

சமூக அசைவியக்கத்தில் சட்டங்களின் தாக்கம்

ஒரு விமர்சன நோக்கு

திரு. இரா.ஜெ. ட்.ரொட்ஸ்கி

இலங்கை நீதிச்சேவை

சட்டமும் சமூகவியக்கமும் - ஒரு மேல் நோக்கு

மனித குடும்பத்தினைச் சேர்ந்த சகலரினதும் உள்ளார்ந்த கௌரவத்தையும் அவர்கள் யாவரதும் சமமான பாரதீனப்படுத்த முடியாத உரிமைகளையும் அங்கீகரித்தலே உலகத்திலே சுதந்திரம் நீதி சமாதானம் என்பவற்றிற்கு அடிப்படையாக அமைகின்றது.¹ மேலும் 'மனித உரிமைகள் பற்றிய அசிரத்தையும் அவற்றினை அவமதித்தலும் மனிதகுலத்தின் மனச்சாட்சி யினை அவமானப்படுத்தியுள்ள காட்டுமிராண்டித்தனமான செயல்களுக்கு' இடமளித்துள்ளதாகவும் 'அச்சத்திலிருந்தும் வறுமையிலிருந்தும் விடுதலையினை மனிதன் பூரணமாக துய்க்கத்தக்க ஒரு உலகின் வருகையே சாதாரணமக்களின் உயர்ந்த குறிக்கோளாக இருப்பதாகவும், சட்டத்தின் ஆட்சியால் மனித உரிமைகள் பாதுகாக்கப்படுவது அவசியம் எனவும் அனைத்துலக மனித உரிமைகள் பிரகடனத்தின் பாயிரம் குறிப்பிடுகின்றது.' இக்கூற்று முழு மனித குலத்தின் மீதே சட்டம் செலுத்த கூடிய தாக்கத்தினை தெளிவாக சுட்டிக்காட்டுகின்றது.

சமுதாயத்தின் உள் முரண்பாடுகள், உற்பத்தி சக்திகளுக்கும், உறவு களுக்கும் இடையிலான முரண்பாடுகள், பழமைக்கும் புதுமைக்கும் இடையிலான முரண்பாடுகள், என்பவற்றின் அபிவிருத்தியே சமுதாய மாற்றத்திற்கும் அதன் முன்னோக்கிய நகர்விற்கும் களம் அமைக்கின்றது. இந்த வகையில் சமூகமானது அது தற்போது இருக்கின்ற நிலையிலிருந்து சமூக, பொருளாதார, அரசியல் கலாச்சாரத்தில் முன்னேறிய கட்டம் ஒன்றிற்கு நகர்வதையே இங்கு நான் 'சமூக அசைவியக்கம்' என குறிப்பிடுகின்றேன். இந்த சமூக நகர்வினை விரைவுபடுத்துவதில், தடுப்

பதில் அல்லது பின்னோக்கி இழுத்துச் செல்வதில் சட்டத்தின் தாக்கத்தினை அவதானிப்பது சம காலத்தில் அவசியமாகின்றது.

இன்றைய நிலையில் திருமணம், விவாகரத்து, பிள்ளைகள் மீதான பெற்றோரின் கட்டுப்பாடு, கல்வி, கலாசார அபிவிருத்தி, சுகாதாரம் போன்ற மனிதனின் தனிப்பட்ட விடயங்களில் தொடங்கி சமூக, பொருளாதார, அரசியல் விடயங்கள், உற்பத்தி உறவுகள், போக்குவரத்து, சமயம், இலக்கியம் ஆகிய பொது வாழ்வின் அனைத்து அம்சங்களின் மீதும் சட்டத்தின் தாக்கத்தினை தெளிவாக அவதானிக்க முடிகின்றது.

சமூக அசைவியக்கத்தின் மீது சட்டம் செலுத்தக் கூடிய தாக்கத்தின் சில தத்துவார்த்த விடயங்களை குறிப்பிட்ட வரையறைக்குள் நின்று சட்டிக் காட்ட முனைகின்றேன்.

சட்டம் என்றால் என்ன? அது எங்கிருந்து வருகின்றது? எதற்காக வருகின்றது? யாருக்காக உருவாக்கப்படுகின்றது? அது என்ன செய்தது? என்ன செய்து கொண்டிருக்கின்றது? அதன் நோக்கம் என்ன? அதன் எதிர் காலம் என்ன? சட்டம் தன்னளவில் இயங்கக்கூடிய சுயாதீனமான விடயமா? இவை போன்ற வினாக்கள் சுவாரஸ்யமானவை.

பென்தம், ஜோன் ஓஸ்டின் ஆகியோர் சட்டம் என்பது இறையின் ஆணையெனவும் அதை மீறினால் தண்டிக்கப்படுவர் எனவும் 'இறை' என்பது அரசன், பாராளுமன்றம், நிறைவேற்றுத்துறை போன்ற சட்டம் இயற்றும் நிறுவனங்களை உள்ளடக்குகின்றது எனவும் விளக்கினர்.²

ரோம சாம்ராஜ்யத்தின் அடிமைச்சட்டங்கள், அமெரிக்காவின் மற்றும் தென்னாபிரிக்காவின் நிறபாகுபாட்டு சட்டங்கள், ஹிட்லர், முசோலினி ஆகியோரின் ஆட்சி காலத்தில் உருவாக்கப்பட்ட ஜனநாயக விரோத சட்டங்கள், சித்திரவதை தொடர்பான சட்டங்கள் அனைத்துமே இறையின் ஆணைகள்தான். எனவே 'இறையே' பிழையானதாக இருக்கும் போது என்ன செய்வது. சட்டம் தீமையானதாகவும் மனித உரிமைகளை மறுப்பதாகவும் இருக்குப் போது என்ன செய்வது. சட்டத்துக்கு அடிப்பணிவதா அல்லது அதனை மீறுவதா? போன்ற தத்துவார்த்த பிரச்சனைகள் மேற்கிளம்பின.

பொப்ஸ், ஜோன் லொக், ரூசோ ஆகியோர் சமூக ஒப்பந்த கோட்பாட்டின் அடிப்படையிலே அரசு உருவாக்கியதனால், அரசின் சட்டங்கள் மக்களின் பிரிக்க முடியாத உரிமைகளை மதிக்கவும், சமாதானம், ஒழுங்கு,

மக்களின் பொருளாதார அபிவிருத்தி, சொத்துரிமை போன்றவற்றினை பாதுகாப்பதாகவும் இருக்க வேண்டுமென கருதினர்.³

இந்த வகையில் அவர்கள் சட்டம் எப்படி இருக்கிறது. என்பதை விட எப்படி இருக்க வேண்டும் என சிந்தித்தனர். ஹென்றி மெயின் 'பொது சித்தத்தின் வெளிப்பாடே சட்டம்' என கருதினார். இங்கு அரசினால் இயற்றப்படுகின்ற சட்டங்கள் சமூக உறுப்பினர்களில் ஒரு பகுதியினருக்கு நன்மையானதாக இன்னொரு பகுதியினருக்கு தீமையானதாகவும், அமையும் போது தீமையான பகுதியினை அனுபவிக்கும் மக்கள் அச்சட்டத்தைப் பின்பற்றுவதா? அல்லது மீறுவதா, மீறுவதற்கு அவர்களுக்கு சட்ட உரிமை இருக்கின்றதா? பின்பற்றுவதாக இருப்பின் சட்டத்தினால் அல்லது அரசினால் அந்த பிரிவினருக்கு ஏற்படக்கூடிய நன்மை என்ன? தீமை எனின் ஏன் அதனைப் பின்பற்ற வேண்டும்? என்ற பிரச்சனைகள் தோன்றின.

மேற்கூறப்பட்ட வகையிலான சட்டப் பிரச்சனை நெல்சன் மண்டேலா 1962 இல் தென்னாபிரிக்க நீதிமன்றத்தில் அவர் குற்றவாளியாக பிரகடனப்படுத்தப்பட்ட போது குற்றவாளிக் கூண்டில் இருந்து மேற்கொண்ட சமர்ப்பணத்தில் தெளிவாக பிரதிபலித்தது. அவருடைய உரையின் சாராம்சம் பின்வருமாறு அமைந்தது, "சிந்திக்கும் ஆற்றல் கொண்ட எந்தவொரு ஆப்பிரிக்கனும் தன்னுடைய மனச்சாட்சிக்கும் சட்டத்திற்கும் உள்ள முரண்பாட்டினை உணரமுடியும். இந்நிலை இந்த நாட்டிற்கு மட்டுமே உரித்தான ஒரு பிரச்சனையல்ல. மனச்சாட்சியுடன் சிந்திக்கும் எந்த ஒருமனிதனும் இந்த சட்டத்தை எதிர்ப்பதை தவிர வேறொன்றையும் செய்ய முடியாது."⁴

நான்கு வருடங்களின் பின்னர் நெல்சன் மண்டேலாவின் சட்டத்தரணி Bram Fischer நிறபாகுபாட்டு சட்டத்தின் அடிப்படையில் குற்றம் சாட்டப்பட்டார். எனக்கு எதிரான அனைத்து குற்றச் சாட்டுக்களையும் ஏற்றுக் கொண்ட Fischer பின்வருமாறு நீதிமன்றத்திலே கருத்து வெளியிட்டார். "சமூகத்தின் பாதுகாப்பிற்காக சட்டத்திற்கு அடிப்பணிய வேண்டும் என்பதை பொதுவான விதியாக நான் ஏற்றுக் கொள்கிறேன். ஆனால் சட்டங்கள் தன்னளவில் முறை கேடானதாக இருக்கும் பொழுது உயர்ந்த கடமை எழுகின்றது. அக்கடமை ஒருவரை அச்சட்டத்தினை நிராகரிக்க நிர்ப்பந்திக்கின்றது. நிறப்பாகுபாடு சட்டங்கள் இந்த நாட்டின் பெருந்தொகையான

பிரஜைகளை அவர்கள் உரிமைகளை அனுபவிப்பதில் இருந்து நிற அடிப்படையிலே தடுப்பதோடு அவர்களுடைய எதிர்ப்பினை இல்லா தொழிப்பதனை (நசுக்குவதனை) நோக்கமாக கொண்டு இயற்றப்பட்டவை. எனவே என்னுடைய மனச்சாட்சி இந்த சட்டங்களுக்கு அடிபணியவை வழங்க என்னை அனுமதிக்கவில்லை.’⁵

இக்கூற்று சமூக ஒப்பந்தக் கோட்பாடு, இயற்கைச்சட்ட கோட்பாடு ஆகியன சட்டம் தொடர்பில் வழங்கிய விளக்கத்தினை கேள்விக்குட்படுத்தியது.

பெண்ணிலைவாதிகள் சட்டம் என்பது அமைப்பிலே நிலவுகின்ற ஆண், பெண் சமத்துவமின்மையை பாதுகாத்து, ஆணாதிக்க சமூக அமைப்பினை பேணுவதோடு பொருளாதார ரீதியிலே பெண்களின் உழைப்பினை சுரண்டுவதற்கு பயன்படுத்தப்படுகின்ற ஒரு கருவியாக பயன்படுத்தப்பட்டு வந்துள்ளது எனவும் ஆகவே சட்டங்கள் பெண்களின் சம உரிமையினை, சுதந்திரத்தினை, சமூக, பொருளாதார, அரசியல், கலாசார மற்றும் ஆளுமைக்கான அபிவிருத்தியினை உத்தரவாதம் செய்யக் கூடிய வகையிலே புதிதாக உருவாக்கப்படல் வேண்டும் எனவும் சமத்துவ உரிமைக்கு எதிரான சட்டங்கள் அனைத்தும் திருத்தப்பட அல்லது இல்லாதொழிக்கப்படல் வேண்டும் எனவும் குறிப்பிடப்படுகின்றது.⁶ எனினும் மார்க்ஸிய பெண்ணிலைவாதிகள் சட்டங்கள் பெண்களின் உழைப்பு சுரண்டலை நிலைபெறச் செய்யும் தன்மை கொண்டிருப்பதினால் அவை இல்லாதொழிக்கப்படல் வேண்டும் என்ற நிலைப்பாட்டினை வெளிப்படுத்தியுள்ளனர்.⁷

மார்க்ஸிய கோட்பாடு சட்டம் தொடர்பில் இயக்கவியல் பொருள் முதல்வாத நோக்கில் வேறுபட்ட கருத்தினைக் கூறுகின்றது. அதன்படி சட்டம், அரசியல், இலக்கியம் என்பன பொருளாதாரம் எனும் அடிக்கட்டுமானத்தின் மீது அமைக்கப்படுகின்ற மேல்கட்டுமானங்களாகும் எனவும் எனவே, சட்டம் என்பது பொருளாதார உற்பத்தி சாதனங்களின் மீது ஆதிக்கம் செலுத்துகின்ற சக்தி தன்னுடைய நலன்களுக்காக தன்னுடைய வர்க்க ஆதிக்கத்தினை நிலைநிறுத்திக் கொள்வதற்காக பயன்படுத்துகின்ற சாதனமாகும். எந்த ஒரு கட்டத்திலும் அது உற்பத்திசாதனங்களின் மீது ஆதிக்கம் செலுத்தும் வர்க்கத்தின் நலனைப் பேணுவதாகவே அமையும் எனவும் மார்க்ஸியவாதிகள் வாதிடுகின்றனர்.⁸

பூர்ஷ்வா சமூக அமைப்பில் உருவாக்கப்படுகின்ற சட்டங்கள் அனைத்தும் உழைப்பாளனை குறிப்பிட்ட உற்பத்தி உறவுக்குள் கட்டுப் படுத்த ஆக்கப்பட்ட விதிகளே, அவை உழைப்பாளனின் நலனுக்காக ஆக்கப்பட்டவை அல்ல. சட்ட சீர்திருத்தங்கள் என்பன ஆதிக்க வர்க்கத்தின் பொருளாதார நலனைப் பாதுகாக்க அவ்வப்போது முன்வைக்கப்படுகின்ற ஏமாற்று நடவடிக்கைகளே. எனவே, சட்டம் முதலாளிகளின் நலனுக்கு சேவை செய்கின்றது. சோசலிச சமூகமொன்றிலே அச்சமூகத்தை கம்யூனி சத்தை நோக்கி நகர்த்துவதற்கு சட்டம் சேவையாற்றுவதுடன் வர்க்கபேத மற்ற கம்யூனிச சமூகத்திலே அரசு 'உலர்ந்து உதிர்ந்து' போவதால் அங்கு வர்க்கரீதியில் அமைந்த சட்டம் இருக்காது என மார்க்ஸியம் குறிப் பிடுகின்றது.⁹

விமர்சன சட்ட ஆய்வாளர்கள் சட்டம் என்பது தன்னளவில் தனித்தி யங்கும் ஒரு விடயமல்ல என்பதுடன், அது ஒரு அரசியல் விடயம் எனவும் சட்டத்தின் வெளித்தோற்றம் வேறு, உள்ளோக்கம் வேறு எனவும் கூறுகின்றனர்.¹⁰

சட்டத்தினை பொருளாதார ரீதியில் நோக்கும் அணியினர் சட்டத்தின் நோக்கம் உரிமைகளைப் பாதுகாப்பதாகவும், நீதியினை வழங்குவதாகவும் இருப்பினும் அதன் ஒரு பகுதி சந்தை பொருளாதாரத்தினை பாதுகாத்து அபிவிருத்தி செய்வதாக காணப்படுகின்றது. எனவே சட்டம் பொருளாதார சந்தையின் பாதுகாவலனாக செயல்படுகின்றது என்கின்றனர்.¹¹

உற்பத்தியின் பூகோளமயமாக்கல், பிரமாண்ட வர்த்தக அமைப்புக் களின் செயற்பாடுகள், மனித உரிமைச் சிந்தனைகள், உலகில் ஏற்பட்டுள்ள வளப்பற்றாக்குறை, வறுமை, யுத்தம், பொருளாதார ஏற்றத்தாழ்வுகள், என்பன மரபுரீதியான சட்டக் கோட்பாடுகளை மீளாய்வு செய்ய நிர்ப்பந் தித்துள்ளதுடன் சட்டத்தின் செயல்பாடுகளை சிக்கலடையச் செய்துள்ளன.

இன்றைய நிலையில் சட்டம் தன்னளவில் தனித்தியங்கும் ஒரு காரணியாக இல்லாத போதும் சமூக முரண்பாடுகளின் உச்சக் கட்டத்திலே சட்டத்தின் செயற்பாடு சர்வதேச அக்கறை வாய்ந்ததாகவும் விமர்சனத் திற்குரியதாகவும் காணப்படுகின்றன. மேற் கூறிய பின்னணியில் சமூக அசைவியக்கத்தில் சட்டங்களின் தாக்கத்தினை தெளிவாக அவதானிக்க முடியும்.

பிரித்தானியர் ஆட்சியில் சட்டமும் பாதுகாப்பும்

பிரித்தானியரின் ஆட்சிக்காலத்தில் இந்தியாவில் சிருஷ்டிக்கப்பட்ட வறுமை நிலைமை காரணமாக இந்தியத் தொழிலாளர்கள் இலங்கை வந்தனர். 'தமது கிராம எல்லைக்குள்ளேயே தமது உலகத்தை தரிசித்துக் கொண்டு சலனமற்றிருந்த அந்த விவசாயிகள் காலனித்துவக் கொள்ளையடித்தலுக்கு உட்பட்டு உணவு தேடி ஊர்ந்தனர். ரொட்டித் துண்டுக்கு முன்னே அவர்களின் கிராமிய உலகம் மண்டியிட்டது. அவர்கள் தமது உழைப்புச் சக்தியை விற்பனை செய்வதற்கு தயாராகிக் கொண்டனர். வரலாறு புதிய அத்தியாயத்தினை தொடங்கியது. இந்திய விவசாயிகள் அந்நிய நாடுகளில் உழைப்பு சக்தியை விற்பதற்கு தமது கிராமிய எல்லைகளைக் கடந்தனர்'¹² எனவும், 1866ல் ஒரிசா மாநிலத்தில் ஒரு மில்லியனுக்கும் மேற்பட்ட மக்கள் பசிபினால் இறந்தனர் எனவும் இந்நிலை விளக்கப்படுகின்றது.

'எண்ணி குழிவெட்டி இருப்பொடஞ்சி நிற்கையிலே
வெட்டு வெட்டு என்கிறானே வேலையத்த கங்காணி'

'பாவி கணக்கப்புள்ளே,
பத்துராத்து போடுறானே'

'கோண கோண மலையேறி
கோப்பிப்பழம் பறிக்கையிலே
ஒரு பழம் தப்பிச்சின்னு
உதைச்சானைய்யா சின்னதொர்'

'ஓர் மூட்ட தூக்கச் சொல்லி
ஓதைக்கிறானே கண்டாக்கையா'

போன்ற நாட்டார் பாடல்கள் தொழில் துறையில் இருந்த பாதுகாப்பற்ற நிலைமையினை தெளிவுபடுத்துகின்றன. இக்கால கட்டங்களிலே நிலவிய தொழில் சட்டங்கள் கூட முறையாக தொழில் தருனர்களினால் பின்பற்றப்படவில்லை என பிரெஸ்கெடிலின் வழக்கு விசாரணைகளின் போது தெரிய வருகின்றது.

பிரெஸ்கெடில் (Bracegirdle) என்ற தோட்டத்துரை நாவலப்பிட்டிய நகரில் தொழிலாளர் மத்தியில் வெளியிட்ட கருத்துக்களுக்காக அப்பொழுது இருந்த ஆளுனர் (Edward stubbs) பிரெஸ்கெடிலை இலங்கையில் இருந்து

வெளியேறும்படி கட்டளையிட்டார். பிரெஸ்கெடில் அதன்படி வெளியேறாமையினால் அவரை கைது செய்து வெளியேற்றும் நடவடிக்கை மேற்கொள்ளப்பட்டது. சில நாட்கள் தலைமறைவு வாழ்க்கையின் பின்னர் பிரெஸ்கெடில் கைது செய்யப்பட்டதை தொடர்ந்து ஆட்கொணர் எழுத்தாணை கோரி இலங்கை உயர் நீதிமன்றத்தில் வழக்குதாக்கல் செய்யப்பட்டது. Abrahams C.J (பிரதம நீதியரசர்), Maartensz. J, Soertsz. J ஆகிய நீதியரசர்கள் அப்போதிருந்த சட்ட நிலைமைகளை கவனமாக ஆய்வு செய்ததன் பின்னர் பிரெஸ்கெடிலின் கைதும் அவரை நாட்டில் இருந்து வெளியேற்றுவதற்கான கவர்னரின் கட்டளையும் சட்டமுரணானது எனத் தீர்ப்பளித்து பிரெஸ்கெடிலை விடுதலை செய்தனர்.¹⁴

இந்த தீர்மானத்தின் பின்னர் 1937 ம் ஆண்டளவில் இலங்கையின் அரசியலில் ஜனநாயக பாரம்பரியங்கள், சட்டவாட்சி விழுமியங்கள், அரசியலமைப்பு மரபுகள், தொழிலாளர் சட்டங்கள், இலங்கையின் சுதந்திரம் என்பன தொடர்பிலே அரச சபையில் மிகவும் முக்கியமான விவாதங்கள் நடைபெற்றன. இலங்கையின் சட்ட வரலாற்றிலும் இவ்வழக்கு தீர்ப்பின் தாக்கங்கள் மிக ஆழமாகப் பதிந்துள்ளன.¹⁵

பிரெஸ்கெடிலின் உரையின் சாராம்சம் பின்வருமாறு அமைந்திருந்தது: 'நீங்கள் அந்த வெள்ளை மலையினைப் பாருங்கள். அங்குள்ள வெள்ளை மாளிகையிலே வெள்ளையர்கள் சொகுசாக வாழ்கின்றார்கள். அவர்கள் உங்கள் இரத்தத்தினை உறிஞ்சுகின்றனர். நீங்கள் 9 மணித்தியாலங்கள் வேலை செய்ய வேண்டும். அதற்கு மேல் ஒரு நிமிடம் கூட வேலை செய்யத் தேவையில்லை. அவ்வாறு நீங்கள் வேலை செய்தால் தோட்டம் அதற்கு மேலதிக நேர கொடுப்பனவினை வழங்க வேண்டும். ஆனால் உங்களுக்கு தெரியும் நீங்கள் ஒவ்வொருவரும் ஒரு நாளைக்கு 12 மணித்தியாலம் வேலை செய்ய வேண்டும் என்ற விதியுள்ளது. உங்கள் மேலதிக நேர வேலைக்கு தோட்ட துரைமார் கொடுப்பனவு செய்வதில்லை.'¹⁶

தோழர்களே சுதந்திரமும் நீதியும் நிறத்தினால் தீர்மானிக்க கூடாது என நான் நம்புவதனால் உங்கள் பக்கத்தில் இருக்கின்றேன். என்னுடைய நண்பர்களே, நீங்கள் கறுப்பு நிறத்தோல் உடையவர்களாக இருந்தாலும் வெள்ளை இதயத்தினை கொண்டிருக்கின்றீர்கள். ஆனால் என்னுடைய

நாட்டவர்களோ வெள்ளை நிறத்தோலை கொண்டிருந்தாலும் கறுப்பு சூழ்ச்சிகள் நிறைந்த உள்ளத்தினை கொண்டுள்ளனர்.¹⁷

பிரெஸ்கெடில் தன அனுபவத்தினை கூறும் பொழுது எச்.டி. தோமஸ் என்ற பெரிய துரையினைப் பற்றி பின்வருமாறு கூறினார். “எச்.டி.தோமஸ் தன்னுடைய வேலையாட்களை கடுமையாக நடத்தினார். தொழிலாளர் களின் லயக்காம்பிராக்களுக்கு சென்று அவர்களை வேலைக்கு செல்லும் படி வற்புறுத்தினார். பல தொழிலாளர்கள் மலேரியா நோயினால் வருந்திய போதும் அவர்களை தேயிலை பறிக்கும்படி கூறினார். மேலும் அவர் தோட்ட பாடசாலைகளுக்குச் சென்று சிறுவர்களையும் தேயிலை பறிக்க செல்லும்படி கட்டாயப்படுத்தினர். அவர்கள் படிப்பதை விட தேயிலை பறிப்பதே நல்லது என்றார். எழுத வாசிக்க அவர்கள் படிப்பது பின்னர் அவர்களுக்கு அவர்களுடைய வாழ்நிலையைப் பற்றிய சிந்தனையினை தந்துவிடும்”¹⁸ மேற்கூறிய கூற்று அந்தக் காலகட்டத்திலே இருந்து சட்டங்களினால் முறையான பாதுகாப்பினை வழங்க முடியாமற் போனமையினை சுட்டிக்காட்டுகின்றது.

பெருந்தொகையான தொழிலாளர்களைக் கொண்டு ஆரம்பிக்கப் பட்ட பெருந்தோட்ட தொழில் துறையின் காரணமாகவும், உற்பத்தி உறவுகளிடையே ஏற்பட்ட முரண்பாடுகளின் காரணமாகவும் பல தொழில் சட்டங்கள் உருவாக்கப்பட்டன. இச்சட்டங்கள் அனைத்தும் உழைப்பாளிகளின் போராட்டங்களை மந்தப்படுத்தி அவர்களின் உழைப்புச் சுரண்டலுக்கே வழிவகுத்தன என மனித உரிமை ஆய்வாளர்களினால் விமர்சிக்கப்படுகின்றன. மனித உரிமைகள் மற்றும் சமூக வியல் அபிவிருத்தி நோக்கில் இச்சட்டங்களில் காணப்பட்ட விமர்சனத்துக்குரிய சில விடயங்களை இங்கு சுட்டிக்காட்ட விரும்புகின்றேன்.

1865ம் ஆண்டின் 11ஆம் இலக்க இந்திய தோட்ட தொழிலாளர் கட்டளைச்சட்டம், 1889 ம் ஆண்டின் 13ம் இலக்க தோட்ட தொழிலாளர்கள் (இந்திய) கட்டளைச்சட்டம், (இச்சட்டம் 1890இல் 7ஆம் இலக்க சட்டத் தாலும் 1909ம் ஆண்டின் 9ஆம் இலக்க, 1921ஆம் ஆண்டின் 43ம் இலக்க, 1955ஆம் ஆண்டின் 22ஆம் இலக்க சட்டங்களினாலும் திருத்தப் பட்டன. மேலும் 1921, 1932, 1941, 1943, 1945, 1978, ஆகிய ஆண்டுகளிலும் இச்சட்டத்திற்கு திருத்தங்கள் கொண்டுவரப்பட்டுள்ளன.) ஆகியன சில பிரதானமான தொழில் சட்டங்களாகும். 1889 ஓக்டோபர் மாதம்

31ம் திகதி நடைமுறைக்கு வந்த 1889 ம் ஆண்டின் 13 ம் இலக்க தோட்ட தொழிலாளர் (இந்திய) கட்டளைச் சட்டத்தின் முகப்புரையில் இலங்கை தோட்டங்களில் தொழில் புரியும் இந்திய தொழிலாளர்கள் தொடர்பான சட்டங்களை தொகுக்கும் சட்டம் எனக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளதுடன் அதன் பொருள்கோடல் பகுதியிலே 'labourer' என்ற பதம் தொழிலாளி, கங்காணி (பொதுவில் இந்திய கூலிகள்) 'துலுக்கன்' என்று அறியப்படும் முஸ்லீம்களையும் குறிக்கும் எனக் கூறப்பட்டுள்ளது.

இக்கால கட்டத்தில் தீர்க்கப்பட்ட வழக்குகளிலே நீதியரசர்களும் 'கூலிகள்' என்ற பதத்தினையே பாவித்துள்ளனர். உதாரணமாக *Scovell v. Mootammah* (9 NLR, Page - 83), *Solamalay v Vaitilingham* (16 NLR - Page 353) *Jacob v Velaian Kangani* (INLR, Page - 42), *Saunders v Sinnah Kangani*, *Price v Suppan* (15 NLR - Page 283) போன்ற வழக்குகளிலே இவ்வழக்கின் தீர்ப்பினை எழுதிய உயர் நீதிமன்ற நீதியரசர்கள் 'இந்தியன் கூலிகள்' என்றே தொழிலாளர் களை குறிப்பிடுகின்றனர்.

Labourer, workmen, employee, servant போன்ற வார்த்தைப் பிரயோகங்கள் அக்காலத்தில் நடைமுறையில் இருந்த போதும் "cooly" என குறிப்பிட்ட மக்கள் கூட்டத்தினை சுட்டிக் காட்டியிருப்பது அக்காலத்தில் இம்மக்களின் மீதான அப்போதைய சமூக கணிப்பீட்டினைக் காட்டுகின்றது. 'கூலிகள்' என்ற நிலையில் இருந்து 'பிரஜைகள்' என்ற நிலையினை நோக்கி இந்த சமூகம் முன்னேறுவதற்கு சில நூற்றாண்டுகள் கடக்க வேண்டியிருந்தது.

இந்த மாற்றத்தினை *Angamuthu v The Superintendent of Tangakele Estete* (58 NLR Page 190) என்ற வழக்கில் அவதானிக்க முடிகின்றது. 1956 ஆம் ஆண்டு நீதியரசர் T.S. Fernando தன்னுடைய வழக்கு தீர்ப்பிலே 'கூலிகள்' என்ற வார்த்தைக்கு பதிலாக L. Abourer என்ற பதத்தினையே பாவித்துள்ளதை அவதானிக்க முடிகின்றனர்.

1865ஆம் ஆண்டின் 11ம் இலக்க தோட்டதொழிலாளர் (இந்திய) சட்டத்தின் பிரிவு 21இன் படி தோட்ட நிர்வாகத்திடம் விடுமுறை பெறாது அல்லது நியாயமான காரணமின்றி தொழிலாளி ஒருவர் தோட்டத்தை விட்டு வெளியேறினால் அது தண்டிக்கப்படக்கூடிய குற்றமொன்றாகும்.

மேலே கூறப்பட்ட *Scovell v Mootammah* வழக்கில் பெண் தொழிலாளி ஒருவர் தோட்ட நிர்வாகத்திடம் அனுமதி பெறாமல் தோட்டத்தை விட்டு வெளியேறியமையால் அவருக்கு சிறைத்தண்டனை வழங்கப்பட்டது.

இவ்வழக்கு அட்டன் நீதிமன்றத்தில் விசாரிக்கப்பட்டதுடன் இப்பெண் தொழிலாளி கொட்டகலை Derryclare தோட்டத்தைச் சேர்ந்தவர் எனக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. அக்கால கட்டத்தில் இவ்வாறான ஏராளமான வழக்குகள் பதிவு செய்யப்பட்டதுடன் பல தொழிலாளிகள் இவ்வாறான பிரச்சனைகளுக்கும், தண்டனைகளுக்கும் முகங் கொடுத்தனர். இவ் விடயம் தொடர்பிலே அறிக்கையிடப்படாத பல வழக்குகளின் விபரங்கள் திரட்டப்படவேண்டும். இன்றைய தொழிலாளர் உரிமை தொடர்பிலான சர்வதேச மனித உரிமை பிரகடனங்களின் அடிப்படையில் நோக்கும் போது மேற்கூறிய சட்டத்தின் தாக்கத்தினை தெளிவாக அளவிட முடியும்.

இச்சட்டங்களில் காணப்பட்ட இன்னுமொரு விமர்சனத்துக்குரிய அம்சத்தினை இவ்விடயத்தில் குறிப்பிடுவது பொருத்தமானதாகும். தொழிலாளி ஒருவரின் சேவை நிர்வாகத்தினால் முடிவுறுத்தப்படின் அவர் அந்த தோட்டத்தினை விட்டு வெளியேற வேண்டும். அவ்வாறு வெளியேறாத சந்தர்ப்பத்திலே அச்செயல் குற்றமுறையான அத்து மீறல் எனக் கருதப்பட்டு அத்தொழிலாளி தண்டிக்கப்பட்டுள்ளார். இவ்வாறான அடிப்படையிலேயே தொழிற்சங்க நடவடிக்கைகளுக்காக தொழிற் சங்கவாதிகள் தோட்டங்களுக்கு செல்வது தடை செய்யப்பட்டிருந்தது. இச்சட்டங்களை எதிர்த்து தொழிற்சங்கவாதிகள் போராடியமை மற்றும் அவர்கள் மீதான வழக்கு நடவடிக்கைகளின் தொடர்பில் தகவல்கள் அறியக்கிடக்கின்றன.

Marimuthu v Wright (NLR page 253) என்ற வழக்கில் அரசியல் நிறுவன ஸ்தாபனம் ஒன்றினால் பிரகடனப்படுத்தப்பட்ட வேலை நிறுத்த போராட்டமொன்றில் பங்கு பற்றிய தொழிலாளி ஒருவரின் சேவைகள் தோட்ட நிர்வாகத்தினால் முடிவுறுத்தப்பட்டது. அதன் பின்னர் அவர் தோட்டத்தை விட்டு வெளியேறும்படி அறிவிக்கப்பட்டார். அதனை மீறி அவர் தோட்டத்தில் இருந்ததனால் 'குற்றமுறையான அத்துமீறல்' புரிந்தார் என்ற அடிப்படையில் 5 கிழமை கடுழியச் சிறைத் தண்டனையும் 50 ரூபா அபராதமும் விதிக்கப்பட்டது. இதே போல் மேலே கூறப்பட்ட Angamuthu v the Superintendent of Tangakele Estate என்ற வழக்கிலே தோட்ட வேலை முடிவுறுத்தப்பட்டதன் பின்னர் தோட்டத்திலே தங்கியிருந்தார் என்ற வகையிலே குறிப்பிட்ட தொழிலாளிக்கு 6 வார கடுழிய சிறைத் தண்டனை வழங்கப்பட்டது.

இன்றைய தொழில் சட்டத்தினதும் தொழிலாளர்களினதும் உரிமைகள் தொடர்பான கருத்து ஏற்புகளினதும் அடிப்படையில் நோக்கும் போது மேற்கூறிய சட்டத்தின் செயற்பாடு இலங்கை சட்டமுறையில் ஏற்படுத்தியுள்ள தாக்கத்தினை அவதானிக்க முடியும்.

தோட்ட தொழிலாளி ஒருவரின் சேவை தோட்ட நிர்வாகத்தினால் முடிவுறுத்தப்படும் பொழுது அவருடைய வாழ்க்கைத்துணையின் சேவையினையும் தோட்ட நிர்வாகம் முடிவுறுத்த முடியும் என மேற் கூறிய சட்டப்பிரிவுகளிலும், உயர் நீதிமன்ற தீர்ப்புகளிலும் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன. The Ceylon Workers Congress v The Superintendent of Gonakelle Estate (73 NLR page 494) The Superintendent of Oakwell Estate Haldamulla v Lanka Estate Workers Union, The Superintendent of Walapane Estate v Walapane Sri Lanka Wathukamkaru Sangamaya ஆகிய வழக்குகளிலே வாழ்க்கைத்துணையின் சேவையினை முடிவுறுத்துவது சட்டரீதியானது எனத் தீர்க்கப்பட்டுள்ளது. எனினும் The Ceylon Workers Congress v The Superintendent of Kalabokka என்ற வழக்கிலே வாழ்க்கைத்துணையின் சேவையினையும் முடிவுறுத்துவது சட்ட முரணானது எனத் தீர்க்கப்பட்ட போதும் பின் வந்த வழக்குகளிலே இத்தீர்ப்பு பின்பற்றப்படவில்லை. இச்சட்டங்கள் இன்று வரையும் நடைமுறையில் இருந்து வருகின்றன என்பதுடன் அவை மாற்றப்பட்டு தேசிய ரீதியில் உருவாக்கப்படும் தொழில் சட்டங்களுக்குள் பெருந்தோட்டதொழில் துறையும் உள்ளடக்கப்படல் வேண்டும் என சட்ட ஆய்வாளர்கள் வலியுறுத்துகின்றனர்.

1927 ம் ஆண்டு 27ஆம் இலக்க சட்டத்தினால் உருவாக்கப்பட்ட Minimum Wages Ordinance தொழிலாளர்களின் பொருளாதார அபிவிருத்தி தொடர்பிலே பிரதானமான சட்டமாக கருதப்படுகின்றது. சம்பள சபை ஒன்றினால் தொழில் துறைகளுக்கான ஆக குறைந்த சம்பளம் தீர்மானிக்கப்படுகின்றது. அந்தந்த காலங்களிலே நிலவுகின்ற சமூக, பொருளாதார, அரசியல் நிலைமைகளுக்கு ஏற்றவகையிலே தொழிலாளர்களின் சம்பளம் தீர்மானிக்கப்படின் ஒரு நாட்டின் அபிவிருத்திக்கெதிரான பல சவால் களை வெற்றி கொள்ளக்கூடிய வாய்ப்பும் சமூக அபிவிருத்தியும் ஏற்படுகின்றன. தொழிலாளர்களின் சம்பள நிர்ணயம் தொடர்பிலே கையாளப்படுகின்ற அளவு கோல்கள் தொடர்பிலே வாதபிரதிவாதங்கள் காணப்படுகின்றன. 1980 கள் வரை ஆண், பெண் என்ற சமபாகுபாடு

காணப்பட்டது. பெண்ணூரிமை நோக்கில் பெண்களின் மீதான உழைப்பு சுரண்டலாக இவ்விடயம் அடையாளம் காணப்படுகின்றது.

பெருந்தோட்ட தொழில் துறையில் நிலவிய துண்டு முறை ஒப்பந்தக் கூலி முறை நவீன அடிமைமுறையாக அடையாளம் காணப்பட்டது. ஆய்வாளர் திரு. வ. செல்வராஜா இந்நிலையினை பின்வருமாறு விபரிக்கின்றார். 'அடிமை முறை வாழ்நாள் முழுவதும் அடிமைத்துவம் காணப்பட்ட ஒப்பந்தக் கூலி முறை குறிப்பிட்ட காலத்திற்கு அதாவது ஒப்பந்த காலத்திற்கு மட்டுமே வரையறுக்கப்பட்டிருந்தது. எனினும் இந்திய வம்சாவளி தோட்டத் தொழிலாளர்கள் தலைமுறை தலைமுறையாக கடனாளிகளாகவே இருந்தமையால் ஒப்பந்தம் என்பதும் கால வரையறையற்றதாகவும் இருந்தது. எனவேதான் இனங்காணத்தக்கதாக அமைகிறது.'

தொழிலாளர்களுக்கு கங்காணியினால் தோட்டத் துறைமार्களினால் கடனாக வழங்கப்பட்ட தொகை முழுமையாக செலுத்தப்படும்வரை தொழிலாளி தோட்டத்தை விட்டு வெளியேற முடியாது. தொழில் உறவினை முடிவுறுத்திக் கொள்ள முடியாது. இந்நிலையில் 1921ஆம் ஆண்டின் 43ம் இலக்க கட்டளைச் சட்டத்தின் மூலம் 'துண்டுமுறை' ஒழிக்கப்பட்டது. இச்சட்டம் இத்தொழிலாளர்களின் சமூக வாழ்விலே அப்பொழுதிலிருந்த வெளிப்படையான அடிமை முறையினை தளர்த்தியது என்ற வகையிலே முக்கியமானதாக கருதப்படுகின்றது.

அரசியல் அமைப்பு சட்டங்களும் சமூக உருவாக்கமும்

1931ஆம் ஆண்டு டொனமூர் அரசியலமைப்பின் மூலம் வழங்கப்பட்ட சர்வஜனவாக்குரிமை இலங்கையில் பொது ஜனங்கள் தொடர்பிலே பல்வேறு விதமான சட்டங்கள் தோன்றுவதற்கும் அரசியல் சமூக வாழ்விலே மாற்றங்கள் ஏற்படுவதற்கும் காரணமாகியுள்ளது. இந்தச் சட்டத்தினால் ஏற்பட்ட அரசியல் மாற்றங்கள் முக்கியமானவை.

இலங்கையில் பிரஜாஉரிமைச்சட்டங்கள் சமூக அசைவியக்கத்திலே மிகப்பெரிய தாக்கத்தினை ஏற்படுத்தியுள்ளது. 1948 ம் ஆண்டின் 18ஆம் இலக்க பிரஜா உரிமைகள் சட்டம், 1949ஆம் ஆண்டின் 3ஆம் இலக்க இந்திய பாகிஸ்தானிய வதிவிட (பிரஜா உரிமை) சட்டம் என்பன பிரதானமானவை.

பிரஜா உரிமைசட்டம் 1950, 1955, 1987, 1988, 1993, 2003 ஆகிய ஆண்டுகளில் பலவிதமான திருத்தங்களுக்கு உட்படுத்தப்பட்டது. 1948 ஆம் ஆண்டு ஆரம்பிக்கப்பட்ட பிரஜா உரிமை பிரச்சினை 2003ஆம் ஆண்டின் 16 ம் இலக்கச் சட்டத்தினால் பெருமளவில் தீர்க்கப்படும் வரை காலத்திற்கு காலம் இச்சட்டம் பல்வேறு அரசியல் காரணங்களின் அடிப்படையிலே திருத்தப்பட்டது. பிரஜா உரிமைச் சட்டத்தினால் ஏற்பட்ட பாதிப்புகள் தொடர்பிலே முன்வைக்கப்பட்ட ஒட்டுமொத்தமான கருத்துக்களை தொகுத்து பின்வரும் விடயங்கள் பிரதானப்படுத்தப்பட்டுள்ளன.:

1. அரை நூற்றாண்டுக்கு மேலாக மலையக மக்கள் அரசியல் அநாதைகளாக்கப்பட்டனர்.
2. பலம் பொருந்திய தொழிலாளவர்க்கத்தின் ஒரு பகுதியினர் பலமிழக்க செய்யப்பட்டனர்.
3. கல்வி, தொழில் வாய்ப்புகளை இழந்தனர்.
4. குறைந்த கூலிக்கு உழைக்கும் பட்டாளமாக மாற்றப்பட்டனர்.
5. அரசியல், சமூக, பொருளாதார வாழ்வில் பல நூற்றாண்டுகள் பின்னோக்கிச் சென்று விட்டனர்.
6. தேசிய அரசியலில் பங்குபற்றுவதில் இருந்து தவிர்க்கப்பட்டனர். அரசியலில் வலுவழிந்த அணியினராக மாற்றப்பட்டனர்.

இன்றைய நிலையில் மனித உரிமைகளுக்கும் 1978 ஆம் ஆண்டின் அரசியலமைப்புக்கும் முரணான பழைய தொழில் சட்டங்கள் பல இன்னும் நடைமுறையில் காணப்படுகின்றன. 1978ஆம் ஆண்டின் அரசியல் அமைப்பின் உறுப்புரை 16 ஆனது இந்த அரசியலமைப்பு நடைமுறைக்கு வருவதற்கு முன்னர் நடைமுறையிலிருந்த சட்டவிதிகள், அவை அடிப்படை உரிமைகள் அத்தியாயத்தில் கூறப்பட்டவற்றிற்கு முரணாக இருப்பினும் அமுலில் இருக்க முடியும் என ஏற்பாடு செய்வதனால் இந்த சட்டங்களின் இருப்பு கேள்விக்கு உட்படுத்தப்படவில்லை. மேலும் இலங்கையில் ஒருவிடயம் சட்டமாக்கப்பட்டதன் பின்னர் அதன் பெறுமதியினை கேள்விக்கு உட்படுத்தி செயலற்றதாக்கக் கூடிய சட்ட நிலைமைகள் காணப்படவில்லை.

இந்த வகையில் 1978ஆம் ஆண்டின் அரசியல் அமைப்பு நடைமுறைக்கு வருவதற்கு முன்னர் இருந்த சட்டங்களை கேள்விக்கு உட்படுத்தமுடியாது. சட்டமொன்று நடைமுறைக்குவந்ததன் பின்னர் அதனால் ஏற்படக்கூடிய நடைமுறைத் தாக்கங்களுக்கு ஏற்றவகையிலே அச்சட்டத்தின் பெறுமதியினை நிர்ணயம் செய்யக்கூடிய நிலைமை எதிர்காலத்தில் ஏற்படுத்தப்படல் வேண்டும். இந்திய சட்டமுறையினை பொறுத்தவரையிலே ஒரு விடயம் சட்டமாக்கப்பட்ட பின்னரும் கூட அரசியலமைப்புக்கு முரணானது என்ற வகையில் செல்லுபடியற்றதாக்கப்படலாம். அமெரிக்கா விலும் நீதியான நடைமுறை (Due Process) என்ற சட்ட அடிப்படையில் இந்நடவடிக்கையினை மேற்கொள்கின்றனர்.

அமெரிக்க மெய்யியல்வாதிகள் புத்தகங்களில் இருக்கும் சட்டத்தினை விட அவை நடைமுறைப்படுத்தப்படும் விதத்தினைப் பற்றி ஆய்வு செய்கின்றனர். இந்த வகையில் பிரித்தானிய சட்டமரபுகளுக்கு அமைய இந்த நாட்டில் அறிமுகம் செய்யப்பட்ட சட்டங்கள் நீதிமன்ற முறைகள் என்பன இந்நாட்டின் சாதாரணமக்களைப் பொறுத்தவரையில் சில நடைமுறைச் சிக்கல்களை தோற்றுவித்துள்ளன. உதாரணமாக கிராமிய சூழ்நிலையில் அங்குள்ள மரபுகளுக்கு பழக்கப்பட்ட நபர் ஒருவர் நீதிமன்றத்துக்கு வந்து சாட்சியமளிக்கும், போது அங்குள்ள அமைப்பு முறையின் காரணமாக உதாரணமாக நீதிபதி, சட்டத்தரணி, பொலிசார் சிறைச்சாலை அதிகாரிகள் ஏனைய அரசாங்க உத்தியோகத்தர்கள் பலதரப்பட்ட மக்கள் முன்னிலையில் பொலிசார் மற்றும் சட்டத்தரணிகள் ஆகியோர் கேட்கின்ற கேள்விகளுக்கு பதிலளிக்கும் போது அவருடைய கல்வி, பொருளாதார மற்றும் சமூக நிலைமை என்பவற்றின் காரணமாக பல சந்தர்ப்பங்களில் தடுமாற்றமான நிலைமைக்கு உள்ளாகின்றார். இந்நிலை அவருடைய உரிமைக் கோரிக்கை தொடர்பிலே மட்டும் அன்றி அவரைப் போன்ற சாதாரண மக்கள் நீதிமன்றத்திற்கு வந்து தமது உரிமை கோரிக்கைகளை முன் வைத்துநிவாரணம் கோருவதில் பாதிப்பினை ஏற்படுத்துகின்றது. இந்நிலை மாற்றப்படல்வேண்டும்.

இன்று நடைமுறையில் உள்ள தொழில் சட்டநியதிகளின் படி வேலையாளர் ஒருவரின் சேவை முடிவுறுத்தப்பட்டால் அவர் தான் வேலை முடிவுறுத்தப்படும் போது இறுதியாக வேலை செய்த இடத்தில் உள்ள தொழில் நீதிமன்றத்திலே வழக்கினை தொடர வேண்டும். ஆரம்ப

காலத்தில் தொழில் நியாயசபைகளுக்கு அகில இலங்கை நியாயாதிக்கம் காணப்பட்டது. தற்போதைய சட்டநிலைமை தொழிலாளர்களுக்கு பாதிப்பினை ஏற்படுத்தியுள்ளது. இன்று இலங்கையின் பல இடங்களிலிருந்தும் பலர் கொழும்பில் தொழில் புரிகின்றனர். அம்பாந்தோட்டையில் அல்லது பதுளையில் உள்ள வேலையாளின் சேவை கொழும்பில் முடிவுறுத்தப்பட்டால் அவர் கொழும்பிலேயே வழக்கு தொடர்ந்து சட்டத்தரணியினை அமர்த்தி ஒவ்வொரு தவணையும் வழக்கிற்கு சமூகமளித்து தொழில் அற்ற நிலையில் தன்னுடைய வழக்கிற்கு சமூகமளித்து தொழில் அற்ற நிலையில் தன்னுடைய கிராமிய சூழலுக்கு அப்பால் தொழில் நீதிமன்றில் வழக்கின் இறுதிவரை போராடுவது என்பது நடைமுறை சாத்தியமற்றது. இந்நிலையிலே பல சந்தர்ப்பங்களில் பல வேலையாட்கள் தொழில் தருனரின் நிபந்தனைகளுக்கு கட்டுப்பட்டு அல்லது சரணடைந்து செல்ல வேண்டிய நிலைமை தோன்றுகின்றது. இது தொழில் சட்டத்தில் இருக்கக் கூடிய 'ஒப்புரவு' நீதி முறை கோட்பாடுகளுக்கு முரணாக அமைகின்றது.

சட்டவிரோதமான மதுபான விற்பனை, இரத்தினக்கல் அகழ்வு போன்ற விடயங்களில் சில முக்கியமான விடயங்கள் நீதிமன்றங்களின் கவனத்திற்கு கொண்டுவரப்பட்டுள்ளன. பொருளாதார ரீதியில் வசதி படைத்த சிலர் மேற்கூறிய சட்டவிரோத செயலில் ஈடுபடுவதுடன் பல சந்தர்ப்பங்களிலே வழக்குகள் பதிவு செய்யப்படும் பொழுது சில அதிகாரிகளின் அனுசரணையுடன் சாதாரண நபருக்கு நாட் சம்பளத்தினை வழங்கி அவரது பெயரில் வழக்கை பதிவு செய்வதுடன், அக்குறிப்பிட்ட நபர் குற்றத்தை ஏற்றுக்கொண்டதன் பின்னர் தண்டப்பணத்தை செலுத்தி அவரை வெளியில் கொணர்வதாகவும் கூறப்படுகின்றது. இந்நிலையில் குற்றவாளி யாக்கப்பட்ட தண்டம் விதிக்கப்பட்டவரின் பிள்ளைகள் எதிர்காலத்திலே உயர் தொழில்களுக்கு விண்ணப்பிக்கும் பொழுது தந்தை நீதிமன்றில் குற்றச் செயலுக்காக தண்டம் விதிக்கப்பட்டவர் என்ற விடயம் தாக்கம் செலுத்துகின்றது. இவ்விடயமானது சமூகமொன்றில் வளர்ச்சி மற்றும் குற்றம் செய்தவரே தண்டிக்கப்படல் வேண்டும் என்ற குற்றவியல் தத்துவ கோட்பாடு என்பவற்றிற்கு முரணாக காணப்படுகின்றது.

இன்றைய சூழலிலே சட்டவிரோதமான மதுபான உற்பத்தி மற்றும் விற்பனை என்பனவற்றில் பெண்கள் அதிகம் ஈடுபடுவதனை அவதானிக்க முடிகின்றது. மூதூர் பிரதேசத்தில் பதிவு செய்யப்பட்ட 98 வீதமான

வழக்குகளில் பெண்களே எதிராளிகளாக காணப்படுகின்றனர். வறுமை விதவைகளாக்கப்பட்டமை தொழில் வாய்ப்புக்களின்மை என்பன சட்டத்தரணிகளால் காரணங்களாக கூறப்படுகின்றன. இவ்விடயத்தில் பின்வரும் கருத்து நடைமுறை பயன்மிக்கதாக காணப்படுகின்றது. 'சரியான முறையில் புரிந்து கொள்ளப்பட்டால் நலன்களே எல்லா ஒழுக்க நெறிகளுக்கும் இலட்சியம் என்பதால், மனிதனின் தனிப்பட்ட நலன் மனித குடும்பத்தின் நலனோடு பொருந்துமாறு செய்ய வேண்டும்.... குற்றங்களுக்காக தனி மனிதனை தண்டிக்க கூடாது. குற்றங்களின் சமூக விரோத பிறப்பிடங்கள் அழிக்கப்படல் வேண்டும். ஒவ்வொரு மனிதனுக்கும் அவனுடைய உயிராற்றலின் இன்றியமையாத வெளிப்பாட்டிற்கு சமூக வாய்ப்பு கொடுக்கப்பட வேண்டும். மனிதன் புறச்சூழலினால் உருவாக்கப்படுகின்றான் என்றால் அந்த புறச்சூழல் மனித பண்புடைய தாக்கப்படல் வேண்டும்.'²⁰ எனவேதான் ரஷ்யாவில் நடைபெறும் குற்றவியல் வழக்கு விசாரணைகளின் போது மக்கள் மதிப்பீட்டாளர்கள் முக்கிய பங்கினை வகிக்கின்றார்கள்.

முடிவுரை

இதுவரை அவதானிக்கப்பட்ட விடயங்களின் படி நோக்குகின்ற போது சமூக அசைவியக்கத்தினை தடுக்கின்ற சட்டங்கள் இருந்துள்ளதனை ஆய்வாளர்கள் சுட்டிக்காட்டியுள்ளனர். இவ்வாறான சட்டங்கள் பிற்காலத்தில் விமர்சிக்கப்படுகின்றன. எனினும் அவ்வாறான சட்டங்களினால் பின்னோக்கி இழுத்து செல்லப்பட்ட மக்களின் சமூக வாழ்க்கைக்கு சமகாலத்தில் வழங்கப்படும் நிவாரணம் என்ன அல்லது இவ்வாறான சட்ட செயற்பாடுகளினால் பாதிக்கப்படுகின்ற மக்களுக்கு எதிர்காலம் வழங்கப் போகும் சட்ட நிவாரணம் என்ன, என்பதற்கு விடை தேடுதல் சமூகபயன் மிக்க விடயமாகும்.

உயர் நீதிமன்றங்களிலே தொடரப்படும் அடிப்படை மனித உரிமைகள் மீறல்கள் தொடர்பிலான வழக்குகளை அவதானிக்கும் போது அதிலே இந்நாட்டின் சாதாரண ஏழை தொழிலாளர் விவசாயிகளினால் தொடரப்படும் வழக்குகளின் எண்ணிக்கை மிகவும் குறைவாகவே காணப்படுகின்றது. சாதாரண மக்களின் உரிமைகள் அவ்வளவில் மீறப்படவில்லை என்பதாக இதனைக் கொள்ளக்கூடாது. அவர்கள் சுதந்திரமாகவும் தைரியமாகவும்

நீதிமன்றங்களுக்கு வருவதனை தடுக்கும் சமூக, பொருளாதார அரசியல் காரணிகள் ஆழமாக ஆய்வு செய்யப்படல் வேண்டும்.

இறுதியாய்வுகளில் சமூக அசைவியக்கத்தில் சட்டங்களின் தாக்கம் மிக பலமானது. இவ்விடயத்தில் பின்வரும் கருத்தினை முடிவுரையாக இவ்விடத்தில் குறிப்பிட விரும்புகின்றேன்.

‘..... தனிநபர்களுடைய நலன்களை காட்டிலும் சமுதாயத்தின் நலன்களே தலைமையானவை. அவை இரண்டும் நியாயமான, இணக்கமான உறவுக்குள் கொண்டுவரப்பட வேண்டும். முன்னேற்றம் கடந்த காலவிதியாக இருந்ததை போல எதிர்காலத்தின் விதியாகவும் இருக்க வேண்டுமென்றால், வெறும் செல்வத்தை தேடும் வாழ்க்கை மனித குலத்தின் முடிவான தலைவிதி அல்ல. நாகரிகத்தின் தொடக்கத்துக்குப் பிறகு கழித்திருக்கின்ற காலம் மனிதன் இதுவரை வாழ்ந்திருக்கின்ற காலத்தில் ஒரு சிறு துளியே ஆகும். அது இனி வரப்போகின்ற யுகங்களின் ஒரு துளியும் ஆகும். சமுதாயம் தகர்ந்து மறைதல் செல்வத்தை முடிவான நோக்கமாக கொண்டிருக்கும் வாழ்க்கையின் முடிவு நிலையாகி விடுமென்று தோன்றுகின்றது. ஏனெனில் அப்படிப்பட்ட வாழ்வு தனக்குள் சுய அழிவுக்குரிய அம்சங்களை கொண்டிருக்கின்றது. நிர்வாகத்தில் ஜனநாயகம், சமுதாயத்தில் சகோதரத்துவம், உரிமைகளில் சமத்துவம், எல்லோருக்கும் கல்வி ஆகியவை வரப்போகின்ற முன்னிலும் உயர்வாக சமூகக் கட்டத்தை நோக்கியே முன்னேறிக் கொண்டிருக்கின்றன.’²¹ (மார்க்ஸ்)

அடிக்குறிப்புகள்

1. 1948ஆம் ஆண்டின் ஐக்கிய நாடுகள் சபையினால் பிரகடனப்படுத்தப்பட்ட அனைத்துலக மனித உரிமைகள் பிரகடனம்.
2. J. Bentham, Of Laws in General, H.L.A Hart – Athlone press – 1970, J.Austin – The Province of Jurisprudence Determined – Weidenfeld and Nicolson 1955.
3. Prof – Hilare McCoubrey and Dr.Nigel, D. White ‘Jurisprudence’ Black stone Press Limited Second Edition 1993 Page – 77, 79, 81.
4. Christopher Roederr & Darrel Moellendorf ‘Jurisprudence’ JUTA Company Ltd 2004, p -25
5. Ibid at Page 26

6. Ibid Page 300
7. Ibid 304
8. Ibid page 138 and see Supra note 3 at page 113.
9. Supra Note 3 page 113.
10. Supra Note 4 page 246
11. Ibid 186
12. எங்கெங்கும் அந்நியமாக்கப்பட்டவர்கள்
13. S.Nadesan 'A History of The Upcountry Tamil People' Nandalala publishers Note.
14. Wesley S.Muthiah and Sydney Wanasinghe 'The Bracegirdle Affair' A young Social-ist Publications, Colombo - 1997 Page 1998.
15. Ibid 454
16. Ibid 524
17. Ibid 289
18. Ibid page 1
19. வ.செல்வராஜா 'மலையக மக்களும் புத்தி ஜீவிகளும் - ஒரு மீன் நோக்கு' இர. சிவலிங்கம் ஞாபகார்த்த குழு 2004 பக்கம் 4.
20. மார்க்ஸ், ஏங்கெல்ஸ், லெனின் - 'கம்யூனிஸ் சமூகம்' முன்னேற்றப்பதிப்பகம் - மொஸ்கோ, பக்கம் - 10.
21. ஏங்கெல்ஸ்: குடும்பம், தனிச்சொத்து அரசு ஆகியவற்றின் தோற்றம், முன்னேற்ற பதிப்பகம், மொஸ்கோ - 290.

உள்ளூராட்சி அதிகார சபைகளும் பெருந்தோட்ட மக்களும்

ஒரு கோட்பாடு ரீதியான விமர்சன நோக்கு

திரு. இரா. ரமேஷ்

விரிவுரையாளர், அரசறிவியல் துறை

பேராதனைப் பல்கலைக்கழகம்

1. இலங்கையில் பெருந்தோட்ட தமிழர்களின் சமூக, பொருளாதார, அரசியல் பின்னணி: ஓர் அறிமுகம்

1815 ஆம் ஆண்டு பிரித்தானியர் முழு நாட்டினையும் தமது கட்டுப்பாட்டுக்குள் கொண்டு வந்த அதேவேளை, நாட்டில் புதியதொரு சமூகத்தின் குடிவரவும் ஏற்படலாயிற்று. அதாவது பிரித்தானியர் மலைநாட்டுப் பகுதியில் பெருந்தோட்டப் பயிர்செய்கையை ஆரம்பித்ததுடன் அதில் தொழில் செய்வதற்காக தென்னிந்தியாவில் இருந்து பெருந்தோட்ட தொழிலாளர்களையும் கொண்டு வந்தனர். ஆரம்பகாலத்தில் பருவகால தொழிலாளர்களாகவே இவர்கள் இலங்கைக்கு வந்தனர். ஆயினும் 1860ஆம் ஆண்டாகும் போது இந்நாட்டின் மலையகப் பகுதிகளில் நிரந்தரமாகவே வசிக்கலானார்கள். இவர்களை இந்திய வம்சாவளித் தமிழர்கள் எனவும், மலையகத் தமிழர்கள் எனவும், பெருந்தோட்ட தமிழர்கள் எனவும் அழைக்கும் வழக்கம் காணப்படுகின்றது. ஆயினும் இந்த வகையில் பெருந்தோட்ட மக்கள் என்ற பதமே பயன்படுத்தப்படுகின்றது. காரணம் உள்ளூராட்சி அதிகார சபைகளின் சேவை வழங்கலில் பெருந்தோட்டத்துறை புறக்கணிக்கப்பட்டிருப்பதாகும்.

மலையக மக்கள் நாட்டின் சுதேச மக்களில் இருந்து பிரித்து வைக்கப்பட்டதுடன், அரை அடிமைகளாகவும் நடத்தப்பட்டனர். குறிப்பாக, தோட்டங்களை விட்டு வெளியில் செல்ல முடியாதவாறு தடுத்துவைக்கப்பட்டனர். இதனால் நாட்டின் சுதேச மக்களுடன் இணையும் வாய்ப்பு தவிர்க்கப்பட்டது. அத்துடன், இம்மக்களின் மனித உரிமைகள் முற்றாக

அலட்சியம் செய்யப்பட்டதுடன், சுதேச மக்கள் அனுபவித்த அடிப்படை மனித உரிமைகளும், வசதியான வாழ்க்கையும் இவர்களுக்குக் கிட்டவில்லை. உண்மையில் முதலில் பெருந்தோட்ட மக்களின் சமூக, பொருளாதார, அரசியல் நிலைகுறித்து விளங்கிக்கொள்வதன் மூலமே இலங்கையில் அதிகாரப்பன்முகப்படுத்தலின் உண்மையான பெறுபேறு, பெருந்தோட்ட மக்களின் மனித உரிமை, உள்ளூராட்சி அமைப்புகளின், பொது நிர்வாக சேவைகள் இன்மையால் ஏற்பட்டுள்ள பாதகமான தாக்கம் ஆகியவற்றை விளங்கிக் கொள்ள முடியும். இவ்வத்தியாயமானது சுதந்திரம் பெற்றக் காலத்திலிருந்து தொடர்ந்து பதவிக்கு வந்த அரசாங்கங்கள் பெருந்தோட்டத்துறைக்கு உள்ளூராட்சி அதிகார சபைகளின் சேவை வழங்கலை புறக்கணித்தமை மற்றும் பாரபட்சமான கொள்கைகள், சட்டங்கள் இம்மக்களின் சமூக, பொருளாதார, அரசியல் அபிவிருத்தியில் எவ்வாறான தாக்கத்தினை, குறைவிருத்தியை ஏற்படுத்தியுள்ளது என்பதனை விளக்க முனைகிறது. உண்மையில் மக்களுடன் மிக அண்மித்த வகையில் சேவைகளை வழங்கும் உள்ளூராட்சி அமைப்புகள் பெருந்தோட்டங்களை உள்வாங்காமையானது வரலாற்று ரீதியான பாகுபாடாகவும் திட்டமிடப்பட்ட அந்நியமயப்படுத்தலாகவும் (Alienation) கருத முடியும்.

சமூக, கலாசார ரீதியாக, பெருந்தோட்ட மக்கள் உள்ளூர் மக்களுடன் (சிங்களவர், இலங்கைத் தமிழர்) இரண்டறக் கலக்காது தமக்கேயுரிய மொழி, சமயம், பண்பாடு, கலாசாரம் என்பவற்றைப் பாதுகாத்து வந்தனர். அத்துடன் தொடர்ந்தும் இந்தியர்களுடன் தொடர்பு கொண்டிருந்தமையால் அவர்கள் இந்நாட்டின் குடிகளாகக் கருதப்படவில்லை. இந்தியாவிலிருந்து குடிப்பெயர்ந்தவர்களில் சுமார் 80 சதவீதமானோர் தேயிலை, கோப்பி, இறப்பர் ஆகிய பெருந்தோட்டங்களில் தொழில் செய்வதற்காகவே இலங்கை வந்தனர். 20 சதவீதமானோர் பெருந்தோட்டத்துறை சார்ந்த நகர்ப்புறங்களில் வர்த்தக தொழில்களிலும், வேறு தொழில்களிலும் ஈடுபட்டு வந்தனர். பெருந்தோட்ட மக்களுக்கு அரசாங்கத் தொழிலோ அல்லது ஏனைய உயர் பதவிகளோ வழங்கப்படவில்லை. காரணம் அந்நிய நாட்டவர்கள் என்பதனாலாகும்.

ஆரம்பத்தில் பெருந்தோட்ட மக்கள் ஒரு தொழிலாளர் சமூகமாகவே கருதப்பட்டனர். ஆயினும் 20ஆம் நூற்றாண்டின் இறுதிக்காற் பகுதியில் இச்சமூகத்தில் ஏற்பட்ட கல்வி மற்றும் அரசியல் ரீதியான சமூக மேலெழுச்சி

யின் விளைவாக இச்சமூகத்திலும், அதன் கட்டமைப்பிலும் மாற்றங்கள் ஏற்படலாயின. அந்தவகையில் இன்று மலையகத் தமிழ் மக்கள் மத்தியில் ஐந்து வகையான சமூக வகுப்பினரைக் கண்டுகொள்ள முடியும். அவை வருமாறு:

1. இன்னும் பெருந்தோட்டங்களில் வாழ்பவர்கள்.
2. கல்வி மேம்பாட்டின் ஊடாக தோட்டத் தொழில்சார் கட்டமைப்பில் இருந்து விடுபட்டு அரசாங்கத் தொழில், சுயதொழில், நகர மற்றும் கிராமியத் துறை சார்ந்த தொழில்களில் ஈடுபட்டுள்ள கீழ் மட்ட நடுத்தரச் சமூகம்.
3. மலையக மாவட்டங்களிலும் கொழும்பு, கண்டி போன்ற நகரங்களிலும் வர்த்தக நடவடிக்கைகளில் ஈடுபட்டு வரும் வர்த்தகச் சமூகம்.
4. 1970 களின் பின் வடகிழக்கு மாகாணங்களுக்கு இடம்பெயர்ந்து இன்று விவசாய சமூகமாக வாழ்பவர்கள்.
5. நகரங்களில் நகர சுத்திகரிப்பாளர்களாகவும், கூலித்தொழிலாளர்களாகவும் வாழும் சமூகம்.

குடிசனப் பரம்பலை பொறுத்தவரை சனத்தொகை கணிப்பீடுகளில் பெருந்தோட்ட மக்களின் பரம்பலைக் குறைத்து மதிப்பிடும் ஒரு போக்கு காலம் காலமாகவே இடம்பெற்று வருகின்றன. 2001ஆம் ஆண்டு சனத்தொகைக் கணிப்பீட்டின் படி இம்மக்களின் மொத்த தொகை 855,591 ஆகும். இது நாட்டின் மொத்த சனத்தொகையில் 5.1% எனவும் குறிப்பிடப்பட்டது. ஆயினும் 1981ஆம் ஆண்டு கணிப்பீட்டின் படி நாட்டில் இவர்களின் தொகை 5.5% ஆகக் காணப்பட்டமை குறிப்பிடத்தக்கதாகும். அந்த வகையில் சுமார் 5 இலட்சம் மக்களை குறைத்து மதிப்பிடப்பட்டுள்ளதாகவும், திட்டமிட்டு மலையகத் தமிழ் மக்களின் குடித்தொகை குறைத்து மதிப்பிடப்பட்டுள்ளதாகவும் வாதிடப்படுகின்றது.

மாவட்ட அடிப்படையில் நோக்கும் போது 28.2 வீதமானவர்கள் நுவரெலியா மாவட்டத்தில் வாழ்ந்து வருகின்றார்கள். இம்மாவட்டமே பெருந்தோட்ட மக்களை அதிகமாக உள்வாங்கியுள்ளது. மாவட்ட விகிதா சாரப்படி இங்கு 55.4 வீதமான மலையகத் தமிழ் மக்கள் வாழுகின்றார்கள்.

ஏனைய மாவட்டங்களாகிய பதுளை, கண்டி, இரத்தினபுரி, கேகாலை, மாத்தளை ஆகியவற்றில் இம்மக்களின் குடித்தொகை பரம்பல் முறையே 21.7 வீதமும் 11.1 வீதமும் 10.8 வீதமும், 7.6 வீதமும், 9.4 வீதமும் ஆகும். பெருந்தோட்ட மக்களை தோட்டத்துறை சார்ந்த மக்களாகவே கருதும் வழக்கம் காணப்படுகின்றது. ஆயினும் 1980 களுக்குப் பின்னர் இந்நிலையில் மாற்றங்கள் ஏற்படலாயிற்று. குறிப்பாக, கல்வி, அரசியல், தொழிற்சூழலியல் ஏற்பட்ட மாற்றங்களின் காரணமாக சமூக கட்டமைப்பிலும் மாற்றங்கள் ஏற்படலாயின. இதன்படி 57.4 சதவீதமானோர் தோட்டத்துறையிலும் 24.4 சதவீதமானோர் நகர்ப்புறங்களிலும் வாழ்ந்து வருகின்றார்கள்.

பெருந்தோட்ட மக்களின் கல்வி நிலையை பார்க்கும் போது தேசிய ரீதியான கல்வி அடைவுகளில் இருந்து பெரிதும் வேறுப்பட்டிருப்பதனை காணமுடியும். 1945 ஆம் ஆண்டு இலவசக் கல்வி அறிமுகஞ் செய்யப்பட்டாலும் 1970ஆம் ஆண்டு வரை பாடசாலைகள் தேசியமயமாக்கப்படவில்லை. அவை தொடர்ந்தும் சமய அல்லது தொண்டு நிறுவனங்களின் கட்டுப்பாட்டிலேயே செயற்பட்டு வந்தன. ஆயினும், சுதந்திரத்துக்கு பின் மூன்று தசாப்தங்கள் கடந்த நிலையில் பெருந்தோட்டக்கல்வி முறையை தேசியமயப்படுத்துவதற்கான முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்பட்டன. 1970 களில் இருந்து சுமார் மூன்று தசாப்த காலமாக பெருந்தோட்டப் பாடசாலைகள் தேசியமயமாக்கப்படவில்லை. இதன் காரணமாக கல்வித்துறையில் பெருந்தோட்ட மக்களுக்கும் ஏனைய சமூகத்தவருக்கும் மத்தியில் நீண்ட இடைவெளியொன்று ஏற்படலாயிற்று.

இன்று நாட்டின் தேசிய ரீதியான எழுத்தறிவு வீதம் 92.5% ஆகும். இதில் ஆண், பெண் எழுத்தறிவு முறையே 92.2% ஆகவும், 82.2% ஆகவும் காணப்படுகின்றது. ஆயினும், பெருந்தோட்ட சமூகத்தில் எழுத்தறிவு 81.3% ஆகும். இதில் ஆண், பெண் எழுத்தறிவு முறையே 88.3%, 74.7% ஆகும். குறிப்பாக பாடசாலை செல்லாதோர் வீதம் 19.9% ஆகவும், ஆரம்பக் கல்வியை மாத்திரம் பெற்றோர் 43.7% ஆகவும், இரண்டாம் நிலைக் கல்வியைப் பெற்றோர் 29.9% ஆகவும், உயர் கல்வியைப் பெறுவோர் 6.5% ஆகவும் காணப்படுகின்றனர். ஆயினும், தேசிய ரீதியாக மேற்கூறியவை முறையே 7.7%, 29.9%, 41.0%, 21.2% ஆகக் காணப்படுகின்றது.

இன்று உள்ளூராட்சி அமைப்புகள் முன்புள்ளிக்கல்வியை வழங்கி வருகின்றன. ஆயினும் அதன் நன்மைகள் பெருந்தோட்டப் பிரதேசங்களைச் சென்றடைவதில்லை. முன்புள்ளி கல்வியில் இச்சமூகம் பெயரள விலான பின்னடைவைக் கண்டுள்ளது. அது ஆரம்பக்கல்வியிலும் ஒட்டு மொத்த பாடசாலைக் கல்வியிலும் எதிர்மறையான தாக்கத்தினை ஏற்படுத்தியுள்ளது. உண்மையில் முன்புள்ளிக்கல்வி மூலம் கிராமிய மக்கள் அடைந்த நன்மைகளை பெருந்தோட்ட மக்கள் அடையவில்லை. ஒரு சமூகத்தின் கல்வி வளர்ச்சியில் முன்புள்ளிக் கல்வி பெரிதும் அவசியமாகும். பெருந்தோட்ட சமூகத்தின் குறைந்த கல்வி வளர்ச்சிக்கு இது ஒரு முக்கிய காரணமாகும். முன்புள்ளி கல்விக்காக ஒதுக்கப்படுகின்ற நிதி மற்றும் வளங்கள் கிராமிய துறைக்கு வழங்கப்படுவதுடன் அதன் மூலம் பயிற்றப்பட்ட, வாண்மைத்திறன் கொண்ட முன்புள்ளி ஆசிரியர்களும் உருவாக்கப்படுகின்றனர். ஆயினும் பெருந்தோட்டத்துறையில் முன்புள்ளி ஆசிரியர்களின் கல்வித்தரம், பயிற்சி மிகவும் கீழ் மட்டத்திலேயே காணப்படுகின்றது. மறுபுறமாக முன்புள்ளிகளும் தொண்டு நிறுவனங்கள் மற்றும் தனியாரின் அனுசரணையிலேயே நடாத்தப்படுகின்றன. கல்விச் சேவை வழங்கலில் இன்னும் பாகுபாடுகள் தொடர்வது வெளிப்படையாகும்.

நாட்டில் மொத்தமாக 9727 பாடசாலைகள் காணப்படுகின்றன. அவற்றில் மொத்தமாக 187,339 ஆசிரியர்கள் செயலாற்றி வருகிறார்கள். மறுபுறமாக பெருந்தோட்டத்துறையில் 833 பாடசாலைகளே காணப்படுகின்றன. இதில் சுமார் 600க்கு மேற்பட்ட பாடசாலைகள் ஆரம்பக் கல்வியினை மாத்திரமே போதித்து வருகின்றன. மேலும் பல்கலைக்கழகக் கல்வியைப் பொறுத்தவரை நாட்டில்இன்று 15 தேசிய பல்கலைக்கழகங்கள் செயற்பட்டு வருகின்றன. இவற்றில் சுமார் 79000 மாணவர்கள் கல்வி பயின்று வருகின்றார்கள். ஆண்டுக்கு 22000 மாணவர்கள் சகல பல்கலைக் கழகங்களுக்கும் அனுமதிக்கப்படுகின்றார்கள். ஆயினும், இவற்றில் மலையக சமூகத்தைச் சேர்ந்த மாணவர்களின் எண்ணிக்கை மிகக் குறைவாகும். சுமார் 500க்கும் குறைவான மாணவர்களே பல்கலைக்கழக கல்வியை மேற்கொண்டு வருகின்றார்கள். ஒரு வருடத்திற்கு சுமார் 100 பேர் வரையிலேயே பல்கலைக்கழகத்திற்குத் தெரிவாகின்றனர்.

குடியரிமை பிரச்சினை பெருந்தோட்ட மக்களின் வாழ்வில் நீண்டகால அரசியல் பிரச்சினையாகக் காணப்படுகின்றது. டொனமூர் அரசியல்

திட்டத்தின் கீழ் இலங்கை வாழ் சகலருக்கும் வாக்குரிமை வழங்கப்பட்டது. இது சாதாரண மக்கள் தமது அடிப்படை பிரச்சினைகளை, தேவைகளை அரசியல் அரங்கிற்குக் கொண்டு செல்லவும், அதனுடாக தமது அபிலாசைகளை அடைந்துகொள்வதற்கும் வாய்ப்பளித்தது. இத்தகைய பின்னணியிலேயே 1947ஆம் ஆண்டு இடம்பெற்ற முதலாவது பாராளுமன்றத் தேர்தலில் இந்தியத் தமிழர்கள் சார்பாக 7 பிரதிநிதிகள் பாராளுமன்றத்துக்குச் செல்லும் வாய்ப்புக்கிட்டியது. ஆயினும், இது நீடிக்கவில்லை. நாடு சுதந்திரம் பெற்ற போது, மலையக மக்களின் சுதந்திரம் பறிக்கப்பட்டது. அதேவேளை, 1948ஆம் ஆண்டு இம்மக்களின் குடியுரிமை பறிக்கப்பட்டதுடன், தமது அரசியல் உரிமைகளையும் இழந்தார்கள். அத்துடன் “நாடற்றவர்கள் என்ற முத்திரையும் இவர்கள் மீது குத்தப்படலாயிற்று. பின்னர் இவர்கள் மத்தியில் ஏற்பட்ட எதிர்ப்புக்கள், தேசிய, சர்வதேச நிர்ப்பந்தங்கள் ஆகியவற்றின் விளைவாக அடிப்படை உரிமையான குடியுரிமைப் பிரச்சினையைத் தீர்க்க சில சட்டங்கள் உருவாக்கப்பட்டன. அவை வருமாறு,

1. இந்திய - பாகிஸ்தானியர் சட்டம் - 1949
2. சிறிமா - சாஸ்திரி ஒப்பந்தம் - 1964
3. சிறிமா - சாஸ்திரி ஒப்பந்த அமுலாக்கச் சட்டம் - 1967
4. நாடற்றோர் சட்டம் - 1986
5. நாடற்றோர் சிறப்பு ஏற்பாட்டுச் சட்டம் - 1988
6. குடியுரிமைச் சட்டம் - 2000
7. பிரஜாவுரிமைச் சட்டம் - 2003

மேற்கூறிய சட்டங்கள் கொண்டுவரப்பட்ட போதும், குடியுரிமைப் பிரச்சினை முற்றாக நீங்கவில்லை. இப்பிரச்சினை 2004ஆம் ஆண்டு வரை தொடரலாயிற்று. எவ்வாறாயினும், குடியுரிமையை பெற்றுக் கொள்வதில் மலையக மக்கள் இன்றும் அசௌகரியங்களை எதிர்கொண்டு வருகிறார்கள். நீண்ட காலமாக இந்நாட்டில் வாழ்ந்து, நாட்டின் பொருளாதாரத்தின் முக்கிய பங்குதாரர்களாக விளங்கி வந்த மலையக மக்களுக்கு, இந்நாட்டின் குடிகளாக வாழும் உரிமை நீண்டகாலமாகவே மறுக்கப்பட்டு வந்துள்ளது. குடியுரிமை பறிக்கப்பட்டமையே தேசிய மற்றும் உள்ளூர்

மட்ட நிர்வாகப்பொறிமுறையில் இருந்து பெருந்தோட்ட மக்கள் ஒதுக்கப் பட்டமைக்கு அடிப்படைக் காரணமாகும். இது சமூக, பொருளாதார, அரசியல் துறைகளில் ஏற்பட்டுள்ள பெரியளவிலான பின்னடைவுக்கு மூலகாரணமாக அமைந்தது.

மலையக மக்கள் எதிர்கொள்ளும் பிறிதொரு முக்கிய பிரச்சினை வீட்டுரிமை ஆகும். பிரித்தானியரால் 75 வருடங்களுக்கு முன் அமைக்கப் பட்ட 6 அடி அகலத்தையும், 10 அடி நீளத்தையும் கொண்ட லயன் அறைகளிலேயே 98 வீதமான மலையக மக்கள் வாழ்ந்து வருகின்றார்கள். இவ் லயன் அறைகளில் 5 தொடக்கம் 10 குடும்பங்கள் வரை வாழ்ந்து வருகின்றனர். சில இடங்களில் இவ்வெண்ணிக்கை அதிகமாகவும் காணப்படுகின்றது. வெறுமனே உடல் உழைப்பிற்காக மனித இயந்திரங்களை உற்பத்தி செய்பவர்களாக இம்மக்களை பிரித்தானியர் கருதியமையே இத்தகைய வதிவிட வசதியை ஏற்படுத்திக் கொடுக்க முக்கிய காரணமாக அமைந்தது. இத்தகைய உபாயத்தினை தொடர்ந்து வந்த சுதேசிய அரசாங்கங்களும் பின்பற்றாலாயின.

கடந்த காலங்களில் மேற்கொள்ளப்பட்ட வீடமைப்புத் திட்டங்களிலும் இம்மக்கள் முழுமையாக உள்வாங்கப்படவில்லை. குறிப்பாக, 1984 ஆம் ஆண்டு முன்னெடுக்கப்பட்ட 10 இலட்சம் வீடமைப்புத் திட்டத்தின் கீழ் இம்மக்களுக்கென துணைத்திட்டம் ஒன்றை ஆரம்பிக்க அப்போதைய அரசாங்கம் முன்வந்தது. உண்மையில் இத்திட்டம் 1990 தொடக்கம் 1995 ஆம் ஆண்டுக் காலப்பகுதியிலேயே அமுல்படுத்தப்பட்டது. எவ்வாறாயினும், இத்திட்டம் எதிர்பார்த்த விளைவுகளைப் பெற்றுத்தரவில்லை. சுமார் 242 தோட்ட வீடுகளே இத்திட்டத்தின் கீழ் நிர்மாணிக்கப்பட்டன.

தோட்டங்கள் தனியார்மயமாக்கப்பட்ட பின் சமூக நல சேவைகளைப் பேணுவதற்கென உருவாக்கப்பட்ட தோட்ட வீடமைப்பு மற்றும் சமூக நல நிதியத்தின் அறிக்கையின்படி சுமார் 820,000 வதிவிடத் தொழிலாளர்கள், 191,000 லயன் அறைகளில் வாழ்ந்து வருவதாக குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. இவற்றில் 25 வீதமான வீடுகளே திருப்திகரமானவை எனவும், 4 வீதமான வீடுகள் எவ்வித திருத்த வேலையும் செய்ய முடியாதவை எனவும், 70 வீதமான வீடுகள் போதிய அடிப்படை வசதிகள் அற்றவை எனவும் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. அந்த வகையில்,

மலையக மக்களின் வீட்டுரிமை என்பது தொடர்ந்தும் மறுக்கப்பட்டு வருகின்றதொன்றாகவே காணப்படுகின்றது. அண்மைக்காலமாக, வீடுகள் மறுசீரமைக்கும் திட்டம் ஒன்று தோட்ட முகாமைத்துவத்தினால் மேற்கொள்ளப்பட்டு வருகின்றது. அதன்படி பெருந்தோட்ட மக்கள் தமது வீடுகளைச் சீரமைப்பதற்காக ஒரு குறிப்பிட்ட தொகைப் பணத்தினை தோட்ட முகாமைத்துவத்திலிருந்து பெற்றுக் கொள்கிறார்கள். ஆயினும், கடனை மீள செலுத்த ஊழியர் சேமலாப நிதியினைப் பிணையாக வைக்கின்றார்கள். இதனால் பல பாதகமான விளைவுகளையே எதிர்கொண்டு வருகிறார்கள். இன்று குடியிருப்பு வசதிகள் உள்ளூராட்சி அதிகார சபைகளின் மூலம் மேற்கொள்ளப்பட்டு வருவதுடன் அதன் பயனாளிகளாக கிராமிய மக்கள் காணப்படுகின்றனர். அடிப்படை வசதிகளுடன் நாகரிகமான குடியிருப்புக்களைக் கொண்டிருக்கும் கிராமிய மக்களுக்கு தொடர்ந்தும் இவ்வசதிகள் வழங்கப்படுகின்றன. ஆயினும் எத்தகைய அடிப்படை வசதிகளும் இல்லாது மிக மோசமான, ஆபத்தான குடியிருப்புக்களில் வாழும் தோட்ட தொழிலாளர் சமூகத்துக்கு உள்ளூராட்சி அமைப்புகள் குடியிருப்புக்களை அமைத்து கொடுப்பதில்லை. தோட்ட முகாமைத்துவம் இம்மக்களின் சேமநலனைப் பாதுகாக்க வேண்டும், அது அரசாங்கத்தின் பொறுப்பில்லை என அரசாங்கம் எண்ணுவதனாலாகும். தோட்டக் குடியிருப்புகளை அமைத்தல், சீர்திருத்தல் ஆகியன தோட்ட முகாமைத்துவத்தின் பணியாகவே உள்ளூராட்சி அமைப்புகளும் கருதுகின்றன. அரச நிர்வாக எல்லைக்குள் இருந்து தோட்டங்கள் ஒதுக்கப்பட்டிருப்பதே இதற்குக் காரணமாகும். இங்கு வேடிக்கையும் கவலையும் யாதெனில் பெருந்தோட்டத்துறையின் மூலம் கிடைக்கும் பெருந்தொகையான வருமானத்தை நாட்டின் ஏனைய சமூகத்தவர்களின் மேம்பாட்டுக்காக செலவிடும் அரசாங்கம், பெருந்தோட்டத்துறையை நாட்டின் தேசிய அபிவிருத்தி செயன்முறையில் இருந்து ஒதுக்கியிருப்பதாகும்.

சுகாதார நிலைகுறித்து ஆராயும் போது இன்னும் பெருந்தோட்ட மக்களின் சுகாதார நிலையானது தேசிய சுகாதார சேவைகளுடன் முழுமையாக இணைக்கப்படாத ஒன்றாகவே காணப்படுகின்றது. ஆயினும், அண்மைக்காலமாக ஒரு சில மாற்றங்கள் இடம்பெற்று வருகின்றன. ஒரு சில பெருந்தோட்ட வைத்தியசாலைகள் தேசியமயமாக்கப்பட்டு, அவை தரமுயர்த்தப்பட்டு வருகின்றன. "ஒரு சமூகத்தில் சமூக, பொருளாதார,

கல்வி வளர்ச்சியை அளவிடுவதற்கான சரியான தரவு சிசு மரண விகிதம்” என்பர். வேறு வகையில் கூறுவதாயின், ஒரு சமூகம் பொதுநல சேவை, கல்வி, பொருளாதாரம் என்பவற்றைப் போதியளவு பெற்றுக்கொள்ளுமாயின் அச்சமூகத்தில் சிசுமரண விகிதம் குறைவாகக் காணப்படுமென குறிப்பிடப்படுகின்றது. தேசிய ரீதியாக மேற்கூறிய நிலையில் முன்னேற்றத்தினைக் கண்டுகொள்ள முடிந்தாலும் மலையக சமூகத்தைப் பொறுத்த வரை சிசு மரண விகிதம் என்பது ஒரு முக்கிய பிரச்சினையாகவே காணப்படுகின்றது.

மலையக மக்கள் சுகாதார ரீதியாக அனுபவித்த பிரச்சினைகளை உள்ளூர் புத்திஜீவிகள், மலையக அரசியல் தலைமைகள், மற்றும் சிவில் அமைப்புகள் ஆகியன சர்வதேச மட்டத்தில் வெளிப்படுத்தின. இதனால் அரசாங்கத்தின் மீது பல அழுத்தங்கள் ஏற்பட்டன. இத்தகைய பின்புலத்திலேயே மலையகத்தில் சுகாதார நிலையினை தரமுயர்த்த ஒரு சில நடவடிக்கைகளை கடந்தகால அரசாங்கங்கள் மேற்கொண்டன. ஆயினும், தேசிய ரீதியான சுகாதார சேவையுடன் ஒப்பிடும் போது, மிகவும் தரம் குறைந்த நிலையிலேயே காணப்படுகின்றன. 1992ஆம் ஆண்டு பெருந்தோட்டங்கள் தனியார் மயமாக்கப்பட்டதன் பின்னர் பெருந்தோட்ட மனித அபிவிருத்தி நிதியத்தின் (Plantation Human Development Trust) மூலம் சுகாதார சேவைகள் வழங்கப்பட்டன. இவ்வமைப்பானது பயனுறுதி மிக்க சுகாதார சேவையினை வழங்கவில்லை. அதற்குத் தகைமைவாய்ந்த வைத்தியர்கள் இன்மை, தரமான மருந்துகள் இன்மை, போதிய வளங்கள் (கட்டிடம், வாகனம், வைத்திய உபகரணங்கள்), இன்மை ஊழல் மோசடி, பணத்துக்கு மாத்திரம் தரமான சேவை வழங்கல், சரியான கண்காணிப்பு முறையின்மை போன்ற பல காரணிகளினால் காத்திரமான சேவையினை வழங்க முடியவில்லை.

குறிப்பாக, இவ்வமைப்பு அரசாங்க நிதி ஒதுக்கீடு இன்றி, வெளிநாட்டு நிறுவனங்களின் நிதி உதவியுடனேயே செயற்பட்டு வருகின்றது. அண்மைக்காலமாக பாரிய நிதித்தட்டுப்பாடு ஏற்பட்டிருப்பதுடன் தோட்டத்துறை மேம்பாட்டில் நிதித்தட்டுப்பாடு தலையீட்டினையே கொண்டுள்ளது. எவ்வாறாயினும் மலையக சமூகத்தைப் பொறுத்தவரை, இன்று வரை அம்மக்களின் சுகாதார வசதிகளானது பெரியளவில் முன்னேற்றப்படவில்லை. குறிப்பாக, பிரசவ விடுதிகள், தரமான மருந்த

கங்கள், மருத்துவர்கள், மருத்துவ உபகரணங்கள், அம்புலன்ஸ் வண்டிகள் (Ambulance) ஆகிய வசதிகளை முழுமையாகப் பெற்றுக்கொள்ள முடியாத வர்களாக உள்ளனர். பிறிதொரு வகையில் கூறுவதாயின், இம்மக்களின் சுகாதார உரிமைகள் தொடர்ந்தும் மறுக்கப்பட்டுள்ளதெனலாம். பிரதேச சபைகள் பெருந்தோட்ட மக்களுக்கு மிகவும் அண்மித்த நிறுவனமாகும். இது சுகாதார விழிப்புணர்வு, கழிவுகற்றல், நோய்தடுப்பு, சுகாதார பரிசோதனை, மகப்பேற்று சேவைகள், மலசலகூட வசதிகள், கழிவு முகாமைத்துவம் போன்ற பல சுகாதாரப் பணிகளை மேற்கொள்கின்றன. ஆயினும் இவற்றின் பயனாளிகளாக தோட்டப் புற மக்கள் கருதப்படுவ தில்லை. தோட்டங்களுக்கு சுகாதார வைத்திய அதிகாரி (MOH), பொது சுகாதார பரிசோதகர் (PHI) செல்வதில்லை. நோய்தடுப்பு வேலைத்திட்டங்கள் தோட்ட சேமநல அதிகாரிகள் மூலமே இடம்பெறும். கிராமங்களை சேர்ந்த கர்ப்பிணிப் பெண்களுக்காக மகப்பேற்று சேவைகள் வழங்கப் படும். அவை தோட்டப்புற கர்ப்பிணிகள் செல்ல முடியாத கிராமங்களை அண்டிய தூர பிரதேசங்களிலேயே இடம்பெறும். உண்மையில் மேற்கூறிய சுகாதார சேவைகளின் பயன்கள் கிராமப்புறங்களுக்கு மாத்திரமே வரையறுக்கப்பட்டுள்ளன. சுகாதார சேவை வழங்கலில் உள்ளூராட்சி அதிகார சபைகள் காட்டிய தொடர்ச்சியான பாகுபாடே பெருந்தோட்ட மக்களின் சுகாதார நிலை மிகவும் கீழ் மட்டத்தில் காணப்படுவதற்கு காரணமாகும்.

வேலைவாய்ப்பினைப் பொறுத்தவரை பெருந்தோட்டங்கள் அரச மயமாக்கப்படும் வரை மலையக மக்களுக்குப் பெரியளவில் வேலை வாய்ப்புப் பிரச்சினை இருக்கவில்லை. 1975 ஆம் ஆண்டு வரை தொழில் உரிமையை அனுபவிக்கும் வாய்ப்பு இவர்களுக்குக் கிட்டியது. ஆயினும் 1975 ஆம் ஆண்டு பெருந்தோட்டங்கள் தேசியமயமாக்கப்பட்ட பின்னர் இவ்வுரிமை மீறப்படலாயிற்று. அதாவது, பெருந்தோட்டங்களை அண்டி யிருந்த கிராமங்களைச் சேர்ந்த பெரும்பான்மை இளைஞர், யுவதிகளுக்குப் பெருந்தோட்டங்களில் வேலை செய்யும் வாய்ப்பு வழங்கப்பட்டதன் மூலம் இவ்வுரிமை மறுக்கப்பட்டது. (தோட்ட முகாமைத்துவ உயர் பதவிகள்) அத்துடன் காணி சுவீகரிப்பு நடவடிக்கைகளும் தொழில் உரிமையை பெரிதும் மட்டுப்படுத்தியது. இவற்றிற்கு மாற்றீடாக வேறு துறைகளில் தொழில் வாய்ப்பு வழங்கப்படவும் இல்லை.

மலையக சமூகமானது நீண்டகாலமாக குடியுரிமையற்று இருந்ததன் விளைவாக அரசாங்கத் துறையில் போதியளவு வேலைவாய்ப்பினைப் பெற்றுக்கொள்ள முடியாதிருந்தனர். அரசாங்க வேலைவாய்ப்புக்களில் 5 சதவிகித ஒதுக்கீடு மலையக சமூகத்திற்கு வழங்கப்பட வேண்டும் எனக் குறிப்பிடப்பட்டபோதும் அவை பின்பற்றப்படவில்லை. உண்மையில், ஆசிரியர் தொழிற்சூறையில் மாத்திரமே ஒரு குறிப்பிட்ட விகிதாசாரத்தினைப் பெற்றுக்கொள்ளக் கூடியதாக உள்ளது. மொத்த அரசுசேவையில் மலையக சமூகத்தின் பங்கு 0.1% ஆகவும், மாகாண சேவைகளில் 0.2% ஆகவும், அரை அரசாங்க மற்றும் கூட்டுத்தாபனங்களில் 0.5% ஆகவும் காணப்படுகின்றது. அரசாங்கத் தொழில்வாய்ப்பினைப் பெறமுடியாதோர் நகரப் புறங்களிலும், ஒரு சில பயிற்றப்பட்ட சுய தொழில்களிலும், தனியார் துறைகளிலும் ஈடுபட்டு வருகின்றனர். ஏனையோர் தோட்டத் தொழிலாளர்களாகக் காணப்படுகின்றனர். பிறிதொரு பகுதியினர் கல்வித் தகைமை இருந்தும் தொழில் அற்றுக் காணப்படுகின்றனர். உள்ளூராட்சி அமைப்பினைப் பொறுத்தவரை நுவரெலியா மாவட்டத்தைத் தவிர ஏனைய மாவட்டங்களில் ஒரு சிலர் மாத்திரமே தோட்டத்துறையைச் சார்ந்தோர் பணியாற்றுகின்றனர். உள்ளூராட்சி அமைப்புகளில் பதவி வெற்றிடங்கள் காணப்படும் போது இன, மொழி, பிரதேச, அரசியல் ஆதரவு மேலோங்கிக் காணப்படுவதால் பெருந்தோட்ட இளைஞர், யுவதிகளுக்கு வாய்ப்பு கிட்டுவதில்லை. ஆயினும், தோட்டப்புற மக்களுக்கு அரசாங்க தொழில் வாய்ப்பினை வழங்கக் கூடிய மிக அண்மைய நிறுவனங்களாக இவை காணப்படுகின்றமை குறிப்பிடத்தக்கது. குடியுரிமை பறிப்பு, இன முரண்பாடு என்பன அரசாங்க தொழில் வழங்கலில் பெருந்தோட்ட சமூகத்தைப் புறக்கணித்தன. கைத்தொழில் உலகிற்கு மலையக இளைஞர்களை நெறிப்படுத்தும் வகையில் தொழில்நுட்ப கல்வி நிலையங்கள் இல்லாதது பெரும் குறைபாடாகவே உள்ளது. கடந்த காலங்களில் நுவரெலியா மாவட்டத்தில் மாத்திரம் தொண்டமான் தொழிற்பயிற்சி நிலையம் மலையக இளைஞர்களுக்கான ஒருசில பயிற்சிகளை வழங்கி வந்தது. ஆயினும் இது போதுமானதாக இல்லை. இன்றும் இவர்கள் மத்தியில் வேலையில்லாப் பிரச்சினை தொடர்ந்த வண்ணமேயுள்ளது.

சமூகப் பாதுகாப்பை குறித்து நோக்கும் போது நாட்டில் அவ்வப்போதும், தொடர்ச்சியாகவும் இடம்பெற்று வருகின்ற பதற்ற நிலைமை

யானது மலையக மக்களின் சமூகப் பாதுகாப்பினை கேள்விக்குட்படுத்தி விடுகின்றது. ஒரு சமூகத்தில், உயிர், உடைமை, நாளாந்த வாழ்க்கை என்பவற்றுக்கு அச்சுறுத்தல் இன்றி மகிழ்ச்சிகரமான வாழ்க்கை ஒன்றினைக் கொண்டு நடத்துவதற்கான ஒரு சூழமைவு காணப்படுவதனை சமூகப் பாதுகாப்பு எனலாம். ஆயினும், நடைமுறையில் சமூகப்பாதுகாப்பு என்பது ஒரு முக்கியப் பிரச்சினையாகவே காணப்படுகின்றது. தமிழர்கள் என்ற காரணத்தினால் மலையக மக்களும் பல அசௌகரியங்களுக்கு முகம் கொடுத்து வருகின்றார்கள்.

குறிப்பாக, அதிகமானோருக்கு அடிப்படை ஆவணம் இன்மையால் தோட்டங்களுக்கு வெளியில் சென்று தொழில் செய்ய முடியாத நிலை உருவாகியுள்ளது. மேலும், இம்மக்களை ஆட்கொண்டுள்ள வறுமையானது சமூகப் பாதுகாப்புக்கு அச்சுறுத்தலாக அமைந்துள்ள பிறிதொரு காரணியாகும். குறிப்பாக, தேசிய அடையாள அட்டை, பிறப்புச் சான்றிதழ், பொலிஸ் மற்றும் கிராம சேவகர் அத்தாட்சி கடிதங்கள் ஆகியவற்றைப் பெற்றுக்கொள்வதில் காணப்படும் நடைமுறைப் பிரச்சினைகள் ஆகிய காரணங்களால், தொழிலற்ற இளைஞர், யுவதிகள் தொழில் நாடி நகர்ப்புறங்களுக்குப் புலம்பெயற முடியாத நிலைக் காணப்படுகின்றது. குறிப்பிட்டதொரு தொகையினர் (80%) தோட்டத்துறைக்கு வெளியில் தொழிலுக்குச் சென்றாலும் அவர்களின் பாதுகாப்பும் பெரிதும் அச்சுறுத்தலுக்குள்ளாகின்றது. சிவில் ஆவணங்களைப் பெற முடியாமைக்கு அரசாங்க நிர்வாக பொறிமுறையிலிருந்து பெருந்தோட்டங்கள் ஒதுக்கப் பட்டமை முக்கிய காரணமாகும். வேறு வகையில் கூறுவதாயின் தேசிய மற்றும் உள்ளூர் மட்டத்தில் பொது நிர்வாக சேவை வழங்கலில், அபிவிருத்தியில் பெருந்தோட்ட மக்கள் ஒதுக்கப்பட்டமையானது அவர்கள் மத்தியில் சமூகப் பாதுகாப்பின்மை, மனித பாதுகாப்பு குறித்த பிரச்சினைகளை ஏற்படுத்தியுள்ளன. இன்றும் இந்நிலையினை நாட்டில் பதற்றநிலை, அமைதியின்மை ஏற்படுகின்ற போது வெளிப்படையாகவே உணர முடியும்.

எவ்வாறாயினும், மலையக மக்களின் சமூகப் பாதுகாப்பு என்பது இன்று முக்கிய பிரச்சினையாக மாறியுள்ளது. விசேடமாக, பெரும்பான்மை மக்கள் வாழுகின்ற பிரதேசங்களில் வசிக்கும் மலையக மக்கள் தொடர்ந்தும் தாக்குதல், அச்சுறுத்தல் என்பவற்றுக்கு உள்ளாகின்றார்கள்.

சுதந்திரமாக நடமாட, செயற்பட முடியாத நிலை உருவாகியுள்ளது. அதேவேளை, நாட்டில் தொடர்ந்து இடம்பெறும் கைது, தடுப்பு என்பவற்றால் சகல மாவட்டங்களிலும் வாழும் மலையக மக்கள் பாதிக்கப்படுகின்றார்கள். குறிப்பாக, காலி, மாத்தறை ஆகிய மாவட்டங்களில் வாழும் மலையகத் தமிழர்களின் சமூகப் பாதுகாப்பு என்பது அச்சுறுத்தலுக்குள்ளாகியுள்ளது. இம்மாவட்டங்களில் அதிகமான சிங்களவர்களும், மிகக் குறைந்த தமிழர்களும் வாழ்ந்து வருவது இதற்கொரு காரணமாகும். இதன் விளைவாகத் தொடர்ந்தும் முறையற்ற வகையில் தாக்குதல்களுக்கு உட்பட்டு வருகின்றார்கள்.

இன உறவினை பொறுத்தவரை மலையகத் தமிழ் மக்களை அந்நிய நாட்டவர்களாகவும், தொழில் நிமிர்த்தம் புலம்பெயர்ந்த வர்க்கம் எனவும் தரம் குறைத்து மதிப்பிடும் ஒரு போக்கு சிங்களச் சமூகத்தில் காணப்படுகிறது. 1947ஆம் ஆண்டு முதலாவது பொதுத் தேர்தலில் மலையகத் தமிழ் மக்கள் சார்பாக ஏழு பிரதிநிதிகள் தெரிவு செய்யப்பட்டமையானது. இப்போக்கினை மேலும் அதிகரிக்கச் செய்தது. குறிப்பாக, சிங்கள மக்களின் அரசியல் பிரதிநிதித்துவம் இந்திய தமிழர்களினால் குறைந்து விடும் என்ற அச்சமும் சிங்களத் தலைவர்கள் மத்தியில் அதிகரிக்கலாயிற்று. இத்தகைய பின்புலத்திலேயே இம்மக்களின் குடியரிமையும் பறிக்கப்பட்டது. இதனால் அக்காலத்திலிருந்து சிங்கள - மலையகத் தமிழர்களுக்கிடையிலான உறவு சீரானதாக அமையவில்லை. கால ஓட்டத்தில் இந்நிலைமை மாறிய போதும் இறுக்கமான உறவுநிலை காணப்படுவதில்லை. இவர்களுக்கிடையிலான உறவு புதியதொரு வடிவத்தினைப் பெற்று சிங்கள மக்களும் பெருந்தோட்ட தமிழ் மக்களும் கூடிவாழும் நிலை இன்னும் உருவாகவில்லை. அதற்கு நாட்டில் இடம் பெற்ற மூன்று தசாப்த கால சிவில் முரண்பாடு காரணமாகும். ஆயினும் நாட்டின் தென்பகுதியில் இந்நிலை முற்றிலும் மாறுபட்டதாகவே காணப்படுகின்றது. இங்கு தமிழர்கள் சிங்களவர்களாகத் தம்மை மாற்றிக் கொள்ளும் போக்குக் காணப்படுகின்றது (கலப்புத் திருமணம்) புவியியல் ரீதியாக தோட்டம் - கிராமம் அமைவிடம் சற்றுத் தொலைவிலேயே காணப்படுகின்றது. ஒரு வகையில் இது இன வன்முறைகள் ஏற்படுவதனை தடுக்கின்றது. ஆயினும், இன உறவினைப் பாதித்த சில கசப்பான சம்பவங்களும் உண்டு. அந்த வகையில் 1958, 1970, 1977, 1981, 1983 களில்

இடம்பெற்ற கட்டமைக்கப்பட்ட இன வன்முறைகளின் (Structural or direct violence) போது இந்தியத் தமிழர்கள் அதிகமாகவே பாதிக்கப்பட்டதுடன், சிங்கள - பெருந்தோட்ட தமிழர் உறவினையும் வெகுவாகவே பாதித்தது. உண்மையில், இத்தகைய வன்முறைகளின் போது பெருந்தோட்ட மக்கள் திட்டமிட்ட முறையில் தாக்கப்பட்டார்கள்.

மனித உரிமை நிலையை நோக்கும் போது தேசிய ரீதியாக மாத்திரமன்றி சர்வதேச ரீதியாகவும் மனித உரிமைகள் மீதான கரிசனை அதிகரித்து வருகின்றன. இதற்கு மனித உரிமைகளின் மீது ஏற்பட்டுள்ள அச்சுறுத்தல், தொடரும் சிவில் யுத்தங்கள் மற்றும் அதிகரித்த மனித உரிமை மீறல்களால் ஏற்படும் மனிதாபிமான பிரச்சினைகள் ஆகிய பல காரணிகள் வலு சேர்க்கின்றன. அந்த வகையில் இலங்கையில் மனித உரிமைகளின் நிலை பாதிப்புக்குள்ளாகியிருப்பதுடன், அதில் மலையகத் தமிழ் மக்களின் மனித உரிமைகளின் நிலை கவலைக்குரிய நிலையிலேயே காணப்படுகின்றது. வரலாற்று ரீதியாக இம்மக்களின் மனித உரிமை நிலை மேம்பட்டதாக தெரியவில்லை. நாடு சுதந்திரம் பெற்றபோது இம்மக்களின் அரசியல் உரிமைகள் பறிக்கப்பட்டதுடன், இந்நாட்டின் பிரஜைகளாக வாழ்வதற்கான உரிமையும் மறுக்கப்பட்டது. (பிரஜாவுரிமை, வாக்குரிமை பறிக்கப்பட்டமை) இதன் விளைவாக சுமார் மூன்று தசாப்தகாலமாக சுகல அரசியல் உரிமைகளையும் இழந்தார்கள். அரசியல் உரிமை மறுக்கப்பட்டிருந்ததால் ஏனைய சமூகப், பொருளாதார, கலாசார உரிமைகளையும் பெற்றுக்கொள்ள முடியாதிருந்தனர்.

தொழிலாளர் வர்க்கம் என்ற ரீதியில் பல வழிகளிலும் சுரண்டப்பட்டார்கள். உழைப்பிற்கேற்ற ஊதியம் வழங்கப்படவில்லை. போதிய சுகாதாரம், கல்வி மற்றும் ஏனைய அடிப்படைத் தேவைகள் வழங்கப்படவில்லை. ஒரு சமூகத்தின் முன்னேற்றத்திற்கு அவசியமான கல்வி உரிமை நீண்டகாலமாகவே மட்டுப்படுத்தப்பட்டிருந்தது. தேசிய நீரோட்டத்தில் இருந்து இம்மக்கள் தனிமைப்படுத்தப்பட்டிருந்தார்கள். தேசிய ரீதியாக மேற்கொள்ளப்படும் அபிவிருத்தி திட்டங்களில் இவர்களுக்கு வாய்ப்பு வழங்கப்படவில்லை. பொது நிர்வாகத்தில் பற்கேற்கும் வாய்ப்பு கிட்டவில்லை. தேசிய ரீதியாக மனித உரிமைகள் குறித்துப் பேசப்பட்ட போதும் மலையகத் தமிழ் மக்களின் மனித உரிமைகள் குறித்து கரிசனைக் கொள்ளப்படவில்லை. சுருங்கக் கூறின், தேசிய, சர்வதேச

மனித உரிமை சமவாயங்களில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள பல மனித உரிமைகளை அனுபவிக்கும் வாய்ப்பு இம்மக்களுக்கு நீண்டகாலமாகவே மறுக்கப்பட்டுள்ளது. ஆயினும் அண்மைக்காலமாக இச்சமூகத்தில் மனித உரிமை குறித்த கரிசனை ஏற்பட்டு வருகின்றமை குறிப்பிடத்தக்கதாகும். இச்சமூகத்தைச் சேர்ந்த புத்தி ஜீவிகள் மற்றும் சிவில் அமைப்புகள் ஆகியன இம்மக்களின் மனித உரிமை பிரச்சினைகள் குறித்து தேசிய, சர்வதேசிய ரீதியாக பரப்புரை (lobby) செய்ததன் மூலம் படிப்படியாக ஒரு சில உரிமைகளை வென்றெடுக்க முடிந்துள்ளது.⁴⁰ எவ்வாறாயினும் இம்மக்களின் மனித உரிமைகள் முழுமையாக மேம்படுத்தப்படவில்லை ஏனைய சமூகத்தவருடன் ஒப்பிடும் போது கவலைக்குரிய நிலையே காணப்படுகின்றது. இன்றும் பலர் பிரஜாவுரிமை, வாக்குரிமை மற்றும் ஏனைய சில அடிப்படை உரிமைகள் அற்ற நிலையிலேயே வாழ்ந்து வருகின்றார்கள்.

அரசியல் நிலையைப் பொறுத்தவரை 1948ஆம் ஆண்டு குடியுரிமை, 1949ஆம் ஆண்டு வாக்குரிமை பறிபோனதுடன் இம்மக்கள் பலவீன மடைந்தார்கள். குறிப்பாக, 1952ஆம் ஆண்டு தொடக்கம் 1977ஆம் ஆண்டு வரை மலையக தமிழ் மக்கள் எந்த ஒரு பிரதிநிதியையும் சட்டமன்றத்துக்கு அனுப்ப முடியாத நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டனர். அதன் பின்னரேயே அரசியல் பிரதிநிதித்துவம் வழங்கப்பட்டது. குறிப்பாக, 1988ஆம் ஆண்டின் பின்னர் ஓரளவு குடியுரிமைப் பிரச்சினை தீர்க்கப்பட்டதுடன் படிப்படியாக வாக்குரிமையினையும் பெற்றார்கள். அதன் மூலம் அரசாங்கத்துடன் பேரம் பேசி ஒரு சில உரிமைகளை வென்றெடுக்கும் வாய்ப்பும் கிட்டியது. அதேவேளை, அரசியல் தீர்மானமெடுத்தலில் முக்கிய சக்திகளாகக் காணப்பட்டனர். வேறு வகையில் கூறுவதாயின், பிரதான கட்சிகள் அரசாங்கத்தை அமைப்பதற்கு இம்மக்களின் வாக்கு வங்கியில் தங்கியிருக்கும் நிலை ஏற்படலாயிற்று. இன்று ஆறு இலட்சத்துக்கு மேற்பட்ட மலையகத் தமிழ் மக்கள் வாக்குரிமை பெற்றிருப்பதுடன் இலங்கையின் பன்மைத்துவ அரசியல் கட்டமைப்பில் பங்குதாரராகவும் காணப்படுகின்றனர்.

இன்று மலையக மக்களின் அரசியல் தலைமைகள் ஆறு பேர் வரையில் சட்டமன்றத்தில் அங்கம் வகிக்கின்றார்கள். இவர்களில் சிலர் அமைச்சர்களாகவும் காணப்படுகின்றார்கள். ஆயினும் இம்மக்களின்

அரசியல் அந்தஸ்து மேம்படவில்லை. அரசியல் தலைமைகளின் தொலை நோக்கற்ற சிந்தனையின் விளைவாக இம்மக்களின் வாழ்வில் பிரமாண்டமான மாற்றங்கள் எதுவும் ஏற்படவில்லை. இன்னும் அடிப்படை பிரச்சினைகள் கூட தீர்க்கப்படவில்லை. பதவிக்கு வரும் அரசாங்கங்கள் மலையக அரசியல் தலைமைகளைத் தமக்கு ஏற்றவாறு பயன்படுத்தும் போக்கே தொடர்கிறது. குறிப்பாக, மாகாண சபை, உள்ளூராட்சி சபை ஆகியவற்றில் இம்மக்களுக்கு உரிய பங்கு இல்லை. இவ்வமைப்புக்களில் போதிய அரசியல் பிரதிநிதித்துவம் இல்லை. அரசியல் ரீதியாக பிற்பட்ட சமூகம் என்ற வகையில் இவர்களின் அரசியல் பிரதிநிதித்துவத்தை அதிகரிப்பதற்குத் தொடர்ந்து பதவிக்கு வந்த எந்த ஒரு அரசாங்கமும் பொருத்தமான நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்ளவில்லை. அத்தகைய அழுத்தங்களை அரசாங்கத்திடம் முன்வைப்பதற்குப் போதுமான அரசியல் பலம் மற்றும் சக்திமிக்க சிவில் சமூக அமைப்பொன்றும் இல்லை. உண்மையில் பாராளுமன்றத்தில் மலையகத்தைச் சார்ந்த மக்கள் பிரதிநிதிகள் கணிசமான எண்ணிக்கையில் காணப்படுவார்களாயின் உள்ளூராட்சி சபைகளின் சேவை வழங்கலில் காட்டப்படும் பாகுபாடுகளுக்கு தீர்வினை எட்ட முடியும். குறிப்பாக பிரதேச சபை சட்டத்தில் திருத்தங்களைக் கொண்டுவருவதன் மூலம் பெருந்தோட்ட மக்களையும் அதன் பயனாளிகளாக்கலாம். மாகாண சபைகளின் சேவைகளை முழுமையாக தோட்டப் புறங்களுக்கு கொண்டு வருவதற்கு கொள்கை ரீதியான ஏற்பாடுகளை மேற்கொள்ள முடியும். சுருங்கக் கூறின் ஒரு சமூகத்தின் மேம்பாட்டில் அரசியல் பலம், அரசியல் ரீதியாக பேரம் பேசும் சக்தி, கூட்டிணைந்த அரசியல் செயற்பாடு ஆகியன பெரியளவில் செல்வாக்கு செலுத்தும். இதற்கு இலங்கையில் வாழும் முஸ்லிம் சமூகத்தை சிறந்த உதாரணமாகக் குறிப்பிடலாம். பெருந்தோட்ட மக்கள் தேசிய மற்றும் உள்ளூர் மட்டத்தில் பொது சேவை வழங்கும் பொறி முறையிலிருந்து ஒதுக்கப்பட்டிருப்பதற்கும், அப்பிரச்சினை காலம் காலமாக தொடர்வதற்கும் மலையக அரசியல் தலைமைகளின் சுய நல அரசியல், பிளவுபட்ட அரசியல், பேரம் பேசும் சக்தியின்மை, பதவி மற்றும் அதிகார அரசியல் போன்ற காரணிகள் பெரியளவில் செல்வாக்குச் செலுத்துகின்றன. அரசியல் ரீதியான பாகுபாடுகளும், புறக்கணிப்புக்களும் தொடர்வதற்கும், இம் மக்களின் அரசியல் நிலைமை மேல்நோக்கி நகரமைக்கும் இதுவே காரணமாகும்.

பெருந்தோட்ட மக்கள் தொடர்பாக பேசும் பிறிதொரு முக்கிய பிரச்சினையாகக் காணப்படுவது பொது நிர்வாக சேவைகளைப் பெற்றுக் கொள்வதாகும். ஒரு நாட்டில் வாழும் சகல பிரஜைகளும் அந்நாட்டு அரசின் பொதுச்சேவையினைப் பெற்றுக் கொள்வதற்கான உரிமையினைக் கொண்டுள்ளதாக சிவில் மற்றும் அரசியல் உரிமைகள் தொடர்பான சர்வதேச மனித உரிமை சமவாயம் குறிப்பிடுகின்றது. மறுபுறமாக அது ஓர் அகிலரீதியான மனித உரிமையாக 1948ஆம் ஆண்டு அனைத்துலக மனித உரிமைப் பிரகடனத்தின் 21ஆம் உறுப்புரையின் மூலம் உத்தரவாதப்படுத்தப்பட்டுள்ளது. (Bandara, 2010) பொதுச்சேவை என்பது அரசாங்கத்தால் வழங்கப்படும் சேவைகளாகும். இப்பொதுச் சேவையானது எத்தகைய பாகுபாடுகளும் இன்றி வழங்கப்பட வேண்டும் என்பது அகிலரீதியாக ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட நியமமாகும். ஒரு மனிதன் பிறப்பு முதல் வாழ்க்கையில் ஒவ்வொரு கட்டத்திலும் பொதுச்சேவையினைப் பெற உரித்துடையவனாகின்றான். மனித வாழ்க்கை முழுமையடைவதில் அரசின் சேவைகள் பெரிதும் அவசியமாக உள்ளது. பொதுநல அரசு என்ற சித்தாந்தம் தோற்றம் பெற்ற காலத்தில் இருந்து இன்று வரை அரசின் பொதுச்சேவைகள் மனித அபிவிருத்தியில் பெரிதும் தாக்கம் செலுத்தும் காரணியாக மாறியுள்ளது. கல்வி, சுகாதாரம், தொழில், சிவில் ஆவணங்களைப் பெறுதல், போக்குவரத்து, மின்சாரம், தொடர்பாடல், நீதி, வங்கிச்சேவை என பொதுச்சேவைகளை அட்டவணைப்படுத்தலாம். இவை மனித வாழ்விற்குப் பெரிதும் அவசியமாகவுள்ளன. விசேடமாக, இச்சேவைகள் இலங்கையில் சுதந்திரம் பெற்ற காலம் முதல் இலவசமாக வழங்கப்படுகின்றமை குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

அத்துடன் பொதுச்சேவை எனும் போது அதில் பிறிதொரு முக்கிய விடயமும் அடங்குகின்றது. அதாவது, தாம் வாழ்கின்ற பிரதேசங்களில் இலகுவாக அரசு சேவையினைப் பெற்றுக் கொள்வதற்குள்ள உரிமையாகும். அரசின் நிர்வாக நிறுவனங்களை மக்களுக்கு அண்மித்தவகையில் தாபித்து, அதன் மூலம் பொதுச்சேவையினை இலகுவடுத்தல், மற்றும் மக்களிடம் கொண்டு செல்லுதலாகும். இலங்கையில் பொதுநிர்வாக காரியாலயங்களை உள்ளூர் மட்டங்களில் தாபிக்கும் போக்கு காலனித்துவ ஆட்சியின் கீழ் ஆரம்பிக்கப்பட்டது. இதன் மூலம் மிக இலகுவாக கிராமிய மக்களுக்கு அரசாங்க சேவைகளையும், அபிவிருத்தி சார் சேவைகளையும் பெறும் வாய்ப்பு கிடைப்பது (Abeywardana, 1996)

அதேபோல் பல நிர்வாக காரியாலயங்களும் உள்ளூர் மட்டத்தில் (திணைக்களம், அதிகார சபைகள்) தாபிக்கப்பட்டு பொதுச்சேவை வழங்கப்பட்டன. இக்கட்டமைப்பில் பிற்பட்ட காலத்தில் பல மாற்றங்கள் ஏற்பட்டன. குறிப்பாக, 1991ஆம் ஆண்டு ஜனாதிபதி திரு.ஆர். பிரேமதாச அவர்கள் உள்ளூர் மட்டங்களில் நிர்வாக அதிகாரத்தைப் பரவலாக்கும் (Decentralization of Administrative Power) வேலைத்திட்டத்தை ஆரம்பித்ததுடன், மக்களின் காலடிக்கு அரசாங்க (நிர்வாகச் சேவைகளை) சேவையினை கொண்டுசெல்ல வேண்டுமென குறிப்பிட்டார். இதனால் மக்களுக்கு மிகவும் அண்மித்தவகையில் புதிதாக பிரதேச செயலகங்கள், கிராம சேவகர் பிரிவுகள் என்பன உருவாக்கப்பட்டன. அத்துடன் கிராமிய மக்களின் அபிவிருத்தி சார் பிரச்சினைகளை முன்னெடுக்கும் எண்ணத்துடன் பிரதேச சபைகளும் தாபிக்கப்பட்டன. இந்நிறுவனங்கள் அரசு மற்றும் நிர்வாக சேவைகளைப் பெரிதும் இலகுவடுத்தியதுடன், அவை மக்கள் மைய நிறுவனங்களாகச் செயற்பட்டன. இதில் கிராம சேவகர் பிரிவுகள் பிரதேச செயலகத்தின் மேற்பார்வையிலும், பிரதேச செயலகங்கள் மாவட்ட செயலகத்தின் மேற்பார்வையிலும் செயற்பட்டன. (Bandara, 2009)

இவ்வாறு சுதந்திரம் பெற்ற காலத்திலிருந்து கிராமிய மக்களின் நலன்களை முன்னிலைப்படுத்தி உள்ளூர் மட்டத்தில் நிர்வாக அதிகாரம் பரவலாக்கம் செய்யப்பட்ட போதெல்லாம் இந்திய வம்சாவளி தமிழர்கள் ஒரு பொருட்டாகவே கருதப்படவில்லை என்பது மனங்கொள்ள வேண்டிய விடயமாகும். இம்மக்கள் நீண்டகாலமாக பொதுநிர்வாக கட்டமைப்பில் இருந்து ஓரங்கட்டப்பட்டுள்ளனர் என்பது மனித உரிமை செயற்பாட்டாளர்களின் கருத்தாகும். இம்மக்களுக்கென தனியான பிரதேச செயலகங்களோ, பிரதேச சபைகளோ இது வரையில் தாபிக்கப்படவில்லை. இதனால் பிரதேச செயலகங்களின், பிரதேச சபைகளின் சேவைகளைப் பெற்றுக்கொள்வதில் பாரிய அசௌகரியங்களை எதிர்கொண்டு வருகின்றனர். நாட்டில் சராசரியாக 30000 - 40000 பேருக்கு ஒரு பிரதேச செயலகம் உண்டு. (10,000 க்கும் குறைவான மக்களுக்கும் அம்பாறை மாவட்டத்தில் பிரதேச செயலகம் உண்டு) ஆயினும், நுவரெலியா மாவட்டத்தின் அம்பகமுவ பிரதேச செயலாளர் பிரிவு 202432 பேருக்கும், நுவரெலியா பிரதேச செயலகம் 206944 பேருக்கும் சேவையாற்றி வருகின்றமை விடயப்பகுரிய விடயமாகும்.

அதேபோல் பதுளை, இரத்தினபுரி, கேகாலை போன்ற மாவட்டங்களிலும் பொதுச்சேவையினைப் பெற்றுக்கொள்வதில் தொடர்ந்தும் பெருந்தோட்ட மக்கள் பிரச்சினைகளை எதிர்கொண்டு வருகின்றனர். மறுபுறமாக கிராமசேவகர் பிரிவு என்பது நாட்டின் கீழ்மட்ட நிர்வாக அலகாகும். பல பெருந்தோட்டங்களுக்கு கிராம சேவகரின் சேவை இன்றும் சென்றடையவில்லை. பெருந்தோட்ட மக்கள் அரச சேவையினைப் பெற்றுக்கொள்வதற்கு தமது ஒருநாள் தொழில், வேதனம் ஆகியவற்றினை இழந்து, நாள் முழுவதிலும் பிரதேச செயலகத்திற்குச் செல்வதற்காக செலவிடவேண்டிய நிலையில் வாழ்ந்து வருகின்றனர். பொதுச்சேவையினைப் பெற்றுக் கொள்ள பெருந்தோட்ட மக்களுக்கும் உரிமையுண்டு என்ற யதார்த்தம் இன்று வரையில் கொள்கை வகுப்பாளர்களினால் ஏற்றுக்கொள்ளப்படவில்லை. இப்பிரச்சினையினை தொடர்வதற்கு அரசியல் விருப்பமின்மையே (lack of political will) பிரதான காரணமாகும். அத்துடன் மலையக அரசியல் தலைமைகளின் அர்ப்பணிப்பின்மையும், விருப்பமின்மையும் இந்நிலை தொடர்வதற்கு பிறிதொரு காரணமாகும்.

பொதுநிர்வாக மற்றும் உள்ளூராட்சி அலுவல்கள் அமைச்சு புதிய பிரதேச செயலகங்களை மற்றும் கிராமசேவகர் பிரிவுகளைத் தாபித்தல் தொடர்பாக முன்மொழிவுகளை நாட்டின் சகல தரப்பினரிடமும் கோரியிருந்தது. இதற்கமைய சில சிவில் சமூக அமைப்புகள் மலையக புத்தி ஜீவிகளின் கருத்தொருமைப்பாட்டுடன் தமது முன்மொழிவுகளை அரசாங்கத்திற்குச் சமர்ப்பித்தன. இதன்படி நுவரெலியா மாவட்டத்தில் புதிதாக 07 பிரதேச செயலகங்கள் (நோர்ஓட்ட, ஹட்டன், தலவாக்கலை, நானுஓயா, ராகலை, வலப்பனை) கண்டியில் 03 பிரதேச செயலகங்கள் (ரங்கல, ரஜுவெல, புசல்லாவ) பதுளையில் 02 பிரதேச செயலகங்கள் (நருணுகுல, வெலன்விட்ட) இரத்தினபுரியில் 02 (மாரதன்னை, ரக்வான) பிரதேச செயலகங்களும் தாபிக்க வேண்டும் என பொது நிர்வாக அமைச்சருக்கு முன்மொழிவு சமர்ப்பிக்கப்பட்டுள்ளது. இப்புதிய பிரதேச செயலகங்கள் யாவும் இந்திய தமிழர்கள் செறிந்து வாழும் பிரதேசங்களை மையமாகக் கொண்டு முன்மொழியப்பட்டுள்ளது ஓர் சிறப்பம்சமாகும். பின்வரும் அட்டவணை இதனை மேலும் தெளிவுபடுத்துகின்றது:

அட்டவணை : 01

மாவட்டம்	தற்போதைய பிரதேச செயலாளர் பிரிவுகளின் எண்ணிக்கை	முன்மொழியப்படும் பிரதேச செயலாளர் பிரிவுகளின் எண்ணிக்கை	மொத்தம்
நுவரெலியா	05	07	12
கண்டி	20	03	23
பதுளை	14	02	16
இரத்தினபுரி	17	02	19

மூலம்: Human Development Organization (HDO) Sri Lanka, Proposal submitted to the Ministry of Public Administration and Home Affairs in order to establish new divisional secretaries and Grama Niladari divisions in the Plantation sector, 2010.

இவ்விடயத்திற்கப்பால், அரசு தொழில் துறையில் இவர்களின் வகிப்பங்கு குறித்தும் ஆராய வேண்டும். நாட்டின் மொத்த சனத்தொகையில் இந்திய வம்சாவளியினரின் விகிதாசாரம் 5.5 வீதமும் ஆகும். இதில் 0.1 வீதமானோர் அரசு தொழில் துறையில் அங்கம் வகிக்கின்றனர். குறிப்பாக ஆசிரியர் தொழில் துறையிலேயே அதிக எண்ணிக்கையினர் காணப்படுகின்றனர். அதேபோல், மத்திய அரசாங்கத்திலும் மற்றும் மாகாண மட்டத்திலும் முகாமைத்துவ உதவியாளர்களாகவும், இலிகிதர்களாகவும், சிற்றூழியர்களாகவும் குறிப்பிட்ட எண்ணிக்கையினர் பணியாற்றுகின்றனர். ஆயினும் உயர் நிர்வாகப்பதவிகளில் அல்லது நிறைவேற்றுப் பதவிகளில் (அமைச்சுக்கள், திணைக்களங்கள், கூட்டுத்தாபனங்கள், அதிகாரச்சபைகள், மாகாண சபைகள், மாவட்ட, பிரதேச செயலகங்கள்) இச்சமூகத்தைச் சார்ந்தவர்களை காண்பது இயலாத காரியமாகும். கடந்தகாலங்களில் அமைச்சின் செயலாளர்களாக ஒரு சிலர் உயர் நிர்வாக பதவிகளில் காணப்பட்டனர். இவர்கள் 1960 களில் இலங்கை நிர்வாகச் சேவை பரீட்சையின் ஊடாக நிர்வாக சேவைக்குள் இணைந்தனர். இவர்கள் அனைவரும் இன்று ஓய்வுப்பெற்று விட்டனர். அவ்விடைவெளி இன்னும் நிரப்பப்படவில்லை என்பது வருந்தத்தக்க விடயமாகும்.

ஆகவே, பொதுவான மதிப்பீடு யாதெனில் பெருந்தோட்ட மக்கள் பொது நிர்வாக சேவையினை பெற்றுக்கொள்வதற்கான உரிமையினை முழுமையாக அனுபவிக்க முடியாதுள்ளனர் என்பதாகும். அரசு நிர்வாக கருமங்கள் இன்னும் தோட்ட முகாமைத்துவத்தின் ஊடாகவே நடைபெறு

கின்றன. உண்மையில், பெருந்தோட்ட மக்களுக்குப் பிரதேச செயலகம், பிரதேச சபை, கிராம சேவகர்கள் ஆகியோர் போதியளவிலான அரசாங்க சேவைகளை வழங்க முடியும். ஆயினும், தோட்டத்துறை ஒரு தனியான அங்கமாக கருதப்படுவதனால், தேசிய நிர்வாக பொறிமுறைக்குள் இம் மக்கள் முழுமையாக இணைய முடியாதுள்ளனர். நடைமுறையிலுள்ள யாப்பின் உறுப்புரை 12 (2) இன், மத, மொழி, சாதி, பால், அரசியல், பிறப்பிடம் காரணமாக வேறுபாடு காட்டக்கூடாது என குறிப்பிடப் படுகின்றது. ஆயினும், இன்றுவரை இம்மக்கள் பொதுச்சேவையினைப் பெற்றுக்கொள்வதில், இனரீதியாகவும் மொழி ரீதியாகவும் பிறப்பிடம் காரணமாகவும் பாரிய பாகுபாடுகள் மற்றும் அநீதிகளுக்கு உள்ளாகி யுள்ளனர் என்பது வெளிப்படையான யதார்த்தமாகும்.

2. அதிகாரப் பன்முகப்படுத்தலும் உள்ளூராட்சி அரசாங்க முறையும்: கோட்பாட்டு ரீதியான விளக்கம்

ஒரு நாட்டில் வாழும் எல்லா பிரஜைகளுக்கும் வினைத்திறன்மிக்க பொதுச்சேவையினை வழங்குவதற்கு அரசாங்கங்கள் கடைப்பிடிக்கின்ற நிறுவன ரீதியான ஏற்பாடுகளில் சேவை வழங்கல் மாதிரிகள் (Service Delivery Models) முக்கிய இடத்தை வகிக்கின்றன. பொது மக்களுக்கு வெறுமனே பொது சேவைகளையும் பொருட்களையும் வழங்காது அவற்றை பயனுறுதிமிக்க வகையில் வழங்க வேண்டும். அப்பொழுதே அரசாங்கத்தின் பொது சேவைகள் சாதாரண மக்களின் வாழ்வில் சாதகமான மாற்றத்தை ஏற்படுத்தும். பெரும்பாலான மூன்றாம் உலக நாடுகள் இன்னும் பொதுநல அரசுகளாக காணப்படுவதும், பிரஜைகள் அதிகளவில் அரசாங்க சேவைகளில் தங்கியிருப்பதுமே இதற்குக் காரணமாகும். ஐக்கிய நாடுகளின் அபிவிருத்தி திட்டம் (UNDP, 1999) உலகில் பல விதமான சேவை வழங்கல் மாதிரிகள் காணப்படுவதாகவும், அரசாங்கங்கள் தமக்கேற்ற மாதிரிகளை பின்பற்றுவதாகவும் குறிப்பிடுகின்றது. அந்த வகையில் பின்வருவன முக்கியமான சேவை வழங்கல் மாதிரிகளாக காணப்படுவதுடன், தற்காலத்தில் அதிகளவில் பின்பற்றப்படுவனவாகவும் காணப்படுகின்றன.

01. நேரடி சேவை வழங்கல் மாதிரி (Deirect Service Delivery Model): மத்திய அரசாங்கம் தேவையான சட்டங்களை உருவாக்கி அதனை மக்கள் மீது சுமத்தி பொது சேவைகளை வழங்குவதாகும். பொதுச்

சேவைகளை வழங்க அவசியமான ஆட்களை சேர்த்தல், உற்பத்தி மற்றும் விநியோகம், அபிவிருத்தி செயற்பாடுகள் ஆகியன நேரடியாக மத்திய அரசாங்கத்தின் மூலமோ அல்லது அதனால் அதிகாரமளிக்கப்பட்ட முகவர் நிறுவனங்கள் ஊடாகவோ இடம்பெறும். இங்கு பொது சேவை வழங்கல் தொடர்பான பொறுப்பு மற்றும் கட்டுப்பாடு முழுமையாக மத்திய அரசாங்கத்திடமே காணப்படும்.

02. தனியார் மயப்படுத்தப்பட்ட சேவை வழங்கல் மாதிரி (Privatized Service Delivery Model): அரசாங்கம் பொதுச்சேவை வழங்கும் பணியினை தனியாருக்கு ஒப்படைப்பதனையே இது குறித்து நிற்கின்றது. தனியார் நிறுவனங்களை மேற்பார்வை செய்தல், சட்ட ரீதியாக கட்டுப்படுத்தல் தவிர்ந்த ஏனைய எந்தப் பொறுப்பினையும் அரசாங்கம் சுமப்பதில்லை. இன்று பல அபிவிருத்தி அடைந்த நாடுகளில் பொதுச் சேவை வழங்கும் பொறுப்பு தனியாரிடமே காணப்படுகின்றது (போக்குவரத்து, தொடர்பாடல், கல்வி, சுகாதாரம், மின்சாரம்) இதன் நோக்கமானது அரசாங்க துறைகளை தனியார் மயமாக்கி அதன் மூலம் சந்தைப்பொருளாதாரத்தை (Market Economy) ஊக்குவித்து அதிக இலாபம் ஈட்டி அதனுடாக அரசாங்கம் எதிர்கொள்ளும் பாதீட்டுப்பற்றாக்குறை (Budget deficit) மற்றும் வளப்பற்றாக்குறை என்பவற்றை சரி செய்வதாகும்.

03. பன்முகப்படுத்தப்பட்ட சேவை வழங்கல் மாதிரி (Decentralized Service Delivery Model) உள்ளூராட்சி அதிகார சபைகளுக்கு அதிகாரத்தை பன்முகப்படுத்தி பிரதேச ரீதியாக பரந்தும் செறிந்தும் வாழும் மக்கள் குழுக்களுக்கு பொதுச்சேவையினை வழங்குதல். உலகில் புகழ்பெற்றதும் ஜனநாயக அடிப்படையில் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டதொரு மாதிரியாகவும் காணப்படுகின்றது. கீழ்மட்ட அரசாங்க நிறுவனங்களுக்கு அதிகாரத்தைக் குறிப்பிட்டதொரு சட்டகத்துக்குள் பன்முகப்படுத்தி உற்பத்தி விநியோகம், சட்ட அமுலாக்கம், கிராமிய அபிவிருத்தி போன்ற பணிகள் மேற்கொள்ளப்படுகின்றன. இது அரசாங்கத்தின் மானியம் வழங்கும் கொள்கைகளை அடிப்படையாக கொண்டு இடம்பெறும். இதன் போது உள்ளூராட்சி சபைகளின் செயற்றிறன், ஆற்றல் என்பன கருத்தில் கொள்ளப்பட்டு அதிகாரம் பன்முகப்படுத்தப்படும். இம்மாதிரியானது மக்களுக்குப் பொது

சேவைகளை இலகுவாக, விரைவாக, மிகவும் நெருக்கமான வகையில் வழங்குவதுடன் இவை உள்ளூர் மக்களுடன் மிக நெருங்கிய தொடர்பினைக் கொண்ட கீழ் மட்ட அரசாங்க நிறுவனங்களாகக் காணப்படும். இங்கு பிரஜைகளின் தேவைகள், மனக்குறைகள் அறிந்து சேவை வழங்கப்படும். இம்மாதிரியில் பிரஜைகள் சேவை பெறுவோர் (Service recipient) என்ற நிலையிலிருந்து நுகர்வோர் (Client) என்ற நிலைக்கு மாற்றுவதுடன் சேவை வழங்கலில் பெரியள விலான பொறுப்பு கூறுதல் வினைத்திறனை உறுதிப்படுத்துகிறது. இலங்கையில் பன்முகப்படுத்தப்பட்ட மாதிரி பின்பற்றப்படுகின்ற போதும் அதன் முழுமையான பிரயோகத்தை கண்டுகொள்ள முடிவ தில்லை. காரணம் எல்லா ஜனக்குழுக்களுக்கும் சமத்துவத்தின் அடிப் படையில் சேவை வழங்காமையும் சேவை வழங்கலில் ஓரங்கட்டல், புறக்கணிப்புகள், பாரபட்சங்கள் காட்டப்படுவதாகும். குறிப்பாக, பெருந்தோட்ட மக்கள் நாடு சுதந்திரம் பெற்ற காலத்திலிருந்து பன்முகப்படுத்தப்பட்ட சேவை வழங்கலின் உண்மையான பயனை அடைய முடியாதவர்களாகவே வாழ்ந்து வருகின்றனர். அதனால் இலங்கையில் இம்மாதிரியின் மூலம் எதிர்பார்த்த பெறுபேறு அல்லது வெளியீடு இன்னும் அடையப்பட முடியாத ஒன்றாகவே காணப் படுகின்றது.

04. மாற்று சேவை வழங்கல் மாதிரி (Alternative Service Delivery Model):

பொதுச் சேவை வழங்கல் குறித்த மாதிரிகளில் இது ஒப்பீட்டளவில் புதியதொரு தோற்றப்பாடாகவே கண்டுகொள்ளப்படுகின்றது. இம் மாதிரி அரசாங்கத்திற்கும், தனியார் துறைக்கும் இடையிலான இணைந்த செயற்பாட்டினை (Public-private partenership) தூண்டுகிறது. குறிப்பாக இவ்விரு துறைகளும் ஒப்பந்த ஏற்பாடுகளின் மூலம் இணைந்து செயற்படுவதன் அவசியத்தை அதிகம் வலியுறுத்துகின்றது. தனியார் துறை அரசாங்கத்துடன் இணைந்து செயற்பட்டாலும் இறுதி யில் சேவை வழங்கல் தொடர்பான உரித்தினை அரசாங்கம் கொண்டிருக்கும் அதேவேளை அது தொடர்பான அனைத்து அதிகாரங்களும் அரசாங்கத்திடமே காணப்படும். புதிய பொது முகாமைத்துவத்தை (New Public Management) பின்பற்றும் நாடுகளில் இம்மாதிரி முக்கியத்துவம் பெற்று வருகின்றமை குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

தற்கால ஜனநாயக அரசாங்கங்களில் அதிகமாக அதிகாரத்தை உள்ளூராட்சி அமைப்புகளுக்குப் பன்முகப்படுத்தி பன்முகப்படுத்தப்பட்ட சேவை வழங்கப்படுவதனால் அது குறித்து கோட்பாட்டு ரீதியாக ஆராய்வது அவசியமாகும். உண்மையில் இன்றைய ஆட்சியில் செயன்முறையில் அதிகார பன்முகப்படுத்தல் (Decentralization) என்பது பெரிதும் முக்கியத்துவம் வாய்ந்த ஓர் எண்ணக்கருவாகக் காணப்படுகின்றது. குறிப்பாக இலங்கை போன்ற ஒற்றையாட்சி முறையுள்ள நாடுகளில் அதிகாரப் பன்முகப்படுத்தலானது கீழ் மட்டங்களில் அரசாங்க நிறுவனங்களை ஸ்தாபித்தல் அதன் மூலம் உள்ளூர் மக்களின் அபிவிருத்தி, அபிவிருத்தியில் மக்கள் பங்கேற்பினை அதிகரித்தல் ஆகியவற்றை பிரதான நோக்காகக் கொண்டு இத்தகைய உள்ளூராட்சி அமைப்புகள் ஸ்தாபிக்கப்படுகின்றன. அதிகார பன்முகப்படுத்தலின் மூலம் கிராமிய அபிவிருத்தியை ஏற்படுத்த முடியும், உள்ளூர் மக்களின் அடிப்படை தேவைகள், சமூக பொருளாதார அபிவிருத்தியை உறுதிப்படுத்த முடியும் என பரவலாகவே ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டுள்ளது. (Kothari, 1996) விசேடமாக பல்லினத்தவர்கள் வாழ்கின்ற நாடுகளுக்கும் சமூக பொருளாதார அரசியல் ரீதியாக பின்தங்கிய மக்களின் மேம்பாடு சமூக நீதி என்பவற்றை நிலைநாட்ட பின்னடைந்த சமூகத்தவர்களை தேசிய அரசியல் நீரோட்டத்துக்குள் இணைத்துக் கொள்ளவும் அதிகார பன்முகப்படுத்தல் சிறந்த பொறி முறையாக கையாளப்படுகின்றது. (Aziz & Arnold, 1996)

இந்தியாவில் காணப்படும் கிராமிய பஞ்சாயத்து முறையானது பிற்பட்ட மக்களின், வேறுபட்ட இனத்தவரின் சமூக பொருளாதார மேம்பாடு, மனித உரிமைகள், சமூக நீதி என்பவற்றை உறுதி செய்திருப்பதுடன் அரசாங்கத்தின் அபிவிருத்தி செயற்பாடுகளில் எல்லா மக்களும் சமமாக கருதப்படுவதனையும் அதில் பங்காளிகளாக இருப்பதனையும் ஊக்கப்படுத்துகின்றது. பொதுத்துறை நிர்வாக கற்கைநெறிக்கு அதிகம் பங்களிப்பு செய்துள்ளன. L.D.White என்பவரின் கருத்துப்படி அதிகார பன்முகப்படுத்தல் என்பது சில குறிப்பிட்ட அதிகாரக் கடமைகளை கீழ்மட்ட அரசாங்க நிறுவனங்களுக்கு வழங்கி அதன் மூலம் உள்ளூர் மக்களின் சமூக, பொருளாதார, அரசியல், அபிவிருத்தி செயற்பாடுகளை மேற்கொள்வதாகும். தற்கால அரசுகளின் பணி பன்மடங்கு பெருகியுள்ளதால் மத்திய அரசால் நாடு முழுவதும் அபிவிருத்தியை, பொதுச்

சேவைகளை வழங்க முடிவதில்லை. ஆகவே தான் உள்ளூர் மட்டத்தில் அரசாங்க நிறுவனங்கள் தாபிக்கப்பட்டு உள்ளூர் மக்களின் தேவைகளை அறிந்து அவர்களையும் பங்குதாரர்களாகக் கொண்டு செயற்பட அதிகார பன்முகப்படுத்தல் மேற்கொள்ளப்படுகின்றன. (Perera,1999)

அதிகார பன்முகப்படுத்தல் பிரதானமாக இரண்டு வகைகளைக் கொண்டுள்ளது.

1. அரசியல் அதிகாரத்தைப் பன்முகப்படுத்தல் - (Political Decentralization)
2. நிர்வாக அதிகாரத்தைப் பன்முகப்படுத்தல் - (Administrative Decentralization)

அரசியல் அதிகாரத்தைப் பன்முகப்படுத்தல் என்பது புதிதாக உள்ளூராட்சி அமைப்புகளை உருவாக்கி அவற்றிடம் அதிகாரத்தை வழங்குவதாகும். உள்ளூர் மட்டத்தில் மக்களுடன் நெருக்கமான தொடர்பினைக் கொண்ட நிறுவனங்களாக இவை காணப்படும். உள்ளூர் மக்களுக்காக தேவையான சேவை வழங்கல், அரசியல் பயிற்சி வழங்கல், கிராமிய அபிவிருத்தி ஆகிய பல குறிக்கோள்களுடன் இவ்வள்ளூராட்சி அமைப்புகள் தொழிற்படும் இவை மத்திய அரசினால் மேற்பார்வை செய்து நெறிப்படுத்தப்படும். அத்துடன் மத்திய அரசு இவற்றின் அதிகாரங்களைக் கட்டுப்படுத்தும் (Leitan, 1990)

மறுபுறமாக நிர்வாகப் பன்முகப்படுத்தல் என்பது நாட்டின் பல்வேறு புவியியல் பிரதேசங்களை மையப்படுத்தி நிர்வாக அலகுகளைத் தாபித்து நிர்வாக கருமங்களை மேற்கொள்வதற்காக நிர்வாக பொறுப்பு, அதிகாரங்களை ஒப்படைப்பதாகும். இவை பிரதானமாக அரசின் நிர்வாக கருமங்களுடன் வரையறுக்கப்பட்டவைகளாகக் காணப்படும். குறிப்பாக பொதுநிர்வாக சேவைகளை வழங்குதல் இதன் பிரதான நோக்கமாகக் காணப்படும். இவை மேல்மட்டத்தில் இருந்து கட்டுப்படுத்தப்படும். இது இறுக்கமான நிர்வாக ஒழுங்கு, அதிகாரங்களுக்கு உட்பட்டு செயற்படும் (Leitain, 1990)

ஆயினும் இக்கட்டுரையில் அரசியல் அதிகார பன்முகப்படுத்தலுக்கே முன்னுரிமை வழங்கப்படும். காரணம் உள்ளூராட்சி அமைப்புகள் அரசியல் அதிகார பன்முகப்படுத்தலுடன் சம்பந்தப்பட்ட ஒன்றாகக்

காணப்படுவதனாலாகும். எவ்வாறாயினும் பொதுவில் அதிகார பன்முகப் படுத்தல் என்பது பல நன்மைகளைக் கொண்டுள்ளது.

- அதிகார பன்முகப்படுத்தல் தீர்மானம் எடுக்கும் அதிகாரத்தை கீழ் மட்டத்தில் வாழும் மக்களிடம் கொண்டு செல்வதுடன், அரசாங்க சேவைகள் மக்களின் காலடிக்குச் சென்றடைவதனை உறுதி செய்கிறது.
- அது கீழ்மட்ட மக்களுக்கு நிர்வாக, அரசியல் செயற்பாடுகளில் பங்கேற்பதற்கான பரந்த வாய்ப்பினை வழங்குகின்றது. அரசாங்க செயற்பாடுகளில் பொது மக்களின் வினைத்திறன்மிக்க செயற்பாடுகளானது, உள்ளூர் மட்டத்தில் ஜனநாயகத்தினைப் பலப்படுத்துவதுடன் நிர்வாக செயற்பாடுகள் மற்றும் நடைமுறைகள் என்பவற்றில் பிரஜைகளின் ஆதரவினை உத்தரவாதம் செய்கிறது. குறிப்பாக ஜனநாயகம் வலுப்படுத்தப்படுகிறது.
- உள்ளூர் அபிவிருத்தியை திட்டமிடல், நடைமுறைப்படுத்தல், முகாமைத்துவம் செய்தல், மதிப்பீடு செய்தல் என்பவற்றில் கீழ்மட்ட மக்களின் பங்களிப்பினைத் தூண்டுகிறது.
- மேல்மட்ட நிர்வாகிகளின் வேலைப்பளுவை, குறைப்பதுடன் அவர்கள் தமது காலத்தை வினைத்திறன்மிக்க திட்டமிடல், பிரதான அபிவிருத்தி சார் பிரச்சினைகளை அடையாளம் காணல், சரிப்படுத்தல் ஆகியவற்றில் செலவிட முடியும்.
- உள்ளூர்மட்ட அரசு நிர்வாகிகள் மற்றும் மக்கள் பிரதிநிதிகள் தமது சேவை பெறுநர்களின் தேவைகள், அபிலாசைகள், பிரச்சினைகள் என்பவற்றை சரியாக அடையாளம் காணமுடியும். அதற்கிணங்க பொறுப்பாண்மையுடன் வினைத்திறன் மிக்க சேவை வழங்க முடியும். அதிகார பன்முகப்படுத்தல், உள்ளூர் மக்களுக்கும் அரசாங்கத்துக்கும் இடையில் சிறந்த நட்புறவை கட்டியெழுப்ப உதவுகிறது.
- அரசாங்க அபிவிருத்தி செயற்பாடுகளில் வெளிப்படைத்தன்மை (Transparency) பொறுப்பு கூறல் (Accountability) வினைத்திறன் (Effectiveness) விளைத்திறன் (Efficiency) பொறுப்பான்மை (Responsiveness) உள்வாங்குதல் (Inclusiveness) கருத்தொருமைப்பாடு

(Consensus) சமத்துவம் (Equality) ஆகிய நல்லாட்சி தத்துவங்களை உள்வாங்கி செயற்பட உதவும்.

- விரைவான, நெகிழ்ச்சித்தன்மை கொண்ட, காலதாமதமற்ற தீர்மானம் எடுத்தல், உள்ளூர் நிலைமையினை, மக்களின் உணர்வினை அறிந்து தீர்மானம் எடுத்து செயலாற்ற முடியும்.
- அரசாங்க தீர்மானங்களை, நிகழ்ச்சித்திட்டங்களை பல்வேறு தன்மைகளைக் கொண்ட, தேவை கொண்ட பல்வேறு பிரதேசத்தில் வாழும் மக்களை நோக்கிக் கொண்டு செல்ல உதவுகிறது.
- பிற்பட சமூகத்தவர்கள் இனத்தவர்கள் அரசாங்க அபிவிருத்தி மற்றும் நிர்வாக செயன்முறையில் உள்வாங்கலை பங்கேற்க செய்ய உதவுகிறது. (Aziz and Arnold, 1996)

அதிகாரப் பன்முகப்படுத்தல் அரசாங்கத்தின் கொள்கைகளைப் பல்வேறு பிரதேசங்களில் பிரயோகித்தல், துரித சமூக பொருளாதார அபிவிருத்தியை ஏற்படுத்தல், உள்ளூர் மக்களை அபிவிருத்தியில் பங்கேற்க செய்தல், உள்ளூர் வளங்களை, மக்களின் கருத்துக்களை அபிவிருத்தி செயற்பாடுகளில் உள்வாங்கல் ஆகியவற்றினைத் தூண்டுகிறது. அரசியல் கட்சிகளின் தொடர்ச்சியான அழுத்தம், உள்ளூர் மட்டத்தில் ஜனநாயகம் மற்றும் மனித உரிமையினைப் பலப்படுத்தல், நல்லாட்சியை உறுதி செய்தல் போன்ற பல காரணிகள் அதிகார பன்முகப்படுத்தலை தூண்டுகின்றன. அதிகாரத்தை பன்முகப்படுத்தும் போது நாட்டின் எல்லா பிரதேசங்களிலும் வாழும் மக்களை பிரதிநிதித்துவப்படுத்தக்கூடிய அரசியல்வாதிகள் காணப்படுவர். அவர்களின் மூலம் வேறுபட்ட மக்களின் எண்ணங்கள் வெளிப்படுத்தப்படும். உண்மையில், உள்ளூராட்சி அமைப்புகளை தாபிப்பதின் பிரதான நோக்கமே வேறுபட்ட இனங்களின் அபிலாசைகள் தேவைகள் என்பவற்றை அபிவிருத்தி திட்டங்களில் உள்வாங்குதலாகும். இது கோட்பாட்டு ரீதியாகவும் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டுள்ளது (Aziz and Arnold, 1996). ஆயினும் இக்கோட்பாடானது இலங்கையில் வாழும் பெருந்தோட்ட மக்களை பொறுத்தவரை முற்றிலும் வேறுபட்டதாகவே காணப்படுகின்றது. காரணம் நாடு சுதந்திரம் பெற்ற காலத்திலிருந்து இம்மக்கள் தேசிய அபிவிருத்தி திட்டங்களிலும், பொது நிர்வாக சேவை வழங்கல் முறையிலும் ஒதுக்கப்பட்டு வந்துள்ளமையாகும். கீழுள்ள

வரைபடமானது அதிகார பன்முகப்படுத்தல் மற்றும் உள்ளூராட்சி அரசாங்க முறையின் கோட்பாட்டு ரீதியான எதிர்பார்க்கையினை தெளிவுப்படுத்துகின்றது.

உள்ளூராட்சி அதிகார சபைகளின் பணிகள்

- உள்ளூர் மக்களின் தேவைகள், உணர்வுகளை, அபிலாசைகளை அறிதல்.
- பெளதிக, மனித வளங்களின் கிடைப்பனவினை மதிப்பிடல், அதன் அடிப்படையில் அப்பிரதேச அபிவிருத்தியை திட்டமிடல்.
- உள்ளூர் பிரச்சினையை மையமாகக் கொண்டு பிரதேச அபிவிருத்தியை ஏற்படுத்துவதற்கு அவசியமான நிதியை மதிப்பிடல்.
- வள அணிதிரட்டலுக்கு (பெளதிக / நிதி) நிகழ்ச்சி திட்டங்களை நடைமுறைப்படுத்துவதற்கு அவசியமான உபாயங்களை வகுத்தல்.
- பிரதேச அபிவிருத்தியை மேற்கொள்ளும் போது அங்கு வாழும் வேறுபட்ட இனங்கள், கிராமங்களை அடையாளம் கண்டு அதற் கிணங்க வள ஒதுக்கீடு செய்தல்.
- சரியான கண்காணிப்பு முறையினை நடைமுறைப்படுத்தல்.
- சமூக வளங்களைப் பயன்படுத்துதல் தொடர்பாக ஒழுங்கு விதிகளை உருவாக்கி நடைமுறைப்படுத்தல். அதன் மூலம் அத்தகைய சமூக வளங்களை துஷ்பிரயோகம் செய்வதனை தவிர்த்தல் (Kothari, 1996)

உண்மையில் அதிகாரம் பன்முகப்படுத்தப்பட்ட அரசியல் கட்டமைப்பானது தீர்மானம் எடுத்தல் செயன்முறையில் பங்கேற்பதற்கான வாய்ப்பினை எல்லா பிரசைகளுக்கும் வழங்க வேண்டும். அவ்வாறன்றில் வினைத்திறன்மிக்க உள்ளூராட்சி அமைப்பு முறையொன்றினைக் காண முடியாது. (Slater, 1994) கீழ்மட்ட தீர்மானம் எடுக்கும் செயன்முறை ஒரு குறிப்பிட்ட சமூக பிரிவினர் அல்லது ஒரு குறிப்பிட்ட சிலருக்கு மட்டுப்படுத்தப்படுமாயின் அரசியல் அதிகார பன்முகப்படுத்தல் எல்லா பிரசைகளின் நல்வாழ்வை உறுதிசெய்யும் திராணியை இழந்துவிடும். உண்மையான அதிகாரப் பன்முகப்படுத்தலானது எல்லா சமூக பிரிவினருக்கும், நலன்பேண் குழுக்களுக்கும் அபிவிருத்தி தொடர்பான

தீர்மானம் எடுத்தல் செயன்முறையில் எத்தகைய பாகுபாடுகளும் இல்லாத சம பிரதிநிதித்துவத்தை வழங்குவதாக அமைய வேண்டும். (Arnold & Aziz 1996)

அதன் மூலமே எல்லா சமூக பிரிவினரும் தமது அபிவிருத்திகள் அபிலாசைகளை அடைந்துக் கொள்ள முடியும். உண்மையில் இதனை நியாயமான பாரபட்ச கொள்கை (Policy of Positive Discrimination) ஒதுக்கீட்டு கொள்கைகள். (Reservation Policies) சலுகை அடிப்படையிலான ஆசன ஒதுக்கீடு (Reservation of Seats) ஆகிய கருவிகளைப் பயன்படுத்தி பின்தங்கிய பிரிவினரின் நன்மைக்காக இத்தகைய ஏற்பாடுகளை மேற்கொள்ள முடியும் (Kothari, 1996) உள்ளூராட்சி அமைப்புகள் மத்திய அரசில் அதிகளவில் தங்கி இருக்காது. அரசியல் மற்றும் நிதி சுயாதீன தன்மையைக் கொண்டிருக்கும் போதே வினைத்திறன் மிக்க செயற்பாட்டைக் காண முடியும். தமது ஆட்சிக்குட்பட்ட பிரதேசங்களில் வளங்களை, வருமானத்தை தாமே உற்பத்தி செய்து சுய அபிவிருத்தி வேலைகளை மேற்கொள்ள வேண்டும். மத்திய அரசு உள்ளூராட்சி சபைகளின் தேவைகளை காலத்துக்குக் காலம் மதிப்பீடு செய்து நிதியை ஒதுக்கீடு செய்ய வேண்டும். அத்துடன் விசேடமாக உள்ளூராட்சி அதிகார சபைகளின் வினைத்திறன் மிக்க செயற்பாட்டை தீர்மானிப்பதில் நிதிப்பன்முகப் படுத்தல் பிரதான இடத்தை வகிக்கின்றது. (Christine, 2003) அதன் பொருள் உள்ளூராட்சி அமைப்புகளுக்கு நிதி அதிகாரத்தைப் பன்முகப்படுத்துவதாகும். இது தமது ஆட்சிப்பிரதேசத்தில் சுயமாக நிதி வருமானத்தை உற்பத்தி செய்யவும், பெருக்கவும் அதிகாரத்தை வழங்கும். அத்துடன் இவை தேசிய அரசியல் அமைப்பு என்ற சட்டகத்தின் கீழ் நெறிப்படுத்தப்பட வேண்டும். அத்துடன் சில அரசியல் அமைப்புசார் உரிமைகளையும் இவ் உள்ளூராட்சி அதிகார சபைகள் கொண்டிருக்க வேண்டும். இதன் மூலம் மத்திய அரசினால் உள்ளூர் மட்டத்திலும் பிரயோகிக்கப்படும் தேவையற்ற அரசியல் தலையீட்டைத் தடுக்க முடியும். (Abeywardana, 1996)

உள்ளூராட்சி அதிகார சபைகள் என்பது கீழ்மட்டத்தில் வாழும் மக்களுக்குப் பொறுப்புடன் சேவை வழங்கும் நிறுவனமாகும். அதன் பிரதிநிதிகள் மக்கள் நாளாந்தம் எதிர்கொள்ளும் பிரச்சினைகள், மக்களின் உணர்வுகள் மற்றும் மனக்குறைகள் என்பவற்றைப் பொறுப்புடன் அறிந்து

செயற்பட வேண்டும். அத்துடன் இவ்வதிகார சபைகள் தமது ஆட்சிக் குட்பட்ட பிரதேசங்களில் செயற்படும் அரசாபர்பற்ற அமைப்புகள், சமூக மட்ட அமைப்புகள் என்பவற்றுடன் இணைந்து தமது சேவைகளை வழங்க வேண்டும் (Perera, 1999) ஆயினும், இலங்கையில் இத்தகைய நடைமுறை களை உள்ளூராட்சி அதிகார சபைகள் பின்பற்றுவது குறைவாகும். குறிப்பாக பெருந்தோட்டப் பிரதேசங்களில் அத்தகைய கூட்டிணைந்த செயற்பாட்டினைக் காணமுடியாமையும் பெருந்தோட்டப் பிரதேசங் களுக்கு உள்ளூராட்சி சபைகளின் சேவைகள் சென்றடை யாமைக்கு ஓர் காரணமாகும்.

உண்மையில் உள்ளூராட்சி அதிகார சபைகளானது எதிர்கொள்ளும் சில முக்கிய பிரச்சினைகளாக குறைந்த திட்டமிடல் திறன், நிதிக்கட்டுப் பாடு, உள்ளூராட்சி அதிகார சபைகளின் குறைந்தளவிலான மக்கள் மற்றும் அரசாபர்பற்ற நிறுவனங்களின் பங்கேற்பு, மிகக் குறைந்த அதிகாரப் பன்முகப்படுத்தல், மத்திய அரசாங்கத்தில் அதிகரித்த தங்கியிருத்தல், தலையீடு என்பவற்றைக் குறிப்பிடலாம். உண்மையான அதிகாரப் பன்முகப்படுத்தலானது உள்ளூர் மட்ட பிரஜைகளை சமூக பொருளாதார கல்வி ரீதியாக முன்னேற்றுவதுடன் போதிய கல்வி வாய்ப்பு, வீடமைப்பு வசதிகள் மற்றும் குடிநீர், கழிவுகற்றல் வசதிகளைக் கொண்ட ஒரு நாகரிக மான வாழ்க்கைத் தரத்தை கொண்டிருப்பதற்கு வழி செய்கிறது. (Kuruppu, 1980) அதிகாரப் பன்முகப்படுத்தலில் காணப்படும் ஒரு பிரச்சினை யாதெனில் அது உள்ளூர் அதிகார கட்டமைப்பினை எவ்வாறு மாற்றுகிறது. சமூகத்தின் பின்தங்கிய பிரிவினரின் அதிகாரம், உரிமைகள் என்ன, சமூகத்தில் வாழும் பெண்களின், இளைஞர்களின் நிலை என்ன, சிறு பான்மையினரின் உரிமை என்ன ஆகிய விடயங்கள் பேசப்படாமையாகும் (Kothari 1996).

அதிகாரப் பன்முகப்படுத்தல் மற்றும் உள்ளூராட்சி அரசாங்க முறையினதும் பிரிதொரு எதிர்பார்க்கையானது உள்ளூர் மட்ட அரசாங்க செயற்பாடுகளில், தீர்மானம் எடுத்தலில், அபிவிருத்தி திட்டமிடலில் பங்குபற்ற முடியாத சமூக பிரிவினரை அதனுள் உள்வாங்குதல் மற்றும் சக்திப்படுத்தலாகும். அதற்கான கொள்கை சட்டகங்களை உள்ளூராட்சி அரசாங்க அமைப்புகள் வகுக்க வேண்டும். அதன் மூலம் அப்பிரிவினரின் மனித உரிமைகள் மற்றும் அபிவிருத்தி உரிமைகளை உத்தரவாதப்படுத்த

வேண்டும். அவ்வாறன்றில் அதிகாரப் பன்முகப்படுத்தல், உள்ளூராட்சி அரசாங்க முறை ஆகியவன வெறும் நிறுவன ரீதியான ஏற்பாடுகளாகவே காணப்படும். (World Bank 2008) சிறுபான்மை ஜனக்குழுக்களுக்கு விசேடமான ஆசன ஒதுக்கீட்டினை மேற்கொள்வதன் மூலம் உள்ளூராட்சி அதிகார சபைகளின் ஊடாக அம்மக்களுக்கான சேவைக்கிடைப்பதை மற்றும் அபிவிருத்தியை அதிகரிக்கச் செய்ய முடியும். அத்துடன் அவர்களுக்குப் போதிய பயிற்சி, விழிப்புணர்வூட்டல், ஆட்சியியல் தொடர்பான கல்வி மற்றும் ஆட்சி தொடர்பான போதிய தகவல்கள் வழங்கப்பட வேண்டும். அவ்வாறன்றில் அவர்களால் வினைத்திறன் மிக்க வகையில் தீர்மானமெடுத்தல், அபிவிருத்திக்கான கொள்கைத் திட்டங்களை வடிவமைத்தல், பகுத்தறிவு ரீதியான தீர்மானம் எடுத்தல், உள்ளூர் ஜனநாயக விழுமியங்களை மதித்து செயற்படல், சமமான சேவை வழங்கல் பாகுபாடற்ற வளப்பகிர்வு மற்றும் அபிவிருத்தி என்பவற்றைக் கண்டுகொள்ள முடியாது. அவற்றிலிருந்து அந்நியமயப்படுத்தப்பட்ட ஜனக்குழுக்களாகவும் காணப்படுவர். (Kothari, 1996 & Slater 1994) மறுபுறமாக உள்ளூர்மட்ட மக்களின் வாழ்வியலிலும் பெரியளவிலான மாற்றங்களை எதிர்பார்க்க முடியாது. இது தேசிய அபிவிருத்தியிலும் குறித்த மக்களின் வாழ்விலும் எதிர்மறையான தாக்கத்தை ஏற்படுத்தும் அதேவேளை சட்டத்தின் ஆட்சி மற்றும் சமத்துவம் ஆகிய தத்துவங்களை முழுமையாக அழித்துவிடுவதாக அமையும். இத்தகையதொரு நிலைப் பாட்டினை பெருந்தோட்ட மக்கள் மத்தியில் வெளிப்படையாகவே கண்டுகொள்ள முடியும். இதற்கு காரணம் அவர்கள் அதிகாரப் பன்முகப் படுத்தல் மற்றும் உள்ளூராட்சி அரசாங்க முறைமையில் முழுமையாக உள்வாங்கப்படாமையும் அரசாங்க சேவை வழங்கலில் காட்டப்பட்ட தொடர்ச்சியான பாகுபாடுமாகும்.

ஆகவே உள்ளூராட்சி அமைப்புகளில் மக்களை பிரதிநிதித்துவ படுத்தும் அரசியல்வாதிகள் மற்றும் உத்தியோகத்தர்களுக்கு தமது கடமைப் பொறுப்புகள், அபிவிருத்தி திட்டமிடல், தீர்மானம் எடுத்தல், நல்லாட்சி ஜனநாயகம், மனித உரிமைகள் தொடர்பான கல்வியை மற்றும் விழிப்புணர்வை வழங்கவேண்டும். இதற்கான பொறிமுறை ஒன்றினை உருவாக்கி நடைமுறைப்படுத்த வேண்டும். அத்துடன் காலத்துக்கு ஒருமுறை அவை மதிப்பீடு செய்யப்பட வேண்டும். அதன் மூலம்

உள்ளூராட்சி அமைப்புகளின் வேலைத்திட்டங்களின் தாக்கத்திறனையும், எதிர்கால செயற்திட்டங்களுக்கான பாடங்களையும் கற்றுக் கொள்ள முடியும் (Aziz & Arnold, 1996). வறுமையினை ஒழிப்பது அதிகாரப் பன்முகப்படுத்தல் மற்றும் உள்ளூராட்சி அதிகார சபைகளின் பிறிதொரு நோக்கமாகும். இதற்கென வருமான உற்பத்தி நிகழ்ச்சித்திட்டங்களை அறிமுகப்படுத்தல், வறுமை ஒழிப்புத்திட்டங்களின் சகலருக்கும் பாகுபாடு இன்றி வாய்பளித்தல், இயற்கை வளங்களைப் பயன்படுத்த சமமான வாய்ப்பளித்தல் ஆகிய செயற்பாடுகள் மேற்கொள்ளப்பட வேண்டும். அத்துடன் வருடாந்த வரவு செலவு திட்டத்திலிருந்து குறிப்பிட்ட தொகையிலான நிதி இதற்கென ஒதுக்கீடு செய்யப்பட வேண்டும். வறுமை ஒழிப்பினை பணிக்குழு ஆட்சியின் (Bureaucracy) மூலமோ மத்தியமயப்படுத்தப்பட்ட திட்டமிடல் மூலமோ மேற்கொள்ள முடியாது. போதியளவிலான கல்விவாய்ப்பு, சுகாதாரம், வருமானம், வீடமைப்பு, பொது சொத்துக்களை பயன்படுத்துவதில் உள்ள சமவாய்ப்பு, சம அரச நிர்வாக சேவை என்பவற்றின் மூலமே வறுமையினை ஒழிக்க முடியும் (Perera, 1999). பொருளாதார வறுமையினைத் தீர்மானிப்பதில் வேலையின்மை, போதிய வருமானம் இன்மை, போதிய ஊதியமின்மை போன்ற பல காரணிகள் செல்வாக்குச் செலுத்துகின்றன. அதற்கப்பால் பொருளாதாரம் சாராத வறுமையொன்றினையும் இன்று நாம் காணமுடியும். அரசாங்க சேவையில் புறக்கணிப்பு, அரசாங்க அபிவிருத்தி செயன்முறையில் ஓரங்கட்டல், பொது நிர்வாக சேவையில், உள்ளூராட்சி அரசாங்க சேவையில் உள்வாங்கப்படாமை, அரச சேவையினைப் பெறுவதற்கான நிறுவன ரீதியான கட்டமைப்புகள் விஸ்தரிக்கப்படாமை, அவற்றின் பாரபட்சமான செயற்பாடு ஆகிய பல காரணிகள் பொருளாதாரம் சாராத வறுமையினை (Non - Economic form of Poverty) தீர்மானிக்கின்றன. உண்மையில் இலங்கையில் வாழும் பெருந்தோட்ட மக்கள் மத்தியில் பொருளாதாரம் சார்ந்த வறுமையினையும், பொருளாதாரம் சாராத வறுமையினையும் வெளிப்படையாகவே கண்டுகொள்ள முடியும். வறுமை ஒழிப்புத் திட்டங்களின் தோல்விக்குத் தவறான நன்மையாளர்களை அடையாளம் காணல், நிதியை துஸ்பிரயோகம் செய்தல், வீண்விரயம், வறுமை ஒழிப்பு நிகழ்ச்சித் திட்டங்களை அரசியல் மயப்படுத்தல் அத்தகைய திட்டங்களைத் தீட்டும் போது அதனுடன் தொடர்புடைய வறியோரின் அபிலாசைகளைப் பெறாமை, மேலிருந்து கீழ்நோக்கிய

திட்டமிடல் (Top - Down Planning) மற்றும் திட்ட அமுலாக்கம் ஆகிய பல காரணிகள் செல்வாக்குச் செலுத்துகின்றன. உண்மையில் இலங்கையிலும் உள்ளூராட்சி அமைப்புகள் பல வறுமையொழிப்புத் திட்டங்களை மேற்கொண்டு வருகின்றன. விசேடமாக தற்போது ஆட்சியில் உள்ள அரசாங்கம் கிராமிய வறுமையை ஒழிக்கும் நோக்குடன் பல்வேறு வேலைத்திட்டங்களை உள்ளூராட்சி அமைப்புகளின் ஊடாக முன்னெடுக்கின்றன. ஆயினும் இத்தகைய வேலைத்திட்டங்கள் கிராமிய மக்களை மையப்படுத்தியவர்களுக்கு தோட்டப்புற மக்களை கவனத்தில் கொள்ளவில்லை. இதனால் தீவிர வறுமை நிலையொன்று இம்மக்கள் மத்தியில் நீண்டகாலமாகக் காணப்படுவதுடன், வெறுமனே தோட்டத் தொழில் துறையில் தங்கி வாழும் சமூகமாகக் காணப்படுகின்றனர் (Vijesandiran, 2011).

உண்மையில் உள்ளூராட்சி அரசாங்க முறையென்பது மக்கள் மைய அரசாங்க (People - Centred Government) முறையாக அமைய வேண்டும். அதன் மையமாக (Centre) மக்கள் காணப்பட வேண்டும். அத்துடன் அது வேறுபட்ட பன்மைத்தன்மை கொண்ட ஜனக்குழுக்களைக் கொண்ட ஆட்சியில் கட்டமைப்பாக காணப்பட வேண்டும். உலகமயமாக்கலின் கீழ் அதிகாரப் பன்முகப்படுத்தல் மற்றும் உள்ளூராட்சி அரசாங்க முறை என்பது வேறுபட்ட பண்புகளை, தேவைகளைக் கொண்ட உள்ளூர்மட்ட மக்களுக்கு அவர்களின் பங்கேற்புடன் நடைமுறைப்படுத்தி, அவர்களை சக்திப்படுத்தி அதனுடாக உள்ளூர் பிரஜைகளை சக்திப்படுத்தப்பட்ட மற்றும் இயலுமை கொண்டவர்களாக மாற்றுவதாகும் (Abeywardana, 1994).

உள்ளூர் மட்டத்தில் வாழும் சிறுபான்மை இனங்கள் உள்ளூராட்சி அமைப்புகள் ஊடாக சமூக நீதி மற்றும் சுயநிர்ணயம் என்பவற்றை உறுதி செய்ய அவசியமான முயற்சிகளை மேற்கொள்ள முடியும். உள்ளூராட்சி அதிகார சபைகள் மக்களின் தேவைகளுக்குப் பொறுப்பளிக்காது செயற்படும்போது நீதிக்காகவும், அடக்குமுறைக்கெதிராகவும் பிரஜைகள் போராட முடியும். காரணம், உள்ளூர் அரசியல்வாதிகளின் அரசியல் அதிகாரத்தின் அடிநாதமாக விளங்குவது கீழ்மட்ட மக்களாகும். இதனை உள்ளூர் அரசியல்வாதிகளும் உணர்ந்து செயற்பட வேண்டும். அதன் மூலமே அதிகாரப் பன்முகப்படுத்தலின் உண்மையான விளைவுகளைப்

பெற்றுக்கொள்ள முடியும். குறிப்பாக உள்ளூர் அரசாங்க சபைகள் சுயாதீனத்துடன் செயற்பட வேண்டுமாயின் அதற்குப் பயனுறுதிமிக்க மக்கள் பங்கேற்பு (Effective People Participation) மற்றும் சிவில் சமூகத்தின் தன்னார்வ செயற்பாடு பெரிதும் அவசியமாகும். சுருங்கக் கூறின் வினைத் திறன்மிக்க ஜனநாயக செயற்பாட்டுக்கு அதிகாரப் பன்முகப்படுத்தலும், பன்முகப்படுத்தப்பட்ட அரசாங்க முறையும் (Decentralized Governance) அவசியமாகும். அத்தகையதொரு அரசாங்க முறையானது சமூகப் பிரச்சினைகளுக்கு முன்னுரிமை வழங்குதல் வறுமை ஒழிப்பு, வேலையின்மையை இல்லாது செய்தல், அதற்கான முன்னிபந்தனைகளை வகுத்தல் அவசியமாகும். இப்பணியினை எத்தகைய சாதி, இன, பிரதேச வேறுபாடுமின்றி சமத்துவத்தின் அடிப்படையில் மேற்கொள்ள வேண்டும். அதே வேளை எல்லா ஜனக்குழுக்களினதும் அடிப்படை சமூக, பொருளாதார பிரச்சினைகளை அறிந்து உள்ளூராட்சி அமைப்புகள் செயலாற்ற வேண்டும். இதன் மூலமே தேசத்தைக் கட்டியெழுப்புதல் மற்றும் அரசைக் கட்டியெழுப்பதல் என்ற உயர் இலக்கை அடைய முடியும். உள்ளூராட்சி அமைப்புகள் சமூக பொருளாதார அரசியல் நிலைமாற்றத்திற்கான ஓர் இயந்திரமாக அங்கீகரிக்கப்பட வேண்டும். (Wanasinghe, 1985, Robertson, 2002) இலங்கையில் இன்று அரசினைக் கட்டியெழுப்புதல் மற்றும் தேசத்தினைக் கட்டியெழுப்புதல் ஆகியன பிரதான கருத்தாடலாகக் காணப்படுகின்றன. இக்குறிக்கோளை அடைய வேண்டுமாயின் சகலவிதமான பாகுபாடுகளும் களையப்பட்டு சகலரும் சமமான பிரஜைகளாகக் கருதப்பட வேண்டும். உண்மையில் பெருந்தோட்ட மக்கள் இது வரைகாலமும் அனுபவித்துவந்த பாகுபாடுகளுக்கு தேசியக் கொள்கைத்திட்டங்களின் மூலம் தீர்வுகள் முன்வைக்கப்படல் வேண்டும். குறிப்பாக அரசாங்க சேவை வழங்கலில் காட்டப்படுகின்ற பாகுபாடுகள் சட்டத்தின் மூலம் தீர்க்கப்பட வேண்டும்.

பெரும்பான்மை மக்கள் வாழும் நாடுகளில் சிறுபான்மை மக்களின் நலன்கள், அரசியல் பிரதிநிதித்துவம் என்பவற்றைத் தீர்மானிப்பதில் வெறுமனே ஜனநாயகம் மாத்திரம் போதாது. சில சமயங்களில் ஜனநாயகம் தேசிய அதிகார சட்டகத்துக்குள் இருந்து கொண்டு, பிரதேச ரீதியாக பரந்தும் செறிந்தும் வாழும் சிறுபான்மை இனங்களை ஓரங்கட்டிவிடும். இது இலங்கை போன்ற ஒற்றையாட்சி கொண்ட நாடுகளில் வாழும் சிறுபான்மையின மக்கள் மத்தியில் அதிகாரமின்மை, பாதுகாப்பின்மை,

ஒதுக்கிவைத்தல் ஆகிய உணர்வுகளை ஏற்படுத்தும். இத்தகைய சூழமை விலேயே அதிகாரம் உள்ளூராட்சி அமைப்புகளுக்குப் பன்முகப்படுத்தப்பட்டு அதன் மூலம் அரசின் சேவைகளைப் பெற்றுக்கொள்ள முடியாது. பிரதேச ரீதியாக வாழும் சிறுபான்மை மக்களின் தேவைகளை அறிந்து அவசியமான கொள்கைகளை வகுத்து அரசாங்க சேவைகளை உள்ளூராட்சி அமைப்புகள் வழங்க வேண்டும். அதன் மூலம் எல்லா ஜனக்குழுக்களையும் ஆட்சியியல் நீரோட்டத்தில் இணைத்தல் வேண்டும். மறுபுறமாக அம்மக்களை உள்வாங்குதல் மற்றும் சக்திப்படுத்தல் அவசியமாகும் (World Bank, 2008, Kothari, 1996). இதனடிப்படையில் பார்க்கும் போது இலங்கையில் அதிகாரப் பன்முகப்படுத்தல் மற்றும் உள்ளூராட்சி அரசாங்க முறைக்கு நீண்ட வரலாறு உண்டு. அத்துடன் அது பல்வேறு சந்தர்ப்பங்களில் திருத்தங்களுக்கும் மாற்றங்களுக்கும் உள்ளாகியுள்ளது. ஆயினும் உள்வாங்கப்படவில்லை. கோட்பாட்டு ரீதியாக பார்க்கும் போது அரசாங்க முறையொன்று இலங்கையில் காணப்படுகின்றதா என்ற ஐயம் எழுகின்றது. சுருங்கக் கூறின் இக்கோட்பாடு இலங்கையில் எதிர்மறையான வடிவத்திலேயே கடைப்பிடிக்கப்படுகின்றது எனலாம்.

3. இலங்கையில் உள்ளூராட்சி அமைப்புகள்

உள்ளூர் மட்டத்தில் பொது மக்களின் சுகாதாரம், பொதுப்பயன்பாட்டுச் சேவைகள், பொதுத் தெருக்கள், மக்கள் நலன்புரி வசதிகள், பொழுதுபோக்கு என்பவற்றை நிர்வகித்துப் பராமரிப்பதற்காக உருவாக்கப்பட்ட மக்கள் பிரதிநிதிகள் மன்றமே உள்ளூராட்சி சபைகளாகும். அந்த வகையில் காலனித்துவ ஆட்சிக்கு முன்னர் இலங்கையில் சுயாதீன உள்ளூராட்சி முறை காணப்பட்டதுடன் அது நீண்ட வரலாற்றைக் கொண்டதாகவும் காணப்படுகின்றது. இன்றைய உள்ளூராட்சி நிறுவனங்கள் பிரித்தானிய ஏகாதிபத்தியவாதிகளினாலேயே ஆரம்பித்து வைக்கப்பட்டது. ஆயினும் இலங்கையின் வரலாற்று நூலான மகாவம்சம் உள்ளூராட்சி நிர்வாகம் பண்டைய இலங்கையில் நகர குத்திக (Nagara Guttika) என அழைக்கப்படும் நகர தலைவரால் நடத்தப்பட்டதாகக் குறிப்பிடுகின்றது. எவ்வாறாயினும் கம்சபா மற்றும் ரட்டசபா (Rata Sabha) காலனித்துவ ஆட்சிக்காலத்தில் காணப்பட்ட உள்ளூராட்சி அமைப்பாகும். இதுவே இலங்கையின் பழமையான உள்ளூராட்சி அமைப்பாகக் காணப்படுகின்றது. கம்சபா (Gam sabha) உள்ளூர் விவகாரங்களான பிணக்கு தீர்த்தல், கலாசார

நிகழ்ச்சிகள், குடிநீர் வழங்கல், கழிவுகற்றல், சுகாதாரம் இயற்கைவள முகாமைத்துவம் போன்ற பல பணிகளை ஆற்றியது. குறிப்பாக இவை கிராம நிர்வாகம் தொடர்பில் ஓரளவு அதிகாரம் கொண்ட கிராமத் தலைவர்களின் கீழ் செயற்பட்டதுடன், சிறிய குற்றங்கள் தொடர்பான விசாரணைகளை கையாளவும், தகராறுகளைத் தீர்க்கவும் உரிமை இருந்தது (Perera 1999 Gunawardana, 2010). அக்காலத்து கிராம சபைகள் முக்கியமாக வேளாண்மை தொடர்பான பொறுப்புகளையே கவனித்து வந்ததுடன் அவை அரசாங்கத்தால் கட்டுப்படுத்தப்படவில்லை. “சொக்கி கமிஷன்” (Chocksy Commission) 1955ஆம் ஆண்டு உள்ளூராட்சி பற்றி அறிக்கை தெரிவித்த போது நாட்டின் பல்வேறு பகுதிகளிலும் கி.மு. இரண்டாம் நூற்றாண்டில் இருந்து கி.மு முதலாம் நூற்றாண்டு வரையுள்ள கல்வெட்டுக் களிலிருந்து சான்றுகளை மேற்கோள் காட்டி நாடெங்கும் கம்சபாக்கள் நிலவியிருந்ததாகக் குறிப்பிட்டது (Marga Institute, 2011). 1833ஆம் ஆண்டு பிரித்தானியர் கோல்புராக் கமரன் (Cole Brook - Cameran) அரசியல் சீர்திருத்தத்தின் கீழ் மிகவும் இறுக்கமான நிர்வாக முறை ஒன்றினைத் தாபித்தனர். அதன் கீழ் கம்சபாக்கள் அல்லது கிராம சபைகள் (Village Committees) வலுவிழந்ததுடன் மத்தியமயப்படுத்தப்பட்ட நிர்வாக முறையொன்றும் அறிமுகப்படுத்தியது. அதனை மாவட்ட நிர்வாக முறையென்றும் குறிப்பிடுவர். அதில் அரசாங்க அதிபரே (Government Agent) முழு மாவட்ட நிர்வாகத்துக்கும் பொறுப்பாகவிருந்தார். பிரித்தானிய ஆட்சியின் கீழ் உள்ளூராட்சி அமைப்புகளை தாபிப்பதற்கான முயற்சிகள் வலுப்பெற்றன. அந்த வகையில் 1885 மற்றும் 86ஆம் ஆண்டுகளில் கொழும்பு, கண்டி, காலி ஆகிய நகரங்களில் மாநகர சபைகள் உருவாக்கப்பட்டன. 1871 ஆம் ஆண்டில் கிராமக் குழுக்கள் சட்டம்; (Village Committees Ordinance) நிறைவேற்றப்பட்டது. 1892இல் சிறிய நகரங்களில் சுகாதாரக் குழுக்கள் (Sanitary boards) அமைக்கப்பட்டன. 1939 இலும் 1946இலும் முறையே நகர சபைகளும் பட்டின சபைகளும் உருவாக்கப்பட்டன. 1945 ஆம் ஆண்டில் 43ஆம் இலக்க உள்ளூராட்சிச் சேவைக் கட்டளைச் சட்டத்தின் கீழ் உள்ளூர் சேவை அதிகாரசபை உருவாக்கப்பட்டது. இச்சபையின் மூலம் ஊழியர்களைச் சேவையில் சேர்த்தல், அவர்களுக்குப் பதவி உயர்வளித்தல், சேவையிலிருந்து நீக்குதல் போன்ற திருப்தியற்ற முறைகளை உள்ளூர் அதிகார சபை கொண்டிருந்ததாகக் குறைகூறினர். எவ்வாறாயினும் 1930களில் டொனமூர் அரசியல் திட்டத்தின் கீழேயே

இக்கட்டமைப்பில் பல சீர்திருத் தங்கள் அறிமுகம் செய்யப்பட்டன. டொனமூர் அரசியல் திட்டக்காலத்தில் மாநகர சபை (Municipal Council), நகர சபை (Urban Council), பட்டின சபை (Town Council) மற்றும் கிராமிய சபை (Village Council) ஆகிய படிநிலைகளைக் கொண்ட உள்ளூராட்சி அமைப்புகள் செயற்பட்டதுடன், அவை மரபு ரீதியான சேவைகளை மாத்திரமே வழங்கின. இவை போதிய அதிகாரம், சுயாதீனத்தன்மை கொண்டிருக்கவில்லை (Gunawardana, 2010). கொள்கை உருவாக்கம் மற்றும் அமுலாக்கம் ஆகிய பிரதான பணிகளை மேற்கொள்ளும் அதிகாரம் மாவட்ட நிர்வாகத்தினதும், மத்திய அமைச்சரவையினதும் பொறுப்பாகக் காணப்பட்டது. உண்மையில் தற்போதைய உள்ளூராட்சி அமைப்புகளுக்கான அத்திபாரம் டொனமூர் அரசியல் திட்டத்தின் கீழேயே இடப்பட்டது என்பது பொருத்தமாகும்.

இலங்கையில் 1948களின் பின்னர் பல தடவைகள் உள்ளூராட்சி சபைகள் சீரமைக்கப்பட்டன. 1946 ஆம் ஆண்டு இலங்கை உள்ளூராட்சி திணைக்களம் (Department of Local Government) ஸ்தாபிக்கப்பட்டது. அதன் பிரதான நோக்கம் உள்ளூராட்சி அதிகார சபைகளின் சேவை வழங்கும் பரப்பை விஸ்தரித்தல். வழிப்படுத்தல் மற்றும் அதன் சேவைகளை கண்காணித்தலாகும். 1948 மற்றும் 1980களுக்கு இடைப்பட்ட காலத்தில் உள்ளூராட்சி அமைப்புகளுக்கு அதிக அதிகாரம் வழங்கப் பட்டதுடன் 1977 இல் இச்சபைகளுக்கான வரவு செலவு திட்டத்தினை அனுமதிக்கின்ற அதிகாரமும் உள்ளூராட்சி அதிகார சபையின் தலை வரிடம் வழங்கப்பட்டது (Keitan, 1993).

அதிகாரப் பன்முகப்படுத்தலின் ஒரு விதமான வீழ்ச்சி 1981 இல் இடம்பெற்றது. குறிப்பாக தென்னக்கோன் ஆணைக்குழு (Tennakoon Commission) மாவட்ட அபிவிருத்தி அதிகார சபைகளைத் தாபிப்பதற்கான பரிந்துரைகளை வழங்கியதுடன் இது ஆரம்பித்தது. அதன் விளைவாக பட்டின சபை மற்றும் கிராமிய சபை ஆகியன இல்லாதொழிக்கப் பட்டதுடன் அதன் பணிகளும், அதிகாரங்களும் மாவட்ட அபிவிருத்தி சபைக்கு வழங்கப்பட்டது. 1981 ஆம் ஆண்டு மாவட்ட அபிவிருத்தி சபைக்கு செயற்பட ஆரம்பித்ததுடன் குறைந்த எண்ணிக்கையிலான அபிவிருத்தி சபைகளுக்குப் பட்டின சபை மற்றும் கிராமிய சபைகளின் பணிகள் வழங்கப்பட்டன. மறுபுறமாக 85% மக்களை பிரதிநிதித்துவம்

செய்த பட்டின சபை மற்றும் கிராமிய சபைகளின் பிரதிநிதிகள் தமது அரசியல் அதிகாரத்தை இழந்தனர். அத்துடன் மாவட்ட மட்டத்தில் இரு நிர்வாக கட்டமைப்பு உருவாக்கப்பட்டது.

1. மாவட்ட நிர்வாகம் (பொது நிர்வாகக் கட்டமைப்பு)
2. மாவட்ட அபிவிருத்தி நிர்வாகம் என்பனவாகும் (அரசியல் நிர்வாகக் கட்டமைப்பு)

இவை இரண்டும் மாவட்ட அபிவிருத்தி சபையின் கீழ் செயற்பட்டன. மாவட்ட அபிவிருத்தி சபைகளின் மேற்பார்வையில் கிராமிய மக்களுக்கு சேவை வழங்குவதற்காகவும், பட்டின சபை மற்றும் கிராமிய சபைகளுக்கு பதிலீடாகவும் கிராமோதய மண்டலய (Gramodaya Mandalaya) உருவாக்கப்பட்டது (Christine 1993). ஆயினும் நடைமுறையில் அவை எதிர்ப்பார்த்த சேவைகளை கிராம மக்களுக்கு வழங்கவில்லை. அதிகாரப் பன்முகப் படுத்தலின் இறுதி கட்டமே 1987ஆம் ஆண்டு இலங்கை இந்திய ஒப்பந்தத்தின் மூலம் அறிமுகம் செய்யப்பட்ட மாகாணசபை முறையாகும். இது ஒப்பீட்டளவில் முன்னேற்றகரமான ஏற்பாடாக கருதப்பட்டதுடன், இனமுரண்பாட்டுக்கு தீர்வாக அமையும் எனவும் எதிர்ப்பார்க்கப்பட்டது. ஆயினும் இதுவும் வெற்றிகரமான செயற்படவில்லை. அதற்குப் போதிய அதிகாரம், நிதி, நிறுவன கட்டமைப்பு, மனிதவளம் சார்ந்த பிரச்சினைகள் காரணமாக அமைந்த. அத்துடன் பொலிஸ் மற்றும் காணி அதிகாரம் வழங்கப்படாமையும் பிறிதொரு முக்கிய காரணமாகக் காணப்படுகிறது. மாகாணசபைகளின் அதிகாரம் மூன்று அடிப்படையில் பரவலாக்கப்பட்டது. அவை, 1. மாகாண பட்டியல் (Provincial List) 2. மத்திய அரசு பட்டியல் (Reserved List) 3. ஒத்தியங்குபட்டியல் (Concurrent List) ஆகும் (Lietan, 2010).

உள்ளூராட்சி அரசாங்கமுறைக் கட்டமைப்பில் நகரசபை மற்றும் மாநகர சபை ஆகியன 1930 களில் இருந்து தொடர்ந்து செயற்பாட்டில் இருப்பதுடன் 1987 ஆம் ஆண்டு புதிதாக பிரதேச சபையும் அறிமுகப் படுத்தப்பட்டது. இது மக்களால் நான்கு வருடத்திற்கு ஒரு முறைதெரிவு செய்யப்படுகின்ற உறுப்பினர்களைக் கொண்ட, கிராமிய மக்களின் வாழ்வியலுடன் நெருங்கிய தொடர்புடையதொரு அமைப்பாகக் காணப்படுகிறது. இது வீதிப்புனரமைப்பு, பாதைகளை அமைத்தல், வீதி விளக்கு

அமைத்தல், பொது சுகதாரம், பொது பயன்பாட்டு சேவைகளை வழங்கல் (குடிநீர், மின்சாரம்) ஆகிய சேவைகளை வழங்குகின்றன. அத்துடன் ஒருங்கிணைந்த கிராமிய அபிவிருத்தி சேவைகள், கட்டுமான வேலைகள், தொழில் உற்பத்தி, சமூக அபிவிருத்தி மகப்பேற்று மற்றும் சிறுவர்நல சேவைகள் ஆகிய வேறும் பல பணிகளை மேற்கொள்கின்றன. பிரதேச சபைகள், பிரதேச செயலாளர் பிரிவுடன் வரையறுக்கப்பட்டதாக காணப்படும்.

இன்று உள்ளூராட்சி அரசாங்க திணைக்களம் மாகாணசபையின் கட்டுப்பாட்டில் காணப்படுவதுடன், அதற்குப் பொறுப்பாக மாகாண உள்ளூராட்சி ஆணையாளர் ஒருவரும் நியமிக்கப்பட்டுள்ளார். அத்துடன் உள்ளூராட்சி அதிகார சபைகள் அனைத்தும் இன்று மாகாணசபைகளின் நேரடி கட்டுப்பாட்டிலேயே செயற்படுகின்றன. ஆயினும் தற்போதைய மாகாண உள்ளூராட்சி ஆணையாளருக்கு போதிய அதிகாரம் இல்லை என்பது தற்போதைய உள்ளூராட்சி முறையில் காணப்படும் முக்கிய குறைபாடாகும். அவர் மத்திய அரசாங்கத்தின், உள்ளூராட்சி அமைச்சரின் விருப்பு வெறுப்பு மற்றும் அரசியல் அழுத்தங்களுக்கு உட்பட்டு செயற்பட வேண்டிய நிலைக் காணப்படுகின்றது. உண்மையில் காலனித்துவ ஆட்சியின் போது இத்தகைய அரசியல் தலையீடு மிகக் குறைவாகவே காணப்பட்டதுடன் உள்ளூராட்சி ஆணையாளரால் பெரிதும் சுயாதீனமாக செயற்படக்கூடிய சூழமைவொன்று காணப்பட்டமை குறிப்பிடத்தக்கதாகும் (Gunawardana 2010).

பிரதேச சபையினைப் பொறுத்தவரை, ஆரம்பத்தில் உதவி அரசாங்க அதிபரே அதன் செயலாளராகச் செயற்பட்டார். ஆயினும் பின்வந்த காலத்தில் உதவி அரசாங்க அதிபர் (Assistant Government Agent) பதவி பிரதேச செயலாளராக (Divisional Secretariat) மாற்றம் செய்யப்பட்டதுடன் பிரதேச சபை தனியாக்கப்பட்டது. அத்துடன் உள்ளூர் மட்டத்தில் அரச நிர்வாக முறையொன்றும், மக்களால் தெரிவு செய்யப்பட்ட பிரதிநிதிகளைக் கொண்ட அரசியல் அதிகார சபை ஒன்றும் உருவாக்கப்பட்டது. இவ்விரு அமைப்புகளும் தமது பணிகளில் பிரதிபலிப்பு, இரட்டிப்பு, ஒரே வேலையை மீண்டும் மீண்டும் செய்தல். ஒரு பிரதேசத்தில் செயற் திட்டங்களை நடைமுறைப்படுத்துதல் என்பவற்றினை மேற்கொள்கின்றன. (Christine, 2003). இன்று இலங்கையின் உள்ளூராட்சி முறையானது பூரண

சுயாதீனமற்றவையாகவும் (Autonomy), அரசியல்வாதிகள் இவற்றை விட அதிகாரம் பெற்றவர்களாகவும் காணப்படுகின்றனர். குறித்த மாவட்டத்தில் உள்ள பாராளுமன்ற உறுப்பினர்கள் மற்றும் அமைச்சர்கள் உள்ளூராட்சி அதிகார சபைகளின் மீது ஆதிக்கம் செலுத்தவும், அழுத்தத்தை பிரயோகிக்கவும் தமது அரசியல் நலன்களை நோக்காகக் கொண்டு வளங்களைப் பயன்படுத்தவும், கட்டுப்படுத்தவும் அதற்கான நியதிச் சட்டங்களை (Statue) உருவாக்கவும் அதிகாரம் பெற்றுள்ளனர். அதனால் இச்சபைகளின் பணி, அதிகாரம் மற்றும் முக்கியத்துவம் வலுவிழந்துள்ளது என பொதுவான கருத்து நிலையொன்று காணப்படுகின்றது. (Gunawardana, 2010)

3.1 இலங்கையில் உள்ளூராட்சி அதிகார சபைகளில் பொதுவில் காணக்கூடிய பிரச்சினைகள்:

1. தேர்தல் காலங்களில் போட்டியிடும் வேட்பாளர்கள் அரசியல் வன்முறையில் ஈடுபடுத்தல்.
2. மத்திய அரசின் தலையீடு மற்றும் மத்திய அரசாங்கத்தில் அதிகளவில் தங்கியிருத்தல்.
3. பாராளுமன்ற, மாகாணசபை உறுப்பினர்களின் தேவையற்ற தலையீடு, அரசியல் சகாயமுறை பின்பற்றுதல். ஒரு பக்கம் சார்ந்த சேவை வழங்கல்.
4. குறைந்தளவிலான நிதி, வாக்களித்து தெரிவு செய்யப்பட்ட அதிகார சபைகளுக்கும் நிர்வாக அலகுகளுக்கும் இடையிலான போட்டித் தன்மை, குறைந்த திட்டமிடல் திராணி, உள்ளூர் மக்களின் தேவைகளுக்குச் சரியாக பதிலளிக்க முடியாமை.
5. உள்ளூர் மட்ட தீர்மானம் எடுத்தலில், திட்டமிடலில் உள்ளூர் மட்ட மக்களின் குறைந்த பங்களிப்பு மற்றும் பங்கேற்பு.
6. உள்ளூர் ஆட்சி அமைப்புகள் மீது மாகாண சபையின் குறைந்த கட்டுப்பாடு மற்றும் கண்காணிப்பு.
7. உள்ளூராட்சி அதிகார சபைகளில் காணப்படும் பிறிதொரு பிரச்சினை யாதெனில், அதன் 80வீதமான நிதி ஊழியர்களின் சம்பளத்

திற்காகவும், வேறு கொடுப்பனவுகளுக்காகவும் ஒதுக்கீடு செய்யப்பட்டு வதாகும். இதனால் அபிவிருத்திக்குக் குறைந்த நிதியே பயன்படுத்தப்படுகின்றன. அதுவும் கிராமங்களுக்குச் செல்கின்றது. நிதி விடயத்தில் காணப்படும் பெரியளவிலான கட்டுப்பாடும் மற்றும் பற்றாக்குறையான நிதி ஆகியன வினைத்திறன்மிக்க சேவையினை உள்ளூராட்சி அமைப்புகளால் வழங்க முடியாமைக்குப் பெரியளவிலான தடையாக காணப்படுகின்றன. (Gunawardana, 2010)

தற்போதைய உள்ளூராட்சி முறைமையானது பின்வரும் 3 அடிப்படையில் காணப்படுகின்றது. உள்ளூராட்சி சபைகளுக்கான தேர்தலானது விகிதாசாரப் பிரதிநிதித்துவ முறையின் கீழ் இடம்பெறுவதுடன் அதில் 40% இளைஞர்களுக்கு ஒதுக்கீடு வழங்கப்பட்டுள்ளது.

தற்போதைய உள்ளூராட்சி அதிகார சபைகள் பின்வருமாறு.

1. மாநகர சபை - 1947
2. நகர சபை - 1939 (61ஆம் இலக்க நகரசபைசட்டம்)
3. பிரதேச சபை - 1987 (15ஆம் இலக்க பிரதேச சபை சட்டம்)

இதில் மாநகர சபைகள் சபை மேயரைத் தலைவராகக் கொண்டு செயற்படும். அதிக பெரும்பான்மை வாக்குகளைப் பெற்ற கட்சியில் இருந்து இவர் தெரிவு செய்யப்படுவார். இவரைத் தேர்தல் ஆணையாளர் நியமிப்பார். இவர் சபையின் பிரதான நிர்வாகியாக இருப்பதுடன் இவரின் பணிகள் உதவி மேயர், மாநகர ஆணையாளர் நாளாந்த நிர்வாகக் கடமைகளை மேற்கொள்ளும் தலைமை நிர்வாக அதிகாரியாக செயற்படுவார்.

நகரசபை மக்களால் தெரிவு செய்யப்பட்ட உறுப்பினர்களை தலைவர் மற்றும் உப தலைவரைக் கொண்டிருக்கும். தலைவர் சபையின் நிறைவேற்று அதிகாரியாகக் காணப்படுவார். பெரும்பான்மை வாக்குகளைப் பெற்ற கட்சியின் அல்லது சுயேட்சை குழுவினைச் சேர்ந்தவர் தலைவராகத் தெரிவு செய்யப்படுவார். சபையின் செயலாளர் தலைமை நிர்வாக அதிகாரியாக இருந்து நாளாந்த நிர்வாக கடமைகளை மேற்கொள்வார்.

பிரதேச சபை கிராமிய மக்களுடன் நெருங்கிய தொடர்பு கொண்ட கீழ்மட்ட உள்ளூராட்சி அதிகார சபையாகும். இது தலைவர் மற்றும் உப

தலைவர் மற்றும் தெரிவு செய்யப்பட்ட உறுப்பினர்களைக் கொண்டிருக்கும். இதற்கான உறுப்பினர் எண்ணிக்கை ஆள்புல பிரதேசத்தையும், மக்கள் தொகையையும் கருத்தில் கொண்டு உள்ளூராட்சி அமைச்சர் பிரதேச சபை சட்டத்திற்கு இணங்க நிர்ணயம் செய்வார். சபைத்தலைவர் பெரும் பான்மை வாக்குகளைப் பெற்ற கட்சியால் தெரிவு செய்யப்படுவார். சபையின் செயலாளர் ஒட்டுமொத்த நிர்வாக ரீதியான கருமங்களையும் மேற்கொள்வார். 2010 டிசம்பர் மாதம் வரையில் மொத்தம் இலங்கையில் 335 உள்ளூராட்சி அதிகார சபைகள் காணப்படுவதாக குறிப்பிடப் படுகின்றது. இதில் 23 மாநகர சபைகளும், 40 நகர சபைகளும் மற்றும் 272 பிரதேச சபைகளும் அடங்குகின்றன.

3.2 அதிகாரங்களும் கடமைகளும்

பொதுவில் மூன்று உள்ளூராட்சி அதிகார சபைகளும் ஒரே மாதிரியான பணிகளையே மேற்கொள்கின்றன. ஆயினும் மாநகர சபை நகரசபை மற்றும் பிரதேச சபைகளைவிட கூடிய அதிகாரத்தினைக் கொண்டுள்ளது. பொதுவில் உள்ளூராட்சி அதிகார சபைகள் குடும்ப நலன், பொது சுகாதாரம், பொது வசதிகள், வீடமைப்பு, பாதை அபிவிருத்தி, குடிநீர் மற்றும் கழிவுகற்றல், நூலக வசதிகள், கலாசாரம், விளையாட்டு, பூங்காக்கள் அமைத்தல் போன்ற பணிகளை மேற்கொண்டு வருகின்றன. அதன் நிதி மூலங்கள் மத்திய அரசின்மானியங்கள், கடன்கள், வரி வருமானம் ஆகியனவாகும். எவ்வாறாயினும் பெருந்தோட்ட மக்கள் அதிகமாக பிரதேச சபைகளின் எல்லைக்குள் வாழ்வதால் அதன் அதிகாரக் கடமைகள் மற்றும் சேவைகள் குறித்து மேலும் விளக்குதல் அவசியமாகும்.

பிரதேச சபை மூலமாக கிடைக்கப் பெறும் சேவைகள்:

1. வரிப்பணம் அறிவிடுதல்

- வரிப்பணம் அறவிடுதல் சம்பந்தமான வேலைத்திட்டம்
- வரிப்பணம் அறவிடுகின்ற பிரதேசங்களில் காணப்படும் குப்பைக் கூழங்களை அகற்றுதல்.

2. நீர் கட்டணம்

- குறைந்த விலையில் நீரினை வழங்குதல்
- கிராமிய மட்டங்களுக்கு புதிய திட்டங்களின் மூலம் நீரினை விநியோகம் செய்தல்

- கட்டிட வேலைகளுக்கு பெளசர்கள் மூலமாக நீர் விநியோகம் செய்தல்.
3. வியாபார அனுமதிப்பத்திரங்களை விநியோகித்தல்
- அதிகாரத்திற்குட்பட்ட பிரதேசத்திற்குள் வியாபார நிலையங்களுக்கு அனுமதிப் பத்திரங்களை வழங்கல்.
 - சுற்றுச்சூழலியல் ரீதியில் பாதிப்பினை ஏற்படுத்தாத தொழிற்சாலைகள் போன்றவற்றிற்கு அனுமதிப்பத்திரங்களை விநியோகித்தல்.
4. கட்டிட வேலைத்திட்டங்களுக்கான அனுமதிப் பத்திரங்களை விநியோகித்தல்.
- தகைமையுடைய கட்டிடங்களுக்கான விண்ணப்படிவங்களை விநியோகித்தல்
 - தகைமையற்ற கட்டிடங்களை தகைமையுடையதாக்கல் நடவடிக்கை
5. மின்சார வசதியைப் பெற்றுக் கொடுப்பதற்கான வரைப்படங்களை விநியோகித்தல்.
- அதிகாரத்திற்குட்பட்ட பிரதேசத்திற்குள்வரும் வீடுகள் மற்றும் வியாபார நிலையங்களுக்கான மின்சார வசதியைப் பெற்று கொடுப்பதற்கான திட்ட வரைபடங்களை விநியோகித்தல்.
 - திட்டவரைபட சான்றிதழ்களை வழங்குதல்.
6. சுகாதார செயற்பாடுகள்
- சுகாதார உத்தியோகத்தர்களைக் கொண்டு அதிகாரத்திற்குட்பட்ட பிரதேசத்திற்குள் வரும் அனைத்து இடங்களையும் அலங்கரித்தல், சீர்படுத்துதல்
 - வடிகால்களையும் கால்வாய்களையும் சுத்தப்படுத்துதல்
7. பாதைகளைப் புனரமைத்தலும் சுத்தப்படுத்தலும்
- பிரதேச சபைக்குட்பட்ட அனைத்து வசதிகளையும் பிரதேச சபை ஊழியர்களைக் கொண்டு சுத்தப்படுத்துவதும் சீராக்கலும்
 - பாதைகளைப் புனரமைத்தல்

8. கைத்தொழில்

- மாகாணசபை, பாராளுமன்ற அமைச்சர்களின் மூலமாக கிடைக்கப்பெறும் நிதியுதவிகளைக் கொண்டு கைத்தொழில் நடவடிக்கைகளை ஊக்குவித்தல்.
- குறிப்பிட்ட விதிகளுக்கிணங்க கைத்தொழில் நடவடிக்கைகளுக்கான குறிப்பிட்ட உதவிகளை வழங்குதல்.

9. அபிவிருத்தி

- அதிகாரத்திற்குட்பட்ட பிரதேசத்துக்குள் அபிவிருத்தியை ஏற்படுத்துவதும் அதற்கான வழிவகைகளை கண்டுபிடித்து செயற்படுத்துதலும்
- அடையாளம் காணப்பட்ட அபிவிருத்தி திட்டங்களை மேற்கொள்ளல்.

10. சுகாதாரம்

- பிரதேச சபைக்குட்பட்ட பிரதேசங்களில் காணப்படும் குப்பைகளை அகற்றல், சுற்றுச்சூழலை சுத்தமாக வைத்திருக்க உதவுதல்.
- அதிகாரத்திற்குட்பட்ட பிரதேசங்களில் விழிப்புணர்வு நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்ளல்.
- சூழலியல் ரீதியில் முக்கியத்துவம் வாய்ந்த பிரதேசங்களையும் இடங்களையும் பாதுகாத்தல்.

மூலம் - அம்பகமுவ பிரதேச சபை, ஆகஸ்ட், 2012

3.3 உள்ளூராட்சி சபைகள் தொடர்பான சீர்திருத்தங்களும் பெருந்தோட்ட மக்களும்.

1999 ஆம் ஆண்டு உள்ளூராட்சி முறையில் மறுசீரமைப்புகளை மேற்கொள்வது தொடர்பாக முன்மொழிவுகளை மேற்கொள்ள ஜனாதிபதி தலைமையில் ஆணைக்குழு ஒன்று தாபிக்கப்பட்டது. இவ்வாணைக்குழு 10 முக்கிய தலைப்புகளின் கீழ் தமது பரிந்துரைகளை முன்வைத்தது. அந்த வகையில் உள்ளூராட்சி முறைமையில் பெரியளவிலான சுயாட்சி, பிரஜைகள் பங்கேற்புக்கான பொறிமுறை, பொறுப்புக்கூறல் மற்றும் பொறுப்பாண்மையினை அதிகரித்தல் ஆகிய பல முன்மொழிவுகளைக் கொண்டிருந்தது (Lietan 2010) ஆயினும் இந்த ஆணைக்குழு பெருந்

தோட்ட மக்கள் உள்ளூராட்சி அதிகார சபைகளின் சேவைகளைப் பெறுவதில் எதிர்கொள்ளும் சவால்கள், பிரச்சினைகள் மற்றும் பாகுபாடுகள் தொடர்பாக எதுவித முன்மொழிவுகளையும் குறிப்பிடவில்லை. இவ்வாணக்குழு பரந்தளவிலான பொதுக் கலந்துரையாடல்களை புத்திஜீவிகள், கல்வியியலாளர்கள், சிவில் சமூகம் உள்ளூராட்சி அதிகார சபை உறுப்பினர்கள், பொதுமக்களிடம் பெற்றுக் கொண்டது. அத்துடன் இவ்வாணக்குழு வெளிப்படாத தன்மையினை உள்வாங்குதல் மற்றும் பங்கேற்பு அணுகுமுறை ஆகியன தற்கால உள்ளூராட்சி சீர்திருத்தங்களில் காணப்படுவதாகக் குறிப்பிடப்பட்டது. ஆயினும் இச்சீர்திருத்த செயல்முறையில் பெருந்தோட்ட மக்களின் மனக்குறைகள் உள்வாங்கப்படாமை, உள்ளூராட்சி அமைப்புகளின் சேவை வழங்கலில் காணப்படும் பாகுபாடுகள் என்பவற்றை ஆராயாமையானது இவ்வாணக்குழுவின் சிபாரிசுகளில் காணப்படும் முக்கிய குறைபாடாகும்.

2009 ஆம் ஆண்டு உள்ளூராட்சி முறை தொடர்பான ஒரு தேசிய கொள்கையொன்றினை அரசாங்கம் அறிமுகப்படுத்தியது. அது மக்களின் ஜனநாயக உரிமைகளை பலப்படுத்தி அதிகாரத்தைப் பன்முகப்படுத்தி சகல மட்டங்களிலும் வாழும் மக்களுக்கு தேசிய, உள்ளூராட்சி செயற்பாட்டில் பங்கேற்கத்தக்க வகையில் அரசாங்க கட்டமைப்பினை விஸ்தரிப்பதனைப் பிரதான நோக்கமாக கொண்டுள்ளது. பங்கேற்புடன் கூடிய உள்ளூராட்சி முறையொன்றை உருவாக்குதல், அதன் மூலம் கிராமிய ஆட்சியை ஏற்படுத்தல் இதன் பிறிதொரு நோக்கமாகும். இக்கொள்கையானது உள்ளூராட்சி அதிகார சபைகளில் பங்கேற்பு ஜனநாயகம், சமூக உள்வாங்குதல், சிவில் சமூக பங்கேற்பு என்பவற்றை பெரிதும் வலியுறுத்துகின்றது. மேலும் உள்ளூராட்சி அதிகார சபைகள் தமது ஆட்சிப்பகுதியில் திட்டமிடல், நிதி, நிர்வாகம் ஆகியவற்றில் பூரண அதிகாரம் பெற்றிருக்கும் எனக் குறிப்பிடுகிறது. நியதிச்சட்டம், உப விதிகளை உருவாக்குதலை இலகுபடுத்தலும் இதனுள் அடங்குகின்றது. இக்கொள்கையானது பங்கேற்பு ஜனநாயகம், உள்வாங்குதல், பிரஜைகள் பங்கேற்பு பற்றி குறிப்பிட்ட போதும் இம்முறையில் இருந்து ஓரங்கட்டப்பட்டுள்ள பெருந்தோட்ட மக்கள் பற்றி எதுவும் குறிப்பிடாமை வருந்தத்தக்க விடயமாகும். உள்ளூராட்சி அதிகார சபைகளின் சேவை வழங்கல் தரத்தை, நிறுவன திராணியை, உள்ளூராட்சி அதிகார சபைகளில் மக்கள் பங்கேற்பினை

அதிகரிக்கும் வகையில் இடம் பெற்ற சகல மறுசீரமைப்பு செயற்திட்டங்களும் பெருந்தோட்ட மக்கள் குறித்து பேசவில்லை. ஆயினும் 2003 ஆம் ஆண்டு ஐக்கிய தேசியக் கட்சி அரசாங்கத்தால் தயாரிக்கப்பட்ட தேசியக் கொள்கைத் திட்டமான “இலங்கையை மீட்டெடுத்தல்” என்ற அபிவிருத்தி திட்டத்தில் பெருந்தோட்ட பிரதேசங்களில் பொதுச் சேவைகளை விஸ்தரித்தல் பற்றிக் குறிப்பிடுகின்றது. ஆயினும் அத்திட்டம் நடைமுறைக்கு வரவில்லை. குறிப்பாக, அடையாள அட்டை, பிறப்பு அத்தாட்சி பத்திரம் ஆகியவற்றை விரைவாக பெற்றுக்கொள்ள ஏற்பாடுகள் மேற்கொள்ளப்பட வேண்டும், அதற்கென கணினிமயப் படுத்தப்பட்ட இலத்திரனியல் முறையை அறிமுகம் செய்யப்படும் எனக் குறிப்பிடுகின்றது. மேலும் இவ்வறிக்கையானது தோட்டத்துறை மக்கள் மத்தியில் ஏனைய சமூகத்தவர்களைவிட அதிகரித்த வறுமை நிலை காணப்படுவதாகவும், அவர்களின் கல்வி மற்றும் சுகாதாரம் தேசியமயப் படுத்தப்படும் எனக் குறிப்பிடுகின்றது. இவற்றைத்தவிர இக்கொள்கை திட்டத்தில் பெருந்தோட்ட மக்கள் குறித்து பெரியளவில் பேசப்படவில்லை என்பது குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

3.4 பிரஜைகள் பட்டயம்

இது 2007ஆம் ஆண்டு அறிமுகப்படுத்தப்பட்டது. உள்ளூராட்சி பிரதேசங்களில் வாழும் மக்களுக்குப் பொறுப்பாண்மை மற்றும் பொறுப்பு கூறுதலை நோக்காகக் கொண்டு உருவாக்கப்பட்டது. இது Asia Foundation, USAID உள்ளூராட்சி அமைப்புகளுக்கான இலங்கை நிறுவனம் (Sri Lanka Institute of Local Governance) ஆகியவற்றின் உதவியுடன் உள்ளூராட்சி அதிகார சபைகளுக்கு வழங்கப்பட்டது. இது உள்ளூர் மட்டத்தில் அரசாங்க சேவை வழங்கலில் நல்லாட்சி மற்றும் பிரஜைகளின் பங்கேற்பினை வினைத்திறன் மிக்க வகையில் அதிகரிக்க ஒரு கருவியாக அமையும் என எதிர்பார்க்கப்பட்டது. பிரஜைகளுக்கும் உள்ளூராட்சி அதிகார சபைகளுக்கும் இடையிலான தூரத்தினை இது குறைப்பதுடன் மக்கள் மைய சேவை வழங்கலை (People – Centred Service delivery) தூண்டுகிறது. இப்பட்டயம் உள்ளூராட்சி அதிகார சபைகள் பிரஜைகளுக்கு குறிப்பிட்ட நேரத்திற்குள் தரமான சேவையை வழங்குவதனை உறுதி செய்ய வேண்டும் எனக் குறிப்பிடுகிறது. எவ்வாறாயினும் பிரஜைகள் பட்டயமும்

பெருந்தோட்ட மக்களுக்கு உள்ளூராட்சி சேவைகள் சென்றடை வதை உறுதி செய்யவில்லை. மறுபுறமாக பிரஜைகள் பட்டயமானது பெருந்தோட்ட மக்களின் வாழ்வில் எத்தகைய சாதகமான மாற்றத்தையும் ஏற்படுத்தவில்லை. இன்னும் இம்மக்கள் உள்ளூராட்சி அதிகார சபைகளில் இருந்து சேவைகளைப் பெற்றுக் கொள்வதில் பல சவால்களுக்கு முகம் கொடுத்து வருவதுடன், பாரபட்சம், நீடித்த காலதாமதம், புறக்கணிப்புகளுக்கு உள்ளாகின்றனர்.

உண்மையில் பிரஜைகள் பட்டயம் பொது நிர்வாக மற்றும் அரசாங்க சேவைகளை மக்களின் நலனை மையமாக கொண்டு நட்புறவுடன் கூடிய வகையில் வழங்கப்பட வேண்டும் என குறிப்பிடுகின்றது. இது அரசாங்க நிறுவனங்களுக்கும், மக்களுக்கும் இடையில் சிநேகபூர்வமான உறவினையும், பொறுப்புமிக்க சேவை வழங்கலையும் வலியுறுத்துகின்றது. ஆயினும் இதனால் பெருந்தோட்ட மக்கள் நன்மையடையவில்லை. உள்ளூராட்சி அதிகார சபைகள் இப்பட்டயத்தின் அடிப்படையில் கிராமிய மக்களுக்கு பொறுப்புடன் சேவைகளை வழங்குவதைத் தவிர, பெருந்தோட்ட மக்களுக்கு பொறுப்புமிக்க சேவை வழங்க வேண்டும் என எண்ணுவதில்லை.

உள்ளூராட்சி அதிகார சபைகளை வலுப்படுத்தல், ஆற்றலை விருத்தி செய்தல், சேவை வழங்கலை மேம்படுத்தி நல்லாட்சியை ஏற்படுத்தல், பிரஜைகளின் பங்கேற்பினை தூண்டுதல் ஆகிய பல குறிக்கோள்களுடன் சர்வதேச கொடையாளர்களின் உதவியுடன் (UNDP, JICA, ADB, World Bank, USAID) பல செயற்பாடுகள் இடம்பெற்றுள்ளன. சில இன்றும் இடம்பெறுகின்றன அவற்றில் Local Economic Government Project.

- Increasing Local Government Capacity for Good Government
- Supporting Regional Government
- Local Government Infrastructure Improvement Project
- Local Government Apex Programme - Funded by UNDP
- North - East Local Government Service Development Project
- Local Government Infra - structure Improvement Project
- Waste Management Project
- Sustainable Cities Program.

ஆகியன குறிப்பிடத்தக்கதாகும். ஆயினும் இச்செயற்றிட்டங்கள் எதுவும் பெருந்தோட்டத்துறையில் உள்ளூராட்சி அமைப்புகளின் சேவைகளை விஸ்தரித்தல், கட்டமைப்பு ரீதியான மாற்றங்களை ஏற்படுத்தல் என்ற நோக்கில் மேற்கொள்ளப்படாமை குறிப்பிடத்தக்கதாகும். வேறுவகையில் கூறுவதாயின் இந்நாட்டில் சுதந்திரம் பெற்ற காலத்தில் இருந்து அடுத்தடுத்து பதவிக்கு வந்த அரசாங்கங்கள் நடைமுறைப்படுத்திய தேசிய அபிவிருத்தி திட்டங்கள் பெருந்தோட்ட மக்களின் வாழ்க்கைத் தரத்தை மேம்படுத்துவதாக காணப்படாமை, அவர்களை உள்வாங்காமை கவலைக்குரிய விடயமாகும். இச்சமூகத்தின் கடமை வாக்களிப்பதுடன் முடிந்து விடுகின்றது எனவும் குறிப்பிடலாம்.

பல சர்வதேச நிதி நிறுவனங்கள் உள்ளூராட்சி அதிகார சபைகளை சக்திப்படுத்தும் நோக்கத்துடன் செயற்றிட்டங்களை மேற்கொண்டன. இவை வடகிழக்கு. மேல்மாகாணம் ஆகிய பிரதேசங்களிலேயே மட்டுப்படுத்தப்பட்டது. எந்த ஒரு செயற்றிட்டமும் பெருந்தோட்டப் பகுதிகளுக்கு உள்ளூராட்சி அதிகார சபைகளின் சேவைகளை விஸ்தரித்தல் அல்லது அதிகரித்தல் பெருந்தோட்ட துறையை உள்ளூராட்சி முறைமைக்குள் முழுமையாக உள்வாங்குதல் என்ற நோக்கில் இடம்பெறவில்லை. உண்மையில் பெருந்தோட்ட மக்கள் உள்ளூராட்சி அதிகார சபைகள் ஊடாக சேவைகளைப் பெற்றுக் கொள்வதில் எதிர்கொள்ளும் பிரச்சினைகள் மற்றும் சவால்கள் தேசிய ரீதியாக பெரியளவில் அறியப்படாத அல்லது பேசப்படாத ஓர் விடயமாகவே காணப்படுகின்றது.

4. பெருந்தோட்டப் பிரதேசங்களில் உள்ளூராட்சி அரசாங்க

சபைகளின் சேவை வழங்கல் - ஒரு மனித உரிமை நோக்கு.

மனித உரிமைகள் என்பது சர்வ வியாபகம் கொண்டவையாகவும், அவை மனித வாழ்வில் பிரிக்க முடியாத ஓர் அங்கமாகவும் காணப்படுகின்றன. தனிமனித ஆளுமை விருத்திக்கு மனித உரிமைகள் இன்றியமையாத ஒன்றாகக் காணப்படுவதுடன் மகிழ்ச்சிகரமான வாழ்வினை கொண்டு நடாத்தவும் தேவையானதாகும். அரிஸ்டோட்டில், “மனிதன் வாழ்ந்தால் மட்டும் போதாது அவன் மகிழ்ச்சியாக வாழ வேண்டும், அவ்வாறு மகிழ்ச்சியாக வாழ வேண்டும் எனில் அதற்கு மனித உரிமைகள் அவசியமாகும்” என்றார். மனித உரிமைகள் ஆரம்பத்தில் சிவில், அரசியல், சமூக, கலாசார, பொருளாதார உரிமைகள் என பாகுபடுத்தப்பட்டிருந்தன.

இன்று அந்நிலை மாறி பெண்கள் உரிமை, சிறுவர் உரிமை, ஆதிவாசிகள் உரிமை, முதியோர் உரிமை, சிறுபான்மையோர் உரிமை, புலம்பெயர்ந்தோர் உரிமை, அகதிகள் உரிமை, உள்நாட்டில் இடம்பெயர்ந்தோர் உரிமை, அபிவிருத்திக்கான உரிமை எனப் பரந்தளவில் விரிவடைந்துள்ளது.

பொதுச் சேவைகளைப் பெற்றுக்கொள்வதும் ஓர் அடிப்படை மனித உரிமையாக அங்கீகரிக்கப்பட்டிருப்பதுடன், அது குறித்த கரிசனையும் அதிகரித்துள்ளது. காரணம் பல்லின மக்கள் வாழுகின்ற நாடுகளில் பொதுச்சேவை வழங்கல் காட்டப்படுகின்ற பாகுபாடுகள், புறக்கணிப்புகள் மற்றும் ஒதுக்கி வைத்தல் என்பனவாகும். உண்மையில் சர்வதேச மனித உரிமை நியமங்கள் ஒரு நாட்டில் வாழும் பிரஜைகள் அனைவரும் அந்நாட்டின் நிர்வாக சேவைகளைப் பெற்றுக் கொள்ளவும், பங்கேற்கவும் முடியும் எனக் குறிப்பிடுகின்றன. அரசாங்க சேவைகளைப் பெற்றுக் கொள்வது ஒரு மனித உரிமையாக அங்கீகரிக்கப்பட்டுள்ளது. குறிப்பாக வினைத்திறன், பயனுறுதி மிக்க, பொறுப்புடன் கூடிய அரசாங்க சேவைகளைப் பெற்றுக்கொள்ள எல்லா பிரஜைகளுக்கும் உரிமை உண்டு. 1996 ஆம் ஆண்டு ஐக்கிய நாடுகள் சபையால் அரசு உத்தியோகத்தர்களுக்கான சர்வதேச நடத்தைக் கோவை ஒன்று வெளியிடப்பட்டது. அதில் மேற்கூறிய விடயம் பிரஸ்தாபிக்கப்பட்டுள்ளது. மேலும் அரசு பதவிகள், அரசு நிறுவனங்கள் பொதுமக்களின் மேம்பாடு, நல்வாழ்விற்காக பிரயோகிக்கப்பட வேண்டும். பொது மக்களுக்கு பயனுறுதிமிக்க சேவையை வழங்க வேண்டும். வினைத்திறன் மிக்க வகையில் வளப் பயன்பாட்டை மேற்கொண்டு பாரபட்சமற்ற அரசாங்க சேவை வழங்கலை உறுதி செய்ய வேண்டும். அரசாங்கத்தின் மீது மக்கள் நம்பிக்கை கொள்ள வேண்டுமாயின் அதன் சேவைகள் நீதியான, துஷ்பிரயோகமற்ற, நடுநிலையானதாக அமைய வேண்டும். அரசாங்கம் மக்களின் ஊழியன், முதலாளியல்ல. ஆகவே அரசாங்கத்தால் பிரஜைகளின் அடிப்படை உரிமைகளை மீற முடியாது எனக் கூறுகின்றது. (Bandara, 2009)

இலங்கையில் இந்த நடத்தைக் கோவைகளின் பிரயோகம் மகிழ்ச்சி தருவதாக இல்லை. பெருந்தோட்ட மக்கள் தவிர்ந்த ஏனையோர் இதனால் நன்மை அடையக்கூடும். ஆயினும் பெருந்தோட்ட மக்களுக்கு அரசாங்க சேவைகளையோ, பொது நிர்வாக சேவைகளை விரிவுபடுத்த அல்லது அதிகரிக்க இது துணைபுரியவில்லை. ஒரு சில அரசாங்க சேவைகள்

கிடைக்கப் பெற்றாலும் அதன் வினைத்திறன், பயனுறுதி, பொறுப்பாண்மை ஆகியன கேள்விக்குரியதாகும்.

1948ஆம் ஆண்டு வெளியிடப்பட்ட முதலாவது மனித உரிமைப் பிரகடனமான அனைத்துலக மனித உரிமை பிரகடனம் (Universal Declaration of Human Rights) சர்வதேச ரீதியாக மனித உரிமைக்கான பரந்த தளத்தை வழங்கியது. மனித உரிமையினைப் பாதுகாப்பதற்கும், ஊக்குவிப்பதற்கும் இப்பிரகடனம் பெரிதும் துணைபுரிந்தது. இப்பிரகடனத்தின் 21ஆவது உறுப்புரையானது ஒவ்வொருவருக்கும் தத்தமது நாட்டின் ஆட்சியில் நேரடியாகவோ அல்லது சுதந்திரமாகவோ தெரிவு செய்யப்பட்ட பிரதிநிதிகள் மூலமோ பங்குபற்றுவதற்கு உரிமையுண்டு எனக் குறிப்பிடுகின்றது. அத்துடன் ஒவ்வொருவருக்கும் தத்தமது நாட்டிலுள்ள அரசாங்க சேவையில் சமமான முறையில் அமர்த்தப்படுவதற்கான உரிமையுண்டு எனவும் மக்களின் விருப்பமே அரசாங்க அதிகாரத்தின் அடிப்படையாக அமைதல் வேண்டும் என்கிறது. இதனடிப்படையில் பார்க்கும் போது பெருந்தோட்ட மக்களுக்கு வாக்களிக்கும் உரிமை காணப்படுகின்ற போதும் உள்ளூராட்சி அதிகார சபைகளின் விவகாரங்களில் முழுமையாக பங்கேற்கவோ, அதன் சேவைகளை முழுமையாக பெறுவதற்கான உரிமையோ கிடைக்கவில்லை. உள்ளூராட்சி அதிகார சபைகளின் சேவை, வழங்கலில் சமத்துவமான பங்கேற்பும் கிடைப்பதில்லை என்பதுடன் தேர்தல்களில் வாக்களிப்பதுடன் இவர்களின் பணி மட்டுப்படுத்தப்படுகின்றது.

அனைத்துலக மனித உரிமைப் பிரகடனத்தின் 22ஆவது உறுப்புரையானது ஒவ்வொரு பிரஜையும் சமூக பாதுகாப்புக்கான வளங்களைப் பெறுதல், தமது மதிப்பு மற்றும் ஆளுமையை விருத்தி செய்வதற்கு அவசியமான சமூக, பொருளாதார, கலாசார உரிமைகளைப் பெறுவதற்கு உரித்துடையவர்கள் எனக் குறிப்பிடுகின்றது. இந்த உரிமையினை பெருந்தோட்ட மக்கள் உள்ளூராட்சி அதிகார சபை சேவைகளின் மூலம் எவ்வளவு தூரம் அனுபவித்துள்ளனர் என்பது கேள்விக்குரியதாகும். உள்ளூராட்சி சபைகளானது இன்று பல்வேறு சமூகப் பாதுகாப்பு வேலைத் திட்டங்களை மேற்கொண்டு வருகின்றன அவற்றில் பெருந்தோட்ட மக்கள் பயனாளிகளாக உள்வாங்கப்படாமையானது சமத்துவம் என்ற கோட்பாட்டுடன் பெரிதும் முரண்படுவதாகவே காணப்படுகின்றது.

இப்பிரகடனத்தின் 25ஆம் உறுப்புரையானது ஒவ்வொருவரும் போதிய உணவு, உடை, வீட்டு வசதி, சுகாதார வசதிகள், சமூக சேவைகள் மற்றும் தமது நல்வாழ்வுக்கு அவசியமான சேவைகளைப் பெற உரித்துடையவர்கள் எனவும் வேலையின்மை, முதுமை, இயலாமை போன்ற சூழ்நிலைகளில் அரசாங்க சமூக பாதுகாப்புக்கு உரித்துடையவர் எனக் குறிப்பிடுகின்றது. இலங்கையில் உள்ளூராட்சி அதிகார சபைகள் வீடமைப்பு, சுகாதாரம், குடிநீர், கழிவகற்றல், சுற்றாடல், பாதுகாப்பு, மகப்பேற்று சேவைகள் (மகப்பேற்று உரிமை), முதியோர் உதவித் திட்டங்கள் என பல சமூக சேவைகளை வழங்கி வருகின்றன. ஆயினும் இந்த செயற்திட்டங்கள் பெருந்தோட்ட மக்களின் மேம்பாட்டை (முதியோர், கர்ப்பிணிப் பெண்கள்) கருத்தில் கொள்ளவில்லை. அதனால் இவ்வுரிமையினையும் அனுபவிக்க முடியாதுள்ளனர். மேற்கூறிய வேலைத்திட்டங்கள் கிராமிய மக்களை முழுமையாக சென்றடைவதுடன், அவர்களின் வாழ்விலும் சாதகமான மாற்றங்களை ஏற்படுத்தியுள்ளன.

1966ஆம் ஆண்டு ஐக்கிய நாடுகள் சபையால் வெளியிடப்பட்ட குடியியல் மற்றும் அரசியல் உரிமைகள் மீதான சர்வதேச பொருத்தனையின் 25ஆம் உறுப்புரையானது நேரடியாகவோ அல்லது தாம் தெரிவு செய்த பிரதிநிதிகள் ஊடாகவோ பொதுத்துறை விவகாரங்களில் பங்கேற்க உரிமை உண்டு எனவும், சமத்துவமாக தமது நாட்டின் அரசாங்க சேவையில் சேர்ந்து கொள்ள முடியும் எனக் குறிப்பிடுகின்றது. உண்மையில் பெருந்தோட்ட மக்கள் உள்ளூராட்சி அமைப்புகளுக்கு தமது பிரதிநிதிகளைத் தெரிவு செய்கின்ற போதும் அதன் விவகாரங்களில் முழுமையாகப் பங்கேற்கும் உரிமை இல்லை. அத்துடன் இவற்றின் சேவை வழங்கல், ஆட்சேர்த்தல் என்பவற்றிலும் சமத்துவம் பேணப்படுவதில்லை. கிராமிய மக்கள் அனுபவிக்கும் நன்மைகளை இவர்கள் அனுபவிப்பதில்லை. பெருந்தோட்ட மக்கள் வாழும் பகுதிகளில் உள்ளூராட்சி அமைப்புகளில் தொழில் புரிவோரில் 99 வீதமானவர்கள் பெரும்பான்மையினத்தவர்களாகும். உதாரணமாக நுவரெலியா மாவட்டத்தில் காணப்படும் அம்பகமுவப் பிரதேச சபை எல்லைக்குள் 75வீதமான பெருந்தோட்ட மக்கள் வாழ்கின்ற போதும் 40க்கும் குறைவான தமிழ் உத்தியோகத்தர்களே காணப்படுகின்றனர். உள்ளூராட்சி அமைப்புகளுக்கான ஆட்சேர்ப்பில் பெரியளவிலான இன, மொழி, பிரதேசப் பாகுபாடுகள் மற்றும்

அரசியல் சார்புத்தன்மை காணப்படுகின்றன. அத்துடன் இச்சபையின் பயனையும், வளங்களையும் 25% பெரும்பான்மை மக்கள் அனுபவிக்கின்றமை பிறிதொரு முக்கிய விடயமாகும். ஆகவே குடியியல் மற்றும் அரசியல் உரிமைகள் மீதான சர்வதேச சமவாயத்தில் குறிப்பிடும் அரசாங்க சேவையினைப் பெறும் உரிமையினை பெருந்தோட்ட மக்கள் பூரணமாக அனுபவிக்க முடியாத நிலையிலேயே வாழ்ந்து வருகின்றனர் எனலாம்.

அதே சமவாயத்தின் 26ஆம் உறுப்புரையானது அனைவரும் சட்டத்தின் முன் சமமானவர்கள், சமபாதுகாப்புக்கு உரித்துடையவர்கள் எனவும் இன, நிற, பால், மொழி, சமயம், அரசியல் அல்லது பிற அபிப்பிரயாம், தேசிய அல்லது சமூகத் தோற்றம், சொத்து, பிறப்பு அல்லது பிற அந்தஸ்து போன்ற ஏதேனும் அடிப்படையில் பாகுபாடு காட்டப்படக் கூடாது என குறிப்பிடுகிறது. மேற்கூறிய விடயத்தினை பெருந்தோட்ட மக்களுடன் ஒப்பிட்டுப் பார்க்கும் போது இவ்வுரிமை வெளிப்படையாகவே மீறப்படுவதனைக் காண முடிகிறது. உள்ளூராட்சி அதிகார சபைகளின் சேவைகள் பெருந்தோட்டங்களை முழுமையாக உள்வாங்காமையானது வெளிப்படையான சமூக ரீதியான பாரசபட்சமாகக் காணமுடியும்.

1965ஆம் ஆண்டு ஐக்கிய நாடுகள் சபையால் கொண்டுவரப்பட்ட சகல விதமான இனப்பாகுபாடுகளுக்கும் எதிரான சர்வதேச சமவாயத்தின் 2ஆவது உறுப்புரையானது அனைத்து பொது அதிகார சபைகளும், உள்ளூர் அதிகார சபைகளும் இணக்கப்பாட்டு செயற்பாடுகளை மேற்கொள்ளாதிருப்பதனை உறுதி செய்ய வேண்டும் எனக் குறிப்பிடுகின்றது. இவ்விடயத்தை பெருந்தோட்டப் பகுதிகளில் உள்ளூராட்சி அதிகார சபைகளின் சேவை வழங்கலுடன் ஒப்பிட்டு நோக்க வேண்டும். பெருந்தோட்டத்துறையில் வாழ்வோர் இந்தியத் தமிழர்களாகும். அவர்கள் இந்நாட்டின் தேசிய சிறுபான்மை இனமாகும். உள்ளூராட்சி அதிகார சபைகள் இம்மக்களை சேவை வழங்கல் முறையில் இருந்து அந்நியப் படுத்தியிருப்பதானது ஒரு வகையான இனரீதியான பாகுபாடாகவே கருத வேண்டும்.

அதே சமவாயத்தில் மூன்றாவது உறுப்புரையானது சில நாடுகளில் அரசுக் கொள்கைகள் முழுமையாகவோ அல்லது பகுதியளவிலோ இன ரீதியான தனிமைப்படுத்தலுக்கு வழி செய்யலாம். இதனால் குறிப்பிட்ட

தொரு ஜனக்குழு இன, நிற, தேசிய இனத்துவ ரீதியான வேறுபாடுகள், இழிப்படுத்தல்கள், புறக்கணிப்பு என்பவற்றுக்கு உள்ளாகலாம் எனக் குறிப்பிடுகின்றது. இதனை இலங்கையின் பிரதேச சபை சட்டத்துடன் தொடர்புபடுத்தி நோக்கலாம். அதாவது இச்சட்டம் பகுதியளவிலோ, முழுமையாகவோ பெருந்தோட்ட மக்களை பாதித்திருப்பதுடன் அவர்களின் அரசாங்க சேவை பெறுவதற்கான உரிமையினை இல்லாது செய்துள்ளது. அரசு கொள்கைகள் எவ்வாறு இன ரீதியான ஓரங்கட்டலுக்கு வழி செய்கிறது என்பதற்கு பிரதேச சபை சட்டம் மாத்திரம் அன்றி 1948ஆம் ஆண்டு பிரஜாவுரிமை சட்டம், 1949ஆம் ஆண்டு தேர்தல்கள் திருத்த சட்டம், 1964ஆம் ஆண்டு ஸ்ரீமா - சாஸ்த்திரி ஒப்பந்தம் என்பவற்றையும் குறிப்பிடலாம். இவை குறிப்பிட்ட ஓர் இனத்தின் மீது தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியவுடன் தேசிய நிர்வாக மற்றும் அபிவிருத்தி பொறிமுறையில் இருந்தும் இம்மக்களை ஓரங்கட்டியது.

அதேபோல் இச்சமவாயத்தின் 5ஆவது உறுப்புரை ஒரு நாட்டின் அனைத்து குழுக்களும், தனிநபர்களும், இன, நிற, தேசிய, வம்சாவளி வேறுபாடுகள் இன்றி அரசாங்கத்தால் வழங்கும் சேவைகளில் சமவாய்ப்பினை பெற்றுக்கொள்ள உரிமையுண்டு எனவும் எத்தகைய இன ரீதியான பாகுபாடுகளும் இதில் காட்டப்படக்கூடாது எனவும் வலியுறுத்துகின்றது. அத்துடன் அனைத்து தரப்பினரும் சிவில், அரசியல், பொருளாதார, கலாசார உரிமைகளுக்கு உரித்துடையவர்கள். விசேடமாக பொதுமக்கள் பாவனைக்காக நடாத்தப்படும் நிறுவனங்கள் மற்றும் பொது சேவைகளை பெற்றுக்கொள்ள உரிமையுண்டு எனவும் குறிப்பிடுகிறது. உண்மையில் இந்நாட்டின் சிறுபான்மையினமாக வாழும் பெருந்தோட்ட மக்களால் இவ்வுரிமைகளை சமமாக அனுபவிக்க முடிவதில்லை. உள்ளூராட்சி அதிகார சபைகளின் சேவைகளில் மாத்திரம் அன்றி பொது நிர்வாக சேவை வழங்கலிலும் பாகுபாடுகள் காணப்படுவதுடன், அரசின் பொது சொத்துக்களை ஏனைய சமூகத்தவர்கள் போன்று அனுபவிக்க முடியாதுள்ளனர். உள்ளூராட்சி அமைப்புகளின் சேவை வழங்கலில் சமவுரிமை, சமத்துவம் ஆகியன கிராமிய மக்களுக்கே மட்டுப்படுத்தப்பட்டுள்ளன. இச்சமவாயமானது சிறுபான்மையினங்களுக்கு பொது சுகாதாரம், தொழில்வாய்ப்பு, மருத்துவநலம், சமூக சேவைகள், கல்வி, கலாசார சேவைகள், போக்குவரத்து, பூங்காக்கள், வசிப்பிடம் ஆகியவற்றை

கொண்டிருப்பதற்கான உரிமையுண்டு என்கிறது. உண்மையில் மேற்கூறிய சேவைகள் இலங்கையில் உள்ளூராட்சி அதிகார சபைகளின் மூலம் வழங்கப்படுகின்றன. இதன் நன்மைகள் கிராமிய மக்களை சென்றடையும் அளவுக்கு பெருந்தோட்ட மக்களை சென்றடையவில்லை. அதனால் இம்மக்களின் சமூக அசைவு, அபிவிருத்தி ஆகியன பெரிதும் கீழ்மட்டத்திலேயே காணப்படுவதுடன் அரசாங்க நிர்வாக இயந்திரத்தில் கணக்கில் எடுக்கப்படாத ஓர் சமூகமாகவும் காணப்படுகின்றனர்.

1866 ஆம் ஆண்டு ஐக்கிய நாடுகள் சபையால் கொண்டுவரப்பட்ட அபிவிருத்திக்கான உரிமை தொடர்பான சர்வதேச பிரகடனமானது. ஒரு நாட்டில் வாழும் தனிநபர்கள் மற்றும் குழுக்களின் அபிவிருத்தியை உத்தரவாதம் செய்யும் நோக்குடனேயே நடைமுறைப்படுத்தப்பட்டது. இப்பிரகடனம் அபிவிருத்தியை ஒவ்வொரு பிரஜையினதும் அடிப்படை மனித உரிமையாக அங்கீகரிப்பதுடன், அவர்களின் சமூக, பொருளாதார அபிவிருத்தியை ஒவ்வொரு பிரஜையினதும் அடிப்படை மனித உரிமையாக அங்கீகரிப்பதுடன், அவர்களின் சமூக, பொருளாதார அபிவிருத்தியை தூண்டுகிறது. தேசிய அபிவிருத்தி மற்றும் உள்ளூர் அபிவிருத்தி செயற்பாடுகளில் எத்தகைய இன, மத, பிறப்பு, பிரதேச, வம்சாவளி ரீதியான பாகுபாடுகளும் காட்டப்படக் கூடாது என குறிப்பிடுகிறது. ஆயினும் பெருந்தோட்ட மக்களால் இவ்வுரிமைகளை பூரணமாக அனுபவிக்க முடியாத நிலையே காணப்படுகின்றது. மத்திய அரசாங்கம், மாகாண சபைகள், உள்ளூராட்சி அதிகார சபைகள் ஆகியன தேசிய அபிவிருத்தி என்ற உயர் இலக்கினைக் கொண்டு பல அபிவிருத்தித் திட்டங்களை நாட்டின் பல்வேறு பிரதேசங்களில் மேற்கொண்டு வருகின்றன. அத்தகைய அபிவிருத்தி திட்டங்களில் நகர்ப்புற, கிராமியப்புற மக்கள் மீது காட்டப்படுகின்ற கரிசனை, அவதானம் பெருந்தோட்ட மக்கள் மீது காட்டப்படுவதில்லை என்பது வருந்தத்தக்க விடயமாகும். அத்தகைய திட்டங்களில் ஒரு சிறு பகுதியே இம்மக்களை சென்றடைகிறது. அதிலும் அரசியல் சாயம் கலக்கப்படுவதால் எவரும் பயனடைவதில்லை.

இந்தப் பிரகடனமானது அபிவிருத்தியின் அடிப்படை மனிதன், அபிவிருத்தி செயன்முறையின் பிரதான பங்களி மனிதனே. எனவே அரசாங்கத்தின் அபிவிருத்திக் கொள்கைகள் யாவும் மனிதனை பிரதான பங்கேற்பாளனாகவும், நன்மையாளனாகவும் கொள்ள வேண்டும் எனக்

குறிப்பிடுகிறது. இந்த விடயத்தை பொறுத்த வரையில் இலங்கையில் மத்திய அரசாங்கம் முதல் உள்ளூராட்சி அமைப்புகள் வரை பெருந்தோட்ட மக்களை அபிவிருத்தியின் பிரதான பங்காளிகளாகக் கருதுவதில்லை எனலாம். அவர்கள் 200 வருடகாலமாக நாட்டின் அந்நிய செலாவணிக்கு பாரிய பங்களிப்பு செய்து வருகின்றனர். காலத்துக்கு காலம் பதவிக்கு வந்த அரசாங்கங்கள் இம்மக்களின் உழைப்பினால் கிடைத்த வருமானத்தின் மூலமே நாட்டின் உட்கட்டமைப்பு வசதிகள் முதல் ஏனைய பொதுநல வேலைத்திட்டங்களையும் மேற்கொண்டன. ஆயினும் தேசிய கொள்ளை திட்டமிடலில், தீர்மானமெடுத்தலில், அபிவிருத்தி திட்டங்களில் மாத்திரம் இவர்களின் மனக்குறைகள், பிரச்சினைகள், தேவைகள் உள்வாங்கப்படாமை ஓர் வரலாறாகவே காணப்படுகிறது.

மேலும் இப்பிரகடனமானது தனிநபர் மற்றும் குழுக்களின் அபிவிருத்திக்குச் சாதகமான சூழ்நிலை ஏற்படுத்துவது அரசின் அடிப்படை கடமை எனவும் அபிவிருத்திக்கான உரிமை பிரிக்க முடியாத மனித உரிமை எனவும், ஆகையால் அபிவிருத்திக்கான சமவாய்ப்பு யாவருக்கும் வழங்கப்பட வேண்டும் எனவும் குறிப்பிடுகிறது. இத்தகைய வாய்ப்புக்களை உள்ளூராட்சி அதிகார சபைகள் இன்றும் பெருந்தோட்ட மக்களுக்கு வழங்கவில்லை. இது மாகாண சபைகளுக்கும், மத்திய அரசுக்கும் பொருந்தும். இப்பிரகடனத்தின் 12ஆவது உறுப்புரை மக்கள் சுய நிர்ணயத்தை பூரணமாக உணர அபிவிருத்திக்கான உரிமை அவசியம், அவ்வுரிமையிலேயே அது தங்கியுள்ளது என வலியுறுத்துகிறது. 2 ஆவது உறுப்புரையானது அரசுகள் தேசிய அபிவிருத்தி கொள்கைத் திட்டங்களை ஒட்டுமொத்த மக்களின், தனி நபர் நல்வாழ்வினையும் நோக்காகக் கொண்டு உருவாக்கி அவர்களின் செயலாக்கமிக்க, அர்த்தமுள்ள, சுதந்திரமான, உண்மையான பங்குபற்றுதலை நியாயமான வளப்பகிர்வினை உறுதி செய்ய வேண்டும். அது அரசின் கடமை மற்றும் உரிமை என்கிறது. இவை பெருந்தோட்ட மக்களைப் பொறுத்த வரை அடைய முடியாத உரிமைகளாகவும், உள்ளூராட்சி அதிகார சபைகளின் அபிவிருத்தியில், திட்டமிடலில் பங்கேற்க முடியாதவர்களாகவுமே உள்ளனர். அபிவிருத்தியை அடைந்து கொள்வதில், அபிவிருத்தி சேவையைப் பெற்றுக்கொள்வதில் மக்கள் எதிர்கொள்ளும் பிரச்சினைகளை அரசு அடையாளம் கண்டு

பொருத்தமான நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்ள வேண்டும் என இப்பிரகடனம் மேலும் குறிப்பிடுகிறது.

விசேடமாக அபிவிருத்தி செயன்முறையில் எந்தவொரு ஜனக்குழுவுக்கும் இன, மத, பால், மொழி அடிப்படையில் பாகுபாடுகள் காட்டப்படக் கூடாது என்கிறது. உண்மையில் உள்ளூராட்சி அதிகார சபைகளுக்கு ஏதேனும் சேவைகளைப் பெற்றுக்கொள்ள பெருந்தோட்ட மக்கள் செல்லும் போது அவர்கள் மொழி ரீதியான பிரச்சினைகளுக்கு முகம் கொடுப்பதுடன் பாகுபாடுகளுக்கும் ஆளாகின்றனர். காரணம் இவ்வமைப்புகளின் சேவை வழங்கல், நிர்வாகக் கருமங்கள் அதிகம் சிங்கள மொழியிலேயே இடம்பெறுவதாகும். இதனால் பெருந்தோட்ட மக்கள் மொழி ரீதியான அசௌகரியங்களுக்கு உள்ளாகின்றனர்.

இப்பிரகடனத்தின் 8ஆவது உறுப்புரையானது அரசு எல்லா பிரஜைகளுக்கும் அடிப்படையான வளங்களைப் பெற்றுக்கொள்வதற்கான வாய்ப்பினை உறுதிசெய்ய வேண்டும். (கல்வி, சுகாதாரம், உணவு, வீடு, தொழில், வருமானப் பகிர்வு)இவை சமமாகக் கிடைப்பதனை உறுதிசெய்ய அவசியமான நடவடிக்கைகளை அரசுகள் மேற்கொள்ள வேண்டுமெனவும், அரசின் எல்லா மட்டங்களிலும் பொது மக்களின் பங்கேற்பு உறுதி செய்யப்பட வேண்டும் எனவும் அப்போதே மனித உரிமையின் முழுமையான பயனை அடையமுடியுமெனவும் குறிப்பிடுகிறது. மேற்கூறிய சேவைகள் உள்ளூராட்சி அமைப்புகளின் மூலம் பெருந்தோட்ட மக்களுக்கு செல்கின்றனவா என்பதை உறுதிப்படுத்த இலங்கை அரசு எத்தகைய நடவடிக்கைகளையும் மேற்கொள்ளவில்லை என்பது பொருத்தமானதாகும். மத்திய அரசாங்கத்தின் மூலம் ஒரு சில சேவைகள் கிடைக்கப்பெற்றாலும் உள்ளூராட்சி அமைப்புகளின் மூலம் சமவளப்பகிர்வு மற்றும் மேற்சொன்ன பொதுநல சேவைகளை முழுமையாக பெற முடியாத நிலையே காணப்படுகிறது.

உண்மையில், இதுவரை பார்த்த சகல சர்வதேச மனித உரிமை சமவாயங்களையும் இலங்கை அரசு கைச்சாத்திட்டு ஏற்றுள்ளது என்பது குறிப்பிடத்தக்கதாகும். அந்த வகையில் பகுப்பாய்வு செய்யப்பட்ட உரிமைகளை யாவும் நாட்டின் சகல பிரஜைகளுக்கும் எத்தகைய வேறுபாடுகளும் இன்றி அனுபவிக்க சட்ட ரீதியான ஏற்பாடுகளை மேற்கொள்ள வேண்டியது இலங்கை அரசின் கடப்பாடாகும். ஆயினும் இவ்வுரிமை

களை நாட்டின் ஏனைய சமூகத்தினர் அனுபவிக்கின்ற போதும் பெருந்தோட்ட மக்கள் சம அரசாங்க சேவை, சம வளப்பகிர்வு, அடிப்படை மனித தேவைகள் ஆகியன இன்னும் முழுமையாகக் கிட்டாத ஓர் சமூகமாகவே வாழ்ந்து வருகின்றனர். இதில் குறிப்பாக 1994 ஆம் ஆண்டு இலங்கைப் பாராளுமன்றத்தில் குடியியல் மற்றும் அரசியல் உரிமைகள் மீதான சர்வதேசப் பொருத்தனை உள்ளூர் மனித உரிமைச் சட்டமாக மாற்றப்பட்டது. ஒரு சர்வதேச மனித உரிமைச் சட்டம் உள்ளூர் சட்டமாக மாற்றப்படும் போது அதற்கான சட்ட வலிமை அதிகமாகும். இச்சமவாயம் அதிகம் அரசாங்க சேவையினைப் பெறுவதில், வழங்குவதில் எத்தகைய பாகுபாடும் காட்டப்படக்கூடாது. அது ஒரு மனித உரிமை, சகல மட்ட அரசாங்க செயற்பாடுகளிலும் பங்கேற்கும் உரிமை சகல பிரஜைகளுக்கும் உண்டு என குறிப்பிடுகின்றது. ஆயினும் இச்சமவாயம் இன்னும் முழுமையாக நடைமுறைப்படுத்தப்படவில்லை. இருந்த போதும், இதில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள உரிமைகள் மீறப்படுகின்ற போது சட்ட உதவியினை நாட முடியும். குறிப்பாக நிர்வாக மேன் முறையீட்டு நியாய சபை மற்றும் மேன் முறையீட்டு நீதிமன்றம் ஆகியவற்றை நாடலாம். அத்துடன் அரசாங்க சேவை வழங்கலில், பெறுவதில் சகலருக்கும் சம வாய்ப்பினை உறுதி செய்ய நிறுவன ரீதியான பொறிமுறையொன்றும் இந்நாட்டில் இல்லை. இதனால் பெருந்தோட்ட மக்கள் உள்ளூராட்சி அமைப்புகளின் சேவைகளை மாத்திரம் அன்றி ஏனைய அரசாங்க சேவைகளையும், நிர்வாக சேவைகளையும் பூரணமாகப் பெற முடியாதுள்ளனர். இதுவிடயத்தில் வெளிப்படையான பாகுபாடு காணப்படுவது மறுப்பதற்கில்லை.

மேலும், 1992இல் ஐக்கிய நாடுகள் சபையால் கொண்டுவரப்பட்ட சிறுபான்மையினர் உரிமை தொடர்பான பிரகடனம் அடிப்படையில் சிறுபான்மையினங்களுக்கு எதிரான பாகுபாடுகள், அநீதிகள் மற்றும் உரிமை மீறல்களைத் தடுத்து அவர்களின் உரிமையினைப் பாதுகாத்து ஊக்குவிக்கும் நோக்குடனேயே நடைமுறைப்படுத்தப்பட்டது. இப்பிரகடனத்தில் குறிப்பிடப்படுகின்ற சில உரிமைகளானது இலங்கையில் தேசிய சிறுபான்மையினராக வாழ்ந்து வரும் பெருந்தோட்ட மக்களால் அனுபவிக்க முடியாத நிலையே காணப்படுகின்றது. இதனை உள்ளூராட்சி அமைப்புகளின் சேவை வழங்கலுடன் தொடர்புபடுத்தி நோக்க வேண்டும்.

அந்த வகையில் இப்பிரகடனத்தின் 2ஆம் விதியானது சிறுபான்மையினத் தவர்கள் தமது கலாசாரம், சமயம் என்பவற்றை பின்பற்றவும், தங்களது மொழியை எவ்வித குறுக்கீடுகளுமின்றி தனிப்பட்ட முறையிலும் பொது வாகவும் சுதந்திரமாகவும் பாரபட்சங்கள் இல்லாமல் பயன்படுத்தவும் உரிமையுண்டு என்பதனை வலியுறுத்துகிறது. இவ்விதியின் 2ஆம் பிரிவானது சிறுபான்மையினத்தை சேர்ந்தவர்கள் கலாசார, சமய, சமூக, பொருளாதார மற்றும் பொது விடயங்களில் சுதந்திரமாக பங்கேற்கும் உரிமையுண்டு எனவும் அரசுகள் அவ்வுரிமையினை அனுபவிப்பதற்கான சூழலை ஏற்படுத்த வேண்டும் என்கிறது. ஆயினும், பெருந்தோட்ட மக்களால் உள்ளூராட்சி அமைப்புகளின் மூலம் தாய்மொழியில் சேவையினை பெறவோ அதன் செயற்பாடுகளில் சுதந்திரமாக பங்கேற்கவோ உரிமையற்ற நிலையிலேயே வாழ்ந்து வருகின்றனர். வேறு வகையில் கூறுவ தாயின் உள்ளூராட்சி அமைப்புகளின் பாரபட்சமான சேவை வழங்கல் சிறுபான்மையினர் உரிமை தொடர்பான சர்வதேச பிரகடனத்தை மீறுவதாக அமைந்துள்ளது.

இவையெல்லாவற்றுக்கும் மேலாக இலங்கையில் மிக உயர்ந்த சட்டமாகக் கருதப்படுகின்ற 1978ஆம் ஆண்டு அரசியல் யாப்பின் மூன்றாவது அத்தியாயத்தில் இலங்கைப் பிரஜைகளுக்குள்ள அடிப்படை உரிமைகள் மற்றும் சுதந்திரங்கள் பற்றிக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன. இவ் அத்தியாயத்தின் உறுப்புரை 12(ii) ஆனது இன, மத, மொழி, சாதி, பால், அரசியல் கொள்கை, பிறப்பிடம் ஆகியன காரணமாக எந்தவொரு பிரஜைக்கும் பாரபட்சம் காட்டப்பட கூடாது எனக் குறிப்பிடுகின்றது. ஆயினும் அரசாங்க சேவை வழங்கலில், குறிப்பாக உள்ளூராட்சி அமைப்புகளின் சேவை வழங்கலில் இன, மொழி, பிறப்பிடம் காரணமாக பாகுபாடுகள் காட்டப்படுகின்றமை வெளிப்படையான யதார்த்தமாகும். குறிப்பாக பெருந்தோட்ட துறையில் வாழ்பவர்கள் இந்தியத் தமிழர்களாகும். அவர்கள் தமிழ் மொழியையே பேசுகின்றனர். அவர்கள் தோட்டக் கட்டமைப்புக்குள் வாழ்வதனால் அவர்களுக்கு முழுமையாக உள்ளூராட்சி அமைப்புகளின் சேவைகள் சென்றடைவதில்லை. இதனை ஓர் இன ரீதியான பாகுபாடாகவும், துறைசார்ந்த பாகுபாடாகவும் (Sectoral Discrimination) காண முடியும். அதேநேரம் மொழி ரீதியான பாகுபாடாகவும் காணமுடியும். பெரும்பாலும் உள்ளூராட்சி அமைப்புகளில் பணியாற்றும்

அதிகாரிகள் சிங்கள மொழி பேசுவோர்களாகும். இதனால் இச் சேவைகளைப் பெறுகின்ற போது மொழி ரீதியான பாகுபாடுகளுக்கும் ஆளாகின்றனர். இதன் மூலம் புலப்படுவது யாதெனில் அரசியலமைப்பு அந்தஸ்தினைப் பெற்ற உரிமைகளைக் கூட பெருந்தோட்ட மக்கள் அனுபவிக்க முடியாத நிலையிலேயே வாழ்ந்து வருகின்றனர் என்பதாகும்.

இதே உறுப்புரையில் உள்ளூராட்சி அதிகார சபைகள் மற்றும் ஏனைய அரசாங்க சேவைகளில் உள்ளோர் எந்தவொரு மொழியிலும் (அவசியம் தேவைப்படுகின்ற போது) போதிய அறிவைக் கொண்டிருக்க வேண்டும் எனக் குறிப்பிடுகின்றது. இவ்விடயத்தில் அண்மைக்காலங்களில் ஒரு சில முன்னேற்றங்கள் ஏற்பட்டு வந்தாலும் பெருமளவிலான உள்ளூராட்சி அதிகார சபைகளில் பணியாற்றும் அதிகாரிகள் தமிழ்மொழியில் கருமமாற்ற முடியாதவர்களாகவே காணப்படுகின்றனர். மறுபுறமாக தமிழ் மொழியைக் கற்று பயனுறுதிமிக்க அரசாங்க சேவையினை தோட்டப்புற மக்களுக்கு வழங்க வேண்டும் என்ற விருப்பம், அர்ப்பணிப்பு, ஆர்வம் இவர்களிடம் இல்லை. மொழித்தடைகளால் பெரும்பாலான பெருந்தோட்ட மக்கள் உள்ளூராட்சி அமைப்புகளுக்குச் சென்று சேவைகளைப் பெற, முறைப்பாடுகளைச் செய்ய தயங்குகின்றார்கள் (Bandara, 2009). இதன் தாக்கத்தினை பெருந்தோட்ட மக்கள் வாழும் எல்லா மாவட்டங்களிலும் கண்டுகொள்ள முடியும்.

உண்மையில் உறுப்புரை 12 (11)னது சிறுபான்மை இனத்தவர்களின் பாதுகாப்பை உறுதி செய்வதாக, அமைந்தாலும் குறிப்பாக அரச கொள்கைகளில், சேவை வழங்கலில், வளப்பகிர்வில், அபிவிருத்தியில் இவ்வுரிமையின் நடைமுறைப் பிரயோகம் பெரிதும் திருப்தியற்றதாகவே காணப்படுகின்றது. மொழி விடயத்தைப் பொறுத்த வரை அரசாங்கத் துறையில் பணியாற்றும் அதிகாரிகள் தமது பணிகளை சீராக நிறைவேற்ற எந்தமொழி அவசியமாக உள்ளதோ அந்த மொழியினை தெரிந்திருத்தல் வேண்டும் எனக் குறிப்பிடப்படுகின்றது. ஆயினும் பெருந்தோட்ட மக்கள் அதிகமாக வாழும் நுவரெலியா மாவட்டத்தில் கூட பெருமளவிலான அரச அதிகாரிகள் தமிழ்மொழி அறிவு அற்றவர்களாகவே காணப்படுகின்றனர். உள்ளூராட்சி அமைப்புகளும் சிங்கள மொழியிலேயே சேவை வழங்குகின்றன.

விசேடமாக உறுப்புரை 12 இல் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள உரிமைகளானது பிரஜைகளுக்கு மாத்திரமே என்ற அர்த்தத்திலேயே குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. இதனால் இந்திய தமிழர்களால் நீண்டகாலம் இவ்வுரிமையினை அனுபவிக்க முடியாத நிலையே காணப்பட்டது. ஆயினும் 2004ஆம் ஆண்டு பிரஜாவுரிமைப் பிரச்சினை பாராளுமன்ற சட்டத்தின் மூலம் தீர்க்கப்பட்டதனால் உறுப்புரை 12இல் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள உரிமைகளை அனுபவிக்க இந்திய தமிழர்களும் உரித்துடையவர்கள் என்பது மனங்கொள்ள வேண்டிய விடயமாகும். இன்று இவ்வுரிமைகளை அனுபவிப்பதில் பாகுபாடுகள் அல்லது புறக்கணிப்புகள் இடம்பெறின் இந்நாட்டின் பிரஜைகள் என்ற வகையில் உச்ச நீதிமன்றத்தில் அடிப்படை உரிமை மீறல் வழக்கு தாக்கல் செய்ய முடியும். அதற்கான உரிமை சகலருக்கும் உண்டு. அவ்வுரிமையினை மறுதலிக்க முடியாது. இது குறித்த பரந்தள விலான விழிப்புணர்வு பெருந்தோட்ட மக்கள் மத்தியில் ஏற்படுத்தப்பட வேண்டும்.

ஓட்டுமொத்தமாக தொகுத்து நோக்கும் போது தேசிய மற்றும் சர்வதேச மனித உரிமை நியமங்களானவை ஒரு நாட்டின் அரசாங்க சேவைகளை தேசிய மட்டத்திலும், உள்ளூராட்சி மட்டத்திலும் பெற்றுக் கொள்வதனை ஓர் அடிப்படை மனித உரிமையாக அங்கீகரித்துள்ளன என்பதில் மாற்றுக் கருத்தில்லை. ஆயினும் அவ்வுரிமையினை பெருந்தோட்ட மக்கள் இன்றும் முழுமையாக அனுபவிக்க முடியாத நிலையிலேயே உள்ளனர் என்பது கவலைக்குரிய விடயமாகும். இதன் எதிர்மறையான தாக்கத்தினை அதிகமாகவே உள்ளூராட்சி அமைப்புகளின் சேவை வழங்களில் கண்டுகொள்ள முடியும். மனித உரிமைக் கோட்பாட்டுத் தளத்தில் நோக்கும் போது இதனை ஒரு அடிப்படை மனித உரிமை மீறலாகவும், அடிப்படை உரிமைகளை மறுதலிப்பதாகவும் குறிப்பிடலாம். ஆகவே இலங்கையின் அரசியல் திட்டத்தில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள அடிப்படை உரிமைகளையும், சர்வதேச மனித உரிமை நியமங்களில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள மனித உரிமைகளையும் பெருந்தோட்ட மக்களும் அனுபவிக்க தேசிய ரீதியான பொறிமுறையொன்றை உருவாக்கி அதனை உத்தரவாதப்படுத்த வேண்டும். உள்ளூராட்சி சபைகளின் சேவை வழங்கலில், அபிவிருத்தியில், அபிவிருத்தி திட்டமிடலில் இம்மக்களுக்கு விசேட கவனிப்பு வழங்கப்பட வேண்டும், மனித உரிமை நியமங்களுக்கு

கமைய பல்லின மக்கள் வாழும் நாடுகளில் சமூக, பொருளாதார ரீதியாக பின்னடைந்த, ஒதுக்கப்பட்ட மக்களின் மேம்பாட்டுக்காக சில விசேட கொள்கைத் திட்டங்கள் வகுக்கப்படுகின்றன. அத்தகைய ஏற்பாடுகளை பகுப்பாய்வு செய்து பொருத்தமான உபாயமொன்றினை பெருந்தோட்ட மக்களின் மேம்பாட்டுக்காக கையாள வேண்டும். அதன் மூலம் பெருந்தோட்ட மக்களையும் உள்ளூராட்சி சபைகளின் சேவை வழங்கலில் பயனாளிகளாகவும், பங்காளிகளாகவும் அங்கீகரிக்க வேண்டும். அத்துடன், தேசிய மற்றும் சர்வதேச மனித உரிமை பொறிமுறைகளை அடிப்படையாகக் கொண்டு பரந்தளவிலான நியாய பிரசாரங்களை மேற்கொள்வதன் மூலமும் இப்பிரச்சினைக்கான தீர்வினை எட்ட முடியும். பெருந்தோட்ட மக்கள் உள்ளூராட்சி அமைப்புகளில் ஒதுக்கப்பட்டுள்ள மையினை தேசிய மற்றும் சர்வதேச மனித உரிமை சட்டங்களில் உத்தரவாதப்படுத்தப்பட்டுள்ள உரிமைகளை மீறும் ஒரு செயலாக நியாயப்படுத்த வேண்டும்.

5. பெருந்தோட்ட மக்களும் உள்ளூராட்சி அதிகார சபைகளும்: சேவை வழங்கல் பிரச்சினைகளும் சவால்களும்

சமூகத்தின் தேவைகளுக்கும், எதிர்பார்க்கக்கூடியவர்களுக்கும் ஏற்ப பொறுப்புடன் செயற்படுவதற்காக, பொதுத்துறைகள், உள்ளூர் அமைப்புகள் உருவாக்கப்படுவதுடன், அவை சமமான சேவை வழங்குவதை உறுதி செய்வதில் பிரதான பங்கை வகிக்கின்றன. இன, சாதி, பிரதேசம் என்ற வித்தியாசம் இன்றி குடிமக்களின் அனைத்துப் பிரிவினருக்கும் பொறுப்புக்கூறக் கூடியதாகவும், பாரபட்சமில்லாமலும் எவருக்கும் அணுகக்கூடியதாகவும் பொறுப்புடன் செயற்படக்கூடியதாகவும் அரசாங்க நிறுவனங்கள் காணப்பட வேண்டும். (Bandara, 2009). ஆயினும் இந்நிறுவனங்களில் பாரபட்சங்கள், பொறுப்பற்ற தன்மை, புறக்கணிப்புகள், ஊழல் மோசடி போன்ற சீர்க்கேடுகள் காணப்படுவதால் யாவராலும் அரசாங்க சேவைகளை அனுபவிக்க முடியாதுள்ளது. அந்த வகையில் இலங்கையில் வாழும் பெருந்தோட்ட மக்களை அரசாங்க நிர்வாக இயந்திரத்தில் புறக்கணிக்கப்பட்ட சமூகமாகக் குறிப்பிட முடியும். உண்மையில் பெருந்தோட்ட மக்கள் அரசாங்க சேவைகள் குறித்து திருப்தியற்றவர்களாகவே காணப்படுகின்றனர். அத்துடன் ஒரு மூன்றாம் தரப்பு உதவியின்றி ஒரு முறையான அரசாங்க சேவையை தம்மால் பெற்றுக்கொள்ள முடியாதென

உணர்கின்றனர். இலங்கையில் அரச சேவை வழங்கும் பொறிமுறையில் பலவிதமான சமூக, இன ரீதியான, கலாசார பின்னணியைக் கொண்ட மக்களுக்கு அரச சேவையினை இலகுவாக அணுகுவதற்கான சாத்தியப்பாடு குறைவாகவே காணப்படுகிறது. (Bandara 2009, Hettige, 2003)

பெருந்தோட்டப் பிரதேசங்களுக்கே உரித்தான தனித்துவமான நிறுவனக் கட்டமைப்பைப் பெருந்தோட்ட சமூகம் கொண்டிருக்கின்றது. இவர்கள் பிரித்தானியர் ஆட்சியின் போதும் காலம் காலமாக பதவிக்கு வந்த அரசாங்கத்தினாலும் பல்வேறு அடக்குமுறைகளுக்கு உட்பட்டதுடன் தேசிய நிர்வாகப் பொறிமுறையிலிருந்தும் ஓரங்கட்டப்பட்டனர். இதனால் இந்நாட்டில் ஏனைய சமூகத்தவர்களை விட சமூக, பொருளாதார அபிவிருத்தியில் பின்னடைந்த நிலையிலேயே காணப்படுகின்றனர். உண்மையில் ஒரு நாட்டில் பொது நிர்வாகத்தின் பணியானது வெறுமனே பொருட்களையும், சேவைகளையும் வழங்குவது மாத்திரம் அன்றி சமூகத்தில் மிகவும் பலவீனமான ஒதுக்கப்பட்ட மக்கள் குழுக்களை அடையாளம் கண்டு அவர்களுக்கு அவசியமான சேவைகளை வழங்கி அவர்களின் வாழ்க்கைத் தரத்தை மேம்படுத்த வேண்டும். இவ்வாறு பொறுப்புடன், ஜனநாயக விழுமியங்களுடன் செயற்படும் ஆட்சி நிகழும் போதே சட்டத்தின் ஆட்சி, மனித உரிமைகளுக்கு மதிப்பளித்தல், வினைத்திறனும் பயனுறுதியும்மிக்க பொதுச்சேவை வழங்கல், பாகுபாடற்ற சேவை வழங்கல், ஒதுக்கப்பட்ட ஜனக்குழுக்களின் மனித உரிமைகளைப் பாதுகாத்தல், பங்கேற்பு ஜனநாயகம் என்பவற்றைக் கண்டுகொள்ள முடியும் (Bandara, 2009). உண்மையில் அரசாங்க நிறுவனங்களானது சமூகத்தில் உள்ள ஏற்றத் தாழ்வுகளை அகற்றும், சமத்துவத்தை நிலைநாட்டும் ஓர் இயந்திரமாக செயற்பட வேண்டும். குடிமக்கள் தமது உரிமைகளை அனுபவிக்கும் சூழலொன்று காணப்படும் போதே ஜனநாயகம் வெற்றி யளிக்கும் எனக் குறிப்பிடப்படுகின்றது.

மேற்கூறிய விடயங்களை பெருந்தோட்ட மக்களுடன் ஒப்பிட்டுப் பார்க்கும் போது இம்மக்கள் வாழும் பிரதேசங்களில் எத்தகைய திருப்தி கரமான பொது சேவை வழங்கலையும் கண்டுகொள்ள முடிவதில்லை என்ற முடிவுக்கு வரலாம். அதிகாரப் பன்முகப்படுத்தல் மற்றும் மனித உரிமைக் கோட்பாட்டு தளத்தில் பார்க்கும் போது உள்ளூராட்சி அதிகார சபைகளின் மூலம் பெருந்தோட்ட மக்கள் எத்தகைய ஏற்றங்களையும்

அடைந்துகொள்ளவில்லை என்பது தெளிவாகிறது. இலங்கையின் மலையக தமிழர்கள் சுமார் 1,500,000 பேர் வாழ்கின்றார்கள். இவர்களில் சுமார்900,000 பேர் பெருந்தோட்டங்களிலேயே வாழ்ந்து வருகின்றனர். இந்த 900,000 பெருந்தோட்ட மக்கள் உள்ளூராட்சி சபைகளின் செயற்பாட்டு சட்டகத்துக்குள் முழுமையாக உள்வாங்கப்படாமையானது இம்மக்களின் அபிவிருத்தியில் மாத்திரம் அன்றி ஒட்டுமொத்த தேசிய அபிவிருத்தியிலும் எதிர்மறையான தாக்கத்தினையே ஏற்படுத்தியுள்ளது. இன்று பெருந்தோட்ட மக்கள் மாநகர சபை, நகரசபை மற்றும் பிரதேச சபையின் ஆள்புலப் பிரதேசத்தில் வாழ்ந்து வருகின்றனர். இவ்வமைப்புகள் சமூக, பொருளாதார அபிவிருத்திக்கு அவசியமான பல பணிகளை மேற்கொள்வதுடன் அப்பிரதேச மக்களின் அபிவிருத்தி, சமூக பாதுகாப்பையும் நோக்காகக் கொண்டு செயற்பட்டு வருகின்றன. ஆயினும் இத்தகைய செயற்பாடுகள் பெருந்தோட்டங்களை முழுமையாக சென்றடைவதில்லை (Vijesandiran, 2011, Hettige, 2003) உள்ளூராட்சி அதிகார சபைகளுக்கு பெருந்தோட்ட மக்கள் வரி செலுத்தாமையினை ஒரு காரணமாகக் கொண்டு சேவை வழங்கலில் புறக்கணிப்புகள் இடம்பெறுகின்றன. கிராமிய மற்றும் நகர மக்கள் தாம் பெற்றுக்கொள்ளும் சேவைகளுக்கு வரி செலுத்துவதாகவும் பெருந்தோட்ட மக்கள் உள்ளூராட்சி சபைகளுக்கு வரி செலுத்துவதில்லை எனக் குறிப்பிடப்படுகின்றது. உள்ளூராட்சி சபைகளின் பிரதான வருமான மூலங்களில் வரி வருமானமும் ஒன்றாகும். ஆகவே அந்த வரிப்பணம் செலுத்தும் மக்களுக்கே சேவைகள் வழங்கப்படுவதாக குறிப்பிடப்படுகின்றது. ஆயினும் இவ்வாதத்தினை தர்க்கரீதியற்ற ஒன்றாகவே நோக்க வேண்டும். வரி செலுத்தாமையினைக் காரணம் காட்டி அரசாங்க சேவையில் பாகுபாடு காட்டுவது மனித உரிமை மீறலாகவே நோக்கப்பட வேண்டும். தோட்டங்கள் கிராமங்களாகக் காணப்படுமாயின், தோட்ட எல்லைகள் முழுமையாக அரச நிர்வாக எல்லைக்குள் உள்வாங்கப்பட்டிருக்குமாயின் தோட்டப்புற மக்களும் வரி வழங்குநர்களாக (tax payers) காணப்பட்டிருப்பர் இன்று தோட்ட நிர்வாக எல்லைகளும் அரச நிர்வாக எல்லைகளும் தனித்தனியான அலகுகளாகக் காணப்படுகின்றன. இதற்கு அரச கொள்கைகளே காரணமாகும். தோட்டங்களைத் தனியாருக்கு குத்தகைக்கு விடும் போது இது குறித்து சிந்தித்திருக்க வேண்டும். ஆகவே வரி அறவிடலைக் காரணம்

காட்டி சேவைகளைப் புறக்கணிப்பது சட்டரீதியான பாரபட்சமாகும். (Statutory discrimination)

அத்துடன் பிரதேச சபை சட்டத்தின் கீழ் பெருந்தோட்டங்கள் வர்த்தக அல்லது வியாபார நிறுவனங்களாகவே (Business Enterprises / Entity) அடையாளப்படுத்தப்பட்டுள்ளன. அதன் பொருள் தோட்டங்கள் கிராமங்கள் என்ற வரையறைக்குள் கொண்டுவரப்படவில்லை என்பதாகும். தோட்டக் குடியிருப்புகள் பெருந்தோட்ட முகாமைத்துவத்தின் கட்டுப்பாட்டில் காணப்படுவதாகவும் இது அரசாங்க நிர்வாகத்திலிருந்து வேறுபட்ட கட்டமைப்பு எனவும் குறிப்பிடப்படுகின்றது. ஒரு தேசிய அரசின் ஆள்புலத்தில் வாழும் ஒரு குறிப்பிட்ட மக்கள் கூட்டம் வாழும் பிரதேசத்தைத் தனியாருக்கு குத்தகைக்கு விட்டிருப்பதனால் பொதுசேவை வழங்கலில் பாகுபாடு காட்டுவது ஓர் வெளிப்படையான உரிமை மீறலாகும். பிரதேச சபைகள் தோட்டப்புற மக்களுக்கு மிகவும் அண்மைய நிறுவனமாகும். அத்தகையதொரு நிறுவனம் இம்மக்களுக்கு சேவை வழங்காமையானது மாகாணசபை, மற்றும் ஏனைய அரச நிறுவனங்கள் தமது சேவைகளை விஸ்தரிக்காமலும் அல்லது வழங்காமலும் முக்கிய காரணமாக அமைந்துள்ளது எனலாம். மத்திய அரசாங்கத்தின் அமைச்சுக்கள், மாகாண அமைச்சுக்கள் உள்ளூர் மட்டத்தில் பிராந்தியக் காரியாலயங்களைத் தாபித்து எண்ணற்ற அபிவிருத்தி செயற்பாடுகளை கிராமிய அபிவிருத்தியை இலக்காகக் கொண்டு மேற்கொண்டு வருகின்றன. அவற்றில் பெரும்பாலானவை பிரதேச சபைகளின் மூலமே நெறிப்படுத்தப்படுகின்றன. ஆயினும் பிரதேச சபை எல்லைக்குள் பெருந்தோட்டங்கள் இன்மையால் அத்தகைய சேவைகள் இம்மக்களை சென்றடைவதில்லை. பிரதேச சபை சட்டத்தின் கீழ் பெருந்தோட்டங்கள் தனியாருக்கு உடைமையாகக் (Private Property) கருதப்படுகின்றன. ஆகவே தோட்ட முகாமைத்துவம் அங்கு வாழும் மக்களின் சேம நலன்களில் அக்கறை காட்ட வேண்டும். அதற்காக பணத்தை முதலீடு செய்ய வேண்டும் என எதிர்பார்க்கப்படுகின்றது. பிரதேச சபைகளின் கட்டுப்பாட்டுக்குள் அல்லது சேவை வழங்கலில் தோட்டக் குடியிருப்புகள் இல்லை என்பதே இதன் அர்த்தமாகும். ஆகையால் பிரதேச சபைகளின் நிதி முழுமையாக கிராமிய அபிவிருத்திக்காக செலவிடப்படுகின்றது. அதன் பயனாளிகள் கிராமிய மக்களே தவிர பெருந்தோட்ட மக்கள் அல்ல. வியாபார நோக்கத்துக்காக

பல்வேறு இடங்களில் அரசு காணிகள் சூத்தகைக்கு விடப்பட்டுள்ளன. ஆயினும் அத்தகைய நிறுவனங்களில் தொழில் புரிவோர், அதனை சுற்றி குடியிருப்போர் உள்ளூராட்சி சேவைகளை பெறுவதிலிருந்து, அபிவிருத்திப் பணிகளில் இருந்து ஒதுக்கப்பட்டுள்ளனரா என்பது குறித்து சிந்திக்க வேண்டும். அந்நிறுவனங்கள் தனியாரிடம் காணப்பட்டாலும், அங்கு பணிபுரியும் மக்கள் மீது அரசாங்க சேவைகளைப் பெறுவதில், அபிவிருத்தியின் பயனை அனுபவிப்பதில் எத்தகைய மட்டுப்பாடுகளும் இடப்பட வில்லை என்பது மனங்கொள்ள வேண்டிய விடயமாகும்.

தோட்ட முகாமைத்துவம் அதிக வருமானத்தை ஈட்டுகின்ற நிறுவனமாகும். அதனால் அங்குள்ள மக்களின் சமூக நலனுக்காக தோட்ட முகாமைத்துவத்தால் அதிக பணத்தை முதலிட முடியும் என்ற எண்ணத்தில் பிரதேச சபைகளின் சேவைகள் கிராமிய மக்களுக்கு மாத்திரம் வரையறுக்கப்பட்டுள்ளது. ஆயினும் பெருந்தோட்டங்களும் அரசு நிர்வாக எல்லைக்குள்ளேயே காணப்படுகின்றன. தோட்ட மக்களும் பிரதேச சபை தேர்தலில் வாக்களிக்கின்றார்கள். அவர்களும் இந்நாட்டின் பிரஜைகள். அரசாங்க சேவைகளைப் பெற்றுக்கொள்ள அவர்களுக்கும் உரிமையுண்டு ஆகிய யதார்த்தங்கள் இன்னும் பேசப்படாதவைகளாகவே காணப்படுகின்றன.

பேராசிரியர் ஹெட்டிகே, அவர்கள் “கிராமியப் புற மக்கள் தமது நாளாந்த தேவைகளுக்கு அரசு நிறுவனங்களில் தங்கியிருப்பதாகவும் அதேவேளை பெருந்தோட்ட மக்கள் முழுமையாக தோட்ட நிர்வாகத்தில் தங்கியிருப்பதாகவும், இவர்கள் அரசு நிறுவனங்களுடன் மிகக் குறைந்த தொடர்பினைக் கொண்டிருப்பதாகவும் குறிப்பிடுகின்றார். இதன் பொருள் அரசு நிர்வாகக் கட்டமைப்பில் பெருந்தோட்ட மக்கள் இன்னும் முழுமையாக இணைக்கப்படவில்லை என்பதாகும். உண்மையில் பிரஜாவுரிமை மற்றும் வாக்குரிமை பறிக்கப்பட்டமையானது இம்மக்களின் சிவில் மற்றும் அரசியல் உரிமைகளை இல்லாது செய்ததுடன் தேசிய அரசியலிலிருந்தும் ஒதுக்கப்பட்டனர். 1970 களின் பிற்பகுதியிலேயே படிப்படியாக அரசியல் உரிமை வழங்கப்பட்டது. குறிப்பாக 1980களின் பின்னரே மலையக மக்களின் அரசியல் பிரதிநிதித்துவம் தேசிய அரசியலில் படிப்படியாக வளர்ச்சியடைந்தது. அதன் பின்னரே உள்ளூர்மட்ட அரசியல் சபைகளிலும் பிரதிநிதித்துவத்தைத்தக்க வைக்க முடிந்தது. இதன்மூலம்

ஒரு சில முன்னேற்றங்கள் இச்சமூகத்தில் ஏற்பட்ட போதும் அது பெரியள விலான மாற்றத்தைக் கொண்டுவரவில்லை. இன்று உள்ளூராட்சி அதிகார சபைகளில் இச்சமூகத்தை சார்ந்தவர்கள் ஒரு குறிப்பிட்ட எண்ணிக்கையில் உள்ளனர். ஆயினும் அவர்களால் முழுமையான சேவையை இம்மக்களுக்கு வழங்க முடியவில்லை என்பதே வருந்தத்தக்க விடயமாகும். அதற்கு சட்டரீதியான தடைகள் பெரிதும் செல்வாக்கு செலுத்துகின்றன.

பெருந்தோட்ட மக்கள் பிரதேசசபைகளின் சேவைகளைப் பெறுவ திலேயே அதிகம் புறக்கணிப்புகளுக்கு உள்ளாகின்றனர். காரணம் அதிக எண்ணிக்கையிலானோர் பிரதேச சபையின் ஆள்புல எல்லைக்குள் வாழ்வ தனாலாகும். குறிப்பாக இன்று 63 வீதமான மலையகத் தமிழர்கள் தோட்டப்புறங்களிலேயே வாழ்கின்றனர். பெருந்தோட்ட மக்கள் கிராமிய சமூகத்திற்குரிய ஒரு சில பண்புகளைக் கொண்டுள்ள போதும் அவர்கள் பிரதேச சபைக்குள் உள்வாங்கப்படுவதில்லை. உண்மையில் 900,000 பெருந்தோட்ட மக்கள் உள்ளூராட்சி சபைகளின் சேவை வழங்கலிலிருந்து ஒதுக்கப்பட்டமையானது ஓர் பிரதான அரசியல் பொருளாதார பிரச் சினையாகும். குறிப்பாக பிரதேச சபை சட்டத்தின் 2ஆம் பிரிவானது பிரதேச சபையானது பிரதேச செயலக நிர்வாக எல்லைக்குள் அமைய வேண்டும் எனக் குறிப்பிடுகின்றது. இங்கு குறிப்பிட வேண்டிய விடயம் யாதெனில் பிரதேச செயலகம் பெருந்தோட்ட மக்களை உள்வாங்கவில்லை என்பதாகும். ஆகவே பிரதேச சபையும் இம்மக்களை உள்வாங்க முடியாது என்பதே இதன் பொருளாகும். பிரதேச சபை ஒன்றினை தாபிக்கும் போது கிராமங்கள் மட்டுமே அதனுள் அடங்கும். பிரதேச சபை சட்டத்தின் சரத்து 33, 19(xiv), 19 (xxii), 134(4) ஆகியன பிரதேச சபைகள் கிராமிய பிரதேசத்துக்குள்ளேயே செயற்பட முடியும். தோட்டங்கள் தனியார் சொத்துடைமை எனவும், பிரதேச சபையின் நிதி கிராமிய அபிவிருத் திக்காக மாத்திரம் செலவிட முடியும் எனவும் குறிப்பிடுகின்றது. வரி அறவிடலுடன் தொடர்புடைய பிறிதொரு விடயம் யாதெனில் பிரதேச சபைகளுக்கு தோட்ட மக்களிடம் இருந்து வரி அறவிடும் அதிகாரம் இல்லை என்பதாகும். பெருந்தோட்டங்கள் தோட்ட உற்பத்தி செயற் பாட்டுக்காக ஒதுக்கப்பட்ட பிரதேசங்கள் (build up localities), எனவும் குறிப்பிடுகின்றன. ஆயினும் பெருந்தோட்டக் கம்பனிகள் வருடாந்தம் நிலத்துக்கான வரியை அரசாங்கத்துக்கு வழங்குவது மனங்கொள்ள

வேண்டிய விடயமாகும். இதுபற்றிய விடயங்கள் எதுவும் இச்சட்டத்தில் குறிப்பிடப்படவில்லை. பெருந்தோட்டங்களுக்குப் பிரதேச சபையின் சேவை வழங்கலை கட்டுப் படுத்தும் சரத்துக்கள் கீழே விளக்கமாகத் தரப்படுகின்றன.

பிரிவு - 33 “பிரதேச சபையானது அதன் எல்லைக்குள் அமைந்துள்ள ஒரு தோட்டம் அல்லது அதற்கு மேற்பட்ட தோட்டங்கள் அல்லது கைத்தொழில் பொறுப்பு முயற்சிகள் எவற்றினதும் சொந்தக்காரரின் அல்லது சொந்தக்காரர்களின் வேண்டுகோளின் பெயரில், அத்தகைய ஓர் இடப்பகுதியில் வீதியொன்றை நிர்மாணித்தல் அல்லது பேணுதல் பொது மக்களின் நலனை வேறு வகையில் நியாயமானதாக்கவென பிரதேசசபை அபிப்பிராயப்படும் ஏதேனும் விடயத்தில், பிரதேச சபையால் அங்கீகரிக்கப்படக் கூடியவராக அத்தகைய நிர்மாணத்தின் அல்லது பேணுகையின் செலவுகள் தொடர்பான அத்தகைய உதவுத்தொகையை கொடுப்பனவு செய்வதற்கு அமைவாகவும் ஒரு சாசனத்தின் மூலம் அத்தகைய வீதி பகிரங்க வீதியொன்றாக அமைக்கப்பெற்று பிரதேச சபைக்கு உரித்தாக்கப்படும் என்ற நிபந்தனைக்கமைவாகவும், கேள்விக்குட்பட்ட தோட்டத்தின் அல்லது தோட்டங்களின் அல்லது தொழில் பொறுப்பு முயற்சியின் அல்லது முயற்சிகளின் சேவைக்காக வீதியொன்றை நிர்மாணிப்பதற்காக அல்லது பேணுவதற்காக அத்தகைய சொந்தக்காரருடன் ஒப்பந்தத்தைச் செய்யலாம். அத்துடன் உடன்பட்டுக் கொள்ளப்பட்ட உதவுத்தொகைகள் யாவும் நன்மையடையும் காணிகளின் மீது சுமத்தப்படும் விசேட வீத வரிகளாகக் கருதப்படல் வேண்டும் என்பதுடன் இச்சட்டத்தின் கீழ் சுமத்தப்படும் வீத வரியொன்றைப் போன்று அதேமுறையில் அறவிடப்பட வேண்டும். அத்துடன் வீத வரிகள் தொடர்பிலான இச்சட்டத்தின் ஏற்பாடுகள் யாவும் அது தொடர்பில் ஏற்படையனவாதல் வேண்டும்”

பிரிவு - 34(4) “கட்டடமொன்று அது அமைந்திருக்கின்ற காணியில் பயிர்ச்செய்கையுடன் சம்பந்தப்பட்ட அல்லது அதன் இடர்நேர்விளையான நோக்கங்களுக்காக அல்லது அந்த காணியின் பயிர்ச்செய்கையில் ஈடுபட்டுள்ளவரான எவரேனும் ஆளினால் அல்லது ஆட்களினால் வதிவிட நோக்கங்களுக்காகப் பயன்படுத்துமிடத்து அந்த காணிகள் மீது ஏக்கர் வரியொன்று விதிக்கப்பட்டு செலுத்தப்படுமிடத்தும் அந்த

காணி கட்டமைந்த இடப்பிரதேசத்துக்குள் அமைந்திருக்கின்றதென்பது சட்டப்படி இருப்பினும் அக்கட்டத்தின் மீது வீத வரி எதுவும் அறவிட இயலாது". இச்சரத்து பெருந்தோட்ட மக்களிடம் வரி அறவிடுவதனை தடுக்கிறது.

பிரிவு 19 (xiv) - "பிரதேச சபைகளின் நிதியானது கிராமங்கள் கட்டடங்கள் அமைத்தல், திருத்துதல், பராமரித்தல் என்பவற்றுக்காகவும் பிரதேச சபையின் நிர்வாகத்துக்குள் காணப்படும் அல்லது பிரதேச சபைக்கு மாற்றப்பட்ட சொத்துக்களை பராமரிக்கவும் பயன்படுத்தப்பட வேண்டும்."

பிரிவு 19 (xxii) - "பிரதேச சபைகளின் நிதியானது கிராமிய பெண்களின் அபிவிருத்தி செயற்பாடுகள், தெரிவு செய்யப்பட்ட ஒருங்கிணைந்த அபிவிருத்தி, சமூக அபிவிருத்தி நிகழ்ச்சித் திட்டங்கள், கிராமிய அபிவிருத்தி செயற்திட்டங்களுக்கு மானியம் வழங்குதல், கிராமோதய மண்டலய மற்றும் கிராமிய அபிவிருத்தி அமைப்புகளுக்காக செலவிடப்பட வேண்டும்."

மேற்கூறிய சரத்துக்களானவை பிரதேச சபைகளின் சேவைகள் தோட்டப் புறங்களுக்கு விஸ்தரிக்கப்படுவதனை சட்ட ரீதியாக கட்டுப்படுத்துகின்றன. இதனை சட்ட ரீதியான பாகுபாடு எனவும் குறிப்பிடலாம். இதனால் பெருந்தோட்ட மக்கள் வெறுமனே வாக்காளர்களாகவே உள்ளனர். இவர்களால் உள்ளூராட்சி சபைகளின் சேவைகளை உரிமையுடன் பெற முடிவதில்லை. இன்று உள்ளூராட்சி அதிகார சபைகள் பெருந்தோட்ட பகுதிகளில் ஒரு சில அபிவிருத்தி வேலைத்திட்டங்களை மேற்கொள்கின்றன என்பதனை மறுப்பதற்கில்லை (பாதை அபிவிருத்தி, குடிநீர், கட்டிடம் அமைத்தல்). இவை பிரதேச சபைகளின் நிதியினைப் பயன்படுத்தி மேற்கொள்ளப்படுவதில்லை. இவை பிரதேசத்தைச் சேர்ந்த பாராளுமன்ற உறுப்பினர்கள் அல்லது அமைச்சர்கள் வழங்கும் பன்முகப் படுத்தப்பட்ட நிதியின் மூலமே இடம்பெறுகின்றன. இதன் நன்மையினை ஒப்பீட்டளவில் அதிகமாக நுவரெலியா மாவட்ட மக்கள் அனுபவிக்கின்ற போதும் ஏனைய மாவட்டங்களின் பெருந்தோட்ட மக்களை பிரதிநிதித்துவப்படுத்தும் பாராளுமன்ற உறுப்பினர்கள் மற்றும் அமைச்சர்கள் இன்மையால் இச்சேவைகள் அவர்களுக்குக் கிட்டுவதில்லை. மேற்கொள்ளப்படும் ஒரு சில அபிவிருத்தி வேலைத்திட்டங்களிலும் அதிகரித்த ஊழல் மோசடி

காணப்படுகின்றமையால் அத்தகைய அபிவிருத்தித் திட்டங்கள் பயனுறுதி மற்றும் நிலைத்தல் தன்மை கொண்ட வையாகக் காணப்படுவதில்லை. அதற்கு உள்ளூராட்சி அமைப்புகளின் முறையான கணக்காய்வு பொறி முறையொன்று காணப்படாமையே காரணமாகும். அத்துடன் அத்தகைய வேலைத்திட்டங்கள் அதிகளவில் அரசியல்மயப்படுத்தப்படுவதுடன் சார்புத் தன்மையின் அடிப்படையில், உள்ளூர் அரசியல் பலத்தை தக்கவைப்பதற்காக ஒரு குறிப்பிடப்பட வேண்டிய முக்கிய விடயம் யாதெனில், தாம் வாக்களித்து தெரிவு செய்த பிரதிநிதிகளைக் கொண்ட அரசியல் சபையொன்றிலிருந்து சேவைகளைப் பெற்றுக்கொள்ள முடியா திருப்பதாகும். இத்தகையதொரு நிலைமை உலகில் பெருந்தோட்ட மக்களுக்கு மாத்திரமே ஏற்பட்டுள்ளது எனலாம்.

உள்ளூராட்சி அமைப்புகளுக்கு ஒதுக்கீடு செய்யப்படும் குறைந்தள விலான வளமும், நிதியும் அதன் சேவைகள் பின்தங்கிய நிலையில் வாழும் பெருந்தோட்ட மக்களைச் சென்றடையாமைக்குக் காரணமாகும். ஆகையால் அவை அதிகளவில் கிராமிய அபிவிருத்திக்காகவே நெறிப் படுத்தப்படுகின்றன (Hettige, 2003). உள்ளூராட்சி அமைப்புகள் சில பிரதேசங்களில் அதிகளவிலான மக்கள் தொகையினரையும், பரந்த ஆள்புலத்தையும் கொண்டு செயற்படுகின்றன. அதனால் அவற்றின் சேவைகளை தோட்டப்புற மக்களால் உணரமுடியாத நிலை காணப் படுகின்றது. அம்பகமுல பிரதேச சபை இதற்கு நல்ல உதாரணமாகும். இவ்வமைப்புகளின் மூலம் கிராமிய மக்களுக்கு குடியிருப்பு வசதிகள் செய்து கொடுக்கப்படும் அதேநேரம் நீண்ட காலமாக மிக மோசமான குடியிருப்புகளில் வாழ்ந்து வரும் பெருந்தோட்ட மக்களுக்கு அவ்வசதி வழங்கப்படுவதில்லை. தேர்தலில் வாக்களிப்பதனைத் தவிர ஏனைய உள்ளூராட்சி அமைப்பு செயற்பாடுகளில் பங்கேற்கும் வாய்ப்பு இவர்களுக்கு கிடைப்பதில்லை (Christine, 2003). ஒரு சில மாவட்டங்களில் இவர்கள் வாக்களிக்கின்ற போதும் இவர்களின் பிரச்சினைகளைப் பேசக் கூடிய தமிழ்ப் பிரதிநிதிகள் தெரிவு செய்யப்படுவதில்லை. நுவரெலியா மாவட்டம் தவிர்ந்த ஏனைய மாவட்டங்களில் மலையக சமூகத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் உள்ளூராட்சி அமைப்புகளில் அங்கம் வகிப்பது மிகக் குறைவாகும். பெருந்தோட்ட மக்களும் தமிழ்ப் பிரதிநிதித்துவத்தைத் தக்க வைக்கும் நோக்குடன் வாக்களிக்காமை, ஒரு சில தேர்தல் கால

சலுகைகளுக்காக பெரும்பான்மை இனத்தவர்களுக்கு வாக்களித்தல், வாக்குரிமையின் பெறுமதியினை அறியாமை ஆகியன இதற்குக் காரணங்களாகும். ஆகையால் இவர்கள் சார்ந்த பிரச்சினைகள் உள்ளூராட்சி அமைப்புகளில் பேசப்படுவதில்லை. மறுபுறமாக அவற்றின் சேவைகளும் வழங்கப்படுதில்லை. இவற்றைவிட பெருந்தோட்டங்களுக்கு அரசாங்க சேவைகளை வழங்குவதில் அரசியல் மற்றும் நிர்வாக ரீதியான விருப்ப மின்மை, அர்ப்பணிப்பின்மை இந்நாட்டில் தொடரும் ஓர் அம்சமாகக் காணப்படுகின்றது.

தமிழ் பிரதிநிதித்துவம் இவ்வமைப்புகளில் அதிகரிக்கப்படும் போது இப்பிரச்சினையை படிப்படியாகத் தீர்க்க முடியும். அதற்கு தொடர்ச்சியான நியாய பிரசாரங்களும் (Advocacy) அரசியல் பலம், பேரம் பேசும் சக்தி, சக்திமிக்க சிவில் சமூகம் ஆகியன அவசியமாகும். உண்மையில் மலையகத்தில் சக்திமிக்க சிவில் சமூக அமைப்பொன்றினையும் உள்ளூராட்சி அமைப்புகளில் சேவை வழங்கல் தொடர்பான பிரச்சினை காலம் காலமாக நீடிப்பதற்கு பிரிதொரு காரணமாகும். மக்கள் மீதும் அரசாங்கத்தின் மீதும் கவனத்தை குவிக்கும் வலுவான சமூக அமைப்பொன்று இன்மை பிரதான குறைபாடாகும். பெருந்தோட்டத் துறையில் சிவில் சமூக அமைப்பு என்பது தொழிற்சங்கங்களை மாத்திரம் அடையாளப்படுத்துவதாக சிலர் கருதுகின்றனர். அது தவறான அபிப்பிராயமாகும். பொது நலனுக்காக தன்னார்வ அடிப்படையில் செயற்படும் அமைப்புகளை சிவில் சமூக அமைப்பு எனலாம். பெருந்தோட்டப் பகுதிகளில் சக்திமிக்க சிவில் சமூக அமைப்பொன்று காணப்படுமாயின் உள்ளூராட்சி சபைகளில் சேவை வழங்கலில் காட்டப்படும் பாரபட்சங்கள் தொடர்பாக தேசிய மற்றும் சர்வதேச ரீதியாக நியாய பிரசாரங்களையும், பொது கலந்துரையாடல்களையும் மேற்கொண்டு சட்ட ரீதியான சீர்த்திருத்தங்களை மேற்கொள்ள ஓர் அழுக்கக் குழுவாக செயற்பட முடியும். இதன் மூலம் சமூக மாற்றத்தில் குறிப்பிடத்தக்க முன்னேற்றத்தினை ஏற்படுத்த முடியும்.

இன்றும் அதிகளவிலான பெருந்தோட்ட மக்களுக்கு உள்ளூராட்சி அமைப்புகளின் சேவைகள் என்ன என்ற விழிப்புணர்வு இல்லாத நிலை காணப்படுகிறது. அத்துடன் பிரதேச செயலகம் மற்றும் பிரதேச சபைகளுக்கிடையிலான வேறுபாடு சரியாகத் தெரிவதில்லை. இவற்றுக்கிடையிலான அடிப்படை வேறுபாடு, எந்த சேவைகளை எங்கு பெற்றுக்கொள்ளலாம்

என்பது குறித்த பரந்தளவிலான விழிப்புணர்வு அவசியமாகும். பெருந்தோட்ட மக்கள் பெரும்பான்மையாக வாழும் அம்பகமுவ மற்றும் நுவரெலியா பிரதேச சபைகளின் மூலம் கூட சேவை வழங்கலில் பாகுபாடு காணப்படுகின்றன. தேர்தல்களின் பின்னர் அவர்களின் உணர்வுகள், நலன், தேவைகள் முழுமையாக உள்வாங்கப்படுவதில்லை. காரணம் அவர்கள் தோட்ட முகாமைத்துவத்தின் கீழ் வாழ்வதாகும். பிரதேச சபைகள் பெருந்தோட்டங்களில் ஏதேனும் வேலைத்திட்டங்களை மேற்கொள்ள வேண்டுமாயின் அது குறித்த சம்மதத்தைத் தோட்ட முகாமைத்துவத்திடம் பெற வேண்டும். தோட்ட முகாமைத்துவம் அனுமதி வழங்குவதில் சில சமயங்களில் நீடித்த காலதாமதம் ஏற்படும். இதனால் வழங்கப்படுகின்ற ஒரு சில சேவைகளும் கிடைப்பதில்லை. மறுபுறமாக தோட்ட முகாமைத்துவமும் இம்மக்களின் உண்மையான மேம்பாட்டில் ஆர்வம், கரிசனையின்மையால் உள்ளூராட்சி அமைப்புகளின் சேவைகளை தோட்டங்களுக்குள் கொண்டு வருவதில் பெரியளவில் விரும்புவதில்லை. காரணம் தோட்ட முகாமைத்துவம் பெருந்தோட்ட மக்களைத் தொடர்ந்து தொழிலாளர் சமூகமாகவே வைத்திருக்க விரும்புவதாகும். உண்மையில் வாக்களித்து தெரிவு செய்யும் பிரதேச சபைகளை அணுகுவதற்குக் கூட இம்மக்களுக்கு வாய்ப்பில்லை என்பதே வருந்தத்தக்க விடயமாகும். “மறுபுறமாக வாக்களித்த தோட்டப்புற மக்களுக்கு தாம் பொறுப்புக்கூற வேண்டும் என்ற உணர்வும், கடப்பாடும் உள்ளூராட்சி அமைப்புகளுக்கு இல்லை (Hettige, 2003). மத்திய அமைச்சர்களும், பாராளுமன்ற உறுப்பினர்களும் உள்ளூராட்சி அமைப்புகளின் மீது அதிகாரத்தையும், அழுத்தத்தையும் பிரயோகித்து அதன் வளங்களைக் கட்டுப்படுத்தி தமது அரசியல் நலன்களை உள்ளூர் மட்டத்தில் அடைந்துக்கொள்ளும் நோக்குடன் செயற்படுகின்றனர். இதன் காரணமாகவும் இவ்வமைப்புகளின் சேவை வழங்கலிலிருந்து தோட்டப்புற மக்கள் புறக்கணிக்கப்படுகின்றனர்.

தோட்டப்புற மக்களுக்கு உள்ளூராட்சி அதிகார சபைகளின் மூலம் இழைக்கப்பட்டு வருகின்ற பாகுபாடுகளை களைந்து சம சேவை வழங்கலை உறுதிப்படுத்த அரசாங்கம் பாரபட்சமற்ற நிவாரண பொறிமுறையொன்றை உருவாக்க வேண்டும். அதன் மூலம் சட்டத்தின் ஆட்சியையும், ஜனநாயக விழுமியங்களையும் வலுப்படுத்த வேண்டும். அதற்கென உலகளாவிய ரீதியில் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டுள்ள பின்தங்கிய பிரிவினரின்

அபிவிருத்தியை நோக்காகக் கொண்டு உருவாக்கப்படுகின்ற குறைதீர் நடவடிக்கை (Affirmative Action) அல்லது நியாயமான பாரபட்ச கொள்கையினை (Policy of Positive Discrimination) உருவாக்கி அதன் மூலம் அரசாங்க சேவை வழங்கும் முறைக்குள் பெருந்தோட்ட மக்களையும் முழுமையாக உள்ளவாங்க வேண்டும். இதற்காக உள்ளூராட்சி அமைப்புகளில் விசேட ஆசன ஒதுக்கீடு மற்றும் வள ஒதுக்கீட்டினையும் கையாளலாம். அதன் மூலம் இம்மக்கள் இதுவரை காலமும் அரசாங்க சேவைகளைப் பெற்றுக் கொள்வதில் அனுபவித்த அநீதிகளைக் களைய முடியும்.

உதாரணமாக ஹங்கேரியில் தேசிய மற்றும் இனத்துவ சிறுபான்மையின சட்டமானது (National And Ethnic Minority Act) அங்கு வாழும் சிறுபான்மை இனத்தவர்களுக்கு பொது நிர்வாகத்தில் பங்கேற்க, உள்ளூராட்சி அதிகார சபைகளை உருவாக்க, பொதுஜன ஊடகங்கள் மூலம் தமது அடையாளம், கலாசாரம் என்பவற்றைப் பாதுகாக்க, தாய் மொழியைப் பயன்படுத்த சட்ட ரீதியான உரிமையினை வழங்கியுள்ளது. இச்சட்டம் 1993ஆம் ஆண்டு கொண்டுவரப்பட்டதுடன் பலவந்த தன்வயப் படலைத் (Forced assimilation) தவிர்க்கிறது. இச்சட்டமானது சிறுபான்மை இனத்தின் உரிமைகளை சர்வதேச மனித உரிமை நியமங்களில் பிரகாரம் அங்கீகரித்துள்ளது. ஹங்கேரியில் 13 சிறுபான்மை இனங்கள் வாழ்கின்றன. இந்த சட்டத்தின் நோக்கமானது சிறுபான்மை இனங்களின் பிராந்திய சுயாட்சியை ஸ்தாபித்தல், உள்ளூர் அரசியல், உள்ளூராட்சி அமைப்புகளில் அவர்களின் நலன்களை, பிரதிநிதித்துவத்தை ஏனைய பிரஜைகளுக்கு சமனாக வழங்குதல் ஆகும். மேலும் இச்சட்டமானது சிறுபான்மை இனங்கள் தமது ஆதிக்கத்துக்குட்பட்ட பிரதேசங்களில் உள்ளூராட்சி அதிகார சபைகளைத் தாபிக்க சட்ட ரீதியான அதிகாரத்தை வழங்குகிறது (Teller, 2000)

இங்கு ஒரு குறிப்பிட்ட உள்ளூராட்சி பிரதேசத்தில் 50 வீதத்துக்கு மேற்பட்ட சிறுபான்மை இனங்கள் வாழ்வார்களாயின் அது சிறுபான்மையின் உள்ளூராட்சி சபை எனப் பிரகடனப்படுத்தப்படுகிறது. இதனை சிறுபான்மையின ஆள்புல சுயாட்சி (Territorial Autonomy of Minority) என அழைக்கின்றனர். அதேபோல் ஒரு குறிப்பிட்ட உள்ளூராட்சி சபையில் குறைந்தது 03 சிறுபான்மையினப் பிரதிநிதிகள் காணப்படுவார்களாயின் அவர்கள் தம்மை சிறுபான்மையின பிரதிநிதிகள் (Minority

representatives) எனப் பிரகடனப்படுத்தி பணியாற்ற முடியும். அதே வேளை இச்சட்டமானது பெரும்பான்மை மக்கள் செறிவாக வாழும் பிரதேசங்களில் சிறுபான்மையினருக்குக் குறைந்த வாக்குத்தொகையில் வெற்றியடைய வழி செய்யப்பட வேண்டும் எனக் குறிப்பிடுகின்றது. மறுபுறமாக மத்திய அரசாங்கத்தின் கீழ் சிறுபான்மை இனத்துக்கான அரசு நிறுவனமொன்றும் காணப்படுகிறது. (State foundation for Minorities) அது உள்ளூராட்சி அமைப்புகளுக்கு நிதி உதவி அளிக்கிறது. ஹங்கேரி மத்திய பாராளுமன்றத்தில் போதிய சிறுபான்மை பிரதிநிதித்துவம் இன்மையாலேயே உள்ளூர் மட்டத்தில் அவர்களுக்கு அதிக வாய்ப்பு வழங்கப்படுவதாகக் குறிப்பிடப்படுகின்றது. இவற்றை விட சிறுபான்மையின பாதுகாப்புக்காக பாராளுமன்ற ஆணையாளர் (Parliament Commissioner), சிறுபான்மை மற்றும் சமூக குழு (Minority and Religious Committee) ஆகிய பொறிமுறைகளும் காணப்படுகின்றமை குறிப்பிடத்தக்கதாகும். (Teller, 2000) இத்தகைய நடைமுறைகளை இலங்கையிலும் கையாள்வதன் மூலம் பெருந்தோட்ட மக்களும் உள்ளூராட்சி அமைப்புகளில் செயலூக்கமுள்ள பங்காளிகளாக மாறுவர். இதற்கு மலையக அரசியல் கட்சிகள் மற்றும் சிவில் அமைப்புகள் தொடர்ச்சியான அழுத்தங்களையும், நியாய பிரசாரங்களையும் மேற்கொள்ள வேண்டும்.

பிரிதொரு உதாரணமாக பிரித்தானியாவைக் குறிப்பிடமுடியும். அங்கு 85 வீதமான வெள்ளையர்களும், சுமார் 10க்கு மேற்பட்ட சிறுபான்மை இனங்களும் வாழ்கின்றனர். இச்சிறுபான்மை இனத்தவர்களின் அரசியல் பிரதிநிதித்துவம் உள்ளூர் அரசாங்க சபைகளில் குறைவாகும். இதற்காக 2006ஆம் ஆண்டு சமத்துவ சட்டம் (Equality Act) கொண்டுவரப்பட்டது. அதன் கீழ் மனித உரிமைகள் மற்றும் சமத்துவ ஆணைக்குழு தாபிக்கப்பட்டது. (Human Rights and Equality Commission). இதன் பிரதான பணி இன, பால், மத, வர்க்க அடிப்படையிலான வேறுபாடுகளை இல்லாது செய்தல், சமத்துவக் கோட்பாட்டின் அடிப்படையில் பொது சேவை வழங்கல் மற்றும் உள்ளூராட்சி சபைகளில் சிறுபான்மையின பிரதிநிதித்துவத்தை அதிகரித்தல் என்பனவாகும். இவ்வாறு உலகில் பல்லின மக்கள் வாழுகின்ற நாடுகளில் சிறுபான்மை இனங்களின் சிவில் மற்றும் அரசியல் உரிமைகளைப் பாதுகாப்பதற்கு கையாள்ப்படுகின்ற பொறிமுறைகளைப் பகுப்பாய்வு செய்து இலங்கையில் வாழும் சிறுபான்மை

இனங்களுக்குப் பொருத்தமான பொறிமுறையொன்றினை அறிமுகஞ் செய்ய வேண்டும். அதன் மூலம் பெருந்தோட்ட மக்கள் முழுமையாக தேசிய மற்றும் உள்ளூராட்சி மட்டத்தில் அரசாங்க சேவை வழங்கலில் இணைக்கப்பட வேண்டும்.

3.2 முடிவுரையும் பரிந்துரைகளும்

பெருந்தோட்ட மக்கள் உள்ளூராட்சி சபைகளின் சேவை வழங்கலில் இருந்து ஓரங்கட்டப்பட்டுள்ளமை இதுவரை ஆராயப்பட்ட விடயங்களின் மூலம் தெளிவாகிறது. இதில் சட்ட ரீதியான தடைகள், உள்ளூராட்சி நிறுவனக்கட்டமைப்பில் காணப்படும் குறைபாடுகள், அரசியல் மற்றும் நிர்வாக விருப்பமின்மை, தோட்டங்கள் வியாபார உடைமையாகக் கருதப்படல், சமத்துவம் மற்றும் அடிப்படை மனித உரிமைகள் மறுதலிக்கப்படுதல், போதிய அரசியல் பிரதிநிதித்துவம் இன்மை போன்ற பல காரணிகள் செல்வாக்குச் செலுத்துகின்றன. உண்மையில் பெருந்தோட்ட மக்கள் உள்ளூராட்சி அமைப்புகளின் சேவைகளைப் பெற்றுக்கொள்வதில் எதிர்கொள்ளும் பிரச்சினைகளுக்குத் தீர்வுக்காணப்பட வேண்டுமாயின் தோட்டங்கள் கிராமங்களாகப் பிரகடனப்படுத்தப்பட வேண்டும். அதன் மூலம் பிரதேச சபை மற்றும் பிரதேச செயலகங்களின் நிர்வாக எல்லைக்குள் பெருந்தோட்டங்களை முழுமையாக உள்வாங்க வேண்டும். மேலும், உள்ளூராட்சி அமைப்புகளில் பெருந்தோட்ட மக்களின் பிரதிநிதித்துவத்தை அதிகரிக்க ஒதுக்கீட்டு கொள்கைகளை கையாளுதல், பிராந்திய சிறுபான்மையினருக்குச் சார்பாக தேர்தல் மறுசீரமைப்புகளைக் கொண்டு வருதல், சிறுபான்மையினத்தவர்களின் நலன்களை உள்ளூர் அரசியலில் உறுதி செய்வதற்கு உள்ளூராட்சி அமைப்புகளுக்கான தேசிய சபையொன்றினைத் (National Council for Local Government) தாபித்தல் மற்றும் நியாயமான பாரபட்ச கொள்கையின் அடிப்படையில் பெருந்தோட்ட மக்களின் முழுமையான பங்கேற்பினை உறுதி செய்தல் போன்ற ஏற்பாடுகள் மூலம் சமமான சேவை வழங்கலை உறுதிப்படுத்த முடியும். அத்துடன், பிரதேச சபை சட்டத்தில் திருத்தங்களை கொண்டு வருவதன் மூலம் பிரதேச சபைகளின் சேவைகளை பெருந்தோட்ட மக்களுக்கும் வழங்க முடியும். குறிப்பாக பெருந்தோட்டங்களுக்குச் சேவை வழங்குவதனைக் கட்டுப்படுத்தும் சரத்துக்களை இல்லாது செய்ய வேண்டும். இதனை பிரதேச சபை சேவை வழங்கலில் பாகுபாடுகளுக்கு உட்பட

ஒருவர் இலங்கையின் உச்ச நீதிமன்றத்தில் அடிப்படை உரிமை மீறல் வழக்கு ஒன்றினைத் தாக்கல் செய்வதன் மூலம் சாத்தியமாக்கலாம். அல்லது பாதிக்கப்பட்ட, பாகுபாடுகளுக்கு உள்ளான மக்களிடம் கையொப்பத்தினைப் பெற்று மனித உரிமைகளுக்காக செயற்படும் சிவில் அமைப்பொன்று அடிப்படை உரிமை மீறல் வழக்கினை தாக்கல் செய்ய முடியும். குறிப்பாக அரசியலமைப்பின் மூன்றாவது அத்தியாயத்தில் 12 (11)இல் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள பிரஜைகள் எவரும் இன, மத, மொழி, சாதி, பால், அரசியல் கொள்கை, பிறப்பிடம் ஆகியன காரணமாக எந்தவொரு பிரஜைக்கும் பாரபட்சம் காட்டப்பட கூடாது என்ற உறுப்புரையினை அடிப்படையாகக் கொண்டு வழக்குத் தாக்கல் செய்ய முடியும். இன்னொரு வழியிலும் இப்பிரச்சினையைத் தீர்க்க முடியும். பிரதேச சபை சட்டம் பாராளுமன்றத்தால் இயற்றப்பட்ட சட்டமாகும். ஆகவே இதனை பாராளுமன்றத்திலேயே திருத்தவும் முடியும். அதற்கான அதிகாரமும் பாராளுமன்றத்துக்கு உண்டு. குறிப்பாக பிரிவு 1இன் 2ஆம் சரத்து, 33, 18 மற்றும் 134 ஆகிய பிரிவுகள் திருத்தப்பட வேண்டும். ஆயினும் இதனை சாத்தியமாக்குவதில் மலையகத்தைச் சார்ந்த அரசியல் தலைமைகள், சிவில் அமைப்புகள், புத்திஜீவிகளுக்குப் பிரதான பங்குண்டு. இப்பிரச்சினையினை ஓர் அடிப்படை மனித உரிமை மீறலாக நியாயப்படுத்த வேண்டும். பாராளுமன்ற விவாதங்களில் இது குறித்து பேச வேண்டும். பெரும்பான்மை அரசியல்வாதிகளுக்கு இதன் தாக்கத்தைத் தெளிவுபடுத்த வேண்டும், சிவில் அமைப்புகள் அழுத்த குழுவாக செயற்பட வேண்டும், எல்லா ஊடகங்களிலும் இது குறித்து விவாதிக்கப்பட வேண்டும். இவ்வாறான செயற்பாடுகள் இச்சட்டத்தில் திருத்தங்களைக் கொண்டு வருவதற்கான ஓர் சாதகமான சூழலை ஏற்படுத்தும் அதே வேளை, பெரும்பான்மை மக்களுக்கும் ஏனைய சமூகத்தவர்களுக்கும் இப்பிரச்சினை தொடர்பாக பரந்தளவிலான தெளிவினை ஏற்படுத்தும். அதன் மூலம் இச்சட்டத்தைத் திருத்துவதற்கான ஆதரவினை பெற்றுக் கொள்ள முடியும்.

உண்மையில், பெருந்தோட்ட மக்கள் அரசாங்க சேவையினைப் பெற்றுக்கொள்வதில் எதிர்நோக்கும் பிரச்சினைகள் தொடர்பாக தேசிய ரீதியாகவும் சர்வதேச ரீதியாகவும் நியாய பிரசாரங்களை மேற்கொள்ள வேண்டும். இது காலத்தின் தேவையாக காணப்படுகின்றது. மூன்று

தசாப்தகால சிவில் யுத்தம் முடிவடைந்த பின் அமைக்கப்பட்ட கற்றுக் கொண்ட பாடங்கள் மற்றும் மீள் நல்லிணக்க ஆணைக்குழுவானது நாடு முழுவதும் மக்களின் பிரச்சினைகளையும் மனக்குறைகளையும் கேட்டது. அவ்வாணைக்குழுவுக்கு மலையகத்தைச் சேர்ந்த ஒரு சிலர் தமது கருத்துக்களை பெருந்தோட்ட மக்கள் சார்பாக முன்வைத்தனர். (இக்கட்டுரையாசிரியர் உட்பட). அதில் இது தொடர்பான விடயங்களும் அதிகம் வலியுறுத்தப்பட்டன. ஆயினும் அவ்வாணைக்குழுவின் இறுதி அறிக்கையில் பெருந்தோட்ட மக்களின் கல்வி மற்றும் சுகாதார நிலை மோசமான நிலையில் காணப்படுவதாகவும், அவை முன்னேற்றப்பட வேண்டும் என குறிப்பிட்டுள்ளது. அரசாங்க சேவைகளைப் பெறுவதில் பெருந்தோட்ட மக்கள் எதிர்கொள்ளும் பிரச்சினைகள் தேசிய ரீதியாக தீவிரத்தன்மை கொண்ட பிரச்சினையாக உருவாகவில்லை அல்லது ஏற்றுக் கொள்ளப்படவில்லை என்பது கவலைக்குரிய விடயமாகும். ஆகவே கட்சி, தொழிற் சங்க அரசியல் பேதங்களை மறந்து இது விடயத்தில் அனைவரும் ஐக்கியப்பட்டு செயலாற்ற வேண்டும். உள்ளூராட்சி சபைகளின் எண்ணிக்கை இன்று பெருந்தோட்ட பகுதிகளில் மிகக் குறைவாகும். அதற்குப் பெருந்தோட்ட மக்கள் இம்முறைமையினுள் உள்வாங்கப்படாமை பிரதான காரணமாகும். ஆகையால் புதிதாக உள்ளூராட்சி சபைகள் நிறுவப்பட்டு சமமான சேவை வழங்கலை அரசாங்கம் உறுதிப்படுத்த வேண்டும். இவ்விடயத்தில் இனவாத அரசியல் இருப்பது பொருத்தமன்று. இக்காரியத்தினை அரசாங்கம், இம்மக்களும் தேசிய இனங்களில் ஒன்றாவர் என்ற கருத்தியலின் அடிப்படையில், நாட்டின் பொருளாதார அபிவிருத்திக்கு சுமார் 200 வருட காலமாக பங்காற்றி வரும் மக்கள் என்ற நல்லெண்ணத்தில், நீண்டகாலமாக அரசியல், சமூக, பொருளாதார உரிமைகள் பறிக்கப்பட்டு பாகுபாடுகளுக்கு உட்பட்ட சமூகம் என்ற எண்ணப்பாங்கில், நாட்டின் மொத்த தேசிய உற்பத்தி, அந்நிய செலாவணி ஆகியவற்றில் இம்மக்களின் உழைப்பு பெறுமதியானது என்பதினை உணர்ந்து மேற்கொள்ள வேண்டும்.

மேலும், உள்ளூராட்சி அமைப்புகளின் சேவை வழங்கலில் இருந்து பெருந்தோட்ட மக்கள் ஒதுக்கப்பட்டிருப்பதனை ஓர் இன ரீதியான பாகுபாடாகவும், சிவில் மற்றும் அரசியல் உரிமைகளை மறுதலிக்கும் ஓர் செயலாகவும் காட்டி ஐக்கிய நாடுகள் சபையிலும் நியாய பிரசாரம்

களை மேற்கொள்ள முடியும். இன்று அதற்கான பரந்த கட்டமைப்பொன்று காணப்படுகின்றது. குறிப்பாக ஐக்கிய நாடுகளின் மனித உரிமை பேரவைக் கூட்டத்தொடரிலும் (Human Rights Council), சிவில் மற்றும் அரசியல் உரிமைகள் மீதான சர்வதேச சமவாயத்தின் அமுலாக்கம் தொடர்பாக மீளாய்வுகளை மேற்கொள்ளும் மனித உரிமைக்குழு கூட்டத்தொடரிலும் (Human Rights Committee) இனபாகுபாடுகளுக்கு எதிரான குழு (CERD Committee) கூட்டத்தொடரிலும் இலங்கையைச் சார்ந்த சிவில் சமூக அமைப்புகளுக்கும் சர்வதேச மனித உரிமை அமைப்புகளுக்கும் பங்கேற்பதற்கான வாய்ப்பு வழங்கப்படுகின்றது. இக்குழுக்களுக்கு உறுப்பு அரசுகள் அச்சமவாயங்களின் அமுலாக்கம், முன்னேற்றம் குறித்து வருடாந்தம் அறிக்கை சமர்ப்பிக்கின்றன. அது பின்னர் மீளாய்வு செய்யப்படுகின்றன. இக்கூட்டத்தொடர்களில் சிவில் சமூக அமைப்புகள், இலங்கையில் தேசிய சிறுபான்மையினங்களில் ஒன்றான பெருந்தோட்ட மக்கள் உள்ளூராட்சி அமைப்புகளின் சேவை வழங்கலில் ஒதுக்கப்பட்டிருப்பதானது இலங்கை அரசு ஏற்றுக்கொண்டுள்ள சிவில் மற்றும் அரசியல் உரிமைகள் மீதான சமவாயத்தை மீறுவதாகவும், அபிவிருத்திக்கான உரிமைகளை மறுதலிப்பதாகவும் பிரசாரம் செய்ய வேண்டும்.

அத்துடன் இதன் விளைவாக ஏற்பட்டுள்ள நீண்டகால சமூக, பொருளாதார, அரசியல் பின்னடைவினையும் தெளிவுபடுத்த வேண்டும். இக்கருமத்தினை சிவில் சமூக அமைப்புகள் சர்வதேச மனித உரிமை நிறுவனங்களான சர்வதேச மன்னிப்புச் சபை (Amnesty International) மனித உரிமை கண்காணிப்பகம் (Human Rights Watch) சர்வதேச நெருக்கடிக்குழு (internatinal Cvisis Group) சர்வதேச சிறுபான்மையினர் உரிமைக்குழு (Minority Right Group internatinal) ஆகியவற்றின் ஆதரவுடன் மேற்கொள்ள வேண்டும். பெருந்தோட்ட மக்கள் அரசாங்க சேவை வழங்கலில் எதிர்கொள்ளும் பிரச்சினைகள் மற்றும் சவால்களை இலங்கையில் மனித உரிமைகளுக்காக, சமூக நீதிக்காக செயற்படும் சிவில் அமைப்புகள் மேற்கூறிய சர்வதேச மனித உரிமை அமைப்புகளுக்கு தர்க்கரீதியாக தெளிவுபடுத்தி அறிக்கை சமர்ப்பிக்க வேண்டும். அத்துடன் இக்குழுக்களுக்கு தனிநபர்கள் தமது முறைப்பாடுகளை அனுப்பி வைக்க முடியும் என்பதனையும் குறிப்பிட வேண்டும். அவை இரகசியமாக பாதுகாக்கப்படுவதுடன், மீளாய்வுக் கூட்டத்தொடரில் அரசாங்க பிரதி

நிதிகளிடம் அது குறித்து கலந்துரையாடப் படும். இது விடயத்தில் ஐக்கிய நாடுகள் சபையின் போதிய வீட்டு வசதி (Special Rapporteur on adequate housing) மற்றும் சமகால இனவாதம் தொடர்பான விசேட தூதுவர்களின் (Special Rapporteur on Contemporary Racism) உதவியையும் நாடலாம். காரணம் இலங்கையில் உள்ளூராட்சி அமைப்புகள் கிராமிய மக்களுக்கு குடியிருப்பு வசதிகளை செய்து கொடுக்கும் அதேவேளை, மிக மோசமான அடிப்படை வசதிகள் அற்ற குடியிருப்புகளில் வாழும் பெருந்தோட்ட மக்களுக்கு அவ்வசதிகள் மறுதலிக்கப்படுகின்றன. மறுபுறமாக பெருந்தோட்ட தமிழ் மக்கள் உள்ளூராட்சி சேவைகளில் ஓரங்கட்டப்படுவதனால் இதனை இன பாகுபாடாகவும், இனவாத செயலாகவும் அடையாளப்படுத்தலாம்.

இதன் மூலம் இப்பிரச்சினை தொடர்பாக சர்வதேச ரீதியாக நியாயப் பிரசாரங்களை மேற்கொள்ள முடியும். உண்மையில் பெருந்தோட்ட மக்களின் பிரச்சினைகள் சர்வதேச மட்டத்தில் அறியப்படாத ஒன்றாகவே காணப்படுகின்றது. இன்று வடகிழக்கு மக்களின் பிரச்சினை சர்வதேச கவனத்தை ஈர்த்துள்ளமைக்கு அச்சமுகத்தைச் சார்ந்த புத்திஜீவிகள் மற்றும் புலம்பெயர்ந்த சிவில் சமூகம் மேற்கொண்ட தொடர்ச்சியான நியாய பிரசாரங்களே காரணமாகும் என்பதனை இங்கு நினைவுகூருவது பொருத்தமாகும். இத்தகைய உபாயங்களானவை ஐக்கிய நாடுகள் சபை பாகுபாடான அரசாங்க சேவை வழங்கல் தொடர்பாக இலங்கை அரசாங்கத்திடம் கேள்விகள் கேட்பதற்கும், அழுத்தங்களைப் பிரயோகிக்கவும் வழிவகுக்கும். அத்துடன் இப்பிரச்சினையினை நான்கு ஆண்டுகளுக்கு ஒருமுறை ஐக்கிய நாடுகள் சபைக்கு உறுப்பு நாடுகள் சமர்ப்பிக்கும் அகில காலாண்டு மீளாய்விலும் (Universal Periodic Review) இவ்விடயத்தினை உள்வாங்குவதன் மூலமும் இது விடயத்தில் சர்வதேச கவனத்தை ஈர்க்க முடியும். இதனை மனித உரிமை பேரவை மீளாய்வு செய்வதுடன், சிவில் சமூக அமைப்புகளிடமும் அவ்வறிக்கையில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள தகவல்களின் உண்மைத்தன்மையை குறுக்கு விசாரணை செய்யும் மலையக அரசியல் தலைமைகளினதும் சிவில் சமூகத்தினதும் கூட்டிணைந்த செயற்பாடு இதற்கு பெரிதும் அவசியமாகும். எல்லாவற்றுக்கும் அப்பால் அரசியல் ரீதியான அழுத்தத்தின் மூலம் இப்பிரச்சினைக்குத் தீர்வுகாண முற்பட வேண்டும். எத்தகைய சமூக, பொருளாதார, அரசியல் பிரச்

சினையாயினும் அது பாராளுமன்றத்தில் உருவாக்கப்படுகின்ற கொள்கைகள், தீர்மானங்கள், சட்டங்களின் மூலமே தீர்க்கப்படும். தேசிய சர்வதேச ரீதியாக அழுத்தங்கள் பிரயோகிக்கப்பட்டாலும், தீர்வு தேசிய பாராளுமன்றத்திலேயே தங்கி யுள்ளது. ஆயினும் அத்தகைய அழுத்தங்கள் பிரச்சினைத் தீர்வுக்கான சாதகமான ஓர் சூழலை ஏற்படுத்தும். மலையக அரசியல் தலைமைகள் பெரும்பான்மை அரசியல் ஆதரவினைத் திரட்டல், அரசாங்கத்தின் மீது அழுத்தங்களைப் பிரயோகித்தல், இது குறித்து பாராளுமன்றம், அமைச்சரவைகளில் தொடர்ச்சியாக பேசுதல், விவாதித்தல், சட்டதிருத்தத்துக்கான சாதக சூழலை ஏற்படுத்தல், தர்க்க ரீதியாக பிரச்சினையின் தீவிரத்தன்மையினை பெரும்பான்மை அரசியல் வாதிகளுக்கு முன்வைத்தல் என்பன அவசியமாகும்.

இத்தகைய விடயங்கள் சட்டதிருத்தத்திற்கான, கொள்கை மாற்றத்திற்கான சூழலை உருவாக்கும். அத்துடன் பொது மக்களும் சிவில் அமைப்புகளும் ஜனாதிபதி செயலகம், நுகர்வோர் விவகார அதிகார சபை, நிர்வாக மேன்முறையீட்டு நியாய சபை என்பவற்றுக்குத் தொடர்ந்து மனுக்களை அனுப்பி, இதனை தேசிய ரீதியான பிரச்சினையாக நிலைமாற்றம் செய்ய வேண்டும். இச்செயன்முறையில் பெருந்தோட்ட தொழிற்சங்கங்கள், வர்த்தக அமைப்புகள், நலன்பேண் குழுக்கள், சமய மற்றும் தொண்டு நிறுவனங்கள், வெகுஜன ஊடகங்கள், புத்திஜீவிகள் அமைப்பு என்பன செயலூக்கமிக்க பங்குதாரர்களாகக் காணப்பட வேண்டும். ஜனநாயக நாடுகளில் கொள்கை உருவாக்கத்தில் மேற்கூறிய அமைப்புகள் முக்கிய பங்குதாரர்களாகக் காணப்பட வேண்டும். அதன் மூலமே மக்கள் நல கொள்கைகளை, சட்டங்களை உருவாக்க முடியும். இவ்வயதார்த்தத்தினை நன்கு உணர்ந்து பெருந்தோட்ட சமூகத்தின் நலனில் அக்கறையுள்ள அனைத்து பங்குதர்களும் செயற்படுவதன் மூலம் பெருந்தோட்ட சமூகம் உள்ளூராட்சி அமைப்புகளின் சேவை வழங்கலில் முழுமையாக உள்வாங்கப்படுவதற்கு அவசியமான சட்ட, நிறுவன ரீதியான ஏற்பாடுகளை மேற்கொள்ள முடியும்.

Reference

- Abheywardana, H.A.P (1999) 'Decentralization and Local Self Governance in Sri Lanka; The Field experience, in *Decentralized Governance in Asian Countries* (eds), Abdul Aziz and David D.Arnold.
- Abheywardana, H.A.P (1994) 'Decentralization and Responsive Government; A Sri Lankan Experience, in *Public Accountability and the Role of the citizen in Government*, (eds) Nanayakara, Gunapala, Postgraduate Institute of Management, Sri Jayawardanapura University of Sri Lanka.
- Aziz, Abdul & Arnold David, (1996) Introduction, in *Decentralized Governanace in Asian Countries* (eds), Abdul Azis and David D.Arnold,Sage publication, New Delhi.
- Bedgar,P. (1999) 'Impact of Decentralization on Rural Development at the local level in Sri Lanka' in *Decentralized Rural Development and the Role of Self Help Organizations*, Food and Agricultural Organization, United Nations.
- Bigdon, Christine et al. (2003) Empirical Study on Local Governance in Three Regions of Sri Lanka: Framework Analysis and Methodology, 2003. In Hettige, S.T. et.al. eds. *Local Government and Conflict Management in Sri Lanka*, Development Studies Institute of the University of Colombo.
- Bigdon, Christine et al. (2003) Goverance and Local Government Reforms: Recent Reform Debate in Sri Lanka, In Hettige, S.T. et.al.eds. *Local Government and Conflict Management in Sri Lanka*, Development Studies Institute of the University of Colombo.
- Bandara, N (2009) *Citizens' Right to Efficient, Effective and Responsive Goverance: An Examination of Public Administration in Modern state and an Overview of Public Administration in SriLanka*, National Institute of Democracey,Sri Lanka.
- Gunawardena, A, (2010) Local Government under Devolution, 2010. In Amarasinghe,Y.R. et.al.eds, *Twenty Two Years of Develution: An Evaluation of the Working of Provincial Council in Sri Lanka*. Rajagiriya: Institure for Constitutional Study.
- Hettige, S.T. (2003) Local Government in the Central Province: Ambagamuwa Pradeshiya Sabha, 2003. In Hettige, S.T. et al.eds. *Local Government and Conflict Management in Sri Lanka*, Development Studies Institute of the University of Colombo.
- Hitinayake, G. (2009) Root causes for poor delivery of government services to the estate community and present status of their social security, *LST Review* Volume 19, Issue 258, 2009, Colombo
- Kothari, R. (1996) Issues in Decentralized Governance, in *Decentralized Governance in Asian Courtiers* (eds), Abdul Aziz and David D. Arnold, Sage publication, New Delhi.

- Lietan, T. (2010) *Overview of Decentralization and Local Government in Sri Lanka*, Swiss Agency for Development Cooperation.
- Leitan, T. (1979) *Local Government and Decentralized Administration in Sri Lanka*, Lake House Printers and Publishers Limited, Colombo
- National Policy on Local Government. (2011) Ministry of Local Government and Provincial Councils, Sri Lanka
- Philip, W. & Fiona, M. (2006) *Improving Government Service Delivery to Minority Ethnic Minority Groups*, Ireland
- Slater, R. (1994) "Accountability and Local Government in the UK and Sri Lanka: A Comparative Perspective, in *Public Accountability and the Role of the Citizen in Government*, (Eds) Nanayakara, Gunapala, Postgraduate Institute of Management, Sri Jayawardanapura University of Sri Lanka
- Teller, N. *Local Self Government and Ethnic Minorities in Hungary*, available at <http://www.fes.hr/E-books/pdf/National%20Minorities%20in%20SE%20Europe>, accessed on 10/08/2012
- Tatari, E. *Effective Representation of Minorities in Local Government: The Role of Political Parties*, paper presented in International Public Affairs Conference. (2009) <http://www.indiana.edu/~iunews/IPAATatari.pdf>, accessed on 10/08/2012
- UNDP. (1999) *Evaluation of UNDP Role in Decentralization and Local Governance*. Working Paper, New York: UNDP
- Local Government and Social Protection: Making Service Delivery Available for more vulnerable, United Nations Development Program. (2010)
- Vijesandiran, S. (2011) Exclusion of the Estate Residential Communities from the Pradeshiya Sabhas' Service Delivery System. Causes and Consequences in *Proceedings of the Peradeniya University Research Sessions*, Sri Lanka, Vol. 16, 24th November 2011
- Wijeweera, B.S. (1994) "Decentralization in Sri Lanka: A Concept in Historical Perspective, in *Public Accountability and the Role of the Citizen in Government*, (Eds) Nanayakara, Gunapala, Postgraduate Institute of Management, Sri Jayawardanapura University of Sri Lanka.

மலையக அரசியல் செல்நெறியும்

மலையக மக்களும்

திரு. சுகுமாரன் விஜயகுமார்

சமூக விஞ்ஞான ஆய்வாளர்

அறிமுகம்

பல இன மக்களைக் கொண்ட தேசமான இலங்கை அனைவருக்கும் சமத்துவத்தையும் சமமான வாய்ப்பையும் உறுதிப்படுத்தி, இனங்களின் தனித்துவங்களைப் பேணி தேசிய பிரஜைகளை கொண்ட ஆட்சிமுறையைக் கொண்டிருக்கவில்லை. மாறாக இனக் குழு பிரஜைகளைக் கொண்டதாகவும், இனக்குழு பிரஜைகள் என்ற அம்சத்தை கருத்தியல் ரீதியாகவும் நடைமுறை ரீதியாகவும் உறுதிப்படுத்தி இனங்களுக்கிடையே மோதல்களைப் பேணுவதாகவே இலங்கை பயணித்து வருகிறது. இப்போக்கிற்கு இலங்கையின் பின்காலனிய ஆட்சியில் காணப்பட்ட பிற்போக்குத் தனங்களே பிரதான காரணம் எனக்கூறலாம். பிரித்தானியர் ஆட்சியில் இனங்களைப் பிரித்தாளும் கொள்கையைப் பின்பற்றி ஆட்சி செய்த போதும் அவர்களால் இலங்கைக்கு அளிக்கப்பட்டிருந்த முற்போக்கான அரசியல் சிவில் உரிமைகளை விருத்தி செய்வதற்கான வாய்ப்பு பின்காலனிய ஆட்சியாளர்களுக்குக் கிடைத்தது. எனினும் அவர்கள் அதனைப் பயன்படுத்தவில்லை. பின்காலனிய ஆட்சியின் போது முன்னர் பிரித்தானியரினால் அறிமுகம் செய்யப்பட்ட முதலாளித்தவ உற்பத்தி முறைக்கு ஏற்ற தாராள ஜனநாயக பண்புகளுக்கு மாறாக இனவாதமே முனைப்புப் பெற்றது. பின்காலனிய ஆட்சியில் அனைத்து “இனப் பிரஜைகளுக்கும்” எதிரானதாக ஆட்சி இடம்பெற்ற போதும், அது நேரடியாகவும் மறைமுகமாகவும் பெரும்பான்மை சிங்கள வெகுஜனங்களுக்குச் சார்பானது என்ற கருத்தியல் மேலாண்மை சிங்கள மக்களிடையே ஏற்படுத்தப்பட்டுள்ளது. 2009 ஆம் ஆண்டு இலங்கைத் தமிழர் போராட்டம் ஆயுதரீதியாகத் தோற்கடிக்கப்பட்ட பின்னர் சிங்கள வெகுஜனங்களுக்கு

மத்தியில் இக் கருத்தியல் மேலாதிக்கம் மேலும் வலுப்பெற்றுள்ளது. இந்நிலையில் ஏனைய “இனப்பிரஜைகளுக்கு” உரிமைகள் மறுக்கப் படுவது “சட்டபூர்வமாக்கப்படும்” சூழ்நிலையிலேயே இன்று இலங்கை பயணிக்கிறது. இப்பின்னணியில் சிறுபான்மை இனங்களின் அரசியல், பொருளாதார, சமூக உரிமைகள் பறிக்கப்படுவதோடு, சிங்கள வெகுஜனங்களினது உரிமைகளும் நசுக்கப்படுகின்றன. இலங்கையில் “இனப்பிரஜைகளில்” அரசியல் ரீதியாக வஞ்சிக்கப்பட்ட வரலாற்றைக் கொண்டவர்களாகவும் இலங்கைத் தமிழருக்கும் அரசுக்கும் இடையில் இடம்பெற்ற மோதல்களின் உக்கிரத்தன்மையினால் அதிக கவனிப்புக்கு உட்படாது இருந்த மலையக மக்களின் அரசியல் பல்வேறு தனித்தன்மைகளைக் கொண்டுள்ளதுடன் விசேட கவனத்திற்கும் உட்படுத்த வேண்டியதாகிறது.

இலங்கையில் உள்ள ஏனைய இனக்குழுக்களையும் விட தனித்துவமான அரசியல் வரலாற்றைக் கொண்ட இனக்குழுவாக மலையக மக்கள் காணப்படுகின்றனர். இந்தத் தனித்துவத்திற்கு 19ஆம் நூற்றாண்டில் இலங்கைக்குத் தொழிலாளர்களாக குடியேற்றி தோட்டம் என்ற தனி இராச்சியத்திற்குள் நகர தொழிலாளர்களிடம் இருந்தும் கிராம விவசாயிகளிடம் இருந்தும் பிரித்து வாழ வைக்கப்பட்டமையும், இலங்கையில் ஏனைய பிரஜைகள் பிரித்தானிய கொலனித்துவத்திடம் இருந்து சுதந்திரம் பெற்ற வேளையில் அவர்களது அனைத்து சிவில், அரசியல் உரிமை பறிக்கப்பட்டமையும் அரசியலில் முதன்மையான அம்சமாகும். பறிக்கப்பட்ட குடியரிமையை மீட்பதற்கான போராட்டமாகவே சுதந்திரத்துக்குப் பின்னரான நான்கு தசாப்தத்திற்கு மேலான அரசியல் நிலைபெற்றது. இன்று குடியரிமை பிரச்சினை சட்ட ரீதியாக தீர்க்கப்பட்டிருக்கின்ற போதும் இலங்கையின் ஏனைய பிரஜைகள் அனுபவிக்கும் அடிப்படை (Nasic) உரிமைகளுக்கு உரித்தற்றவர்களாகவே மலையக மக்கள் வாழ்ந்து வருகின்றனர். முகவரி, வீடு மற்றும் காணி உரிமைகள் மறுக்கப்பட்டுள்ளன: பெருந்தோட்டத்துறை தொழிலாளர்கள் தொழில் பாதுகாப்பின்றி இன்றும் நாட்கூலிகளாகவே வேலை செய்து வருகின்றனர்; தேசிய அரச நிர்வாகத்தில் முழுமையாக இணைய முடியாத நிலை: (இந்நிலை தோட்டங்கள் கிராமங்களாக கணிக்கப்படாமையினால் ஏற்பட்டுள்ளது) பிரதேச சபைக்கு, மாகாண சபைக்கு வாக்களித்தாலும் அதில் இருந்து அபிவிருத்திகளை பெறுவதில் சட்டரீதியான தடை என உரிமை மறுப்புக்கு உட்பட்டே மலையக மக்கள் வாழ்ந்து வருகின்றனர். எனவே, மலையக மக்கள்

“வாக்காளர்” என்ற அந்தஸ்தைப் பெற்றுள்ள போதும் ஏனைய “இன பிரஜைகள்” அனுபவிக்கும் உரிமைகள் அற்றவர்களாகவே வாழ்ந்து வருகின்றனர்.

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் ஏகாதிபத்திய வடிவமான கொலனித்துவத்தினால் இலங்கைக்கு தொழிலாளர்களாக குடியேறி தோட்ட இராச்சியத்திற்குள் தீவிர உழைப்புச் சுரண்டலுக்கு ஆளாக்கப்பட்டமை, கொலனித்துவவாதிகள் வழங்கிய சமமான அரசியல் உரிமையைப் பெற்று வாழ ஆரம்பித்த நிலையில் சிவில் அரசியல் உரிமைகள் இனத்துவ நோக்குடன் சுதேச ஆட்சியாளர்களினால் பறிக்கப்பட்டமை, குடியரிமை மீட்பு போராட்டத்தின் அவலங்கள், தொழிலாளர் வர்க்க ஒடுக்குதலுடன் பேரினவாத ஒடுக்குமுறைகள் முனைப்புடனான தொடர்ச்சியும் இலங்கை தமிழரின் இன விடுதலைப் போராட்ட (சாத்வீக, ஆயுத) முன்னெடுப்புகள் மலையக மக்கள் மீதான பேரினவாதத்தை மேலும் விரிவுபடுத்தி திணித்தமை, பேரினவாத ஒடுக்குமுறையின் விளைவாகவும் மலையக மரபுரீதியான தொழிற்சங்க அரசியலின் புறநடையாகவும் மலையக தேசியம் என்ற கருத்துருவாக்கமும் செயல்வடிவங்களும் முனைப்புப் பெற்றமை ஆகிய அனைத்தையும் கருத்தில் கொண்டு அவற்றில் இழையோடும் அகக்காரணியான மலையக மைய நீரோட்ட (தொழிற்சங்கவாதம், பாராளுமன்றவாதம்) அரசியல் பயணமும் அதன் பங்களிப்பும், தோல்விகளும் மற்றும் மாற்று அரசியல் பாதையான உழைப்புச் சுரண்டல், அரசியல் ஒடுக்குமுறைக்கு எதிரான வெகுஜன அரசியல் பாதையின் பங்களிப்பும் அதன் வீழ்ச்சி பற்றியும் கருத்திற்கு உட்படுத்தி மலையக அரசியலை அணுகுவதே அதன் முழுமையான பிம்பத்தைத் தரும்.

அந்தவகையில் இது வரையான மலையக அரசியல் எண்ணக்கருவாக்கங்களும், ஆய்வுகளும் நான்கு அடிப்படைகளில் இடம்பெற்றுள்ளன. அவையாவன:

1. தாராள ஜனநாயக அடைவுகளை அடிப்படையாகக் கொண்டு, பிரஜா உரிமையை நிலைநாட்டுவது உட்பட மலையக மக்களின் மனித உரிமைகளை நிலைநாட்டுவது (குறிப்பாக 1988ற்கு முன்னர்)
2. தாராள ஜனநாயக பன்மைத்துவத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டு அரசியல் நிறுவனங்களில் நியாயமான பிரதிநிதித்துவத்தைப் பெற்றுக் கொள்ளல்.

3. சிங்கள பேரினவாத அரசு அடக்குமுறையுடன் எழுச்சியுற்ற மலையகம் என்ற தேசிய உணர்வு நிலையாக்கமும் மலையக தேசிய அரசியலும் அதிகாரப்பெரிவும்.
4. மலையக மக்கள் வர்க்க சுரண்டலுக்கும் இன ஒடுக்குமுறைக்கும் ஆளாகும் சமூகம் என்ற வகையில், சுரண்டலுக்கும் ஒடுக்குமுறை களுக்கும் ஆளாகும் அனைவருடன் இணைந்து மலையக மக்கள் போராட வேண்டும் என்ற அரசியல் கண்ணோட்டம்.

இதில் நான்காவது அம்சம் மலையக மக்களின் அரசியல் செல்நெறியை பற்றிப் பேசப்பட்டுள்ள போதும்¹⁰ அது முழுமைபெற்ற ஒன்று அல்ல. எனவே இங்கு மலையக மக்களின் அரசியல் செல்நெறி பற்றிய ஒரு பார்வையைச் செலுத்த முயற்சிக்கப்படுகிறது. மலையக மக்கள் இலங்கையின் “இனப்பிரஜைகளில்” “இரண்டாம் தர இனப்பிரஜைகளாக” ஆக்கப்பட்டிருக்கின்றமைக்கு இலங்கையின் பின்காலனிய ஆட்சியாளர்களின் பேரினவாத பிற்படுத்தப்பட்ட முதலாளித்துவ அரசியல் நிலைப்பாடுகள் முக்கிய காரணம் என்பதை மறுப்பதற்கில்லை. அதேநேரம் மலையகத்தில் நிலவிய அரசியல் தொழிற்சங்க இயக்கங்களின் வகிபங்கு அகக்காரணி என்ற வகையில் முக்கியத்துவமிக்கதாகும். இப்பின்னணியில் இங்கு மலையக மக்களின் அரசியல் வரலாற்றினூடான அதன் போக்குகளைப் பரிசீலித்து அதன் எதிர்காலம் பற்றி உரையாடவும் எத்தனிக்கிறது.

மலையக மக்களா அல்லது இந்திய மக்களா?

மலையக மக்கள் என்ற அடையாளம் பற்றிய விவாதங்கள் இன்றும் தொடர்வதனால் மலையக மக்களின் அரசியல் வரலாறு மற்றும் அதன் போக்கு என்பவற்றை நோக்கும் முன் மலையக மக்கள் என்போர் யார், அவர்கள் எவ்வாறு அடையாளப்படுத்தப்படுகிறார்கள் எவ்வாறான அடையாளப்படுத்தல் ஏற்படையது என்ற வினாக்களுக்கு விடை காண்பது அவசியமாகும்.

இலங்கை அரசாங்கத்தின் உத்தியோகபூர்வ ஆவணங்களில் இந்தியத் தமிழர் என்ற இனப்பிரிவு குறிப்பிடப்படுகின்றது. அதனையே மலையக மக்கள் என இங்கு குறிப்பிடப்படுகின்றது. 19 ஆம் நூற்றாண்டின் ஆரம்ப பகுதி முதல் தென்னிந்தியாவில் இருந்து இலங்கைக்கு வந்து மத்திய மலைநாட்டில் பெருந்தோட்டங்களை அடிப்படையாகக் கொண்டு

வாழ்பவர்களையும் பெருந்தோட்டங்களை சாராத மாவட்டங்களில் தங்களை இந்தியத் தமிழர்கள் என்ற இன அடையாளத்திற்கு உட்படுத்துபவர்களையும் மலையக மக்கள் என்று வரையறுக்கலாம்.

மலையகத் தமிழர்களை இந்திய தமிழர், பெருந்தோட்ட தமிழர், இந்திய வம்சாவளி தமிழர், கண்டித் தமிழர் என்ற பெயர்களில் அழைக்கின்ற போதும் இன்று மலையகத் தமிழர் என்ற அடையாளம் முன்னிலை பெற்றுள்ளது. மலையகத் தமிழர்களை இந்திய வம்சாவளித் தமிழர்கள் என அழைப்பதே ஏற்புடையது என கூறுபவர்களை அதுவே பரந்த அடையாளத்தைப் பெற்றுக் கொடுக்க வல்லது என வாதிடுகின்றனர். எனினும் இப்பரந்த அடையாளத்தை மலையகத் தமிழர் என்ற அடையாளத்தின் ஊடாக பேண முடியும் எனவும் மலையகத் தமிழர்கள் எனும் அடையாளம் அவர்கள் இந்தியர் என்ற அந்நிய உணர்வை அவர்களிடத்தும், ஏனைய இலங்கை வாழும் மக்களிடத்திலும் ஏற்படுத்துவதாக இருக்கின்ற நிலையில், மலையக மக்கள் என அழைப்பதே முற்போக்கானது. என வாதிடுகின்றனர். மலையக மக்கள் மீது திட்டமிட்ட ஒடுக்கு முறைகளுக்கு எதிரான மலையக மக்களின் அணிதிரள்வானது “இலங்கை எமது நாடு, மலையகம் எமது பிரதேசம், நாம் ஒரு இன சமூகம்” என்ற தேசிய உணர்வு எழுச்சிக்குக் காரணமாகி உள்ளது.

அறுபதுகளில் மலையகம், மலைநாடு என்ற சொற்பிரயோகங்களும் மலையகத் தேசியத்தை மையப்படுத்திய சமூக அரசியற் செயற்பாடுகளும் தொடங்கி வளர்ச்சி பெற்றன. தற்போது மலையக மக்களிடத்து மட்டுமல்லாது இலங்கைத் தமிழர் மற்றும் முஸ்லிம்களிடையே மலையகம், மலையக மக்கள் என்ற சொற்கள் பயன்பாட்டில் உள்ளதோடு, சிங்கள மக்களிடையேயும் இப்பதத்திற்கு சமமான பதமாக “கந்துகர தெமழ ஜனதாவ”, “கந்துரட தெமழ ஜனதாவ” பதங்களும் ஆங்கிலத்தில் Up-country people, Hill country people என்ற பதங்களும் நிலைபெற்றுள்ளன. எனவே மலையகத் தமிழர் என்ற அடையாளம் தேசிய அங்கீகாரத்தை நோக்கிய நகர்வு இடம்பெற்று வருகின்றமை கவனிக்கத்தக்கது. (மலையக தேசியம் பற்றிய பிரச்சினை பின்னர் கலந்துரையாடப்பட்டுள்ளது)

2012 ஆம் ஆண்டு தொகை மதிப்பு திணைக்கள தகவல்களின்படி மலையக மக்கள் மொத்த சனத்தொகையில 4.2% ஆவர் 1981, 2001, கணக்கெடுப்பின்படி 5.5%, 5.08% ஆக காணப்பட்டனர், 2001 மற்றும்

2012ஆம் ஆண்டுகளில் இடம்பெற்ற சனத்தொகை கணக்கெடுப்புகளில் மலையகத் தமிழர்களில் கணிசமான தொகையினர் தங்களை இந்திய தமிழர் என பதிவு செய்வதை விடுத்து இலங்கைத் தமிழர் எனப் பதிவு செய்துள்ளனர். இதேநிலைமை 2001 சனத்தொகை கணிப்பீட்டிலும் இடம்பெற்றது. சந்திரபோஸ் மற்றும் விஜேசந்திரன் ஆகியோரின் ஆய்வுகளின்படி 2001ஆம் ஆண்டு தொகை மதிப்பீட்டு புள்ளிவிபரங்களின்படி “இந்தியத் தமிழர்கள்” 855,891 அல்ல என்றும் அதைவிட அதிகமாக உள்ளனர் எனக் கொள்ள வேண்டும். 2012 ஆண்டு சனத்தொகை மதிப்பீட்டிலும் இதேநிலை வெளிப்பட்டுள்ளது. நுவரெலியா, பதுளை மாவட்டத்தைத் தவிரந்த ஏனைய மாவட்டத்தை சேர்ந்த மலையக மக்கள் தம்மை இலங்கைத் தமிழர் எனப் பதிவு செய்யும் போக்கு அதிகமாக உள்ளது. இன ஒடுக்கு முறைக்கு உட்பட்டு வரும் இரத்தினபுரி, கேகாலை, களுத்துறை, மொனாராகலை, மாத்தறை, காலி ஆகிய மாவட்டங்களில் இப்போக்கினை வெகுவாக காணலாம். வட மாகாணத்தில் உள்ள மலையகத் தமிழர்கள் தங்களை இலங்கைத் தமிழர் வாழும் பிரதேசங்களில் ஒத்த கலாசாரத்தையும் ஒரே மொழியைப் பேசுவதாலும் மலையக மக்கள் தங்களை மலையகத் தமிழர் என்ற அடையாளத்தை விட்டு இலங்கைத் தமிழர் அடையாளத்தை எடுக்கும் சூழ்நிலை ஏற்பட்டுள்ளது. எனினும் வடமாகாணத்திலும் மலையக தமிழராக தம்மை அடையாளப்படுத்தும் போக்கு இருந்து வருகின்றமை குறிப்பிடத்தக்கது. 2012 குடிசன மதிப்பீட்டின்படி இது முல்லைத்தீவு 2.5%, திருகோணமலை 1.7%, கிளிநொச்சி 1.5%, வவுனியா 0.8%, மன்னார் 0.4% ஆகும். மலையக மக்கள் நுவரெலியா மாவட்டத்தில் செறிந்து வாழ்கின்றனர். அவர்கள் அம் மாகாணத்தில் (53.2%) பெரும்பான்மையினராகக் காணப்படுகின்றனர். நுவரெலியா மாவட்டத்திற்கு அடுத்தப்பட்டியாக பதுளை மாவட்டத்தில் 18.4% காணப்படுவதோடு கண்டி, இரத்தினபுரி, கேகாலை, மாத்தறை ஆகிய மாவட்டங்களில் கணிசமான மலையக மக்கள் வாழ்கின்றனர். ஏனைய மாவட்டங்களில் சிறிய எண்ணிக்கையான மலையக மக்கள் வாழ்ந்து வருகின்றனர்.

2012 ஆம் ஆண்டு கணக்கெடுப்பின்படி மலையக மக்களில் 2, 12, 826 பேர் பெருந்தோட்ட தொழிலாளர்கள் ஆவர். மலையக தொழிலாளர்களின் எண்ணிக்கை கணக்கெடுப்பதில் சிக்கல்கள் உள்ள நிலையில்

மலையக மக்களில் பெருந்தோட்டத் தொழிலாளர்கள் ஏறக்குறைய 3 இலட்சத்து 50 ஆயிரம் பேரை தாண்டலாம். கணிசமான மலையகத்தவர்கள் முறைசாரா துறைகளில் நகரங்களில் பணியாற்றுகின்றனர். ஆடைத் தொழிற்றுறையில் பல மலையக இளைஞர் யுவதிகள் பணிபுரிவதோடு, பணிப் பெண்களாக உள்ளூரிலும், வெளிநாடுகளிலும் தொழில் செய்கின்ற நிலை மலையகத்தில் காணப்படுகின்றது. அரச துறையில் ஆசிரியர்களாக பணியாற்றுவவர்கள் குறிப்பிட்டு சொல்லும் அளவிற்கு இருப்பதோடு ஏனைய அரச தொழில்களைச் செய்பவர்கள் மிகவும் குறைவாக உள்ளனர். உயர் தொழில்களில் ஈடுபடுபவர்கள் குறைவானவர்களே. வர்த்தகத்திலும் சுய தொழில்களிலும் ஈடுபடும் சிறு பிரிவினரும் மலையக மாவட்டங்களில் உள்ளனர். இவர்கள் மலையகத்தில் நடுத்தர வர்க்கமாகவும் எழுச்சிபெறும் வர்க்கமாகவும் உள்ளனர்.

எனவே மலையகச் சமூகம் என்பது பெருந்தோட்டத் தொழிலாளர்களை அதிகமாகவும் ஏனைய வகை தொழிலாளர்களையும் உள்ளடக்கி சிறு எண்ணிக்கையுடைய நடுத்தர வர்க்கத்தையும் எழுச்சியுறும் நடுத்தர வர்க்கத்தையும் கொண்டுள்ளமையை அறியலாம்.

பிரித்தானியர் இலங்கையில் ஏற்படுத்திய மாற்றங்களும் மலையகத் தொழிலாளர்கள் வருகையும்

ஒட்டுமொத்த இலங்கை சமூகக் கட்டுமானத்தில் பிரித்தானியரின் வருகை ஏற்படுத்திய தாக்கத்தை இந்தியாவில் பிரிட்டிஷ் ஆட்சி என்ற கட்டுரையில் கார்ல் மார்க்ஸ் பின்வருமாறு விளக்குகிறார்:

“இங்கிலாந்து இந்திய சமுதாயத்தின் முழுக் கட்டுமானத்தையும் தகர்த்து விட்டது, அதே பொழுதில் புத்தமைப்புக்கான அறிகுறி எதுவும் இதுவரை காட்டப்படவில்லை. இவ்வாறு புதிய உலகத்தைப் பெறாது பழைய உலகத்தை இழந்து நிற்கும் நிலை.....”

இலங்கையைப் பொறுத்தவரையில் இங்கிலாந்து ஆட்சியாளர்கள் இலங்கையில் நிலவிய நிலமானிய சமூக பொருளாதார கட்டமைப்பின்²³ மீது முதலாளித்துவ உற்பத்தி முறையினைத் திணித்தனர். அதன் விளைவுகளும் மார்க்ஸ் குறிப்பிட்டது போன்றே அமைந்திருந்தன. இத்திணிப்பின் மூலம் மார்க்ஸ் குறிப்பிட்டது போன்று இலங்கையில் பிரிட்டிஷார்

புத்தமைப்பை உருவாக்காவிட்டாலும் அதன் உடனடி விளைவுகளில் முதன்மையான ஒன்றாக பெருந்தோட்டங்களின் உருவாக்கம் அமைந்தது.

இந்திய நிலமானிய முறைக்குள் கொலனிய முதலாளித்துவ உற்பத்தி முறையை பிரிட்டிஷ் கொலனியவாதிகள் முழுமூச்சுடன் திணித்தமையின் விளைவும் இந்திய சமூகத்தில் நிலவிய சாதியக் கட்டமைப்பும் சேர்ந்து இந்தியர்களை இந்தியாவைக் கடந்து தமது வாழ்வை நிலைநிறுத்த வேண்டிய நிலைக்குத் தள்ளியிருந்தது. பிரிட்டிஷ் கொலனியவாதிகள் தமது கொலனித்துவ முதலாளித்துவ உற்பத்தி முறையை ஏனைய நாடுகளில் ஸ்தாபித்த போது அந்தந்த நாடுகளின் பிரத்தியேக நிலைமைகளையும் தமது தேவைகளையும் கணக்கிற் கொண்டு தொழிலாளர்களை இந்தியாவில் இருந்து இறக்குமதி செய்து கொண்டனர். 1834 ஆம் ஆண்டில் அடிமை முறை ஒழிக்கப்பட்டமையினால் ஆபிரிக்க கறுப்பின நீக்ரோக்களைத் திரட்டிக் கொள்ள முடியாதிருந்தது. இந்நிலையில் பிரிட்டிஷாருக்கு இந்தியாவே பல வழிகளிலும் இலாபகரமாக தொழிலாளர்களை வழங்கக் கூடிய நாடாகக் காணப்பட்டது. இலங்கையில் தென்னிந்தியர்கள் தொழிலாளர்களாக இறக்குமதி செய்யப்பட்டதன் வரலாற்று அடிப்படை இதுவேயாகும்.

இலங்கை பிரித்தானியர் ஆட்சி காலத்தில் ஐந்து மாகாணங்களாகப் பிரிக்கப்பட்டு ஒரே ஆட்சி முறையின் கீழ் கொண்டு வரப்பட்டதுடன், 1833 கோட்புறக் - கமரன் ஆணைக்குழுவின் அரசியல் திருத்தங்கள்²⁶ இலங்கையில் நிலவுடைமை உற்பத்தி முறையை தகர்த்து முதலாளிய விவசாய உற்பத்தி முறைக்கு ஏற்றவகையில் சட்ட, சமூக அரசியல் கட்டுமானங்களைத் திணித்தது. “1830 களில் கோப்பி பயிர்ச்செய்கை புகுத்தப்பட்டதும் ஐரோப்பிய மூலதனம் உட்புகுந்தது. கூலித் தொழில் அதிகரித்தது; நவீன போக்குவரத்து முறையும் வர்த்தகமும் விருத்தியாயிற்று. நிலமானது சந்தையில் வாங்கவும் விற்கவும் கூடிய பண்டமாகியது. சுருங்கக் கூறின் பெருந்தோட்ட பொருளாதாரத்திற்கான அடித்தளம் இக்காலத்தில் இடப்பட்டது.” (ஜெயவர்தன, 2011) இக்காலத்தில் பெருந்தோட்ட விவசாயத்தை தவிர சாராயக் குத்தகை, நிலங்களை கொள்வனவு செய்து பெரும் சொத்துடையவராதல் எனும் அடிப்படையில் முதலாளித்துவ எழுச்சி தொடங்கியது. அதாவது இந்த மூன்று அம்சங்

களினூடாக முதலாளித்துவ முறையை உறுதிப்படுத்த தேவையான மூலதனத் திரட்சி ஏற்படலாயிற்று.

கோப்பிப் பயிர்ச்செய்கையின் ஆரம்பத்தோடு இலங்கைக்கு இந்தியர்களின் வருகை இதற்கு முன் நிலவிய வர்த்தக நோக்கிலான வரவில் இருந்து வித்தியாசப்படுகிறது. இலங்கையின் சிங்கள விவசாயிகள் பிரிட்டிஷாரின் பெருந்தோட்டங்களில் வேலை செய்வதற்கு விரும்பவில்லை²⁸ என்பதோடு, வெல்லஸ்ஸ கலகத்துக்குப் பின்னர் பிரித்தானியர் சிங்கள விவசாயிகளை வேலைக்கு அமர்த்தவும் விரும்பவில்லை. எனவே, வெள்ளை பெருந்தோட்ட முதலாளிகளுக்குப் பணிந்து போகக் கூடிய கிரமமான உழைப்பாளர் கூட்டம் ஒன்று தேவைப்பட்டது. 1839ஆம் ஆண்டுக்குப் பின்னர் இந்தியத் தொழிலாளர்கள் பெருந்தோட்டங்களில் தொழில் செய்ய வரவழைக்கப்பட்டனர். 1839ஆம் ஆண்டு 2432 தொழிலாளர்கள் இலங்கைக்கு வந்தனர்.²⁹ 1838 - 1843 ற்கு இடைப்பட்ட காலத்தில் சுமார் 130 கோப்பி பெருந்தோட்டங்கள் திறக்கப்பட்டன. 1846 அளவில் அது 500 ஆக அதிகரித்தது.³⁰ 1841 - 1848 ற்கு இடைப்பட்ட காலத்தில் 265,467 ஆண்டுகள், 5155 பெண்கள், 2250 சிறுவர்கள் இலங்கைக்கு அழைத்து வரப்பட்டுள்ளனர். இவர்களில் 25 வீதமானவர்கள் (70,000 பேர்) பல்வேறு காரணிகளினால் இறந்துள்ளனர். அதேநேரம் 129,360 ஆண்கள், 2639 பெண்கள், 1519 சிறுவர்கள் மீண்டும் இந்தியா விற்குத் திரும்பியுள்ளனர். இக்காலகட்டத்தில் சுமார் 70 ஆயிரம் கோப்பித் தொழிலாளர்கள் இருந்துள்ளனர்.

எனவே கோப்பி பயிர்ச்செய்கையின் போது இந்திய தொழிலாளர்கள் நிரந்தரமாக இலங்கையில் இருந்து தொழில்செய்யவில்லை என்பது புலனாகிறது. கோப்பி பயிர்ச்செய்கையில் தொடர்ச்சியான பராமரிப்பு தேவை இன்மையின் காரணமாக பருவகால தொழிலாளர்களே தேவைப்பட்டனர். 1845 இங்கிலாந்தில் ஏற்பட்ட பொருளாதார நெருக்கடி, அதனிலும் முக்கியமாக 1869 காலத்தில் கோப்பி பயிர்களுக்கு ஏற்பட்ட பங்குச தாக்கம் கோப்பி பயிர்ச்செய்கையை வெகுவாகப் பாதித்தது.³² இந்தச் சூழ்நிலையில் தேயிலை ஒரு முக்கிய பயிராக மாற்றமடைந்ததுடன் பின்னர் இறப்பரும் முக்கிய பெருந்தோட்ட பயிராக மாறியது. ஸ்கொட் லாந்துகாரரான ஜேம்ஸ் டெய்லரால் 1867 ஆம் ஆண்டு 1000 ஏக்கர் நிலத்தில் பயிரிடப்பட்ட தேயிலை பயிர்ச்செய்கை 1875ஆம் ஆண்டில்

1080 ஏக்கர்களாக இருந்து 1890 அளவில் 22000 ஏக்கர்களாக உயர்ந்தது. 1930இல் 478,000 ஏக்கர்களாக அதிகரித்தது. 1905இல் 25,000 ஏக்கர்களில் மாத்திரம் பயிரிடப்பட்டிருந்த இறப்பர் 1910 இல் ஆகின்ற போது 188,000 ஆகவும் 1920 இல் 397,000 ஏக்கர்களாகவும் அதிகரித்தது.³³

இந்த இரு பயிர்செய்கைகளின் பரப்பு அதிகரிப்புக்கு ஏற்ற வகையில் தொழிலாளர்களும் தென்னிந்தியாவில் இருந்தே கொண்டுவரப்பட்டனர். தேயிலை, இறப்பர் தோட்டங்களில் வேலை செய்ய வந்த தொழிலாளர்கள் நிரந்தரமாக இலங்கையில் தங்கி வாழ வரவில்லை என்ற போதும், தேயிலை, இறப்பர் செய்கைகளுக்கான பராமரிப்பு மற்றும் விளைச்சலின் தொடர்ச்சித் தன்மை காரணமாக நீண்டநாட்கள் தங்கி வேலை செய்யும் நிலை ஏற்படுகிறது.³⁴ 1877 ஆம் ஆண்டு 50000 தொழிலாளர்கள் இருந்த நிலையில், 1911 இல் 530,000 ஆகியது, இது 41 இலட்சம் மக்கள் தொகை கொண்ட அப்போதைய இலங்கையில் மொத்த சனத்தொகையில் 12.9 வீதமாகும். 1921 இல் இத்தொகை 602,000 ஆக அதிகரித்தது. 1931ஆம் ஆண்டாகின்ற போது மலையக மக்களின் சனத்தொகை 8,18,500 ஆகும். இதில் சுமார் 86 வீதமானவர்கள் அதாவது 6,92,520 பேர் தோட்டத் தொழிலாளர்களாக இருந்தமை குறிப்பிடத்தக்கது.³⁵

இவ்வாறு பெருந்தோட்டங்களுக்கு குடியேறிய மலையக மக்கள் இலங்கையின் பொது அரசியல் கட்டமைப்புகளில் இருந்து விலக்கி வைக்கப்பட்டிருந்தனர். அதாவது கிராமங்களில் இருந்து விடுபட்டு பெருந்தோட்டங்கள் தனியான இராச்சியத்தின் ஆளுகைக்கு உட்பட்டிருந்தன. வேறு வகையில் கூறுவதாயின் "தீவுக்குள் ஒரு தீவு"³⁶ என்ற வகையில் அது அமைந்திருந்தது. இந்த அமைப்பு முறை புதிய முறையில் அமைந்த அடிமைத்தனத்தை நோக்கியதாய் அமைந்தது.³⁷ இந்த வாழ்க்கை முறையோடு இம்மக்கள் இந்தியாவுடனான தமது உறவுகளை அறுக்காது பேணி வந்தனர். வந்தவர்கள் இந்தியாவிற்கு திரும்பச் செல்வதும் புதிய வர்கள் வருவதுமாக இருந்த அதேநேரம், வேறு வழியின்றி தொடர்ச்சியாக வாழ்வதற்கான சூழலுக்கும் தள்ளப்பட்டிருந்தனர். இதனூடாக மலையகத் தமிழர்கள் இலங்கையில் நிரந்தரமாக நிலைபெறும் போக்கும் குறிப்பாக 1920-40 வரை ஏற்படலாயிற்று.

1931 ஆம் ஆண்டு வரையான இந்தியர்களின் அரசியலும் நடேசய்யரின் பணிகளும்

டொனமூர் சீர்திருத்தத்திற்கு முற்பட்ட காலத்தில் அரசியல் அதிகாரமானது பிரித்தானிய கொலனியத்தின் பிடிக்குள் முழுமையாக இருந்த நிலையில் 39 சுதேச மேட்டுக்குடிகள் தங்களை பிரதிநிதித்துவம் செய்து கொள்வதற்கான வாய்ப்பு வழங்கப்பட்டிருந்தது. வாக்குரிமை படித்த, ஒரு குறித்த வருமானமுடைய, சொத்துரிமையுடையவர்களுக்கு மட்டும் வரையறுக்கப்பட்டு இருத்தமையினால் அரசியல் இயக்கங்களில் கல்வியறிவற்ற, குறித்த வருமானம் அற்ற, சொத்தற்ற பொது மக்கள் அரசியலில் இருந்து அப்புறப்படுத்தப்பட்டிருந்தமை தெளிவாகிறது. இந்நிலை மலையகத் தமிழர், ஏனைய இனத்தவர் என்ற வேறுபாடின்றி நிலைபெற்றமை குறிப்பிடத்தக்கது. 1921 - 1924 வரை இந்திய வர்த்தகரான திரு. U.E.G.Ad mali சட்டசபைக்கு நியமன உறுப்பினராக சேர்த்துக் கொள்ளப்பட்டிருந்தார்.

1924 சட்டசபை சீர்திருத்தத்தின் பிரகாரம் இரண்டு பேர் இந்தியர் சார்பாக தெரிவு செய்ய ஏற்பாடுகள் காணப்பட்டன. I.X. பெரைரா (I.X.Pererira) மற்றும் மொஹமட் சுல்தான் ஆகிய இருவரும் தெரிவு செய்யப்பட்டனர். இவர்கள் இருவரும் இந்திய வர்த்தகர்கள். ஆறு மாதங்களின் பின்னர் மொஹமட் சுல்தான் இறந்தமையினால் ஏற்பட்ட வெற்றிடத்துக்கு நடேசய்யர் தெரிவுசெய்யப்பட்டார்.⁴² மலையகத் தோட்டத் தொழிலாளர்களின் தொழிற்சங்க உரிமையை உறுதிப்படுத்த முன்னின்று பணியாற்றிய நடேசய்யர் தெரிவு செய்யப்பட்டமையானது இந்திய மேட்டுக்குடி வர்த்தகர்களின் அரசியலுக்கான போட்டியாக அமைந்திருந்தது.

ஏ.ஈ குணசிங்கவின் தலைமைத்துவத்தைக் கொண்டு செயற்பட்ட இலங்கை தொழிற்சங்கத்தில் முக்கிய செயற்பாட்டாளராகவும் அதன் பிரதித் தலைவராகவும் நடேசய்யர் இருந்த போதும் அச்சங்கத்தின் செயற்பாடுகளை மலையகப் பெருந்தோட்டத் தொழிலாளர்களிடத்தில் கொண்டு செல்வதற்கான முனைப்பு இருக்கவில்லை. சிங்கள, தமிழ் மேட்டுக்குடி தலைவர்களிடையே மலையக பெருந்தோட்டத் தொழிலாளர்களை இலங்கைச் சமூகத்தின் அங்கமாக ஏற்றுக்கொள்வதில் இருந்த மனத்தடையே இதற்குக் காரணமாகும்.⁴³

இதனால் நடேசய்யரின் தலைமையில் மலையகத் தோட்டத் தொழிலாளர்கள் தொழிற்சங்க ரீதியாக அணிதிரள்வதும், நகரத் தொழிலாளர்களுடன் தொழிலாளர் வர்க்க உணர்வுடன் இணைவதும், சிங்கள விவசாயிகளுடன் ஐக்கியத்தைப் பேணுவதனுடாக இலங்கைச் சமூகத்தில் ஓர் அங்கமாக மலையகப் பெருந்தோட்டத் தொழிலாளர்கள் நிலைமாற்றம் பெறுவதற்கான வாய்ப்பும் அன்று இழக்கப்பட்டிருந்தது.

1920 களில் ஆரம்பமான பொருளாதார மந்தநிலை காரணமாக ஏற்பட்ட வேலையில்லாப் பிரச்சினையின் போது தமது தொழிற்சங்க கொள்கை மற்றும் பெருந்தோட்ட மக்கள் நோக்கப்பட்ட விதத்தை இலங்கை தொழிற்சங்கத்தின் தலைவரான ஏ.ஈ.குணசிங்கவின் கீழ் வரும் கூற்று வெளிப்படுத்தி நிற்கின்றது:

“தொழிற் கொள்கைகளுக்கும், தொழிற்சங்க தத்துவங்களுக்கும் இசைவாக தோட்டங்களில் வேலை செய்பவர்களைத் தவிர சுகல இந்திய தொழிலாளர்களையும் எமது தொழிற்சங்கங்களில் சேர்த்திருந்தோம். ஆனால் 1929 ஆம் ஆண்டு வேலையில்லாப் பிரச்சினை எம்மை எதிர் கொண்ட போது நாம் எல்லா நிலைகளையும் மீளாய்வு செய்ய வேண்டியவர்களாக இருந்தோம். வெளிநாடுகளில் இருந்து மக்களை அழைக்கவோ ஏற்றுக்கொள்ளவோ முன்னர் எமது நாட்டு பிரஜைகளுக்கு வேலை வழங்கப்பட வேண்டும் எனத் தீர்மானித்தோம்.” (ஹன்சாட் 10 டிசம்பர் 1948)⁴⁴

ஏ.ஈ.குணசிங்க தனது இனவாத நிலைப்பாட்டிற்குரிய பொருளாதார அடிப்படையை 45 இவ்வாறு முன்வைத்தார். மலையகப் பெருந்தோட்ட தொழிலாளர்கள் நகரத் தொழிலாளர்களிடம் இருந்து இவ்வாறு விலக்கி வைக்கப்பட்ட நிலையில் சிங்கள இனவாத தலைமைகளுக்குப் பெரும் வாய்ப்பாக அமைந்தது.

1931ஆம் ஆண்டுக்கு முற்பட்ட காலமானது “இந்தியர்களின்” அரசியல் பிரவேசத்தை ஏற்படுத்துவதோடு மலையக மக்களை தொழிலாளர்கள் என்ற அடிப்படையில் தாங்கள் அணிதிரளவும் நகர்ப்புற தொழிலாளர் களோடு தம்மை ஐக்கியப்படுத்துவதற்கான வாய்ப்பையும் நடேசய்யரின் தொழிற்சங்க பணியும் சட்டசபை பிரவேசமும் வழங்கின. எனினும் அன்றைய நகர்ப்புற தொழிற்சங்க தலைமைகளின் தடுமாற்றமும் இனவாத நிலைப்பாடுகளும் அதனை தோல்வியடைய செய்துவிட்டன.

இது 1920களில் பிற்கூற்றில் மலையக தொழிலாளர்களின் அரசியல் உரிமைகளுக்கு எதிராக இனவாத சிங்கள தலைவர்களினால் முதன் முதலாக முன்வைக்கப்பட்ட இனவாத பிரச்சாரங்கள் பின்னர் செயல் வடிவம் பெறுவதற்கான நிலைமையை ஏற்படுத்தி இருந்தமை கவனிக்கத் தக்கது.

இந்திய வர்த்தக மேட்டுக்குடியினர் சட்ட சபையில் அங்கம் வகிப்பதன் ஊடான இந்திய மக்களைப் பிரதிநிதித்துவப்படுத்துவது ஒரு புறமும் நடேசய்யரின் தொழிற்சங்க பணியோடு தொழிற்சங்க பாதை என்ற மற்றொரு புறமும் வெளிப்பட்டன. நடேசய்யர் தனது சட்டசபை அங்கத்தினர் என்ற பதவியை மலையக தொழிலாளர்களின் உரிமைகளைப் பெற்றுக் கொடுப்பதற்கே பயன்படுத்தி வந்தமை கவனிக்கத்தக்கது.

மலையகத் தமிழரின் அரசியல் எழுச்சியின் படிகள்: 1931 - 1947

மலையகத் தமிழரின் அரசியல் தொழிற்சங்க வரலாற்றில் 1931 - 47 காலப் பகுதியானது எழுச்சியான காலமாகும். பிரித்தானியர் மலையக மக்களை பிரஜைகளாக அங்கீகரித்து 1931 டொனமூர் சீர்திருத்தத்தின் மூலம் வாக்குரிமை வழங்கியமை இந்த எழுச்சிக்கான உந்துதலாக அமைந்திருந்தது. 1930 கள் ஆகின்ற போது மலையகத் தொழிலாளர்களை அரை அடிமை முறையிலான கங்காணி முறையில் இருந்து விடுவிப்பதற்காகக் கொண்டுவரப்பட்ட சட்டங்கள் அமுலாக்கப்பட்ட நிலையில் 47 கங்காணிமுறை வலுவழிந்தமையும் மலையகத் தோட்டத் தொழிலாளர்கள் மத்தியில் நடேசய்யரின் தொழிற்சங்கப்பணி தொழிற்சங்க செயற்பாடுகளையும் தொழிற்சங்க அடிப்படையிலான அணித்திரள்வையும் சாத்தியப்படுத்தும் சூழலை ஏற்படுத்தி இருந்தன. லங்கா சமசமாஜக் கட்சி 1935 ஆம் ஆண்டு ஆரம்பிக்கப்பட்டு அது அகில இலங்கை தோட்டத்தொழிலாளர் சங்கத்தின் வேலை நிறுத்தப் போராட்டங்களை முன்னெடுத்து வந்தது. இது சிங்கள மேட்டுக்குடி தலைவர்களிடத்தில் அச்சத்தை தோற்றுவித்தது. 1920களில் ஏற்பட்ட இந்திய எதிர்ப்பு என்பது அரசு உத்தியோகங்களையும் வர்த்தகர்களையும் மையப்படுத்தி இருந்த நிலையில் மலையக தோட்டத் தொழிலாளர்களின் தொழிற்சங்க செயற்பாடுகள் காரணமாக அது அவர்கள் பக்கமும் திரும்பியது. இந்திய எதிர்ப்பின் விளைவாக இந்திய தலையீடுகளும் ஏற்படலாயின. மலையகத் தோட்டத் தொழிலாளரின் அரசியல் தொழிற்சங்க எழுச்சியை அவதானித்த சிங்கள மேட்டுக்குடி அரசியல்

தலைமைகள் அதனைத் தமது அரசியலுக்கான அச்சுறுத்தலாகக் கருதி வந்தனர்.⁴⁸

சர்வசன வாக்குரிமையும் மலையக மக்களின் அரசியலும்

மலையக மக்களின் அரசியல் வரலாற்றில் சர்வசன வாக்குரிமைக்கு உரித்துடையவர்களாக்கப்பட்டமை மிகவும் முக்கிய விடயமாகும்.⁴⁹ டொனமூர் சீர்திருத்தங்களுக்கு முன்னர் குடித்தொகையில் 4% மக்களே வாக்களிக்கும் உரிமை பெற்றிருந்தனர். வாக்குரிமைக்குத் தகுதியாக, கல்வி, சொத்து, வருமானம் இருந்தமையினால் ஏனைய பொது மக்களைப் போலவே மலையகத் தோட்டத் தொழிலாளர்களும் வாக்குரிமை பெற்றிருக்கவில்லை. எனினும் டொனமூர் குழு "நாட்டில் நிலையான அக்கறையுடையோர் அல்லது நிலையாக வசிக்கும் 21 வயதுக்கு மேற்பட்டவர்களுக்கு" வாக்குரிமையை சிபாரிசு செய்தது.⁵⁰ இச் சிபார்சுடன் பெண்களுக்கும் மலையகத் தோட்டத் தொழிலாளர்களுக்கும் வாக்குரிமை வழங்குவது பற்றிய பிரச்சினை பலத்த வாதப் பிரதிவாதங்களுக்கு உட்பட்டது.

மலையகத் தோட்டத் தொழிலாளர்களுக்கு வாக்குரிமை வழங்குவதன் அபாயத்தை உ.எஸ்.சேனநாயக்க பின்வருமாறு குறிப்பிடுகின்றார்.:

"சிங்களவர் துரதிர்ஷ்டம் பிடித்த சமூகத்தினர், அவர்களுடைய தாராள மனப்பான்மை மறைக்கப்பட்டு தவறாக விளங்கப்பட்டுள்ளனர். மற்றவர்களின் நன்மைக்காகத் தம்மை ஒறுப்பதற்கு சம்மதிக்கும் சிங்களவர் போன்று வேறு ஒரு சமூகம் இருக்கும் என நான் எண்ணவில்லை. இந்தியர்களுக்கு ஒரு பெரிய நாடு உண்டு. இந்த நாடு எங்களுக்கு வேண்டும் - ஹன்சாட், 8, நவம்பர் 1928.⁵¹

C.W.W. கன்னங்கரா இலங்கையின் நிலையான மக்களைப் பாதிக்கக் கூடிய இந்திய அச்சுறுத்தல் பற்றிக் கூறி இந்தியரின் வாக்குரிமையை எதிர்க்காதோர் துரோகிகள் என மறைமுகமாக குறிப்பிட்டார்.⁵² மலையகத் தோட்டத் தொழிலாளர்களுக்கு வாக்குரிமை வழங்குவது பற்றிய பிரச்சினை பற்றிய சபையின் உறுப்பினரான வி.டி.எஸ். விக்கிரநாயக்க வெளிப்படுத்தினார். அது பின்வருமாறு அமைந்திருந்தது.

"கொழும்பில் வசிக்கும் இந்தியரை விட தோட்டத்து கூலிக்கு நான் மிகவும் அஞ்சுகிறேன். இந்தியத் தொழிலாளி காலையில் 6 மணிக்கு

வேலைக்குப் போய் மாலை 6 மணிக்கே தனது கூலி லயன்களுக்குத் திரும்புகிறான். இத்தீவில் நிகழ்வன பற்றி அவனுக்கு என்ன தெரியும்? எனவே அரசியல் விடயங்களில் அவனுக்கு வாக்களிக்கும் உரிமை இல்லை என்றே கூறுவேன்.⁵³

தொழிற்கட்சிக்கு ஆதரவான சிறுபான்மை அரசாங்க சபை உறுப்பினர்கள் இனவாதத்தின் அபாயம் குறித்து எச்சரித்தனர். நடேசய்யர், ஏ.மகாதேவா ஆகியோர் இந்தியர்கள் சமமான உரிமையுடன் வாழ வேண்டும் என்பதை வலியுறுத்தி வந்தனர்.⁵⁴ தொழிற்கட்சியில் இல்லாத டி.பி.ஐயா மலையக மக்களின் வாக்குரிமையைத் ஆதரித்து பின்வருமாறு கூறினார்: “சிங்களத் தொழிலாளி தனது இந்தியச் சகோதரனுக்கு வாக்குரிமையளிப்பதைத் தடுக்கமாட்டான்.”⁵⁵

சர்வசன வாக்குரிமை தொடர்பாக இடம்பெற்ற அனைத்து விவாதங்களையும் கருத்துக்களையும் ஆராய்ந்த பின்னர் டொனமூர் குழு முடிவில் இலங்கையைத் தாயகமாகக் கொண்டோர் அல்லது ஐந்து வருடங்கள் வாழ்ந்து கல்வி, சொத்து, வருமானத்தகைமை கொண்டோர் அல்லது ஐந்து வருடங்கள் தொடர்ச்சியாக வசித்து மேலும் நிலையாக வசிக்கும் நோக்கமுடையோருக்கு வழங்கப்படும் குடியரிமை சான்றிதழைப் பெற்றோர்⁵⁶ ஆகியோருக்கு வாக்குரிமை வழங்குவதற்கு ஏற்பாடுகளை செய்தது.

இதில் மூன்றாவது வகை சார்ந்து மலையகத் தோட்டத் தொழிலாளர்கள் வாக்குரிமையை பெறுவதற்கான உரிமையைப் பெற்றிருந்த போதும் நிரந்தர பதிவு பற்றிய சான்றிதழை பெற வேண்டியிருந்தது. மலையக தோட்டங்களில் காணப்பட்ட பெருந்தோட்ட இராச்சிய முறை மற்றும் அக்காலத்தில் மலையக மக்கள் மத்தியில் நிலவிய குறைந்த எழுத்தறிவு, அரசியல் பிரக்ஞையின்மை ஆகியன காரணமாக நிரந்தர பதிவுச் சான்றிதழ் பெற்று வாக்குரிமை பெறும் போக்கு மிகக் குறைவாகவே காணப்பட்டது. இது எதிர்பார்க்கக் கூடியதே. இதனால் 1931 ஆம் ஆண்டில் இந்தியர்கள் மொத்தமாக 8,18,500 பேரும் அதில் மலையகத் தோட்டத் தொழிலாளர்கள் 602,000 பேர் இருந்த போதும் சுமார் 1,00,000 பேர் மட்டுமே மலையக மக்கள் என்ற வகையில் வாக்குரிமை பெற்றிருந்தனர்.⁵⁷ எனவே, குறைவானவர்களே வாக்குரிமைக்கு விண்ணப்பித்து வாக்குரிமை பெற்றிருந்தமை தெளிவு.

முதலில் இவ்வாறு குறைவான வாக்காளர்களே மலையகத் தோட்டத் தொழிலாளர்களிடம் காணப்பட்ட போதும் இது பின்னைய காலங்களில் மலையகத்தில் அரசியல் தொழிற்சங்க பிரக்ஞைகளுக்கு ஆதாரமாக அமைந்திருந்தது.⁵⁸ மிகவும் முக்கியமாக அவர்கள் தங்களை இலங்கை பிரஜைகள் என்பதனை மேலும் உறுதிப்படுத்துவதற்கான அம்சமாக இது அமைந்திருந்தது.

வாக்குரிமையின் விளைவுகள்

சர்வசன வாக்குரிமையானது இந்திய மேட்டுக்குடி நகர வர்த்தகர்களின் ஆதிக்கம் நிலவிய அரசியல் அதிகாரத்தை ஜனநாயகமயப்படுத்துவதற்கும், அதனுடாக மலையகத் தோட்டத் தொழிலாளர்கள் முக்கிய இடத்தினைப் பெற்றுக்கொள்வதற்கும் உதவியது. இந்நிலையானது இந்திய மேட்டுக்குடித் தலைவர்கள் மலையகத் தோட்டத் தொழிலாளர்களிடத்தில் அரசியலை மேற்கொள்ள வேண்டிய நிர்ப்பந்தத்தை ஏற்படுத்தியமை மலையகத்தில் இன்று வரையும் நிலவும் அரசியலை விளங்கிக் கொள்வதற்கான அடிப்படையாக அமைந்துள்ளது. நடேசய்யரின் தொழிற்சங்க செயற்பாடுகளும் லங்கா சமசமாஜக் கட்சியின் தொழிற்சங்கமான அகில இலங்கை தோட்டத் தொழிலாளர் யூனியன் செயற்பாடுகளும் தொழிற்சங்க உரிமை போராட்டங்களின் தொடர்ச்சியாக அமைந்திருந்தன.

1931 ஆம் ஆண்டு இடம்பெற்ற தேர்தலில் (தொகுதிவாரித் தேர்தல் முறையில் 50 உறுப்பினர்கள் அரசாங்க சபைக்குத் தெரிவு செய்யும் தேர்தல்) ஹட்டன் தொகுதியில் இருந்து பெரிசுந்தரமும் தலவாக்கலை தொகுதியில் இருந்து எஸ்.பி.வைத்தியலிங்கமும் இந்தியர்களின் சார்பாக தெரிவு செய்யப்பட்டனர். அதேநேரம் பண்டாரவளை தேர்தல் தொகுதியில் இருந்து ஏ.பெலோஸ் கோர்டன் என்ற பெருந்தோட்ட உடைமையாளர் அரசாங்க சபைக்குத் தெரிவாகினார்.⁵⁹ இத்தேர்தலில் மலையகத் தோட்டத் தொழிலாளர்கள் மிகவும் குறைவாகவே வாக்குரிமையைப் பெற்றிருந்த நிலையில் அவர்களின் செல்வாக்கு குறைவாகவே இருந்தது. எனினும் இத்தேர்தலானது மலையகத் தோட்டத் தொழிலாளர்கள் அரசாங்க சபையில் பிரதிநிதித்துவம் செய்வதற்கான ஆரம்பத்தை ஏற்படுத்தி இருந்தது. இக்காலத்தில் மேட்டுக்குடி வர்த்தகரான பெரி சுந்தரம் தொழில் அமைச்சராக நியமிக்கப்பட்டது மலையகத் தோட்டத் தொழிலாளர்

களுக்கு கிடைத்த வரப்பிரசாதம் எனக் கூறமுடியாது. அது சிங்கள, தமிழ் மேட்டுக்குடி அரசியல் ஒருமைப்பாட்டின் வெளிப்பாடு மட்டுமே.

1936ஆம் ஆண்டு தேர்தலின் போது இந்திய வம்சாவளியினரால் வாக்குரிமை பெற்றவர்களின் எண்ணிக்கை 145,000 ஆக அதிகரித்தது. இத்தேர்தலில் மேற்கூறிய இருவரும் மீண்டும் தெரிவு செய்யப்பட்ட அதேசமயம், அப்போதைய இடதுசாரித் தலைவர்களான என்.எம். பெரேரா ருவன்வெல்ல தொகுதியிலும் பிலிப் குணவர்த்தன அவிசாவளை தொகுதியிலும் வெற்றி பெறுவதற்கு மலையகத் தோட்டத் தொழிலாளர்களின் வாக்குகள் பெருமளவு பங்கு வகித்தன. இக்கால கட்டத்தில் நடேசயரின் தலைமையிலான இலங்கைத் தோட்டத் தொழிலாளர் சம்மேளனம் இடதுசாரிகளை ஆதரித்து வந்தது. அது இடதுசாரிகளையும் மலையகத் தோட்டத் தொழிலாளர்களையும் இணைத்ததுடன், மலையக மக்கள் இடதுசாரி அரசியலில் ஈடுபடுவதையும் சாத்தியமாக்கியது.

வாக்குரிமை பறிப்பின் தொடக்கம்

மலையக மக்களின் வாக்குரிமை உறுதிப்படுத்தப்பட்டிருந்த பின்னணியில் மலையக மக்களின் உள்ளூராட்சி சபைகளுக்கு வாக்களிக்கும் உரிமையை இல்லாதொழிக்கும் சட்டம் எஸ்.டபிள்யூ.ஆர்.ஈ. பண்டாரநாயக்காவினால் நிறைவேற்றப்பட்டது. அரசாங்க சபைக்கு வாக்களிக்கும் உரிமை பெற்ற மக்களுக்கு உள்ளூராட்சி சபைகளுக்கு வாக்குரிமை மறுக்கப்பட்டமை யானது முரணிலையாக இருந்த போதும், மலையக மக்கள் தொடர்ந்தும் தோட்டங்களுக்குள் சிறைப்பட்டிருப்பதனை உறுதிப்படுத்தி, கிராமப்புற சிங்கள விவசாயிகளுடனும் நகர்ப்புற தொழிலாளர்களுடனும் உறவு கொள்வதைத் தடுப்பதற்காகவே இந்தச் சட்டம் கொண்டுவரப்பட்டது. இன்று வரையில் தோட்டங்கள் கிராமங்கள் ஆக்கப்படாமல் இருக்கின்ற நிலையில், இந்தச் சட்டம் மலையக மக்களின் அரசியல் சமூக வாழ்வியலில் ஏற்படுத்தி இருக்கும் தாக்கத்தினை உணரலாம்.

இலங்கை - இந்திய காங்கிரஸ் யாருக்கானது?

இருபதுகளின் பிற்கூற்றில் இருந்து இந்திய வம்சாவளி வர்த்தகர்களுக்கும் நடுத்தர வர்த்தகர்களுக்கும் காணப்பட்ட அச்சுறுத்தல் காரணமாக இந்தியா அவர்களின் மீது அக்கறை கொண்டிருந்தது. அந்த அக்கறையின் வெளிப்பாடாக 1939 யூலை 25 ஆம் திகதி நேரு இலங்கைக்கு வருகை தந்ததோடு

அதன் பயனாக இலங்கை - இந்திய காங்கிரஸ் தோற்றுவிக்கப்பட்டது. நேரு நடேசய்யரை சந்திக்க விருப்பம் கொண்டிருந்த போதும் நடேசய்யர் அவரைச் சந்திக்க விரும்பவில்லை. நடேசய்யர் மலையகத் தமிழர்களை இலங்கைச் சமூகத்தின் பிரிவாக கண்டமையே இதற்குக் காரணமாகும். இலங்கை - இந்தியர் காங்கிரஸ் யாரை பிரதிநிதித்துவம் செய்தது என்பதும் அதன் வர்க்கச் சார்பினையும் அது எந்த அமைப்புகளை ஒன்றிணைத்து தோற்றம் பெற்றது என்பதில் இருந்து அறியலாம். “பாரத் சேவா சங்கம் நாடார் மகாஜன சங்கம், பாண்டிய வேளாளர் சங்கம், ஹரிஜன சேவா சங்கம் என்பவற்றின் இணைவே இலங்கை - இந்திய காங்கிரஸ்.⁶² எனவே இலங்கை - இந்தியர் காங்கிரஸ் மலையகத் தோட்டத் தொழிலாளர்களின் நலனைப் பிரதிநிதித்துவம் செய்வதற்காக அமைக்கப்பட்டதல்ல என்பதை அறியலாம். இதன் முதல் தலைவராக இலட்சுமணச் செட்டியாரும் இணைச் செயலாளர்களாக ஏ. அலிஸ் மற்றும் எச்.எம்.தேசாயும் தெரிவு செய்யப் பட்டிருந்தனர்.

மலையகத் தோட்டத் தொழிலாளர்களில் கணிசமான எண்ணிக்கை யினர் வாக்குரிமை பெறுவதற்குத் தயாராக இருந்த நிலையில் இந்த அமைப்பு மலையகத் தோட்டத் தொழிலாளர்களிடையே அரசியலை நிலைநாட்டுவதில் உள்ள முக்கியத்துவத்தை உணர்ந்ததன் பயனாக 1940 மே மாதத்தில் “இலங்கை இந்தியர் தொழிலாளர் சங்கம்” ஆரம்பிக்கப் பட்டதுடன் அதன் தலைவராக பெரிசுந்தரம் நியமிக்கப்பட்டார். மலையகத் தொழிற்சங்க உரிமைகளுக்காக நடேசய்யர் அகில இலங்கை தோட்டத் தொழிலாளர் சம்மேளனம் ஊடாகவும், சட்ட சபையிலும் மேற்கொண்ட சிறப்பான பணியினால் பெறப்பட்ட வெற்றியின் அறுவடையை நடேசய்யரின் அமைப்பினால் பெற்றுக்கொள்ள முடியாமல் போனது. இ.இ. தொழிலாளர் காங்கிரஸ் மலையகத் தோட்டத் தொழிலாளர்களிடையே வேகமாக வளர்ச்சியுற்றது. இச்சங்கம் ஆரம்பித்து ஒரு வருடத்திற்குள் தனது உறுப்பினர் எண்ணிக்கையை ஒரு இலட்சம் வரை அதிகரித்துக் கொள்வதற்கு சிங்கள வலதுசாரி தலைவர்களிடம் காணப்பட்ட இனவாத மனப்பான்மை முக்கிய காரணமாக இருந்தது. அத்தோடு நடேசய்யர் தொழிற்சங்கம் ஒன்றை பரந்த அளவில் கட்டுவதற்கான நிதி மற்றும் ஆள் பலத்தைக் கொண்டிருக்காமையும் கருத்திற்கொள்ள வேண்டிய காரணியாகும்.⁶⁴ 1932 நடேசய்யருடன் முரண்பட்டு கண்டிக்கு கிளையின்

தலைவர் வீ.பி.நாதன் அ.இ.தோட்டத் தொழிலாளர் சம்மேளனத்தில் இருந்து நீங்கியமை அச்சங்கத்தின் பின்னடைவுக்குக் காரணமானது.

இலங்கை இந்திய தொழிலாளர் காங்கிரசில் இருந்த இந்தியாவை வாழ்விடமாக கொண்ட இந்திய வர்த்தகர்கள் தமது மேட்டுக்குடி அரசியலை நிலைநிறுத்த மலையகத் தோட்டத் தொழிலாளர்களிடத்தில் அரசியலை முன்னெடுத்தனர். மறுபுறம் இந்தியாவுடன் உறவைப் பேணி இலங்கையில் நிலச் சொந்தக்காரர்களாகவும், தோட்ட உடைமையாளர்களாகவும், வணிகர்களாகவும் இருந்தவர்கள் மலையக மக்களிடத்தில் அரசியலை முன்னெடுத்தனர். இவர்கள் அக்காலத்தில் நிலவிய இந்திய எதிர்ப்பை மையப்படுத்தி மலையகத் தொழிலாளர்கள் மத்தியில் இந்திய தேசியவாதம் என்ற அடிப்படையில் அரசியலை முன்னெடுத்தனர் என்பதோடு, அதற்கான தேவையும் இயலுமையும் அவர்களுக்கு இருந்தமை கவனிக்கத்தக்கது.

1939 ஆம் ஆண்டு லங்கா சமசமாஜ கட்சியின் தலைவர்கள் சிறையிலடைக்கப்பட்டு அக்கட்சிக்கு தடை விதிக்கப்பட்டிருந்தமையானது⁶⁶ இ.இ.தொழிலாளர் சங்கம் தனது இந்திய தேசியவாதத்தை முன்னெடுப்பதற்கான சாத்தியப்பாட்டை மேலும் அதிகரித்திருந்தது. இ.இ.தொழிலாளர் சங்கம் பண பலத்தைக் கொண்டிருந்ததோடு தோட்டப் பகுதியில் இருந்த சாதிமுறையைப் பயன்படுத்தி கங்காணிமார்களின் துணையுடன் தோட்டத் தொழிலாளர்களைத் தமது பிடிக்குள் கொண்டு வந்தனர். இந்தப் பிடிக்குள் அகப்பட்ட மலையகத் தோட்டத் தொழிலாளர்கள் தங்களின் உழைப்புக்கும் பெருந்தோட்ட உடைமையாளர்களின் மூலதனத்துக்கும் இடையில் நிலவிய அடிப்படை முரண்பாட்டையும் இலங்கையின் மக்களாக நிலைகொள்வதையும் மறந்து தேசிய வாதம் எனும் இனவாத போக்கிற்கும் உட்படுத்தப்பட்டனர். இக்காலத்தில் இ.இ. தொழிலாளர் சங்கம் வேலை நிறுத்தப் போராட்டங்களை முன்னெடுத்த போதும் லங்கா சமசமாஜ கட்சியினாலேயே பாரிய வேலை நிறுத்தப் போராட்டங்களை முன்னெடுக்கப்பட்டன.

1940 களில் லங்கா சமசமாஜ கட்சியின் அகில இலங்கை தோட்டத் தொழிலாளர் சங்கம் மலையகத் தோட்டத் தொழிலாளர்கள் மத்தியில் மிகுந்த வரவேற்பை அதன் தொழிற்சங்க போராட்ட அரசியல் காரணமாக பெற்றுக்கொண்டிருந்தது. Mark Anthony Bracegirdle என்ற வெள்ளையர்

ஒருவர் இடதுசாரி அரசியலை சமசுமாயக் கட்சியில் சேர்ந்து இலங்கையில் மேற்கொண்டு வந்தார். மலையக மக்களின் போராட்ட வரலாற்றில் முக்கிய இடத்தைப் பெற்றுக் கொண்ட 1942 ஆண்டு முல்லோயா தோட்டப் போராட்டம் சமசுமாய தொழிற்சங்கத்தினால் தலைமை தாங்கப் பட்டதாகும்.

இக்காலப்பகுதியில் ஒருபுறம் இலங்கை இந்திய காங்கிரஸ் தனது இந்திய இலங்கை தேசியவாதம் கலந்த தொழிற்சங்க வாதத்தை முன் னெடுத்தது. இச்சங்கத்திலும் தொழிலாளர்களின் போராட்ட குணங்கள் தொழிற்சங்க போராட்டங்களின் போது வெளிப்பட்டன. மறுபுறம் மலையகத் தோட்டத் தொழிலாளர்கள் இடதுசாரி தொழிற்சங்க பாரம்பரியத் திற்குள் தம்மை உட்படுத்திக் கொள்ளும் போக்கு வங்கா சமசுமாய கட்சியின் தொழிற்சங்க செயற்பாடுகளின் ஊடாக ஏற்படலானது.

சோல்பரி குழுவும் மலையக மக்களும்

இரண்டாம் உலக மகாயுத்தத்தின் காரணமாக 1941 ஆம் ஆண்டு நடத்தப் படவேண்டிய அரசாங்க சபைத் தேர்தல் இடம்பெறவில்லை. இந்திய சுதந்திரப் போராட்டத்தின் எழுச்சி பிரித்தானியாவில் இரண்டாம் உலகப் போருக்குப் பின்னரான நிலைமைகள், பிரித்தானிய தொழிற்கட்சி அரசாங்க கொலனித்துவ எதிர்ப்புக் கொள்கைகள் ஆகியவை இலங்கை டொமினியன் அந்தஸ்து பெறும் சூழலை ஏற்படுத்தி இருந்தன. இலங்கையின் அரசியல் சூழ்நிலைகளைப் பரிசீலித்த சோல்பரி ஆணைக்குழுவினர் ஆட்சியாளர்களிடம் வெளிப்பட்டிருந்த இனவாத போக்கினையும் டொனமூர் சீர்திருத்தத்தின் தொகுதிவாரி தேர்தல்முறை இப்போக்கினை போசிப்பதாக இருந்தமையை குறிப்பாக கணக்கிற் கொள்ளாது சிறு பான்மையினர் காப்பீடு என்ற அம்சத்துடன் தமது சிறுபான்மை இனங் களுக்கான பங்களிப்பை நிறுத்திவிட்டு சுதேச தலைவர்களுக்கு இம் மக்களின் தலைவிதியைத் தீர்மானிக்க வாய்ப்பளித்து விடைபெற்றனர். இதில் இலங்கையின் பிரஜைகள் யார் என்பதைத் தீர்மானிக்கும் பொறுப் பையும் சுதேச தலைவர்களுக்கு விட்டுவிட்டுச் சென்றிருந்தமையும் கவனிக்கத்தக்கது. இது மலையக மக்களின் அரசியலை வேறுக்கும் என சோல்பரி ஆணைக்குழுவினர் நினைத்திருக்க வாய்ப்பில்லை என்ற போதும் அதுவே நடந்தது.

**சுதந்திர இலங்கையும் மலையக மக்கள் மீதான ஒடுக்குமுறைகளும்:
1947 - 1971**

இலங்கை சுதந்திரம் அடைந்த பின்னர் பிரித்தானியர் இலங்கையில் முதலாளித்துவத்தை தமக்கு ஏற்றாற் போல் திணித்தமையின் விளைவாக பல்வேறு பிரச்சினைகள் வெளிப்பட்டிருந்தன. இதில் இனவாதம் ஒரு முக்கிய பண்பாக காணப்பட்டது. முதலாளித்துவ வர்க்கத்துக்குத் தேவையான கூலித் தொழிலாளர்களைப் பண்ணையடிமைகளைப் போல நடத்தும் எண்ணம் கொண்ட ஒரு பிற்போக்கு சிந்தனையும் நடைமுறையும் கொண்ட மேட்டுக்குடி சிங்கள தலைவர்களும் தமிழ், முஸ்லிம் தலைவர்களுமே இலங்கையின் ஆட்சி அதிகாரத்தைக் கைபற்றுகின்றார்கள். சிங்கள வலதுசாரிகளைக் கொண்டிருந்த தேசிய காங்கிரஸை முழுமையாகவும், பண்டாரநாயக்காவின் சிங்கள மகாசபை மற்றும் முஸ்லிம் லீக் ஆகியவற்றை ஒன்றிணைத்து உருவாக்கப்பட்ட ஐக்கிய தேசிய கட்சியே சுதந்திர இலங்கையில் ஆட்சி பீடம் ஏறியது. மேற்கூலக விசுவாசம் கொண்ட இக்கட்சியானது பிற்படுத்தப்பட்ட முதலாளித்துவ சிந்தனையையும் நடைமுறையையும் வெளிப்படுத்தி வந்தது. இந்த வெளிப்பாட்டில் ஒரு நாட்டிற்குச் சொந்தமான கூலித் தொழிலாளர்களாக இருந்த மலையகத் தோட்டத் தொழிலாளர்கள் நாடற்ற கூலித் தொழிலாளர்கள் என்ற நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டனர்.

சர்வசன வாக்குரிமையினால் மலையக மக்கள் தங்களுக்கான அரசியல் தளத்தை தொழிலாளர் வர்க்க அரசியலுடன் வெளிப்படுத்தும் நிலையைப் பெற்றிருந்தனர் என்பதை 1947ஆம் ஆண்டு தேர்தல் முடிவுகள் வெளிப்படுத்தின. லங்கா சமசமாஜ கட்சியின் தலைமையில் மலையக தோட்டத் தொழிலாளர்கள் மத்தியில் முன்னெடுக்கப்பட்ட தொழிற்சங்க போராட்டங்கள் பெருந்தோட்ட முதலாளிகளை அச்சுறுத்திய அதேவேளை, சிங்கள பூர்சுவா தலைவர்களிடம் “சிவப்பு அரசியல் நெருக்கடி” பற்றிய அச்சத்தை கிளப்பி இருந்தன. இலங்கை இந்தியர் தொழிலாளர் சங்கமும் தொழிற்சங்க போராட்டங்களை பெருந்தோட்டங்களில் முன்னெடுத்த அதேவேளை, இது அக்காலத்தில் இடதுசாரிகளை சார்ந்தும் இருந்தது. எனவே அப்போது இலங்கையில் தொழிலாளர் வர்க்கமாக அடையாளம் காணப்பட்ட மலையகத் தொழிலாளர் இலங்கை அரசியலின் தீர்மானகரமான சக்தியாக நிலைபெறுவதற்கான அறிகுறிகள் காணப்பட்டன.

அரசாங்க சபையில் இடதுசாரிகள் 12 பேரை கொண்டிருந்த நிலையில் 1947ஆம் ஆண்டு இடம்பெற்ற தேர்தலில் அது 20ஆக உயர்வடைந்தது. இதில் 14 தேர்தல் தொகுதிகளில் இடதுசாரிகள் வெற்றி பெறுவதற்கு மலையகத் தோட்டத் தொழிலாளர்களின் வாக்குகள் செல்வாக்குச் செலுத்தி இருந்தன. ஏ.ஜே. வில்சனின் கருத்துப்படி மொத்தமாக 20 தேர்தல் தொகுதிகளில் மலையக மக்கள் தீர்மானகரமான சக்தியாக இருந்தனர் எனக் குறிப்பிடுகிறார். இத்தேர்தலில் இலங்கை இந்திய காங்கிரஸ் சார்பாக போட்டியிட்டவர்களில் 7 பேர் வெற்றிபெற்றிருந்தமை கவனிக்கத்தக்கது. எதிர்கட்சித் தலைவரான லங்கா சமசமாஜ கட்சியை சேர்ந்த என்.எம். பெரேரா தலைவராக செயற்பட்டார். இக்காலத்தில் பாராளு மன்றத்திலும் (பிரதிநிதிகள் சபையில்) இலங்கை இந்திய தொழிலாளர் காங்கிரஸ் இடதுசாரிகளுடன் நெருங்கி செயற்பட்டு வந்து, இது சிங்கள வலது சாரிகள் தலைவர்களிடத்தில் “சிவப்பு அச்சத்தை” மேலும் வலுப் படுத்தியது.

இத்தேர்தலில் மலையகத் தோட்டத் தொழிலாளர்களின் தொழிற் சங்க உரிமைக்காகவும் அவர்களை இலங்கைக்குரியவர்கள் என்ற தூர நோக்கத்துடனும் அர்ப்பணிப்புடனும் பணியாற்றிய நடேசய்யர் இலங்கை இந்திய அபேட்சகரிடம் தோல்வியடைந்தார். இது நடேசய்யர் தனது தொழிற்சங்க அரசியலில் இருந்து நீக்கம் பெறுவதற்கு ஏதுவாகியது. ஏ.ஈ. குணசிங்கவின் இனவாத அரசியலிலும் இ.இ.தொ. காங்கிரஸின் இந்திய அரசியலும் நடேசய்யரை பெரிசுந்தரத்திடம் தோல்வியுற செய்திருந்தது.

சிங்கள முதலாளித்துவ இனவாத தலைவர்களிடையே வலுத்திருந்த இந்திய விரோத அடிப்படையிலான மலையக மக்கள் மீதான இன விரோதம் மற்றும் சிவப்பு அரசியல் பீதியை அடிப்படையாகக் கொண்டு சிங்கள பிற்போக்கு பூர்சுவா தலைவர்கள் தமது “புனித போரை”⁷² சுதந்திரம் பெற்ற இலங்கையின் சட்டவாக்க அதிகாரத்தைக் கொண்டு தொடுக்க ஆரம்பித்தனர்.

ஐக்கிய தேசிய கட்சி, டி.எஸ்.சேனாநாயக்காவினால் கொண்டுவரப்பட்ட பிரஜாவுரிமை சட்டத்தின் மூலம் அந்தபுனித போரை பின்காலனிய அரசாங்கத்தில் தொடக்கிவைத்தது. மிக “எளிமையான சட்டத்தின்”⁷³ மூலம் இந்த மாபெரும் வெற்றியை தனது வர்க்கத்துக்கு சுதந்திரம்

அடைந்து ஆறுமாதத்தில் டி.எஸ். சேனாநாயக்க பெற்றுக் கொடுத்தமையை குறிப்பிட்டாக வேண்டும்.

1931 ஆம் ஆண்டில் சர்வசன வாக்குரிமை மலையகத் தோட்டத் தொழிலாளர்களுக்கு வழங்குவது தொடர்பாக இடம்பெற்ற இனவர்க்க கண்ணோட்டத்தின் தொடர்ச்சியினை 1948 இல் பிரஜா உரிமை தொடர்பாக இடம்பெற்ற இனவர்க்க கண்ணோட்டத்தின் தொடர்ச்சியினை 1948 இல் பிரஜா உரிமை தொடர்பாக சிங்கள வலதுசாரி தலைவர்களின் நிலைப்பாடுகள் வெளிப்படுத்தி இருந்தன. இடதுசாரி தலைவர்கள் மலையக மக்களின் பிரஜா உரிமையைப் பறிப்பதில் உள்ள வர்க்க சார்பையும் இனவாதத்தையும் பாராளுமன்றத்தின் அம்பலப்படுத்தினர்.

1948 பிரஜா உரிமை சட்டத்தின் தொடர்ச்சியாக கொண்டுவரப்பட்ட 1949 இந்திய பாகிஸ்தானியர் வதிவிடச் சட்டம் 1949 தேர்தல்கள் திருத்தச் சட்டம் ஆகியன முழு மலையக மக்களின் குடியுரிமையையும் வாக்குரிமையையும் இழக்கச் செய்யும் வகையில் அமைந்திருந்தன. பிரஜா உரிமைச் சட்டங்கள் சிங்களவர்கள், இலங்கைத் தமிழர்கள், இலங்கை முஸ்லிம்கள் ஆகியோருக்கு பரம்பரை அடிப்படையில் தாமாக குடியுரிமை பெற்றுக் கொள்ளும் வகையில் அமைந்திருந்தது. எனினும் மலையக மக்களைப் பொறுத்தவரையில் “இலங்கையில் பிறந்த ஒருவர் தான் இலங்கை பிரஜை என்ற தகுதியைப் பெறுவதற்கு தனது தந்தை அல்லது தந்தைவழிப் பாட்டன் இலங்கையில் பிறந்திருப்பதை நிரூபிக்க வேண்டும். குறித்த நபர் இலங்கைக்கு வெளியே பிறந்தவராக இருந்தால் அவரது தந்தையும் தந்தையின் தந்தையும் இலங்கையில் பிறந்தமைக்கான சான்றுகளைச் சமர்ப்பித்தாக வேண்டும்.” என்ற ஏற்பாட்டிற்கு உட்பட்டே பிரஜாவுரிமைக்கு விண்ணப்பிக்க முடியும். மலையக மக்களின் பிறப்புச் சான்றிதழே இதற்கான வலிதான சான்றாக ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டது. 1895ஆம் ஆண்டில் இருந்தே இலங்கையில் பிறப்பை பதிவு செய்வதும் பிறப்புச் சான்றிதழ் வழங்கும் முறையும் அமுலுக்கு வந்திருந்த நிலையில் இச்சட்ட ஏற்பாடுகளுக்கு அமைய மலையகத் தோட்டத் தொழிலாளர்கள் ஏறக்குறை அனைவரும் தமது பிரஜாவுரிமையை முழுமையாக இழந்தனர். இந்தச் சட்ட ஏற்பாடுகளுக்கு அமைய டி.எஸ்.சேனாநாயக்காவின் குடியுரிமையைப் பெற முடியாது என இடதுசாரி தலைவர் பீட்டர் கெனமன் அப்போது சுட்டிக்காட்டியமை குறிப்பிடத்தக்கது. பிரஜா உரிமையை அடிப்படை

யாகக் கொண்டு திருத்தப்பட்ட 1949 தேர்தல்கள் திருத்தச் சட்டத்தின் மூலம் வாக்குரிமையும் பறிக்கப்பட்டது.

1920 - 1940 காலப்பகுதிகளில் இலங்கையை தமது சொந்த நாடாகக் கருதி மலையக மக்கள் வாழ்ந்து வந்திருந்தனர். 1927இல் டொனமூர் குழுவினர் 40% - 60% இடைப்பட்ட மக்கள் இலங்கையை தமது சொந்த நாடாக கருதி வாழ ஆரம்பித்துவிட்டனர் என்று அறிக்கையிட்டிருந்த அதேவேளை, 1938இல் ஜெக்சன் குழுவினர் அது 60% என்று அறிக்கையிட, 1946 இல் சோல்பரி குழுவினர் 80% என குறிப்பிட்டிருந்த⁷⁵ நிலையிலேயே இந்தச் சட்டங்கள் நிறைவேற்றப்பட்டு மலையக மக்கள் நாடற்றவர்களாக ஆக்கப்பட்டனர்.

மலையக மக்களுக்கு எதிரான இச்சட்டங்கள் அப்போதைய அரசியல் தலைமைகள் மற்றும் இயக்கங்களின் இன. வர்க்க நிலைப்பாடுகளை வெளிச்சத்துக்குக் கொண்டு வந்திருந்தன. ஜீ.ஜீ. பொன்னம்பலம் தலைமை தாங்கிய தமிழ் காங்கிரஸ் 1948 ஆம் ஆண்டு பிரஜாவுரிமைச் சட்டத்திற்கு எதிராக வாக்களித்திருந்த போது 1949 ஆம் ஆண்டு பிரஜாவுரிமைச் சட்டத்திற்கு ஜீ.ஜீ. பொன்னம்பலம் ஆதரவாக வாக்களித்தார்.⁷⁶ ஜீ.ஜீ. பொன்னம்பலத்தின் இந்த நிலைப்பாடு தமிழ் காங்கிரஸில் இருந்து எஸ்.ஜே.வி.செல்வநாயகம் பிரிந்து சமஷ்டிக் கட்சியை தோற்றுவிப்பது வரை சென்று முடிவுற்றது. செல்வநாயகம் மலையக மக்களை இலங்கை தமிழர் போராட்டங்களில் தொழிற்சங்கம் அமைத்து இணைக்க முயற்சி செய்த போதும் அது வெற்றி பெறவில்லை.

இக்காலத்தில் சிங்கள பிக்குகளில் ஒரு சிறு பகுதியினரும் பிரஜாவுரிமைச் சட்டங்களை அதன் உள்ளடக்கத்தில் உள்ள மனித உரிமை மீறல்கள் பண்புகளை அடிப்படையாகக் கொண்டு எதிர்த்தமை கவனத்திற்குரியன.⁷⁷

பிரஜாவுரிமை மறுப்பும் அதற்கு எதிரான போராட்டங்களும்

மலையக மக்களுக்கு பிரஜாவுரிமை மறுக்கப்பட்ட போது அதற்குக் கடுமையாக எதிர்ப்பைத் தெரிவித்த இடதுசாரிகள் பாராளுமன்றத்திற்கு வெளியில் எந்த எதிர்ப்பு நடவடிக்கையையும் மேற்கொள்ள துணியவில்லை இ.இ.தொ. காங்கிரஸும் 1952 ஆண்டு வரையில் பிரஜாவுரிமை பறிப்புக்கு எதிராக அரசியல் தொழிற்சங்க நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்ளவில்லை.

1952 ஆம் ஆண்டு தேர்தல் திகதி குறிக்கப்பட்ட பின்னரே மலையக மக்களுக்கு பிரஜாவுரிமையைப் பெற்றுக் கொடுக்கும்படி கேட்டு தமது சத்தியாகிரகப் போராட்டத்தை பிரதமர் அலுவலகம் முன்பாக மேற்கொண்டனர். இந்த சத்தியாகிரகத்திற்கு இடதுசாரித் தலைவர்கள் தமது ஆதரவை வெளிப்படுத்தி இருந்தனர்.

மலையக மக்களின் பிரஜாவுரிமை மீட்பு என்பது சத்தியாகிரக போராட்டத்தோடு நிறுத்தப்பட்டதுடன் அதன் பின்னர் அது இலங்கை - இந்திய அரசுகளுக்கு இடைப்பட்ட விவகாரமாக கருதப்பட்டு இரு நாடுகளுக்கிடையிலான உடன்படிக்கைகள் மூலம் தீர்க்கப்பட முயற்சிகள் செய்யப்பட்டன இந்த முயற்சிகள் மலையக மக்களை மேலும் அவலத்திற்கு உட்படுத்தின. 1964 ஆம் ஆண்டு சிறிமா - சாஸ்திரி உடன்படிக்கையும் அதன் பின்னர் 1974 இல் செய்யப்பட்ட சிறிமா - இந்திரா உடன்படிக்கையும் மேற்கொள்ளப்பட்டன. இந்த உடன்படிக்கை அடிப்படையில் இலங்கையில் பிரஜாவுரிமைக்கு விண்ணப்பித்த மலையக மக்களுக்கு பிரஜா உரிமை வழங்கப்படக் கூடாது என்ற அடிப்படையிலேயே பரிசீலிக்கப்பட்டன.

தொழிற்சங்கங்களும் மலையக அரசியலும்: 1947 - 1977

பிரஜாவுரிமை பறிக்கப்பட்ட பின்னர் மலையக அரசியல் என்பது தொழிற்சங்கத்தை மையப்படுத்தியதாகவே அமைந்திருந்தது. இ.இ.காங்கிரஸ் முதன்மையாகவும் அதில் ஏற்பட்ட பிளவுகளின் விளைவாக உருவாகிய தொழிற்சங்கங்களும் 1977 வரை தத்தமது தொழிற்சங்க நடவடிக்கைகள் ஊடாக மலையக அரசியலை முன்னெடுத்தனர். இதிலே 1954 ஆம் ஆண்டு இ.இ.காங்கிரஸ் இலங்கை தொழிலாளர் காங்கிரஸ் என பெயர் மாற்றிக் கொண்டு தொழிற்சங்கப் பணிகளை மேற்கொண்ட போதும் நடைமுறையில் அது மலையக மக்களை இலங்கைக்கு உரித்தானவர்கள் என்ற அடிப்படையில் நோக்கவில்லை. மாறாக சுதந்திரத்துக்கு முன்னர் இருந்து "இந்திய இலங்கை தேசியவாதத்திற்கு" பதிலாக "இலங்கை இந்திய தேசியவாதத்தை" அடிப்படையாகக் கொண்ட தொழிற்சங்கவாதத்தை முன்னெடுத்தது. இலங்கை தொழிலாளர் காங்கிரஸில் இருந்து பிரிந்து (1955) திரு. அஸீஸ் ஜனநாயக தொழிலாளர் சங்கத்தையும் திரு. வெள்ளையன் தேசிய தொழிலாளர் சங்கத்தையும் நிறுவினர். இத்தொழிற்சங்கங்கள் தோற்றம் பெற்ற காலங்களில் இருந்த செல்வாக்கை

தொடர்ந்து தக்கவைத்து இ.தொ.கா.வின் தொழிற்சங்க ஆதிக்கத்தை வீழ்த்துவதில் தோல்வி கண்டன.

எனவே இ.தொ.கா. மலையகத்தின் தொழிற்சங்கங்களில் பலமிக்கதாக இருந்ததோடு அது மலையகத்தின் பெரும் இயக்கமாகவும் வளர்ச்சியடைந்திருந்தது. இ.தொ.கா. வின் தலைவர் தொண்டமான் நியமன உறுப்பினராக பாராளுமன்றத்தில் அங்கம் வகித்து வந்தார். இக்கால கட்டத்தில் இ.தொ.கா. பல தொழிற்சங்க போராட்டங்களை முன்னெடுத்ததை மறுக்க முடியாது. எனினும் மலையக மக்களின் பிரச்சினைகளைத் தீர்ப்பதில் அது கைக் கொண்ட சந்தர்ப்பவாத போக்குகள் மக்கள் விரோதம் என்ற போது இ.தொ.கா. மலையகத்தில் தனது தொழிற்சங்க ஆதிக்கத்தை நிலைநிறுத்தி வந்தது.

இடதுசாரி அரசியலும் மலையகமும் 1947 - 1977

சமசமாஜ கட்சி அறுபதுகளில் பாராளுமன்ற சந்தர்ப்பவாதத்தை தழுவிக்கொண்டு சுதந்திரக் கட்சியுடன் சங்கமாகியது. இதனால் மலையகத்தில் 60களின் பின்னர் அது படிப்படியாக வீழ்ச்சியுற்றது. 40களில் சமசமாஜ கட்சியில் இருந்து பிரிந்த ஒரு குழுவினர் இலங்கை கம்யூனிஸ்ட் கட்சியை அமைத்தனர். 60களில் இலங்கை கம்யூனிஸ்ட் கட்சி தத்துவ பிரச்சினை காரணமாக சோவியத் சார்பு, சீன சார்பு என இரண்டாக பிளவுற்றது. சீன சார்பு இலங்கை கம்யூனிஸ்ட்க் கட்சிக்கு நா. சண்முகநாதன் தலைமைதாங்கினார். கட்சியின் தொழிற்சங்க இயக்கமான செங்கொடி சங்கம் திரு.றொசாரிபெர்னாண்டோவின் தலைமையின் கீழ் 1965 ஆம் ஆண்டில் இருந்து 1973 வரை மாற்று தொழிற்சங்க பண்பாட்டுடன் செயற்பட்டு வந்தது. 1972 காலப்பகுதியில் இந்த தொழிற்சங்கம் 110,000 உறுப்பினர்களைக்⁸⁰ கொண்டிருந்தமை கவனிக்கத்தக்கது. எனினும் 1973 ஆம் ஆண்டிற்குப் பின்னர் தொழிற்சங்க தலைவர்களின் செயற்பாடுகள் காரணமாக சீன சார்பு கம்யூனிஸ்ட்க் கட்சி தனிநபர்களின் ஆதிக்கத்திற்குச் சென்றது. நா.சண்முகதாசன் பின்னர் புதிய செங்கொடி சங்கம் என்ற சங்கத்தை ஆரம்பித்தபோதும் அது முடங்கிப் போனது.

நா.சண்முகதாசனின் அணியில் இருந்து சிங்கள இளைஞர்கள் ரோஹன விஜயவீர தலைமையில் புதிய இடதுசாரி அமைப்பான மக்கள் விடுதலை முன்னணியை தோற்றுவித்தனர். சி. சிவசேகரம், சுச்சரித்த

கம்லத் போன்றவர்கள் இந்த அமைப்பை மாக்கிய பாசாங்கு கொண்ட சிங்களத் தேசியவாத அமைப்பு என்றே வரையறுக்கின்றனர். மக்கள் விடுதலை முன்னணி எவ்வித விஞ்ஞாபன அடிப்படைகளும் அற்ற விதத்தில் இந்திய விஸ்தரிப்புக் கொள்கையின் ஒரு அங்கமென மலையக மக்களையும் இணைத்து செய்த வியாக்கியானம்⁸⁴ சிங்கள மக்கள் மலையக மக்கள் மீது வெறுப்பு கொள்வதற்கு ஏதுவாகியது.

லங்கா சமசமாஜ கட்சி, சோவியத் சார்பு கம்யூனிஸ்ட்க் கட்சியின் தலைவர்கள் சிலர் மலையக மக்களின் உரிமைகளுக்காகத் தொடர்ச்சியாக குரல் கொடுத்து வந்தனர். சோவியத் சார்பு கம்யூனிஸ்ட்க் கட்சியின் சரத் முத்தெட்டுவேகம மலையக மக்களின் உரிமைகளுக்காக தொடர்ச்சியாக குரல் கொடுத்து வந்தார். எனினும் 70களின் கடைக்கூற்றில் இடதுசாரி தொழிற்சங்க இயக்கங்கள் ஏறக்குறைய முழுமையாக அடங்கிய நிலைக்குப் போயிருந்தன. அதேநேரம் இ.தொ.கா. தனது பாராளுமன்ற அரசியல் பிரவேசத்தின் அடுத்த கட்டத்திற்கு தயாராகி இருந்தது.

1977 ஆம் ஆண்டு ஐக்கிய தேசிய கட்சி ஆட்சி 5/6 பெரும்பான்மை பலத்துடன் ஆட்சிபீடம் ஏறியது. சுதந்திரக் கட்சி தலைமையிலான மக்கள் ஐக்கிய முன்னணி அரசாங்கத்தின் “சோசலிச” பொருளாதார முறையின் தோல்விகளும்⁸⁵ இனவாத போக்கும்⁸⁶ ஐக்கிய தேசிய கட்சிக்கு இந்த பெரு வெற்றியைத் தேடித் தந்தன. இந்த வெற்றியைக் கொண்டு ஐ.தே.க. தனது தாராள பொருளாதார கொள்கையைப் பரப்புவதற்கு ஏற்றவகையில் - அரசியலமைப்புரீதியான சர்வாதிகாரத்தை உறுதிப்படுத்தக்கூடிய ஜனாதிபதி முறையை ஏற்படுத்திக் கொண்டது. ஐ.தே. கட்சி இக்காலத்தில் மேற்கொண்ட தாராள பொருளாதாரக் கொள்கை இதுவரையில் இலங்கையில் நிலவிய சமூக நல அரசு என்ற கொள்கையை படிப்படியாக அழித் தொழிக்கும் முயற்சியாக அமைந்தது. அதேநேரம் அது தனது இனவாத நிகழ்ச்சித் திட்டத்தையும் முன்னெடுத்தது. இந்த அரசாங்கத்தில் இதுவரை நியமன உறுப்பினராக பாராளுமன்றத்தில் இருந்துவந்த திரு.தொண்டமான் தேர்தலில் வெற்றி பெற்று ஐக்கிய தேசிய கட்சி அரசாங்கத்தில் அமைச்சுப் பதவியையும் பெற்றுக் கொண்டார்.

ஐக்கிய தேசியக் கட்சியின் ஆட்சிக்காலத்தில் இனமுரண்பாடு மேலும் உக்கிரமடைந்தது. மரபு ரீதியான தமிழ் தேசிய தலைமைகள் மீது நம்பிக்கையிழந்த இளைஞர்கள் ஆயுதப்போராட்டத்தை முன்னெடுத்தனர்.

தொடர்ச்சியான இன வன்முறைகளுக்கும் இன அடக்குமுறைக்கும் உட்பட்டிருந்த மலையக மக்கள் தமிழ் தேசியத்தின் ஆயுத போராட்ட மார்க்கம் காரணமாக நேரடியான இன வன்செயல்களுக்கும் இன அடக்கு முறைகளுக்கும் முகம் கொடுத்தனர்.

தொண்டமானின் தொழிற்சங்க இராச்சியம்

ஐக்கிய தேசிய கட்சி வசமாதல்

கிராமிய அபிவிருத்தி அமைச்சுப் பதவியைப் பெற்றுக்கொண்ட தொண்ட மான் ஐ.தே.க. அரசாங்கத்தின் இனவாதத்திற்கு எதிராக செயற்பட முடியாதவராக இருந்தார். "அமைச்சுப் பதவியைக் கொண்டு மலையக மக்களைப் பாதுகாப்பதை விட தொண்டமான் அரசாங்கத்தைக் காப்பதையே தனது பிரதான கடமையாகக் கொண்டிருந்தார் என மோகன்ராஜ்⁸⁷ குறிப்பிடுகிறார். அத்தோடு அரசாங்கத்தின் திட்டமிட்ட இன வன்செயல்களுக்கும் அடக்கு முறைகளுக்கும் எதிரான பொதுமக்களின் தன்னெழுச்சியான போராட்டங்களையும் வேலை நிறுத்தங்களையும் தடுத்து அரசாங்கத்தைப் பாதுகாக்கும் பணியையும் செய்துவந்தார்.⁸⁸

இ.தொ.காவின் பின்னால் இலங்கை பொருளாதாரத்தின் 60% பங்கினைக் கொண்டிருந்த 6 இலட்சத்திற்கும் மேற்பட்ட தொழிலாளர்கள் அணித்திரண்டிருந்த நிலையில் 1980 ஆம் ஆண்டு பொது வேலை நிறுத்தத்தில் தோட்டத் தொழிலாளர்கள் ஈடுபடுவதை அது தடுத்தது. அத்தோடு, வேலை நீக்கம் பெற்ற 40 ஆயிரம் தொழிலாளர்களுக்கும் நியாயம் கேட்டு மலையக தொழிலாளர்கள் குரல் கொடுப்பதையும் தடுத்தது.

எழுபதுகளில் மக்கள் ஐக்கிய முன்னணி ஆட்சிக் காலத்தில் மலையக மக்களுக்கு எதிராக அரசாங்கம் இழைத்த அடக்குமுறைக்கு எதிராக நடத்திய தொழிற்சங்க நடவடிக்கைகளின் காரணமாக இ.தொ.கா. மக்கள் ஆதரவைப் பெற்றிருந்தது. 1975-76 காலப்பகுதியில் அதன் அங்கத்தவர்கள் 6இலட்சத்தை தாண்டி இருந்த போதும் 1977ம் ஆண்டு ஐ.தே.க அரசாங்கத்துடன் இணைந்த பின்னர் அதன் அங்கத்துவம் மிக வேகமாக வீழ்ச்சி இணைந்ததன் பின்னர் அதன் அங்கத்துவம் மிக வேகமாக வீழ்ச்சி கண்டது. 1981 ஆம் ஆண்டில் அதன் அங்கத்துவம் 245,000 வரை

குறைவடைந்தது. அதுவரையில் தெற்காசியாவில் மிகப்பெரிய தொழிற் சங்கமாக திகழ்ந்த இ.தொ.கா. தனது பலத்தை இழந்தது.

இ.தொ.காவின் குறுகிய “இலங்கை இந்திய தேசியவாதத்திற்கு உட்பட்ட தொழிற்சங்கவாதம்” பாராளுமன்றவாதமாக நிலைமாறிய காலத்தில் மக்கள் மத்தியில் ஐ.தே.க. தொழிற்சங்கமான தேசிய தோட்டத் தொழிலாளர் சங்கம் மலையகத்தில் முன்னிலை பெறுவதை அவதானிக்கலாம். இச்சங்கத்தில் 1981ஆம் ஆண்டில் 3 இலட்சத்துக்கும் அதிகமான தொழிலாளர்கள் அங்கம் வகித்திருந்தனர். 90 தே.தோ.தொ.ச. தனது அரசியல் அதிகாரத்தைப் பயன்படுத்தி தோட்டத் துறைமार्களின் ஆதரவுடன் உறுப்புரிமையை அதிகரித்துக் கொண்டது.

இ.தொ.காவின் பாராளுமன்ற வாதம் மக்கள் மத்தியில் முதல் சந்தர்ப்பத்திலேயே தோல்வியுற்றது. யார் தமது பிரஜாவுரிமையைப் பறித்தார்களோ அவர்களிடத்திலேயே நீதி கேட்கும் நிலைக்கு இக்காலகட்டத்தில் மலையக மக்கள் தள்ளப்பட்டனர். இந்த அவலத்திற்கு இடதுசாரிகளின் தோல்வியும் இ.தொ.காவின் பாராளுமன்றவாதமுமே காரணமாகின.

மலையக தேசியத்தின் எழுச்சியும் வீழ்ச்சியும்

மலையகம் என்ற கருத்துருவாக்கமும் மலையக தேசிய அரசியல் வேட்கையும் மரபு ரீதியான தொழிற்சங்கங்களில் இருந்து வெளிவர நியாயம் இல்லை. மலையக தேசியம் பற்றிய கருத்துருவாக்கமும் ஆரம்ப சமூக ரீதியான செயற்பாடுகளும் மலையகத்தில் கற்ற முற்போக்கு சக்திகளிடம் இருந்து வெளிப்பட்டன. இர. சிவலிங்கம் தலைமையில் 1967 இல் ஆரம்பிக்கப்பட்ட மலையக இளைஞர் முன்னணி, 1968 இல் வி.எல்.பெரேரா, சக்தி பாலையா ஆகியோரால் தோற்றுவிக்கப்பட்ட மலையக இளைஞர் பேரவை, தொடர்ந்து எழுபதுகளின் நடுப்பகுதியில் எல்.சாந்திகுமார், எம்.எஸ்.கந்தையா ஆகியோரால் ஆரம்பிக்கப்பட்ட மலையக மக்கள் இயக்கம், பீ.ஏ.காதர், வீ.ஈ.தர்மலிங்கம், ஏ.லோரன்ஸ், எஸ்.தேவசிகாமணி ஆகியோரின் முன்னெடுப்பில் உருவான மலையக வெகுசன இயக்கம், வீ. புத்திரசிகாமணி, திவ்யநாதன், நேருஜி இணைந்து ஏற்படுத்திய மலையக ஐக்கிய முன்னணி, 1989 பெப்ரவரியில் பீ. சந்திரசேகரன், பீ.ஏ.காதர், வீ.டி.தர்மலிங்கம், ஏ.லோரன்ஸ், சரத் ஆகியோரினால் ஆரம்பிக்கப்பட்ட மலையக மக்கள் முன்னணி என இந்த தொடர்ச்சி ஓர்

தேசிய இன அரசியல் பாதையில் பயணித்து வந்துள்ளதையும் சுட்டிக் காட்ட வேண்டும்.

இப்பின்னணியில் மலையக தேசியம் என்ற விடயம் மலையகத் தேசிய அரசியலில் மாற்று அரசியலாக முன்னிலைபெற ஆரம்பிக்கிறது. இது இ.தொ.கா. மலையகத்தில் முன்னெடுத்த தொழிற்சங்க வாதத்திற்கு மாற்றாக மலையக மக்களை அரசியல் மயப்படுத்த வேண்டும் என்ற அரசியல் பிரக்ஞையின் வெளிப்பாடு என்று குறிப்பிடலாம்.

இந்த அரசியல் வெளிப்பாட்டிற்கு இறுதியில் மலையக மக்கள் முன்னணியே தலைமை தாங்கியது. மலையக மக்கள் முன்னணி இ.தொ. காவிலிருந்து வெளியேறியவர்களினால் தோற்றுவிக்கப்பட்டதாகும். மலையக மக்கள் முன்னணியை தோற்றுவித்து அதன் அப்போதைய தலைவர் பெ.சந்திரசேகரன் ஆற்றிய உரை பின்வருமாறு அமைந்திருந்தது.

“சிறுபான்மை மக்கள் தங்கள் உரிமையைப் பெற்றுக் கொள்வது என்பது ஐக்கியப்பட்ட போராட்டத்தினால் தான் முடியும். இதை கடந்தகால உலக வரலாறுகள் நமக்கு உணர்த்துகின்றன. அரசாங்கத்தோடு தோழமை கொள்வதாலோ, அவர்களை தாஜா பண்ணுவதாலோ அல்லது அரசாங்கத்திலுள்ள தனிப்பட்ட ஒரு சிலரின் நட்பைப் பயன்படுத்துவதாலோதான் எமது பிரச்சினைகளைத் தீர்க்கமுடியும் என்பதில்லை. நம்மீது பச்சாதாபப் பட்டோ இரக்கப்பட்டு வழங்கப்படும் உரிமைகள் நிலைக்க முடியாது, எமது பிரச்சினைகளும் தீர்ப்போவதில்லை. அப்படி நட்போடு கூடிக் குலாவிய மலையக அமைப்புகள் கூட இன்று 13 வருடத்துக்குப் பின் தாம் ஏமாற்றப்பட்டுவிட்டதாகவே கூறிக்கொள்கின்றது.”⁹¹

இக்கூற்று மலையகத்தில் ஒரு மாற்று அரசியல் அதாவது இணக்க அரசியலுக்கு மாற்றாக மலையக மக்களின் உரிமைகளை முன்னிறுத்திய எதிர்ப்பு அரசியல் கூறுகளுடன் வெளிப்பட்டது. எனினும் மலையக தேசியம், மலையக தேசிய அரசியலை முன்னெடுப்பதற்கு ஏற்ற மூலோபாயங்களை மலையக மக்கள் கொண்டிருக்கவில்லை என்பதை 1994 ஆம் ஆண்டு தொடங்கிய இணக்க அரசியல் இன்று பாராளுமன்ற வாதத்திற்குள் முழுமையாக அடங்கிப் போயிருப்பதில் இருந்து வெளிப்படுகிறது. இன்று மலையக மக்கள் முன்னணி மலையக தேசியம் தொடர்பாக வரையறுத்த அளவில் பேசி வருகின்றபோதும் அது முழுமையாக தேசிய அரசியலுக்கான உள்ளடக்கத்தை இழந்த நிலையிலேயே உள்ளது.

எனினும் இ.தம்பையா, இமையவரம்பன், சி.கா. செந்திவேல்⁹² போன்றவர்கள் மலையக தேசியத்தின் குறும்பார்வையை விமர்சித்து வெகுஜன அரசியல் ஊடாக ஒடுக்கப்பட்ட ஏனைய தேசிய இனங் களுடனும் சிங்கள உழைக்கும் மக்களுடனும் முன்னெடுக்கப்பட வேண்டும் என்ற கருத்தினை வெளிப்படுத்தி வருகின்றனர். புதிய ஜனநாயக கட்சி என்ற கட்சியானது இந்த கருத்தை தேசிய இனப்பிரச்சினைக்கான தனது தீர்வுத்திட்டத்தில் முன்வைத்துள்ளது.⁹³ எனினும் இந்த அமைப்பு வெகுஜன போராட்டங்களை⁹⁴ முன்னெடுத்து வருகின்றபோதும் மலையகத்தின் அரசியலில் தீர்க்கமான சக்தியாக இல்லாமை கவனிக்கத்தக்கது.

தொழிற்சங்கவாதம், தேசியவாதம் மற்றும் பாராளுமன்றவாதம்:

1993 இல் இருந்து இன்றுவரை

பாராளுமன்ற அரசியலுக்குத் தன்னை அர்ப்பணித்துக் கொண்டிருந்த இ.தொ.கா.1994 ஆம் ஆண்டு பொதுஜன ஐக்கிய முன்னணி அரசாங்கத்திலும் அங்கம் வகித்து பாராளுமன்றவாதத்தின் அடுத்த எல்லையான அபிவிருத்தி அரசியல் வரை சென்றுள்ளது. இதனூடாக சமரச அரசியல், அபிவிருத்தி அரசியல் என்பதனை மக்கள் அணிதிரட்டுவதற்கான மூலோபாயமாகக் கொண்டுள்ளது. இது மாகாணசபை, உள்ளூராட்சி சபைகள் வரையில் நீட்சிபெற்று தொடர்கிறது.

1988 ஆம் ஆண்டு குடியுரிமை பிரச்சினை தீர்க்கப்படும் வரை மலையகத்தில் தொழிற்சங்கவாதம் முதன்மையான அரசில் கூறாக இருந்த நிலையில் அதனை மையப்படுத்திய மலையக அரசியல் கட்டமைக்கப் பட்டிருந்தது. தொழிற்சங்கவாதம் மலையக மக்களின் உரிமைகளையும் அபிலாசைகளையும் உள்வாங்க முடியாத நிலையில் இருந்த போது மலையக மக்களை தொழிற்சங்கவாதத்தில் இருந்து நீங்கிய மலையக தேசியம் சார்ந்த அரசியல் முன்னெடுப்புக்கான தேவை மலையக மக்களுக்கு இருந்தது. இதற்கு மலையக மக்கள் முன்னணி தலைமை தாங்கிய போதும் ஏற்கனவே குறிப்பிட்டது போல அதுவும் பாராளுமன்ற வாதத்தில் சங்கமித்தமையின் காரணமாக இன்று தோல்வி கண்டுள்ளது.

தமது வாக்குரிமை மீட்பினால் மலையக மக்கள் பெற்றுக்கொண்டுள்ள அரசியல் பலம் வெகுஜன அரசியலுக்குப் பங்களிக்கும் என்று எதிர்பார்த்திருந்த நிலையில், மலையக தொழிற்சங்கங்கள் தொழிற்சங்கவாதத்தில் இருந்து தொழிற்சங்க சீரழிவு நிலைக்குக் போய் மக்களை மேலும்

மலினப்படுத்தியுள்ளது. இது மலையக தோட்டத் தொழிலாளர்களை தொழிற்சங்கங்கள் மீதும் வெகுஜன அரசியல் மீதும் எவ்வித நம்பிக்கையும் அற்றவர்களாக மாற்றியுள்ளதுடன் பாராளுமன்ற அரசியலின் தயவில் தமது உரிமைகளை தலைவர்கள் நிலைநாட்டும் வரை காத்திருக்கும் ஒரு "அமைதி அரசியல் கலாசாரம்" நிலவும் நிலையையும் ஏற்படுத்தியுள்ளது.

இன்று தொழிற்சங்கவாதம் மிகவும் பலவீனப்பட்டு போயுள்ளமை யினால் தனியார் மயமாக்கப்பட்டுள்ள பெருந்தோட்ட கம்பனிகளின் தோட்டத் தொழிலாளர்கள் மீதான பொருளாதார சுரண்டலுக்கு (உழைப்புச் சுரண்டலை) எதிராக போராடும் பண்பையும் மக்கள் இழந்துள்ளது.

மரபு ரீதியான தொழிற்சங்கங்களும் உருவாகின்ற புதிய தொழிற் சங்கங்களும் தொழிற்சங்கவாதத்தையும், உள்ளடக்கத்தில் போதாமை களுடனான மலையக தேசியத்தையும் வைத்துக் கொண்டு அரசியல் நடத்தி வருகின்றனர். இவர்கள் அனைவரும் வெகுஜன அரசியல் பாதையை முன்னெடுப்பதில் தயக்கம் காட்டி வருகின்றமையும் மக்கள் மீது சலுகை அரசியலைத் திணிக்கும் போக்கினையும் கொண்டிருக்கின்றன.

தொழிற்சங்கவாதத்திற்குப் பின்னதான பாராளுமன்றவாதம், தொழிற் சங்கவாதத்தைப் போலவே மலையகத்தில் வெகுஜன அரசியலையும், ஏனைய ஒடுக்கப்படும் தேசிய இனமக்களுடன் ஒற்றுமைப்பட்டு போராடும் பண்பாட்டையும், சிங்கள தொழிலாளர்களுடன் இணைந்து அரசியல் செய்யும் பண்பாட்டையும் முற்றாகத் தகர்த்துள்ளது. அத்துடன் மக்கள் மீதான அநீதிகளுக்கும் ஜனநாயக உரிமைகளுக்கும் மீறல்களுக்கும் எதிராக குரல் கொடுக்கும் பரந்த அரசியல் அணுகுமுறையையும் இழந்து நிற்கின்றது.

இது மலையக மக்களை வரலாற்று ரீதியாக தேசிய நீரோட்ட அரசியலில் சங்கமிப்பதை தவிர்த்து வந்த பேரினவாத அரசாங்கங்களின் போக்கிற்கு நேரடியாகவும் மறைமுகமாகவும் ஒத்தாசை வழங்குகின்ற போக்கிற்கும், தேர்தல் கால குறுந்தேசிய வாதத்திற்கும், மலையக இன வாதத்திற்கும் வழிவகுத்துள்ளது.

எனவே இன்று மலையகத்தில் வெகுஜன அரசியலுக்கான வெளி நிரப்பப்படாமல் இருக்கின்றது. தொழிற்சங்கவாத அரசியலைப் போன்றே பாராளுமன்றவாத அரசியலும் மலையக வெகுஜனங்களை அரசியலில்

இருந்து அப்புறப்படுத்துவதில் வெற்றிகண்டுள்ளது. தொழிற்சங்க உறுப்பினர்கள் என்ற பாத்திரத்தைத் தொழிற்சங்கவாதத்திற்குள் கொண்டிருந்த மலையக மக்கள் இன்று தொழிற்சங்க அங்கத்துவப் பணம் செலுத்தும் உறுப்பினர்கள் என்ற கீழ் நிலைக்குச் சென்றுள்ளனர். மறுபுறம் அரசியலை பொறுத்தமட்டில் மலையக மக்கள் தங்களை வாக்காளர் என்ற நிலையில் இருந்து மீட்டு “இனப் பிரஜைகள்” (ஏனைய இனப் பிரஜைகளுக்கு உள்ள உரிமைகள் இல்லாமையினால்) என்ற நிலைக்குக் கொண்டு செல்வதற்குக் கூட அரசியல் இயக்கங்கள் தயக்கம் காட்டியே வருகின்றன.

இப்பின்னணியில் மலையக அரசியல் மலையக மக்கள் மீதான தேசிய இன ஒடுக்குமுறைக்கு எதிராகப் போராடும் நிலையை கொண்டிருக்கவில்லை. அத்துடன் தொழிலாளர்கள், பெண்கள், இளைஞர்கள், சிறுவர்கள், மாணவர்கள், முதியவர்கள் என்று ஒட்டுமொத்த மலையக சமூகமும் முகம் கொடுக்கும் பிரச்சினைகளுக்குத் தீர்வுகளை வழங்க முடியாத நிலையிலேயே மலையக பாராளுமன்றவாத அரசியல் பயணிக் கிறது. இது ஒரு அரசியல் நெருக்கடி என்ற போதும் மலையகத்தில் அது சலுகை அரசியலின் ஊடான அரசியல் மேலாண்மை பேணப்படுகிறது.

இன்றைய மலையகமும் எதிர்கால மலையகமும்

இலங்கையில் அரை அடிமை தொழிலாளர்களாகவும் பின்னர் கூலித் தொழிலாளர்களாகவும் மலையக மக்கள் இலங்கையின் முதலாளித்துவ பொருளாதார முறைக்குத் தேவையான மூலதனத் திரட்சியை உருவாக்குவதற்குப் பங்களித்துள்ளனர். 1970கள் வரை இலங்கையின் பொருளாதாரம் பெருந்தோட்டப் பொருளாதாரத்தில் தங்கி இருந்தது. இவ்வாறான பங்களிப்பை மலையக மக்கள் வழங்கியபோதும் அவர்களின் உரிமைகள் இலங்கை அரசாங்கங்களினால் பறிக்கப்பட்டு அவர்களை திட்டமிட்ட ஒடுக்குமுறைக்கு உட்படுத்தி வந்தனர். கொலனித்துவ காலத்தில் இருந்து இன்று வரையும் மிதமிஞ்சிய சுரண்டலுக்கு (Super Exploitation) உட்படுவதை உறுதி செய்த அதேவேளை, அரசியல் சமூக உரிமைகளையும் மறுத்து ஓரங்கட்டப்பட்டமையின் விளைவு இலங்கையின் ஏனைய இனப்பிரஜைகளைவிட சமூக, பொருளாதார, அடைவுகளில் இவர்கள் மிகவும் தாழ்ந்த நிலையில் இருக்கின்றனர்.

மலையகத்தில் நிலவிய தொழிற்சங்க அரசியல், பாராளுமன்ற அரசியல், அரசாங்கத்துடனான அபிவிருத்தி அரசியல் என்ற அத்தனை அரசியலும் அதற்கு தலைமைதாங்கிய, தாங்கிவருகின்ற தலைவர்களும் மலையகத்தில் உள்ள ஒரு இனப்பிரஜையின் முகவரி, வீடு, காணி உரிமைகளையேனும் இதுவரை பெற்றுக் கொடுக்க முடியவில்லை.

பெருந்தோட்டத் தொழிலாளர்கள் இன்றும் நாட் சம்பளத்திற்கு பணிபுரிகின்றனர். தோட்டத் தொழிலாளர்களுக்கான கல்வி, சுகாதாரம், போக்குவரத்து, வீட்டுவசதி உள்ளிட்ட அடிப்படை வசதிகள் மிகக் குறைந்த மட்டத்திலேயே காணப்படுகின்றன. அவர்களது வாழ்க்கைத் தரம் நாட்டின் ஏனைய பொது மக்களது வாழ்க்கைத் தரத்தையும் விட கீழ் மட்டத்திற்கு தள்ளப்பட்டுள்ளது. சுகாதார வசதிகள் வாழ்வதற்குத் தகுதியற்ற முறையில் காணப்படுவதோடு, கலாசாரம் மற்றும் வாழ்க்கை முறை மாத்திரமன்றி, குடும்ப உறவுகளைக் கூட நெருக்கடிக்குள் தள்ளும் “லைன் காம்பரா” எனும் குடியிருப்புக்குள்ளேயே வைக்கப்பட்டுள்ளனர். தோட்டத் தொழிலாளர்களுக்கு மத்தியில் வறுமை வீதம் 32% ஆக இருப்பதோடு முழு இலங்கையினதும் வறுமை வீதம் 15.2% க்கும் குறைவாக உள்ளது. தோட்ட மக்கள் தொகையில் 49.2% நாளொன்றுக்குத் தேவையான கலோரி, தேவையான அளவு கிடைக்காததோடு, அதன் விளைவாக தோட்டப்பகுதிகளைச் சேர்ந்த பெண்களின் ஆரோக்கியம் வெகுவாகப் பாதிக்கப்பட்டுள்ளது. பிறந்து 28 நாட்களுக்குள் மரணிக்கும் குழந்தைகளின் விகிதாசாரம் நாட்டின் பொதுவான வீதம் ஆயிரத்துக்கு 13.9 ஆக இருக்கும் போது தோட்டப் பகுதிகளில் அது 31 ஆக இருக்கிறது. 5 வயதுக்கும் குறைவான பிள்ளைகளின் மரண விகிதாசாரம் ஆயிரத்துக்கு 51.6% தோட்டப்பகுதிகளில் பிறக்கும் பிள்ளைகளின் வளர்ச்சிக் குன்றல் நகர்ப்புற பிள்ளைகளைவிட மூன்று மடங்காகும். இன்று மலையக மக்கள் தோட்ட வைத்தியசாலையை நம்பி இருக்கின்ற நிலையில் அவைகளின் சேவை மிகவும் தாழ்ந்த நிலையிலேயே உள்ளன. 1970களின் பின்னர் படிப்படியாக அரசாங்கம் பொறுப்பேற்றுக் கொண்ட தோட்டப் பாடசாலைகளின் கல்வித்தரம் மற்றும் வளங்கள் விநியோகம் நாட்டின் தேசிய மட்டத்துடன் ஒப்பிடுகையில் மிகவும் தாழ்ந்த நிலையிலேயே உள்ளது. பாடசாலை இடைவிலகல் முக்கிய பிரச்சினையாக உள்ளது. 5ஆம் ஆண்டுக்குப் பின்னர் பாடசாலையை விட்டு வெளியேறும் பிள்ளைகளின்

விகிதாசாரம் 8.4% ஆகும். கிராமம் மற்றும் நகரத்தைக் காட்டிலும் மிகவும் பின்தங்கிய சமூக, பொருளாதார நிலைமைகளிலேயே மலையக மக்கள் வாழ்ந்து வருகின்றனர்.

மலையகத்தின் எதிர்கால அரசியல் இந்த பிரச்சினைகளைக் தீர்ப்பதை மையமாகக் கொண்டு இனப் பிரஜைகள் என்ற அடையாளத்தைக் கடந்து தேசிய பிரஜைகள் என்ற நிலைக்குச் செல்ல வேண்டும்.

முடிவுரை

மலையகத்தின் அரசியல் செல்நெறியானது ஒருபுறம் இந்திய மேட்டுக்குடி அரசியல், இந்திய இலங்கை தேசிய தொழிற்சங்கவாதம், இலங்கை இந்திய தேசிய தொழிற்சங்கவாதம், மலையக தேசியம், பாராளுமன்றவாதம் என்ற விதத்திலும் மறுபுறம் தொழிற்சங்க அரசியல், இடதுசாரி தொழிற்சங்க போராட்டம், வெகுஜன அரசியல் வெளிப்பாடுகள் எனப்பல்வேறு வழிகளில் பயணித்து வந்துள்ளது. இதில் பின்னையது வீழ்ச்சியுற்று முன்னையது ஆதிக்கம் செலுத்தும் நிலை காணப்படுகிறது. வெகுஜன அரசியல் தோல்வியுற்று பாராளுமன்றவாதம் மலையக அரசியலில் முனைப்புப் பெற்றுள்ளது. இந்த பாராளுமன்றவாதம் மலையக மக்களின் அபிலாசைகளைப் பூர்த்தி செய்யும் வகையில் பயணிக்கவில்லை என அதன் பிரயோகத்தில் இருந்து அறியமுடிகின்றது. எனவே, பாராளுமன்ற வாதத்திற்கு மாற்றாக மலையக மக்களின் பிரச்சினைகளைத் தீர்ப்பதற்காக மக்களே பங்களிக்கக்கூடிய வெகுஜன அரசியலுக்கான தேவை ஏற்பட்டுள்ளது. அவ்வாறான வெகுஜன அரசியலில் மலையக மக்கள் ஏனைய ஒடுக்கப்பட்ட சிறுபான்மையினரின் நியாயமான போராட்டங்களுக்கு ஒத்துழைப்பு வழங்க வேண்டும். அத்துடன் அனைத்து மக்களின் பொதுவான ஜனநாயக உரிமைகளை உள்வாங்கி குறுகிய மலையக தேசியவாதத்தைக் களைய வேண்டும். அப்போதுதான் மலையக மக்கள் தமது தேசியத்தையும் அரசியல் விடுதலையையும் பெற்றுக் கொள்ள முடியும்.

“ஒடுக்கப்பட்டவர்கள் தங்களை விடுவித்துக் கொள்ளும் போது ஆதிக்கவாதிகளையும் விடுவிக்க முடியும். ஆதிக்கவாதிகள் ஒரு அதிகார வர்க்கமாக இருப்பதால் தன்னை மட்டுமல்ல யாரையும் மீட்க முடியாத அவலத்தில் இருக்கிறார்கள். தங்களை விலங்கிட்டு வைத்துள்ள கொடிய

சூழலிலிருந்து விடுவித்துக்கொள்ள ஒடுக்கப்பட்டவர்கள் பெரும் யுத்தத்தை நிகழ்ந்த வேண்டியதும் பின் புதிய மனிதனை உருவாக்க வேண்டியதும் மிக அவசியமாகின்றது. அங்கே ஆதிக்க வாதியோ, ஒடுக்கப்பட்டவர்களோ அல்ல, மாறாக புதிய மனிதனை விடுதலை போரின் விளைபொருளாய்க் கிடைப்பான். உண்மையில் முழு மனிதனாய் ஆவதே ஒடுக்கப்பட்டவர்களின் நோக்கமாயிருப்பின் ஒடுக்கு முறைக்கு எதிரான போராட்டத்தில் ஆதிக்கவாதியோடு தன்னைப் பரஸ்பர இடமாற்றம் செய்து கொள்வது மட்டுமே போதாது.”

பாவ்லோ பிரேய்ரே

மலையக மக்களின் வாழ்வியல்

மனித உரிமைகள் நோக்கு

திருமதி யசோதரா கதிர்காமத்தம்பி

சிரேஷ்ட விரிவுரையாளர்

இலங்கை திறந்த பல்கலைக்கழகம்

"The democratic aspiration is no mere recent phase in human history....

It was written in Magna Carta" - Franklin Roosevelt.

1. அறிமுகம்

மனித உரிமைகள் மனிதனோடு ஒட்டிப் பிறந்த உள்ளார்ந்த உரிமைகள் என விபரிக்கப்படுகின்றது. மனித உரிமைகளுடைய தோற்றம் அண்மைக் காலத்தில் ஏற்பட்டதொன்றல்ல. 1945ஆம் ஆண்டு ஐ.நா. பட்டயத்தில் "மனித உரிமைகள்" என்ற பதம் முதன் முறையாக பயன்படுத்தப்பட்ட போதிலும் பல நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்பே மனிதனுடைய உரிமைகள் மற்றும் சுதந்திரங்கள் என்பன பற்றி பல்வேறு ஆவணங்கள் உருவாக்கப் பட்டிருந்தன. இவற்றில் 1215 ஆம் ஆண்டின் "மக்னா காட்டா" (Magna Carta, 1215) முக்கிய இடம் பெறுகிறது. மக்னா காட்டா என்பது கொடுங்கோல் ஆட்சியின் கீழ் மக்கள் தம்முடைய உரிமைகளையும் ஆதனங்களையும் பாதுகாப்பதற்காக உருவாக்கப்பட்ட ஓர் ஆவணமாகும். பின்வரும் இரண்டு பிரதான கோட்பாடுகள் அங்கு குறிப்பிடப்பட்டன.

1. எந்தவொரு சுதந்திரமான மனிதனும் சட்டத்தினால் / சட்ட ரீதியான தீர்ப்பினாலன்றி கைது செய்யப்படவோ அல்லது சிறையில் அடைக்கப்படவோ முடியாது அல்லது அவருக்கெதிராக வழக்கு நடவடிக்கை தொடரப்படமுடியாது.
2. எந்தவொரு மனிதனுக்கும் உரிமை அல்லது நீதி மறுக்கப்படவோ அல்லது தாமதப்படுத்தப்படவோ கூடாது.

The Golden Bill of Hungary (1222), Danish Erik Klipping's Joyuse (1356), Union or Utrecht of (1679), English Bill of Rights (1689) என்பன மனிதனுடைய

சுதந்திரங்களுக்கும் உரிமைகளுக்கும் முக்கியத்துவம் வழங்கின. எவ்வாறாயினும் இவை தனிப்பட்ட சுதந்திரம் என்ற கருத்தேற்பு பற்றி குறிப்பிடப்படவில்லை. 16 ஆம் நூற்றாண்டுகளின் பின்பு மனித உரிமை வளர்ச்சியில் “ஆள்சார் சுதந்திரம்” என்பது பிரதான இடத்தைப் பெற்றது. நவீன சர்வதேச சட்டத்தின் தந்தை என வர்ணிக்கப்படும் Hugo Grotious (1953-1645) இயற்கை உரிமைகள் என்ற கருத்தேற்பை உருவாக்கினர். John Locum (1632 - 1704) உடைய உரிமைகள் பட்டியலில் உயிர் வாழ்வதற்கான உரிமை, சுதந்திரம் மற்றும் சொத்துரிமை என்பன இடம் பெற்றன. Roussnau (1712-1778) அரசுக்கும் மக்களுக்குமிடையே சமூக உடன்படிக்கை ஒன்று உள்ளது எனக் கூறினார். இதன் பிரகாரம் ஒரு அரசு தன்னுடைய அதிகாரத்தை சமூக உடன்படிக்கை மூலம் பிரஜைகளிடமிருந்து பெற்றுக் கொண்டுள்ளது. எனவே சமூக உடன்படிக்கையிலுள்ள நிபந்தனைகளைப் பூர்த்தி செய்ய வேண்டிய கடமையை அரசு கொண்டுள்ளது என குறிப்பிட்டார். 1776 ஆம் ஆண்டின் உரிமைகளுக்கான அமெரிக்க பிரகடனம், 1789 ஆம் ஆண்டில் உரிமைகளுக்கான பிரான்சிய பிரகடனம் என்பன மனித உரிமை வளர்ச்சியில் பிரதான பங்களிப்புகளை வழங்கியுள்ளன.

இவற்றை தவிர 18ஆம் நூற்றாண்டில் ஐரோப்பாவில் உருவாகிய பல அரசியல் அமைப்புகள் மக்களுடைய உரிமைகளையும் அரசினுடைய கடப்பாடுகளையும் எடுத்துக் காட்டியுள்ளன. உதாரணமாக தொழில், சுகாதாரம், கல்வி என்பவற்றைப் பிரதான அடிப்படை உரிமைகளாக இவ் அரசியல் அமைப்புகள் அங்கீகரித்தன. 19ஆம் நூற்றாண்டில் ஐரோப்பாவில் அரசுகளுக்கிடையில் ஏற்பட்ட பிணக்குகளைத் தீர்த்து வைப்பதற்காக பல நடவடிக்கைகள் எடுக்கப்பட்டன. உதாரணம்: 1878ஆம் ஆண்டின் பேர்லின் உடன்படிக்கை சில மதம் சார்ந்தவர்களுக்கு சட்ட அந்தஸ்தை வழங்கியது. இதனைத் தொடர்ந்து 19 ஆம் நூற்றாண்டில் கைத்தொழில் நாடுகள் தொழிற்சட்டங்களை உருவாக்கியதன் காரணமாக மனித உரிமைகள் பற்றி பலராலும் பேசப்பட்டது. இதனைத் தொடர்ந்து 1919 ஆம் ஆண்டு சர்வதேச தொழில் ஸ்தாபனம் (ILO) உருவாக்கப் பட்டமை தொழிலாளர் உரிமைகளைப் பாதுகாப்பதில் முக்கிய இடம் வகித்து வருகின்றது.

2. ஐக்கிய நாடுகள் சபையின் தோற்றமும்

மனித உரிமைகளின் வளர்ச்சியும்

All human beings are born free and equal in dignity and rights.

They are endowed with reason and conscience and should act towards one another in a spirit of brotherhood.

Article 1 – Universal Declaration of Human rights.

இரண்டாவது உலக மகா யுத்தத்தினால் ஏற்பட்ட உயிர் அழிவுகளும், உடைமை அழிவுகளும், இன்னுமொரு உலக யுத்தம் ஏற்படாமல் இருப்பதை உறுதிப்படுத்தும் பொருட்டு சர்வதேச சமூகம் காத்திரமான நடவடிக்கைகளை எடுக்க வேண்டும் என்ற நிர்ப்பந்தத்தை உருவாக்கியது. 1945 ஆம் ஆண்டு ஐக்கிய நாடுகள் சபை ஸ்தாபிக்கப்பட்டது. ஐக்கிய நாடுகள் சபை உலக நாடுகளிடையே சமாதானத்தையும், நல்லுறவையும் ஏற்படுத்தும் வகையில் எடுக்கப்பட்ட நடவடிக்கைகளில் மனித உரிமைகளின் பாதுகாப்பு, மேம்பாடு மற்றும் உத்தரவாதம் என்பன தனித்துவ இடத்தைப் பெற்றன. 1945 ஆம் ஆண்டு ஐக்கிய நாடுகள் பட்டயம் (UN Charter) முதன் முறையாக “மனித உரிமைகள்” என்ற பதத்தைப் பயன்படுத்தியது. அதன் முகவுரையில் “ஐக்கிய நாடுகள் சபையின் மக்களாகிய நாம் அடிப்படை மனித உரிமைகள், மனிதன் ஒருவனுடைய கௌரவம் மற்றும் பெறுமதி என்பனவற்றுள் நம்பிக்கை கொள்வதுடன் ஆண், பெண் சமத்துவ உரிமைகள் பெற்றுத்தருவதற்கான உரிய நடவடிக்கைகளை எடுக்க உறுதி பூணுவோம்” எனக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

ஐக்கிய நாடுகள் பட்டயத்தின் உறுப்புரை 55, “இனம், மதம், மொழி, பால், தேசியம், பிறப்பிடம், பூகோள வேறுபாடு போன்ற காரணங்களின் அடிப்படையில் எந்தவிதமான பாகுபாடும் இன்றி அனைவருடைய மனித உரிமைகளுக்கும் கௌரவம் அளிப்போம்” எனக் குறிப்பிடுகிறது. மேலும் மனித உரிமைகளைப் பாதுகாப்பதற்கு அனைத்து நாடுகளும் கூட்டாகவும் தனித்தும் நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டும் எனவும் உறுப்பு நாடுகளை வலியுறுத்துகிறது. ஐ.நா.பட்டயத்தைத் தொடர்ந்து மனித உரிமைகளைப் பிரகடனப்படுத்தும் ஆவணம் ஒன்றின் அவசியம் ஐ.நா. சபையால் உணரப்பட்டது. இதனைத் தொடர்ந்து அனைத்து பிராந்தியங்களையும் பிரதிநிதித்துவம் செய்யும் வகையில் 1946 ஆம் ஆண்டு ஐ.நா. சபை மனித உரிமைகள் ஆணைக்குழுவிடம் விரிவான ஆவணம் ஒன்றைத்

தயாரிக்கும் பொறுப்பை வழங்கியது. இக்குழு பூகோள அடிப்படையில் ஐ.நா.சபையின் உறுப்பு நாடுகளைப் பிரதிநிதித்துவம் செய்யக்கூடிய வல்லுநர்களை உள்ளடக்கி இருந்தது. இக்குழு உலகளாவிய மனித உரிமைகளை இனங்கண்டு அவ்வுரிமைகளை உள்ளடக்கிய விரிவான ஆவணம் ஒன்றை உருவாக்கியது. இதற்கு "மனித உரிமைகளுக்கான அனைத்துலக பிரகடனம் (UDHR, 1948) எனப் பெயரிடப்பட்டது. இந்த மனித உரிமைகள் பிரகடனம் 1948 ஆம் ஆண்டு ஐ.நா.சபையால் ஏகமனதாக ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டது.

இரண்டாவது உலக மகா யுத்தத்தின் பின்பு மனித உரிமைகளின் வளர்ச்சியில் ஆரம்பமாக அமையும் UDHR இன்று சர்வதேச வழக்காற்று சட்டமாக ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டுள்ளது. 30 உறுப்புகளைக் கொண்ட இந்த ஆவணம் மனிதர்கள் அனைவரும் எந்தவொரு கலாசாரம், அரசியல், இனத்தைச் சேர்ந்தவராக இருந்தாலும் அனைவரும் உள்ளார்ந்த மனித கௌரவத்திற்கு (Inherent human dignity) உரித்துடையவர்கள் என்றும் ஆண், பெண், இன, மத, மொழி, தேசியம், பிறப்பிடம் போன்ற காரணங்களின் அடிப்படையில் எந்த ஒரு மனிதனும் பாரபட்சமாக நடத்தப்படலாகாது எனவும் வலியுறுத்துகிறது.

UDHR ஒரு பிரகடனம் ஆகும். சட்டத்தின் அடிப்படையில் பார்க்கின்ற போது பிரகடனம் சட்ட வலிமையுடைய ஒரு ஆவணம் அல்ல. எனவே ஐ.நா. சபையின் அங்கத்துவ நாடுகள் இப்பிரகடனத்தில் குறிப்பிட்டுள்ளவாறு தமது நாட்டில் உரிமைகளைப் பாதுகாப்பதற்கும், மேம்படுத்துவதற்கும் நடவடிக்கைகளை எடுக்காதவிடத்து அந்நாடுகளுக்கு எதிராக எவ்விதமான சட்ட ரீதியான நடவடிக்கையும் எடுக்க இயலாமல் இருந்தது. எனவே அங்கத்துவ நாடுகளைப் பணிக்கும் வகையில் சட்டக் கட்டுப்பாடுகளை சுமத்துகின்ற ஆவணங்களை உருவாக்குவதற்கான தேவைப்பாடு ஏற்பட்டது. இக்குறையை நிவர்த்தி செய்யும் வகையில் ஐ.நா.சபை குடியியல், அரசியல் உரிமைகளைப் பாதுகாப்பதற்காக 1966ஆம் ஆண்டு குடியியல், அரசியல் உரிமைகளுக்கான சர்வதேச சமவாயம் (International Covenant on Civil and Political Rights - ICCPR) ஒன்றை உருவாக்கியது. அதே ஆண்டில் பொருளாதார, சமூக, கலாசார உரிமைகளைப் பாதுகாப்பதற்காக பொருளாதார, சமூக, கலாசார உரிமைகளுக்கான சர்வதேச

சமவாயம் (International Covenant on Economic, Social and Cultural Rights - ICESCR) உருவாக்கப்பட்டது.

இவ் ஆவணங்களைத் தொடர்ந்து ஐ.நா. சபையால் பெண்கள் உரிமைகளைப் பாதுகாக்க 1979 ஆம் ஆண்டு பெண்களுக்கு எதிரான அனைத்து பாரபட்சங்களையும் இல்லாதொழிப்பதற்கான சமவாயம் (The Convention on the Elimination of All forms of Discrimination against Women (CEDAW), மற்றும் சிறுவர் உரிமைகளைப் பாதுகாக்க 1989ம் ஆண்டு சிறுவர் உரிமைகள் சமவாயம் (Convention on the Rights of the Child, 1989 - CRC) போன்ற விசேட பிரிவினருக்கான ஆவணங்களும் உருவாக்கப்பட்டன.

மேலே குறிப்பிடப்பட்ட மனித உரிமைகள் சமவாயங்களை ஏற்று அங்கீகரித்துள்ள நாடுகள் அச்சமவாயங்களின் கீழ் விதிக்கப்பட்டுள்ள சட்டக் கடப்பாடுகளை தமது நாட்டில் பூர்த்தி செய்ய வேண்டும். அதற்காக சட்டங்களை உருவாக்க வேண்டும் அத்துடன் பொருத்தமான நிறுவனங்களையும் ஸ்தாபித்தல் வேண்டும். மேலும் ஒவ்வொரு உறுப்பு நாடும் காலாந்தர அடிப்படையில் ஐ.நா. சபையின் செயலாளர் நாயகத்திற்கு அறிக்கை ஒன்றை அனுப்பி வைக்க வேண்டும். அவ்வறிக்கையில் தாம் மேற்கொண்ட நடவடிக்கைகளையும் அல்லது நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்ள முடியாமல் எதிர் நோக்கப்பட்ட இடையூறுகளையும் குறிப்பிட வேண்டும்.¹⁰

மேலே குறிப்பிடப்பட்ட அனைத்து ஆவணங்களின் கீழ் உரிமை மீறலுக்காக தனிப்பட்ட நபர்களிடம் இருந்து மனித உரிமைகள் முறைப் பாடுகளை பெற்றுக்கொள்வதற்கான பொறிமுறைகளும் உருவாக்கப்பட்டன.¹¹ உதாரணமாக தனிப்பட்ட ஓர் ஆளுடைய மனித உரிமை ஒன்று மீறப்பட்டு அதற்கான சட்ட பரிகாரம் உள்நாட்டில் கிடைக்காத விடத்து அவர் தன்னுடைய தனிப்பட்ட முறைப்பாட்டினை எழுத்து மூலமாக மனித உரிமைகள் ஆணைக்குழுவிற்கு அனுப்பலாம். இலங்கை யிலிருந்து பல முறைப்பாடுகள் மேற்கொண்டமை இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது.

மனித உரிமைகளைப் பாதுகாப்பதற்காக மேலே குறிப்பிட்ட சமவாயங்களின் கீழ் உருவாக்கப்பட்டுள்ள பொறிமுறைகளைத் தவிர ஐ.நா. பட்டயத்தின் கீழும் பல பொறிமுறைகள் உருவாக்கப்பட்டன.

உதாரணம் மனித உரிமைகள் பேரவையாகும். இப்பேரவை 47 உறுப்பு நாடுகளைக் கொண்ட ஒரு பேரவை. இது உலகளாவிய ரீதியில்

மனித உரிமைகளைப் பாதுகாக்கவும் மேம்படுத்தவும் பல நடவடிக்கைகளை எடுத்துவருகிறது. நாடுகள் மிக பாரதூரமான வகையில் உரிமைகளை மீறும் பட்சத்தில் குறிப்பிட்ட உரிமை மீறல்களுக்கு எதிராக மனித உரிமைகள் பேரவை தீர்மானங்களை மேற்கொள்ளும் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.¹²

3. சர்வதேச மனித உரிமை சட்டங்களும் சிறுபான்மையினரின் உரிமைகளும்

குடியியல், அரசியல் உரிமைகள்

ICCPR இன் உறுப்புரைகள் 2.1(இ), 14.3 (அ) மற்றும் 14.3 (ஊ), 19.2 24 (1), 26 மற்றும் 27 என்பன சிறுபான்மை மக்களின் உரிமைகள் தொடர்பாக அரசின் மீது சட்டக் கடப்பாடுகளை விதித்துள்ளன. உறுப்புரை 2(1) ஒவ்வொரு உறுப்பு நாடும் தமது நாட்டில் இருக்கின்ற அனைத்து ஆட்களின் உரிமைகளையும் இன, நிற, பால், மொழி, மத, அரசியல், தேசியம், சொத்து, பிறப்பு அல்லது ஏனைய அந்தஸ்துகளின் அடிப்படையில் பாரபட்சமாக நடத்தப்படலாகாது என குறிப்பிடுகிறது. உறுப்புரை 14 (3) குற்றவியல் வழக்குகளின் போது குற்றம் சாட்டப்பட்டவருக்கு அவருடைய குற்றத்தை விளக்கக் கூடிய மொழியில் அறிவித்தல் வேண்டும் என ஏற்பாடு செய்துள்ளது. மேலும் வழக்கு நடவடிக்கையின் போது மொழிபெயர்ப்பாளர் ஒருவரை வழங்க ஏற்பாடுகளை மேற்கொள்ள வேண்டும் என குறிப்பிட்டுள்ளது. உறுப்புரை 19 பேச்சு மற்றும் கருத்து வெளியிடும் சுதந்திரம் பற்றியும் உறுப்புரை 24 ஒவ்வொரு பிள்ளையும் இன, மொழி, மத, தேசியம், சொத்து, பிறப்பு அல்லது ஏனைய அந்தஸ்துகளின் அடிப்படை பாரபட்சமின்றி இளம் பிள்ளை மற்றும் வயது குறைந்தவருக்கு கிடைக்கக்கூடிய பாதுகாப்புகளைப் பெற உரித்துடையவர்கள் என எடுத்து கூறுகிறது.

உறுப்புரை 27 ஒரு நாட்டில் இருக்கக்கூடிய இன, மத, அல்லது மொழி அடிப்படையிலான சிறுபான்மை ஆட்களின் உரிமைகளைத் தமது குழுவின்ருடன் சேர்ந்து அனுபவிக்கக்கூடிய வாய்ப்புகள் அரசினால் மறுக்கப்படலாகாது என குறிப்பிடுகிறது. உறுப்புரை 27 குழு உரிமையைப் பற்றிக் குறிப்பிடவில்லை. குறிப்பிட்ட ஒரு சிறுபான்மை குழுவைச் சார்ந்த ஒவ்வொரு தனி நபரும் உரிமைகளை அனுபவிக்க உரித்துடையவராவர் என்று குறிப்பிடுகிறது. எனினும் இவ்வறுப்புரை சிறுபான்மை

குழுவானது தன்னுடைய கலாசாரம், மொழி அல்லது மதத்தைப் பாதுகாத்துக் கொள்வதற்கு வழிவகுக்கிறது என மனித உரிமைகள் ஆணைக்குழுவின் 23 ஆவது பொது கருத்தில் குறிப்பிட்டுள்ளது.

ICCPR தவிர 1992 ஆம் ஆண்டின் சிறுபான்மையுடைய உரிமைகளை பிரகடனப்படுத்தும் ஆவணம் (Declaration on the Rights of Persons Belonging to National or Ethnic, Religious and Linguistic Minorities) ஐ.நா. சபையினால் கையேற்கப்பட்டது. இப்பிரகடனம் சிறுபான்மையருடைய உரிமைகளைப் பாதுகாப்பதற்கென விசேடமாக கொண்டுவரப்பட்ட ஆவணமாகும். எனவே சிறுபான்மை மக்களுடைய உரிமைகளைப் பாதுகாப்பதற்கான சட்ட, நிர்வாக மற்றும் ஏனைய பொருத்தமான நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்ள வேண்டிய கடப்பாடு அரசுகளுக்கு உண்டு.

அட்டவணை1: சர்வதேச மனித உரிமைகள் ஆவணங்களை அங்கீகரித்தல் தொடர்பான இலங்கை நிலைவரம்.

	சர்வதேச மனித உரிமைகள் ஆவணங்கள்	அங்கீகரிக்கப்பட்ட திகதி
1.	குடியியல், அரசியல் உரிமைகளுக்கான சர்வதேச சமவாயம் - (ICCPR 1966)	18.2.1982
2.	குடியியல், அரசியல் உரிமைகளுக்கான சர்வதேச சமவாயத்திற்கான விருப்புரிமை ஆவணம்	3.10.1997
3	பொருளாதார, சமூக மற்றும் கலாசார உரிமை களுக்கான சர்வதேச சமவாயம் (ICESCR 1966)	11.06.1980
4	பொருளாதார, சமூக மற்றும் கலாசார உரிமை களுக்கான சர்வதேச சமவாயத்திற்கான விருப்புரிமை ஆவணம்	அங்கீகரிக்கப் படவில்லை
5	அனைத்து வகையான இன ரீதியான பாகுபாட்டை இல்லாதொழிக்கும் சமவாயம் (CERD)	18.02.1982
6	அனைத்து வகையான இன ரீதியான பாகுபாட்டை இல்லாதொழிக்கும் சமவாயத்திற்கான விருப்புரிமை ஆவணம்	6.10.1999

7.	அனைத்து வகையான பெண்களுக்கு எதிரான பாகுபாட்டை இல்லாதொழிக்கும் சமவாயம் (CEDAW 1979)	5.10.1981
8.	அனைத்து வகையான பெண்களுக்கு எதிரான பாகுபாட்டை இல்லாதொழிக்கும் சமவாயத்திற்கான விருப்புரிமை ஆவணம்	15.10.2002
9.	சிறுவர் உரிமைகளுக்கான சமவாயம் (CRC 1989)	12.07.1997
10.	சிறுவர் உரிமைகளுக்கான சமவாயத்திற்கான முதலாவது விருப்புரிமை ஆவணம் (ஆயுத போராட்டத்தில் ஈடுபடும் சிறுவர்கள் தொடர்பானது)	08.09.2000
11.	சிறுவர் உரிமைகளுக்கான சமவாயத்திற்கான இரண்டாவது விருப்புரிமை ஆவணம் (சிறுவர்களை விற்பனை செய்தல், விபசாரத்தில் ஈடுபடுத்தல், சிறுவர்களை பாலியல் தொடர்பான நடவடிக்கைகளில் ஈடுபடுத்துதல் என்பவற்றைத் தடுப்பதற்கான ஆவணம்	22.09.2006
12.	சித்திரவதை மற்றும் மனிதாபிமானமற்ற கீழ்த்தரமான நடாத்துகைக்கு எதிரான சமவாயம் (CAT 1984)	3.01.1994
13.	சித்திரவதை மற்றும் மனிதாபிமானமற்ற கீழ்த்தரமான நடாத்துகைக்கு எதிரான சமவாயத்திற்கான விருப்புரிமை ஆவணம்	அங்கீகரிக்கப் படவில்லை.

இலங்கை ஐ.நா.சபையின் பிரதான மனித உரிமைகள் ஆவணங்களை ஏற்று அங்கீகரித்து உள்ளது. இவ்வகையில் சர்வதேச மனித உரிமைகள் கடப்பாடுகளை நிறைவேற்றுவதற்காக பின்வரும் நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்ள வேண்டும்.

1. மனித உரிமைகளைப் பாதுகாப்பதற்காக தேசிய கொள்கைகளை வகுத்தல்.
2. உரிமைகளுக்கு அரசியல் அமைப்பில் அந்தஸ்து வழங்குதல்.
3. பொருத்தமான சட்டங்களை ஆக்குதல்

4. சட்டங்களை அமுல்படுத்துவதற்கு நிர்வாக ரீதியான நடவடிக்கைகளை உருவாக்குதல்.¹⁸
5. மனித உரிமைகள் மீறப்படுமிடத்து பரிகாரம் பெறுவதற்குரிய நியாய சபைகளையும் நீதி மன்றங்களையும் உருவாக்குதல்.¹⁹

அட்டவணை 2 : 1978 ஆம் ஆண்டு இலங்கை அரசியல் அமைப்பில் சர்வதேச மனித உரிமைகளின் அந்தஸ்து.

உரிமைகள்	அடிப்படை உரிமை	அரசு வழிகாட்டி தத்துவம்	குடியியல், அரசு உரிமைகள்	பொருளாதார, சமூக மற்றும் கலாசார உரிமைகள்
உயிர்வாழ்வதற்கான உரிமை	ஏற்பாடு இல்லை		✓	
மத சுதந்திரம்	உறுப்புரை - 10			✓
சித்திரவதை மற்றும் மனிதாபிமானமற்ற கீழ்த்தரமான நடாத்துகைக்கு எதிரான சுதந்திரம்	உறுப்புரை - 11		✓	
சமத்துவத்திற்கான உரிமை	உறுப்புரை - 12		✓	✓
எதேச்சாதிகாரமான கைதுக்கு எதிரான சுதந்திரம்	உறுப்புரை - 13		✓	
தொழிற்சங்கத் திற்கான உரிமை	உறுப்புரை - 14			✓
பேச்சு மற்றும் கருத்து தெரிவிப்பதற்கான சுதந்திரம்	உறுப்புரை 14 (அ)		✓	
நடமாடுவதற்கான சுதந்திரம்	உறுப்புரை 14 (ஆ)		✓	
ஒன்று கூடுவதற்கான சுதந்திரம்	உறுப்புரை 14 (இ)		✓	

கல்வி உரிமை		உறுப்புரை - 27	✓
சுகாதார உரிமை		உறுப்புரை - 27	✓
வாழ்வாதார மற்றும் வீட்டுக்கான உரிமை		உறுப்புரை - 27	✓

1978ஆம் ஆண்டில் இலங்கை அரசியல் அமைப்புடன் மேலே அட்டவணை 1 இல் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள மனித உரிமைகள் ஆவணங்களுடன் ஒப்பிட்டு பார்க்கும் போது வரையறுக்கப்பட்ட உரிமைகளே உள்ளடக்கப்பட்டிருப்பது அவதானிக்கத்தக்க விடயமாகும். அரசியல் அமைப்பு அத்தியாயம் 3 உறுப்புரை 10,11,12 மற்றும் 13 என்பன குடியியல் அரசியல் உரிமைகளை உத்தரவாதப்படுத்தி உள்ளது. சமூக பொருளாதார கலாசார உரிமைகளில் ஒரு சிலவற்றைத் தவிர பெரும்பாலான உரிமைகள் அரசு வழிகாட்டி கொள்கைகளுள் உள்ளடங்கப்பட்டிருக்கின்றன.

4. இந்திய வம்சாவளி மக்களின் வருகை

19 ஆம் நூற்றாண்டிலே இந்தியாவிலிருந்து இலங்கை, மலேசியா, தென்னாபிரிக்கா, மொரீசியஸ், சிங்கப்பூர், பீஜி உள்ளடங்கலாக பல நாடுகளில் உள்ள பெருந்தோட்டங்கள், நிலக்கரி சுரங்கங்கள், ரயில்வே பாதை நிர்மாணம் போன்றவற்றில் வேலை செய்வதற்காக மக்கள் கொண்டு செல்லப்பட்டனர். இலங்கைக்கு வந்த இந்திய மக்கள் இலங்கையின் பிரதான நான்கு சனத்தொகைப் பிரிவுகளில் (குடிசனத்தொகை மதிப்பீடு) ஒரு பகுதியினராக உள்ளடக்கப்பட்டுள்ளனர். இவர்கள் சில மாவட்டங்களில் செறிவாகவும் பல மாவட்டங்களில் பரந்தும் வாழ்ந்து வருகின்றனர்.

அட்டவணை 3 : மாவட்டங்கள் ரீதியாக சனத்தொகை

மாவட்டங்கள்	சனத்தொகை (%)
நுவரெலியா	50.6
கண்டி	8.1
பதுளை	18.4
மாத்தளை	5.3
இரத்தினபுரி	8.1
கேகாலை	5.6

மூலம்: www.statistics.gov.lk/PopHouSat/PDF/Population/p9p8Ethnicity.pdf

ஆரம்பத்தில் தொழிலாளர்களாக வந்த மக்கள் பிரித்தானிய ஆட்சியின் கீழ் அடிமைகள் போன்று நடத்தப்பட்டனர். அம்மக்களுடைய கல்வியறிவு பின்தங்கிய நிலையில் இருந்தது. அவர்களுடைய அடிப்படை உரிமைகள் மறுக்கப்பட்டிருந்தன. இந்த கட்டுரை இந்திய வம்சாவளி மக்களுடைய மனித உரிமைகளின் தற்போதய நிலையை சுருக்கமாக ஆராய்ந்துள்ளது.

5. குடியியல், அரசியல் உரிமைகள்

சுதந்திரத்திற்குப் பின்னர் இலங்கையில் உருவாக்கப்பட்ட எந்தவொரு அரசியல் அமைப்பிலும் மனித உரிமைகள் பட்டயம் உள்ளடக்கப்படவில்லை. சுதந்திர அரசியல் அமைப்பை தயாரித்த போது இலங்கை தேசிய காங்கிரஸ் மனித உரிமைகள் பட்டயத்தின் அவசியம் பற்றி வலியுறுத்திய போதிலும் அரசியலமைப்பு ஆலோசகர்களில் ஒருவரான சேர்.ஐவர் ஜெனினிங்ஸ் “அரசியல் மரபுரிமையை இலங்கை பிரித்தானியா விலிருந்து பெற்றுக்கொண்டுள்ளது. எனவே இலங்கைப் பிரஜைகளுடைய அடிப்படை உரிமைகளைப் பாதுகாக்க அது போதுமானது” எனக் குறிப்பிட்டார். மேலும் பாராளுமன்றம் உயரிய நிறுவனம் எனவும் அதனை கேள்விக்குட்படுத்த வேறு எவராலும் இயலாது: ஆகையால் மனித உரிமைகள் அத்தியாயத்தை உருவாக்கினால் பாராளுமன்ற இறைமையை பாதிக்கும் எனவும் குறிப்பிட்டார். மனித உரிமைகள் அத்தியாயம் அவசியமில்லை என்பதற்கு அவர் இன்னும் ஒரு கருத்தையும் குறிப்பிட்டார்.²⁰ அக்கருத்து பின்வருமாறு,

“In Britain we have no bill of rights; we merely have liberty according to law, and we think truly, I believe that we do the job better than any country which has a bill of rights or a declaration of the rights of man”.

1947 ஆம் ஆண்டு அரசியல் அமைப்பு உறுப்புரை 29, இன மற்றும் மதம் சார்ந்த சிறுபான்மையினரைப் பாதுகாப்பதற்கான ஏற்பாடுகளைக் கொண்டிருந்தது. 29(2) இன் பிரகாரம் எந்தவொரு இனம் அல்லது மதத்தைப் பாதிக்கக்கூடிய விதத்தில் சட்டங்களை ஆக்க முடியாது. அவ்வாறு 29 (2) உடன் முரண்படுகின்ற எந்தவொரு சட்டமும் செல்லுபடியற்றது என 29 (3) ஏற்பாடு செய்தது. முதனாயக்க எதிர் சிவஞானசுந்தரம் வழக்கில் இலக்கம் 48 1948 ஆம் ஆண்டின் பிரஜாவுரிமை

சட்டம் உறுப்புரை 29 (2) கீழ் செல்லுபடியற்றது என வாதிடப்பட்ட பொழுதிலும் உயர்நீதி மன்றம் மற்றும் பிரிவு கவுன்சில் சிறுபான்மை உரிமையைப் பாதுகாக்க இப்பிரிவு உருவாக்கப்படவில்லை என தீர்ப்பளித்தது.

1947 ஆம் ஆண்டு அரசியல் அமைப்பில் மனித உரிமைகள் அத்தியாயம் ஒன்று உட்படுத்தப்படாமை ஒரு பாரிய குறைபாடு எனவும் அத்தகைய அத்தியாயம் ஒன்று இருந்திருந்தால் இந்திய வம்சாவளி மக்களுடைய நிலைமை வேறாக அமைந்திருக்கும் என சிந்திக்க வைக்கும் வகையிலே சோல்பரி பிரபு 1963 ஆம் ஆண்டில் பி.எச். பார்மர் (B.H. Farmer) என்பவர் “இவங்கை இன முரண்பாடுகள்” என்ற தலைப்பில் எழுதிய நூலில் பின்வருமாறு குறிப்பிட்டுள்ளார். “எங்கள் ஆணைக் குழுவுக்கு பி.எச்.பார்மர் (B.H.Farmer) எழுதிய நூலில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள இன முரண்பாடுகள் பற்றி முன்னரேயே தெரிந்திருந்தால் யாப்பு வரைவதில் கட்டாயமாக ஒரு அடிப்படை உரிமைகள் அத்தியாயத்தை சேர்த்திருப்போம்”

1972 ஆம் ஆண்டு அரசியல் அமைப்பின் கீழ் அடிப்படை உரிமைகள் மட்டுப்பாடுகள், உரிமை மீறலுக்கான நீதிமுறை பரிகாரங்கள் இன்மை போன்ற காரணங்கள் அடிப்படையில் அவ்வத்தியாயம் பயனற்றதாகிப் போனது. உயிர் வாழ்வதற்கான உரிமை இவ்வரசியல் அமைப்பில் சேர்த்துக் கொள்ளப்பட்டிருந்தது குறிப்பிடத்தக்கது. 1978ஆம் ஆண்டு அரசியல் அமைப்பு சிறுபான்மை அல்லது குழு உரிமைகளை அங்கீகரிக்கவில்லை. சர்வதேச மனித உரிமைகள் சட்டமும் தனி மனித உரிமைகள் பற்றியே குறிப்பிடுகிறது.

6. தீர்மானம் மேற்கொள்வதில் பங்குபற்றும் உரிமை

குடியியல், அரசியல் உரிமைகளுக்கான சர்வதேச சமவாயம் உறுப்புரை 25(2) இன் பிரகாரம் தீர்மானம் மேற்கொள்வதில் பங்குபற்றும் உரிமை - பின்வரும் இரண்டு விடயங்களை உள்ளடக்குகின்றன.

1. மக்கள் தெரிவுசெய்யப்பட்ட அங்கத்தவர்கள் மூலமாக பங்குபற்றல் (உதாரணம் பாராளுமன்றம், மாகாணசபை, உள்ளூராட்சி சபைகளில்)
2. பொது நிர்வாக சேவைகளை எந்தவிதமான பாகுபாடுமின்றி பெற்றுக் கொள்ளல்.

இலங்கையில் சர்வஜன வாக்குரிமை 1931 ஆம் ஆண்டு அறிமுகப்படுத்தப்பட்டது. இலங்கையின் 7.4% ஆக இருக்கக்கூடிய இந்திய வம்சாவளி மக்கள் பாராளுமன்றம், மாகாணசபை, உள்ளூராட்சி சபைகளில் எவ்வாறு தம்முடைய பிரதிநிதித்துவத்தை வைத்துள்ளார்கள் என்பதையும் ஏனைய பொது நிர்வாகம் தொடர்பான நிறுவனங்களில் அதாவது கிராம சேவகர் பிரிவு மற்றும் பிரதேச செயலகங்களில் எத்துணையளவு தமது பிரதிநிதித்துவத்தை உறுதிப்படுத்துகின்றனர் என்பதைப் பார்த்தல் வேண்டும். அட்டவணை 3, 1924 ஆம் ஆண்டிலிருந்து சட்டசபை / பாராளுமன்ற அங்கத்துவ விபரங்களைத் தருகின்றது.

**அட்டவணை 4: இந்திய வம்சாவளி மக்களின் சட்டசபை /
பாராளுமன்ற பிரதிநிதித்துவம்**

வருடம்	தெரிவு செய்யப் பட்டவர்கள்	நியமன அங்கத்தவர்கள்	தேசிய பட்டியல்	மொத்த எண்ணிக்கை
1924 சட்டசபை	2			2
1931 சட்டசபை	2			2
1936 சட்டசபை	2			2
1947 சட்டசபை	7			7
1960 சட்டசபை		1		1
1965 சட்டசபை		2		2
1970 தேசிய சட்டசபை		1		1
1977 பாராளுமன்றம்	1			1
1989 பாராளுமன்றம்	3		2	5
1994 பாராளுமன்றம்	5		3	8
2000 பாராளுமன்றம்	7		4	11
2004 பாராளுமன்றம்				
2010 பாராளுமன்றம்				

தீர்மானம் மேற்கொள்வதில் பங்குபற்றும் உரிமை சிறுபான்மையுடைய அனைத்து மனித உரிமைகளை பாதுகாத்துக் கொள்வதற்கு அவசியமான ஒன்றாகும். தேர்தலில் வாக்களித்தல், பிரதிநிதிகளைத் தேர்தலில் அமர்த்துதல், பாராளுமன்ற நடவடிக்கை முறைகளில் பங்குபற்றல், அரசினால் ஸ்தாபிக்கப்பட்ட நிறுவனங்களில் தாமாகவோ அல்லது தமது

பிரதிநிதிகள் மூலமாகவோ பங்குபற்றல் போன்றவற்றின் மூலம் தமக்குச் சாதகமான அனுகூலங்களை பெற்றுக்கொள்ள முடியும்.

தீர்மானம் மேற்கொள்வதில் பங்குபற்றும் உரிமை தனி ஒருவருடைய உரிமையாகவும் கூட்டான உரிமையாகவும் அடையாளம் காணப்பட்டுள்ளது. இவ்வுரிமையுடைய அடிப்படைக் கோட்பாடுகள் UDHR உறுப்புரை 21(1) இல் 21 (3) இல் தெளிவாக எடுத்துரைக்கப்பட்டுள்ளது. இங்கு 21 (1) இல் ஒவ்வொருவரும் தனது நாட்டின் அரசாங்க நடவடிக்கைகளில் நேரடியாகவோ அல்லது தெரிவு செய்யப்பட்ட பிரதிநிதிகள் மூலமாகவோ பங்குபற்ற உரிமையுண்டு எனவும் 2 (1), (2) மக்களுடைய விருப்பம் அரசாங்கத்தில் அதிகாரத்தின் அடிப்படையாக அமைதல் வேண்டும் எனவும் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

சிறுபான்மையினருடைய உரிமைகள் தொடர்பான 1992ஆம் ஆண்டின் பிரகடனம் இதே போன்ற ஏற்பாடுகளைக் கொண்டுள்ளது.

ICCPR உறுப்புரை 27 சிறுபான்மையினருடைய உரிமைகளை அரசு உத்தரவாதப்படுத்த வேண்டும் என அங்கீகரிக்கின்றது. CERD, CEDAW மற்றும் CRC ஆகிய மனித உரிமைகள் தொடர்பான சர்வதேச ஆவணங்கள் தீர்மானம் எடுத்தலில் சிறுபான்மையுடைய பிரச்சினைகள், விடயங்கள் கருத்தில் எடுக்க வேண்டும் என வலியுறுத்தியுள்ளது.

7. பொது நிர்வாக சேவைகள்

பெருந்தோட்டத் துறையினர் பொதுநிர்வாக சேவைகளை முறையாக பெற்றுக் கொள்வதில் பல இடர்பாடுகளை எதிர்கொண்டுள்ளனர். பொது நிர்வாக சேவைகளை வழங்குவதில் கிராம சேவை பிரிவுகள், பிரதேச செயலகங்கள் மற்றும் மாவட்ட செயலகங்கள் என்பன முக்கியமான நிறுவனங்கள் ஆகும்.

இலங்கையின் 25 மாவட்டங்களில் மாவட்ட செயலகங்கள் உள்ளன. ஒவ்வொரு மாவட்டமும் பல பிரதேச செயலகங்களாகப் பிரிக்கப்பட்டுள்ளன. ஒவ்வொரு பிரதேச செயலகமும் பல கிராம சேவகர் பிரிவுகளை உள்ளடக்கி இருக்கின்றது.

பெருந்தோட்டத் துறை 1977ஆம் ஆண்டுக்குப் பின்பே பொது நிர்வாக சேவைக்கு உள்வாங்கப்பட்டது. தோட்டத்தினுடைய நிர்வாகம் தோட்டக் கம்பனிகளிடமே உள்ளது. எனவே நிர்வாக சேவைகளைப்

பெற்றுக்கொள்வதற்குத் தோட்டத் தொழிலாளர்கள் தோட்ட முகாமைத்துவத்திற்கூடாக பொது நிர்வாக நிறுவனங்களை நாட வேண்டி உள்ளது. இந்திய வம்சாவளி மக்கள் செறிவாக வாழ்கின்ற மாவட்டங்களில் பொது நிர்வாக சேவைகளை வழங்குவதற்கு போதுமான நிறுவனங்கள் இல்லாமை பாரிய குறைபாடாகும். உதாரணமாக 50.6% சனத்தொகையைக் கொண்ட நுவரெலியா மாவட்டத்தில் 61 தமிழ் கிராம சேவகர்கள் உள்ளனர்.²⁵ மேலும் 5 பிரதேச செயலகங்களே இம்மாவட்டத்தில் உள்ளன. 18.4 % சனத்தொகையை கொண்ட பதுளை மாவட்டத்தில் 31 தமிழ் கிராம சேவகர்கள் உள்ளனர்.²⁶

2006 ஆம் ஆண்டு அமைக்கப்பட்ட எல்லை நிர்ணய ஆணைக்குழு நுவரெலியா மாவட்டத்தில் பிரதேச செயலகங்களையும் கிராம சேவகர் பிரிவுகளும் அதில் இருக்க வேண்டுமென்று சிபாரிசு செய்த போதிலும் அவ்வாணைக்குழுவுடைய அறிக்கை நடைமுறைப் படுத்தப்படவில்லை. 2010 ஆண்டு பொது நிர்வாக அமைச்சு பிரதேச செயலகம் மற்றும் கிராம சேவகர் பிரிவுகளின் எல்லை மீள் நிர்ணயம் / மாற்றம் தொடர்பாக பொது மக்களிடமிருந்து சிபாரிசுகளைக் கோரியிருந்தது. மலையகத்தைச் சார்ந்த அரசியல் கட்சிகள் தொண்டர் ஸ்தாபனங்கள் மற்றும் அரச சார்பற்ற நிறுவனங்கள் பிரதேச செயலகம் மற்றும் கிராம சேவகர் பிரிவுகளின் எல்லை மீள் நிர்ணயம் / மாற்றம் தொடர்பாக விரிவான அறிக்கைகளைப் பொதுநிர்வாக அமைச்சுக்குச் சமர்ப்பித்தன. எனினும் இதுவரை எந்த விதமான நடவடிக்கைகளும் அமைச்சு எடுக்கவில்லை.

2012ஆம் ஆண்டு உள்ளூராட்சி சபை தேர்தல் சட்டத்திற்கு திருத்தம் கொண்டுவரப்பட்டது. இச்சட்டத்தின் கீழ் 5 பேரை உள்ளடக்கிய எல்லை நிர்ணய ஆணைக்குழு ஒன்று உருவாக்கப்பட்டது. இவ்வாணைக்குழுவில் இந்திய வம்சாவளி மக்களைப் பிரதிநிதித்துவம் செய்ய ஒருவர் நியமிக்கப்பட்டார். இது வரவேற்கப்படக்கூடிய ஒரு விடயமாகும். இவ்வாணைக்குழுவுடைய அறிக்கை இன்னமும் வெளிவரவில்லை.

இலங்கையின் 1978 ஆம் ஆண்டு அரசியல் அமைப்பின் கீழ் இரு மொழிக் கொள்கை அங்கீகரிக்கப்பட்டுள்ளது. சிங்களமும் தமிழும் நிர்வாக மொழிகள் ஆகும். 41 பிரதேச செயலகங்கள் இருமொழி செயலகங்களாக பிரகடனப்படுத்தப்பட்டுள்ளன. இச்செயலகங்களில் தமிழ்மொழி பேசும் உத்தியோகத்தர்களின் பற்றாக்குறை, பொதுமக்கள்

பொதுநிர்வாக சேவைகளைப் பெற்றுக்கொள்வதில் இன்னுமொரு இடையூறாகும். மேலும் பொது நிர்வாக சுற்று நிரூபங்கள் பொதுமக்களுக்கு வழங்கப்படுகின்ற விண்ணப்பப் படிவங்கள் என்பன சில இடங்களில் சிங்கள மொழியில் மாத்திரம் பயன்படுத்தப்படுதல் மொழி உரிமையை மறுக்கின்ற செயலாக அமைந்துள்ளது.

8. பொருளாதார, சமூக மற்றும் கலாசார உரிமைகள்

தொழில் உரிமை

ICESCR ன் உறுப்புரை 6 ஒவ்வொரு உறுப்பு நாடும் அனைத்து ஆட்களுடைய தொழில் உரிமையை அங்கீகரிக்க வேண்டும் எனவும், தனக்கு விரும்பிய தொழிலை தேர்ந்தெடுப்பதற்கு உரித்துடையவர் என குறிப்பிடப்படுகிறது. தொழில் உரிமையை ஒவ்வொரு நபரும் அனுபவிக்கக் கூடிய வகையில் அரசு தொழில்நுட்ப மற்றும் தொழிற்பயிற்சி அறிவுறுத்தல்களைப் பெற்றுக்கொள்ளக்கூடிய வகையில் நடவடிக்கைகளை எடுக்க வேண்டும் எனவும் வலியுறுத்துகிறது.

தொழில் உரிமை ஒருவர் விரும்பிய தொழிலை தேர்ந்தெடுத்தலை பிரதான விடயமாக ஏற்றுக் கொண்டுள்ளது. இலங்கை அரசியல் அமைப்பின் அடிப்படை உரிமைகள் அத்தியாயத்தில் உறுப்புரை 14 இவ்வரிமையை அடிப்படை உரிமையாக அங்கீகரித்துள்ளது. தொழிற்பாதுகாப்பு, நியாயமான சம்பளம், பாதுகாப்பானதும் தூய்மையானதுமான தொழில் சுற்றாடல் என்பவற்றுடன் தொழில் உரிமை தொடர்புபடுகிறது. மேலும் ஒருவர் தனது அந்தஸ்திலிருந்து உரிய பதவி உயர்வைப் பெற உரித்துடையவர் எனவும் உறுப்புரை 6 குறிப்பிடுகிறது.

ICESCR தவிர இலங்கை 40 ILO²⁸ உடன்படிக்கைகளை அங்கீகரித்துள்ளது. இவற்றில் 31 உடன்படிக்கைகள் அமுல்படுத்தப்படுகின்றன.²⁹ பெருந்தோட்ட தொழிலாளர்களுடைய தொழில் உரிமை சார்ந்தவிடயங்கள் தொடர்பான ILO உடன்படிக்கை 110 மற்றும் 111 பிரதான இடம் பெறுகின்றன. இலங்கை 1998ஆம் ஆண்டு ILO உடன்படிக்கை 111இல் கைச்சாத்திட்டுள்ளது. இவ்வுடன்படிக்கை தொழில்துறையில் பாரபட்சம் காட்டப்படுதலைத் தவிர்ப்பதற்கான உடன்படிக்கையாகும். ILO உடன்படிக்கை 110 தோட்டத்துறை தொழிலாளர்களின் தொடர்பானதாகும். இவ்வுடன்படிக்கையை இலங்கை 1995 ஆம் ஆண்டு ஏற்று அங்கீகரித்

துள்ளது. எனினும் பல உறுப்புரைகளில் இருந்து இலங்கை விலக்களிப்பு பெற்றுள்ளது. பகுதி II உறுப்புரை 5 தொடக்கம் 19 வரை புலம்பெயர்ந்த வேலையாட்களை வேலைக்குச் சேர்த்துக் கொள்ளல், வேலையில் ஈடுபடுதல் என்பவற்றுடன் தொடர்புபடுகின்றது.

இலங்கை மேலே குறிப்பிட்ட சமூக பொருளாதார உரிமைகள் சம வாயம் மற்றும் ILO உடன்படிக்கைகளின் கீழ் பொறுப்பேற்றுக் கொண்டுள்ள சர்வதேச கடப்பாடுகளை பூர்த்தி செய்வதற்காக பின்வரும் தொழிற் சட்டங்களை உருவாக்கி உள்ளது:

அட்டவணை 5: இலங்கையின் தொழிற் சட்டங்கள்

தொழிற்சட்டங்கள்	நோக்கம் / அணுகுலம்
1970ஆம் ஆண்டின் 25ஆம் இலக்க தொழிற்சங்க பிரதிநிதிகள் (தோட்டங்களுக்கு உட்பிரவேசித்தல்) சட்டம்.	தொழிற்சங்க பிரதிநிதிகள் கூட்டங்களை வைப்பதற்காக அல்லது கூட்டங்களில் பேசுவதற்காக தோட்டங்களுக்குள் உட்பிரவேசிப்பதற்கான உரிமையை வழங்குகிறது.
1971 ஆம் ஆண்டின் 2 ஆம் இலக்க தோட்ட விடுதிகள் விசேட ஏற்பாடுகள் சட்டம்.	எவ்வித முன்னறிவித்தல் / முன்னறிவித்தலின்றி நியாயமற்ற முறையில் விடுதிகளிலிருந்து வெளியேற்றுதலிலிருந்து பாதுகாப்பதற்காக.
1950ஆம் ஆண்டின் 43 ஆம் இலக்க கைத்தொழில் பிணக்குகள் சட்டம்.	தொழில்தருநருக்கும் - தொழிலாளிக்கும் இடையிலே தொழில் நியதி நிபந்தனைகள் காரணமாக ஏற்படும் பிணக்குகளைத் தீர்த்தல்.
1970 ம் ஆண்டின் 24ஆம் இலக்க தொழிற்சங்க கட்டளைகள் சட்டம்	தொழிற்சங்கங்களை அமைப்பதற்கும் பதிவு செய்வதற்கும்.
2000 ஆம் ஆண்டின் 25 ஆம் இலக்க குறைந்த பட்ச சம்பளங்கள் (இந்திய தொழிலாளர்) கட்டளைகள் சட்டம்	குறைந்தபட்ச சம்பளத்தைத் தீர்மானித்தல்.
1985ஆம் ஆண்டின் 44 ஆம் இலக்க கடை காரியாலய ஊழியர்கள் தொழில் மற்றும் சம்பளங்களை ஒழுங்கமைத்தல் சட்டம்	வேலை செய்யும் நேரம், சம்பளம், தொழில் மற்றும் அத்துடன் தொடர்புபட்ட விடயங்களை வெளியிடல்.
1971 ஆம் ஆண்டின் 47 ஆம் இலக்க தொழிலாளர் வேலை நிறுத்தச் சட்டம் (இல 4 1976 சட்டம், இல.51, 1988 ம் ஆண்டு, இல. 12, 2003, இல. 20, 2008)	நியாயமற்ற வேலை நீக்கத்திற்கான பரிசாரங்களைப் பெற்றுக்கொள்ளல்.

1980ஆம் ஆண்டின் 46ஆம் இலக்க ஊழியர் நம்பிக்கை நிதிய சட்டம்	சமூக பாதுகாப்பு திட்டத்தை அமுல்படுத்துதல்
1958 ஆம் ஆண்டின் 15ஆம் இலக்க ஊழியர் சேமலாப நிதிய சட்டம்	சமூக பாதுகாப்பு திட்டத்தை அமுல்படுத்துதல், தொழிலாளர், தொழில்தருநர் ஆகியோருடைய பங்களிப்புடன் உருவாக்கப்படும் விதிகள்.
1972 ஆம் ஆண்டின் 32 ஆம் இலக்க பணிக்கொடைக் கொடுப்பனவுச் சட்டம்	தொழில் முடிவுறுத்தப்பட்ட பின்பு தொழில்தருநர் தொழிலாளருக்கு கொடுப்பனவு வழங்கப்படல்.
1985 ஆம் ஆண்டின் 21 ஆம் இலக்க / 1994 ஆம் ஆண்டின் 4ஆம் இலக்க வெளிநாட்டு வேலைவாய்ப்பு பணியக சட்டம்	வெளிநாட்டு வேலைவாய்ப்புக்காக செல்வதற்கு முன்பு, வேலை காலத்தின் போது மற்றும் நாட்டிற்கு திரும்பி வரும் போது ஆகிய 3 கட்டங்களிலும் அனுசரணை வழங்குதல்.

1980ஆம் ஆண்டு இலங்கைக்குக் கொண்டுவரப்பட்ட தோட்டதொழிலாளர்கள் தோட்டங்களில் மாத்திரம் வரையறுக்கப்பட்டிருந்தனர். ஆரம்பத்தில் பிரித்தானியாவின் கட்டுப்பாட்டின் கீழ் தேயிலை தோட்டங்கள் இருந்தன. தற்போது உள்ளூர் தனியார் கம்பனிகள் நிர்வகிக்கின்றன. தோட்டவாழ் குடியிருப்பாளர்கள் தமது அடிப்படை தேவைகளுக்காக தமது தொழில் தருநர்களையே அதிகமாக நம்பியுள்ளனர்.

ஆரம்ப காலங்களில் தோட்டத்தில் மாத்திரமே வேலை செய்ய முடியும். தோட்டத்தை விட்டு வெளியே சென்றால் அது தண்டிக்கப்படக் கூடிய குற்றமாகும். தற்போது அத்தகைய ஒரு மட்டுப்பாடு இல்லை. இவர்களில் 70% பெருந்தோட்டத் துறை தொழிலாளர்களாகவும், ஏனையோர் வேறு தொழில்களிலும் ஈடுபடுகின்றனர்.

1978 ஆம் ஆண்டு அரசியல் அமைப்பின் உறுப்புரை 14இல் விரும்பிய சட்டரீதியான தொழிலில் ஈடுபடும் உரிமை உத்தரவாதப்படுத்தப்பட்டுள்ளது. தோட்டத்துறையில் உள்ளவர்கள் இன்று கல்வியாளர்கள், தொழில்சார் துறைசார்ந்த வல்லுநர்கள், வணிகர்கள் என பல்வேறு விதமான வருமான ஈட்டும் தொழில் துறையில் ஈடுபட்டுள்ளனர் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. தோட்டத்துறையில் இருக்கின்ற தொழிலாளர்களுக்கு உரிமைகளை பார்க்கின்ற போது உழைப்புக்கேற்ற ஊதியம், வேலை செய்யும் இடங்களில் பாதுகாப்பு, நியாயமான இருப்பிடம்,

ஏனைய நியதிச்சட்ட ரீதியான நன்மைகள் என்பன முக்கிய இடம் பெறுகின்றன.

இலங்கை ICESCR இன் உறுப்பு நாடாக இருக்கிறது. இவ்வகையில் தோட்ட தொழிலாளர்களின் தொழில் உரிமையுடன் தொடர்புபட்ட பிரச்சினைகளை எவ்வாறு எதிர்நோக்கினார்கள், உரிய பரிகாரங்கள் கிடைக்கின்றனவா என்பதைப் பார்க்க வேண்டும்.

பெருந்தோட்டத்துறை தொழிலாளர்களுடைய தொழில் விடயங்கள் கூட்டு உடன்படிக்கையின் பிரகாரம் தீர்மானிக்கப்படுகிறது. கைத்தொழில் பிணக்குகள் சட்டத்தின் பிரிவு 4 இன் பிரகாரம் கூட்டு உடன்படிக்கை என்பது தொழிலாளருக்கும் - தொழிற்சங்கத்திற்கும் இடையே தொழிலாளர் நியதி, நிபந்தனை தொடர்பில் உருவாக்கப்படும் உடன்படிக்கை ஆகும். பெருந்தோட்ட தொழிலாளர்களுடைய கூட்டு உடன்படிக்கை தொழிற்சங்கம் மற்றும் தோட்ட முகாமைத்துவத்துடன் ஏற்படுத்திக் கொள்ளப்படுகிறது.

பேரம் பேசுதல் மூலம் காலத்திற்குக் காலம் கூட்டு உடன்படிக்கையின் கீழ் சம்பளம் அதிகரிக்கப்பட்ட போதிலும் தோட்டத் தொழிலாளர்களுக்கான வாழ்வாதார கொடுப்பனவு போதுமானதாக இல்லை. போதுமான சம்பளம் வழங்கப்படாத காரணத்தினால் தோட்டத் தொழிலாளர்கள் ஏனைய உரிமைகளை அனுபவிப்பதில் பல தடைகள் ஏற்பட்டுள்ளன.

வேலைநீக்கம், நட்டஈடு, சமூக பாதுகாப்பு கொடுப்பனவுகள் உள்ளடங்கலாக மேலே அட்டவணையில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள தொழிற்சட்டங்கள் அனைத்தும் இலங்கையில் உள்ள அரச மற்றும் தனியார் தொழிலாளர்களுக்கு தமது உரிமைகளைப் பெற்றுக்கொள்ள வழிசமைக்கின்றன.

படிப்படியாக ஏற்பட்ட கல்வி வளர்ச்சி, ஊடகங்களின் செல்வாக்கு, நாகரிக வளர்ச்சி போன்றவற்றின் காரணமாக இளம் சமுதாயத்தினர் பெருந்தோட்டத் தொழிலை ஏற்றுக்கொள்ள விருப்பமற்றவர்களாக இருக்கின்றனர். எனவே நகர்ப்புறங்களில் கடைகளில், ஆடைத் தொழிற்சாலைகளில் தொழில் வாய்ப்புகளைப் பெற்றுக்கொள்ள முனைகின்றனர். குடிசை மதிப்பீட்டு திணைக்கள புள்ளி விபரங்களின்படி பெருந்தோட்டத்துறையில் சராசரி மாதாந்த வருமானம் 1995/96 ஆண்டுக்கான பகுதிகளில் ரூபா

4059 ஆக இருந்தது 2009/10 ஆம் ஆண்டு காலப்பகுதிகளில் 25649 ஆக அதிகரித்துள்ளது.

பெண்களைப் பொறுத்தவரையில் தமது வாழ்க்கைத் தரத்தை முன்னேற்றிக் கொள்வதற்காக மத்திய கிழக்கு நாடுகளுக்கு வீட்டுப் பணிப் பெண்களாக செல்கின்றனர். இவ்வாறு மத்திய கிழக்கு நாடுகளுக்குச் செல்லும் தொழிலாளர்களுக்கு என வெளிநாட்டு வேலைவாய்ப்பு பணியக சட்டம் ஆக்கப்பட்டுள்ளது. இச்சட்டத்தின்கீழ் ஸ்தாபிக்கப்பட்டுள்ள வெளிநாட்டு வேலைவாய்ப்பு பணியகம் பல சேவைகளை வழங்கி வருகின்றது.³⁰ இவற்றுள் இடம்பெயர்ந்த தொழிலாளர்களின் பிள்ளைகளுக்கு புலமை பரிசில் வழங்குதல், வீடமைப்பு கடன், சுயதொழில் உதவிக்கடன், வெளிநாட்டிலிருந்து சேவைக்காலம் பூர்த்தியடைந்த பின்பு இலங்கைக்குத் திரும்பி வருகின்ற ஆட்களுக்கான காப்புறுதி, சுகவீனம் காரணமாக இலங்கைக்கு திரும்பி வருகின்ற வேலையாட்களுக்கான மருத்துவ சிகிச்சை, தொழில் தருநருக்கும் - தொழிலாளிக்குமிடையே ஏற்பட்ட தொழில் பிணக்குகளைத் தீர்த்துவைத்தல் என்பன பிரதான இடத்தை பெறுகின்றன.

இத்தகைய சட்ட ஏற்பாடுகள் இருந்த போதிலும் அவை பற்றி போதிய அறிவு இன்மை காரணமாக பெருந்தோட்டத்தில் இருக்கக்கூடிய பாதிக்கப்பட்ட தொழிலாளர்கள் உரிய சட்ட பரிகாரங்கள் பெற முடியாதுள்ளனர்.

பகிரங்க சேவையில் இந்திய வம்சாளி தமிழர்கள் நிர்வாக, ஆசிரிய சேவைகளில் நியாயமான வாய்ப்புகளைப் பெறவில்லை. உத்தியோகபூர்வ ஆய்வு ஒன்றின் பிரகாரம் மொத்த சனத்தொகையில் இந்திய வம்சாவளி மக்கள் 7.4% இருந்த போதிலும் பகிரங்க சேவையில் 0.31% மாத்திரமே இருக்கின்றனர்.

கல்வி உரிமை

கல்வி உரிமை என்பது பொருளாதார சமூக உரிமைகள் என்ற வகுதிக்குள் உள்ளடங்குகின்றது. இவ்வரிமை ஏனைய மனித உரிமைகளை அனுபவிப்பதற்கான முக்கியமான உரிமையொன்றாகக் கருதப்படுகின்றது. UDHR உறுப்புரை 26, ஒவ்வொருவரும் கல்விக்கான உரிமைக்கு உரித்துடையவர்கள் என்றும், இக்கல்வி, குறைந்தபட்சம் ஆரம்பக் கட்டங்களில் இலவசமாக வழங்கப்பட வேண்டுமெனவும், மேலும் தொழில்நுட்ப

மற்றும் தொழில்சார் கல்வி, உயர்கல்வி அனைவரும் சமமாக அணுகக் கூடிய வகையில் அரசு ஆவன செய்ய வேண்டுமென ஏற்பாடு செய்கிறது. ஐ.நா சபையின் ICESER சமவாயம் (1966) CRC சமவாயம் என்பன கல்வி உரிமையை உத்தரவாதப்படுத்துவதற்காக அரசு சட்ட, நிர்வாக மற்றும் ஏனைய வழிமுறைகளை மேற்கொள்ள வேண்டும் எனவும் அனைத்துப் பிரஜைகளும் சமத்துவ அடிப்படையில் இவ்வுரிமையை அனுபவிப்பதை அரசு உறுதிப்படுத்த வேண்டுமெனவும் வலியுறுத்துகிறது.

இந்திய வம்சாவளி மக்களுடைய கல்வி உரிமைகளைப் பற்றி நாம் பார்க்கின்றவிடத்து, தேசிய மட்டத்தில் கல்வி அறிவு வீதம் 97% ஆக இருக்கின்ற போதிலும், அதற்கு நிகரான கல்வியறிவு வீதத்தை இந்திய வம்சாவளி மக்கள் நிலைநாட்டுவதற்கான சந்தர்ப்பங்கள் இல்லை.

அட்டவணை 5: கல்வி உரிமை தொடர்பாக எடுக்கப்பட்ட சில நடவடிக்கைகள்

சட்ட/நிர்வாக நடவடிக்கை	பிரதான ஏற்பாடுகள்
1. 1907ஆம் ஆண்டின் 8ஆம் இலக்க கிராமப்புற பாடசாலை கட்டளைச் சட்டம்.	i. தோட்டப் பாடசாலைகளை நிர்வாகம் செய்யும் அதிகாரம், தோட்ட நிர்வாகத்திடம் வழங்கப்பட்டது. ii. நிர்வாகம் தவறும் பட்சத்தில் ஆளுநர் தலையிட்டு பாடசாலை கட்டடங்களை அமைத்தல்.
2. 1920 ஆம் ஆண்டின் 1 ஆம் இலக்க கல்வி கட்டளைச் சட்டம்.	i. தோட்ட அதிகாரி தகுதி வாய்ந்த ஆசிரியர்களை நியமித்தல். ii. 6-10 வயது வயதிற்குட்பட்ட பிள்ளைகளை 10 மணிவரை வேலைக்கு அமர்த்துவதைத் தவிர்த்தல்
3. 1939ஆம் ஆண்டின் 31ஆம் இலக்க கல்வி கட்டளைச் சட்டம்.	i. கல்வி பணிப்பாளருக்கு கல்வி எல்லை தோட்டங்களுக்கு விரிவாக்க அதிகாரம் வழங்கப்பட்டது. ii. 22க்கு மேற்பட்ட 6 தொடக்கம் 10 வயது வரை பிள்ளைகள் இருக்கக் கூடிய பாடசாலைகளுக்கு மட்டும் இவ்வேற்பாடு இயையானது.

<p>4. 1947 ஆம் ஆண்டின் 26 ஆம் இலக்க கல்வி (திருத்த) கட்டளைச் சட்டம்.</p>	<p>i. அனைத்து தோட்டப் பாடசாலைகளும் தேசிய கல்வி நிலைக்கு உட்படுத்தப் பட்டது.</p> <p>ii. தோட்டப் பாடசாலைகளை நிர்வாகம் செய்யும் அதிகாரம், தோட்ட நிர்வாகத் திடம் வழங்கப்பட்டது.</p> <p>iii. நிர்வாகம் தவறும் பட்சத்தில் ஆளுநர் தலையிட்டு பாடசாலை கட்டடங்களை அமைத்தல்.</p> <p>iv. கட்டாய கல்விக்கான ஆக்கக்கூடிய வயதெல்லை.</p>
<p>5 1951 ஆம் ஆண்டின் 5ஆம் இலக்க கல்வி (திருத்த) கட்டளைச் சட்டம்</p>	<p>i. தோட்ட அதிகாரி பாடசாலைக்கு தேவீ கீழ் தவறொன்றுக்கு குற்றவாளியாவார்.</p> <p>ii. கட்டாய கல்விக்கான ஆக்கக்கூடிய வயதெல்லையை பதினான்கு வயதாக குறைத்தது.</p>
<p>6. 1962 ஆம் ஆண்டின் கல்வியமைச்சின் சட்ட விதி</p>	<p>i. பாடசாலைக்குரிய மொழி மூலத்தை தெரிவு செய்யும் போது நாடற்ற தோட்ட தொழிலாளிகளின் பிள்ளைகள் கருத்தில் எடுக்க தேவை இல்லை.</p> <p>ii. பாடசாலைக்கு மாணவர்களை சேர்த்துக் கொள்வதற்கு பிரஜாவுரிமை சான்றிதழ் கோரப்பட்டது.</p>
<p>7. 1970 ஆம் ஆண்டின் பல்கலைக் கழக பிரவேச தரப்படுத்தல் கொள்கை.</p>	<p>தமிழ் மாணவர்கள் சிங்கள மாணவர்களை விட அதிக புள்ளி பெற வேண்டி இருந்தது.</p>
<p>8. ஐக்கிய தேசிய கட்சி அரசின் கல்விக் கொள்கை.</p>	<p>அரசால் தோட்டப் பாடசாலைகள் கையேற்கப் பட்டன.</p>
<p>9 1991 ஆம் ஆண்டின் 19ஆம் இலக்க தேசிய கல்வி ஆணைக் குழுச் சட்டம்.</p>	<p>ஆணைக்குழு தேசிய கல்வி கொள்கை தொடர்பாக அரசுக்கு சிபாரிசுகளை வழங்குதல்.</p>
<p>10. 1997 ஆம் ஆண்டின் கட்டாயக் கல்விக்கான ஒழுங்கு விதி</p>	<p>5-14 வரை வயதுக்குட்பட்ட பிள்ளைகள் கட்டாயமாக பாடசாலைக்குச் செல்ல வேண்டும்.</p>

மேலேயுள்ள அட்டவணையில் சில முக்கியமான சட்ட மற்றும் நிர்வாக ஏற்பாடுகள் தரப்பட்டுள்ளன. ஆரம்பத்தில் தோட்ட நிர்வாகத்துடன் பெருந்தோட்ட கல்வி இருந்த போதிலும் 1977 ஆம் ஆண்டு தோட்டப் பாடசாலைகள் அரசினால் கையேற்கப்பட்டமை முன்னேற்றமான விடயமாகும். 1990களில் அரச சர்வதேச நிறுவனங்களின் அனுசரணையுடன் தோட்டப் பாடசாலைகளுக்குத் தேவையான உட்கட்டமைப்பு வசதிகளை ஏற்படுத்திக் கொடுத்தது.

இலங்கையின் அரசியல் அமைப்பில் கல்விக்கான உரிமை, அடிப்படை உரிமையாக உத்தரவாதப்படுத்தவில்லை. எனினும், அரச வழிகாட்டி தத்துவக் கோட்பாடுகளில் உறுப்புரை 27 (07) அனைத்து மட்டங்களிலும் அனைவரும் சமத்துவ அடிப்படையில் கல்வியை அணுகுவதற்கான சந்தர்ப்பம் அளிக்கப்பட வேண்டுமெனக் குறிப்பிடுகிறது. 1997 ஆம் ஆண்டு கட்டாயக் கல்விக்கான ஒழுங்கு விதி அறிமுகப்படுத்தப்பட்டுள்ளது. இதன் பிரகாரம் 5-14 வரை வயதுக்குட்பட்ட பிள்ளைகள் கட்டாயமாக பாடசாலைக்குச் செல்ல வேண்டும். 5 வருட கல்வியைப் பூர்த்தி செய்யும் முன்னர் பாடசாலையில் இடைவிடாகல் 8.4% ஆக என ஆய்வு ஒன்று குறிப்பிடுகிறது. பெருந்தோட்டத்துறையில் ஒருசில பாடசாலைகள் தேசியப் பாடசாலைகளாக தரமுயர்த்தப்பட்ட போதிலும், வளப்பற்றாக்குறை இன்னும் தொடர்ந்த வண்ணமேயுள்ளன. அண்மையில் பொறுப்பு வாய்ந்த மலையக அரசியல் தலைவர்கள் பெருந்தோட்டத்துறை பாடசாலைகள் தேசியப் பாடசாலைகளாக தரமுயர்த்தப்படுவதனால் அப்பாடசாலைகளுக்கான நிதி ஒதுக்கீட்டில் பிரச்சினைகள் உள்ளதாகவும், மாகாண பாடசாலைகளாக இயங்குவதில் ஒப்பீட்டளவில் வளப் பற்றாக்குறைப் பிரச்சினையை ஓரளவு தீர்த்துக் கொள்ளவும் முடியுமென தெரிவிக்கப்பட்டுள்ளது. மேலும், பெருந்தோட்டத்துறை பாடசாலைகளில் ஆசிரியர் பற்றாக்குறை, உட்கட்டமைப்பு வசதிகளின் பற்றாக்குறை என்பன பெரும் பிரச்சினையாகத் தொடர்ந்து நிலவுகிறது.

இந்திய வம்சாவளித் தமிழர் பல பிரச்சினைகளை எதிர்நோக்கினாலும், கல்வித்துறையில் படிப்படியாக வளர்ந்து வருகின்றனர். 1986ஆம் ஆண்டு 68.5% ஆக இருந்த கல்வி அறிவு வீதம் 2003ஆம் ஆண்டு 81.3% ஆக அதிகரித்தது.³² (தேசிய அடிப்படை கல்வியறிவு வீதம் 92.4%) கல்வியறிவு வீதம் சாதகமான பெறுபேறுகளைக் காட்டினாலும்:

1. 43.0% ஆனவர்கள் ஐந்தாம் தரம்வரை மட்டுமே கல்வி கற்கின்றனர்.
2. 37.7% ஆனவர்கள் 6ஆம் ஆண்டு தொடக்கம் 10 ஆம் ஆண்டுவரை கல்வி கற்கின்றனர்.
3. 38% க.பொ.த. சாதாரண தரத்தில் சித்தி அடைந்துள்ளனர்.
4. 2.3% க.பொ.த. உயர் தரத்தில் சித்தி அடைந்துள்ளனர்.
5. க.பொ.த சாதாரண தரத்தில் கணிதம், ஆங்கிலம், விஞ்ஞானம் ஆகிய பாடங்களில் சித்தியடைவோர் தொகை குறைவாகவே உள்ளது.
6. க.பொ.த உயர் தரத்தில் கணிதம், விஞ்ஞானம் ஆகிய துறைகளில் கல்வி கற்கின்ற மாணவர்களின் தொகை மிகவும் குறைவாக உள்ளது.

மேலே குறிப்பிடப்பட்ட பிரச்சினைகளைப் பார்க்கின்ற விடத்து, இந்திய வம்சவாளி மக்கள் கல்விக்கான உரிமையை அனுபவிப்பதில் பல தடைகளை எதிர்நோக்குகின்றார்கள் என்பது தெளிவாகின்றது. அரசியலமைப்பு உறுப்புரை 12 சட்டத்தின் மூன் அனைவரும் சமம், இன அடிப்படையிலான வேறுபாடு காட்டப்படலாகாது எனக் குறிப்பிடப்பட்ட போதிலும், இந்திய வம்சாவளி தமிழர்கள் சட்டத்தின் சமமான பாதுகாப்பைப் பெற வாய்ப்பற்றவர்களாக இருக்கின்றார்கள் எனக் குறிப்பிடலாம். மேலும், இலங்கை சர்வதேச மனித உரிமைகள் பிரகடனங்களில் ஒரு திறத்தவராக இருந்தாலும், சட்டக் கடப்பாடுகளை சிறுபான்மையினருக்குப் பூர்த்தி செய்யத் தவறிவிட்டது என குறிப்பிடுவதிலும் தவறேதும் இல்லை.

இலங்கையுடன் மலேசியா, தென்னாபிரிக்கா போன்ற நாடுகளை ஒப்பிடுகின்ற போது, தென்னாபிரிக்கா கல்விக்கான உரிமையை அரசியலமைப்பில் உத்தரவாதப்படுத்தியுள்ளது. மலேசியாவைப் பொறுத்த வரையில் இலங்கையில் இந்திய வம்சாவளி மக்கள் எதிர்நோக்கும் அதே பிரச்சினைகளை அவர்களும் எதிர்நோக்குகிறார்கள்.

ஏற்கனவே குறிப்பிட்டது போல கல்விக்கான உரிமை என்பது ஆரம்ப, இடைநிலை மற்றும் மூன்றாம் நிலைக்கல்வி, அதனைவிட தொழில்நுட்ப, தொழில்சார் கல்வி என்பனவும் உள்ளடங்கும். பெருந்தோட்டத்துறையைப் பொறுத்தவரையில் இவ்வனைத்து மட்டங்களிலும் பல சவால்களை எதிர்நோக்குகிறார்கள். எனினும் 150 வருட காலமாக இலங்கை இந்திய

வம்சாவளி வரலாற்றில் மலையக சமூகம் ஓரளவு வளர்ச்சியைக் கண்டுள்ளது என்பதையும் குறிப்பிட வேண்டும். எமது சமூகத்தில் இருந்து வைத்தியர்கள், பொறியியலாளர்கள், சட்டத்தரணிகள், கல்வியாளர்கள் மற்றும் பேராசிரியர்களும் உருவாகி இருக்கிறார்கள் என்பதை நாம் பெருமையாகக் கூறிக்கொள்ள முடியும். எனினும், கல்வி கற்றோரின் எண்ணிக்கையை அதிகரிக்க பல நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்ள வேண்டிய கடப்பாடு அரசுக்கு மட்டுமன்றி கல்விமான்களின் கடப்பாடும் ஆகும்.

வீட்டுக்கான உரிமை

சர்வதேச மனித உரிமைகள் சட்டம் ஒவ்வொருவரும் தமது வாழ்க்கையைக் கொண்டு நாடத்துவதற்கு வீட்டுக்கான உரிமை அவசியமென அங்கீகரித்துள்ளது. வீட்டுக்கான உரிமை சுயமரியாதை, கௌரவம் என்பவற்றைப் பேணிப் பாதுகாக்க அவசியமாகும். மேலும் குடும்ப அங்கத்தினர் அன்றாட நடவடிக்கைகளை எவ்வித தடையுமின்றி மேற்கொள்வதற்கு அவசியமாகும். ICESER இல் உறுப்புரை 11 வீட்டுக்கான உரிமையை அங்கீகரித்துள்ளது. இலங்கை ICESER இன் ஒரு உறுப்பு நாடாகும்.

இலங்கை அரசியல் அமைப்பின் கீழ் வீட்டுக்கான உரிமை அரசு வழிகாட்டி தத்துவ கோட்பாடுகளில் உறுதிப்படுத்தப்பட்டுள்ளது. அரசு இலங்கை பிரஜைகளில் வீடற்றோருக்கு நியாயமான வசதிகளுடன் கூடிய வீடுகளை அமைத்துக் கொடுக்கும் கடப்பாட்டினை கொண்டுள்ளது.³⁴

தோட்டத் தொழிலாளர்கள் ஆரம்ப காலங்களில் மிகவும் மோசமான லயன் காம்பராக்களில் வசித்து வந்தனர். தோட்ட நிருவாகம் அவற்றை முறையாக பேணுவதற்கு தவறியது. இவர்கள் வசித்து வந்த வீடுகள் குறைந்தபட்ச வசதியைக் கூட கொண்டிருக்கவில்லை. சுத்தமான நீர், மலசலகூட வசதி என்பன இவர்களுக்கு இருக்கவில்லை. இதன் காரணமாக தோட்டத்தொழிலாளர்கள் பெரும்பாலானோர் நோய்வாய்ப்பட்டனர். மேலும் பலர் நோய்வாய்ப்பட்டு இறந்தனர். நோய்வாய்ப்பட்ட தொழிலாளர்கள் தமது தொழிலை இழந்தது மட்டுமன்றி போதியளவு மருத்துவ சிகிச்சை பெற முடியாமல் கஷ்டப்பட்டனர்.

1800 ஆம் ஆண்டு காலப்பகுதிகளில் பல சட்டங்கள் ஆக்கப்பட்ட போதிலும் அவை முறையாக அமுல்படுத்தப்படவில்லை. 1880 ஆம்

ஆண்டில் மருத்துவ கட்டளை சட்டத்தின்கீழ் மருத்துவ அலுவலர் நோயாளர்களை பார்வையிடுவதற்கு தோட்டங்களுக்கு வருகை தருகின்ற போது அதற் குரிய கட்டணம் தொழிலாளர்களால் கொடுக்கப்பட வேண்டும்.

1971 ஆம் ஆண்டு தோட்ட விடுதிகள் விசேட ஏற்பாடுகள் சட்டம் தோட்ட தொழிலாளி ஒருவர் முன்னறிவித்தலுடன் / முன்னறிவித்தலின்றி வீட்டை விட்டு வெளியேற்றிய பின்பு நீதிமன்றத்தில் உத்தரவு கிடைக்கின்ற வரையில் வீட்டில் தொடர்ந்து வசிப்பதற்கான உரிமையை வழங்குகிறது.³⁵

அரசாங்கம் காலத்திற்குக் காலம் பல வீடமைப்புத்திட்டங்களை அறிமுகப்படுத்திய போதிலும் தோட்டத் தொழிலாளர்கள் குறைந்தபட்ச நன்மையே பெற்றனர். 1977-1983 இல் 1000 வீடுகள் அமைக்கும் திட்டம், 1984 - 1989 அனைவருக்கும் வீடமைப்பு திட்டம் மற்றும் 1995 இல் 1.5 மில்லியன் வீடமைப்பு திட்டம் என்பன இங்கு குறிப்பிடத் தக்கவையாகும்.

சர்வதேச உதவியுடன் பெருந்தோட்டத் துறைக்கென பல வீடமைப்பு திட்டங்கள் அபிவிருத்தி செய்யப்பட்ட போதிலும் அவை பெரும் மாற்றத்தை ஏற்படுத்தவில்லை. 2009 ஆம் ஆண்டு தோட்ட உட்கட்டமைப்பு அபிவிருத்தி அமைச்சின் கணிப்பின்படி 2 இலட்சம் லயன் காம்பராக்களில் பெரும்பகுதி 150 வருட கால பழமை வாய்ந்தவை ஆகும்.

பெருந்தோட்ட மனித அபிவிருத்தி நம்பிக்கை நிதியம் தோட்டத் தொழிலாளர்களுக்கு வீடமைப்பு வசதிகளை ஏற்படுத்திக் கொடுப்பதற்கு பின்வரும் அனுசரணைகளை வழங்குகிறது.³⁶

1. லயன் காம்பராக்களை திருத்தி அமைப்பதற்கு உதவுதல்
2. சுய உதவி வீடமைப்பு திட்டத்திற்கு உதவுதல்
3. வீடமைப்பு அபிவிருத்தி நிதி கூட்டுத்தாபனத்திலிருந்து கடன் வசதி பெற உதவுதல்.

9. முடிவுரை

இந்திய வம்சாவளி மக்கள் கல்வி, தொழில் மற்றும் வாழ்க்கைத் தரம் என்பவற்றில் படிப்படியாக சில முன்னேற்றங்களைக் கண்டுள்ளனர். பிரித்தானிய ஆதிக்கத்தின் கீழ் அடிமைகள் போன்று எந்தவிதமான

உரிமைகளும் இன்றி இருந்த மக்களுடைய நிலை இன்று பல வழிகளிலும் வேறுபட்ட நிலையை அடைந்துள்ளது. 1948ஆம் ஆண்டு பிரஜாவுரிமை சட்டத்தின் கீழ் பெருந்தொகையான இந்திய வம்சாவளி மக்கள் நாடற்றோர் நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டனர். நாடற்றோர் பிரச்சினை 2003 ஆம் ஆண்டு முழுமையாக தீர்க்கப்பட்டுள்ளது.

ஒரு நாட்டின் பிரஜைக்கு இருக்கக்கூடிய அனைத்து உரிமைகளுக்கும் இந்திய வம்சாவளி மக்கள் உரித்துடையவர்கள். அரசியலமைப்பு உறுப்புரை 12 “அனைவரும் சட்டத்தின் முன் சமமானவர்கள், சட்டத்தின் சமமான பாதுகாப்பிற்கு உரித்துடையவர்கள்” என குறிப்பிடுகிறது.

உறுப்புரை 12.2 பெண்கள் சிறுவர்கள் மற்றும் ஊழற்றோர் ஆகியவர்களுக்காக விசேட சட்டங்களை ஆக்க அரசுக்கு அனுமதி அளிக்கிறது. இப்பிரிவு விசேட பிரிவினர்களுடைய குறிப்பான அம்சங்களை கருத்தில் எடுத்து உருவாக்கப்பட்டிருக்கின்றது.

இந்திய வம்சாவளி மக்களும் இத்தகைய ஒரு விசேட பிரிவினராகக் கருதப்படுதல் அவசியமாகும். ஏனெனில் வரலாற்று காரணங்கள் மற்றும் அரசியல் காரணங்கள் அடிப்படையில் இலங்கையின் ஏனைய மக்கள் பிரிவினரோடு அபிவிருத்தி நடவடிக்கைகளில் ஆரம்பத்தில் இருந்தே முழுமையாக ஈடுபடுவதற்கான வாய்ப்பை பெறவில்லை. கல்வி, தொழில், வீட்டுரிமை மற்றும் குடியியல் அரசியல் உரிமைகள் இன்னும் பின்தங்கிய நிலையிலேயே இருக்கின்றன. எனவே இம்மக்களுடைய விசேட தேவைகளைக் கருத்தில் கொண்டு அரசு பல நடவடிக்கைகளை எடுக்க வேண்டியது அவசியமாகும்.

இலங்கை தற்போது சமாதானமிக்க தேசத்தைக் கட்டியெழுப்பும் நடவடிக்கையில் ஈடுபட்டு வருகின்றது. கற்றுக்கொண்ட பாடங்கள் மற்றும் நல்லிணக்க (LLRC) யுத்தத்திற்குப் பின்னரான நாட்டை கட்டியெழுப்பும் திட்டங்களில் இந்திய வம்சாவளி மக்களுடைய பிரச்சினைகளையும் கருத்தில் எடுப்பது அவசியம் என குறிப்பிட்டுள்ளது.

மலையகத்தைச் சார்ந்த அரசியல் கட்சிகள் பாராளுமன்றம், மாகாண சபை மற்றும் உள்ளூராட்சி சபைகளில் பிரதிநிதித்துவம் வகிக்கின்றனர். இந்திய வம்சாவளி மக்களுடைய உரிமைகளை அவர்களுக்குப் பெற்றுக் கொடுப்பதில் அரசியல் பிரதிநிதித்துவம் மிக அவசியமாகும். எனவே, அரசியலில் இருக்கக்கூடிய தமது சிறப்புரிமைகளையும் செல்வாக்கையும்

பயன்படுத்தி கல்வி, வேலைவாய்ப்பு, சுகாதாரம், வீடமைப்பு போன்ற துறைகளில் தமது சமூகம் முன்னேற்றமடைவதற்கு உரிய நடவடிக்கைகளை எடுப்பது அரசியல் தலைவர்களுடைய பிரதான கடமையொன்றாகும்.

அரசியல் தலைவர்கள் மாத்திரமன்றி, இந்திய வம்சாவளி சமூகத்தில் இருந்து வளர்ந்து வந்திருக்கின்ற கல்விமான்கள், வர்த்தகர்கள், சட்டத் தரணிகள், வைத்தியர்கள், பொறியியலாளர்கள், ஆசிரியர்கள் மற்றும் சமூக ஆர்வலர்கள் தம்முடைய சமூகத்தை முன்னேற்றுவதற்கு தம்மால் இயன்ற நடவடிக்கைகளை எடுப்பது ஒரு தேவையாக இருக்கின்றது.

மனித உரிமைகளைப் பாதுகாப்பதற்காக சட்டங்கள் மற்றும் நிறுவனங்கள் இருந்த போதிலும், பலருடைய உரிமைகள் மறுக்கப்பட்டுள்ளன. சிறார்கள் பாடசாலை கல்வியை பெற்றுக்கொள்ள முடியாமல் கஷ்டப்படுகின்றனர். தொழில் துறர்களின் எதேச்சாதிகாரமான முடிவுகளால் பலர் தமது தொழிலை சரிவர செய்ய முடியாமல் இன்னலுறுகின்றனர். மத்திய கிழக்கு நாடுகளுக்குச் சென்ற பெருந்தோட்டத்துறைப் பெண்கள் பல இன்னல்களை அனுபவித்து வருகின்றனர். இவ்வாறு கல்வி, தொழில், மற்றும் பாதுகாப்பு உரிமை மறுக்கப்பட்டுள்ள எத்தனையோ பேர் எத்தகைய பரிகாரங்களைப் பெற்றுக்கொள்ளலாம் என்பது பற்றி எந்தவித அறிவும் அற்றவர்களாக இருக்கின்றனர். எனவே, மலையக சமுதாயம் மனித உரிமைகளை அனுபவிப்பதற்கும் அவை மீறப்படுகின்ற போது சட்ட மற்றும் நிர்வாக குறை நிவர்த்தி வசதிகளை அணுகுவதற்கும் அவர்களுக்கு விழிப்புணர்ச்சியை ஏற்படுத்துவது முதலாவது தலையாய கடமையாகும்.

ஏனைய சமூகங்களைப் போன்று கல்வி, வீடமைப்பு, தொழில் ஆகிய துறைகளில் முன்னேற்றமடைவதற்கு மலையக சமூகத்தைச் சார்ந்த நாம் அனைவரும் ஒன்றுபட்டு செயற்பட்டால் நல்லதொரு எதிர்காலத்தை ஏற்படுத்திக் கொள்ளலாம் என்பது எனது நம்பிக்கையாகும்.

புதிய அரசியலமைப்பு உருவாக்கத்தில் மலையக சமூகத்தின் அடையாள முனைப்புகள்

திரு. பாலச்சந்திரன் கௌதமன்
சட்டத்தரணியும் சமூக ஆய்வாளரும்

அறிமுகம்

இவ்வருட ஞாபகார்த்த பேருரைக்காக புதிய அரசியலமைப்பு உருவாக்கமும் மலையக அரசியல் அடையாள முனைப்பும் என்ற தலைப்பில் எனது உரையை தயாரித்துள்ளேன். அரசியலமைப்பு உருவாக்கம் மற்றும் உள்ளடக்கத்தில் இனக்குழுக்களின் பங்கு, தேர்தல் முறைகளின் கீழ் இனக்குழுக்களின் பிரதிநிதித்துவத்தை உறுதிப்படுத்தல் போன்ற கலந்துரையாடல்களில் எனது பங்களிப்பு காரணமாகவே இந்நிகழ்வின் ஏற்பாட்டாளர்கள் என்னை அழைத்திருக்கின்றார்கள் என நினைக்கின்றேன். புதிய அரசியலமைப்பு உருவாக்கச் செயற்பாடு திறந்து விட்டிருக்கின்ற சூழலில் செறிவாக வெளிப்பட்ட மலையக அரசியல் செயற்பாடுகளின் முக்கிய கூறுகளை ஆவணப்படுத்தும் விருப்பமும் என்னை இந்த தலைப்பை தெரிவுசெய்யத் தூண்டின.

வடகிழக்கினை மையமாகக் கொண்ட தமிழ் தேசிய வாதம் தீவிரமாக முன்னிலைப்பட்ட நிலையில் அதன் கோரிக்கைகளுக்கு ஓரளவாயினும் இடமளிப்பது புதிய அரசியலமைப்பின் முக்கிய நோக்கங்களுள் ஒன்றாக இருக்கும். சூழலில் இந்நாட்டில் வாழும் ஏனைய தமிழர்களின் பொது அரசியல் வெளிப்பாட்டின் முக்கியமான தருணமாக இதனை நான் கருதுகிறேன். இந்திய வம்சாவளித் தமிழர் உரிமைகள், மலையக தேசியம் சார்ந்த கருத்தாடல்கள் அரசியல் சமூக, பண்பாட்டுத் தளங்களில் பல தசாப்தங்களாக ஒலித்திருந்தாலும் இத்தகைய பரந்துபட்ட சமூகமயமான சூழலிலும் வெளிப்படும் முதல் சந்தர்ப்பம் இதுவே எனக் கொள்ளலாம். அதுவும் குறிப்பாக சோல்பரி யாப்பு வடிவாக்கத்தின் பின்னர் அரசிற்கு

இதனை நேரடியாகக் கூறும் சந்தர்ப்பமாகவும் இது முக்கியத்துவம் பெறுகின்றது.

சுதந்திர இலங்கையின் வரலாற்றில் மலையகத்தமிழ் மக்களுக்கு யாப்பு ஆக்கத்தில் பங்குபெற்ற கிடைத்த முதல் சந்தர்ப்பம் இதுவாகும். 1972, 1978 குடியரசு யாப்புகள் இயற்றப்பட்ட வேளை பெரும்பான்மையான மலையக மக்கள் வாக்குரிமை அற்றவர்களாக இருந்தார்கள். அவர்களின் கருத்துகள் முக்கியமானவையாகக் கருதப்படவில்லை. ஆயினும் இம்முறை நாட்டை ஆளுவதற்கான பிரதான சாசனத்தை ஆக்குவதில் பங்கேற்க கிடைத்த வாய்ப்பினை பலரும் மகிழ்ச்சியுடன் வரவேற்று பயன்படுத்தினர். எனவே யாப்பு உருவாக்கம் எனும் அரசியல் தருணமும் அதையொட்டி மக்கள் கருத்தறிதல் போன்ற செயன்முறைகளும் எமது மக்களின் அபிலாஷைகளை வெளிப்படுத்த சாதகமான களத்தை ஏற்படுத்தின. இதனூடாக இவ்வினக்குழுவின் முக்கிய அரசியல் விடயங்கள் தொடர்பான கரிசனைகள் அறியக் கிடைக்கின்றன.

அவை மட்டுமன்றி இச்சமூகத்தின் அகவுணர்வின் பரிமாணங்களும் அதன் வரையறைகளும் பொது அடையாளம் சார்ந்த முனைப்பும் ஆய்ந்தறியக் கூடியனவாக இருக்கின்றன. இச்சமூகத்தில் இருந்து நூறுக்கும் அதிகமான முன்மொழிவுகள் சமர்ப்பிக்கப்பட்டன. இவ்வுரையை தயாரிக்கவிருந்த குறுகிய காலம், முன்மொழிவுகளின் பூரணத்தன்மை, அவற்றின் விடயப் பொருண்மை, சேகரிக்க இயன்ற முன்மொழிவுகளின் எண்ணிக்கை என்பனவற்றை கருத்திற் கொண்டு ஏறத்தாழ நூறுக்கும் மேற்பட்ட சமர்ப்பிப்புகளிலிருந்து முக்கியமான சிலவற்றை இவ்வுரையின் ஆக்கத்திற்குப் பயன்படுத்தியுள்ளேன். தெரிவு செய்தவற்றின் பட்டியல் ஒன்று பின்னிணைப்பாக சேர்க்கப்பட்டுள்ளது. இவற்றில் பெரும்பாலானவை நுவரெலியா, கண்டி, பதுளை மாவட்டங்களில் மக்கள் கருத்தறியும் குழுவிற்கு (PRC) சமர்ப்பிக்கப்பட்டவை. ஏனையவை கொழும்பில் நேரடியாக சமர்ப்பிக்கப்பட்டவை. இவற்றை சேகரிப்பதற்கு பெரிதும் உதவிய திரு. விஜேசந்திரன் அவர்களை நன்றியுடன் குறிப்பிட வேண்டும்.

அரசியலமைப்பு கருத்தறியும் குழுவிற்கு சமர்ப்பிக்கப்பட்ட அனைத்து முன்மொழிவுகளையும் ஆழமாக பகுப்பாய்வு செய்து அவை பிரதிபலிக்கும் சமூகத்தினைப் புரிந்து கொள்வதற்கான தேவை இருக்கின்றது. அது

வரைக்குமான ஒரு அறிமுக வாசிப்பாகவே இந்த உரை செயற்படும். தெரிவு செய்யப்பட்ட சில விடயங்கள் இந்த முன்மொழிவுகளில் எவ்வாறு கையாளப்பட்டிருக்கின்றன, அவற்றை அடிப்படையாகக் கொண்டு இச்சமூகத்தின் குறித்த விடயம் தொடர்பான நிலைப்பாட்டினை எவ்வாறு புரிந்து கொள்ளலாம் என்பதே இதன் பணி. இவ்வாறான செயல்முறைகளில் சாதாரணமாக நிகழ்வது போன்று பலவிதமான விடயப் பரப்புகள் குறித்தும் விதந்துரைப்புகளும், வியாக்கியானங்களும் சமர்ப்பிக்கப் பெற்றன. அடிப்படை தேவைகளில் தொடங்கி அரசியல் அபிலாஷைகள் வரை இவை தொட்டு நிற்கும் பரப்பு மிகவும் விரிந்தது. ஆசிரியர் பற்றாக்குறை, பிரதேசத்தின் கழிவு நீர் அகற்றல் முதல் செனட் சபை, அரசியலமைப்பின் உயர் அதிகாரம் வரை பலவகையான விடயங்கள் இவற்றில் உள்ளடங்குகின்றன. ஆயினும் இந்த உரைக்கான எல்லைகளாக சில விடயங்களைத் தீர்மானித்து அவை எவ்வாறு கையாளப்பட்டிருக்கின்றன எனப் பார்க்கப்பட்டது. விடயங்களைத் தீர்மானிக்கும் பொழுது அவை தற்போதைய சூழலில் அரசியல் முக்கியத்துவம் மிக்க, அதே சமயம் பலதரப்பட்ட போட்டிக் கருத்துக்கள் நிலவும் விடயங்களாக தெரிவு செய்யப்பட்டன. மேலும் அரசியலமைப்பு உருவாக்கம் நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கும் இச்சந்தர்ப்பத்தில் மலையக தமிழர்களின் கோரிக்கைகளின் பின்புலம், நியாயத்தன்மை போன்றவற்றை தெளிவுபடுத்தி அரசியல் தளத்தில் இதனை கொண்டு செல்பவர்களின் பேரம் பேசவை தற்போது பலப்படுத்த உதவும் விடயப்பரப்புகள் முன்னுரிமை பெற்றன. அது தவிர சமூகத்தின் அனைத்து தரப்பினரும் புரிந்து ஏற்றுக் கொண்ட விடயங்கள் (உம்: மொழி, பிரஜாவுரிமை) அல்லாமல் முரண்பட்ட கருத்துகள் உள்ள தொனிப்பொருள்களை இவ்வுரை எடுத்து நோக்குகின்றது. தெரிவு செய்த குறித்த விடயம் தொடர்பாக வந்துள்ள பல்வகையான கருத்துகளை முன்வைத்தல், அவற்றில் மேலோங்கிய வாதங்களை, நிலைப்பாடுகளை அடையாளம் காணல் மற்றும் தற்போதைய யாப்பு உருவாக்கச் சூழலில் தன் பொருத்தப்பாடு பற்றி கருத்துகள் முன்வைத்தல் இவ்வுரையின் பிரயோக நோக்கங்களாகும்.

இதனடிப்படையில் இவ்வுரையில் புதிய யாப்பு உருவாக்க கலந்துரையாடல்களில் பின்வரும் விடயங்கள் குறித்து கருத்துகள் ஆராயப்படுகின்றன.

1. தேசியவாத கருத்தியல் பிரதிபலிப்பும் மலையக அடையாள அரசியலின் பரிணாமமும்
2. அதிகாரப்பகிர்வு
3. அரசியல் பிரதிநிதித்துவத்தை உறுதிப்படுத்தல்
4. அடிப்படை உரிமைகள் மற்றும் குறைதீர் ஏற்பாடுகள்.

1. தேசியவாத கருத்தியல் பிரதிபலிப்பும் மலையக அடையாள அரசியலின் பரிணாமமும்.

மலையகத்தமிழர் என்ற அடையாளமும், தேசிய இனங்களுள் ஒன்று என்கின்ற அங்கீகாரமும், இவ்விரு ஏற்பாடுகளுக்கும் யாப்பு ரீதியான பாதுகாப்பும் பல முன்மொழிவுகளின் பிரதான சாராம்சமாக காணப்படுகின்றன. ஏனைய கோரிக்கைகளும் ஏற்பாடுகளும் காணப்படினும் மேற்குறித்த தெரிவு விதந்துரைப்புகளில் ஆதிக்கம் செலுத்துகின்றது. இதனை மேலும் ஆழமாக நாம் நோக்கலாம்.

“இலங்கையர்” என்ற அடையாளத்தை முன்னிறுத்தி ஓரிரு சிறு சமர்ப்பணங்கள் இருப்பினும் அதிபெரும்பான்மையான முன்மொழிவுகள் அதிலும் இவ்வுரைக்கு ஆய்வுக்கென்று தெரிவு செய்த அனைத்து முக்கிய முன்மொழிவுகளும் இனக்குழுவைத் தனித்து அடையாளப்படுத்துவதின் அவசியத்தை சுட்டிநிற்கின்றன. இவ்வாறு தனித்து அடையாளப்படுத்துவதற்கான நோக்கங்கள் வித்தியாசப் படினும் அதன் தேவை திட்டவட்டமாக இது குறித்து கருத்து தெரிவித்த அனைவராலும் ஆதரிக்கப்படுகின்றது.

இலங்கையைப் பொறுத்தமட்டில் மக்களின் சமூக, பொருளாதார, கலாசார உரிமைகளை உறுதி செய்வதில் இனத்துவ அடையாளம் முக்கியமான வகிபாகத்தைக் கொண்டுள்ளமையினால் மலையக தமிழ் சமூகத்திற்கான இனத்துவ அடையாளத் தேவை முக்கியத்துவம் வாய்ந்த பிரச்சினையாகக் கருதப்படுகின்றது.

ஆயினும் இந்த அடையாளத்தின் பயன்பாடு சமர்ப்பணங்களில் சற்று வித்தியாசப்பட்டு காணப்படுகின்றது. புதிய அரசியலமைப்பு உருவாக்க சந்தர்ப்பத்தை எவ்வாறு செயற்பாட்டாளர்கள் புரிந்து வைத்துள்ளார்கள் அல்லது அணுகுகின்றார்கள் என்பதன் அடிப்படையிலும்

இவ்வித்தியாசத்தை விளங்கிக்கொள்ள முயற்சிக்கலாம். “தற்போதைய யாப்பு வடக்கு கிழக்கு மக்களின் பிரச்சினைக்கு அதிகாரப் பரவலாக்கம் மற்றும் பகிர்வின் மூலம் தீர்வினைக் காண்பதனை பிரதானமான நோக்கமாகக் கொண்டிருக்கின்றது. இந்த சட்டகத்தை ஏற்று அதற்குள் சிறுபான்மைக் குழுக்களின் உரிமைகளையும் வென்றெடுப்பதற்கு ஏதுவான ஒரு கருவியாக எமது அடையாளம் அவசியமாகின்றது.” எனக் கருதும் தப்பினர் உள்ளனர். ஏனையோர் தனியானதோர் தேசியவாத உரையாடலைப் பலப்படுத்தும் வாய்ப்பாக இந்தத் தருணத்தை மதிப்பிடுகின்றதுடன், குறித்த இனக்குழுவின் இருப்பையும் உரிமையையும் தக்கவைத்துக் கொள்வதற்கு இன்றியமையாத அம்சமாக பொது அடையாளம் ஒன்றினையும் அதற்கான அங்கீகாரத்தையும் கோரிநிற்கின்றனர். முன்னையது சிறுபான்மை உரிமைகள் என்ற அடிப்படையில் செயற்பட பின்னையது தேசிய இனத்திற்கான உரிமை அங்கீகாரத்தினை நோக்கிய அரசியல் வெளிப் படுத்தலாக இருக்கின்றது. இந்த அடிப்படை வித்தியாசம், அதிகாரப் பகிர்வு, பிரதிநிதித்துவம், அடிப்படை உரிமைகள் போன்ற ஏனைய விடயங்களிலும் தாக்கம் செலுத்துவதனைக் காணக்கூடியதாக உள்ளது.

முன்னையது ஒரு இனக்குழுவின் அடையாள அரசியலாகவும் அடிப்படை மனித உரிமைகள், பன்மைத்துவம் கொண்ட நாட்டில் குறித்த இனக்குழுவின் உரிமைகள் ஊடாக தனது அங்கத்தவரின் அரசியல், கலாசார, பொருளாதார நலன்களைப் பாதுகாத்து மேம்படுத்தவிழுகின்றது. தனது அங்கத்தவர்கள் பற்றிய எல்லை நிர்ணயங்களை நெகிழ்வாக வைத்திருக்கும் சாத்தியப்பாட்டை இது வழங்குகின்றது. எனவே வடக்கு கிழக்கு பூர்வீக தமிழர் எனத் தம்மை அடையாளம் செய்யாத பலரையும் அதிகமான முரண்களின்றி உள்வாங்கும் பண்பினை இவ்வுருவகம் கொண்டுள்ளது எனலாம்.

மலையக தேசியவாத கட்டமைப்பின் ஊடாக இச்சமூகத்தினரின் பாதுகாப்பையும், இருப்பையும், அபிவிருத்தியையும் உறுதிப்படுத்த எத்தனிக்கும் போது ஏனைய தேசியவாத கற்பிதங்களில் இருக்கும் அதே பிரச்சினைகள் இங்கும் காணக்கூடியதாக இருக்கும். சமரசமின்றிய அங்கத்துவ எல்லை நிர்ணயிப்புகளால் சிலர் புறத்தொதுக்குப்படல், உட்பிரிவுகளில் அதிகார, ஆதிக்க ஏற்றத்தாழ்வுகளுக்கு இடமளிக்கப்படல்,

ஏனைய அடையாளங்கள் இரண்டாம் பட்சமாதல், தேசியம் என்கின்ற அங்கீகாரமும், சுயநிர்ணய அதிகாரமும் பல பிரச்சினைகளின் தீர்வுக்கு முதற்படியென உருவகப்படுத்தல் என்பன இந்த உரையாடலின் எளிமையாகக் காணக்கிடைக்கும் விளைவுகளாகும்.

வெளிப்படையாகத் தமது அணுகுமுறை குறித்து சில முன்மொழிவுகளே பிரஸ்தாபிக்கப்படுகின்றன. அனேகமானவை இவ்விரு அணுகுமுறையின் கூறுகளையும் தன்னகத்தே கொண்டுள்ளதுடன் கிடைத்திருக்கும் சந்தர்ப்பத்தை சமூகத்தின் அடிப்படை கோரிக்கைகளை அதிகூடிய அளவில் முன்னிலைப்படுத்த வேண்டும் என்ற முனைப்புடன் முன்வைக்கும் தன்மையே காணக்கூடியதாக இருக்கின்றது.

எவ்வித பாசாங்குமின்றி நேரடியாக மலையக தேசியவாத நோக்கில் சமர்ப்பிக்கப்பட்ட சில முன்மொழிவுகள் காணப்படும் அதேவேளை, ஏனைய பல முன்மொழிவுகளும் மலையகத் தமிழரின் வரலாற்று ரீதியான ஒடுக்கு முறையையும் அதன் தொடரும் விளைவுகளையும் அடிப்படையாக வைத்தே சமர்ப்பித்துள்ளனர். தேசியவாத அணுகுமுறையில் செய்வது போன்று நிலம், மொழி, கலாசாரம், பொருளாதாரம் என்பன வற்றை நிறுவி தமது கோரிக்கைகளை நியாயப்படுத்தாவிடிலும் இச்சமூகத்தில் பெரும்பான்மையினர் நேரடியாக முகம் கொடுத்த ஒடுக்கு முறை, சுரண்டல், வன்முறை கலாசார மற்றும் அரசியல் உரிமை மறுப்பு இவ்வொட்டு மொத்த செயற்பாடுகளின் தற்போதைய பாரதூரமான அரசியல் சமூக பொருளாதார விளைவுகள் என்பவற்றின் தார்மீக அடிப்படையில் தமது கோரிக்கைகளுக்கு ஆதரவாக வாதிட்டிருக்கின்றனர். தாராண்மைவாத கருத்தியல் நோக்கில் வலிந்து கட்டமைக்கப்படும் போதும் தமது வரலாற்று அனுபவங்களை அடிப்படையாக வைத்து தற்காப்பு தேசியவாத கட்டமைப்பினூடாக தனது அரசியல் செயல் நெறியை ஒழுங்கமைக்க இச்சமூகம் காட்டும் விருப்பு ஆய்விற்கு எடுத்துக் கொண்ட முன்மொழிவுகளில் காணக்கிடைக்கின்றது. அதிகாரப் பகிர்வில் குறித்த நிலப்பரப்பிலாவது பெரும்பான்மை உரிமை தேவையென வாதிடுவதும் இவ்விருப்பத்தின் வெளிப்பாடாகவே கருத இயலும்.

எதிர்பார்த்தது போலவே வடகிழக்கிற்கு வெளியே வாழும் சமூகம் தன்னை எவ்வாறு அடையாளப்படுத்திக் கொள்ள விரும்புகின்றது என்பதும் ஒரு முக்கிய விவாதப் பொருளாக இக்காலப்பகுதியில்

மீண்டெழுந்தது. இலங்கையின் ஏனைய இனங்களான சிங்கள, முஸ்லிம், இலங்கைத் தமிழர் போலல்லாது இந்திய வம்சாவளித் தமிழர் என அறியப்படுபவர்கள் பிரித்தானிய காலனித்துவ ஆட்சிக்காலத்தில் பெருந்தோட்டத் துறையிலும், உட்கட்டமைப்பிலும், தொழிலாளர்களாவும் வர்த்தக சேவைத்துறைகளில் பங்காளர்களாகவும் கொண்டுவரப்பட்டவர்களாவர். இது எமது நாடு என்ற உணர்வுடன் தேசிய பொருளாதாரத்திற்கு நூற்றாண்டு காலமாக பெரும் பங்களிப்புச் செய்துள்ள பின்னணியிலும் அவர்களுக்கு இந்நாட்டின் தேசிய இனமாக யாப்பு முறை அங்கீகாரம் அளிக்கப்படவில்லை. அதேவேளை இன்றைய தலைமுறையினர் அவர்கள் முன்னோரது நாடாக இந்தியாவுடன் அனைத்து தொடர்புகளையும் இழந்த விட்ட நிலையிலும் பல்லாண்டு கால தனித்துவமான வரலாறு, பொருளாதார கலாசார வேறுபாடுகள் இம்மண்ணில் பரிணாம வளர்ச்சி கொண்ட சமூகமாயினும் ஏற்கனவே இருக்கும் இலங்கைத் தமிழர்களிலிருந்து வேறுபடுத்தி காட்டுவதற்காக “இந்திய” என்ற அடைமொழி அவசியமாகியது.

இவர்களை இனம் காட்டுவதற்குத் தொடர்ந்து இந்தியத் தமிழர் என சனத்தொகை கணிப்பீட்டிலும் ஏனைய ஆவணங்களிலும் குறிப்பிடுவது அவர்களுக்கு இந்த நாட்டுடனான தொடர்பினை, சொந்தத்தினை, வேர்களைப் பிரதிபலிப்பதாக இல்லை. இது அரசியல் மற்றும் பொருளாதார ரீதியான பாரபட்சத்திற்கும் சமூக ரீதியான வெறுப்பிற்கும் இச்சமூகத்தை முகம் கொடுக்க நிர்ப்பந்தித்திருக்கின்றது. ஒரு வரலாற்று சமையாக இந்த அடையாளம் இச்சமூகத்தினை பாதிக்கின்ற ஒன்றாகவும் சிலர் இதனை இனம் கண்டிருக்கின்றனர்.

அதுமட்டுமன்றி சிலரின் கூற்றுப்படி இவ்வாறான வகைப்படுத்தல் இச்சமூகத்தின் ஆண்கள் மற்றும் பெண்கள் மத்தியில் தமது சுய அடையாளம், இது சுட்டும் இலங்கையுடனான தொடர்பு பற்றிய விளக்கம் விசனத்திற்குரிய ஒன்றாக மாறிவிட்டிருக்கின்றது. கடைசியாக மேற்கொள்ளப்பட்ட குடிசன மதிப்பீட்டில் 1981 - 2011 காலப்பகுதியில் குறிப்பிடத்தக்க மாற்றம் இல்லாத சமூகமாக “இந்திய வம்சாவளி தமிழர்” காணப்படுவதும் இத்தகைய அடையாளப் பிரச்சினையின் காரணமாகவே எனவும் வாதிடக் கூடியதாக இருக்கின்றது. ஆகவே முழுதாகவோ அல்லது பகுதியாகவேனும் இந்நாட்டின் நிலப்பரப்பு அல்லது பண்பு

ரீதியான விடயத்துடன் தொடர்பு பட்டதாக இவ்வினக்குழுவின் பெயர் இருப்பது அவசியம் என கருதப்படுகின்றது.

மக்கள் கருத்தறியும் குழுவிற்கு முன்வைத்த விதந்துரைப்புகளில் ஓரிரண்டு தவிர ஆய்விற்குட்படுத்திய அனேகமான முன்வைப்புகள் மேலே விபரிக்கப்பட்ட காரணங்களின் அடிப்படையில் ஏகோபித்த கருத்தினை கொண்டிருந்தன எனலாம். அவற்றில் பெரும்பாலானவை “மலையகத் தமிழர்” என்ற பதத்திற்கு விருப்பம் தெரிவித்ததுடன் அதற்கான அரசியலமைப்பு அதிகாரத்தைக் கோரி நின்றன. தவிர தேசியவாத கருத்துடையவர்கள் மாத்திரமன்றி சிறப்புரிமை மற்றும் இன அடிப்படையிலான அடையாள அரசியல் அணுகுமுறையை பிரதிபலித்தவர்களும் “மலையகத் தமிழர்” என்ற பெயரை ஆதரித்து முன்மொழிவுகளை வைத்தனர்.

இதற்கு முரணாக இந்தியத் தமிழர், இந்திய வம்சாவளித் தமிழர் என்ற அடையாளத்தை ஆதரித்து முன்வைத்தவர்களும் ஒருசிலர் இருந்தனர். இவர்கள் வரலாற்று ரீதியான தொடர்பு, கோட்பாட்டு ரீதியான நியாயப்படுத்தல்கள், வடகிழக்கு தமிழர்களின் அடையாளத்தினின்று ஏனையவைகளைப் பிரித்துக்காட்டும் முக்கிய யதார்த்த அடிப்படை என்பவற்றை ஆதாரமாகக் கொண்டு தமது நிலைப்பாட்டினை நிறுவினர். இச்சமூகத்தினரை தற்பொழுது அடையாளப்படுத்தும் பொதுமையான பெயராகவும் எதுவித சமரசமுமின்றி உட்பிரிவினர் அனைவரையும் உள்ளடக்கக்கூடிய தன்மையை இது கொண்டிருப்பதையும் தமது விருப்பப் பெயருக்கு சாதகமான விடயங்களாக முன் வைத்தனர். நான் அங்கத் தவராக இருந்த குழு இவ்விரண்டு நிலைப்பாடுகள் குறித்தும் தீவிரமாக ஆதரித்து வாதாடியவர்கள் இருந்ததன் பின்னணியில் ஒரு சமரச ஏற்பாடாக “இந்திய வம்சாவளி மலையகத் தமிழர்” என்ற முன்மொழிவை வைத்தது. இது பரவலாக ஏற்றுக் கொண்ட பெயராக தெரியவில்லை. இது தவிர “தமிழர்”, “இந்திய தமிழர்” என்ற பெயர்களும் ஒரு சிலரால் முன்வைக்கப்பட்டன.

தங்களது பெயரை நிர்ணயித்ததின் பின்னர் இச்சமூகத்தின் அடுத்த கோரிக்கை இதற்கான சட்டரீதியான அங்கீகாரத்தை அரசியலமைப்பினூடாக பெற்றுக் கொள்வதை அடிப்படையாகக் கொண்டது. இதிலும் தேசியவாத கருத்தியல் கொண்டவர்களுக்கும் ஏனையோருக்கும் இடை

யில் சிறு வித்தியாசம் காணப்பட்டது. முன்னையவர்கள் இலங்கையை பல்தேசிய நாடாகக் கருதி மலையகத் தமிழர் ஓர் தேசிய இனமாக அங்கீகரிக்கப்பட வேண்டும் என கோரிய அதேவேளை ஏனையோர் இலங்கை பல்லின மக்கள் வாழும் ஒரு நாடாகக் கருதி அங்கீகரிக்கப்பட்ட, ஏனைய இனங்களுடன் சம அந்தஸ்தினை உடைய ஒரு இனமாக மலையகத் தமிழர் யாப்பில் குறிப்பிடப்பட வேண்டும் என கோரிக்கை விடுத்தனர்.

எண்ணிக்கையில் குறைந்த மலையகத் தமிழர் போன்ற இனக்குழு தமது அரசியல் அபிலாஷைகளை அங்கத்தவர்கள் மத்தியில் பொதுமைப் படுத்தவும், சூழலுக்கு ஏற்ப புதுப்பித்து வார்த்தெடுக்கவும் இத்தகைய அரசியல் வெளிகள் பயன்படினும் இக்கோரிக்கைகளின் கூறுகளை வென்றெடுப்பதென்பது சமூக விழிப்புணர்வு மற்றும் அரசியல் யதார்த்தத்தின் பால்பட்டது. தற்போதைய சூழ்நிலையில் அது மலையக அரசியல் பிரதிநிதிகளின் பேரம் பேசும் ஆற்றலிலும் அவர்களின் கொள்கை உறுதிப் பாட்டிலும் பெரிதும் தங்கியிருக்கின்றது.

இச்சந்தர்ப்பத்தில் இச்சமூகத்தின் அடையாளம் மற்றும் அதிகாரம் சார்ந்த கோரிக்கையை “இலங்கை பல்லின, பன்மொழி, பன்மத, பல்தேசிய, பன்மைத்துவ சமூகம் என்றும் அதன் மக்கள் பரம்பல் சிங்கள, இலங்கைத் தமிழ், முஸ்லிம், மலையகத் தமிழ், வேடர், பறங்கியர் மற்றும் ஏனைய மக்கள் குழுக்களால் ஆனது என்பதாக நிர்ணயிக்கலாம். இதில் “பல்தேசியம்” என்பது நாடளாவிய ரீதியில் விவாதப் பொருளாக இருப்பினும் ஏனைய கூறுகள் பற்றி (மலையகம் / இந்திய வம்சாவளி என்ற உள்ளக முரண்பாடுகள் தவிர்ந்த) ஓரளவு உடன்பாடு இருப்பதாகவே படுகின்றது. எனவே பேச்சுவார்த்தைகளின் ஆரம்ப நிலைப் பாடாக இதனைக் கொள்ளலாம். 2006 ஆம் ஆண்டு சர்வ கட்சி மகா நாட்டின் அறிக்கையிலும் “அரசியல் யாப்பிலே இலங்கை மக்களெனும் போது சிங்களவர், இலங்கைத் தமிழர், முஸ்லிம்கள், இந்தியத் தமிழர் மற்றும் பிற கூறுகள் அடங்கியுள்ளன. ஒவ்வொரு பிரிவினருக்கும் தங்கள் மொழியைப் பேணவும் அவர்களுடைய கலாசாரத்தைப் பாதுகாத்து முன்னெடுத்துச் செல்லவும், அரச அதிகாரத்தில் தகுந்த பங்கைப் பெறவும்,

சகல அரச நிறுவனங்களிலும் பிரதிநிதிகளாகவும் உரிமை உடையவர்களாவார்கள். அதேவேளை அவர்கள் இலங்கையர்கள் என்ற அடையாளத்திற்குள் இருப்பார்கள்” என்று குறிப்பிடப்பட்டிருந்த இந்நிலைப்பாட்டினை வலுப்படுத்துவதற்குத் தகுந்த ஆதாரமாகக் கொள்ளலாம்.

2. அதிகாரப்பகிர்வு

சமர்ப்பிக்கப்பட்ட முன்மொழிவுகளில், அடையாளம் பற்றியக் கருத்துகளுக்கு அடுத்தபடியாக அதிக கவனம் பெற்ற தலைப்பாக “அதிகாரப்பகிர்வு” காணப்படுகின்றது. முன்னர் குறிக்கப்பட்ட அணுகுமுறை சார்ந்த வித்தியாசங்கள் மட்டுமன்றி இச்சமூகத்தின் வாழ்விடங்கள் செறிவற்ற முறையில் நாடாள்விய ரீதியில் பரந்து காணப்படும் யதார்த்தமும் பெரும்பான்மை ஜனநாயக நடைமுறைக் காரணமாக பல மட்டங்களிலும் அரசியல் அதிகாரம் கிடைக்கக் கூடியதற்கான சாத்தியப்பாடு குறைவாக இருப்பதும் இச்சமூகத்தின் அதிகாரப்பகிர்வு கோரிக்கைகளில் பெரும் தாக்கம் செலுத்தும் காரணிகளாக இருக்கின்றன. அதேசமயம் பேரினவாதக் கொள்கைகளினால் அரசியல் உரிமை நேரடியாக மறுக்கப்பட்டு அதன்பின்னர் எல்லை நிர்ணயங்களாலும் பாரபட்சமான நிர்வாக நடைமுறைகளினாலும் வரையறுக்கப்பட்ட நிலையில் இருந்து முற்றிலும் புதியதான அதிகாரப் பரவலாக்கல் கருத்தை செயற்படுத்த இயலாத தடங்கல்களும் இவ்வெளிப்பாடுகளில் காணப்படுகின்றன.

அதிகாரப்பகிர்வு குறித்த கோரிக்கைகளை நோக்குவதற்கு முன் அதிகாரப்பகிர்வின் அவசியத்தை மலையக சமர்ப்பணங்கள் எவ்வாறு புரிந்து வைத்துள்ளனர் என்பதை அறிவது பிரயோசனமானது. நாட்டின் “தேசியப் பிரச்சினை” என அடையாளம் காணப்பட்ட வடக்கு கிழக்கு தமிழர் மையப்படுத்திய பிரச்சினைக்கு அதிகாரப்பகிர்வு தீர்வின் முக்கிய அங்கமாகும் என ஏற்றுக் கொண்ட தன்மையும் அதையும் தாண்டி தேசிய நல்லிணக்கத்திற்கு இன்றியமையாத காரணிகளாக அதிகாரப் பகிர்வை ஏனைய சமூகங்கள் கருதுவது போல மலையக தமிழ் சமூகமும் கருதுவதையும் காணக்கூடியதாக இருக்கின்றது. அதிகாரப்பகிர்வு இலங்கையின் பல்லின, பன்மொழி, பன்மைத்தன்மையினை அங்கீகரிப்பதற்காகவும் எல்லோரும் சமம் என்பதை ஏற்றுக் கொள்வதற்காகவும், அவசியமென கருதுவதைக் காணக்கூடியதாகவுள்ளது. யாப்பில் அனைத்து மக்களும்

ஐக்கிய இலங்கைக்குள் தத்தமது அலுவல்களை அவர்களே முகாமைத்துவம் செய்து முன்னேறும் உரிமையை அபிலாஷிக்கின்றார்கள். எனவே இதனை யதார்த்தப்படுத்தும் முறைமை ஒன்றின் தேவை உணரப்பட்டுள்ளது. முக்கியமாக அதிகாரப்பரவலின் ஊடாக ஓரளவு பாதுகாப்பினைப் பெறுவதற்கும், பயஉணர்வை நீக்கிக் கொள்வதற்கும் விரும்புகின்றனர். இலங்கையின் அனைத்து மக்களும் வன்முறைகளைச் சந்தித்துள்ளனர். எனினும் குறிப்பாக இலங்கைத் தமிழ் மக்களும், மலையக தமிழர்களும், முஸ்லிம்களும் பாரதூரமான முறையில் பாதிப்புக்குள்ளாகி இருக்கின்றனர். அவற்றில் சில அரச அனுசரணையுடன் நடந்த அவல நிலைக்கும் முகம் கொடுத்துள்ளனர். எனவே, உயிர் உடைமை பாதுகாப்பிற்கும் எண்ணிக்கை அடிப்படையில் சிறுபான்மையினராக இருப்பவர்களின் இன, மொழி, கலாசார பேண் தகைமைக்கு தீமை பயக்கும் பெரும்பான்மைப் போக்கு களுக்கெதிரான பாதுகாப்பினை அதிகாரப்பரவல் ஏற்பாடுகள் மூலமாக எதிர்பார்க்கின்றனர். அதேசமயம் அண்மைய வரலாற்றின் விளைவாக சிங்கள மக்கள் மத்தியில் நிலவும் பிரிவினைவாத பயம் குறித்த கூருணர்வு உடையவர்களாக அதிகாரப்பகிர்வு அப்பயத்தினைக் கருத்தில் எடுக்க வேண்டும் என்பதை ஏற்றுக்கொள்ளும் தன்மையும் காணக்கிடைக்கின்றது. இச்சந்தர்ப்பத்தில் தேசியவாத அணுகுமுறையிலான சமர்ப்பணங்கள் சமூகங்களின் சுயநிர்ணய உரிமையை மதிப்பதான அதிகாரப்பகிர்வு ஏற்பாடுகள் அவசியம் என்ற அடிப்படையில் முன்மொழிவுகளைச் சமர்ப்பித்திருக்கின்றனர்.

அதிகாரப் பரவலாக்கம் குறித்து மலையகத்தில் சமர்ப்பிக்கப்பட்ட முன்மொழிவுகளின் முக்கியமான கூறுகளாக பின்வருவனவற்றை அடையாளப்படுத்தக் கூடியதாக இருக்கின்றது.

- (i) வடகிழக்கிற்கு வெளியே தமிழ் மக்கள் சில பிரதேசங்களில் செறிவாகவும் பல பிரதேசங்களில் ஒப்பீட்டளவில் ஐதாகவும் வாழ்விடங்களைக் கொண்டிருப்பது இச்சமூகத்தின் அதிகாரப் பகிர்வுக் கோரிக்கையில் முக்கிய தாக்கம் செலுத்துவதாகவுள்ளது. 2012 இல் மேற்கொண்ட குடிசன மதிப்பீட்டின்படி மலையகத் தமிழர் கண்டி, மற்றும் நுவரெலியாவில் 58% ஆகவும் ஊவா மாகாணத்தில் 19% ஆகவும் சப்ரகமுவாவில் 12% ஆகவும் மற்றும் மேல், தென், வட மாகாணங்களின் பல பிரதேசங்களில் செறிவற்ற முறையில் பரந்து

வாழ்வதாக அறியக் கிடைக்கின்றது. எனவே இத்தமிழ் சமூகத்தைப் பொறுத்தவரை இவர்களது அதிகாரப்பகிர்வு கோரிக்கை தனியே பிராந்திய / மாகாண மட்டத்திற்கு மட்டுமல்லாமல் மத்திய அரசு மற்றும் உள்ளூராட்சி சபைகளிலும் அதிகாரப்பகிர்வை வேண்டி நிற்கின்றன.

- (ii) அனேகமான முன்மொழிவுகள், குறிப்பாக மலையக தேசிய அடையாளத்தை முன்னிறுத்தி, பிரேரிக்கப்பட்டவைகள் சமஷ்டி முறையிலான அதிகாரப்பகிர்வை விரும்புகின்றன. பிராந்தியங்களின் ஒன்றியம், மத்திய - மாநிலம், அரசு போன்ற சொற்பிரயோகங்கள் இதனையே சுட்டி நிற்கின்றன. மத்தியில் இருந்து புற எல்லைகளுக்கு அதிகாரம் பிரவகித்தால் தமக்கு சமீபமான அந்த அலகில் வலுவான குரல் எழுப்பக்கூடிய சந்தர்ப்பம் ஒரு சில பிராந்தியங்களில் இருப்பது இதற்குக் காரணமாக இருக்கலாம்.

ஆயினும் இந்தக் கோரிக்கையை முன்வைக்கும் தரப்பினரும் (1) இல் குறிக்கப்பட்டவாறு பல மட்டங்களிலும் அதிகாரப்பகிர்வு நடைமுறைப்படுத்தப்பட வேண்டியதன் முக்கியத்துவத்தை வலியுறுத்துகின்றமை அவதானத்திற்குரியது.

இந்த விடயத்தில் வடகிழக்கு தமிழ் தரப்பில் கோரிக்கைகளிலிருந்து சற்று மாறுபட்ட நிலைப்பாட்டினை இவர்கள் எடுப்பது புலனாகிறது.

- (iii) நுவரெலியாவை மையப்படுத்தி நிலத்தொடர்புடனான அதிகார அலகு ஒன்றிற்கான கோரிக்கை பரவலாகக் காணக்கிடைக்கின்றது. மலையக தேசியம் சார்ந்த முன்வைப்புகளில் இது பிராந்திய / மாநில/மாகாண அந்தஸ்துடனானதாகவும் குறிப்பாக வடகிழக்கு பிராந்தியங்களுக்கு ஒத்த அதிகாரமுடைய அலகாகவும் கோரப்படுகின்றது. ஏனைய சமர்ப்பணங்களில் இது மலையக மக்கள் செறிந்து வாழ்கின்றமையினால் அவர்களின் கலாசார, மொழி, அரசியல் அபிலாசைகளை மேம்படுத்தும் ஒரு அதிகார அலகாக கற்பிதம் செய்யப்படுவதைக் காணலாம்.

மற்றுமொரு சமர்ப்பணம் இணைந்த வடகிழக்கில் முஸ்லிம்களுக்கு வழங்குவதென கூறப்படுகின்ற பிராந்திய அதிகார அலகினை ஒத்ததான ஒரு அதிகார அலகை மத்திய மாகாணத்தில் ஏற்படுத்தும்

கோரிக்கையை முன்வைக்கின்றது. இவ்வனைத்து கோரிக்கைகளிலும் மலையகத்தமிழர் செறிந்து வாழ்கின்ற நுவரெலியாவை மையமாக வைத்து சமூகத்திற்கு அதிகாரத்தைப் பெறும் விருப்பம் தெளிவாக காணப்படுகின்றது. இச்சந்தர்ப்பத்தில் இதனை ஸ்திரப்படுத்தா விட்டால் எதிர்காலத்தில் இதனை அடைய முடியாமல் போவதற்கான சாத்தியப்பாடு இருப்பதாகவும் பெரும்பான்மை ஜனநாயக செயற்பாட்டில் இக்கோரிக்கைகளை நீர்த்துப் போக செய்கின்ற செயற்பாடுகள் முன்னெடுக்கப்படலாம் எனவும் அச்சம் தெரிவிக்கப்படுகின்றமையையும் இவற்றில் உட்கிடக்கையாக அறிய முடிகின்றது. இவற்றில் சில நுவரெலியாவை மையமாக வைத்து மலையகத்தமிழர் செறிவாக வாழ்கின்ற பிரதேசங்களை நிலத்தொடர்பற்ற முறையில் இணைத்து (non-contiguous) அதிகார அலகாகப் பிரேரிக்கப்படுகின்றன.

குறிப்பாக கண்டி, பதுளை மாவட்டங்களில் உள்ள சில பிரதேச சபை பிரிவுகளை இனங்கண்டு கூறியுள்ளனர்.

- (iv) நிலத்தொடர்பற்ற ஆனால் சமூக அடிப்படையான ஒரு அதிகாரப் பகிர்வு முறையும் சில முன்மொழிவுகளில் காணக்கிடைக்கின்றது. இதுவும் மலையக சமூகத்தின் நீண்டகாலக் கோரிக்கையின் தொடர்ச்சியாக நாம் அடையாளம் காணலாம். சர்வகட்சி மாநாட்டில் இணக்கம் காணப்பட்ட மலையக கலாசார சபை மீண்டும் முன்வைக்கப்பட்டிருக்கும் அதேவேளை, இத்தகைய நிலத்தொடர்பற்ற அலகின் அதிகாரம் முன்னைய கோரிக்கைகளில் இருந்ததை விட மிகவும் அதிகரித்ததான முறையில் முன்வைக்கப்பட்டுள்ளன. கல்வி, கலாசாரம், சுகாதாரம் போன்றவை மட்டுமன்றி ஏனைய அரசியல் நிதிசார்ந்த சட்டவாக்க மற்றும் நிர்வாக அதிகாரம் இத்தகைய அலகிற்கு இருக்க வேண்டும் என்றும் இது தவிர இச்சமூகத்தை பாதிக்கக்கூடிய அல்லது இச்சமூகம் தொடர்பான ஏதாவது தீர்மானங்கள் எடுக்கும் போது இந்த சபையின் அங்கீகாரம் பெறுதலுக்கான ஏற்பாடு ஒன்று இருக்க வேண்டும் எனவும் கோரப்பட்டுள்ளது. இது ஏறத்தாழ பெல்ஜியத்தில் காணப்படும் மாதிரியை அடிப்படையாகக் கொண்டதாக முன்வைக்கப்படுகின்றது.

(v) மேற்குறித்தவைக்கு மேலதிகமாக அனேகமான முன்மொழிவுகளை ஆட்சி அதிகாரம் கீழ் மட்ட அமைப்புகளான உள்ளூராட்சி சபை மட்டத்திற்கு இயன்ற அளவு பகிர வேண்டும் என்ற கோரிக்கையை யும் வைக்கின்றன. இவற்றின் தற்போதைய எல்லைகள் ஆட்புலம் குறித்து தமது அதிருப்தியை தெரிவிக்கும் அதேவேளை மலையகத்தில் சனப்பரம்பலுக்கு ஏற்ற விதத்தில் இவை இல்லாமல் இருப்பதையும் வரலாற்று ரீதியாக இவை மலையக மக்களை புறந் தள்ளும் விதத்தில் ஏற்படுத்தி நடைமுறைப்படுத்துவது குறித்தும் தீவிரமாக கருத்துத் தெரிவித்துள்ளனர். உள்ளூராட்சி சட்டத்தின் 33 ஆம் பிரிவு மற்றும் அண்மையில் மேற்கொள்ளப்பட்ட எல்லை மீள் நிர்ணயம் போன்றவை இச்சமூகத்தினரின் உரிமை மீறுவதாக இருப்பதை சிலர் சுட்டிக்காட்டி உள்ளனர்.

இச்சட்டத்தில் திருத்தம் மேற்கொள்ளுதலின் அவசியத்தை நுவரெலியா, கண்டி, பதுளை, புத்தளம் போன்ற மாவட்டங்களின் மேலதிக பிரதேச சபைகள் உருவாகுவதன் மூலம் அதிகாரப் பரவலாக்கத்தை உறுதி செய்ய இயலும் என்பதையும் இவர்கள் சுட்டிக்காட்டியுள்ளனர்.

(vi) இச்சந்தர்ப்பத்தில் அதிகாரப் பகிர்விற்கு சமாந்திரமாக அரச சேவைகள் மலையக மக்களை சென்று அடைவதை செம்மைப்படுத்துவதற்காக அதிகாரப் பரவலாக்கல் ஏற்பாடுகளையும் பலர் முன் மொழிந்துள்ளனர். இவற்றில் குறிப்பாக நுவரெலியா மாவட்டத்தை இரண்டு மாவட்டங்கள் ஆக்குதல் (அரசியல் அமைப்பு ஊடாக) குறித்த கிராம சேவையாளர் பிரதேச செயலாளர் பிரிவிற்கு தேசிய மட்டத்தில் சனத்தொகை, ஆட்புலம் போன்றவற்றிற்கான சராசரியை நிர்ணயித்து அதற்கு அமைவாக கிராம செயலாளர் மற்றும் பிரதேச செயலாளர் பிரிவுகளை உருவாக்குதல் என்பனவும் கோரிக்கைகளாக முன்வைக்கப்பட்டுள்ளன. தோட்ட மக்கள் காலங்காலமாக இவற்றிலிருந்து ஒதுக்கப்படுவதும் பாரபட்சம் பிரத்தியட்சமாகத் தெரிவதும் இவை பல தசாப்தங்களாக நிவர்த்தி செய்யப்படாமல் இருப்பதன் அரசியல் குறித்தும் கலந்துரையாடல்களில் வெளிவந்துள்ளன. இவற்றில் சில அரசியலமைப்பின் ஊடாக மாற்றப்படும் தேவையற்று இருப்பினும் இந்த தருணத்தைப் பயன்படுத்தி சில நிர்ணயத் தகைமை

களுக்கான கோட்பாடுகளை ஏற்படுத்துதல் சிறந்ததெனக் கருதப் படுகின்றது.

(vii) அநேகமான முன்வைப்புகள் 75% பெரும்பான்மையாக உள்ள சமூகம் ஏனைய சமூகங்களைப் பாதிக்கும் விதத்தில் ஜனநாயக பெரும் பான்மையைப் பாவிப்பதை மட்டுப்படுத்தும் நோக்குடன் மேல் சபை/செனட்சபை போன்ற ஒரு ஏற்பாட்டினை கோரிக்கையாக முன்வைத்துள்ளன. சில இன்னும் ஆழமாக சென்றுஇந்த இரண்டாம் சபையின் அங்கத்துவம், தாற்பரியம் பற்றி பின்னர் பிரஸ்தாபித்துள்ளன. பல்தேசிய நாடாக இலங்கையைக் கற்பிதம் செய்யும் முன்வைப்புகள் தேசிய இனங்களின் சமமான பிரதிநிதித்துவம் உடைய அவையாக இவற்றினை ஏற்படுத்த கோருகின்றன. சமஷ்டி முறையை முன்வைக்கும் அனேக முன்மொழிவுகள் இவை பிராந்தியங்களின் பிரதிநிதிகளை சமமாக உள்வாங்கும் அமைப்புகளாகப் பார்க்க விரும்புகின்றன. அடையாள அரசியல் மற்றும் சிறுபான்மை உரிமை குறித்து கரிசனை கொண்ட முன்வைப்புகள் சில இவ்விரண்டாம் அவையின் அங்கத்துவத்தில் 50% அதிகமான சிறுபான்மை பிரதிநிதித்துவத்தைப் கோரி நிற்கின்றன. எவ்வாறாயினும் பேரின வாத்தத்தின் கட்டற்ற செயற்பாட்டினை அரசியலமைப்பு ரீதியாக ஓரளவேனும் மட்டுப்படுத்தும் ஏற்பாடாக இரண்டாம் சபையை உருவகிப்பது புலனாகின்றது.

(viii) எண்ணிக்கையில் சிறுபான்மையினர் என்ற அடிப்படையில் மலையகத்தின் பல முன்வைப்புகள் வடகிழக்கு தமிழர் மற்றும் முஸ்லிம் மக்களின் கோரிக்கைகளுடன் ஒத்துப்போவதாக காணப்பட்டன. உதாரணமாக நுவரெலியாவைக் கேந்திரப்படுத்தி ஒரு பிராந்திய / மாகாண அலகு உருவாக்கப்பட்டால் அதன் அதிகாரங்கள் வடக்கு மற்றும் கிழக்கு மாகாணங்களை ஒத்ததாக இருக்க வேண்டும் என்றும், மத்திய மாகாணத்தினுள் விசேட அலகாக அது இருக்குமிடத்து முஸ்லிம்களின் கிழக்கு மாகாண விசேட பிராந்திய அலகினை ஒத்ததைப்போல் இருக்க வேண்டும் என்பதனையும் கருதலாம். அதே சமயம் மத்தியில் அதிகாரப் பகிர்வின் போது மலையகத் தமிழர் போல் ஐதாக பல பிரதேசங்களிலும் வாழ்கின்ற முஸ்லிம்

களின் கோரிக்கைகளுடன் உடன்படுகின்ற தன்மையையும் காணக் கூடியதாக உள்ளது.

- (ix) இவை தவிர சமூகத்தின் பொருளாதார கலாசார சமூக காரணிகளை அடிப்படையாக வைத்து மாகாண மற்றும் தேசிய மட்டங்களில் பிரத்தியேக மலையக நலன் நோக்கிய அமைச்சின் தேவைப்பாடு முன்வைக்கப்பட்டன. மாகாணசபை மட்டத்தில் பிரத்தியேக அமைச்சுக்கள் தொடர்பில் தற்பொழுது காணப்படும் நிச்சயமற்ற தன்மையை நிவர்த்தி செய்யும் முகமாகவும், மத்தியில் நீண்டகாலக் கொள்கை அடிப்படையில் செயற்திட்டங்களைக் கொண்டு செல்வதற்கும் சமூகத்தின் உச்ச மட்ட பிரதிநிதித்துவத்துடன் கூடிய அமைப்புகளாகவும் இவை வடிவமைக்கப்பட வேண்டும் என விருப்பந் தெரிவிக்கப் பட்டுள்ளன.

அடையாளம் குறித்த முந்தைய பகுதியில் கூறியது போன்று சமூகத்தின் மேற்குறித்த கோரிக்கைகளின் சாத்தியப்பாடானது புற அரசியல் சூழல் மற்றும் இச்சமூகத்தின் பிரதிநிதிகளின் உறுதிப்பாடு மற்றும் பேரம் பேசும் ஆற்றலிலேயே தங்கியுள்ளது. தேசியத்தை அடிப்படையாகக் கொண்ட அதிகாரப் பகிர்வு கோரிக்கை, மலையக மாநிலம் போன்றவை சர்ச்சைக்குரியதாக இருப்பினும் இங்கு முன்வைத்துள்ள ஏனைய கோரிக்கைகள் இவ்வகை அரசியலமைப்பு பேச்சுவார்த்தை சூழலில் சாதாரண விடயங்களே, அதுவும் வரலாற்று ரீதியான பாராபட்சத்தினை நிவர்த்தி செய்யும் நோக்குடன் உருவாக்கத்தின் போது இலகுவில் மறுதலிக்க முடியாதவை. விசேட அதிகார அலகு, இரண்டாம் சபையின் அங்கத்துவம் தாற்பரியம் என்பன ஏனைய இனக்குழுக்களுடன் இணைந்து முன்னகர்த்தக் கூடிய விடயங்களாக உள்ளபடியினால் பலமிக்க பேரம் பேசும் நிலையி லிருந்து இக்கோரிக்கைகளை முன்வைக்கக் கூடிய சாத்தியப்பாடுகள் உள்ளன.

3. அரசியல் பிரதிநிதித்துவத்தை உறுதிப்படுத்தல்

பொதுவாக முன்குறித்த இரண்டு விடயப்பரப்புகளுடன் ஒப்பிடும் இடத்து மலையக சமூகத்தின் அரசியல் பிரதிநிதித்துவத்தை உறுதிப்படுத்தும் தேர்தல் சீர்திருத்த முறைமை குறித்து குறைந்தளவானவர்களே தமது

கருத்துகளை முன்வைத்திருக்கின்றனர். அடையாளத்தை உறுதிப்படுத்துவதற்கோ, அதிகாரப்பகிர்வின் பின்னர் அதனை சமூக நலன் நோக்கி நடைமுறைப்படுத்துவதற்கோ இந்தச் சமூகத்தினருக்கு பொறுப்பு கூறக் கூடிய அரசியல் பிரதிநிதித்துவமும் தலைமையும் அவசியமாகின்றன. இதன் காரணமாக பாராளுமன்ற மற்றும் ஏனைய ஜனநாயக தீர்மானமெடுக்கும், தீர்மானங்களை நடைமுறைப்படுத்தும் அமைப்புகளில் சமூகத்தின் பிரதிநிதித்துவத்தை உறுதிப்படுத்துவது முக்கியமானதொன்றாகின்றது.

மேலே ஆராய்ந்த விடயங்களைப் போல இவ்விடயம் சார்ந்த சில சமர்ப்பணங்களில் அணுகுமுறையிலோ, கருத்துகளிலோ வித்தியாசங்களின்றி அவற்றின் விபரிப்பின் ஆழம் சார்ந்து வித்தியாசங்கள் காணப்பட்டன. சில சமர்ப்பணங்கள் தேர்தல் முறையை சார்ந்தும், இனக்குழுக்களுக்கு விசேட ஏற்பாடுகளின் அவசியம் குறித்தும் முன்வைத்தவேளை, ஏனைய முன்வைப்புகள் பல சமூகத்தினை பிரதிநிதித்துவத்தை உறுதிப்படுத்த வேண்டும் என்பதுடன் நிறுத்திக் கொண்டன.

இந்த அரசியலமைப்பின் உருவாக்க கலந்துரையாடலுக்கு முன்னமே அனைத்து இலங்கை மக்களின் ஆணைக்கு மதிப்பளித்து இரண்டு விட்டுக்கொடுப்புகளை மலையக தரப்பு செய்திருந்தது. அதில் ஒன்று ஜனாதிபதி முறைமையை மாற்றி பாராளுமன்ற முறைமைக்குச் செல்வது இரண்டாவது தற்போதுள்ள விகிதாசார தேர்தல் முறைமைக்குப் பதிலாக கலவன் முறையினைத் தெரிவு செய்வது என்பனவாகும். அனேகமானோர் உத்தேச தேர்தல் முறைமையானது தற்போதுள்ள பிரதிநிதித்துவத்தைக் குறைக்கவல்லது என்ற விடயத்தினை கவனத்தில் எடுக்கத் தவறியிருந்தனர்.

இலங்கையைப் பொறுத்தமட்டில் மக்களின் சமூக, பொருளாதார, கலாசார உரிமைகளை உறுதி செய்வதில் இனத்துவ அடையாளம் முக்கிய வகிப்பங்கினைக் கொண்டுள்ளமையினால் சமூகத்தினைப் பிரதிநிதித்துவப்படுத்துவது யார் என்ற கேள்வி எழுகின்றது. அடையாள அரசியலைத் தாண்டிய ஒரு சூழலுக்கு நாம் செல்லாமையினாலும், தேசிய கட்சிகள் இரண்டும் சிங்களத் தேசியத்தின் கருத்தியலை முன்னிறுத்துகின்றமையாலும் தமிழர் தரப்பின் பிரதிநிதித்துவம் தமிழர்களினால் சிறப்பாக செய்ய முடியும் என்ற எண்ணக்கரு இன்னும் மேலோங்கிய நிலை காணக்கூடியதாக இருக்கிறது. அண்மைய வரலாற்றில் பேரினவாதக்

கட்சிகளின் செயற்பாட்டினை நோக்கினால் இந்த எண்ணக்கரு நியாயமானதாகவே தோன்றுகின்றது.

மக்கள் கருத்தறியும் செயற்பாட்டிற்குப் பின்னர் தேர்தல் முறைமை பற்றிய தீவிரக் கலந்துரையாடல்களும் விகிதாசார அடிப்படையிலான கலவன் அங்கத்துவ முறைமை (mixed member proportional - MMP) உத்தேசிக்கப்பட்டுள்ளதாகவும் அறியக்கிடைக்கின்றது. இந்த முறைமை மலையக சமூகத்திற்கு ஏற்றதா இல்லையா என்பதைவிட இந்த முறைமை என்னென்ன வரையறை மற்றும் சட்டதிட்டங்களுக்கு அமைவாக செயற்படப்போகின்றது என்பதன் அடிப்படையிலேயே இது உகந்ததா இல்லையா என்ற தீர்மானத்திற்கு வர இயலும், வடக்கு கிழக்கிற்கு வெளியே வாழும் தமிழர்களைப் பொறுத்தவரை அவர்கள் ஐதாக வாழும் பல மாவட்டங்களிலிருந்து பிரதிநிதிகளை அனுப்புவது இயலாததாக இருப்பினும் 8 - 12 வரையிலான பிரதிநிதிகளை தற்போதைய விகிதாசார மற்றும் விருப்பு வாக்கு முறையின் கீழ் பாராளுமன்றத்திற்கு அனுப்பக் கூடியதாக இருக்கின்றது.

ஏறத்தாழ 1.5 மில்லியனாக இருக்கும் சனத்தொகை 225 பேர் கொண்ட பாராளுமன்றத்திற்கு முழுவிதாசாரக் கணிப்பின்படி அண்ணளவாக 16 அங்கத்தவர்களைத் தெரிவுசெய்ய இயலுகின்ற பின்னணியில் சாதாரணமாக 8 - 11 தமிழ்ப் பிரதிநிதிகளே வடக்குக் கிழக்கிற்கு வெளியே இருந்து சமீப தேர்தல்களில் தெரிவாகி வந்துள்ளனர். எனவே புதிதாக அறிமுகப்படுத்தப்படும் எந்தவொரு நடைமுறையும் 14 - 15 அங்கத்தவர்களைத் தெரிவுசெய்யும் வாய்ப்பினைக் கொடுப்பதற்கான அழுத்தங்கள் அவசியம். பாராளுமன்றத்தின் மொத்த அங்கத்தவர் எண்ணிக்கை கூடுமாயின் இது அதற்கேற்ப அதிகரிக்கப்பட வேண்டும். தற்போது அறியக்கிடைத்ததின்படி 60-40 என்ற விழுக்காடு அடிப்படையில் FP: proportional இருக்கலாம் என்றும் மொத்த அங்கத்தவர் எண்ணிக்கை 243 வரை உயரலாம் எனவும் அனுமானிக்கப்படுகின்றது. இவ்வாறெனின் அங்கத்துவம் 16/17 வரை உயர வேண்டும்.

இந்தப் பின்னணியில் சில இடங்களில் செறிவாகவும் பல இடங்களில் ஐதாகவும் வடக்குக் கிழக்கிற்கு வெளியே வாழும் தமிழர்களின் பிரதிநிதித்துவத்தை இம்முறைமையின் கீழ் உறுதிப்படுத்துவதற்கு பின்வரும் விடயங்கள் சார்ந்து அவதானித்து நிலைப்பாடுகளை முன்ன

கர்த்தல் அவசியமாகின்றது. (இம்முறைமை எவ்வாறு நடைமுறைப் படுத்தப் போகின்றது என்ற முழுமையான தரவுகள் இன்றி முன்வைக்கப் படும் இந்த அவதானிப்புகள் பூரணமற்றவையாகவே இச்சந்தர்ப்பத்தில் முன்வைக்கப்படுகின்றன என்பதை கருத்தில் எடுக்கவும்) MMP முறைமை வரலாம் என்ற அனுமானிப்பில் மலையக புத்திஜீவிகள் குழு முன்வைத்துள்ள கருத்துகளுடன் இவை ஒத்துப்போகும் தன்மை உடையன.

- i) இக்கலவன் முறையில் விகிதாசார விழுக்காடு அதிகமானதாக இருப்பது ஐதாக வாழும் சிறு சமூகங்களுக்கும் சிறுகட்சிகளுக்கும் உகந்தது. எனவே, 60:40 என்று இருக்கும் சமன்பாட்டினை 50: 50 (ஜேர்மன் முறை போன்று) என அதிகரிப்பதற்கான கோரிக்கையை கருத்திலெடுக்கலாம்.
- ii) இலங்கையில் நிலவும் அரசியல் சூழல் காரணமாக விகிதாசார அடிப்படையில் தெரிவு செய்யப்படும் சாத்தியப்பாட்டினை மட்டும் நோக்காது. வடக்கு கிழக்கிற்கு வெளியே வாழும் தமிழர்கள் FPP (முதல் எல்லையைக் கடப்பவர்) முறையிலான தொகுதிகளை உருவாக்கிக் கொள்ளல் அவசியமாகும். MMP முறைமை ஆனது நீண்டகாலத்தில் கூட்டணி ஆட்சி முறைமையை ஊக்குவிக்கும் ஒன்றாகக் கருதப்பட்டனும் சிறுபான்மையினராக இருப்பவர்கள் இந்த கூட்டணிக்குள் செல்லும்போது போதிய அளவு பேரம் பேசும் அதிகாரத்தினைத் தக்கவைத்துக் கொள்ள இவ்வாறான FPP தொகுதிகள் அவசியமானதாகும். இவ்வாறான FPP தொகுதிகள் சராசரி வாக்காளர் எண்ணிக்கையை விடக்குறைவான வாக்காளர்களைக் கொண்டிருக்கவும், தேவைப்படுமிடத்து அருகே இல்லாதபோது வெவ்வேறு பிரதேசங்களை இணைத்து தொகுதியாக்கும் (non-contiguous) சலுகையும் வழங்கப்படுதல் வேண்டும். இவ்வாறு FPP தொகுதி வரையறுக்க இயலாதவிடத்து தமிழர்களும் (முஸ்லிம்களும்) தெரிவு செய்யக்கூடிய பல் அங்கத்தவர் (Multi - member) தொகுதிகளை ஏற்படுத்தும் கோரிக்கை முன்வைக்கலாம்.
- iii) வடக்கு கிழக்கிற்கு வெளியே வாழும் தமிழர்களை வாழ்விட அமைவை அடிப்படையாகக் கொண்டு விகிதாசார முறையையின் கீழ் தெரிவு செய்வதற்கான வாய்ப்புகளை அதிகரிக்க சில மேலதிக ஏற்பாடுகள் கோரலாம். கூட்டணி ஒப்பந்தம், மாகாண மட்டத்தில்

விகிதாசாரக் கணக்கெடுப்பு, குறைந்தபட்ச தகைமை விகிதம் (threshold %) என்பன குறித்த ஏற்பாடுகள் இதில் அடங்கும். Provincial Level PR)

iv) இவை தவிர தேசிய மட்ட விகிதாசார தெரிவில் ஒரு ஒதுக்கீடும் சிறுபான்மை பிரதிநிதித்துவத்தினை உறுதிப்படுத்த மேலதிக போனஸ் ஆசனங்களும் கோரலாம்.

மேற்குறித்த பாராளுமன்ற உறுப்பினர் தெரிவு சார்ந்த விடயம் தவிர அனேகமான முன்வைப்புகள் உள்ளூராட்சி மட்டத்தில் பிரதிநிதித்துவத்தை உறுதிப்படுத்தும் செயற்பாடுகள் குறித்து பிரஸ்தாபித்துள்ளன. மலையகத்தின் அங்கத்தவர்: சனத்தொகை சமன்பாடு தேசிய சராசரியினும் மிகவும் அதிகமாக காணப்படுவதும், எல்லை நிர்ணயம் பாரபட்சமாக நடந்திருப்பது பற்றியும் இவை கவனத்தை செலுத்தி குறைபாடுகளை நிவர்த்தி செய்வதை கோரிக்கையாக முன்வைத்துள்ளனர் தற்பொழுது அரசியலமைப்பில் காணப்படும் 99A உறுப்புரை நடைமுறையில் பிரயோசனமற்றதெனவும் அதனை விட கூர்மையான, திட்டவட்டமான விதத்தில் இனக்குழுவின் பிரதிநிதித்தும் அரசியலமைப்பில் காணப்பட வேண்டும் எனவும் கேட்கப்பட்டுள்ளது.

அதிகார பகிர்வு தொடர்பாக குறிப்பிடப்பட்டது போல் தேர்தல் முறை தெரிவிலும் வடகிழக்கிற்கு வெளியே வாழும் தமிழர்கள் மற்றும் முஸ்லிம்கள் எதிர்நோக்கும் சவால்கள் பலவிதத்திலும் ஒத்தவையாக காணப்படுகின்றன.

4. அடிப்படை உரிமைகளும் ஏனைய குறைதீர் ஏற்பாடுகளும்

அனேகமான சமர்ப்பணங்களில் மலையக மக்களின் சமூக பொருளாதார நிலைமை குறித்து உணர்வுபூர்வமாக பிரஸ்தாபிக்கப்பட்டிருந்தது. இலங்கையின் ஏனைய இனமக்களுடன் ஒப்பிடுமிடத்து மலையக தமிழ் சமூகத்தினர் இன்றுவரை மிகவும் நலிவடைந்த சமூக பொருளாதார நிலைக்குள்ளே வாழ்கின்றார்கள் என்பது சுட்டிக்காட்டப்பட்டுள்ளது. மனித அபிவிருத்தி குறிகாட்டிகள் தொடர்பான பல புள்ளி விபரங்கள் இதற்கு ஆதாரமாக அமைகின்றன.

சமீபத்தில் இலங்கையின் வறுமை மற்றும் நலநிறைவு தொடர்பாக மேற்கொள்ளப்பட்ட உலக வங்கியின் கற்கை தோட்ட தமிழர்களை ஏழ்மை நிலையுடன் நலிவுற்ற ஆண், பெண்களை கொண்ட சமூகமாக இனம் காட்டி இதனை உறுதிப்படுத்தியுள்ளது.

சில சமூக பொருளாதார புள்ளிவிபரங்கள் கீழ்வருமாறு அமைகின்றன

	தோட்டம் %	தேசியம் %
வீட்டுடைமையுள்ள வறிய மக்கள்	5.6	83.7
சுத்தமான குடிநீர் வசதியுள்ள வறிய மக்கள்	55.1	82.8
சுகாதார வசதியுள்ளோர்	73.3	86.7
எழுத்தறிவுள்ள 10 வயதிற்கு மேற்பட்டோர்	85.8	95.6
நிறை குறைந்த 5 வயதிற்குட்பட்ட குழந்தைகள்	30	22
போசாக்கற்ற தாய்மார்கள்	33	16
நிறைகுறைந்த குழந்தை பிரசவம்	31	16

(ஆதாரம் உலக வங்கி அறிக்கை 2016)

மேற்குறித்த விடயங்களில் மாற்றங்கள் ஏற்பட பல காலம் எடுக்கும். சில தலைமுறைகள் கூட ஆகலாம். இவர்களுக்கு மூன்றரை தசாப்த காலமாக அரசியல் உரிமை மறுக்கப்பட்டிருந்தமை இச்சமூகம் அரச சேவைகளையும் வளங்களையும் உதவிகளையும் பெற்றுக்கொள்வதில் பாதிப்பினை ஏற்படுத்தி இருந்தது. இச்சமூகம் சுதந்திரத்தின் பின்னரும் பல தசாப்தங்களாக இந்நாட்டுப் பொருளாதாரத்தின் முதுகெலும்பாக இருந்திருப்பினும் இவர்களின் அரசியல் உரிமை மறுப்பு மலையகத் தமிழ் சமூகத்தின் சமூக, பொருளாதார உரிமைகள் பறிபோதலுக்கு நேரடிக்காரணியாக அமைந்தது. இந்தப் பின்னணியில் அரசியல் கருத்தறியும் குழுவினர் முன் மலையக சமூகத்தினர் வைத்த விதந்துரைப்பில் பின்வரும் முக்கிய விடயங்கள் உள்ளடங்கியிருந்தன.

எதிர்பார்த்தபடியே சமூக, பொருளாதார மற்றும் கலாசார உரிமைகளுக்கு முக்கியத்துவம் வழங்கியதாகவே பெரும்பாலான முன்வைப்புகள் காணப்பட்டன. இவற்றில் குறிப்பாக கல்விக்கான உரிமை, தாய்மொழியில் கற்பதற்கான உரிமை, வீட்டுரிமை, காணியுரிமை போன்றன பிரதானமானவையாக முன்வைக்கப்பட்டன. அரசியல் குடியியல் உரிமைகளைப்

போன்று இவற்றையும் உத்தரவாதப்படுத்தும் கடமை அரசிற்கு உண்டென்றும் அதனை செய்யாதவிடத்து சட்ட ரீதியில் சவால் விடுக்கலாம் எனவும் கூறியிருக்கின்றனர். ஒரு முன்மொழிவு தென்னாபிரிக்க உரிமை சாசனத்தையும் அதன் நடைமுறைப் பிரயோகத்தையும் உதாரணமாகக் காட்டியிருந்தது.

அநேகமான முன்வைப்புகள் குறைதீர் ஏற்பாடுகளுக்கு (Affirmative action) வரலாற்று காரணங்களினால் இச்சமூகம் உரித்துடையவர்கள் என்பதனை வலியுறுத்திக் கூறியிருந்தனர். குறிப்பாக கல்வி, சுகாதாரம் போன்றவற்றில் ஏனைய சமூகத்தினை ஒத்த முன்னேற்ற நடவடிக்கைகளின் அவசியத்தை வலியுறுத்தியிருக்கின்றன. அதுமட்டுமன்றி பலதரப்பட்ட அரச சேவைகளில் மிக மிக சொற்பமானவர்களே மலையகத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் காணப்படுவதும், அவ்வாறு இருக்கும் சிலரும் கீழ்மட்ட ஊழியர்களாவே பெரிதும் காணப்படுவதும் சுட்டிக்காட்டப்பட்டு அவற்றினை நிவர்த்தி செய்வதற்கான ஏற்பாடுகளின் அவசியத்தையும் அதற்கு உடன்பாடான பாராபட்சக் கொள்கையின் (Positive Discrimination) தேவையையும் விதந்துரைத்துள்ளனர்.

மலையக மக்கள் தனி இனக்குழுவாக அரசியலமைப்பில் அங்கீகரிக்கப்பட்டு யாப்பினூடாக நியமிக்கப்படும் அரசியலமைப்பு சபை, சுயாதீன ஆணைக்குழுக்கள் அனைத்திலும் அவர்களில் ஒரு பிரதிநிதியேனும் நியமிப்பதன் அவசியம் சுட்டிக்காட்டப்பட்டுள்ளது.

தமிழ்மொழி மூலம் அரசுடனான தமது கொடுக்கல் வாங்கல்களைச் செய்து கொள்ளவும், தமது மொழியுரிமை மீறப்படுமிடத்து சட்ட நிவாரணம் பெறுவதற்கான ஏற்பாடு இருக்க வேண்டும் எனும் கோரிக்கையும் எழுப்பப்பட்டது.

முடிவுரை

அரசியலமைப்பு உருவாக்கம் ஒரு முக்கியமான தருணமாகும்.

எண்ணிக்கையில் சிறுபான்மையினரான மலையகத் தமிழர் போன்ற இனக்குழு தமது சமூகத்தின் அகவுணர்வுகளின் வெளிப்பாட்டிற்கும், சிறு குழாமினரிடையே வளர்த்தெடுக்கப்பட்ட அரசியல் மற்றும் அடையாள அபிப்பிராயங்களை சமூக மட்டத்தில் பொதுமைப்படுத்துவதற்கும்

இத்தகைய அரசியல் வெளிகள் பெரிதும் பயன்படுகின்றன. அரசியல் செயற்பாட்டாளர்களும், சிவில் சமூக ஆர்வலர்களும் இச்சந்தர்ப்பத்தை சீரிய முறையில் பயன்படுத்தியிருப்பதாகவே தோன்றுகின்றது. அரசியலமைப்பு உருவாக்கத் தருணம் தமது தேசியவாதக் கதையாடல் மற்றும் அடையாள அரசியல் தந்திரோபாயங்களை மேலும் கூர்மைப்படுத்த இவர்களுக்கு வாய்ப்பாக அமைந்துள்ளது. இதனூடாக பல இளைஞர்களை செயற்பாடுகளில் வாதத்தில் ஈடுபட ஆர்வமுள்ளவர்களாக மாற்றுவதற்கும் இது பயன்பட்டிருப்பதை அவதானிக்கக் கூடியதாகவுள்ளது. ஊடகங்கள் தம்பங்கிற்கு பரப்புரை உதவி வழங்கியிருப்பினும் இவை எந்தளவு ஆழமாக சமூகத்தின் ஏனைய மட்டங்களுக்குச் சென்றன என்பதும், இவை சமூகத்தின் கோரிக்கைகளாக புரிதல் சார்ந்த அங்கீகாரத்துடன் (informed consent) ஒட்டுமொத்த சமூகத்தின் அரசியல் விழிப்புணர்வு செயற்பாடாக பரிணமிப்பதில் எந்தளவு தூரம் வெற்றியடைந்திருக்கின்றது என்பது மேலதிக ஆய்வுகளின் பின்னரே தெளிவாகும். ஆயினும் நிச்சயமாக ஒரு கவனத்தை மலையகத் தமிழர் தரப்பில் சில ஆர்வமுள்ள மட்டங்களில் ஏற்படுத்தியிருக்கின்றது என்பதையும் இவை ஒடுக்கப்பட முடியாத சில அசைவியக்கங்களைத் தோற்றுவித்திருக்கின்றன என்பதையும் நிச்சயமாக மறுக்க இயலாது.

இச்சமூகத்தின் பால் கரிசனை கொண்டவர்களின் இந்த சமர்ப்பணங்கள் இந்த சமூகத்தின் அரசியல் தலைமைகளுக்குத் தெளிவான ஒரு நிகழ்ச்சி நிரலை வழங்கியிருக்கின்றன. எந்தளவு தூரத்திற்கு இவற்றை கருத்தில் எடுத்து கொள்கை உறுதியுடன், தந்திரோபாய சாதூர்யத்துடன் சமூகத்திற்கு வகை கூறுபவர்களாக (Accountable) இச்சமூகத்தின் அரசியல் பிரதிநிதிகள் செயல்பட்டு இக்கோரிக்கைகளை யதார்த்தப்படுத்த போகின்றனர் என்பது வரலாற்றுக் கேள்வியாக நிற்கின்றது.

Refernce:

Sri Lanka Poverty and Welfare : Recent Progress and Remaining Challenges, World Bank 2016.

கலையும் இலக்கியமும்

வாயுமயிக் கரு வாயுமயிக்

மலையக இலக்கியங்கள் காட்டும் வாழ்வியல் அம்சங்கள்

பெ.வேலுசாமி

உதவிக் கல்வீப் பணிப்பாளர்

ஹட்டன் கல்வீ வலயம், ஹட்டன்

மலையக நாவல்களிலிருந்து சிலவரிகள்

'தாயகம்' என்ற சிக்கனராஜா எழுதிய நாவலில் நாடற்ற அநாதை களாக்கப்பட்டு அடிப்படை உரிமைகள் மறுக்கப்பட்டு அடிமைகளிலும் கேவலமாக நடத்தப்பட்ட தோட்டத் தொழிலாளர்கள் இந்தியாவிற்கு திரும்புமாறு நிர்ப்பந்திக்கப்பட்ட பொழுது எத்தகைய வேதனைக் குள்ளானார்கள் என்பதையும் தாம் பிறந்த மலையக மண்ணின் மீதும் தமக்கு வாழ்வளித்த தேயிலைச் செடிகளின் மீதும் எத்தகைய பற்றுதல் கொண்டிருந்தார்கள் என்பதையும் தத்ரூபமாகப் புலப்படுத்தியுள்ளார்.

மேலும் "நான் பிறந்தது இந்த மண்ணுங்க, நான் துவண்டது இந்த மண்ணிலே தானுங்க. ஓடியாடி பெரியவனானதும் எல்லாமே இந்த மண்ணுங்க. இந்த மண்ணைவிட்டு போக மாட்டேனுங்க" என்ற உரையாடலைக் காணும் பொழுது மலையக மக்கள் இந்த மண்மீதும், இங்கு அவர்களுக்கு வாழ்வளித்த தேயிலைச் செடியின் மீதும் கொண்டிருந்த பற்றும் பாசமும் சிறப்புற எடுத்துக் காட்டப்படுகிறது.

கால வெள்ளத்தால் அள்ளிச் செல்ல முடியாத இந்த மக்களின் மனநிலை தெளிவாகின்றது. இதை நோக்கும் போது பாரதி பாடிய 'நாட்டுப்பற்று' என்ற பாடல் ஞாபகத்திற்கு வருகின்றது. இவ்வாறு நாடு மீதும் இங்கு வளர்ந்த, வளர்த்த செடிகள் மீதும் கொண்ட பற்றை யார் நினைத்துப் பார்க்கின்றார்கள்? அல்லது இவர்களின் எதிர்கால வாழ்க்கைக் காக என்னதான் சாதித்தார்கள்? என்று எண்ணிப் பார்த்தீர்களா? அன்று தொட்டு இன்று வரை அவர்களின் வாழ்க்கையில் என்ன மாற்றத்தைக் கண்டார்கள்?

காலத்தின் தேவையை பூர்த்தி செய்யும் பொருட்டு காதல் மணம்புரிந்த இரு அன்பு உள்ளங்களை எங்கள் முன் அறிமுகப்படுத்திய பெருமை 'பாலாயி' என்ற நாவலைச் சாரும். என்றாலும் திருமண வாழ்க்கையில் எதிர்பார்ப்பது என்ன? பெரியோர்கள் வாழ்த்தும் போது 'பதினாறும் பெற்றுப் பெரு வாழ்வு வாழ வேண்டும்' என்பர். இந்தப் பதினாறில் ஒரு செல்வம்தான் 'மழலைச்செல்வம்'. இது கிடைக்கப் பெறாதவர்களின் வாழ்க்கையில் ஏற்படும் துன்பம், விரக்தி போன்ற பல விடயங்கள் இங்கே சித்திரிக்கப்பட்டுள்ளன. இது தொடர்பில் வள்ளுவரின் குறள் நோக்கத்தக்கது.

**'குழலினிது யாழினிது என்பதம் மக்கள்
மழலைச் சொல் கேளாதவர்'**

வள்ளுவரின் இவ்வாய் மொழிக்கிணங்க, இவர்கள் வாழ்ந்தார்களென அறியக்கிடக்கின்றது. குடும்ப உறவில், சமூக உறவில் மழலைச் செல்வத்தின் சிறப்பும் மேன்மையும் அடிநாதமாக விளங்குகின்றது. இவ்வறப்பண்பின் இனிய விழுமியங்களை இந்நாவல் சித்திரித்து செல்கிறது. மக்களின் அடிப்படைத் தேவைகளுள் இதுவும் ஒன்றெனக் கொள்வது சாலவும் பொருந்தும்.

இனி 'சொந்தக்காரன்' என்ற நாவலைப் புரட்டுவோம். இந்நாவலா சிரியர் மலையக மக்களின் உரிமைப் பிரச்சினை, நாடற்றவர் பிரச்சினை போன்றவற்றினால் தொழிலாளர்களுக்கு ஏற்பட்டுக் கொண்டிருக்கும் பயங்கரப் பாதிப்புகளை மிகச் சிறப்பாக எடுத்துக் காட்டியுள்ளார். இங்கு வருகின்ற கதாபாத்திரமான 'அடைக்கலம்' தோட்டத்தில் படும் வேதனையை, அவனது வீடில்லாப் பிரச்சினையையும், தொழிலில்லாப் பிரச்சினையையும் படம் பிடித்துக் காட்டப்பட்டுள்ளது.

அன்று கூறிய விடயம் இன்றும் அதேநிலையில் உள்ளது. காலங் காலமாக வாழ்க்கை போராட்ட நீரோட்டத்தில் எதிர்த்தீச்சலிட்டு வலுவழிந்து வாழ்விழந்து வாழும் இம்மக்களின் துன்பங்கள் என்று தீரும்? ஏக்கப் பெருமூச்சுடன் இன்னலுறும் இவர்களை, எள்ளி நகைப்பதும் இன்னமும் தொடர்கின்றதே.

இவர்களுடைய எதிர்பார்ப்புகள் இன்றும் ஏமாற்றங்களாகவே உள்ளன வென்றாலும், அன்றும் இன்றும் நம்பிக்கையுடனும் விசுவாசத்துடனும் இந்நாட்டின் வளர்ச்சிக்கு தமது பங்களிப்பினைச் செய்துவருகின்றார்கள்.

என்றோ ஒருநாள் காலம் மாறும்; வாழ்க்கை மாறும்; வளம் பெறுமென்ற வரட்டு நம்பிக்கை. இந்த நம்பிக்கை என்று கைகூடும்? ஏக்க பெருமூச்சே எஞ்சுகிறது.

அடுத்து 'மாணிக்கங்கை' எனும் நாவலில் சில பக்கங்களை நோக்குவோம். இது 1983 ஆம் ஆண்டில் இடம் பெற்ற இனக்கலவரம் பற்றிய கதையாகவும், போராட்டங்களையும் அதன் விளைவுகளையும் ஓரளவு எட்டியும் பார்த்துள்ளது. இந்நாவலின் கதாநாயகன் முருகேசு ஆவான். மலையகத் தோட்டத் தொழிலாளியான (இரத்தினபுரி) இவனை ஒரு கடின உழைப்பாளி என்றும் குடிப்பழக்கமோ, சூதுவாதோ அறியாதவன் என்றும் நேர்மையும் பொறுப்புணர்ச்சியும் பிறருக்குதவும் மனோபாவமும் கொண்டவனாக ஆசிரியர் சித்திரிக்கின்றார். இந்நூல் கூறும் விழுமியம் என்ன? மலையக மக்கள் உழைக்கும் வர்க்கம். உழைப்பால் உயரவேண்டும் என்ற பண்பு செழித்து நிற்கின்றது. இன்று எத்தனை பேர் உழைப்பால் உயர்ந்தவர்கள்? குடிப்பழக்கம் இல்லாதவன் என்ற சித்தரிப்பை நோக்கும் போது அன்று எடுத்தியம்பிய இவ்விழுமியங்கள் மக்கள் மனதில் பதியவில்லையா? இத்தகைய சமூகத்தினையே ஆசிரியர் எதிர்பார்த்தார். அவர் குறிப்பிட்ட இந்தப் பண்புகள் ஒவ்வொருவர் மனதிலும் குடிகொண்டிருந்தால், இன்று எம் நிலைமையை எண்ணிப் பார்க்க வேண்டிய அவசியமே இல்லை. எமது வாழ்க்கைத்தரம் இமயத்தை எட்டிப் பிடித்திருக்கும். இது நடந்ததா? நடக்குமா? என்ற வினாவே விடை காணப்பெறாது ஒவ்வொருவர் மனதிலும் வியாபித்துள்ளது.

'தூரத்துப் பச்சை.' இது கோகிலம் சுப்பையாவின் அற்புதப் படைப்பாகும். தேயிலைத் தோட்டத் தொழிலாளர்களின் வாழ்க்கை மற்றும் அவர்கள் எதிர்நோக்கும் பிரச்சினைகள் என்பவற்றை சிக்கல் நிறைந்ததாகவே சித்திரித்துள்ளார். மலையக மக்களின் வாழ்க்கை அன்றும், இன்றும் தூரத்துப் பச்சைதான். திரு . கோ . நடேசயரின் மலையகத் தொழிற் சங்க அமைப்பில் தீவிரமாக தான் ஈடுபட்டிருந்ததை மறைமுகமாக தொட்டுக் காட்டியிருக்கிறார். அவர் தொட்டு சென்றதை இன்று விற்று விட்டனர்.

இன்று ஸ்ரீட்டன் என்ற பெயரில் தமிழ், சிங்களம், ஆங்கிலம் ஆகிய மூன்று மொழிகளிலும் அறியக் கிடக்கும் நகரம் 'தொப்பித் தோட்டம்' என்றே அன்று அழைக்கப்பட்டது. 'ஸ்ரீட் ஒன்' என்பதற்கு மறைந்த வி.கே.

வெள்ளையன் கூறிய பொருளும், பொருள் விளக்கமும் இந் நாவலில் இடம்பிடித்துள்ளது. மலையக மக்களின் ஒற்றுமைக்கும் உயர்வுக்குமாக உருவாக்கப்பட்டதே 'தொழிற்சங்கம்' என்ற பதம் பொருள் கொள்கின்றது. இதன் விரிவானது மக்களின் தொழில்சார் பிரச்சினைகளுக்கு தீர்வு, ஒற்றுமையின் பலம் எவ்வாறு அமைந்திருக்கும்? என்பதாகவுள்ளது.

'ஒன்று பட்டால் உண்டு வாழ்வு' ஒற்றுமை நீங்கின் அனைவருக்கும் தாழ்வு என்ற அடிநாதத்தை எவ்வளவு அழகாக சித்திரிக்கின்றார். மலையக மக்களின் வாழ்வியல் அம்சங்களில் எது எது தேவையோ அது அதை அன்றே நாவலாசிரியர் கோகிலம் சுப்பையா கோர்த்து விட்டார். இக்கருத் தேற்றம் எம்மத்தியில் ஒங்கி உயர்ந்து வளர்ந்து இருக்குமானால், இன்றைய அவலநிலை எமக்கு ஏற்பட்டிருக்குமா? அதிஷ்டமற்ற தலைவிதி. ஆதரவற்ற நிலை, அடிமைப்பட்ட வாழ்வு நாம் வாழ்ந்திருப்போமா? சிந்தித்தோமா? அல்லது சிந்திக்கத் தவறிவிட்டோமா? அன்று விடப்பட்ட தவறுகள் இன்று எங்களை எங்கு கொண்டுபோய் நிறுத்தியிருக்கின்றன? ஒற்றுமை என்ற உணர்ச்சி வேகம் உடைத்தெறியப்பட்டுள்ளது. உள்ளக் குமுறல்கள் உருக்குலைந்து போய் விட்டன. எண்ணிப் பார்ப்பதற்கே வெட்கமாக இருக்கின்றது. இவ்விலக்கிய ஆசிரியர் எடுத்தியம்பிய விழுமியங்களை, விழுதுகளாக விதைத்திருந்தால், விண்ணையும் வென்றிருப்போம்.

அடுத்து மலைக் கொழுந்தைக் கொஞ்சம் மணந்து பார்ப்போம். ஒற்றுமையின் பலத்தை உயர்த்திப் பேசிய 'தூரத்துப் பச்சை' யைத் தொடர்ந்து ஒற்றுமையை இழந்தால் ஏற்படும் துன்பங்களையும், துயரங்களையும் படம் பிடித்துக் காட்டும் நாவலே 'மலைக்கொழுந்து' ஆகும். இந்நாவல் எமக்கு உணர்த்துவது என்ன? ஒன்று போதும் நாம் உயர்வதற்கு. ஆனால் ஒன்றா? இரண்டா? ஒரு நூறு வந்து எங்களை உருக்குலைத்து விட்டது. இதனால் ஏற்படப் போகும் விளைவுகளை தீர்க்கதரிசனமாக எடுத்தியம்பியது இந்நாவல். இதனை ஏற்றவர்கள் யார்? ஏமாளிகள் யார்? எங்களையே மாறி மாறி இன்றும் கேட்க வைக்கின்றது. குட்டிச் சங்கங்கள் தோன்றி 'மலையப்பனின்' மானசீகமான வாழ்க்கையை அழித்தது என ஆசிரியர் தன் நாவலில் குறிப்பிடுகின்றார்.

என்னே தீர்க்கதரிசனம்! என்னே விழுமியம்! இவற்றை ஏறிட்டுப் பார்த்தவர் யார்? இப்பொழுது இன்னல்பட்டு இடி வாங்குவது யார்?

எம்மினமே. மேலும், வீடற்றவன் வீட்டைத் தட்டிப் பார்ப்போம். இந் நாவலின் முடிவு பற்றி திரு. சாரல் நாடன் அவர்கள் கதாநாயகன் நாவலின் இறுதிப் பகுதியில், பலாங்கொடை காட்டில் இருந்து 'போகுமிடம் தெரியலையே' என்று புலம்புவது பிற்போக்குத்தனமானது. இது சோர்வு வாதம் என்பர். இது குறையாகக் காணப்பட்டது. ஆனால் 1981 இல், இதே பலாங்கொடைக் காட்டுக்குள் ஆயிரக் கணக்கான ஆண்களும் பெண்களும் குழந்தைகளும் ஒளித்திருந்து புலம்பினார்களே! இதைப்பற்றி நாம் என்ன சொல்ல முடியும்? இதைப்பற்றி நாம் சிந்திக்கும்போது கற்பனை வாதமா? அல்லது எதிர்காலத்தில் எமக்கு நடக்கப்போகும் அவலங்களின் இலட்சணமா? என எண்ணத் தோன்றுகின்றது. மேலும் வீடற்றவன் நாவலுக்குப் பின்னணிக் குறிப்புக்களை எழுதியுள்ள மு . நித்தியானந்தன் 'கடவுளே எனக்குப் போக வழியில்லையே' எனப் புலம்புகின்றார். இது எமது சோக வரலாற்றை எடுத்துக் கூறினாலும், இங்கு ஓர் உண்மை புலனாகின்றது. பல தசாப்தங்களுக்குப் பின்னும் எமக்கு சரியான நேர்மையான உறுதியான வழிகாட்டல்களும், தலைமைகளும் இல்லையே என எம்மக்கள் ஏங்கும் நிலைமையை வெளிப்படுத்துகின்றது. இதனை உணர்ந்தவர்கள் எத்தனை பேர்? தொகுத்துச் சொல்வதாயின், 'வீடற்றவன்' நாவல் தோட்டத் தொழிலாளர்களின் பலவகை அவலங்களை வெளிப்படுத்துகின்றது. வாசிப்போரின் உள்ளங்களை இளகச் செய்து உருக வைக்க முயலுகின்றது என்றே கூறவேண்டும். இது ஒரு முக்கிய கருத்து. மேலும் இதுவொரு சிறப்பைக் கொண்டுள்ளது. க.பொ.த. சாதாரண தர மாணவர்களுக்கு ஒரு பாடப் புத்தகமாகவும் உள்ளது. இது வரவேற்கத்தக்கது. ஆசிரியனாகிய நான் இந்நாவலை மாணவர்களுக்கு படிப்பிக்கும் போது மாணவர்கள் இந்நாவலைப் பற்றி பின்வருமாறு கூறினார்கள்:

"சேர் நாவலைப் படிக்கும் போது சோகமாக இருக்கின்றது. வாழ்க்கைப் போராட்டத்தில் வெற்றி பெற்று, சிறந்த தலைவனாக, மக்களை வழிகாட்டும் புதுயுக மனிதனாக, படைத்திருந்தால் இன்னும் நன்றாக இருந்திருக்கும்."

"கேட்பதற்கு சுவையாக இருந்தாலும், எடுத்துக் கொள்வதற்கு எதுவுமில்லை".

அவலங்களை சித்திரிக்கின்ற அர்த்தமற்ற வரலாறு எமக்கு வரவேற்பளிக்கும் என்பதும் உண்மையே.

‘மூட்டத்தினுள்ளே’ என்ற நாவலை முட்டிப் பார்ப்போம். இந் நாவலாசிரியர் க. சதாசிவம் மலையக சூழலை வாழ்விடமாக கொண்டவர். இவர் தனது நாவலில் உடலுழைப்பையே மூலதனமாகக் கொண்ட தோட்ட மக்களின் அவல வாழ்க்கை, அறியாமை, வறுமை ஆகியவற்றைச் சித்திரித்துக் காட்டியுள்ளார். உலக நாட்டு மக்கள் பல்வேறு அம்சங்களை மூலதனமாகக் கொண்டு வாழ்க்கை நடத்துகின்றார்கள். ஆனால் மலையக மக்களோ தமது உழைப்பையே மூலதனமாகக் கொண்டு வாழ்க்கை நடத்துகின்றார்கள். இங்கு பாரதியாரின் பாடலொன்று என்முன் தோன்றுகின்றது.

‘செய்யும் தொழிலே தெய்வம் - அந்தத்
திறமைதான் எமது செல்வம்
கையும் காலும் தான் உதவி - கொண்ட
கடமை தான் எமது பதவி’

செய்யும் தொழிலையே தெய்வமாகவும், தமது திறமைகளை செல்வமாகவும் கொண்டு வாழுகின்ற இம்மக்கள் கையும் காலுமே தமக்கு உதவி என்றும், கொண்ட கடமையே தமது பதவி என்றும் எண்ணுகின்றார்கள். மலையக மக்களின் வாழ்வியல் அம்சங்கள் இவை. இந்நாவல் இவற்றைப் படம் பிடித்துக் காட்டுகின்றது. ‘கடமையைச் செய் பலனை எதிர் பாராதே’ என்ற தத்துவக் கருத்தை சிரமேற் கொண்டு இன்றும் எம் மக்கள் வாழ்ந்து வருவது எம் கண்ணுக்குப் புலனாகின்றது.

இன்று மலையகத்தில் நடைபெறும் ஒரு சிறப்புநிகழ்ச்சி பற்றிக் குறிப்பிட எண்ணுகின்றேன். குறிப்பிட்ட மலையில் கவ்வாத்து வெட்டி பூரணமாக முடிந்தபின் எல்லோரும் ஒன்று சேர்ந்து கவ்வாத்து சாமி கும்பிடுவது வழக்கமாக இருந்து வருகின்றது. இது செய்யும் தொழில் மீது தாம் கொண்டுள்ள கடமை உணர்வை வெளிப்படுத்துகின்றது. மேலும், தொழிலை திறம்பட செய்ய உதவிய சாமிக்கு பொங்கல் படைத்து நன்றி கூறுகின்ற பண்பையும் வெளிப்படுத்துகின்றது. இப்பண்பை வேறு எங்கே காணமுடியும்? இன்று சம்பளத்துக்கு மட்டும் தானே தொழில் என்னே புதுமை!

இந் நாவலின் பிரதான பாத்திரமாக விளங்கும் பெருமாள் வாயிலாக ஆசிரியர், தொழிலாளர்களின் ஒற்றுமையை வலியுறுத்திச் சொல்கின்றார். அற்புதமான விழுமியம். ஆயின் இதனை மனங்கொண்டவர் எவர்?

இன்றைய சீரழிவுக்கு, அவல வாழ்க்கைக்கு இன ஒற்றுமையின்மை தானே மூலகாரணமாகியுள்ளது. இதனையே எதிர்காலத்திலும் எண்ணிப் பார்க்க வேண்டுமென வினயமாக வேண்டுகின்றேன்.

தொடர்ந்து எம்முன்னே நிற்பது ஞானசேகரனின் 'குருதிமலை' ஆகும். ஓர் அருமையான நாவல். இவை யாவும் கற்பனையல்ல. மலையக மக்கள் வாழ்க்கையில் அன்றும், இன்றும், என்றும் தொடர்ந்து வரும் தொடர்கதைகள். எங்கு என்ன பிரச்சினை ஏற்பட்டாலும், அதற்குப் பழி எம்மக்கள். எமது வீடு. எம் பெண்களின் கற்பு. அண்மையில் கூட இரத்தினபுரியில் குருதிமலை ஓடியது. இதனைக் கண்டவர்கள் யார்? கேட்டவர்கள் யார்?

பத்திரிகைகள் மாத்திரம் இந்த சோகக் கீதத்தைச் சுவைத்துப் பார்த்தன. பழைய சுருதி மாறவில்லை. எமது பண்பாட்டு அரசியலில் பழகிப் போன புண் இது. இதற்கு வைத்தியர் யார்? வைத்தியசாலை எது? சிகிச்சைதான் என்ன? சிரிக்கத் தோன்றுகிறது. சிரிக்க முடியவில்லை. ஒரு வரலாற்று நூலுக்கு உயிரும் உருவமும் கொடுத்து, கலைத்துவம் மிளிர்ச் செய்தால், எப்படி இருக்குமோ அத்தகையதே குருதிமலை நாவல் எனலாம். இதற்கு முந்திய நாவலே பெனடிக் பாலனின் 'சொந்தக்காரன்' என்பதாகும். சொந்தக்காரனைத் தொடர்ந்ததே குருதிமலையாகும்.

இந்நாவலில் தொழிலாளர் வர்க்க உணர்வு, பாட்டாளி வர்க்க ஆட்சி ஆகியவற்றின் மூலமே தொழிலாளர் வாழ்வில், விமோசனம் ஏற்பட முடியும் என்ற எண்ணக்கரு மேலோங்கி நிற்கின்றது எனலாம். அரசியற் கெடுபிடிகள், அரசியல்வாதிகளின் அதிகார துஷ்பிரயோகம், அரசாங்க ஆதரவாளர்களின் பேரினவாத வெறி இவையாவும் தொழிலாளர் ஓரணியில் திரள்வதற்கு காரணமாயின. தீரத்துடன் போராடி வெற்றியடையவும் வழிசமைத்தன. இந்நூலிலே இவையே விரவி இருக்கின்றன.

இலக்கியம் என்பது மனித வாழ்வியல் அம்சங்களைப் படம்பிடித்துக் காட்டுவது மட்டுமல்லாமல், தீர்க்கதரிசனமான கருத்துக்களையும் சிந்தனைத் தூண்டல்களையும் மறைமுகமாகவோ அன்றி நேரடியாகவோ பிரதிபலிக்க வேண்டும். இந்தப் பங்களிப்பை 'சொந்தக்காரன்' சிறப்பாக செய்து முடித்துள்ளான். வெற்றியின் இரகசியம் என்ற வேதாந்த சிந்தனைக்கு விளக்கமளிப்பது போல் காட்சி அளிக்கின்றான். 'சொந்தக்காரன்' உண்மையில் அவன் என்றும் நமக்குச் சொந்தக்காரன் தான்.

‘வரலாறு அவளைத் தோற்றுவிட்டது’ என்ற நாவலின் ஆசிரியர் டேவிட் ஆவார். இவர் மலையகத்தில் சில காலம் ஆசிரியராக தொழில் புரிந்தவரென அறிய முடிகிறது. அக்காலத்தில் இவர் பெற்றுக்கொண்ட அனுபவங்களின் வெளிப்பாடே ‘வரலாறு அவளைத் தோற்றுவிட்டது’ என கலாநிதி அருணாசலம் கூறியுள்ளார். இது அவரின் புதிய பார்வை யாகும். மலையகத் தோட்டங்களில் தோட்டத்துரை முதல் கங்காணி, கணக்கப்பிள்ளை முதலியோர் வரை தோட்ட இளம் பெண்களின் கற்பை சூறையாடி, சுகம் அனுபவித்த, அனுபவிக்கின்ற சுதேசிகளை சுத்தமாக சுற்றி வருகின்றது. வட்டக்கொடை தோட்டத்தை களமாகக் கொண்ட மைந்ததே இந்நாவலாகும். இந்நாவலின் கதாநாயகி ‘சூருவம்மா’ ஆவார். கதையின் சில குறிப்புகள் பின்வருமாறு. தன் சகோதரி முனியம்மா தோட்டத்துரையினால் கற்பழிக்கப்படுகின்றாள். அதனால் கர்ப்பமுற்ற அவள் தற்கொலை செய்து கொள்கின்றாள். வள்ளுவன் இதனை எண்ணித்தானோ தன் குறளில்:

‘மயிர் நீப்பின் வாழாக் கவரிமா அன்னார்
உயிர் நீப்பர் மானம் வரின்’

எனக் கூறியுள்ளார் போலும். மானத்தின் மதிப்பு உயிரில இழையோடுகின்றது. இன்னும் தன் குடும்பமே அழிந்த நிலையில் தன்னுடைய அடிநாதத்தில் உதித்த இலட்சிய எண்ணங்களை தோட்டத்துரையை எரிப்பதன் மூலம் நிறைவேற்றுகின்றாள். கண்ணகி, மதுரையை எரித்தாள். இவள் ‘தோட்டத்துரையை’ எரித்தாள். என்னே ஒற்றுமை! சங்க மருவிய காலத்தில் தோன்றியதும் அறக்கருத்துக்களையும் ஒழுக்க சிந்தனைகளையும் ஒழுங்குபடுத்தியதுமான சிலப்பதிகாரம், திருக்குறள் போல் அறக்கருத்துக்களையும் ஒழுக்க சிந்தனைகளையும் தலைமேற் கொள்கின்றது. இந்நாவல் கற்பனையாக இருந்தாலும், கருத்துள்ள அரசியல் தத்துவமாகும். பாரதி கண்ட ‘புதுமைப் பெண்’ இங்கே பரிணாமம் பெறுகின்றாள்; அது புதுமையாகாது.

மலையக இலக்கியத்தின் எந்தப் பக்கத்தைப் புரட்டினாலும் தோன்றுவது அறக்கருத்தும் அரசியல் தத்துவமுமே ஆகும். இத்தகைய சிந்தனைகளையும் சீரிய கருத்துக்களையும் மக்களுக்கு வழங்குவதே இலக்கியத்தின் நோக்கமுமாகும்.

மலையகச் சிறுகதைகளில் இருந்து சிலவரிகள்

ஈழத்துச் சிறுகதைகளுள் தனித்துவமானவையே மலையக சிறுகதைகள் ஆகும். நூற்றுக்கணக்கான படைப்புகளில் ஒரு சிலவற்றை என் பார்வைக்கு உட்படுத்தியுள்ளேன்.

‘உழைக்கப் பிறந்தவர்’ (Born to Labour) எனும் தலைப்பில் திரு சி.வி. வேலுப்பிள்ளை அவர்கள் ஆங்கிலத்தில் எழுதியுள்ள சிறுகதையை முதன்முதலாக பார்ப்போம். இவர் மலையக இலக்கியத்தின் மகத்தான மனிதராவார்.

இக்கதையானது குடும்பத்தில் காணப்படும் உறவு முறைகளையும், குடும்பம் செய்ய வேண்டிய காரியங்களையும் சொல்கின்றது. உதாரணமாக காதுகுத்து சடங்கு போன்ற வைபவங்களைக் குறிப்பிடலாம். அங்கு மிக முக்கிய உறவினர்களால் கொண்டு வரப்படும் சீர்வரிசை போன்ற வற்றை ஆசிரியர் சித்திரிக்கின்றார். இன ஒற்றுமைக்கு முன்பாக குடும்ப ஒற்றுமையை வலியுறுத்திச் சொல்லும் பாங்கு சிறப்புக்குரியதாகும். மேலும் ‘பழனி மாமாவுக்கு கொடுக்கும் மதிப்பு’ பெரியோரை மதித்தல் என்பதாக அப்போது சமூகத்தில் சிறப்பாக பேணப்பட்ட பண்புகளை பதிவு செய்துள்ளார். ஆனால் இன்று நினைத்துக் கூட பார்க்க முடியாத அளவுக்கு இவை மாறிக்கிடக்கின்றன. பெற்ற தாய் தந்தையர்கள் கூட தமது பிள்ளைகளிடம் எதிர்பார்க்க முடியவில்லை. இவருடைய ஆங்கில சொற்பிரயோகமானது மிக எளிமையாக உள்ளமை இங்கே குறிப்பிடத் தக்கதாகும்.

“My dear Tambi, says uncle Palany, with irresistible charm. I am watching your interest very carefully. It is small slips at a little girl's function Please do not take it to heart; after all, it is our business... yours and mine..”

சாதாரண வார்த்தைப் பிரயோகத்தில் எமது கலாசார பாரம்பரிய நிகழ்வுகளை விளக்கியுள்ளார். இதைப் படிக்கும் ஏனையோரும் மலையகத் தமிழ்ச் சமூகத்தின் பெருமைகளையும், சிறப்புக்களையும் அறிந்து கொள்ள முடிகின்றது. இதே போன்று எமது பிரச்சனைகளையும் தேவைகளையும் இதய சுத்தியோடு அந்நிய மொழிகளில் எழுதுகிற ஆற்றல் கொண்டோருக்காக எதிர் காலம் காத்திருக்கிறது. இச் சிறுகதையை ஆங்கிலத்தில் வாசிக்கும் போதே அதற்குள் அடங்கியிருக்கும் உணர்வு பூர்வமான அம்சங்களை உணர்ந்து கொள்ள முடியும்.

தொடர்ந்து 'ஓ..... இந்த மனிதர்கள்' எனும் சிறுகதையைப் பார்ப்போம். இதன் ஆசிரியர் பி . தமிழ்ச்செல்வன் மாசிலாமணி ஆவார். இவருக்கும் ஒரு சபாஷ்.

கதை நடைபெறும் காலம் 1987 ஆகும். இருபது ஆண்டுகளுக்குப் பின்னும் அதே நிலைமை. தோட்டத்தில் வேலை செய்கின்ற முனுசாமியின் மகள் கொழும்பில் வீட்டு வேலைக்காரியாக உள்ளாள். அவளைப் பார்க்க செல்லும் தந்தை முனுசாமியின் கொழும்புப் பிரயாணம், அங்கு தன் மகளின் வேதனையையும் துன்பத்தையும் அறியாத தந்தை, எஜமானியின் கெடுபிடிகளில் சிக்கித்தவிக்கும் நிலைமை, ஏக்கமும் பெருமூச்சும் நிறைந்த நினைவுகள் எனப் பல விடயங்களையும் ஆசிரியர் அம்பலப்படுத்தியுள்ளார். பெற்றெடுத்து அடிமை விலங்குகளாய் வாழ வைக்கும் அப்பனின் அற்ப ஆசைகளை சித்திரித்துச் செல்லும் காட்சி அருமையானது. வறுமையின் கோரத் தாண்டவத்தால் வாழ முடியாத வாழ்ந்து கொண்டிருக்கின்ற எம் இனத்ததைத் தவிர அடிமையாய் வேறெந்த இனம் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கின்றது? புத்தகங்களும் கையும், சப்பாத்து கால்களுமாக ஓடியாடி விளையாட நினைக்கும் தன் குழந்தையானது பிறர் குழந்தைகளுக்கு சப்பாத்து அணிவித்து வாழ வேண்டிய அவல நிலைமையில் உள்ளது. ஏனிந்தக் கொடுமை? இன்றும் தொடர்கின்ற தொடர்கதையாகவே இது உள்ளது. இப்போதும் திருநாட்கள், தீபாவளி, பொங்கல் ஆகிய வற்றிற்குப் பின் பாடசாலையில் மாணவர் வரவு குறைந்து காணப்படுகின்றது. ஏன் எனக் கேட்டால் எல்லோரும் கொழும்பு வேலைக்குப் போய்விட்டார்கள் என்கிறார்கள். வேதனை கலந்த பெருமூச்சுதான் வருகின்றது.

இன்று எத்தனை முனுசாமிகள், மகேஸ்வரிகள் என தமிழ்ச்செல்வன் தமிழ் பேசுகின்றார். தொடர்ந்து நாம் நோக்குவது ஆர் .என். மணியின் 'கீறிய கரம்.'

தோட்டமக்களின் வாழ்வியல் அம்சங்களில், சில பகுதிகளை கீறிட்டு காட்டுவதே 'கீறிய கரம்'. இதில் காட்டப்படும் கதாபாத்திரம் குமாரவேலு ஆவான். வேலைக்காரனாக விளக்கம் அளிக்கப்பட்டிருப்பவன் முனுசாமி ஆவான். செய்யும் வேலைகளை மனச்சாட்சியுடனும், மேலதிகாரியின் மீது அசைக்க முடியாத நம்பிக்கையுடனும், விசுவாசத்துடனும் வாழ நினைக்கும் ஒருவனின் சோகக்கதைதான் இச்சிறுகதையாகும்.

மலையகத் தொழிலாள வர்க்கத்தினர். மாண்புடனும், மனிதாபிமானத்துடனும் வாழ்ந்துள்ளனர் என்பதை இச்சிறுகதை படம் பிடித்துக் காட்டுகின்றது. இவ்விடத்தில், பாரதி பாடலையும், குறளையும் ஒப்புநோக்குவது மிகப் பொருத்தமானது எனக் கருதுகின்றேன்.

‘தீது புரிந்திட வரும் தீயவர்க்கும் வெண்ணிலாவே
நல்ல முத்தின் ஒளிதந்து அழகுறச் செய்வாய்’

என்ற வெண்ணிலாப் பாடலும்

‘இன்னாசெய் தார்க்கும் இனியவே செய்யாக்கால்
என்ன பயத்ததோ சால்பு’

என்ற குறட்பாவும் தருகின்ற விழுமியப் பண்புகளைத் தன்னகத்தே கொண்டு கீறிய கரம் மிளர்கின்றது. தனக்குத் தீங்கிழைப்பவருக்கும் நன்மை செய்வதே மலையக மக்களின் இயல்பாகும். இதன் உருவக அமைப்பே ‘முனுசாமி’ ஆவான். தன்னைப் பழிவாங்குகின்ற குமாரவேலு குமாஸ்தாவுக்கு சுகமில்லை எனக் கேள்வியுற்றுதும், வேகமாகப் பார்க்கப் போய் பரிதாபமாக இறக்கும் முனுசாமி நல்லதொரு பாத்திரப் படைப்பாகும். இந்த விழுமியங்களை எந்தச் சமூகத்தில் எட்டிப் பார்க்க முடியும்?

இனி ‘துன்பக் கேணி’யின் துயரங்களைத் தொடர்வோம்.

தமிழ்ச் சிறுகதை மரபின் சிகரத்தைத் தொட்டு, உலகச் சிறுகதைகளின் தரத்துக்கு தமிழ்ச் சிறுகதைகளை உயர்த்திக் காட்டி சிறுகதை மரபிற்கு வித்திட்டவராக, உன்னதமான கலைப் படைப்புக்களை தந்தவராக கொள்ளப்படுகின்றவர், புதுமைப்பித்தன் ஆவார். இவர் பதின்மூன்று ஆண்டுகளே எழுத்துலக வாழ்வில் வாழ்ந்தவராவார்.

‘துன்பக் கேணி’ எமது வரலாற்றை படம் பிடித்துக் காட்டும் புராணமாகும். இந்தியாவிலிருந்து இலங்கைக்கு வரும் ஒரு குடும்பத்தின் சோக வரலாறு இதுவாகும். தோட்டத் துறைமார்களால் சுவைக்கப்பட்ட பெண்ணாகவும், தூக்கி வீசப்பட்ட பெண்ணாகவும் சித்திரிக்கப்படுகின்றாள் ‘மாருதி’. வெள்ளையன் கொடுத்த பரிசாக ‘வெள்ளாச்சி’ போன்ற கதாபாத்திரங்களின் சித்திரிப்பு மிகச் சிக்கனமாக எமது சிதைவு களை எடுத்துக் காட்டுகின்றது.

இது இன்று புதிய பரிணாமப் பெயரைப் பெற்றுள்ளது. 'பாலியல் வன்முறை' என்பதே அதுவாகும். அன்று தேயிலைத் தோட்டத்தில் நடந்த அதே சம்பவங்கள், தொடர்கதையாக இன்றும் நாலாபக்கங்களிலும் நடைபெறுகின்றன. ஒரு சில விடயங்கள் அம்பலத்திற்கு வருகின்றன. அதிகமான விடயங்கள் அம்பலத்திற்கு வருவதில்லை. வருவதற்கு வாய்ப்பும் இல்லை. அப்படியே வந்தாலும் வாடி வதங்கி உதிர்ந்து போகும் உருப்படியில்லாமல்.

'சொந்தச் சகோதரர்கள் துன்பத்திற் சாதல் கண்டும்
சிந்தை யிரங்காரடி கிளியே
செம்மை மறந்தாரடி'

எனப் பாரதி எமக்காகவே பாடியதுபோலத் தோன்றுகின்றது. சோகச் சம்பவங்கள் இலக்கியத்திற்கு வலுவூட்டுகின்றன. ஆனால் வாழ்க்கைக்கு வழி காட்டவில்லையே என்ற ஏக்கம் என் உள்ளத்தில் தோன்றுகின்றது. என்ன செய்வது காலத்தின் கோலமென அமைதி காண வேண்டியதே.

'தேயிலை புக்கஆரம்பித்து விட்டால் மலேரியா தேவதைக்கு பசி என்ற அர்த்தம்' மிக நுணுக்கமான சொல்லாட்சிகள், சுவையாக சம்பவங்களை தொட்டுக் காட்டுகின்றன. அன்றைய துன்பக் கேணியே இன்றைய மாவிலாறாக மாறியுள்ளது போலும்.

இனி அ. செ. முருகானந்தனின் 'காளிமுத்துவின் பிரஜாவுரிமையைப் பிரித்துப் பார்ப்போம்.

'உடலின் வலுவைப் பிழிந்து உழைத்த இவ்வளவு காலத்திலும் காளிமுத்துவுக்கு எஞ்சிய தோட்ட சம்பாத்தியம் இதுதானென ஆசிரியர் குறிப்பிடுகிறார். கதையின் பிரதான அம்சம் பிரஜாவுரிமை' ஆகும். இதற்கு முறையான அத்தாட்சிகள் காட்ட வேண்டும். இந்த வேண்டு கோளை நிறைவேற்றும் பணியில் காளிமுத்து ஈடுபடுகின்றான்.

'வாருங்கள் அத்தாட்சி காட்டுகின்றேன்' என்று வாக்குப் பதிவு உத்தியோகத்தர்களை அழைத்துக் கொண்டு அரச மரத்தின் அருகில் 'குழி தோண்டுவது' மிக அற்புதமான எதிர்பார்ப்பு; வாசகர்களின் மனதைத் தூண்டிவிடும் துயரக்காட்சி.

'இதோ அத்தாட்சி கிடைத்துவிட்டது!' 'நான் இலங்கைப் பிரஜை! இதற்கு இதைவிட என்ன அத்தாட்சி கேட்கிறீர்கள்?' என்று பாட்டனின்

கை எலும்பை எடுத்துக் காட்டுவது எங்களைத் திடுக்கிட வைக்கின்றது. இன்றும் கூட பிரஜாவுரிமை தொடர்பில் பல்வேறு பிரச்சினைகளை நமது சமூகத்தினர் எதிர் நோக்குகின்றனர்.

பிறப்புச் சான்றிதழில் காணப்படும் எழுத்துப் பிழைகளுக்கு பஞ்சமில்லை. அதனால் ஏற்படும் பிரச்சினைகளுக்கும் குறைவில்லை. நடைமுறை நிகழ்ச்சிகளை நிதர்சனமாக எடுத்துக் காட்டியுள்ளார். இன்றும் இலங்கை தேசிய இனங்களில் எம் நிலையென்ன? எமது எதிர்காலம் என்ன? என்ன சொல்லப் போகிறார்கள்? எமையாளுகின்றவர்கள். மலைமதி சந்திரசேகரனின் 'அவள் விட்டில் பூச்சியல்ல' எனும் சிறுகதை ஒளிரும் மின்மினியே தான். விளக்கில் அணைந்துவிடமாட்டாள். ஓர் அருமையான அற்புதப் படைப்பு. புதுமைப் பெண்ணின் புதிய வடிவத்தை இக்கதையின் மூலம் காணலாம்.

ஒரு கங்காணியின் கடமையுணர்வு இக்கதையின் வெளிப்பாடாக உள்ளது. மகள் மங்களத்தின் மாண்புமிகு வீரம், கண்ணகியை எம் கண்முன்னே காட்டி நிற்கின்றது. அம்மன் திருவிழாவில் நடந்த அகோரத்தை ஆசிரியர் பின்வருமாறு விளக்குகின்றார்.

'மணம் வீசக் கூடிய மலர் கணப்பொழுதில் பிணம் போல விழுந்து விட்டது. வேலு கங்காணியின் பேத்தியின் கற்பு ஓர் இரக்கமற்ற மிருகத்தால் குதறி எறியப்பட்டுவிட்டது. மலையக மாதா கண்ணீர் விட்டு அழுதாள்.'

இது மட்டுல்ல ஆசிரியர் மலையக சமூகத்தை உற்று நோக்கும் காட்சி உள்ளதமானது. 'மங்களத்தை புலான் தேவிக்கு ஒப்பிட்டுக் காட்டுவது' உணர்ச்சிபூர்வமாக அமைந்துள்ளது. இது இன்றைய மலையகத்திற்கு இன்றியமையாததாகும்.

மலையக இளைஞர்களின், மக்களின் பெருமைகளை எடுத்துக் காட்டும் பொழுது, தலைவன் உருவாக்கப்படுகின்றான். ஆனாலும் தொண்டனே பிறக்கின்றான். இதுதான் தேயிலைச்செடியின் அடிவாரத்திலே அவர்கள் கற்றுக் கொண்ட படிப்பினை ஆகும். கும்பிட்டு வாழ்வதைவிட குமுறி எழுவதையே மலையகம் என்றும் தனது வழியென அறிந்திருந்தது எனக் குறிப்பிடுகின்றார்.

இத்தகைய பண்பாடு நிறைந்த மலையகத்தில், மங்களம் போன்ற மங்கைகள் பிறக்க வேண்டுமென வேண்டுகோள் விடுக்கின்றார். சிவியையும் சிவனு லெட்சுமனையும் தொட்டுக்காட்டி, துணிவை ஏற்படுத்துகிறார்.

‘அரசன் அன்று கொல்வான் தெய்வம் நின்று கொல்லும்’ என்ற பதம், இனிமையாக செயலுருவம் பெறுகின்றது. இறுதியாக, மங்களம் தூக்கிலிடப்பட்டாளா? அல்லது அராஜகம் தூக்கிலிடப்பட்டதா? என எதிர்பார்த்த மக்களுக்கு விடை இன்பத்தையே அள்ளித் தருகின்றது.

முடிவாக ஆசிரியர் மங்கள தேவி வாழ்க! மலையக கன்னிகை வாழ்க! தாய்க்குலத்தின் மாண்புகாத்த தங்கக் குடம் வாழ்க! என வாழ்த்துரை வழங்குகின்றார். ஓடி ஒழிக்காத உன்னத ஜீவன்களால் இந்த மலையகம் மாண்புற வேண்டும். எம் குலம் மறக்குலம், குறிஞ்சிக் கடவுளின் குமரித்தோட்டம் எனக் குதாகலிப்போம் வாருங்கள்.

திரு. பெனடிக்ற்பாலனின் ‘இங்கெவர் வாழ்வோ’ என இவரிட்தலைப்பு மிகப் பொருத்தமானது. இதே கேள்வியை சிவியும் தனது தேயிலைத் தோட்டத்திலே ‘இங்கெவர் வாழ்வோ இன்னுயிர் தந்தான்’ எனக் கேட்டிருப்பது நோக்கத்தக்கது. திரு. பெனடிக்ற்பாலனின் இங்கெவர் வாழ்வோ எனும் சிறுகதையைச் சிந்தித்துப் பார்ப்போமாக.

மலையகத் தோட்டத் தொழிலாளரின் துயர், காலமெல்லாம் உழைத்து ஊதியம் இல்லாமல் உருக்குலைந்து வாழுகின்ற வாழ்க்கையின் சோக வரலாறு ஆகியவற்றை இக்கதை பதிவுசெய்கிறது.

வாத்தியாரின் ஆலோசனைப்படி, மேகநாதன் அரசாங்கப் பாடசாலையில் பயில்கின்றான்.

நாளை புத்தகம் வாங்கிக் கொடுக்க வேண்டும். இது மகன் மேகநாதனின் வேண்டுகோள்.

சம்பள நாளன்று சம்பளத்தை வாங்குகின்றான். அதற்குப் பிறகு அவன் சந்திக்கும் ஒவ்வொரு நிகழ்வுகளும் மலையக மண்ணின் வரண்ட வாழ்க்கைப் பிரச்சினையாகும். சாதாரணமாக வாழ்க்கைச் செலவிற்கே பற்றாக்குறையான வருமமானம்; இதைக் கொண்டு வாழ வேண்டிய போராட்டம்.

ஒவ்வொருவருக்கும் தான் கொடுக்க வேண்டிய கடனைக் கொடுப்பதும், சில முதலாளிமார்களுக்கு பயந்தும் தெரிந்தும் தெரியாமலும் அவன் ஓடி வருகின்றமையானது, உள்ளத்தை கலங்க வைக்கிறது.

வாசிப்பதற்குப் புத்தகம் கேட்பது எல்லோரது வீடுகளிலும் நடக்கும் அன்றாட நிகழ்ச்சியாக உள்ளது. இதனைச் சற்று சிந்திப்போம்.

இவர் பெரிய ஆளு இவர் படிச்ச நம்மை மகராசாவாக்கப் போறாரு சும்மா போடா இந்தத் தோட்டத்தில் எவன்டா படிச்சிருக்கான்? இவர் படிக்கப் போறாரு? எனக் கேட்பதன் அர்த்தத்தை நாம் புரிந்து கொள்ள வேண்டும். விலைவாசிகள் ஏறிக் கொண்டுபோகும் இக்காலகட்டத்தில் எங்கள் நிலைமையும் இதுதானே. வறுமையில் சிக்கித் தவிக்கும் எம் மவர்களின் வேதனைகளையும் விம்மல்களையும் யார் கேட்கப் போகிறார்கள்? நாமென்ன கிள்ளுக் கீரைகள் தானே. கேட்க வேண்டியவர்களுக்கு காதுகள் இல்லைப் போலும். பாடசாலைகளை இடைநிறுத்தி விட்டு பங்களாவை நோக்கியும், பட்டணத்தை நோக்கியும், படையெடுக்கும் பாட்டாளி வர்க்கத்தினர் செய்த பாவம் தான் என்ன?

மலையகத் தமிழனாகப் பிறந்ததா? அல்லது இந்த மண்ணை நேசித்ததின் விளைவா?

மலையகக் கவிதைகளிலிருந்து சில வரிகள்

இனி மலையக இலக்கியத்தில் செல்வாக்குப் பெற்ற சுவையான சில விடயங்களை நோக்குவோம்.

மலையக மண்ணைக் களமாகக் கொண்டு, ஆயிரத்திற்கும் மேற்பட்ட கவிதைகள் வடிவமைக்கப் பட்டுள்ளன. அவை எல்லாவற்றையும் உற்று நோக்கி ஆராய காலம் எனக்கு கைகொடுக்கவில்லை. ஆங்காங்கே சிற்சில சிப்பிகளை எடுத்து அதிலுள்ள முத்துக்களைக் கோர்த்துள்ளேன்.

‘சிலோன் விஜேந்திரன்’ எழுதிய சில கவிவரிகள் தொகுப்பில்:

‘முருகையனின் முத்து’ இலங்கையின் பொருளாதாரத்திற்கு ஆணியே ராக மலைநாட்டுத் தொழிலாளரின் உழைப்பே அமைந்தது என்பதை பின்வருமாறு சுட்டிக் காட்டுகிறார்.

‘மாடு மாடு என்று பல பேசி
திட்டிக் கொட்டி துரத்தி விரட்டிச்

சாமம் வரைக்கும் சாறு பிழிந்து
சக்கை வாங்குவீர்கள் பொடியனை'

என்று கூறி எழுச்சியின் காலம் வரும் என்பதை எடுத்து இயம்புகையில்

'மாடு மாடென ஏசுகிறீர்களே
மாடும் கயிறுகள் அறுக்கும்
ஆடவர் மகளீர் அது செய்யாரோ'

என வேண்டுகோள் விடுக்கின்றார். இதுவே இன்றைய மலையகத்திற்கு தேவையானதுமாகும். இனி, ராஜபாரதியின் கவிதையை நோக்குவோம். தாய் மொழியாம் தமிழ் மீது இவர் கொண்ட அதீத காதலுக்கு நல்ல எடுத்துக் காட்டு:

'கோடையிலே உச்சி வெயிலிற் காயும்போது
கொப்பளிக்கும் தமிழ் வெள்ளம் தோய வேண்டும்
வாடைதரு முதலிலே நடுங்கும்போது
வயந்தமிழ்க் கதிரென்னைக் காயவேண்டும்
பாடையிலே படுத்தாரைச் சுற்றும்போதும்
பைந்தமிழில் அழுமோசை கேட்க வேண்டும்
ஓடையிலே என் சாம்பர் கரையும் போது
ஓண்தமிழே சலசலத்து ஓயவேண்டும்'

என சங்கநாதம் இடுகின்றார். தமிழர் மீதும் தமிழ் மொழி மீதும் கொண்ட பற்று விளங்குகின்றது. ஒவ்வொரு தமிழ் மகனும் மலைமகனும் இதை உணர வேண்டும்.

'ஓடையிலே என் சாம்பர் கரையும் போது
ஓண்தமிழே சலசலத்து ஓயவேண்டும்'

என்ற அடிகள் உணர்ச்சியை எம்மீது திணிக்கின்றன. உள்ள நரம்புகள் வீறு கொண்டு எழுகின்றன. எங்கே எம்மக்களின் தமிழ்ப்பற்று? மேலும் நகைச் சுவையாக அவர் கூறும் கவிதை ஒன்றை நகைப்போம். மூட்டைப் பூச்சியை தூதுவிடுவதாக எண்ணி பின்வருமாறு குதாகலிக்கின்றார்.

'கொட்டும் பனியிலெனை விட்டுத் துயில்வாரை மட்டும் அடி
மாமா மாமியாரைத் தொட்டாயேல் கெட்டுவிடும் எம் கூத்து
கேட்டுக் கொண்டாயன்றோ எட்டி நடதூதுக்கியைந்து'

எனப் பாடுகின்றார். பாடும் பொருள் எதுவாயினும், அதனைக் கம்பீரமாக வெளிப்படுத்தத் தெரிந்தவனே நல்ல இலக்கியக் கர்த்தாவாக உயர்ந்த கவிஞனாக உலாவர முடியும். இந்த வகையில் ராஜபாரதி உன்னத இலக்கியக்கர்த்தா. உயர்ந்த கவிஞன் என்பதை தமிழறிந்தார் யாவரும் மனமுவந்து ஏற்பர் எனலாம்.

இனி பூண்டிலோயா தர்மு எழுதிய கவிதையில் சிலவரிகளைப் பற்றி சிந்திப்போமா.

தோழனை அழைக்கும் காட்சி:

‘தோழனே என் தோழனே
தோட்டத் தொழிலாளத் தோழனே
தேயிலைச் செடியினை
சுற்றி சுற்றி
வட்டமடித்தது ... போதும்
வா, வெளியே வா
பாட்டனும் அப்பனும் பாடிய பஞ்சப்
பாட்டினை நீயும் பாடுதல் விட்டு
தோட்டச் சிறையெனும்
வட்டம் உடைத்து
ஏற்றம் பெற்றிட எழுந்து
வா, வெளியே வா’

என எம்மக்களை அழைக்கும் காட்சி அற்புதமாக இருக்கின்றது. தேயிலைச் செடிக்குள் வாழ்ந்தது போதும்; பஞ்சப் பாடல்கள் பாடியது போதும்; ஓடி வா என அழைக்கிறார். இதனையே பாரதி பின்வருமாறு கூறினார் போலும்;

பாரத மக்களை, தமிழ்மக்களை, ‘ஒளி படைத்த கண்ணினாய் வா வா’ என அழைத்தார்.

மேலும், ஒற்றுமை உணர்வினை அவர் வெளிப்படுத்தும் போது பின்வருமாறு ஏங்குகின்றார். அவரின் ஏக்கப் பெருமூச்சில் நாடும் சேர்ந்திருப்போம்.

‘அண்ணன் தம்பிகளே இங்கு
அடித்தடி ஏதுக்கடா
உண்மையை சொல்லிடுவேன் ... இனி
உணர்ந்து நடந்திடா’ என்றும்

‘எல்லோரும் தொழிலாளர்
என்ற பெருங்கொள்கையில்
எல்லோரும் ஓர்னத்தார் நாம்
எல்லோரும் ஓர்குலத்தார்
இந்த நல்ல கொள்கையினை
ஏற்று நாம் நடந்திட்டால்
எந்த எதிர் சக்தியையும் ... நாம்
எதிர்த்து நிற்க முடியுமடா’ என்றும்

பல்வேறுபட்ட பிரச்சினைகளால் பிளவுபட்டு வேறுபட்டு அல்லலுறுவதைக் கண்டு அறை கூவல் விடுக்கின்றார். வாழப் பிறந்தவர்கள் நாம் வாடிவதங்குவது ஏன்? ஒற்றுமை என்பதே உயர்ந்த சக்தி. இவற்றை உணர்ந்து செயற்பட வேண்டுமென அவர் வேண்டுகோள் விடுப்பது நமக்கு மட்டுமல்ல. எல்லோருக்கும் தான்.

இன்று மலையக வீதியெல்லாம் எமக்கு விதியாய் அமைந்த மதுபான கடைகளை நோக்கி, மதி மயங்கி கூறுகின்றார்.

‘விலை பேசி கோட்டாவை
விற்றுப் பணம் சேர்த்தீர்
மலைநாட்டு தெருவெல்லாம்
மதுபான சாக்கடைகள்
நிலை கெட்டோம் வாழ்க்கை
நெறிகெட்டோம் எங்களையும்
விலைபேச வந்தீரோ
விற்றபணம் உங்களுக்கா’

என வினாத் தொடுக்கின்றார். வறுமை எனும் கோரப்பிடியில் துடிக்கும் எம்மக்களை கோட்டா முறைகள் குடிகெடுத்து நிற்கின்றன. இவை அழியும் வரை, அழிக்கப்படும் வரை நாம் நிம்மதி பெருமூச்சு விடமுடியாத நிலை. சொல்லி அழுவதா? அல்லது அழுதுவிட்டு சொல்வதா? சொல்லத் தெரியவில்லை. துணிந்தவர்கள் சொல்லுங்கள்.

நாம் எல்லோரும் ஒன்றுபட வேண்டும். தொழிற்சங்க பேதங்களால் துண்டாடப்பட்டு துயர்படுகின்றோம். சுயநலக் கொள்கைகள் எம்மை சூறையாடிக் கொண்டிருக்கின்றன. இத்துயரங்கள் தீர துணிவு கொள்ள வேண்டும். அவரின் வேண்டுகோளைப் பார்ப்போமா:

‘தொழிற்சங்க தலைவரெல்லாம்
 சுயநலங்கள் விட்டொழித்து
 தொழிலாளர் நலம் பேணும்
 சுயபுத்தி கொண்டுவிட்டால்
 மலைநாட்டில் சுபீட்சங்கள்
 மலை மலையாய் குவிந்துவிடும்
 இழிநிலைகள் ஒழிந்துவிடும்
 இங்கிவர்கள் ஒன்றுபட்டால்.’

ஒன்றுபடுவார்களா? எமது உன்னத சக்தியை உணர்வார்களா? எங்களை உருப்பட வைப்பார்களா? என உருக்கமாக வேண்டுகிறார். இவ்வேண்டு கோளில், வேதனை கலந்த துயரங்கள் வெளிப்படுகின்றன. எங்களின் எதிர் கால சுபீட்சங்கள் எப்படி எழப்போகின்றன? ‘தொழிலாளர் நலம் பேணும் அனைவரும் சுயபுத்தி கொண்டு இயங்கவேண்டும்’ என்பதில் தான் எத்தனை அர்த்தம்? இதில் அவரது அனுபவம் எதிர்வுகூறல் என்பன இழையோடுகின்றன.

இனி மல்லிகை சீ குமாரின் ‘மாடும் வீடும்’ கவிதைத் தொகுப்பில் இருந்து சில வரிகளைப் பார்ப்போம். திருவிழா நேரம் என்ற தலைப்பில் பின்வருமாறு கூறுகின்றார்.

‘வரண்ட வாழ்வு
 தன்வாழ்வு என்றாலும்
 நாட்டை வளமாக்கும்
 தேயிலைச் செடி... வாட
 பொறுக்குமா
 இந்த
 மலைவாழ் மக்கள்
 நெஞ்சம்
 அதனால் தான்
 மழை வேண்டி
 மாரிக்குத் திருவிழாவோ’

எனத் திருவிழாக் காட்சியை சித்திரிக்கின்றார். தனது வாழ்வைவிட தேயிலைச் செடிகள் வாடி வதங்கிப் போகின்றதே என்று எண்ணி, மழை வேண்டி திருவிழாக் கொண்டாடும் இவர்களது மனநிலை எத்தகையது? தன்னைவிட, தன்நாட்டை வளமாக்கும் தேயிலைச் செடிகளின் மீது

காட்டும் அக்கறைதான் என்னே அன்புதான் என்னே ஆனால் இந்த மலையக மாந்தர்களுக்காக விழா கொண்டாடுபவர் யார்? வேதனைகளைத் தீர்ப்பவர் யார்? விடையில்லை.

மேலும் 'கறுப்பு கூடைகள்' என்ற தலைப்பிலான கவிதையிலிருந்து ஒரு சில வரிகள்:

'தந்தத்தை பாதுகாக்க
தங்கத்தாலும் கூரை உண்டு
நாட்டை - தங்கமயமாக
மாற்றநாளும் - உழைக்கும்
இந்த தங்கங்கள் வீட்டுக்கு
மட்டும் ஏன் இன்னும்
ஓட்டைக் கூரை'

இதுவொரு அருமையான ஒப்பியல் நோக்காகும். உணர்ச்சிகளின் வெளிப் பாடாக இக்கவிதை வரிகள் அமைகின்றன. இவை உணர்ந்து கொள்ள வேண்டிய உண்மை விடயங்கள் ஆகும். இவற்றை உலகத்துக்குக் காட்ட வேண்டும். இல்லையில்லை, உருக்குலைந்துபோன உத்தமர்களுக்குக் காட்ட வேண்டும். உண்மையை உணர்ந்து செயற்படுங்கள் என்று சொல்வார்களா? இந்த அற்புதத்தை உணர்ந்து கொள்வார்களா?

இனி, சிவியின் 'வீடற்றவன்' என்ற கவிதையைப் பார்ப்போம்.

'மக்கள் கவிஞனே
நீ படைத்த தேயிலை
தோட்டத்திலே
கொஞ்சதூரம்
நடந்து பார்த்தப் பிறகுதான்
எங்களின் விம்மல்
வேதனைகளை
அந்நியர் கூட அறியமுடிந்தது'

என அழகுற கூறுகின்றார். நடந்து பார்த்ததில் தான் இதனை உணர முடிந்தது என்கிறார். இன்று நடந்து பார்ப்பவர்கள் யார்? நடக்கவும் பாதையில்லையே பறக்கும் கார்கள் தான் பசுமையாகத் தெரிகின்றன. இப்பாலைவனத்தை பசுமையானவர்கள் பார்ப்பார்களா? பார்த்தால்

அல்லவா பசி தீரும். கண்ணாடிகள் பலதரப்பட்டவை. பார்க்க முடியாமலும், கண்ணாடிகள் செய்திருப்பார்கள் போலும் பாவம்.

புசல்லாவை கணபதி அவர்களின் அச்சுக்கு வராத கவிதைகள் மீது எமது பார்வையை செலுத்துவோம்.

“போதுமடா பழைய பல்லவி” என்ற கவிதையைப் புரட்டிப் பார்த்தேன்; புதுமையாய் இருந்தது.

‘மலையகத்து மைந்தனே
தாழ்ந்துவிட்டுச்
சாவதை விட உன்
இனத்திற்காய்
வாழ்ந்துவிட்டுச் சாவ
வழிசமைப்பாயா
அப்போது தான் இந்த
தோட்டக் காட்டானும்
நாட்டைக் காப்பான்’

என மலையக இளைஞர்களுக்கு அற்புதமான வேண்டுகோளை விடுத்துள்ளார். சாவது என்றோ ஒரு நாள். அது உண்மை, வாழ்ந்து விட்டுச் சாகவேண்டுமென வலியுறுத்துகின்றார்.

அன்று இதைத்தான் இளைஞர் தளபதி எடுத்துரைத்தார். மேடைப் பேச்சுக்களிலும் மன்றக் கூட்டங்களிலும் அவர் உரையாற்றும் போதெல்லாம் உணர்ச்சி வேகத்துடன் சமூக எழுச்சி பற்றி பேசுவார். இதனை உன்னிப்பாய் உணர்ந்தவர்கள் உயர்ந்துள்ளார்கள். உணரத் தவறியவர்கள் தாழ்ந்துவிட்டார்கள்.

அன்னார், எழுத்துத்துறையில் காட்டிய ஆர்வத்தைவிட பேச்சுத் துறையிலேயே ஆர்வத்தை வெளிப்படுத்தியவர். பெருமைகள் பல வற்றைப் பெற்றவர். எனவேதான் ‘சொல்லின் செல்வர்’ என அன்றைய இளைஞர்களால் இனிமையாகப் போற்றப்பட்டார்.

‘நான்கு குணங்களும் நடுரோட்டில்’ என்ற கவிதை வரிகளில், நாகரிகம் என்ற போர்வையில் நசங்கித் தவிக்கும் எம் பெண்களைப் பார்த்து ஏளனமாகச் சிந்திக்க வைக்கின்றார்.

‘பெண்ணே
 நாகரிகமென்று
 அநாகரிகத்தின் முகவரியையல்லவா
 அவசரமாய்
 தேடிக்கொள்கின்றாய்
 காந்தி ஆடைகுறைத்தார்
 கையெடுத்துக் கும்பிட்டோம்
 கன்னியரே
 ஆடைகுறைத்தால்....?’

முடிவைப் பற்றி கவிஞர் கூறவில்லை. ஏனெனில், அவர் எழுத்தாணி எழுத மறுத்துவிட்டது. மனம் ஒருப்படவில்லை. இந்த உலக விந்தையின் உணர்ச்சிகளை எவ்வளவு அற்புதமாகப் படைத்திருக்கின்றார்.

இனியும் ஆடைக்குறைப்பார்களா? அல்லது அறிவைப் பெருக்குவார்களா?

முடிவுரை

மலையக மக்களின் வாழ்வியல் அம்சங்களை, நாவல்களாகவும் சிறுகதைகளாகவும் கவிதைத் தொகுதிகளாகவும் பலர் வெளியிட்டுள்ளனர்.

இந்நூல்களில் காணுகின்ற வாழ்வியல் அம்சங்களை தொட்டுக் காட்டியுள்ளேன். மலையக மக்கள் வறுமையிலும் செழுமையாக வாழ்கின்றார்கள் என்பதற்கு இவை நல்ல எடுத்துக்காட்டுக்களாகும். எனினும், இனிவரும் எழுத்தாளர்களின் படைப்புகள் எப்படி அமைய வேண்டும்? எதனை அலச வேண்டும்? என்பதிலான எனது பார்வை இது: வாழ்க்கைக்கு உதவாத கற்பனை வாதங்களைக் கூறுவதை விட வாழ்க்கைக்கு வேண்டிய யதார்த்தக் கருத்துக்களைக் கூறுவதே சாலச்சிறந்ததாகும்.

மலையக மக்களிடையே புரையோடிப் போயிருக்கும் வறுமைப் பிரச்சினைக்கென தீர்வு, கல்வி, முன்னேற்றம், கலாசாரம், பாதுகாப்பு, எதிர்கால தலைமைத்துவம், வழிகாட்டல், வாழ்க்கையின் மேம்பாடு, இளைஞர்களின் எதிர்காலம் போன்றவற்றிற்கு மலையக இலக்கியப் படைப்புகள் எவ்வகையில் வழிகாட்ட போகின்றன? என்பதை மட்டுமல்லாமல், அம்மக்களின் விடிவுக்காக காத்திரமான பங்களிப்பினையும் ஆற்ற வேண்டுமென கருணையுடன் வேண்டி நிற்கின்றேன்.

சான்றாதாரம்

தாயகம், சிக்கன் ராஜ்

வீடற்றவன், வேலுப்பிள்ளை சி.வி

தூரத்துப்பச்சை, கோகிலம் சுப்பையா

சொந்தக்காரன், பெளடிக் பாலன் யோ.

குருதிமலை, ஞானசேகரன்

வரலாறு அவளைத் தோற்றுவித்தது, டேவிட் கே.ஆர்

மலையகத்தமிழ் நாவல்கள், அருணாசலம் க.கலாநிதி

உழைக்கப் பிறந்தவர்கள், சிறுகதைத் தொகுப்பு, துரைவிஸ்வநாதன் வெளியீடு

மலையகமும் இலக்கியமும், அந்தனிஜீவா

அச்சுக்கு வராத கவிதைகள், புசல்லாவை கணபதி

மலையகத்தமிழ் நாவல்கள் ஓர் அறிமுகம், அருணாசலம் க.கலாநிதி

வீடற்றவன், நாவல், வேலுப்பிள்ளை சி.வி

மலையரசி, பூண்டிலோயா தர்மு

மாடும் வீடும், மல்லிகை சிவகுமார்

புதிய இலக்கிய உலகம், சாரல்நாடன்

ஈழத்து தமிழ் நாவல்களில் சமுதாயச் சிக்கல்கள், மயில்வாகனம் இரகுநாதன் கலாநிதி

முடிந்தால் மன்னித்து விடு, கவிதைகள், பெரியசாமி வீ.கே

மலையகம் எனும் அடையாளம்

மலையக இலக்கியத்தின் வகிப்பங்கு

திரு. தெளிவத்தை ஜோசப்

முத்த எழுத்தாளர்

அறிமுகம்

தமிழ் இலக்கியம் என்றும் ஈழத்தமிழ் இலக்கியம் என்றும் பேசப்படுவது போல் மலையக இலக்கியம் என்றும் தனியாகப் பேசப்படுகின்ற அளவுக்கு மலையகத்தின் உழைக்கும் மக்கள் பற்றிய இவ்வெழுத்துக்கள் ஈழத்தமிழ் இலக்கியத்தில் குறிப்பாகவும், தமிழ் இலக்கியம், புலம்பெயர் தமிழ் இலக்கியம் ஆகியவற்றில் பொதுவாகவும் ஒரு தாக்கத்தினை ஏற்படுத்தி வந்திருக்கின்றன. மலையக இலக்கியத்தின் முக்கியத்துவம் பற்றி பல இலக்கிய ஆய்வாளர்கள் பின்வருமாறு குறிப்பிட்டுள்ளனர்.

ஈழத்து இலக்கியத்தினை செழுமைப்படுத்தும் ஒரு பிரதான ஆற்றலை இன்று மலையகம் கொண்டிருக்கிறது - செ.யோகநாதன் (20 ஆம் நூற்றாண்டு ஈழத்துச் சிறுகதைகள் - முன்னுரை).

பெருந்தோட்டத் தொழிலாளர்களின் தனித்துவ அடையாளப் பிரக்ஞை வளர்த்தெடுக்கப்பட வேண்டிய பெரும் பணியில் மலையக இலக்கியம் முதலிடம் வகித்தது - பேராசிரியர் அமரர். கா.சிவத்தம்பி.

பிரதேச வாழ்க்கையை பொருளாய்க் கொண்டு எழுதப்பட்டு வந்துள்ள படைப்புக்களில் பெருந்தோட்டப் பயிர்ச்செய்கைக்குக் களமாக உள்ள மலைநாட்டை மையமாகக் கொண்டு எழுதப்பட்டிருப்பனவற்றிற்குத் தனி இடமுண்டு - பேராசிரியர் அமரர் க.கைலாசபதி (தோட்டக் காட்டினிலே - முன்னுரை).

மலையக இலக்கியம் என்னும் இலக்கியத் தொகுதியானது ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கிய வளர்ச்சிப் போக்கின் மிக முக்கியமான கூறாகப் போற்றப்பட்டு வருகின்றது - லெனின் மதிவாணம் (தமிழகச் சஞ்சிகை - உயிர் நிழல் - கட்டுரை).

நமது நாடு பல நூற்றாண்டு கால வரலாற்றினையும், அரசியல் மற்றும் கலாசாரப் பின்னணியையும் கொண்ட ஒரு சிறிய நாடு. இலங்கையின் ஏடறிந்த வரலாற்றில் ஏறத்தாழ ஒரு இருபத்தைந்து வீதம் அந்நிய ஆதிக்கத்தின் கீழ் குறிப்பாக மேற்கு ஐரோப்பியர்களால் ஆளப்பட்ட சரித்திரத்தையே உள்ளடக்குகிறது. போர்த்துக்கேயரும், ஒல்லாந்தரும் இலங்கையைக் கைப்பற்றி ஆண்டபோதும் பிந்திவந்த பிரித்தானியரே இலங்கையின் வரலாற்றில் - மலையகப் பெருந்தோட்ட வரலாற்றில் முக்கிய இடம் கொண்டுள்ளனர்.

பிரித்தானிய ஏகாதிபத்தியம் இதுவரை காலம் இலங்கையில் இருந்து வந்த பொருளாதார அடித்தளத்தை மாற்றி அமைத்தது. நவீன சந்தைமய மாக்கலை நோக்கமாகக் கொண்ட தங்களது அரசியலுக்கேற்ப ஏற்றுமதியை மையமாகக் கொண்ட முதலாளித்துவ பொருளாதாரத்தை அறிமுகம் செய்தது. இலங்கையின் பொருளியல், சமூகவியல் அமைப்புகள் யாவும் நிலப்பிரபுத்துவ முறையை ஆதாரமாகக் கொண்டு பழைய கிராமிய முறையில் கட்டி எழுப்பப்பட்டவை. ஆகவே புதிதாக அறிமுகம் செய்யப்பட்ட முதலாளித்துவ பொருளாதாரம் அதன் வரவையும் வளர்ச்சியையும் வரவேற்கின்ற - வளர்த்தெடுக்கின்ற ஓர் அரசியல் - சமூக கட்டுமானத்தை வேண்டி நின்றது. கிராமிய முறையில் கட்டி எழுப்பப்பட்டிருந்த நிலப் பிரபுத்துவ முறைமையை பலம் குன்றச் செய்யும் விதத்தில் அந்நிய முதலும் அந்நிய உழைப்பும் பிரித்தானியரால் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டது. அந்நிய முதல் ஆங்கிலேயருடையது. அந்நிய உழைப்பு இந்தியத் தமிழருடையது

இவ்வாறு ஒரு புதிய பொருளாதார மாற்றத்தினை மையமாகக் கொண்டு ஆரம்பமானதே இன்று இலங்கையில் மலையக மக்கள் என்று அறிமுகம் கொண்டுள்ள - அடையாளப்படுத்தப்படுகின்ற பெருந்தோட்ட தொழி லாளர்கள் வரலாறு. இந்திய விவசாயத்தில் காலம் தப்பிய மழை, வறட்சி, ஆகியவையும் ஆங்கில ஆதிக்கத்தின் விளைவான கைத்தொழில் புரட்சியின் செல்வாக்கும் விவசாயத்தையே மையமாகக் கொண்டிருந்த நிலமற்ற சாதிப்பிரிவுகளால் கட்டுப்படுத்தப்பட்டிருந்த விவசாயிகளை வேலையற்ற பட்டினியால் வாடும் ஒரு மக்கள் கூட்டமாக மாற்றியிருந்தது. செய்வதற்குத் தொழில் ஏதுமின்றி பட்டினி கிடந்து சாவதை விட கிடைக்கும் ஏதாவதொரு தொழிலை உயிரைப் பணயம் வைத்தாவது

செய்து பார்ப்போம் என்னும் முயற்சியே இவர்களை இலங்கையின் மலைப்பிரதேசத்துக்குக் குடி பெயர வைத்தது.

புலப்பெயர்வுக்கான இரண்டு காரணிகளில் ஒன்று இழுக்கும் காரணி (Pulling Factor) மற்றது தள்ளும் காரணி (Pushing factor). எந்த ஒரு புலப்பெயர்விலும் இந்த இரண்டில் ஏதாவதொரு ஒன்று மற்றதிலும் பார்க்கக்கூடிய அழுத்தம் கொண்டதாக இருக்கும். உதாரணத்துக்கு 83 இன் பின்னான ஈழத்தமிழர்களின் மேலை நாடுகளுக்கான புலப்பெயர்வைக் கூறலாம். ஈழத்தில் வசிக்க முடியாத நிலையின் தள்ளுகின்ற - விரட்டுகின்ற காரணியே கூடுதல் அழுத்தம் கொண்டதாக இருந்தது வெளிப்படை. ஆனால் இந்தியத் தமிழர்களின் இலங்கையின் மலையகத்துக்கான புலப்பெயர்வில் இந்த Pulling - Pushing ஆகிய இரு காரணிகளுமே சமமாக செயற்பட்டுள்ளதைக் காணலாம். தள்ளும் காரணிகளின் செயற்பாடுகளைப் போலவே, கங்காணிமார்களின் பிரச்சாரங்கள் மூலம் இழுக்கும் காரணிகளும் செயற்பட்டுள்ளன. தென்னிந்தியக் கிராமங்களின் இந்தத்தள்ளும் காரணி பற்றி புதுமைப் பித்தனின் 'துன்பக்கேணி'யும் இலங்கை மலையகத்தின் இழுக்கும் காரணிபற்றி கோ.நடேசய்யரின் திரு.ராமசாமி சேர்வையின் சரிதமும் மிக அழகாகப் பதிவு செய்கின்றன.

மலையக இலக்கியம் ஒரு உத்வேகத்துடன் அறுபதுகளுக்குப் பின்பே எழுந்தாலும் அதற்கான ஒரு தளம் 30களிலிருந்தும் அதற்கு முன்பிருந்தும் போடப்பட்டே வந்துள்ளது என்பதும் மனம் கொள்ளத்தக்கது. ஆனாலும் 60க்குப் பின் எழுந்த இப்புதுவேகம் அந்தப் பழைய தளத்தின் மேல்தான் எழுந்தது என்று நாம் மயங்கத் தேவையில்லை. அறுபதுகளுக்குப் பின் எழுந்த இந்தப்புது உத்வேகம் மலையகம் என்கின்ற உணர்வுடனும், மலையகச் சமூகம் என்கின்ற உருவாக்கத்துடனும் மேலெழுந்த ஒன்று.

மலையக சமூகத்தின் மூத்த பரம்பரையினர் அல்லது மூத்த பரம்பரையினரின் மிகவும் அதிகமானோர் கல்வி அறிவு குறைந்தவர்கள் அல்லது அற்றவர்கள். எனவே இந்தச் சமூகத்தை உயர்த்துகின்ற, முன்னேற்றுகின்ற, மதிக்கின்ற செயற்பாடுகள் படித்த இளந்தலைமுறையினரையே சார்ந்திருந்திருந்தது. ஒரு சமூகத்தின் உயர்வும், முன்னேற்றமும் அச்சமூகத்தினர் அதனை மதிக்கும் போதும் தம் சமூகக்குறைபாடுகளை தாங்களே உணர்ந்து அதனைக் களைய முற்படும் போதுமே ஏற்பட முடிகின்றது. ஆனால் படித்த இளைஞர்கள் தோட்டத்துச் சமூக வாழ்க்கையில் பங்கு

பற்றுவதை விலக்கிக் கொள்வதும் ஒதுக்கிக் கொள்வதுமாகவே இருந்த காலம் ஒன்றிருந்தது. படித்த மலையக வாலிபர்கள் தங்களுக்கும் இந்த மக்களுக்குமிடையிலான ஒரு சமூக தூரத்தை (Social distance) ஏற்படுத்திக் கொண்டனர். இதை ஐம்பதுகள் வரையிலான காலமாக நாம் கொள்ளலாம்.

கோ.நடேசயரின் காலம்

1931 இல் கோ.நடேசயர் எழுதி இருந்த திரு.ராமசாமி சேர்வையின் சரிதம் பற்றி ஆரம்பத்திலேயே குறிப்பிட்டிருந்தேன். ஐயரிடம் இருந்தது ஒரு அசைக்க முடியாத இந்திய உணர்வு. தஞ்சாவூர்க்காரரான நடேசயர் இந்திய வியாபாரிகள் சங்கம் என்னும் தன்னுடைய அமைப்பிற்கு ஒரு கிளைச்சங்கத்தைக் கொழும்பில் அமைத்திருந்தார். அதன் ஆண்டு விழாவுக்காகவும் தன்னுடைய வர்த்தக மித்திரன் பத்திரிகைக்கு சந்தா சேகரிப்பதற்குமாகவே கொழும்பு வந்தவர். அவரின் கொழும்பு வருகையை அறிந்திருந்த தஞ்சை ஜில்லா காங்கிரஸ் கமிட்டி அய்யரை அணுகி அப்படியே தோட்டப் பகுதிகளுக்கும் சென்று இந்தியத் தொழிலாளர்களின் பொருளாதார நிலைமை பற்றியும் ஆராய்ந்து கொண்டுவரும்படி கேட்டிருந்தது. இந்த அறிக்கை சமர்ப்பிப்பதற்காக ஒரு தொகை வேதனமும் அய்யருக்கு காங்கிரஸ் வழங்கியிருக்கும்.

தன்னுடைய கொழும்பு வேலைகளை முடித்துக் கொண்டு அய்யர் தோட்டப் பகுதிகளுக்கும் விஜயம் செய்தார். அத்துமீறல் தடைச்சட்டம் வெளியார் தோட்டங்களுக்குள் பிரவேசிப்பதைத் தடுத்தது. சேவை ஒப்பந்தக் கட்டளைச் சட்டம் தோட்ட மக்கள் வெளியே செல்வதைத் தடுத்தது. ஒரு வகையில் ஒவ்வொரு தோட்டமும் ஒரு திறந்தவெளிச் சிறையாகவே இருப்பதையும், போதிய பராமரிப்பின்றி, பாதுகாப்பின்றி, சுகாதார வசதிகளின்றி லாபத்தையே குறிக்கோளாகக் கொண்ட துரைமார் களிணதும், கங்காணிகளிணதும் அட்டுழியங்களினால் பாதிப்பற்று போதிய வருமானமின்றி அல்லலுறும் தோட்ட மக்கள் பற்றியும் இந்த முதல் விஜயத்தின் போதே அய்யர் அறிந்து கொண்டார். இந்தியா, சென்று மறுபடியும் இலங்கையில் தொடர்ந்து வசிக்கும் எண்ணத்துடன் கொழும்பு வந்த போது கொழும்புவாசிகளான இந்தியர்களுடன் சேர்ந்து இயங்கினார். பத்திரிகைகள் வெளியிட்டார். ஏ.ஈ. குணசிங்கவுடன் இணைந்து தொழிற் சங்கம் நடத்தினார். இப்படியே ஒரு ஆறேழு ஆண்டுகளின் பின் ஏ.ஈ. குணசிங்க அவர்களின் இந்திய எதிர்ப்பு பிரசாரங்களினால் ஆத்திர

மடைந்தார். அவருக்கு எதிராகப் பிரச்சாரம் செய்யவும் செயற்படவும் துணிந்தார். முப்பதுகளின் காலப்பகுதியில் ஏ.ஈ.குணசிங்க, டி.எஸ். சேனானாயக்கா, சி.டபிள்யு.டபிள்யு கன்னங்கரா போன்றவர்களின் இந்திய எதிர்ப்புப் பிரச்சாரங்கள் பற்றி குமாரி ஜெயவர்தனாவின் நூல் விரிவாகப் பதிவு செய்கின்றது.

வீரகேசரியின் ஆசிரியராக இருந்த எச்.நெல்லையாவின் சோமாவதி அல்லது இலங்கை இந்தியர் நட்பு என்னும் நாவல் சிங்கள அரசியல் வாதிகளின் இந்தியத் துவேஷம் பற்றி யதார்த்த பூர்வமாக விமர்சனம் செய்கின்றது. இந்திய உணர்வு மிக்கவரான நடேசய்யர் குணசிங்கவுடன் முரண்பட்டுக் கொண்டார். தொழிற்சங்கத்திலிருந்து தூக்கி எறியப்பட்டார். ஏ.ஈ. குணசிங்கவுடன் ஏற்பட்ட முரண்பாடே இவரை ஹட்டனுக்கு நகர்த்தியது அல்லது தள்ளியது. தோட்ட மக்களை மையமாகக் கொண்டே தான் பலம் பெற வேண்டும் என்னும் நினைவுப் பொறியைப் பற்ற வைத்ததே, கொழும்பையும் கொழும்பை அண்டிய பகுதிகளையும் சேர்ந்த சிங்கள மக்களின் பலத்தால் விஸ்வரூபம் கொண்டு நின்ற ஏ.ஈ. குண சிங்காதான்.

தலைநகர் கொழும்பிலிருந்து மலையகம் நோக்கித் தள்ளப்பட்ட அய்யர் தொப்பித் தோட்டம் என்று பெயர் கொண்ட ஹட்டனைத் தனது செயற்தளமாகக் கொண்டார். இலங்கை இந்தியத் தொழிலாளர் சம்மேளனத்தை உருவாக்கினார். சகோதரி பிரிண்டர்ஸ் என்னும் அச்சக் கூடத்தை ஆரம்பித்தார். தொழிலாளர் மத்தியிலுள்ள அநீதிகளையும், அவர்களுக்கெதிரான அராஜகங்களையும் அச்சமின்றியும் ஊக்கத்துடனும் எடுத்துக்காட்டினார். டொனமூர் ஆணைக்குழுவின் செயற்பாடுகள், சர்வஜன வாக்குரிமை போன்ற செயற்பாடுகள் ஒரு அரசியல் விழிப்புணர்வை மலையகத்தில் வேண்டி நிற்கின்றது. தோட்ட மக்களின் பலத்துடன் அதை வெகு கரிசனையுடன் பயன்படுத்திக் கொண்டவர் கோ. நடேசய்யர். 1936ஆம் ஆண்டு நடந்த இரண்டாவது பொதுத் தேர்தலில் ஹட்டனில் இருந்து கோ.நடேசய்யர் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார். இரண்டாம் உலகப் போரினால் 1941 இன் தேர்தல் பின் போடப்பட்டது. மேலும் ஒரு 5 வருடமாக 10 ஆண்டுகள் சட்டசபை அங்கத்தவராக இருந்தவர் நடேசய்யர்.

1920க்குப் பின்னர் ஒருகால் நூற்றாண்டு காலம் மலையக எழுத்துலகில் ஒரு பிரதான இடம் வகிப்பவராக கோ.நடேசய்யர் இருந்திருக்கின்றார். அவர் தமிழிலும் ஆங்கிலத்திலுமாக ஏராளமான பத்திரிகைகள் வெளியிட்டார். பத்துக்கும் மேற்பட்ட நூல்களை வெளியிட்டார்.

- நீ மயங்குவதேன்
- வெற்றியுனதே
- தொழிலாளர் அந்தரப் பிழைப்பு
- தொழிலாளர் சட்டப்புத்தகம்
- Planter Raj
- The Ceylon Indian Congress போன்றவை குறிப்பிடக்கூடியவை.

எல்லா நூல்களுமே கட்டுரை வடிவிலானவையே.

உறங்கிக் கிடக்கும் ஒரு சமூகத்தைத் தட்டி எழுப்பிவிடத்துணியும் அறிவு ஜீவிகளுக்கு எழுத்து, பத்திரிகைத் தொழில், நூல்வெளியீடு ஆகியவற்றுடன் நெருக்கமான தொடர்பு எல்லாக் காலங்களிலுமே இருந்து வந்துள்ளது. எல்லா நாடுகளிலுமே இருந்து வந்துள்ளது. நடேசய்யரும் அதற்கு விதிவிலக்கல்ல. 'தமிழ் நாட்டு இளைஞர்களை உறக்கத்திலிருந்து தட்டி எழுப்பும் அருமையான நூல்' என்னும் முன் அட்டைக் குறிப்புடன் அகவெழுச்சி நூல்களை வெளியிட அய்யர் விரும்பிச் செயற்பட்டார். ஒரு மக்கள் கூட்டத்தின் எழுச்சிக்கு, புறநிலைச் செயற்பாடுகள் மட்டும் போதாது. அகநிலை செயற்பாடுகளும் அவசியம் என்பதை அய்யர் உணர்ந்தே இவைகளை வெளியிடத் தொடங்கினார். இந்த வரிசையின் முதல் நூல் நீ மயங்குவதேன். 1931 இல் வெளிவந்த நூல் இது. இரண்டாவது நூல் வெற்றி உனதே. இது 1947 இல் வெளிவந்தது. இரண்டு நூல்களுமே ஹட்டன் சகோதரி பிரஸ் வெளியீடுகளே. இந்த இரண்டாவது நூல் வெளிவந்த அதே 47 இல் கொழும்பில் அய்யர் அமரர் ஆனார்.

தன்னுடைய இடைவிடாத பிரசன்னத்தால் ஆற்றல் மிகு பேச்சால், துண்டுப்பிரசுரங்களால் மீனாட்சியம்மாளின் பாடல்களால், தொழிற்சங்க நடவடிக்கையால் ஒரு கால் நூற்றாண்டு காலம் மலையகத்தை ஆட்கொண்டிருந்தவர் கோ.நடேசய்யர். இவர் எழுதி வெளியிட்ட "தோட்ட முதலாளிகளின் ராஜ்யம் என்னும் நூல் தோட்ட முதலாளிகளாகிய

வெள்ளைத்தோல் வீரர்களை கூண்டிலேற்றி விசாரணை செய்தது. இந்த நூல் மக்களிடம் செல்லாமல் தடுப்பதற்காக நூற்றுக்கணக்கான நூல்களை வாங்கி தீயிலிட்டுக் கொளுத்தினார்கள் துரைமார்கள் என்று நடேசயரின் சாதனைகள் என்னும் தனது கட்டுரையில் குறிக்கின்றார் சி.வி.வேலுப் பிள்ளை அவர்கள்.

கோ.நடேசயரின் பணிகளையும் செயற்பாடுகளையும் பரவலாக வெளிக்கொணர்ந்த- அறிமுகப்படுத்திய பெருமையை நாம் மலையகக் கலை இலக்கிய பேரவைக்கும் அதன் தலைவர் சாரல் நாடனுக்கும், செயலர் அந்தனி ஜீவாவுக்கும் கொடுக்கலாம். தேச பக்தன் கோ. நடேசயர் பத்திரிகையாளர் கோ.நடேசயர் என்னும் இரண்டு வரலாற்று ஆய்வு நூல்களைத் தந்துள்ளார் சாரல் நாடன் அவர்கள்.

பாரதி பற்றி இலக்கிய ரீதியாக ஆய்வு செய்யும் அறிஞர்கள் பிறிதொரு காலகட்டத்தில் பாரதி தோன்றி இருப்பாரேயானால் அவரிடம் இருந்து இலக்கிய உலகு இன்னும் நிறைய பெற்றிருக்கும் என்று கூறுவதுண்டு. சுதந்திரப் போராட்ட காலமாக பாரதியின் காலமும் இருந்து விட்டதால் உச்சி மீது வானிடிந்து வீழுகின்ற போதிலும் அச்சமில்லை அச்சமில்லை என்றும்... நமக்குத் தொழில் கவிதை - நாட்டுக்குழைத்தல் என்றும் வீராவேசம் பாடும் புரட்சிக்கவியாகவும் பாட்டெழுவுதும், ஓடுவதும் ஒளிவதுமாக அவர் ஒரு பிறவிக் கலைஞனாக செயற்பட முடியாது போய்விட்டதென்பர்.

இதை நாம் நடேசயருக்கும் பொருத்திப் பார்க்கலாம்.

1920க்குப் பின்னர் எழுத்துலகில் பிரதான இடம் வகிக்கும் அய்யரை நாம் இலக்கியவாதியாகக் கொள்ள முடியாவிட்டாலும் அவர் வெளியிட்ட நமது மக்கள் பற்றிய நூல்கள் சிந்திக்கத் தெரிந்தவர்கள் மத்தியில் பெரும் செல்வாக்கைக் கொண்டிருந்தது என்று குறிக்கின்றார் அமரர் கார்மேகம் அவர்கள்.

1931இல் வெளியிடப்பட்ட நீ மயங்குவதேன் என்னும் நூல் 11 அத்தியாயங்களைக் கொண்டிருக்கிறது. முன் அட்டைக் குறிப்பைப் போலவே உறக்கத்தில் இருக்கும் இளைஞர்களை தட்டி எழுப்புகின்ற பிரச்சாரத்தையே மையமாகக் கொண்ட கட்டுரைகள் இவைகள். இதன் கடைசிக் கட்டுரை தான் திரு.ராமசாமி சேர்வையின் சரிதம்.

'ஒருவன் தன் உழைப்பால் எவ்விதம் உயர்நிலையை அடையலாம் என்பதைப் பற்றி விளக்க ஒரு நண்பரது சரித்திரத்தை சொல்ல விரும்புகிறேன். ஏழ்மையில் பிறந்து ஏழ்மையில் வளர்ந்து கல்வி இல்லாதிருந்தும் பிறர் உதவியின்றி உற்றார் உறவினரை விட்டுப்பிரிந்து அந்நிய நாட்டில் தன் சுயமுயற்சியால் உயர்நிலையை அடைந்த திரு ராமசாமி சேர்வையின் சரிதத்தைக் கேள்...' என்னும் முன்னுரையுடன் தொடங்குகிறது கதை. அதேபோல் கடைசியில் ஒரு பின்னூரையும் இருக்கிறது. இக்கட்டுரையில் அய்யர் சேர்த்திருக்கும் முன்னுரை பின்னூரைகளை அகற்றிவிட்டால் இது முழுமை பெற்ற ஒரு அருமையான சிறுகதை. மு.நித்தியானந்தன் அவர்கள் வீரகேசரியின் தோட்ட மஞ்சரியில் மலையகத்தின் முதல் கதையாக இதைக் கொள்ளலாம் என்ற குறிப்புடன் அந்தக் கடைசிக் கட்டுரையைப் பிரசுரித்திருந்தார். ராமசாமி சேர்வையின் சரிதம் என்னும் தலைப்புடன்.

1996 ஆம் ஆண்டு, மாத்தளைக்காரரும் தலைநகர் கொழும்பில் வசித்தவருமாகிய துரைவிஸ்வநாதன் அவர்கள் துரைவி என்னும் பதிப்பகத்தை டொமினிக் ஜீவா அவர்களின் ஆலோசனையின் பேரில் ஆரம்பித்தார். உருவாக்கினார். நூல் வெளியீட்டில் மிகவும் பின் தங்கியுள்ள மலையகத்திலிருந்து மிகுந்த உற்சாகத்துடன் நூல்கள் வெளியிடத் தொடங்கினார். திருவாளர்கள் மாத்தளை கார்த்திகேசு, மாத்தளை சோமு, டொமினிக் ஜீவா ஆகியோருடனான கலந்துரையாடலின் பின் அவர் என்னை அணுகினார். வரச்சொன்னார். மலையகச் சிறுகதைகளை ஒரு தொகுதியாகப் போடப்போவதாகவும், தொகுப்புப் பணிக்கு என்னால் உதவி செய்ய முடியுமா என்று கேட்டார். விஷயம் மகிழ்ச்சியானது தான். ஆனால் நடக்க வேண்டுமே. 1996 என்றால் ஒரு முப்பது முப்பத்தைந்து வருடம் இந்த எழுத்துலகத்துக்குள் கிடந்தவன் நான். ஒரு ஆர்வத்துடன் இப்படிப் புத்தகம் போடுகிறேன் என்று கிளம்பி, கதைகளுடன் காணாமற் போன எத்தனை பேரை நான் கண்டிருக்கிறேன். பார்ப்போம் என்று கூறிவிட்டு வந்தேன். ஆனாலும் துரை விஸ்வநாதன் அவர்கள் என்னை விடவில்லை. அவருடைய தொந்தரவு தாங்காமல் கதைகளைத் தேடிச் சேகரித்தேன். நிறைய தடவைகள் அவருடன் கலந்துரையாடினேன். ஒரு தடவை கூறினார் ஆண்டு வாரியாக மலையகத்தின் முதல் சிறுகதை யிலிருந்து போடுவோமே என்றார்.

எனக்கும் ஒரு பொறி தட்டியது. மு.நித்தயானந்தன் அவர்கள் மலையகத்தின் முதல் சிறுகதையாக இதைக்கொள்ளலாம் என்று பிரசுரித்திருந்த நடேசய்யரின் சிறுகதையைத் தேடினேன். கிடைக்க மறுத்தது. தேசாபிமானி ஆசிரியர் பி.ராமநாதன் அவர்கள் எனது நண்பர். கே. கணேஷ் அவர்கள் கொழும்பு வரும்போது ராமநாதனுடன் தான் என்னைப் பார்க்க வருவார். நடேசய்யர் கதை பற்றிக்கூறினேன். கவலையேபடாதீர்கள் என்று கூறியவர் நடேசய்யரின் நீ மயங்குவதேன் நூலைக் கொண்டு வந்து கொடுத்தார். 1931ல் பிரசுரமான கோ.நடேசய்யரின் ராமசாமி சேர்வையின் சரித்துக்கு பிறகு 1946 இல் கே.கணேஷ், 54 இல் ரபேல் 60 இல் பொ.கிருஸ்ணசாமி 63 இல் நமது இர. சிவலிங்கத்தின் முன்னவன் சொத்து - என்று 33 மலையகச் சிறுகதைகளைத் தொகுத்துக் கொடுத்தேன்.

தமிழ்ச் சிறுகதையின் மூலவர்களாக மூவரைக் குறிக்கின்றனர். சிறுகதை வரலாற்றாசிரியர்கள். வ.வே.சு.அய்யர், பாரதி, மாதவையா என்று, தமிழ்ச்சிறுகதையின் தந்தை என்று போற்றப்படுகின்ற வ.வே.சு. அய்யர் எட்டுக் கதைகளே எழுதியிருக்கின்றார். அவைகளில் ஆறு கதைகள் புராணங்களிலிருந்தும் காப்பியங்களிலிருந்தும் எடுத்துக் கையாளப்பட்டவை. லைலா மஜ்னூ - அனார்கலி, மங்கையர்க்கரசியின் காதல் போன்றவை. தற்கால நடைமுறைகள் பிரச்சினைகளைக் கருவாகக் கொண்டு இரண்டு கதைகளையே ஆக்கி இருக்கின்றார். ஒன்று குளத் தங்கரை அரசமரம்; மற்றது கமல விஜயம்.

அய்யருடைய பெரும்பான்மையான கதைகளுக்கு அவர் சூசிகை என்னும் பெயரில் ஒரு முன்னுரை கொடுப்பதுண்டு. இந்த சூசிகை பற்றி ஐயர் கூறுகையில் 'ரீதி புதிதென்பதால் சூசிகை சேர்க்கப்படுகின்றது. சூசிகையைப் படிக்காமல் கதையைப் படித்தால் சுவை அதிகமாக உணரப்படும் என்றாலும் கதைப் புரிதலுக்காக சூசிகை சேர்க்கப்படுகிறது என்கிறார் வ.வே.சு.அய்யர். கதையின் சுவை குன்றினாலும் கதைப்புரிதலே முக்கியம் என்கின்றார் அவர். கோ. நடேசய்யரின் ராமசாமிச் சேர்வையின்' கதைக்கான முன்னுரையும் வ.வே.சு அய்யரின் சூசிகை போன்றதே என்று என்னுடைய மலையகச் சிறுகதை வரலாற்றில் விளக்கம் செய்திருக்கிறேன்.

ஈழத்துத் தமிழ்ச் சிறுகதையின் மூலவர்களாக மூவர் கொள்ளப்படுகின்றனர். சி.வைத்தியலிங்கம், இலங்கையர்க்கோன், சம்பந்தன்

ஆகியோரே அந்த மூவர். ஈழத்துச் சிறுகதை மூலவர்கள் பற்றி பேராசிரியர் கைலாசபதி குறிக்கும் போது 'நமது முன்னோடிகள் சிறுகதையின் உருவத்திலும் உரைநடையிலுமே அதிக கவனம் செலுத்தினர். தென்னிந்திய சஞ்சிகைகளிலேயே இவர்கள் கூடுதலாகவும் ஈடுபாட்டுடனும் எழுதிய மையால் ஈழம் என்கின்ற இட வரையறைக்கு முக்கியத்துவம் கொடுக்கவில்லை. இவர்களைப் பொறுத்தவரையில் இலக்கியத்துக்கும் வாழ்வுக்கும் நேரடியான தொடர்பு இருக்கவில்லை' என்றிருக்கிறார்.

இவைகளுக்கு அப்பாற்பட்டவராகவே கோ. நடேசய்யர் இருக்கின்றார். கதை படித்துக் கதை எழுத வந்தவர் அல்ல அவர். வ.வே.சு.ஐயர், பாரதி போல் அவர் ஒரு சீர்த்திருத்தக்காரர். அரசியல் விழிப்புணர்வுக்காகப் பிரச்சாரம் செய்ய தனது எழுத்தைப் பயன்படுத்தியவர். ஆனாலும் நமது ஆய்வாளர்கள், வரலாற்று ஆசிரியர்கள் அவரைக் கண்டு கொள்ளவில்லை என்றும் எனது மலையக சிறுகதை நூலில் குறிப்பிட்டிருந்தேன். மலையகச் சிறுகதைகள் வெளியீட்டு விழாவில் பேசிய திரு.வன்னியகுலம் அவர்கள் ஈழத்துத்தமிழ் சிறுகதையின் மூலவர் மூவரா அல்லது நடேசய்யரையும் சேர்த்து நால்வரா என்னும் கேள்வியை இந்த நூல் மூலம் தெளிவத்தை கிளப்புக்கிறார் என்று கூறினார். 'என்னுடைய கட்டுரைகளில் நடேசய்யரைச் சேர்த்து நால்வர் என்றே எழுதியுள்ளேன்' என்று ஒரு சில பேராசிரியர்கள் கூறத் தொடங்கினர். பல்கலைக்கழகங்களிலும் இது பற்றிய பேச்சுக்கள் இடம் பெற்றிருக்கின்றன என்பது தெளிவாகிறது. எழுதப்பட்டு ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்ட வரலாறுகள் மீளாய்வு செய்யப்பட வேண்டிய அவசியம் வலியுறுத்தப்பட்டிருக்கிறது.

அய்யரின் காலத்தில் மலையக விழிப்புணர்வுகளுக்கான முயற்சிகள் பெருமளவில் நடந்தன தான் என்றாலும் மலையக இலக்கிய மறுமலர்ச்சி என்பதை அதன் முழு அர்த்தத்துடன் 1960 களிலேயே நாம் கண்டிருக்கிறோம். பிந்திய ஐம்பதுகளின் காலம் இர. சிவலிங்கம் அவர்களுடைய காலம். மலையகம், மலைநாடு என்னும் பதங்கள் பிரயோகிக்கப்பட்டு 'தோட்டக்காடு' என்னும் பிரதேசம் பிரபல்யமும் மரியாதையும் கொண்ட காலம். மலையகம் என்னும் ஒரு கோஷத்தை முன்வைத்து இப்பெருந்தோட்ட மக்களுக்கு ஒரு அடையாளத்தைத் தேடித்தர சமூக உணர்வு கொண்ட சிவலிங்கம், செந்தூரன் போன்ற ஒரு சில படித்த மலையக இளைஞர்கள் உத்வேகத்துடன் பங்காற்றிய காலம்.

சமூக மறுமலர்ச்சி இயக்கம் என்பதன் ஒரு துணைவிளைவுதான் இலக்கியம் என்கின்ற உண்மை கல்விமானான அமரர் சிவலிங்கம் அவர்களுக்குள் ஆழமாக நிலை கொண்டிருந்தது. பூங்காற்றாய் வீச ஆரம்பித்து அவர் புயலால் எழுப்பிய கல்வி அலை சிந்திக்கத் தெரிந்த ஒரு படித்த இளைஞர் கூட்டத்தை தோற்றுவித்தது. முப்பதுகளில் நடேசய்யர் காலத்தில் மலையகத்தின் விழிப்புணர்வுகளுக்கான முயற்சிகள் பெருமளவில் நடந்தனதான் என்றாலும் 60களின் அறிவு ஜீவிகளால் மேற்கொள்ளப்பட்ட சமூக விழிப்புணர்வு முயற்சிகளுக்கும் முன்னையதற்கும் நிறைய வேறுபாடுகள் இருக்கின்றன.

இந்திய உணர்வு மிக்க அய்யரின் முயற்சிகள் அரசியல் எழுச்சி சார்ந்தது. ஏ.ஈ. குணசிங்காவின் இந்திய எதிர்ப்புப் பிரசாரத்தால் கோபம் கொண்டே தன்னுடைய பத்திரிகைகளில் குணசிங்கவுக்குக் கெதிரானப் பிரசாரங்களை மேற்கொண்டார். இன அகங்காரம் மிகக் கொண்டவரான குணசிங்கவுக்கு கொழும்பிலும் அதன் சுற்றுப்புறங்களிலும் உள்ள சிங்களவர் மத்தியில் பெரும் மதிப்பிருந்தது. சிங்களத் தொழிலாளர்கள் மத்தியில் ஒரு தனிப்பெரும் தலைவராக அவர் திகழ்ந்தார். அதேபோல் தானும் ஒரு தனிப்பெரும் தொழிலாளர் தலைவனாகிக் காட்ட வேண்டும் என்னும் வைராக்கியம் மூளைசாலியான நடேசய்யரை முடுக்கிவிட்டது. தனது பலம் தோட்டத்து மக்களை மையமாகக் கொண்டு வளர வேண்டியது என்பதை உணர்ந்தார். மலையகம் நோக்கிய அய்யரின் நகர்வு மையம் தன்னைப் பலப்படுத்திக் கொள்ள வேண்டும், தன்னை தனது தொழிற் சங்கத்திலிருந்து விரட்டியடித்த ஏ.ஈ.குணசிங்காவுக்கு ஒரு பாடம் புகட்ட வேண்டும் என்பதிலேயே தங்கியிருந்தது. அகில இலங்கைத் தோட்ட தொழிலாளர் சம்மேளனம் என்னும் தொழிலாளர் சங்கமமைத்து மக்களைத் திரட்டினார்.

1936இல் நடந்த பொதுத் தேர்தலில் ஹட்டன் தொகுதியில் போட்டியிட்டு வென்று சட்டசபை உறுப்பினரானார். பெருந்தோட்ட மக்களைப் பயன்படுத்தித் தங்களை முன்னிலைப்படுத்திக் கொள்ளும் தொழிற்சங்க மய அரசியலை மலையகத்தில் அறிமுகப்படுத்தியவரே அய்யர்தான். அவருடைய சகல போராட்டங்களும் அரசியலையும், பொருளாதாரத் தையும் மையமாகக் கொண்டதாகவே இருந்தது.

1960-1970 இடைப்பட்ட காலப்பகுதியில் ஐக்கிய நாடுகள் சபையில் அபிவிருத்தித் திட்டமிடல்கள் யாவும் பொருளாதாரத்தை மையமாகக் கொண்டே அமைந்திருந்தன. ஆனால் நடைமுறையில் தென்கிழக்காசிய நாடுகளில் இதன் பிரயோகம் வெற்றியளிக்கவில்லை. எனவே ஒரு நாட்டின் அபிவிருத்திக்கு பொருளாதாரம் மட்டும் முக்கிய குறிக்கோள் அல்ல. - சமூக நிலைமைகள், சமூக நிர்வாகம், - சமூக பிரச்சினைகள் என்பனவும் சீர்த்திருத்தப்படும் போதே அது நாட்டில் அபிவிருத்தியை ஈட்டித்தரும் என்பதை உணர்ந்து இன்று சமூக நிலைமைகளில் கவனம் செலுத்தி வருகின்றது' (UNO Hand Book, 1972). இது ஒரு நாட்டின் அபிவிருத்திக்கு மட்டுமல்ல ஒரு சமூகத்தின் அபிவிருத்திக்கும் பொருத்தமுடையது. 1974 இல் வெளிவந்த 'இந்திய தோட்டத் தொழிலாளர் - ஒரு சமூகவியல் நோக்கு' என்னும் ஆய்வு இதை குறிப்பிடுகிறது (The Plantation Workers a Sociological Study).

அறுபதுகளில் ஏற்பட்ட இலக்கிய எழுச்சி

அறுபதுகளுக்குப் பிந்திய செயற்பாடுகள், கல்வி, அபிவிருத்தியை முன்வைத்து இம்மக்களை சமூக ரீதியாகவும் தேசிய ரீதியாகவும் எழுச்சி கொள்ளச் செய்தவை. அறுபதுகளின் பிந்திய இந்த செயற்பாடுகளின் பிதாமகனாகத் திகழ்ந்தவர் அமரர்.இர. சிவலிங்கம் அவர்கள். ஈழத்து இலக்கிய வரலாற்றில் 1956 ஐ தற்கால இலக்கியத்தின் எல்லையாகக் கொள்ளலாம். இந்த ஆண்டு பதவிக்கு வந்த S.W.R.D. பண்டாரநாயக்காவின் அரசாங்கம் கலாசாரத்துறையில் காட்டிய ஆர்வமும் தேசிய மொழிகளை உயர்கல்விக்குரிய போதனாமொழிகளாக்கிய பெருமாற்றமும் அதன் விளை பயன்களுமே அந்த ஆண்டை தற்கால இலக்கியத்தின் எல்லையாகக் கொள்வதற்குக் காரணமாய் ஆகின்றன. இந்த மாற்றங்களின் விளைச்சல்கள் சிங்களக் கலை இலக்கியத்துறைகளில் ஒரு மறுமலர்ச்சியை ஏற்படுத்தியது. வடகிழக்கு மாகாண எழுத்தாளர்களிடையேயும் தொற்றி வளர்ந்தது.

மலையகத்தின் சமூகச் சூழ்நிலை பொருளாதாரத் தாழ்வு அரசியல் அநாதை நிலை ஆகிய மும்முனைத் தாக்குதலால் அழுந்திப் போய்கிடந்த மலையகத்தின் கலை இலக்கிய முயற்சிகள், மற்றப் பிராந்தியங்களின் கலைகலாசார முயற்சிகளின் தரத்தை எட்டவில்லை. இந்த அவலச் சூழ்நிலையிலும் மலைநாட்டவரின் மன அவலங்கள் கவிதைகளாக,

கதைகளாக, நாவலாக மலர்ந்தன. ஓர் ஆற்றல் மிகு சமுதாயத்தின் குரலாக இவை அமைந்திருந்தன என்றாலும் உரத்து ஒலிக்க முடியவில்லை.

உரத்து ஒலிக்காத இம் மலையக எழுத்து முயற்சிகள் பற்றி யாரும் கதைக்கவில்லை. வாய்திறந்து ஒன்றுமே பேசவில்லை. இந்த ஆதங்கம், காலம் காலமாக நாங்கள் புறக்கணிக்கப்பட்டவர்கள் தானா என்னும் ஆத்திரம், படித்த மலையக இளைஞர்கள் மத்தியில் ஏற்பட்டிருந்தது. இவர்கள் மலையகத்தின் பல்வேறு பகுதிகளைச் சேர்ந்தவர்களாக இருந்தாலும், ஒருவரை ஒருவர் நேரில் சந்தித்துக் கொண்டவர்கள் கூட இல்லை என்றாலும், மேற்கூறிய ஆதங்கமும் ஆத்திரமும் நான்கு வருட கர்ப்ப வாசத்தின் பின் ஒரேவிதமான நாடித்துடிப்புடன் சமூக உணர்ச்சிப் பிரவாகம் பொங்க, ஒன்றுபட்ட ஓர் உத்வேகத்துடன் காலத்தின் குரலாக 1960 ஆம் ஆண்டளவில் கிளம்பியது. இதன் முதற்குரலாக, செந்தூரனின் 'உரிமை எங்கே யைக் கொள்ளலாம். அப்போது மிகப் பிரபலமான பத்திரிகையாக இருந்த 'கல்கி' இலங்கைக்கென நடத்திய சிறுகதைப் போட்டியில் பரிசு பெற்ற இந்தக் கதை'. மலையகத்தின் எரியும் பிரச்சினையாக குடியுரிமைப் பிரச்சினையை மையமாகக் கொண்டதாகும். சமூக, பொருளாதார, அரசியல் ரீதியில் மிகவும் பின் தள்ளப்பட்டிருந்த தோட்டத் தொழிலாளர் ஒருவனின் வாழ்க்கையில் நடைபெற்ற சம்பவத்தை விளக்குகிறது இச்சிறுகதை.

'பறங்கிமலைத் தோட்டம், ஏழாம் நம்பர் லயம், சுப்பையாவின் காம்பிரா, கொழுந்து கணக்கப் பிள்ளையிடம் கைமாற்றாக வாங்கி வந்திருந்த அலாரம் விடியற்காலை மூன்று மணிக்குக் கணீரென்று ஒலித்தது' என்று ஆரம்பிக்கும் செந்தூரனின் உரிமை எங்கே நேராகவே ஒரு தோட்டத்திலிருந்து, அதிகாலையிலேயே எழுந்து பயணம் மேற்கொள்ள வேண்டும் என்பதற்காக, கணக்கப்பிள்ளையிடம் இருந்து அலாரக் கடிக்காரத்தை இரவலாக வாங்கி வைத்திருக்கும் அவர்களுடைய வாழ்நிலை விளக்கத்துடன் தொடங்குகிறது.

பறங்கிமலைத் தோட்டத்திலிருந்து பதினாறு மைல் தொலைவில் உள்ள கண்டி பிரஜா உரிமை ஆபிசுக்கு சத்தியப் பிரமாணம் செய்ய வரும்படி அவருக்குக் கடிதம் ஒன்று வந்திருக்கிறது.

‘இரவு முழுக்க அவருக்குச் சந்தோஷம் நிலைகொள்ளவில்லை. அதிகாலை மூன்று மணிக்கே அலாரம் வைத்து எழுந்து, மனைவியையும் மகளையும் எழுப்பி....’

‘இனி யார் என்னைக் கள்ளத்தோணி என்று கூற முடியும்? நாளை முதல் நானும் இந்த நாட்டின் பிரஜை’ என்று மகிழ்ந்து கிடக்கின்றார்.

பிரஜா உரிமை சட்டம் வந்த போது தானும் எழுதிப் போட்டது. ஆறேழு ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு அவர்கள் தோட்டத்துக்கு வந்து விசாரணை நடத்தியது... கடலே தெரியாத தன்னை கள்ளத்தோணிக் காரனாகவே சந்தேகித்து அவர்கள் கேட்ட கேள்விகள், ‘சரியான ருசு இல்லையே’ என்று கூறிவிட்டுப் போனது.... பிறகு... பிறகும் இரண்டொரு தடவை விசாரணைக்குக் கூப்பிட்டது.... ஆகியவை அவருடைய மனதில் எழுகிறது. பிரஜா உரிமை ஆபிசுக்குப் போய்ச் சேர்ந்தால்... ‘உன்னை யார் வரச் சொன்னது. உனக்குப் பிரஜா உரிமை இல்லையே. நாங்கள் வரச்சொன்ன சுப்பையாவே வேறு.... என்று சர்வ சாதாரணமாகக் கூறி’ நீ போ என்கின்றனர்.

பிரஜா உரிமைச் சட்டம் கொண்டு வரப்பட்டது 1948 இல். அதாவது இலங்கைக்குச் சுதந்திரம் கிடைத்த அதே ஆண்டு. அந்த ஆண்டில்தான் இந்த மக்கள் அரசியல் அநாதைகள் ஆக்கப்பட்டனர். இலங்கைப் பிரஜா உரிமைக்காக அப்போதே எழுதிப் போட்ட லட்சக்கணக்கான தோட்டத்து மக்களில் இந்தச் சுப்பையாவும் ஒருவர். ‘சுப்பையா நாயக்கருக்கு அன்று நிலை கொள்ளவில்லை. இருக்காதா பின்னே... எத்தனை ஆண்டுகள்? ஒன்றா இரண்டா? பத்தாண்டுகள் எழுதிப் போட்டு இத்தனை ஆண்டு களுக்குப் பின் இப்போது தான் கண்ட்ரோலரிடமிருந்து கடிதம் வந்திருக்கிறது....’ என்று ஒரிடத்தில் எழுதுகின்றார் செந்தூரன். இலங்கைப் பிரஜா உரிமைக்காக விண்ணப்பம் கோரும் இந்திய பாகிஸ்தானிய வதிவிடப் பிரஜா உரிமை சட்டம் 1949 இல் அமுல்படுத்தப்பட்டது.

‘பத்தாண்டுகள் எப்படியோ ஓடி மறைந்துவிட்டன’ என்னும் கதையின் கூற்றுப்படி நோக்கினாலும் 1959 வந்து விடுகிறது. இந்தக் கதை பரிசுக் கதையாகக் கல்கியில் பிரசுரம் பெற்ற ஆண்டு 1960. ஆகவேதான் அறுபதுகளில் மலைநாட்டில் நீண்டதொரு நெடுந்துயிலின் பின் சிலிர்த்துக் கொண்டெழுந்த இலக்கியப் புத்துணர்ச்சியின் முதற்குரலாக இச்சிறுகதையைக் கூறலாம் என்று ஆரம்பத்தில் கூறினேன். மலைநாட்டில்

மந்தமடைந்திருந்த இலக்கிய முயற்சிகள், உயிர்த்துடிப்புடன் செயல்பட ஆரம்பித்துள்ளதற்கான அடையாளங்களை இந்தக் காலப் பகுதியிலேயே பரவலாக நாம் காண்கின்றோம்.

வீரகேசரி 'தோட்ட மஞ்சரி' என்னும் பகுதியை ஆரம்பித்து மலையக எழுத்துக்கு ஒரு பகிரங்கக் களம் அமைத்தமை, சிறுகதைப் போட்டிகளை மலையக எழுத்தாளர்களுக்காக ஏற்பாடு செய்தமை, 'மலையக மக்கள் மன்றம்' என்னும் பகுதியை தினகரன் ஆரம்பித்தமை, மலைமுரசு, மலைப் பொறி என்று மலையகச் சஞ்சிகைகளின் தோற்றம் ஆகிய அனைத்தும் ஒரு காலகட்டத்தின் விடிவெள்ளியாக அமைந்தன. இவை அனைத்திற்கும் நேரடியாகவும், மறைமுகமாகவும் காரண கர்த்தாவாக விளங்கியவர் அமரர் இர.சிவலிங்கம் அவர்கள் என்பது முக்கியமாகும்.

ஆகவே மலையகத்தின் இலக்கிய வரலாற்றில் 1960ஆம் ஆண்டையே தற்கால எல்லையாக நாம் கொள்ளலாம். ஒரு மலையகத்துச் சிறுகதைக்கு லட்சங்களில் அழியும் பிரபல பத்திரிகையான கல்கி பரிசளித்துக் கௌரவித்தமை, அப்போதுதான் எழுத்துலகில் ஈடுபடத் தொடங்கிய மலையக எழுத்தாளர்களுக்கு ஒரு முனைப்பான உந்து சக்தியாக அமைந்தது.

மலையகத்தின் இந்த இலக்கிய விழிப்புக்கும் கலாசார மறு மலர்ச்சிக்கும் உருவம் கொடுத்தவைகளாகப் பின்வருபவற்றை நாம் கொள்ளலாம்.

1. மலைநாட்டு நல்வாழ்வு வாலிபர் சங்கத்தின் தோற்றம்
2. வீரகேசரியின் தோட்ட மஞ்சரி
3. இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தின் பிரதேச இலக்கிய மற்றும் மண்வாசனைப் பிரசாரத்தின் அழுத்தம்
4. மலைநாட்டு எழுத்தாளர் மன்றத்தின் தோற்றமும் அதன் சிறுகதை போட்டிகளும்
5. மலையகச் சஞ்சிகைகளின் வரவு

மூப்பதுகளின் இந்த இலக்கிய முயற்சிகளுக்கு ஓர் ஐம்பதாண்டு காலத்துக்கு முன்பதாக 1869 இல் மலையகத்தில் இருந்து எழுந்த முதல் நூல் என்னும் பெருமையுடன் வந்திருக்கிறது 'கோப்பிகிருஷிக்கும்மி'

என்னும் நூல். இதனை எழுதி வெளியிட்டவர் ஆபிரஹாம் ஜோசப் என்னும் கோப்பித் தோட்டக் கண்டக்டர். 180 ஆண்டுக்கால மலையக வரலாற்றில் மலையக இலக்கியத்துக்கு 135 ஆண்டுகால சரித்திரத்தைத் தேடிக் கொடுத்த பெருமையும் இந்தக் கோப்பிக்கிருஷிக்கும்மிக்கு உண்டு. அக்காலத்தில் மலையகத்தில் அச்சுக்கூடங்கள் ஏதும் இல்லாத நிலையில் யாழ்ப்பாணம் ஸ்ட்ராங் அன்ட் ஆஸ்பரி பிரிண்டர்ஸ் என்னும் அச்சகத்தில் இந்நூல் அச்சிடப்பட்டுள்ளது.

“135 ஆண்டுகளுக்கு முன் எழுந்த மலையகத்தின் முதல் நூல் கோப்பிக்கிருஷிக்கும்மி என்னும் தன்னுடைய தொடர் கட்டுரையில் இந்நூலைப் பற்றிய ஒரு விரிவான ஆய்வினைத் தந்துள்ளார் மலையக ஆய்வறிஞர் மு. நித்தியானந்தன் அவர்கள். மிக நேர்த்தியாக அச்சிடப்பட்டிருக்கும் இந்நூலின் தலைப்பு *A Cummi Powm on Coffee Plantation with Translation* என்று ஆங்கிலத்தில் அச்சிடப்பட்டுள்ளதாகவும் குறித்துச் சொல்கின்றார் திரு. நித்தியானந்தன். சமர்ப்பணம் என்னும் இந்த நூலுக்கான முன்னுரையும் ஆசிரியர் ஆங்கிலத்திலேயே எழுதியுள்ளார். ஆங்கிலமும் தமிழும் கலந்தே பிரசுரங்களில் இடம் பெறுவது அக்கால வழக்கம் தான்.

1876 இல் வெளிவந்த தமிழின் முதல் நாவலான ‘பிரதாப முதலியார் சரித்திரத்திலும் அதன் முன்னுரையை ஆங்கிலத்திலேயே எழுதியுள்ளார். வேதநாயகம் பிள்ளை அவர்கள். பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் கோப்பித் தோட்டக் குடியேற்றம் பற்றியும் குடியேறிய தென்னிந்தியத் தொழிலாளர்களின் சோகம் மிகுந்த வாழ்வு பற்றியும் ஆதாரபூர்வமான மேற் கொள் களுடன் கூறும் ஒரே நூல் டொனோவன் மோல்ட்ரிச் (Donavan Molodrich) எழுதி வெளியிட்டுள்ள *Bitter Berry Bondage* என்னும் ஆங்கில நூல். ‘கோப்பித் தோட்டத் தொழிலாளர்கள் இலங்கையில் நடத்தப்படும் விதம் வெட்கக் கேடாய் இருக்கிறது’ என்று டொரிங்டன் தேசாதிபதி கிரே (Grey) பிரபுவுக்கு எழுதிய அறிக்கையில் தெரிவிக்கின்றார். பலர் பட்டினியால் இறந்துவிட்டிருக்கின்றார்கள் என்று பிரிட்டிஷ் தேசாதிபதியே தெரிவிக்கின்றார்.

‘கஷ்டம் தாங்க முடியாமல் கோப்பித் தோட்டங்களை விட்டு ஓடிய தொழிலாளர்களை, வாராண்டுகள் மூலம் பிடித்து மலை நாட்டின் சிறைக்கூடங்களில் ஆண்கள் பெண்கள் பிள்ளைகள் என்று அடைத்து வைக்கப்பட்டிருப்பதை என் கண்களாலேயே கண்டேன்.’ என்று கண்டி

மாவட்ட நீதிவான் தோமஸ் பேர்லீக் கூறியதையும் டொனோவன் மொல்ட்ரிச் தனது பிட்டர் பெரி பொண்டேஜ் என்னும் நூலில் குறிக்கின்றார். சுகமில்லை என்று சாக்குச் சொல்லி திங்கட்கிழமை வேலைக்கு வராமல் நிற்பவர்களை செவ்வாய்க்கிழமை காலை பிரட்டுக்களத்தில் பிடித்து ஜெயிலுக்கு அனுப்பி வைத்தேன். இப்போது ஒழுங்காக வேலைக்கு வருகின்றார்கள் என்று பெருமை பேசுகின்றார். கோப்பித் தோட்டத்துரை ஒருவர்.

கோப்பித் தோட்டத் தொழிலாளர்களின் துயரக்கதைகள் இப்படி இருக்க, கோப்பிக் கிருஷிக்கும்மியில் ஆபிரகாம் ஜோசப் என்ன செய்கின்றார்? 'கோப்பித் தோட்டங்களில் தொழிலாளர்கள் எவ்வளவு சலுகைகளை அனுபவிக்கிறார்கள். எவ்வளவு சந்தோஷமான வாழ்க்கையை அனுபவித்து மகிழ்கின்றார்கள். இங்கு வரும்முன் தம் சொந்தத் தாய்நாட்டில் எவ்வளவு மோசமான வாழ்க்கையை அனுபவித்தார்கள். அதனால் இக்கோப்பித் தோட்ட மக்கள் தமது எசமானர்களுக்கு நன்றி விசுவாசம் கொண்டவர்களாய், அவர்களின் முன் பணிவுள்ளவர்களாய் நடந்து கொள்ள வேண்டும் என்று உபதேசிக்கின்றார். உடல் உழைப்பில் ஈடுபடும்போது ஓய்வின் போதும், அலுப்பை மறந்து உற்சாகம் பெற கோப்பித் தோட்டத் தொழிலாளர்கள் தமக்குள் பாடித் திரியும் பல்வேறு விதமான ஆட்சேபகரமான பாடல்களுக்குப் புதிய மாற்றீடாக இப் பாடல்களை இயற்றியுள்ளேன். இத்துறையில் இந்நூல் முதல் முயற்சி என்றாலும், கோப்பிப் பயிர்செய்கை பற்றிய நடைமுறை பூர்வமான பயன்மிக்க பல தகவல்களை இந்நூல் கொண்டுள்ளது என்பதனையும் பெரு மகிழ்வுடன் கூறிக் கொள்கிறேன் என்றெழுதுகின்றார் கோப்பிக் கிருஷிக்கும்மி யாத்த ஆபிரகாம் ஜோசப்.

நூலாசிரியரின் இக்கூற்றுக்கள் உண்மைக்குப் புறம்பானவைகளாகவும், நியாயத்தின் பக்கம் நிற்காமல் துரைத்தனத்துக்காரர்கள் பக்கம் நிற்பவைகளாகவும் நாம் காண்கின்றோம். அதேவேளையில் உடல் உழைப்புத் தொழிலாளர்கள் அலுப்புத் தீர்ப் பாடும் ஆட்சேபகரமான பாடல்களுக்கு ஒரு மாற்றீடாக இப்பாடல்களைப் படைத்திருப்பதாகவும் இவர் முன்னுரையில் குறித்துள்ளார்.

அந்த 1860களில், ஒன்றரை நூற்றாண்டுகளுக்குமுன் கோப்பித் தோட்ட உழைப்பாளர்கள் எந்தவிதமான பாட்டுகளைப் பாடித் திரிந்திருப்பார்கள் நாட்டார் பாடல்களைத்தான் பாடியிருப்பார்கள்.

“ஊரான ஊரிழந்தேன், ஒத்தப்பனை தோப்பிழந்தேன்
பேரான கண்டியிலே, பெத்ததாய நா மற்தேன்” என்றும்

“அடி அளந்து வீடுகட்ட, நாம ஆண்டமனை அங்கிருக்க
பஞ்சம் பொழைப்பதற்கு, பாற்கடலை தாண்டி வந்தோம்.
பஞ்சம் பொழச்சு நம்ம, பட்டணம் போய் சேரலியே” என்றும்

“கூனி அடிச்சமலை கோப்பிக்கண்ணு போட்ட மலை
அண்ணனைத் தோத்த மலை அந்தா தெரியுதுடி” என்றும்

“கோணக் கோண மலையேறி கோப்பிப் பழம் பறிகையிலே
ஒரு பழம் தப்பிச்சுன்னு ஒதைச்சானையா சின்ன தொரை” என்றும்
“எண்ணிக் குழிவெட்டி இருப்பொடிஞ்சு நிக்கையிலே
வெட்டு வெட்டு என்கிறானே வேலையத்த கங்காணி” என்றும்

“அந்தானை தோட்டமுன்று ஆசையாகத்தானிருந்தேன்
ஒரு மூட்டைத் தூக்கச் சொல்லி ஒதைக்கிறானே கண்டாக்கு”

என்றும் பாடியிருப்பார்கள்.

துரை, கண்டக்டர், கங்காணி போன்ற தோட்டத்து நாட்டாண்மைகளை கடிந்து கொள்ளும் இப்பாடல்களும், ஏன் வந்தோம் இந்தக் கண்டிக்கு என்று ஏங்கும் பாடல்களும் ஆட்சேபகரமான பாடல்களாகப்பட்டிருக்கிறது. கண்டக்டர் ஆபிரகாம் ஜோசப்புக்கு, கோப்பித் தோட்டத்துக் கண்டக்டரான இவருக்கு இம்மக்களின் சோகமயமான வாழ்வும், அவர்கள் மத்தியில் பாடப்பட்ட பாடல்களும் நன்றாகத் தெரிந்த ஒன்றே. இந்தப் பாடல்களை விட்டு விட்டு இவர் இயற்றிய கும்மிப் பாடல்களைத் தான் இந்த மக்கள் பாட வேண்டும் என்பதற்காக சில்லரைக் கங்காணிகளுக்கும் இப்புத்தகங்கள் கொடுக்கப்பட்டன. இந்தப் பாடல்கள் பாடிக் காட்டப்பட்டன. நாட்டார் பாடல்கள் வரலாற்றுக் காலத்துக்கு முந்தியவை. கூட்டுழைப்போடும் கூட்டு வாழ்வோடும் தொடர்புடையவை. உழைப்பவர்களுக்குச் சொந்தமானவை. உழைப்பவர்களின் பாடலுடன் முரண்பட்டதால், உழைக்கும் மக்கள் நாட்டார் பாடல்களைப் பாடாதிருக்க வேண்டும்

என்னும் நோக்கத்துடன் பாடப்பட்டதால், கோப்பிக்கிருஷிக் கும்மிப் பாடல்களுக்கு உழைக்கும் மக்கள் மத்தியில் வரவேற்பிருக்கவில்லை.

சமுதாய விழிப்புணர்வினாலோ, கலை இலக்கிய எழுச்சியினாலோ, அல்லது அடிமைப்பட்டுப் போய்க் கிடக்கும் இம்மக்களின் அவலங்களை வெளிக்கொணர வேண்டும் என்னும் ஓர் ஆவேசத்தினாலோ எழுதப் பாடாமையினால் இக்கும்மிப் பாடல்கள் யாத்த ஆபிரஹாம் ஜோசப்பிற்கு ஓர் எழுத்துத் தொடர்ச்சியினை அல்லது இயக்கத்தை ஏற்படும் வலு இருக்கவில்லை. ஆகவே எதுவித அசைவுமின்றி ஒரு நெடுந்துயிலில் மலையகம் ஆழ்ந்து போய்க் கிடந்ததைப் போலவே இந்த நூலும் கிடந்துவிட்டது. ஆனாலும் இக்கும்மிப் பாடல்கள் எழுதுவதற்கான நோக்கம் பற்றிய ஆபிரஹாம் ஜோசப்பின் முன்னுரைக் குறிப்பு மலையக நாட்டார் பாடல்களை 'கோப்பித் தோட்டக் காலப் பாடல்கள் தேயிலைத் தோட்டக் காலத்துப் பாடல்கள் என்று பிரித்துப் பார்க்கும் ஒரு தேவையை இப்போது உணர்த்துகிறது.

'கங்காணி காட்டுமேலே
கண்டக்கையா ரோட்டு மேலே
பொடியன் பழமெடுக்க - பொல்லாப்பு நேர்ந்ததையா'

என்பது கோப்பித் தோட்டக் காலப் பாடல்.

'ஓடி நெர புடிச்சு
ஒரு கூடைக் கொழுந்தெடுக்க
பாவிக்கணக்கப்பள்ள பத்து றாத்தல் போடுறானே'

என்பது கோப்பிக்குப் பின் எழுந்த தேயிலைத் தோட்டக் காலப் பாடல். நாட்டார் பாடல்களுக்கான எதிர் பாடல்கள் கூட இந்த மலையகத்தில் தான் உதித்திருக்கின்றன.

கோ.நடேசய்யர் ஒரு கால் நூற்றாண்டு கால தனது மலையகச் சீர்த்திருத்தச் செயற்பாடுகளில் கல்வி பற்றிய எதுவிதமான அக்கறைகளையும் காட்டவில்லை. அவருடைய ராமசாமி சேர்வையின் சரிதம்கூட ஏழ்மையும், உதவியின்மையும், உறவுகள் ஏதும் இன்றியும், கல்வி இல்லாமலும் உழைத்து முன்னேறியமை பற்றித்தான் பேசுகிறது.

ஆனால் இன முரண்பாடுகளாலும், இன ஒடுக்குமுறைகளாலும் தேசிய கல்வி அபிவிருத்தி என்பது உருக்குலைந்து போயிருந்த ஒரு காலகட்டத்தில் கல்வி வாய்ப்புகளுக்காகவும் இளைய தலைமுறையினரின்

ஆளுமை விருத்திக்காகவும் சிலுவை சுமந்தவர் அமரர் இர.சிவலிங்கம் அவர்கள். மலையகக் கல்வி மரபில் இர.சிவலிங்கம் அவர்களும், செந்தூரன் அவர்களும் உருவாக்கிய ஒரு பரம்பரை மலையகம், மலையகக் கல்வி, மலையகச் சமூகம் பற்றிய சிந்தனைகளுடன் செயற்படுவதனையும் நினைவில் கொள்வது அவசியமாகிறது.

மலையகக் கல்வி பற்றிய ஆய்வுகளின் ஆரம்பத்துடன் தை.தனராஜ் அவர்கள் எழுதியுள்ள 'ஒடுக்கப்பட்டோர் கல்வி: மலையகக் கல்வி பற்றிய ஆய்வு' போன்ற கல்வி சம்பந்தமான நூல்கள் தோன்றின. மலையகத் தமிழர் வரலாறு (சாரல்நாடன்), இலங்கை இந்தியர் வரலாறு (சோ.சந்திரசேகரன்), மலையகம் (மலையக அரசியல் வரலாறு) (அ.லோரன்ஸ்), மலையக இந்திய வம்சாவளியினர் இருளும் ஒளியும் (எஸ். இராமநாதன்), இனத்துவ முரண்பாடுகளும் மலையக மக்களும்: ஒரு பல்பக்கப்பார்வை (சிலிங்கம் ஞாபகார்த்தக் குழு) போன்ற நூல்களின் வருகைகளும் இவற்றின் அறுவடைகள் தான்.

ஏபிஹாம் ஜோசப்பின் கோப்பி கிருஷிக்கும்மி காலத்தைப் போலவே, முப்பதுக்கும் அறுபதுகளுக்கும் இடைப்பட்ட காலமும் இருந்திருக்கிறது என்பதுவும் ஒரு வேதனையுடன் உள்வாங்கப்பட வேண்டியதே. நடேசயரின் இம்மக்களின் எழுச்சிக்கான அத்தனை செயற்பாடுகளும் ஒரு தொடர்ச்சியில்லாமல், சோம்பல் முறித்துக் கொண்டு எழுத்தொடங்கி மீண்டும் படுத்துக் கொண்டதாகிவிட்டது. இலக்கியச் செழுமையற்ற ஒரு சமூகம் உறக்கத்தில் இருக்கும் ஒரு சமூகமாக, நோயுற்றிருக்கும் ஒரு சமூகமாகவே இருக்கும். மலையகமும் அப்படித்தான் இருந்தது. இலக்கியத்தின் தோற்றம், அதன் மறுமலர்ச்சி, இலக்கியச் செழுமை, ஆகியவை கல்வி, அதன் மூலம் ஏற்படும் சிந்தனைவிரிவு, வாழ்வின் மீதான மதிப்பீடு போன்றவைகளால் ஏற்படுவது. ஆங்கிலக் கல்வி பெறும் வாய்ப்பும் நகரங்களுக்குச் சென்று கல்வி கற்கும் வசதியும் மலையகத்தின் மேல் மட்டத்தினர் ஒரு சிலருக்குக் கிடைத்திருந்தது.

அப்படிக்கிடைத்த கல்வி மூலம் மலையக மண்ணுக்கு கிடைத்தவர் தான் சி.வி.வேலுப்பிள்ளை.

சி.வி: ஒரு சகாப்தத்தின் குரல்

வட்டக்கொடை சிறுநகரை அண்மித்த மடக்கொம்பரைத் தோட்டத்துப் பெரிய கங்காணியின் மகனான கண்ணப்பன் வேலுசிங்கத்தின் மகனாக 1914 ல் பிறந்தவர் சி.வி.மடக்கொம்பரை தோட்டப் பாடசாலையில் தனது ஆரம்பக்கல்வியைத் தொடங்கி, ஹட்டன் ஹைலண்ட்ஸ் கல்லூரியில் தொடர்ந்து கொழும்பு நாலந்தாவில் மேட்றிகுலேசன் வரை பயின்றவர். முப்பதுகளிலேயே விஸ்மாஜினி என்னும் ஆங்கிலக்கவிதை நூலை வெளியிட்டவர். 1934 ல் தாகூர் இலங்கை வந்திருந்த போது தன்னுடைய ஆங்கில கவிதை நாடக நூலை தாகூரிடம் கையளித்து ஆசீர்வாதம் பெற்றவர் மக்கள் கவிமணி என்று போற்றப்படும் நமது மலையகக் கவிஞர் சி.வி அவர்கள். அப்போது அவருக்கு வயது 18. மிக இளம் வயதிலேயே - மாணவப் பருவத்திலேயே - சி.வி எழுத்தில் கொண்டிருந்த ஆர்வம் புலனாகிறது.

நடேசய்யரைத் தொடர்ந்து மலையக எழுத்துலகில் பிரவேசித்து, மலையக இலக்கியம் என்னும் ஒரு மரபுக்கு வித்திட்டவராக நம் முன் எழுந்து நிற்பவர் சி.வி. வேலுப்பிள்ளை. 1931 இல் விஸ்மாஜினி, 1948 இல் வழிப்போக்கன் ஆகிய இரண்டு கவிதை நாடக ஆங்கில நூல்களை வெளியிட்டிருந்தாலும் 1950க்குப் பிறகே மலைநாட்டு மண் வளம் மிக்கதான மலையக மக்களின் விடிவுக்குக் காலாய் அமையும் படைப்புக் களைத் தரத் தொடங்கினார். முப்பதுகளுக்கு முன்னெழுந்த மலையக இலக்கியம் பற்றிய தன்னுடைய 'புதுமை இலக்கியம்' என்னும் கட்டுரையில் சி.வி.யே இப்படி எழுதுகின்றார். மலைநாட்டில் உள்ளவர்கள் எழுத்தறிவில் குறைந்தவர்களாக இருந்தாலும் பணவசதியுள்ள பெரிய வீட்டுப் பிள்ளைகள் ஆங்கிலமும் தமிழும் படிக்கக்கூடிய வசதி பெற்றவர் களாக இருந்தார்கள் என்றும் 'தாகூர்' 'சரோஜினி' போன்ற இந்தியக் கவிஞர்களின் படைப்புகளும் மாடர்ன் ரிவியு. இன்டியன் ரிவியு ஆகிய சஞ்சிகைகளும் பெரிய வீட்டுப் பிள்ளைகளை மிகவும் கவர்ந்தன. இந்த உந்துதலில் ஆட்பட்டவர்களான சி.வி.வேலுப்பிள்ளை, கே.கணேஷ் ஆகியோர் எழுத்துலகப் பிரவேசம் செய்தனர் என்றும் தமிழ் நாட்டில் இருந்து வரும் புலவர்கள், கவிஞர்கள் ஆகியோர் இப்பெரிய வீடுகளுக்குச் சென்று தங்கி உரையாடிப் போவார்கள். இவர்களின் வருகை இலக்கிய உணர்ச்சியை வளர்த்தது' என்றும் எழுதுகின்றார்.

அப்படியான ஒரு பெரிய வீட்டுப் பிள்ளைதான் ஒரு சகாப்தத்தின் குரல் என மலையகத்தில் ஒலித்த அமரர் சி.வி.வேலுப்பிள்ளை என்பதை நம்மால் இலகுவாகப் புரிந்து கொள்ள முடிகிறது.

‘அறிவாளிகளும், கவிஞர்களும், புலவர்களும் தமிழ்நாட்டிலிருந்து சிவனொளிபாதமலை, கதிர்காமம் யாத்திரையை மேற்கொண்டு இங்கு வருவதுண்டு’ என்று சி.வி கூறியதற்கும் இவர்களின் யாத்திரை வசதிக் காகப் பல நலன்புரிச் சங்கங்கள் தோன்றின. பதுளையில் வி.ஞான பண்டிதன் செட்டியார் நிறுவிய பதுளை சமத்துவ சேவா சங்கம் யாத்ரிகரின் வசதியுடன் பல சமூகப் பணிகளையும் செய்தது என்று கே.கணேஷ் கூறுவதற்கும் நெருங்கிய தொடர்பு இருக்கிறது (கண்டி வளர்த்த தமிழ் - அகிலம் கட்டுரை - சித்தார்த்தன்).

இளைஞர் சி.வி.வேலுப்பிள்ளைக்கு கவி தாகூர் மீது அளவற்ற ஈடுபாடு இருந்தது; ஒரு பக்திகூட இருந்தது. ஆகவேதான் தனது பதினேழாவது வயதில் தான் யாத்த கவிதை நாடக ஆங்கில நூலை தாகூர் இலங்கை வந்திருந்த போது அவரிடம் பக்தி சிரத்தையுடன் கையளித்து ஆசி பெற்று மகிழ்ந்திருக்கின்றார். சிறுகதை, நாவல், நாடகம், கட்டுரை, கவிதை, பாடல் இறுதியாக ஒவியம் என்று அனைத்துத் துறைகளையும் கையாண்டவர் தாகூர். ஆனால் அவர் சாதனை காட்டியதும் தனி முத்திரை பதித்ததுவும் கவிதையில் தான். சி.வி.யும் மக்கள் கவிமணி என்றுதான் போற்றப்பட்டார். In Ceylon Tea Gardens என்னும் இவருடைய ஆங்கிலக் கவிதை நூல் பற்றிய மதிப்புரையில் ‘இலங்கை தேசத்தின் தாகூர்’ என்று எழுதியுள்ளது கல்கி. பம்பாய் பாரதஜோதி, சென்னை ஹிந்து இன்டியன் ரிவியு போன்றவைகளும் இந்த நூல் பற்றி சிலாகித்து எழுதி இருந்தன.

விஸ்மாஜினிக்குப் பிறகு ‘வழிப்போக்கன் (Wayfarer) என்னும் ஆங்கில வசன கவிதை (Prose Poems) நூலை 1948 இல் வெளியிட்டார். இவருடைய 50க்கு முந்திய எழுத்துக்கள் தாகூர் பாணியிலமைந்த அழகும் உணர்வுப் பெருக்கும் கொண்ட கவிதைகளாகவே இருந்தன. - ‘முள்முடியைக் கழற்றி வைத்துவிட்டு வெளியே வந்தேன்’ என்று சந்தராமசாமி குறிப்பிட்டுள்ளதுபோல்.

புறக்கணிக்கப்பட்டதும் ஒடுக்கப்பட்டதுமான மலையக சமூகத்தின் அவலநிலைகளைத் தமிழின் எல்லைகளுக்கப்பாலும் கொண்டு சென்றவர் சி.வி. தோட்டத்து மக்களின் புரிதாபகரமான வாழ்க்கையை வெளியுலகிற்கு

எடுத்துக்காட்டும் பணியினை இவருடைய 50க்குப் பிந்திய ஆங்கிலப் படைப்புகள் மிக அருமையாகச் செய்தன.

1954 இல் வெளிவந்த 'இலங்கைத் தேயிலைத் தோட்டத்திலே' என்னும் ஆங்கிலக் கவிதை நூலே இவருக்கு ஏகோபித்த புகழையும், பரவலான அறிமுகத்தையும் ஓர் இலக்கிய அந்தஸ்தையும் ஈட்டித் தந்தது. ஆங்கில மூலத்திலிருந்து ரஷ்ய மொழியில் மொழி பெயர்க்கப்பட்டுள்ள இந்தக் கவிதை நூல் 1969 இல் ஒவியரும் கவிஞருமான சக்தீ அ. பாலையாவினால் தமிழில் மொழி பெயர்த்து வெளியிடப்பட்டது. செய்திப் பதிப்பகம் இப்பணியினைச் செய்துள்ளது. நன்கு பண்படுத்தப்பட்ட ஓர் இருதயத்தை மலையகம் தன் வரலாற்றில் வருடியபோது இயல்பாய் உருண்ட எழுத்துகள் இவை. சி.வி ஆங்கிலத்தில் எழுதிய அவராலேயே தமிழ்ப்படுத்தப்பட்டு தினகரனில் தொடராக வெளிவந்த நாவல் "The Borderland".

நாழிக்கு நாழி வீதியில்

நின்று என்

யாழினை எடுத்து கீதத்தை

இசைப்பேன்...

ஈழத்தின் மானுடர்க்காய்

வயல் புல்

வெளிகளிலும் தேயிலை ரப்பர் தோட்டங்

களிலும் பிறந்திட்ட

மானுடர்க்காய்...

ஆம் நான் காதலிக்கும்

அவர்களுக்காய்...?

என்பது தேயிலைத் தோட்டத்திலே என்னும் நூலுக்கான சி.வி.யின் சமர்ப்பண வரிகள். தாகூரின்பால் இவருக்குண்டான மதிப்பை, ஈடுபாட்டை இவை துல்லியமாகக் காட்டுகின்றன.

அமரர் சி.வி.சிறுகதை எழுதவில்லை ஆனால் மலையகத்தின் இலக்கிய விழிப்புணர்ச்சிக்கு இவர் ஆற்றிய பங்களிப்பு மகத்தானது. 'நான் ஒரு கவிஞன் அல்ல எழுத்தாளன்கூட அல்ல ஆனால் எழுதுவதற்கு நான் தேர்ந்தெடுத்த கருப்பொருட்களே இன்றைய எனது பெருமைக்குக் காரணம். உழைக்கும் இந்த மலையகத்து மக்களைப் பற்றி எழுத ஆரம்

பித்த பிறகே நான் பெருமைப்படுத்தப்பட்டேன்' என்று பிற்காலத்தில் சி.வி.அடிக்கடி கூறுவதுண்டு.

மஞ்சேரி ஈஸ்வரன் 1935 இல் Short Story என்று மாத சஞ்சிகை வெளியிட்டதைப்போல் 'கதை' என்றொரு மாத சஞ்சிகையையும் சி.வி. வெளியிட்டார். Fragyfield - Talangama என்னும் விலாசத்திலிருந்து 'கதை' ஓர் இதழ் மட்டுமே வந்தது. சக்தீ பாலையாவின் அட்டை ஓவியத்துடன் நாற்பது சத விலையில் வெளிவந்த இவ்விதழின் தலையங்கத்தில் சி.வி. இப்படி எழுதுகின்றார்.

'தமிழ் நாட்டிலிருந்து பல்வேறு பத்திரிகைகள் வருகின்றன; நமது புத்தகசாலைகளை அலங்கரிக்கின்றன; நமது கலையையும் கலாசாரத்தையும் நமது பண்பாட்டிற்கேற்பப் பாதுகாக்கவும் உதவுகின்றன'.

'தமிழ் இலக்கிய ஜீவநதி பெருக்கெடுத்தோட நாம் கொண்டுள்ள பங்கு என்ன? நமது இதயத்தின் துடிப்பிலே சிந்தனையின் ஓட்டத்திலே புதிய பல எழுத்தோவியங்கள் படைக்க வேண்டும். இந்தப் பணியைச் செய்வதே கதையின் நோக்கம் அல்ல. நாட்டிலே கோர நர்த்தனம் புரியும் வறுமையையும் துன்பத்தையும் எடுத்துக்காட்ட கதை முயலும். அத்தோடு நாட்டில் கதை வளர வேண்டும் என்பதே நமது அவா'. இலங்கை எழுத்தாளர்களின் இன்பப் படைப்புகளைத் தமிழ் மக்களுக்குக் கதை சமர்ப்பிக்கும். தொழிலாளர்களிடத்திலே தோன்றியுள்ள இளம் எழுத்தாளர்களை ஊக்குவித்து, அவர்கள் இலக்கியம் படைக்க 'கதை'. இதிலிருந்து சி.வி.யின் இலக்கிய நோக்கம் புரிகின்றது.

மலையக இலக்கிய முன்னோடி கே.கணேஷ் மணிக்கொடியில் சிறு கதை எழுதியவர். முழ்க்ராஜ் ஆனந்தின் "Untouchables" நாவலை தீண்டத் தகாதவன் என்று 1947 இல் மொழி பெயர்த்தவர். கே.கணேஷ் என்றதும் முதலில் மனதில் தோன்றுவது இந்த மொழி பெயர்ப்பு நாவலே. தன்னுடைய கவிதைக்காக ஜப்பான் சக்கரவர்த்தியிடம் பரிசு பெற்றவர் இவர். ஆனால் இவருக்கு இலக்கிய அந்தஸ்தை கொடுப்பது ஜப்பான் சக்கரவர்த்தியிடம் பரிசு பெற்ற மேகம் கவிதையல்ல. மணிக்கொடியில் எழுதிய சிறுகதைகள் அல்ல. இரண்டுவருடமாக அவர் வெளியிட்ட பாரதி என்னும் முற்போக்கு சஞ்சிகையல்ல. இவைகள் அனைத்தும் அவருடைய இலக்கிய செயற்பாட்டின் துணை விளைவுகளே.

இவருக்கான இலக்கிய கௌரவத்தினை பெற்றுக்கொடுப்பது இவருடைய மொழிப்பெயர்ப்பு பணிகள். முழ்க்ராஜ் ஆனந்திற்கு பிறகு கே.ஏ.அப்பாஸ், பிரேம்சந்த் ஹோசமின், லூசன், பார்பரா, குப்ரியோனோவ் என்று இவருடைய மொழிப்பெயர்ப்பு விரிவடைந்தது. கவிஞர், பத்திரிகையாசிரியர், பத்திரிகை வெளியீட்டாளர், மொழிப்பெயர்ப்பாளர், கலாசார அமைச்சின் தமிழ் இலக்கிய ஆலோசனை சபையின் முன்னாள் உறுப்பினர், எழுத்தாளர் சங்கங்களை உருவாக்கியவர், சிறுகதை எழுத்தாளர் என்று பல சிறப்புகளை கொண்ட மூத்தறிஞராக விளங்குபவர் கே.கணேஷ்.

மாத்தளை கார்த்திகேசு, மாத்தளை சோமு, மாத்தளை செல்வா, மாத்தளை மலரன்பன், மாத்தளை வடிவேலன் என்று 60க்குப் பிந்திய வர்கள் இலக்கியத்தில் மாத்தளையை இடம்பெறச் செய்தனர். இவர்களுக்கு முன்பதாகவே முப்பதுகளில் தன்னுடைய பெயருடன் மாத்தளையை இணைத்துக் கொண்டு எழுதியவர் மாத்தளை அருணேசர். கேகாலை சன்னிகிராப் தோட்டத்தில் பிறந்தவர். இலங்கையிலும் தமிழகத்திலும் கல்வி பயின்றவர். தேயிலைத் தோட்டக் கண்டக்டராகப் பணியாற்றியவர்.

பரலி.சு.நெல்லையப்பர் ஆசிரியராக இருந்து நடத்திய லோகோபகாரி வார இதழிலேயே கட்டுரைகள் எழுத ஆரம்பித்தார். அமிர்த குணபோதினி, ஆனந்தபோதினி, திங்கள், மஞ்சரி, கலைமகள் போன்ற தமிழகப் பத்திரிகைகளில் இவரது கதை - கட்டுரைகள் வெளிவந்தன. இவைகள் பொதுவான கட்டுரைகளாய் அமைந்தனவேயன்றி மலையகத்துக்கான மண்ணின் மணத்துடன் அமையவில்லை. கோ.நடேசய்யர் நடத்திய தேசபக்தன், இலங்கை இந்தியன் ஏடுகளிலும், மற்றும் வீரகேசரி, தின்பதி, சிந்தாமணி போன்ற ஈழத்துச் சஞ்சிகைகளிலும் இவருடைய எழுத்துக்கள் இடம்பெற்றன.

இர.சிவலிங்கம் அவர்கள் இலங்கை வானொலி மூலமாக மலையகத்தின் நிலைமைகளை அறிமுகப்படுத்துவதற்காக மிக சிரமத்துடன் ஆரம்பித்த குன்றின் குரல் வானொலி நிகழ்விற்கு மாத்தளை அருணேசர் அவர்களை எஸ்.டி. சிவநாயகம் அவர்கள் நேர்காணல் செய்த நிகழ்ச்சி பற்றிய தகவல்களை சாரல்நாடன் தனது இளைஞர் தளபதி இர.சிவலிங்கம் எனும் நூலில் தருகின்றார்.

ரபேலின் 'திறமை'

ஐம்பதுகளில் இலக்கியப் பிரவேசம் செய்தவர் பண்டாரவளையைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்ட த.ரபேல். ஒரு தோட்டக் கண்டக்டரின் மகன். ஒரு புகைப்படக் கலைஞரான இவர் கூடுதலான வானொலி நாடகம் எழுதியவராகும். கேள்விப்பட்டால் சம்பந்தப்பட்ட அந்த உத்தியோகத்தர் முதல் தடவை எச்சரிக்கை. இரண்டாவது தடவை அபராதம், மூன்றாவது தடவை வேலை நீக்கம் என்று நிர்வாக ரீதியாகவும் (தோட்ட உத்தியோகத்தர்கள்) தனிமைப்படுத்தப்பட்டிருந்தனர். வெளி உலகத் தொடர்பின்றி, பிற இன மக்களுடன் பேசப் பழக சந்தர்ப்பங்களின்றி, தோட்ட மக்கள் தோட்டங்களுக்குள்ளேயே தனிமைப்படுத்தப்பட்டு அந்நியப்பட்டிருந்ததைப் போல் தோட்ட உத்தியோகத்தர்களும் தோட்ட மக்களிலிருந்து அந்நியப்படுத்தப்பட்டே இருந்தனர். இது ஐம்பதுகளில் எழுத வந்த கண்டக்டரய்யாவின் மகன் ரபேலுக்கு மட்டுமல்ல, அறுபதுகளின்பின் எழுத வந்தவர்களுக்கும் பொதுவாக இருந்த ஒரு நிலைமைதான்.

இந்த அந்நியம்தான் ரபேலின் கதைகளில் மலையக மண்ணும் வாழ்வும் ஆழமாகப் பதியாமெக்கான காரணம் என்று கொள்வது ஒரு மேலோட்டமான நோக்கேயாகும். 'துன்கிந்த சாரலில்' என்னும் தனது கட்டுரையில் ஓரிடத்தில் திரு.நித்தியானந்தன் கூறுகின்றார். என்.எஸ். எம்.ராமையா, தெளிவத்தை ஜோசப் ஆகியோருக்கு முன்பே எழுத ஆரம்பித்துவிட்ட ஒரு காலப்பகுதியை கருத்திற் கொண்டு ரபேலின் கதைகளைப் பார்ப்பது அவசியம் என்று. எழுத வந்த காலத்தைக் கவனத்தில் கொள்ள வேண்டும் என்பது அவசியமானது அல்ல என்றே நான் கருகின்றேன். புதுமைப்பித்தனின் ஆளுமை. அவருடைய நடை. அவர் கையாண்ட நாலாவிதமான கருப்பொருட்கள், அவருடைய கிண்டல், இன்ன பிற அத்தனையுடனும் பரிச்சயமாகிக் கொண்டும் கூட அவருக்குப் பின் எழுத வந்தவர்களில் யார் அவரை மீறி உயர்ந்தவர்கள் மேலி நின்றவர்கள். மலையகம் என்ற உணர்வு ஏற்படாமையே இவர்களுடைய படைப்புகளில் மலையகம் விலகிப் போய்விடுதற்கான முக்கியக் காரணமாகும்.

சி.வி.யின் 'கதை ஏட்டுக்கு எழுதிய' 'திறமை' என்னும் கதையில் தோட்டத்து ஆபிசும், பெரிய கிளார்க்கும், துரையும், கொழும்பிலிருந்து வரும் ஆடிட்டரும் வருகின்றனர்.

பேராசிரியர் கைலாசபதி என்.எஸ்.எம். ராமையாவுக்குச் சொன்னது போலவே மக்கள் கவிமணி சி.வி.யும் தான் வெளியிடவிருக்கும் சஞ்சிகைக்கு மலையகத்தைக் களமாகக் கொண்ட கதையே வேண்டும் என்று ரபேலுக்குச் சொல்லியிருக்கக் கூடும். தினகரனுக்காகப் பேராசிரியரிடம் ராமையா கொடுத்த கதை. ஒரு கூடைக்கொழுந்து.

கதைக்காக சி.வியிடம் ரபேல் கொடுத்தது 'திறமை'.

ஒரு கூடைக் கொழுந்து என்.எஸ்.எம் ராமையா என்னும் அவருடைய பெயரையே மறைத்து ஒரு கூடைக்கொழுந்து ராமையா என்று ஒரு இலக்கியப் பெயரையே அவருக்குச் சூட்டிவிட்டுள்ளது. 'திறமை' ரபேலை ஒன்றுமே செய்துவிடவில்லை.

'ஒரு கூடைக் கொழுந்து' ராமையாவின் முதல் கதை. அதேபோல் 'பார்வதி' மலரன்பனின் முதல் கதை. மலைநாட்டின் வாழ்க்கையையும், அவர்களுடைய நடைமுறைப் பேச்சு வழக்கத்தையும் முழுமையுடன் தன்னகத்தே கொண்டகதை ஒரு கூடைக்கொழுந்து. அது ராமையாவின் முதல் கதை. மலரன்பனின் முதற்கதையான பார்வதியும் அந்தக் கதையின் தரத்தை எட்டிப் பிடிக்கின்றது என்றெழுதுகின்றார் எஸ்.பொன்னுத்துரை. (கதைவளம் - ஏடு இரண்டு. ரகுராமன், தினபதியின் தினமொரு சிறுகதை - விமர்சன நூல்).

மலரன்பனைப் பொறுத்தவரை முன்னால் வெட்டப்பட்ட பாதை இருந்தது. வழிகாட்டிகள் சிலர் இருந்தனர். மலையகத்தைப் பற்றிய கதைதான் வேண்டும் என்னும் நிர்ப்பந்தம் இல்லாமலேயே பார்வதியைத் தரும் வாய்ப்பு இருந்தது. அந்த வாய்ப்பு ரபேலுக்கு இல்லை என்பது உண்மைதான் என்றாலும், என்.எஸ்.எம். ராமையாவுக்கும், தெளிவத்தை ஜோசப்புக்கும் கூட அந்த வாய்ப்பு இல்லைதான்.

மலைநாட்டு பாத்திரங்களைக் கொண்ட ஒரு கதை வேண்டும் என்று கைலாசபதி அவர்கள் கேட்டபோது, சரி என்று தலையை ஆட்டிவிட்டு வந்தாலும், பிறகுதான் தலையை உடைத்துக் கொண்டு யோசித்தேன். நண்பர் கனகரத்தினத்திடம் இது பற்றிக் கூறினேன். நீண்ட நேரம் கலந்தாலோசித்தோம் என்று என்.எஸ்.எம்.கூறுவதிலிருந்து கையில் விசா இருந்தது, போய்ச்சேர வழிதான் தெரியவில்லை என்பது புலனாகிறது. தாங்களே பாதையும் வெட்டிப் பயணமும் போக வேண்டிய நிலை

இவர்களுக்கிருந்தது என்று திரு. நித்தியானந்தன் கோடிட்டுக் காட்டுவதும் இதையேதான்.

வழியும் தெரிந்து பயணத்துக்கும் தைரியத்துடன் தயாரான பிந்தி வந்தவர்களுக்கு விசாதான் கிடைக்கமாட்டேன் என்றிருந்தது வேறு கதை.

ரபேலின் 'திறமை' என்னும் கதையின் கரு அற்புதமானது. லயத்தின் ஆறடிக்காம் பிராவுக்குள் அடிமையாக வைக்கப்பட்டிருந்த கூலிக்காரரின் மகனான பத்து என்னும் பத்மநாதன், தோட்டத்துரையும், பெரிய கிளார்க்கும் பயத்துடன் எதிர்பார்க்கும் கணக்குப் பரிசோதகராக கொழும்புத் தலைமை அலுவலகத்தில் இருந்துவந்து நிற்கின்றான் என்றால்.... தோட்டத்து ஆபீஸ்களுக்கு அவர்களுடைய கணக்கு வழக்குகளைப் பரிசோதிக்க ஆடிட்டர்கள் வருவது தோட்டப் பாடசாலைகளுக்கு இன்ஸ்பெக்டர் வருவதை விடவும் அச்சத்துடனும் பயபக்தியுடனும் எதிர்பார்த்திருக்கும் ஒரு சடங்கு. வெள்ளைக்காரத் துரையிலிருந்து குட்டிக் கிளாக்கர் வரை ஆடிட் வருகிறது, ஆடிட் வருகிறது, ஆடிட் வருகிறது என்று ஆலாய்ப் பறப்பார்கள். எத்தனை நாள் இருக்கப் போகிறார்களோ தெரியவில்லை. எங்கே தங்குவார்கள், நடைமுறை வசதிகள் எப்படி, நாம் ஏதாவது வசதிகள் செய்து கொடுத்தால் அதையும் தப்பான அர்த்தத்துடன் எடுத்துக் கொள்வார்களோ தெரியவில்லை என்று தடுமாறித் தத்தளிப்பார் துரை.

அப்பேற்பட்ட சக்தி மிக்க ஆபீசராக ஒரு தோட்டத் தொழிலாளியின் மகன் வந்து நிற்பதென்றால்....

தொண்ணூறுகளில் அல்ல ஐம்பதுகளில் ரபேல் அவர்களின் எதிர்பார்ப்பு கனமிக்கது. கௌரவத்துக்குரியது.

ரபேலின் எழுத்து மிகவும் எளிமையானது; வாசிப்பவர்களைத் தொந்தரவு செய்யாதது; சிந்திக்கத் தூண்டாதது; சப்பென்றும் வாசிக்கலாம் சட்டென்று மறந்தும் விடலாம்.

'பத்திரிகைக் கதைகள் பத்திரிகைக் கதைகள்' என்று கா.நா.சு. தலையால் அடித்துக் கொண்டாரே அந்த ரகக் கதைகள். அடுத்த இதழ் வரும் போது முந்தய இதழுடன் பழசாகிப் போய்விடும் கதைகள். பத்துவைப் பற்றிய நினைவு அவன் வசித்த லயத்தை நினைவுக்குள் கொண்டு வருகிறது ரபேலுக்கு.

‘நான் அலுவலகம் செல்லும் வழியில்தான் பத்துவின் லயம் இருந்தது. அதைக் காணும் போது சிறுவயதில் எங்கள் வீட்டிலிருந்த புறாக் கூண்டு தான் நினைவில் வரும். ஒரு நீண்டபெட்டியில் துவாரம் துவாரமாக அமைத்து ஒவ்வொரு துவாரத்துக்குள்ளும் இரண்டு புறாக்கள் மட்டுமே இருப்பதற்குப் போதுமான இடம் வைத்து....’

ரபேலின் திறமை என்னும் கதையில் தோட்டத் தொழிலாளர்களின் லயம் அறிமுகமாகும் விதம் இது.

ஆனால் இதே ‘லயம்’ என்றும் மனத்தில் நிற்கும் வண்ணம் அறிமுகம் பெறுகிறது பரிபூரணனின் தெய்வதரிசனம் என்னும் கதையில். இருட்டுக்குள் பயத்துடன் நடக்கும் ஒருவன் மலைகளை, மரங்களை, அருவியின் ஓலங்களை அந்த இருளின் பயங்கரத்துடன் பார்த்தவாரே விரைகின்றான். திடீரென வளைந்து திரும்பிய மலைப்பாதையின் சிறிது தூரத்தில் தொழிலாளர்களின் வீடுகள் தெரிந்தன. இரவில் நடுவழியில் கோச்சி நிற்பது போல் வெளிச்சங்கள் வரிசையாகத் தெரிகின்றன.

இரண்டு புறங்களுக்கு மட்டுமே போதுமான இடம் கொண்ட புறாக் கூண்டு துவாரங்களை விட குஞ்சம் குழுவானும் பெரியவர்களும் ஆண்களும் பெண்களுமாகத் திமுதிமுக்கும் ரயில் பெட்டி உவமானம் எப்படி உள்ளத்துக்குள் ஊடுருவிச் செல்கிறது?

சற்றே கண்களை மூடி இரவில் தூரத்தே தெரியும் லயத்தையும் நடுவழியில் நின்றுவிட்ட ரயிலையும் மணக்கண்ணால் பாருங்கள். எத்தனை அருமையான உவமானம்

தோட்டத்தில் கண்டக்டர்ய்யா என்பவர் மிகவும் சக்தி வாய்ந்தவர். துரைக்கு அடுத்த ஸ்தானம் அவருடையதுதான். இந்தப் பதவிக்கு வெள்ளைக்காரன் எடுபட்டால் சின்னதுரை என்னும் அந்தஸ்துடன் ஒரு சில வேலைகளைக் குறைத்துக் கொள்வார்கள். நம்மவர்கள் என்றால் கண்டக்டர் என்பார்கள். வேஷடியும் வெறும் காலுமாக இருப்பர் என்றால் பெரிய கணக்குப்பிள்ளை என்பார்கள். செய்யும் வேலையும் பதவியின் சக்தியும் ஒன்றுதான் சிறு சிறு வித்தியாசங்களுடன்.

ஒரு கண்டக்டரின் மகனாகப் பிறந்து சொகுசான வாழ்வுடன் சென்ஜோசப்ஸ் போன்ற பெரிய பாடசாலைப் படிப்புடன் மின்சார சபை உத்தியோகத்துடன் மேலம்மட்ட மனப்பாங்குடன் இருந்து விட்டுப்

போகாமல், ஒரு லயத்துச் சிறுவனை பெரிய ஆபீசராக்கிப் பார்க்கும் அந்தப் பெரிய மனம் கொண்டவராக இருந்திருக்கிறாரே ரபேல், அதைத்தான் போற்றுகின்றோம், அதற்காகத்தான் அவரைப் பற்றிப் பேசுகின்றோம், எழுதுகின்றோம்.

தினகரன், வீரகேசரி, குமுதம், கதை, சரஸ்வதி, நவஉதவும் ஆகிய ஏடுகளில் இருபத்தைந்துக்கும் மேற்பட்ட கதைகளை எழுதியுள்ள ரபேல் வானொலி நாடகங்களும் மேடை நாடகங்களும் கூட எழுதியிருக்கின்றார். ஒரு காலத்தில் இலங்கை வானொலியின் நாடகப் பகுதி பொறுப்பாளராக விருந்த கே.எம்.வாசகரின் பேராதரவே தன்னை கூடுதலான வானொலி நாடகங்கள் எழுதத் தூண்டியது என்கின்றார் அவர். சில நாடகங்கள் அட்டளில் மேடையேற்றப்பட்டும் உள்ளன. ஒரு சில கவிதைகளும் எழுதியுள்ள இவர், இலக்கியத்துடன் தன்னை ஓரளவு ஈடுபடுத்திக் கொண்டே இருந்திருக்கின்றார்.

மலையகத்தின் இலக்கிய ஏடுகள்

இந்த மக்களின் நிலையை பற்றிய சிந்தனைகள் படித்த மலையக இளைஞர் மத்தியில் ஒரு ஆத்திரம் மிகுந்த குமுறலாகப் புகைந்து கொண்டே இருந்திருக்கிறது. மலையகம் என்னும் கோஷத்தை முன் வைத்து இவர் களுக்கு ஒரு அடையாளத்தைத் தேடித்தர படித்த மலையக இளைஞர்கள் ஒன்றிணைந்து உருவாக்கிக் கொண்ட அமைப்பு மலைநாட்டு நல்வாழ்வு வாலிபர் சங்கம். அரசியல் மற்றும் சமூக உணர்வுகளை உருவாக்குவதில் இது போன்ற இளைஞர் இயக்கங்கள் பெரும் பங்காற்றியுள்ளன.

மலையகத்தின் தலைநகரான கண்டியை மையமாகக் கொண்டு இயங்கத் தொடங்கிய மலைநாட்டு நல்வாழ்வு வாலிபர் சங்கத்தின் தலைவராகத் தெரிவு செய்யப்பட்டவர் இளைஞர் தளபதி என்று போற்றப் பட்ட இர.சிவலிங்கம் அவர்கள். பதுளை, ஹட்டன், நாவலப்பிட்டி, மாத்தளை என்று கிளைகள் அமைத்து பணியாற்றிய சங்கம் இது. மலையகத்தில் உயர் கல்வி பெற்றவர்களாக ஓரிருவர் மட்டுமே இருந்த நாட்கள் அவை. தோட்டத்தில் பிறந்து தோட்டப் பாடசாலையில் கல்வியை ஆரம்பித்து ஹைலன்சில் கல்வியை தொடர்ந்து சென்னையில் பட்டப் படிப்புப் படித்துத் திரும்பியவர் இர.சிவலிங்கம் அவர்கள். தான் கல்வி கற்ற கல்லூரியான ஹைலன்ஸ் கல்லூரியில் ஆசிரியராகப் பின் அதிபராகப் பணியாற்றிய நாட்கள் வரலாறு படைத்தவை.

'மலைநாடு மலைநாடு என்று பாடுவோம் மலைமுரசறைந்து மலை மக்கள் வாழ்வயர்த்துவோம்' என்பதையே சுலோகமாகக் கொண்டு 52 காசில் வீதி, கண்டி என்னும் முகவரியிலிருந்து வெளிவந்த மலை முரசு மலைநாட்டு நல்வாழ்வு வாலிபர் சங்கத்தின் அதிகாரபூர்வமான ஏடாக வெளிவந்தது. இதன் சிறப்பாசிரியர் 'மலைநாட்டு எஸ். நடேசன்' கூட்டாசிரியர்கள் க.ப. சிவம், கவிஞர் மு.கு.ஈழக்குமார் ஆகியோர். க.ப. சிவமும் ஈழக்குமாரும் நடத்திய முத்தமிழ் முழக்கம் என்னும் சஞ்சிகையே மலைநாட்டு நல்வாழ்வு வாலிபர் சங்கத்துக்காக மலைமுரசாக மாற்றப்பட்டது. படித்த இளைஞர்களின் இயக்கமும் மலைமுரசு எனும் ஏட்டின் இணைவும் மலையக எழுத்துகளுக்கு ஒரு விஸ்தாரமான களத்தையும் வீரியத்தையும் உருவாக்கின.

மணிக்கொடி தமிழகத்தில் செய்ததை மறுமலர்ச்சி யாழ்ப்பாணத்தில் செய்ததை, மலைமுரசு மலைப் பிராந்திய எழுத்தாளர்களிடையே செய்தது என்று தன்னுடைய மலையகம் வளர்த்த தமிழ் என்னும் நூலில் குறிகின்றார் சாரல்நாடன். தரவளை பசார் டிக்கோயாவிலிருந்து இர.பாலா என்பவரை ஆசிரியராகவும் இர.சிவலிங்கம் அவர்களை ஆலோசகராகவும் கொண்டு வெளிவந்த ஏடு மலைப்பொறி.

'உறவுக்கு சிங்களம் உயிருக்கு தமிழ், உலகுக்கு ஆங்கிலம்' என்பது மலைமுரசுவின் சஞ்சிகை சுலோகம்.

'சொந்த சகோதரர் துன்பத்தில் சாதல் கண்டும்
சிந்தை இரங்காரடி - கிளியே செம்மை மறந்தாரடி'

என்னும் பாரதி பாடல் மலைப்பொறியின் சஞ்சிகை சுலோகம். இந்த மக்களிடையே இவைகள் ஏற்படுத்த முயன்ற அரசியல் சமூக உணர்வுகள் முனைப்பானவை. அறுபதுகளின் ஆரம்பத்தில் மலைநாட்டு நல்வாழ்வு வாலிபர் சங்கம் ஏற்பாடு செய்த கலைவிழாக்கள், நாடக விழாக்கள், கல்வி மாநாடுகள் பல புதிய திறமைகளை வெளிக்கொண்டுவர உதவின.

மலைநாட்டு நல்வாழ்வு வாலிபர் சங்கத்தினை தொடர்ந்து மலையக இளைஞர் முன்னணி, மலையக வெகுஜன இயக்கம், மலையக மக்கள் இயக்கம், போன்ற இளைஞர் அமைப்புகள் படித்த இளைஞர் என்ற வரையறையிலிருந்து சமூகத்தின் பல தரத்தினரையும் உள்வாங்குகின்ற ஒரு வளர்ச்சிப் போக்கினை முன்னெடுத்திருக்கின்றன. அவைகளின்

செயற்பாடுகள் மூலம் இம்மக்கள் மத்தியில் சமூக விழிப்புணர்வு ஏற்பட தொடங்கியது. இலக்கிய எழுச்சிக்கு சமூக விழிப்புணர்வு அவசியமானது என்னும் நியதிக்கு ஒப்ப மலையக சமூகத்தில் ஏற்படத் தொடங்கிய விழிப்புணர்வு மலையக இலக்கியச் செழுமைக்கு காலாய் அமைந்தது. இந்த எழுச்சிகளுக்கு உந்துதல் தந்தவர்களாக திருவாளர்கள், இர.சிவலிங்கம், செந்தூரன், பதுளை பாரதி கல்லூரி ராமசாமி, பெரி.கந்தசாமி போன்றவர்களை குறிப்பிட்டுக் கூறலாம்.

எவ்வித வழிகாட்டலுமின்றி அறுபதுகளில் இலக்கிய பிரவேசம் செய்த செந்தூரன், என்.எஸ்.ராமையா, தெளிவத்தை ஜோசப், சாரல் நாடன் போன்றவர்களுக்குப் பிறகு இவர்கள் மேற்கொண்ட இவ்விலக்கிய பயணம் ஓர் இலக்கிய பரம்பரையையே இவர்களுக்கு பின்னால் இழுத்துக் கொண்டுவரும் சக்தி படைத்ததாக இருந்திருக்கிறது. எம். வாமதேவன், மு.நித்தியானந்தன், மு.சிவலிங்கம், மாத்தளை சோமு, மலரன்பன், ராமசுப்பிரமணியம், சீ.பன்னீர்செல்வன், தோ.சிக்கன்ராஜ், பரிபூரணன், மல்லிகை சி.குமார். பூரணி, நைமா பஷர், சலமன் ராஜ், நூரளை சண்முகநாதன், கே.கோவிந்தராஜ், அல் அஸுமத் என்று ஒரு சிறுகதை பட்டாளமே கையில் பேனையுடனும் மனதில் மலையகம் என்னும் வைராக்கியத்துடனும் ஊர்வலம் வரத் தொடங்கியதை எந்தச் சக்தியாலும் தடுத்துவிட முடியவில்லை. நிறுத்திவிட முடியவில்லை. இப்படி கிளம்பிய இவ் இலக்கிய பட்டாளத்தில் சிலர் இலக்கியவாதிகளாய் உயர் சிலர் பேனை தூக்கிய பட்டாளத்துக்கூட்டமாகவே இருந்துவிட்டனர். இருக் கின்றனர் என்பது வேறு பிரச்சினை.

இவர்களின் இந்த எழுத்துலக பிரவேசம் ஏற்கனவே இருந்த வீரகேசரி, தினகரன், சிந்தாமணி ஆகியவற்றின் ஞாயிறு வெளியீடுகளை திணறடித்தன. எழுத்துக்குக் களம் கிடைக்காத நிலையில், மலையக எழுத்தாளர்கள் யாழ்ப்பாணம் மட்டக்களப்பு போன்ற பிற பிரதேச ஏடுகளுக்கும் சிற்றேடுகளுக்கும் எழுதிப் பார்த்தனர். அதுவும் திருப்தியாக அமையாத போது தாங்களே பத்திரிகையும் வெளியிடத் தொடங்கினர்.

அறுபதுகளில் மலையகத்திலிருந்து ஐம்பதுக்கும் மேற்பட்ட சஞ்சிகைகள் வெளிவரத்தொடங்கியிருந்தன. இருபதுகளிலும் மலையகத்திலிருந்து ஏடுகள் வரத்தான் செய்தன. அவைகளின் பெயர்களில் உதாரணத்துக்கு சிலதை பார்ப்போம். ஜனமித்ரன், தேசபக்தன், இந்தியன்,

தேச ஊழியன், ஜனநேசன், லங்கா விகடன். இவைகள் அனைத்தின் ஆசிரியர்கள் மலைநாட்டு தொடர்புடையவர்களாக இருந்தாலும் ஏடுகள் கொழும்பை மையமாகக் கொண்டே வெளிவந்தவை.

முப்பதுகளில் இருந்து 50கள் வரை கண்டி, ஹட்டன், டிக்கோயா, நாவலப்பிட்டி, கம்பளை, பதுளை, பசறை போன்ற மலையக நகரங்களில் இருந்தும் கொழும்பிலிருந்தும் தமிழ் இதழ்கள் வரத்தொடங்கின. அவற்றின் பெயர்களில் சிலதையும் உதாரணத்துக்காக பார்ப்போம். வீரகேசரி, தினகரன், தினதபால், காந்தி, நேத்தாஜி, இந்திய கேசரி.

நாற்பதுகளில் ஹட்டனிலிருந்து நடேசய்யர் வெளியிட்ட ஏட்டின் பெயர் சுதந்திரபோர். தலாத்து ஓயாவிலிருந்து கே.கணேசம் கே.ராம நாதனும் வெளியிட்ட சஞ்சிகையின் பெயர் பாரதி. கல்ஹின்னையில் இருந்து எஸ்.எம்.ஹனிபா, சமுதாயம் என்ற ஏட்டையும் கொழும்பில் இருந்து டி.எம்.பீர்முகமது நவஜீவனையும் வெளியிட்டனர். கம்பளையிலிருந்து தமிழ்ப் பித்தன் ஈழமணியை வெளியிட்டார். கா.ப.சிவமும் மு.கு.ஈழக்குமாரும் கண்டியிலிருந்து ஐம்பதுகளில் வெளியிட்ட ஏடு முத்தமிழ் முழக்கம். அறுபதுகளின் ஆரம்பத்தில் சி.வி.வேலுப்பிள்ளை வெளியிட்ட இதழ் 'கதை', பதுளையிலிருந்து முத்தையாப்பிள்ளை வெளியிட்ட இதழ் 'கலை ஒளி' மல்லிகைக் காதலன் வெளியிட்டது மல்லிகை. இவைகள் ஒரு சில உதாரணங்கள் மட்டுமே, வெளிவந்த அத்தனை ஏடுகளுமல்ல.

இருபதுகளிலிருந்து அறுபது வரையிலான ஏடுகள், இதழ்கள், சஞ்சிகைகள் ஆகியவற்றில் ஒரு தொண்ணூறு வீதம் சரியென்று ஒத்துக் கொள்ளும் ஒரு பட்டியல் எடுத்தால் ஏறத்தாழ நூறு பெயர்கள் அடங்கும். அந்த நூறிலும் 'மலைநாடு' என்று பொறித்துக்கொண்டு வந்தவையாக ஒரு இரண்டு அல்லது மூன்றே இருக்கும். கவிஞர் பீ.ஆர்.பெரியசாமி வெளியிட்ட மலைநாடு ஏ.எம்.துரைசாமி வெளியிட்ட எங்கள் மலை நாடு போன்றவை சில உதாரணங்கள். ஆனால், அறுபதுக்குப் பின் னெழுந்த அத்தனை ஏடுகளும் ஏதாவது ஒருவிதத்தில் மலையகத்தை பொட்டிட்டுக் கொண்டே வந்திருப்பதை நாம் காணலாம். பெயர்களே தங்கள் பயணத்தின் நோக்கங்களுக்கான சாட்சியங்களாய்த் திகழ்கின்ற முகிழ்வை அறுபதுகளுக்குப் பின்பே காண்கிறோம். மலைமுரசு, மலைப் பொறி, மலைமுழக்கம், மலைதேவி, மலைமணி, மலையருவி, மலைக்குரல்,

மலைமடல், மலைக்குருவி, மலைக்கண்ணாடி, குறிஞ்சி, குன்றின் குரல் என்று பட்டியல் நீளும். இதைத்தான் அறுபதுக்குப் பிந்தியவர்களின் மலையகம் பற்றிய உணர்வு என்று முன்னர் குறிப்பிட்டேன். இந்த உணர்வை ஏற்படுத்திய மலையக இளைஞர் இயக்கங்களின் பணிகள் போற்றுதலுக்குரியவை.

அமரர் சிவா பற்றிய நினைவலைகள்

சிவலிங்கம் அவர்கள் ஹைலன்ஸ் கல்லூரியின் ஆசிரியராகவும் பிறகு அதிபராக பணியேற்ற காலம் ஈழத்து தமிழ் இலக்கியத்தின் மறுமலர்ச்சிக் காலம். மலையக இலக்கியம் சிலிர்த்துக் கொண்டு எழும்பிய காலம். அறுபதுகளில் அவர் ஏற்பாடு செய்து நடத்திய கல்வி மாநாட்டுக்கு பதுளையிலிருந்து பாரதி கல்லூரி ராமசாமி, சற்குருநாதன், பெரி.கந்தசாமி ஆகிய நண்பர்களுடன் அப்போதுதான் எழுதத் தொடங்கியிருந்த நானும் கண்டி சென்றேன். சென்றேன் என்பதை விட இழுத்துக் கொண்டு செல்லப் பட்டேன் என்பதே சரி. சிவலிங்கம் அங்கு இருந்தார். என்னுடைய சிறுகதைகள் பற்றி அவர் என்னுடன் சிலாகித்து பேசியது என்னை புல்லரிக்கச் செய்தது.

எங்களுடைய படைப்புக்கள் பற்றி எவருமே எதுவுமே பேசாத நாட்கள் அவை. கருத்துக்கூறாத காலங்கள் அவை. அப்பேர்ப்பட்ட நாட்களில் என்னுடைய கதைகளின் ஒருசில வரிகளை விட கூறிக்கூறி வியந்தார். என்னால் நம்ப முடியவில்லை. ஒரு கதையை எழுதி பல இன்னல்கள் காத்திருப்புக்களின் பின் அது பத்திரிகையில் வருகிறது. அடுத்தடுத்த வாரங்களில் அவை பழைய கதைகளாகி போகிறது என்பது போன்ற என்னுடைய ஆரம்பகால நினைவுகளுக்கு அவருடைய வார்த்தைகள் மரண அடி கொடுத்தன.

எழுத்தின் வலிமையை, அதன் பயனை படைப்பின் போது நிகழ்கின்ற வேதனையை, வெளிவந்த பின் கிடைக்கின்ற சுகானுபவத்தை அவருடைய இடைக்கிடையிலான வார்த்தைகள் என்னை உற்சாகப்படுத்தின. கல்வி மாநாட்டுக்கான மேடை ஒழுங்குகள் நடந்து கொண்டிருக்கின்றன. ஓடி ஆடி அவைகளை கவனித்தபடியே இடைக்கிடை என்னிடம் வந்து உரையாடுவார். பிறகு ஓடி விடுவார். 'காற்று கடலில் நீல அலைகள் எழுப்புவதைப்போல இந்தத்தேயிலை மலைகளில் பச்சை அலைகளை எழுப்புகிறது' என்று ஒரு கதையில் எழுதியிருந்தேன். அந்த வரிகளை

அப்படியே கூறினார். நானும் அந்த அலையை கண்டிருக்கின்றேன் நின்று அதிசயித்திருக்கின்றேன். ஆனால் அந்த அதிசயத்தை ஒரே ஒரு வரியில் எழுதிக் காட்டியது தெளிவத்தை தான் என்றார். நான் சில்லிட்டிட்டுப் போயிருந்தேன்.

தெளிவத்தையில் இருந்து கண்டி வந்த களைப்பெல்லாம் மாயமாகப் போய் விட்டது. இன்னும் கூடுதலாகவும், உற்சாகத்துடனும் எழுத வேண்டும் என்னும் உந்துதலை அவருடைய வார்த்தைகள் எனக்குள் அலை எழுப்பின. பாட்டி சொன்ன கதைத்தெரிவின் மூலம் ஒரு சிருஷ்டியாளான கண்டுபிடித்திருக்கின்றோம் என்று நண்பர்களிடம் கூறி மகிழ்ந்தார். கூட்டம் தொடங்க இன்னும் நேரம் கொஞ்சம் இருக்கிறது.

வீட்டுக்குக் கூட்டிச்சென்றார். திருமதி சிவலிங்கம் இன்முகத்துடன் வரவேற்றார். பாரதி ராமசாமி, சற்குரு போன்றவர்கள் சரோஜினி அம்மையாருக்கு ஏலவே பழக்கமானவர்கள். பின்னால் ஒதுங்கி நின்று கொண்டிருந்த நான் புதியவன்.

'திஸ் இஸ் தெளிவத்தை' என்ற அறிமுகத்தைத் தொடர்ந்து "ஓ கோட் என்ற குரலுடன், 'வெல்கம் வெல்கம்' என்ற அந்த வரவேற்பின் வசீகரம் என்னைக் கவர்ந்தது. தேனீர் குடித்துக் கொண்டிருக்கும் போது என்னிடம் கேட்டார்கள். 'நீங்கள் கேரளமா' என்று. எனக்குப் புரியவில்லை கேள்வியைத் தொடர்ந்து கேள்விக்கான விளக்கம் வெளிவந்தது. மலையாள இலக்கியவாதிகள் தான் தங்களுடைய ஊரின் அல்லது கிராமத்தின் பெயரை முன்நிறுத்தி தங்களின் பெயருடன் இணைத்துக் கொள்வார்கள் என்று.

தகழி; வைக்கம்; பொன்குன்னம் என்பது போல்.

ஒரு 40 ஆண்டுகளுக்கு முன்பு நடந்த விஷயம் என்றாலும் நேற்றுப் போல் இருக்கிறது அந்த இனிய நினைவு.

கூட்டம் ஆரம்பமானது. மலையகக் கல்வி பற்றிய அரசியல்வாதிகளின் கருத்து விரும்பத்தக்கதாக இருக்கவில்லை. கவ்வாத்து வெட்டப் போகும் ராமசாமிக்கும் கொழுந்தெடுக்கப் போகும் மீனாட்சிக்கும் கல்வியால் என்ன பயன் என்றும் தென் ஆபிரிக்காவில் கறுப்பின மக்களை பஸ்ஸில் ஏறவிடமாட்டார்கள் இங்கு இவர்கள் அப்படியா நடத்தப் படுகின்றார்கள். நாங்கள் எவ்வளவு பெருந்தன்மையாக நடந்து கொண்டிருக்கின்றோம்... என்றெல்லாம் பேசினார்கள்.

சிவா கடைசியாகப் பேசினார். சிரித்த முகமும் சீற்றம் கொண்ட தொனியுமாக அவர்கள் முன் வைத்த அனைத்து கேள்விகளுக்கும் இன்னொரு கேள்வி எழாத வகையில் பதில் கூறினார். கருத்துக்களை முன்வைக்கும் லாவகம் கண்டு சரளமான அவரது ஆங்கிலப் பேச்சு நடை கண்டு பிரமித்துப் போனார்கள் முன்னைய பேச்சாளர்கள். நாங்கள் உங்களிடம் எந்த சலுகைகளையும் எதிர்ப்பார்க்கவில்லை - எங்கள் உரிமைகள் பற்றியே குரல் கொடுக்கின்றோம் என்று முடித்தார்.

அண்ணாவின் பேச்சை நான் கும்பகோணத்தில் கேட்டிருக்கின்றேன். மேடைப்பேச்சுக்காக அண்ணாவால் போற்றப்பட்ட சிவா அவர்களின் பேச்சு என்னையும் பிரமிக்க வைத்தது. அவருடைய பேச்சைக் கேட்கவே இளைஞர்கள் அவரை சூழ்ந்திருந்தனர் என்பது எத்தனை மகத்தான உண்மை.

மலையக இலக்கியம் பற்றிய அவருடைய நேர்காணல்கள், கட்டுரைகள், எங்கள் எழுத்துக்கள் அநாதைகள் அல்ல என்கின்ற தைரியத்தைக் கொடுத்தன. கொழுந்து நிறுத்து முடித்த பெரட்டுக்களத்தில் இங்கொன்று அங்கொன்றாக கொழுந்துகள் சிதறிக் கிடந்தன. மேலே வானத்தில் மின்னித்திரியும் நட்சத்திரங்கள் போல என்று ஒரு கதையில் எழுதியிருந்தேன். இது பற்றியும் இன்னும் சில உவமானங்கள் பற்றியும் மேடைகளில் வியந்து பேசியிருக்கின்றார் சிவா. சிந்திக்கிடக்கின்ற கொழுந்திலைகளை வானத்து நட்சத்திரங்கள் போல் காணுகின்ற மனம் கொண்ட எழுத்தாளர்களை இந்த மலையகம் கொண்டிருக்கிறது. நம்மை மதிக்கின்ற மனம் நமக்கும் வேண்டும் அந்த மனம் தெளிவத்தையிடம் இருக்கிறது என்று பேசியிருக்கின்றார். சமூகவியலாளர்கள் கூறுகின்றார்கள் ஒரு சமூகம் தன்னைத்தானே மதிக்கும்போதும் தங்களது குறைகளை உணர்ந்து அவைகளை நிவர்த்திக்க முனையும் போதுமே அந்த சமூகத்திற்கான அபிவிருத்தி ஏற்படுகின்றது என்று. ஒரு எதேட்சையாக நான் எழுதியவற்றைத் தகுதியான இடங்களில் பொருத்திப் பார்க்கின்ற - பொருத்திக் காட்டுகின்ற ஆளுமை அவரிடம் இருந்தது.

1980 ஜனவரியில் என்னுடைய 'நாமிருக்கும் நாடே' வெளியீட்டு விழா கொழும்பில் என்.எஸ்.எம்.ராமையாவின் தலைமையில் நடைபெற்றது. மலைநாட்டு எழுத்தாளர் மன்றம் ஒழுங்கு செய்திருந்த இந்தக்

கூட்டத்தில் பெரியார் சிவா பிரதம பேச்சாளராக வரழைக்கப்பட்டிருந்தார். திரு.வாமதேவன், கே.கணேசலிங்கம் ஆகியோரும் உரையாற்றினர்.

இர.சிவலிங்கம் அவர்கள் தனதுரையின் போது, 'மலையகம்' என்ற உணர்வுக்கு தனது எழுத்தாற்றலால் உருவம் கொடுத்தவர் தெளிவத்தை ஜோசப் என்று பேசினார். ஈழத்து விமர்சகர்களால் ஒதுக்கப்பட்டு, பேசப்படாத எழுத்துக்களாகிவிட்ட மலையக இலக்கியம் பற்றி குறிப்பாக எனது எழுத்துக்கள் பற்றிய சிவாவின் கருத்துக்கள் எனக்கு ஒரு சக்தியைக் கொடுத்தன. செந்தூரணும் அவரும் தாயகம் சென்ற பின் தொலைந்தார்கள் பாவிக்கள் என்று சந்தோஷித்தவர்கள் உண்டு. அரசியல் காரணங்களுக்காக அவர் ஹைலன்ஸிலிருந்து பதவி நீக்கம் செய்யப்பட்ட போதும் சந்தோஷித்தவர்கள் உண்டு.

மல்லியப்பூ நகரில் உயர்கல்வி நிலையம் ஒன்றை அமைத்திருந்தார். பல்கலைக்கழகக் கல்வியைத் தொடரும் மாணவர்கள் அவரிடம் கல்வி பயில வந்தனர். வருமானம் போதுமானதாக இருக்கவில்லை. தற்காலிகமாக ஹட்டனை விட்டு வெளியேறினார் என்று குறிக்கின்றார் சாரல் நாடன்.

1991 இல் இதே மல்லியப்பூ நகரில் லோயல் கல்வியகத்தை நடத்தியவர் மல்லியப்பூ சந்தி திலகர். சமூகத்தின் விழிப்புக்கும் விருத்திக்கும் கல்வி புகட்டுதல் என்ற குறிக்கோளுடன் இயங்கிய லோயல் கல்லூரியில் கணித ஆசிரியர்கள் அமரர் கே.ஜீவராஜன் கணிதம் படிப்பித்திருக்கின்றார். இந்தக் கல்லூரியின் 10ஆவது நிறைவு விழாவில் பிரதம அதிதியாகக் கலந்து சிறப்பித்தவர் திரு.வாமதேவன் அவர்கள் என்பதுவும் ஹைலன்ஸ் கல்லூரியின் தவிர்க்கமுடியாத ஒரு கணித ஆசிரியராக கே.ஜீவராஜன் பணியாற்றினார் என்பதுவும் குறிப்பிடக்கூடியதே.

தமிழகம் சென்று திரும்பிய சிவா இலங்கை தொழிலாளர் காங்கிரசுடன் இணைந்து செயலாற்றினார்.

வாலிபர் சங்கம் அமைத்து செயற்பட்ட போது சங்கடப்பட்டவர்களுக்கும், பதவியிழந்தபோது பரவசம் கொண்டவர்களுக்கும், தாயகம் சென்ற போது 'படித்தவர்கள் எதைக் கிழித்தார்கள், படிக்காத எம் மக்களே எனது பலம்' என்று பரிசுத்தவர்களுக்கும் அவர் தேவைப்பட்டார். பலவிதமான விமர்சனங்கள், ஏச்சுப் பேச்சுக்கள் முன்வைக்கப்பட்டன. விளக்கங்கள் அளிக்கப்பட்டன. என்னைப் பொறுத்தவரையில் நோயிருக்கும் இடம்தான் வைத்தியனுக்குரியது என்பது மத்திரமே.

தமிழகம் சென்று திரும்பிய பின் மூன்று தடவைகள் நான் அவரை சந்தித்துப் பேசியிருக்கின்றேன்.

துரைவியவர்களின் அலுவலகத்தில் அவருடனான சந்திப்புடன் மலையகச் சிறுகதைகள் தொகுதியை அவருக்கு கையளித்தோம். அதில் அவர் எழுதிய ஒரே கதையான 'முன்னவன் சொத்து' என்ற கதையை சேர்த்திருந்தேன். இதுகுறித்து மிகவும் மகிழ்ந்திருந்தார். 'How did you get it?' என்று ஒரு உற்சாகம் கலந்த களிப்புடன் கூறினார்.

கவிஞர் மலைத்தம்பியின் அகாலமரணத்தின் பின் அவரது பூதவுடல் கலாபவனத்தில் வைக்கப்பட்டிருந்த போது கலாபவனத்தில் சிவலிங்கம் அவர்களை சந்தித்தேன். கவிஞரின் பூதவுடலை சுட்டிக்காட்டி 'இவை எல்லாம் நான் கண்ட கனவுகள், ஒவ்வொன்றாக நனவாகிறது' என்று எனது காதுக்குள் கூறினார்.

மலையகம் என்கின்ற அடையாளம், உழைக்க வந்தவர்கள் என்கின்ற பெருந்தோட்ட மக்கள் குழுமத்தை மையமாகக் கொண்டே வளர்ந்த தொன்று.

உழைப்பதற்குப் படிப்புத்தேவையில்லை என்ற ஒரு கருத்து பொது வாசகவே நிலவிவருகிறது. 'Education is a dangerous weapon to these plantation workers' என்ற காலனித்துவ ஆட்சியாளர்களின் கருத்து தோட்டங்களை ஆட்சி செய்த வெள்ளைத் தோல் வீரர்களின் கருத்தாக இருந்து வந்தது. கறுப்புத்தோல் வீரர்களும் அதே கொள்கையுடனும், படிக்காத இந்த மக்களின் ஒற்றுமையே தமது பலம் எனும் புளகாங்கிதத்துடனும் அரசு நடைபயின்று கொண்டிருந்த காலத்தில் மலையக கல்வியுக்கத்தின் தளபதியாக ஹைலன்ஸ் கல்லூரியை முன்னிறுத்தி சிவலிங்கம் தோன்றியது. சிவலிங்கம் என்பது இந்துமக்களின் அடையாளம், சிலுவை கிறிஸ்தவமத அடையாளம் என்பதைப்போல. இந்த அடையாளங்கள் பற்றி ஆராய்பவர்கள் மரணத்தின் அடையாளமான சிலுவையை விட மனிதவிருத்தியின் அடையாளமான சிவலிங்கம் சிறப்பானது என்கின்றனர். இது நமக்கு இந்த இடத்தில் தேவையற்றது.

ஆனாலும், உழைக்கும் மக்களின் கல்விக்காக சிலுவை சுமந்த சிவலிங்கம் கல்வியாளர்களை உருவாக்கினார். அந்த உருவாக்கத்தின் சாட்சிகளாக நீங்கள் ஒவ்வொருவரும் அமர்ந்திருக்கிறீர்கள். கல்வியை முன்வைத்த இந்த போராட்டங்களால் சங்கடப்பட்வர்களும், எதிர்த்து

நின்றவர்களும் மலையகக் கல்வியியலுக்குள் உள்வாங்கப்பட்ட கதைகளை வரலாறு சுட்டிக்காட்டுகின்றது.

முடிவுரை

அண்மையில் மரணித்த ஹைலன்ஸ் கல்லூரியின் கணிதவியல் ஆசிரியரான கே.ஜீவராஜன் அவர்களது நினைவுமலரில் கல்வி அமைச்சின் கல்வி வெளியீட்டுத் திணைக்கள பிரதி ஆணையாளர் லெனின் மதிவாணம் அவர்கள் கூறியுள்ள ஒரு கருத்தை இங்கு மேற்கோள்காட்டலாம் என எண்ணுகிறேன்.

‘மலையகசமூகத்தவர் பலர் இன்று கல்வித்துறையில் முன்னேறி விட்டார்கள் என்றும் ஆசிரியர்களாக உயர் அதிகாரிகளாக சட்டத்தரணிகளாக வைத்தியர்களாக உள்ளனர் என்று கணிப்பிட்டு மலையகத்தின் ஒட்டுமொத்தமான கல்வி வளர்ச்சியை மதிப்பீடு செய்வது அபத்தமானது. இது சமூக அளவில் மலையக மக்களின் கல்வி வளர்ச்சியின் அளவுகோள் இல்லை’ என்கின்றார்.

இவர்கள் தனது சமூக அக்கறையுடன் செயற்பட வேண்டும். இந்தச் சமூக அக்கறை என்பது ஏதோ தன்னை இழந்து, மனைவி மக்கள், குடும்பம் என்பதை மறந்து சமூக சேவை ஆற்றுவது என பொருள்படுவது அல்ல. ஒரு தோட்டத்தொழிலாளி அரசியல் உரிமைபெற்று பொது வாழ்வில் ஈடுபடலாம். பொருளாதார வசதிகள் பெற்று வாழ்க்கைத் தரத்தை உயர்த்திக் கொள்ளலாம். ஆனால் தன் குடும்பத்தை கவனிக்காத போதும், பிள்ளைகளை சரியாக வளர்க்காத போதும், அவர்களது கல்வி பற்றிய செயற்பாடுகளில் அக்கறை காட்டாத போதும் அவனுடைய குடும்பத்தின் எதிர்காலம் பிரச்சினைக்குரியதாக மாறிவிடும். ஒரு குடும்பத் தலைவனாக அவனுடைய கடமைகளை அவன் செய்வதே ஒரு சமூக அக்கறைதான். தங்களுடைய உடல் நலத்தில் தாங்களே கவனம் எடுத்து நோயின்றி வாழ முயற்சிப்பதும் ஒரு சமூகக்கடமை தான் என்பதைப் போலவே எதிர்காலப் பிரஜைகளான மாணவர்களை உருவாக்குவதும் ஒரு சமூகக்கடமையே ஆகின்றது.

ஆசிரியர்கள் அதிபர்கள் கல்விப்பணிப்பாளர்கள் என்று நம்மவர்கள் நிறையவே இருக்கின்றார்கள். மாதம் முடிந்தால் சம்பளம் என்பதற்காகவன்றி அந்தச் சம்பளத்துக்கான உழைப்பை, சேவையைச் சரியாகச்

செய்வதே ஒரு சமூகக்கடமைதான். அண்மையில் ஒரு மலையகக் கல்லூரியில் சாதாரணதர, உயர்தர மாணவர்களுக்கான சிறுகதைப்பட்டறை ஒன்றுக்குச் சென்றிருந்தேன். உடன் வந்திருந்தவர் உரையாற்றிய போது தமிழ்ச்சிறுகதையின் மூலவர்கள் பற்றிக்குறிப்பிட்ட போது வ.வே.சு அய்யர் பற்றி குறிப்பிட்டார். கலந்துரையாடலின் போது ஒரு மாணவன் அய்யரின் குளித்தங்கரை அரசமரம் பற்றிக் கூறினார். வ.வே.சு அய்யர் என்பதில் வ.வே.சு என்பது எதைக்குறிக்கிறது என்று இன்னொரு மாணவர் கேட்டார். எனக்கு மகிழ்வாக இருந்தது.

இந்த மாணவர்களின் ஆசிரியர்களை எண்ணி பெருமை கொண்டேன். ஓர் ஆசிரியரின் கடமைகளை நமது ஆசிரியர்கள் சரியாகச் செய்தாலே போதும் ஒரு சிறப்பான மாணவர் சமூகம் உருவாகிவிடும்.

எனக்கு இதேபோல் இன்னொரு அனுபவமும் கிடைத்தது. நாவல் பற்றி பேசுவதற்கு அழைக்கப்பட்டிருந்தேன். கூட்டம் தொடங்க நேரம் இருந்தது. மாணவ மாணவிகள் குழுமியிருந்தனர். மாணவர்களிடம் ஏதாவது கேள்வி கேளுங்கள் என்றார்கள். பெரிதாக எதையாவது கேட்டு மாணவர்களை திகைக்க வைக்க வேண்டாம் என்று எண்ணியபடி யாராவது ஒரு மலையக எழுத்தாளரின் பெயரைச் சொல்லுங்கள் என்றேன். மாணவர்கள் ஒருவர் முகத்தை ஒருவர் பார்த்துக் கொண்டனர். பதிலையே காணவில்லை. அதே கல்லூரியில் உரையாற்ற என்னுடன் வந்திருந்த நண்பர் மெதுவாக என்னிடம் கூறினார். 'ஆசிரியர்மாருக்கு தெரிந்திருந்தால் தானே மாணவர்களுக்குத் தெரியும்' என்று.

எத்தனை வருத்தமாக இருந்தது? இவைகளில் இருந்து நாம் விடுபட வேண்டும். வெளியே வரவேண்டும்.

வாசிப்பு என்பது நமது மத்தியில் அரிதாகிவிட்டது. நேரமில்லை என்று ஒரு சாட்டு வைத்திருப்போம். தொலைக்காட்சி முன் உட்கார்ந்து கொண்டிருக்க கைத்தொலைபேசியைக் வைத்து நோண்டிக் கொண்டிருக்க, பேசுங்கள், பேசுங்கள் என்று கைத்தொலைபேசியில் பேசிக்கழிக்க நேரமிருக்கிறது. ஆனால் வாசிக்க நமக்கு நேரமிருப்பதில்லை. 'வாசி' என்பதைத் திருப்பி போட்டால் சிவா தான் நிற்கின்றார். உலகமயமாதலின் கோளாறுகள் நம்மை நிமிரவிடாமல் கூன வைக்கின்றன. பாரமேற்றப்பட்ட முதுகுபோல் சி.டி., டி.விடி, மொபைல், கேபிள், இன்டர்நெட் என்று எத்தனையோ கோளாறுகள். நமக்கு மட்டுமல்ல, இந்த பிரச்சினைகள்

மேலைநாடுகளுக்கு புலம்பெயர்ந்த ஈழத்தமிழர்களும் கூட தங்களது தமிழ் அடையாளங்களைத் தொலைத்துக் கொண்டுதான் இருக்கிறார்கள். அதற்காக நாமும் நமது அடையாளங்களைத் தொலைத்துவிடத் தேவையில்லை.

இந்தியா எவ்வளவு பெரிய நாடு. அவர்கள் நமக்கு வேண்டும். அது அரசியல் ரீதியானதாக. அதற்காக இலங்கையின் இந்தியத்தமிழர்கள் என்கின்ற அடையாளம் நமக்கு முக்கியம் என்னும் குரல்களும் கேட்கத் தொடங்குகின்றன. இந்தியத்தமிழர் என்கின்ற அடையாளம் நமக்கு எந்த நன்மைகளையும் செய்துவிடப் போவதில்லை. இந்தியாவில் தமிழகத்தில் இருந்து புலம்பெயர்ந்தவர்களை இலங்கையராகவே நாம் கருதுகின்றோம் என்று ஆதியிலிருந்தே கூறியவர்கள்தான் அவர்கள்.

இலங்கைத்தமிழர், இலங்கைத்தமிழர் என்று அவர்கள் கண்ணீர் வடிப்பது ஈழத் தமிழர்களுக்காகவும் இல்லை, நமக்காகவும் இல்லை என்பது நமக்கு தெரியாதது அல்ல. இந்திய தமிழகத்தில் இருந்து சென்று இலங்கைத் தேயிலைத் தோட்டங்களில் தொழில்புரியும் தமிழர்கள் 'மலையகம் என்றே தங்கள் வாழ்விடங்களை அடையாளப்படுத்துகின்றனர். லயம், பீலிக்கரை, தேயிலைத்தோட்டம் என்பவை மலேஷியாவுக்கு மட்டும் உரித்தானவை' அல்ல. இலங்கையில் வாழ்கின்ற ஒரு பகுதி தமிழ்மக்களுக்கும் அவை உரித்தானவைதான் என்று கொலம்பஸ் அமெரிக்காவைக் கண்டு பிடித்தது போல் ஒரு தமிழகப் பல்கலைக்கழகப் பேராசிரியரே வியப்பறும் போது அரசியல்வாதிகள் பற்றி கேட்கவும் வேண்டுமா?

அப்படியான ஒரு நாட்டின் அடையாளம் நமக்கு என்ன செய்துவிடப் போகின்றது? இங்கேயும் காண்பூமிகள் அங்கேயும் காண்பூமிகள் என்று 'ஓஹோ' என்றிருப்பவர்களுக்கு இந்த இரட்டைப் பிரஜாவுரிமைகள் அவசியம்தான்.

இலங்கை பிரஜாவுரிமைக்கே பேப்பர் பிரஜையாகித் திரிந்தவர்கள் நாங்கள். மலையகத்தவர்கள் என்ற அடிப்படையில் நமக்கான பிரச்சினைகளும் கடமைகளும் மேலும், மேலும் சமூக உணர்வுள்ள நமது இளைஞர்களின் பணிகளை வேண்டி நிற்கின்றன. குறிப்பாக மலையகம் என்கின்ற அடையாளத்தை இன்று இடையறாது தூக்கி பேசிக் கொண்டிருக்கும் மலையக இலக்கியம் குறித்து நமது இளைய சமுதாயம் முனைப்

புடன் செயற்பட வேண்டிய தேவையுள்ளது என நினைக்கிறேன். மறுபுறம் அது நிகழ்ந்து கொண்டிருக்கிறது என்கிற மன நிறைவும் எனக்குள் எழுகின்றது. சிவனு மனோகரன், மல்லியப்பூ சந்தி திலகர், வுணுகலை பூர். வே.தினகரன், புனிதகலா, பிரமிளா பிரதீபன், கந்தையா கணேசமூர்த்தி, சிவலிங்கம் சிவகுமார், சசிகலா என இளைஞர் பட்டாளம் ஒன்று மலையக மண்வாசனையோடு படைப்புக்களை எழுதிக்கொண்டிருக்கிறார்கள்.

மறைந்த பேராசிரியர் கார்த்திகேசு சிவத்தம்பி அவர்கள் ஒரு கட்டத்தில் குறிப்பிடுகின்றார். 'ஈழத்து இலக்கியம் என்கிற நதி யார் விரும்பியும் விரும்பாமலும் பல ஓடைகளின் சங்கமிப்பாக அமைகின்றது. அதற்குள் யாழ்ப்பாணம் வரும், மட்டக்களப்பு வரும், வன்னி வரும், இஸ்லாமிய வாழ்க்கை வரும், மலையகம் வரும். நான் நம்புகின்றேன், இந்த எல்லா ஓடைகளின் சங்கமிப்புத்தான் ஈழத்து இலக்கிய நதி என்பதன் பிரவாகமாக அமையும்' என்று

எனவே ஈழத்து இலக்கியம் என்கிற நதியின் பிரவாகத்தில் கலந்திருக்கும் மலையக இலக்கியம் தான் மலையகம் என்கிற அடையாளத்தை இலங்கையின் மற்றைய சமூகத்தோடு இணைத்துப் பார்க்கச் செய்யும் பாரிய பங்களிப்பைச் செய்கின்றது என்பது மறுக்கப்பட முடியாதது.

'நேற்றென்பது ஓடிவிட்ட ஒன்று
நாளை என்பது நமக்கில்லை
இன்றென்பதே நஐம்'

என்கின்றனர் ஞானிகள்.

ஆனாலும் நமக்கு சொந்தமில்லாத நாட்களை நமதாக்கிக் கொள்ளும் தைரியத்தையும் வழிகளையும் நம்பிக்கைகளையும் நமக்கு தந்துவிட்டே சென்றிருக்கின்றனர் நமது முன்னோடிகள்.

மலையகத் தமிழரின் புலம்பெயர்வும்

இலக்கிய ஆக்கமும்

தமிழ்ச் சிறுகதைகளை அடிப்படையாகக் கொண்ட

ஓர் ஆய்வு

திரு. எம். எம். ஜெயசீலன்

வீரவுரையாளர், தமிழ்த்துறை

பேராதனைப் பல்கலைக்கழகம்

அறிமுகம்

இலங்கைத் தமிழ் இலக்கியப் பரப்பில் ஒரு முக்கியக் கூறாக விளங்கும் மலையகத் தமிழ் இலக்கியம் தனக்கேயுரித்தான சில தனித்துவப் பண்புகளைக் கொண்டுள்ளது. அம்மலையக இலக்கியத் தொகுதியில் மலையகச் சமூகத்தின் சமூக உருவாக்கம் மற்றும் சமூக அசைவியக்கியத்தினை நுட்பமாகப் பதிவு செய்யும் பல படைப்புகள் உள்ளன. அவற்றுள் அச்சமூகத்தின் புலம்பெயர் வாழ்வியல் குறித்த படைப்புகளும் குறிப்பிட்டுக் கூறத்தக்கன. ஆனால், மலையகத் தமிழ் இலக்கியம் பற்றிய ஆய்வுகளிலும், தமிழில் புலம்பெயர் இலக்கியம் மற்றும் இலங்கைத் தமிழ் புலம்பெயர் இலக்கியம் ஆகியன பற்றிய ஆய்வுகளிலும் மலையகத் தமிழரின் புலம்பெயர் வாழ்வியல் குறித்த படைப்புகள் உரிய கவனத்தைப் பெறாமலிருப்பதை அவதானிக்க முடிகின்றது. ஆகவே, மலையகத் தமிழரின் புலம்பெயர் வாழ்வு பற்றிய படைப்புகளை இனங்காண்பதும், அவற்றை ஆய்வுக்குட்படுத்துவதும், புலம்பெயர் தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றில் அப்படைப்புகளின் முக்கியத்துவத்தை அடையாளப்படுத்துவதும் அவசியமானதாகும். இதன் ஒரு முன்னோடி முயற்சியாகவே இவ்வாய்வு மேற்கொள்ளப்படுகின்றது.

சுதந்திர இலங்கையில் அரசியல் காரணங்களால் முதன்முதல் புலம்பெயர்ந்த சமூகக் குழுமமாக மலையகத் தமிழ்ச் சமூகத்தினை அடையாளப்படுத்தலாம். காலனித்துவத்தின் பெருந்தோட்டப் பயிர்ச்செய்கை விரிவாக்கத்துடன் இலங்கையில் உருவாக்கம் பெற்ற அச்சமூகம், நாடு

சுதந்திரம் பெற்றதைத் தொடர்ந்து, நிலவிய அசாதாரண சூழ்நிலைகளால் பெரும் ஒடுக்குமுறைக்கு உள்ளாக்கப்பட்டது. அக்குழுமத்தின் பெருந் தொகையான மக்கள் நாடற்ற அநாதைகளாக்கப்பட்டதோடு மீண்டும் இந்தியாவிற்கே திரும்ப வேண்டிய கட்டாயத்திற்கும் உள்ளாக்கப்பட்டனர். அத்துடன் 1980 களில் உக்கிரம் பெற்ற இனமுரண்பாட்டு யுத்தத்தினாலும் அக்குழுமத்தில் கணிசமானோர் நாட்டைத் துறந்து, புகலிடம் தேடி பிற நாடுகளில் தஞ்சம் புகுந்தனர். அவ்வகையில் அச்சமூகக் குழுமம் தன் வரலாற்றில் எதிர்நோக்கிய புலம்பெயர்வினைப் பிரதானமாக மூன்று வகையாக நோக்கலாம்.

01. காலனித்துவ காலத்தில் பெருந்தோட்டப் பயிர்ச்செய்கைக்காகத் தென்னிந்தியாவிலிருந்து இலங்கைக்கு அழைத்துவரப்பட்டோரின் புலம்பெயர்வு.
02. சிறீமா - சாஸ்திரி ஒப்பந்தத்தினால் இந்தியக் குடியரிமை பெற்று இந்தியா சென்றோரின் புலம்பெயர்வு.
03. இனமுரண்பாட்டு யுத்தத்தினால் நிகழ்ந்த புலம்பெயர்வு.

காலனித்துவ காலத்தில் பெருந்தோட்டப் பயிர்ச்செய்கைக்காகத் தென்னிந்தியாவிலிருந்து இலங்கைக்கு அழைத்துவரப்பட்டோரின் புலம்பெயர்வு

இலங்கை வரலாற்றில் இறுதியாகக் குடியேறிய குழுமமாக மலையகத் தமிழ்ச் சமூகம் விளங்குகின்றது. ஆரம்பத்தில் ஒப்பந்த அடிப்படையிலான கூலிகளாக இலங்கை வந்து கோப்பித் தோட்டங்களில் சிலகாலம் வேலை செய்து நாடு திரும்பியவர்கள், பின்னர் தேயிலைச் செய்கை விரிவாக் கத்துடன் இலங்கையையே தமது நிரந்தர வதிவிடமாகக் கொண்டனர். அவ்வாறு குடியேறியவர்களே இங்கு புதியதொரு சமூக, பொருளாதார, அரசியல் முறைமையொன்றினைக் கட்டியெழுப்பி, இன்று “மலையகத் தமிழர்” என்ற தனியான ஒரு சமூக அடையாளத்தைப் பேணி வருகின்றனர். அவர்களது குடியேற்றமும் சமூக உருவாக்கமும் இலங்கையின் இன வர்க்கக் கட்டமைவிலும் அவற்றின் பண்பிலும் பல மாற்றங்களைத் தோற்றுவித்ததோடு, “நாட்டின் பொருளாதாரத் தளத்தில், மூலதன உருவாக்கத்திலும் அதன் தாக்கத்திலும் கனதியான மாற்றங்களை ஏற்படுத்தி வருகின்றன. (சாந்திசுமார். 1983: 35)

சிறீமா - சாஸ்திரி ஒப்பந்தத்தினால் இந்தியக் குடியரிமை பெற்று இந்தியா சென்றோரின் புலம்பெயர்வு

காலனித்துவ விடுதலைக்கு முன்னரும் பின்னரும் இலங்கையில் இறுதியாகக் குடியேறிய சமூகத்தை நாட்டிலிருந்து அகற்றுவதற்கான செயற்பாடுகள் பல, இனத்துவ மற்றும் வர்த்தக உந்துதல்களால் முன்னெடுக்கப்பட்டன. அவற்றுள் 1948 ஆம் ஆண்டு நிறைவேற்றப்பட்ட பிரஜாவுரிமைச் சட்டத்தினால் பெரும்பாலான மலையகத் தமிழர்கள் நாடற்ற அநாதைகளாக்கப்பட்டனர். பின்னர் அப்பிரச்சினைக்குத் தீர்வுகாணும் வகையில் பல உடன்படிக்கைகள், சட்ட ஆக்கங்கள் மேற்கொள்ளப்பட்டன. அவற்றுள் 1964 ஆம் ஆண்டு இலங்கை -இந்திய அரசுகளுக்கிடையே மேற்கொள்ளப்பட்ட சிறீமா - சாஸ்திரி ஒப்பந்தத்தில் நாடற்று அநாதையாகிய மலையகத் தமிழர்களை இரு நாடுகளும் பங்கு பிரித்து பிரஜாவுரிமை அந்தஸ்தினை வழங்க உடன்பட்டன. (விரிவுக்கு: Nadesan, 1993, Sahadevan, 1995, சந்திரசேகரன், 1989, மோகன்ராஜ், 1984) இதனால் இந்தியாவிலிருந்து வந்து இலங்கையில் குடியேறி, இலங்கையைத் தமது நாடாகக் கருதி, ஏறக்குறைய 150 வருட வரலாற்றைக் கடந்த சமூகத்தில் ஒரு தொகையினர் மீண்டும் இந்தியாவுக்குச் செல்ல நிர்ப்பந்திக்கப்பட்டனர். இதனால் இலங்கையில் அச்சமூகத்தின் அரசியல் பங்குபற்றுதல் வெகுவாக மட்டுப்படுத்தப்பட்டது. அத்துடன் சமூக, பொருளாதார ரீதியில் பல ஒடுக்குமுறைகளுக்கும் அச்சமூகத்தினர் உள்ளாக்கப்பட்டனர். அதேவேளை இந்தியாவுக்குப் புலம்பெயர்க்கப்பட்டவர்கள் அங்கு தனித்த ஒரு சமூகக் குழுமமாக மேற்கிளம்ப முடியாமலும், இந்திய சமூகத்தோடு ஒன்றுகலக்க முடியாமலும் அந்நியப்பட்டு வாழவேண்டிய துர்ப்பாக்கிய நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டனர்.

இனமுரண்பாட்டு யுத்தத்தினால் நிகழ்ந்த புலம்பெயர்வு

1983 க்குப் பின்னர் நாட்டில் உக்கிரம் பெற்ற இனவன்முறையும் போராட்டமும் பெருந்தொகையான தமிழர்களைப் புகலிடம் தேடி உலகமுழுவதும் ஓடத் துரத்தியது. அதில் மலையகத் தமிழர்களும் உள்ளடங்குவர். இனமுரண்பாட்டு யுத்தத்தினாலான புலம்பெயர்வில் மலையகத் தமிழர்கள் உள்ளடக்கப்படாத நிலையே பொதுவாகத் தொடரினும் இனமுரண்பாட்டு யுத்தத்தினால் இருவேறு வகைகளில் மலையகத் தமிழர்கள் புலம்பெயர்ந்துள்ளதை அவதானிக்க முடிகின்றது. ஒன்று, “வடக்கு, கிழக்கில் இடம்

பெற்ற பேரினவாதத்திற்கு எதிரான பேராட்டங்களுக்கான எதிர்வினைகள் பல, மலையகத் தோட்டங்களில் நிகழ்த்தப்பட்டன. அடிக்கடி பேரினவாதிகளால் தோட்டங்களில் வன்செயல்கள் கட்டவிழ்த்துவிடப்பட்டு தோட்டங்கள் தீக்கிரையாக்கப்பட்டன. (சந்திரசேகரன், 1989: 224) அதனால் பலர் புலம்பெயர்ந்து இந்தியாவுக்குச் செல்லவும் தமிழர்கள் செறிந்து வாழ்கின்ற வடக்கு, கிழக்கு நோக்கி இடம்பெயர்வும் தலைப்பட்டனர். இரண்டாவது, 1980களுக்கு முன்னர் மேற்கொள்ளப்பட்ட ஒப்பந்தங்கள், சட்டங்கள் மற்றும் மலையகத் தமிழர்மீது ஏவப்பட்ட வன்செயல்களாலும், தொழிலின் நிமித்தமும் 1980களுக்குப் பின்னான இனமுரண்பாட்டு போராட்டத்தின் விளைவுகளாலும் மலையகத் தமிழர்களில் பலர் வடக்கு, கிழக்கு நோக்கி இடம்பெயர்ந்தனர். (Nadesan 1993: 227, சந்திரசேகரன், 1989: 231, 232) அவ்வாறு இடம்பெயர்ந்தவர்களுள் சிறு அளவிலானோரும் போராட்டச் சூழலால் புலம்பெயர்ந்துள்ளனர்.

இதன்படி முதற்கட்டத்தில் தொழிலின் நிமித்தம் சொந்த நாட்டை விட்டு இலங்கையில் குடியேறி தனித்த சமூகக் குழுமமாக உருவாக்கம் பெற்றவர்கள், இரண்டாவது கட்டத்தில் அரசியல் சதியினால் இலங்கையிலிருந்து இந்தியாவிற்குப் புலம்பெயர் நிர்ப்பந்திக்கப்பட்டனர். அவ்வாறு புலம்பெயர்ந்தோர் தென்னிந்தியாவிலிருந்து இலங்கையில் குடியேறியவர்களின் மூன்றாம் தலைமுறையினர் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. அத்தோடு முதற்கட்டத்தில் பெரிதும் வெறும் கூலிகளாகவே புலம்பெயர்ந்து வந்த சமூகத்தினருள்ளே ஓர் உயர்மட்டக் குழுமம் இரண்டாம் கட்டத்தில் புலம்பெயர்ந்து சென்ற போது மேற்கிளம்பியிருந்தது. இந்த இரண்டாவது கட்டப் புலம்பெயர்வு 1970களிலேயே அதிகளவில் நிகழ்ந்தது. இதன் பின்பு 1980 களிலே இனமுரண்பாட்டுப் போராட்டமும் பேரினவாதிகளின் ஒடுக்கமுறையும் வடக்கு, கிழக்குத் தமிழர்களுடன் மலையகத் தமிழர்களையும் இலங்கைக்கு வெளியே புகலிடம் தேடி ஓடச்செய்தன.

இம்மூவகைப் புலம்பெயர்வுகளில் பிரஜாவுரிமைப் பிரச்சினை மற்றும் அதன் உடன்விளைவான சிறீமா - சாஸ்திரி ஒப்பந்தத்தினால் இடம்பெற்ற புலம்பெயர்வே மலையகத் தமிழரிடத்து பெரும் அதிர்வுகளையும் அவலங்களையும் ஏற்படுத்தின எனலாம். ஒப்பீட்டளவில் இந்தியாவிலிருந்து இலங்கைக்கு வந்த ஆரம்பகட்ட புலம்பெயர்வு அம்மக்களின் புதுவாழ்வுக்கான தேர்வாகவே பெரிதும் அமைந்தது.

இனமுரண்பாட்டு யுத்தத்தினால் சிறு அளவிலான மலையகத் தமிழர்களே புலம்பெயர்ந்தனர். ஆனால், ஒப்பந்தத்தினால் நிகழ்ந்த புலம்பெயர்வில் பெருந்தொகையினர் புலம்பெயர் நிர்ப்பந்திக்கப்பட்டதுடன் புலம்பெயர் மறுத்தவர்கள் நாடுகடத்தவும் பட்டனர். மேலும், அரசியல் பங்குபற்றுதலில் இருந்து அந்நியப்படுத்தப்பட்டனர். இவ் அந்நியப்பாடானது அவர்களது பிரச்சினைகளைப் பேசுவதற்கும் உரிமைகளை வென்றெடுப்பதற்குமான ஜனநாயக வாயில்களை மூடியதோடு அரசியல் தளத்தில் அவர்களை குரலற்றவர்களாகவும் ஆக்கியது. மொத்தத்தில் இப்புலம்பெயர்வு அச்சமூகத்தினரின் மொத்த வாழ்வினையும் ஒழுங்கீனமுள்ள துன்பியலாக்கிய தோடு இலங்கையிலும் இந்தியாவிலும் அவர்களது சுய உரிமை இருப்பிற்கும், மேல்நோக்கிய நகர்வுக்கும் பெரும் குந்தகத்தை விளைவித்தது.

இம்மூவகைப் புலம்பெயர்வுகளும் தேசிய மற்றும் சர்வதேச அளவில் பெருஞ் சலனங்களையும் பாதிப்புகளையும் ஏற்படுத்தியதோடு புலம்பெயர்ந்தவர்களின் வாழ்விலும் பல தாக்கங்களைத் தோற்றுவித்தன. அவ்வாழ்வியல் அம்சங்களை அச்சமூகத்தைச் சார்ந்தோரும் பிறரும் பல்வேறு படைப்புகளில் பதிவு செய்துள்ளனர். அப்படைப்புகளில் பிரஜாவுரிமை பறிப்பு மற்றும் அதன் உடன்விளைவான நிகழ்வுகளால் இடம்பெற்ற புலம்பெயர்வின் அலைவும் உலைவும் மிக்க வாழ்வினைச் சிறுகதைகள் சித்திரிக்குமாற்றினை ஆராய்வதாக இக்கட்டுரை அமைகின்றது.

ஆய்வுக்காகத் தெரிவு செய்யப்பட்ட சிறுகதைகள்

மலையகத் தமிழரின் பிரஜாவுரிமை பறிப்பு மற்றும் அதன் உடன்விளைவான நிகழ்வுகளை அடிப்படையாகக் கொண்டு இதுவரை வெளிவந்துள்ள சிறுகதைகளுள் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட 23 கதைகள் இவ்வாய்வின் முதன்மை ஆதாரங்களாகக் கொள்ளப்பட்டுள்ளன. அக்கதைகள் யாவும் பிரஜாவுரிமை பறிப்பு மற்றும் அதன் உடன்விளைவான நிகழ்வுகள் தனிமனித வாழ்வில் ஏற்படுத்திய அவலங்களையும் அதிர்வுகளையும் வெவ்வேறு கோணங்களில் பதிவு செய்வதன் மூலம் ஒட்டுமொத்த மலையகத் தமிழரின் புலம்பெயர் வாழ்வின் பல பக்கங்களைச் சித்திரிப்பதாக அமைந்துள்ளன.

அக்கதைகள் பின்வருமாறு:

அ.செ.முருகானந்தனின் “காளிமுத்துவின் பிரஜாவுரிமை” (1958), செந்தூரனின் “உரிமை எங்கே?” (1960), இரா.சிவலிங்கத்தின் “முன்னவன் சொத்து” (1963), தி.ஞானசேகரனின் “பிறந்த மண்” (1972), ரத்னசபாபதியின் “அம்மாசி இலங்கைப் பிரஜையானான்” (1974), மொழிவரதனின் “பிரிந்து செல்லும் ஒரு தோழன்” (1978), புன்னை வனராசனின் “அவர்கள் அகதிகள்”, (1980) மற்றும் “இக்கரை நியாயம்” (1981), கே.ஆர்.டேவிட்டின் “கௌரவமான அடிமைகள்” (1982), ப.ஆப்டினின் “புதுப்பட்டி கிராமத்திற்கு கடைசி டிக்கட்” (1984), கோவிந்தராஜனின் “கந்தசாமி ஊருக்குப் போகிறான்” (1986), “குத்தகை” (1987) மற்றும் “கப்பல் எப்பங்க” (1993), சி. பன்னீர்செல்வத்தின் “தமிழகம் நோக்கி” (1967), “நங்கூரம்” (1979), “சுட்ட மண்ணும் சுடாத மண்ணும்” (1986), “ஜென்ம பூமி” (1992, “காணாமல் போன நதிகள்” (1992), மாத்தளை சோமுவின் “அவர்களின் தேசம்” (1993), மு. சிவலிங்கத்தின் “பேப்பர் பிரஜைகள்”, (1963), “மதுர கீதம்”, (1968), “ஆயிரத்துத் தொள்ளாயிரத்து நாற்பத்தெட்டு....” (1999) மற்றும் “ஒப்பாரிக் கோச்சி” (2008)

பிரஜாவுரிமைப் பிரச்சினையும் மலையகத் தமிழரின் புலம்பெயர்வும்

மலையகத் தமிழர் தமது சமூக உருவாக்க காலம் முதல் இற்றைவரை பிரித்தானிய ஏகாதிபத்திய அரசு, இலங்கை -இந்திய அரசுகள், சுதேசிய அரசியல் கட்சிகள், தொழிற்சங்கங்கள் மற்றும் ஏனைய சமூகக் குழுமங்கள் என யாவற்றாலும் வரலாறு நெடுகிலும் புறக்கணிப்புகளுக்கும் ஓரங்கட்டல்களுக்கும் உள்ளாக்கப்பட்டு வந்துள்ளதைக் காணலாம். அத்துயர் தோய்ந்த வரலாற்றின் மாறாவடுவாக இன்றும் அழுத்திக் கொண்டிருப்பது, அவர்களது பிரஜாவுரிமை பறிப்பும் அதன் உடன்விளைவான நிகழ்வுகளுமே.

இந்திய வம்சாவளி மலையகத் தமிழர்களை அரசியலிலிருந்தும் நாட்டிலிருந்தும் அப்புறப்படுத்துவதற்கு அரசியல் அரங்கில் சட்டரீதியாகவே பல நடவடிக்கைகள், நாடு சுதந்திரமடைவதற்கு முன்னரும் பின்னரும் மேற்கொள்ளப்பட்டன. குறிப்பாக, நில அபிவிருத்திச் சட்டம் (1935), மீன்பிடிச் சட்டம் (1940), பஸ் சேவைகள் சட்டம் (1942), பிரஜாவுரிமைச் சட்டம் (1948), இந்திய - பாகிஸ்தானிய வதிவிடச்

(பிரஜாவுரிமை) சட்டம் (1949) முதலியனவும் சிறீமா - சாஸ்திரி ஒப்பந்தம் (1964), சிறீமா - இந்திரா ஒப்பந்தம் (1974) போன்றனவும் மலையகத் தமிழரைத் தொடர்ந்தும் வஞ்சித்தன. (விரிவுக்கு: Nadesan, S: 1993, Sahadevan, 1995, சந்திரசேகரன், 1989, தம்பையா, 1995, மோகன்ராஜ், 1984, ஜயவர்தன, 2011) இச்சட்ட ஏற்பாடுகள் மற்றும் ஒப்பந்தங்களின் துணைகொண்டு மலையகத் தமிழரின் சமூக, பொருளாதார, அரசியல் வாழ்வு திட்டமிட்டுச் சிதைக்கப்பட்டதோடு அடிப்படை உரிமைகள் கூட மறுக்கப்பட்டன. இம்மறுப்பும், எதிர்ப்பும் 1920 களிலிருந்து வியாபக மடைந்ததைக் காணலாம். குறிப்பாக, 1920 களில் சர்வசன வாக்குரிமை பற்றியும் அரசியல் யாப்புச் சீர்த்திருத்தங்கள் பற்றியும் விவாதங்கள் நடந்தபோதே தோட்டத் தொழிலாளர்களுக்கு எதிரான சிங்களப் பூர்ஷ்வாக்களின் தாக்குதல் ஆரம்பித்தது. (ஜயவர்தன, 2011: 56) அதனது உச்சகட்ட வெளிப்பாடே 1948 ஆம் ஆண்டு கொண்டுவரப்பட்ட பிரஜாவுரிமைச் சட்டமாகும்.

'இந்திய அச்சுறுத்தல், இடதுசாரி நெருக்கடி ஆகியவை பற்றிய கருத்துகளின் அடிப்படையில் அரசியல் நடவடிக்கையாக இலங்கையிலுள்ள இந்தியத் தொழிலாளர் வர்க்கத்தைத் தள்ளிவைக்கும் பிரஜாவுரிமைச் சட்டத்தைச் சிங்கள அரசியல்வாதிகள் அறிமுகப்படுத்தினர்.' (மேலது. 69) இதன் மூலம் 'தொழிலாள வர்க்கம், சிறுபான்மை இனம் ஆகியன ரீதியில் தோட்டத்தொழிலாளரின் அரசியல் செல்வாக்கைக் குறைக்க வேண்டும் என்ற இலங்கைப் பூர்ஷ்வாக்களின் நீண்டகால நோக்கம் நிறைவேறியது மட்டுமன்றி அத்தொழிலாளரைப் பொருளாதார ரீதியில் ஒடுக்கி வைக்கவும் முடிந்தது.' (மேலது. 66) இதற்குச் சிங்களப் பூர்ஷ்வாக்களுக்கு ஏற்பட்ட இன அச்சமும் வர்க்க அச்சமுமே காரணங்களாக அமைந்தன. (சாந்திகுமார், 1980: 36, ஜயவர்தன, 2011: 67,68)

இச்சட்டத்தின்படி வம்சாவளியினால் அல்லது பதிவினால் பிரஜாவுரிமை பெறமுடியும் என்ற நிலை காணப்பட்டது. அதாவது, தந்தையும் பாட்டனாரும் இலங்கையில் பிறந்திருப்பின் அவர்கள் தம்முடைய பதிவினை உறுதிப்படுத்துவதன் மூலம் இலங்கையின் பிரஜை அந்தஸ்தைப் பெறமுடியும். ஆனால், பிறப்புப் பதிவுக் கட்டளைச் சட்டம் 1867 ஆம் ஆண்டிலேயே இலங்கையில் நடைமுறைக்கு வந்தமையால் அதற்கு முன்னர் தந்தையும் பாட்டனாரும் பிறந்ததை அதிகமானோருக்கு நிரூபிக்க

முடியாமல் போனது. இதனால் பெருந்தோட்டத் தொழிலாளிகளான மலையகத் தமிழர்களில் பெரும்பாலானோர் தமது பிரஜை அந்தஸ்தை இழந்தனர். பின்னர் 1949 ஆம் ஆண்டு கொண்டுவரப்பட்ட இந்திய -பாகிஸ்தானிய வதிவிடச் சட்டத்தின் கீழ் சிறுதொகை மலையகத் தமிழருக்கு பிரஜைகள் அந்தஸ்து கிடைக்கப் பெற்றன. அதன் பின்னர் நாடிழந்த மலையகத் தமிழரின் பிரச்சினைக்குத் தீர்வுகாணும் முகமாகப் பல்வேறு சட்டங்கள், சட்ட சீர்திருத்தங்கள், ஒப்பந்தங்கள் மேற்கொள்ளப் பட்டன. (Nadesan, 1993, சந்திரசேகரன், 1989, மோகன்ராஜ், 1984) அவற்றில் மலையகத் தமிழரின் வாழ்வில் தாக்ககரமான பாதிப்பினைச் செலுத்துவதாக சிறீமா - சாஸ்திரி ஒப்பந்தம் (1964) அமைந்தது. இவ் ஒப்பந்தத்தின் சாராம்சம் பின்வருமாறு:

1. இலங்கைப் பிரஜையாகவோ இந்தியப் பிரஜையாகவோ அங்கீகரிக்கப்படாமல் இலங்கையில் வசித்து வரும் இந்திய வம்சாவளியினர் அனைவரும் இலங்கையின் அல்லது இந்தியாவின் பிரஜைகளாக வேண்டும்.
2. அத்தகைய நாடற்றோர் 975,000 பேர் இருக்கிறார்கள் எனவும் அவர்களில் 525,000 பேருக்கு 15 வருட காலத்தில் (அவர்களின் இயற்கையான அதிகரிப்புடன்) இந்தியா பிரஜாவுரிமை வழங்குவதென்றும் அதேகாலத்தில் 300,000 பேருக்கு, அவர்களின் இயற்கை அதிகரிப்புடன் இலங்கை அரசாங்கம் இலங்கைப் பிரஜாவுரிமையினை வழங்குவதெனவும் தீர்மானிக்கப்பட்டது.
3. எஞ்சியுள்ள 150,000 பேரின் அந்தஸ்து, எதிர்காலம் ஆகியன குறித்து இரு அரசாங்கங்களுக்கிடையே செய்துகொள்ளும் தனியான உடன்படிக்கை ஒன்றில் தீர்மானிக்கப்படும். (விரிவுக்கு: Nadesan, 1993: 191, Sahadevan, 1995: 144, 145)
4. 1974 இல் செய்துகொள்ளப்பட்ட சிறீமா - இந்திரா ஒப்பந்தத்தின்படி மீதமிருந்த 150,000 பேரைச் சமமாகப் பங்கிட்டு இந்தியாவும் இலங்கையும் 75,000 வீதம் பிரஜாவுரிமை வழங்குவதென்று தீர்மானிக்கப்பட்டது. (விரிவுக்கு: Sahadevan, 1995: 186, 187)

பல அகமுரண்பாடுகளைக் கொண்டமைந்திருந்த சிறீமா - சாஸ்திரி உடன்படிக்கையை (விரிவுக்கு: எங்கெங்கும் அந்நியமாக்கப்பட்டவர்கள், 1984:

47, 48) அமுலாக்கும் சட்டம் 1967 இல் நிறைவேற்றப்பட்டது. அவ் அமுலாக்க விதிகள் 1970கள் வரை பெரிதும் கடைப்பிடிக்கப்பட்டன. ஆனால், அதுவரை இந்தியாவுக்குப் புலம்பெயர்ந்தவர்களின் எண்ணிக்கை குறைவாக இருந்ததும் பெரும்பாலானோர் இலங்கைப் பிரஜைக்கே விண்ணப்பித்திருந்தமையும் சிறீமாவோ பண்டாரநாயக்க தலைமையிலான அரசாங்கத்திற்கு மலையகத் தமிழர்களை இந்தியாவுக்கு அனுப்பும் செயற்பாட்டைத் துரிதப்படுத்தத் தூண்டின. 1971 ஏப்ரல் கிளர்ச்சி, நிலச் சீர்திருத்த சட்டம் (1972), 1973 இல் நாட்டில் பெருகிய பெரும் பஞ்சம், இந்திய அரசின் புனர்வாழ்வுப் பிரசாரங்கள், 1977 இல் மலையகத் தமிழர்மீது கட்டவிழ்த்துவிடப்பட்ட வன்முறைகள் போன்றன மலையகத் தமிழர்களை இந்தியாவுக்குத் துரத்தின. (Nadesan: 1993: 211-233, தம்பையா 1995: 25) “அமுலாக்கச் சட்டம் எவ்வாறிருந்தபோதும் நடைமுறையில் “தேசிய இனவெறி” யினூடாக இந்தியர்கள் தமது இலங்கைப் பிரஜாவுரிமைக்கான மனுக்களை வாபஸ்பெற நிர்ப்பந்திக்கப் பட்டனர். பலர் தங்களது பிரஜாவுரிமையை இரத்துச் செய்து இந்தியா திரும்பினர். “சுயநிர்ணய உரிமை” அடியோடு மறுக்கப்பட்டது. அவர்கள் உடன்படிக்கையினூடாக இந்தியா அனுப்புவதாக காட்டப்பட்டது” (எங்கெங்கும் அந்நியமாக்கப்பட்டவர்கள், 1984: 54) இவற்றினைச் சிறீமாவோ பண்டாரநாயக்கா தலைமையிலான அரசாங்கம் சாதூரியமாக நிகழ்த்தி முடித்தது.

சுதந்திர இலங்கையின் வரலாற்று எழுத்தியல்களில் பிரஜாவுரிமை பறிப்பு மற்றும் அதன் உடன்கிழவுகள் சட்ட, உடன்படிக்கை உறுப்புரைகளின் உரையாடல்களாகவும் இந்தியாவுக்குப் புலம்பெயர்ந்தோர், இலங்கையில் வாழ்வோர், அவற்றுள்ளும் இலங்கைப் பிரஜாவுரிமை அந்தஸ்தைப் பெற்றுக் கொண்டோர், பெறாதோர், அம்மக்களின் பொருளாதார நிலைமைக் கல்வி வளர்ச்சி எனப் புள்ளிவிபரங்களின் பட்டியல்களாகவுமே பெரும்பாலும் அமைந்ததோடு அச்சட்ட ஏற்பாடுகளுக்குள் சிக்கித்தவித்த தனிமனிதர்களின் ஆத்மார்த்த எதிர்பார்ப்புகளையும், அக, புறப் போராட்டங்களையும் பதிவு செய்வதில் பெரிதும் தவறிவிட்டன. ஆனால், பிரஜாவுரிமை பறிப்பு மற்றும் அதன் உடன்கிழவுகள் குறித்த இலக்கிய வெளிப்பாடுகளில் அவை உணர்வுபூர்வமாகப் பதிவு செய்யப் பட்டுள்ளதைக் காணலாம். குறிப்பாக, நாடற்ற அநாதையாக்கப்பட்ட மலையகத் தமிழர் அடைந்த துயர், அத்துயர் அவர்களது வாழ்வில்

ஏற்படுத்திய தாக்கங்கள், அதனால் விளைந்த மனித அவலங்கள் போன்ற வற்றை மையமாகக் கொண்டு பல்வேறுவிதமான படைப்புகள் வெளிவந்துள்ளன. அப்படைப்புகளில் மலையகத் தமிழரின் அக எண்ண வெளிப்பாடுகளையும் புறப் போராட்டங்களையும் கண்டு கொள்ள முடிகின்றது.

மலையகத் தமிழரின் புலம்பெயர்வும் இலக்கிய ஆக்கமும்

மலையகத் தமிழரின் புலம்பெயர்வும் அவை குறித்த இலக்கிய ஆக்கங்களும் பல்வேறு முக்கிய போக்குகளின் வெளிப்பாடாக அமைவதைக் காணலாம். காலனித்துவ காலத்தில் தொழில் நிமித்தம் இடம்பெற்ற புலம்பெயர்வு உலக முதலாளித்துவத்தின் வளர்ச்சியையும் அதனது அடிப்படை அபிலாசைகளையும் வெளிப்படுத்தி நிற்கின்றன. பிரஜாவுரிமை பறிப்பு மற்றும் அதன் உடன்விளைவான நிகழ்வுகளால் திட்டமிடப்பட்டுப் புலம்பெயர்க்கப்பட்டமையானது மூன்றாம் உலக நாடுகளின் காலனித்துவ சுதந்திரத்துடன் மேற்கிளம்பிய இனக்காலனித்துவத்தையும் இடதுசாரிய எழுச்சிக்கு எதிரான அதிகார வர்க்கத்தினரின் திட்டமிட்ட செயற்பாடுகளின் விரிவாக்கத்தையும் உணர்த்தி நிற்கின்றன. அத்துடன் இந்திய அரசின் உள்ளீர்ப்பும் இலங்கையுடனான சமரசமும் புவிசார் அரசியல் நகர்வுகளையும் தேசிய அரச நலநாட்டத்தின் தீவிரத்தையும் வெளிப்படுத்த நிற்கின்றன.

வளர்ந்துவரும் முதலாளித்துவத்தின் தேவையை நிறைவு செய்யும் பொருட்டு இந்திய கிராமப்புற மக்களை புலம்பெயர வேண்டிய நிற்பந்தத்திற்கு உள்ளாக்கிய பிரித்தானிய காலனித்துவ நடைமுறைகளையும் (விரிவுக்கு: Konda. pi. 1951, Nadesan, 1993: 189, சிவசுப்பிரமணியன், 2006: 110,111) ஒப்பந்தத்தின் பின் புலம்பெயர்வில் ஏற்பட்ட வீழ்ச்சியினைத் தடுத்து, புலம்பெயர்வினைத் துரிதப்படுத்த சிறீமாவோ பண்டாரநாயக்க தலைமையிலான அரசாங்கம் முன்னெடுத்த செயற்பாடுகளையும், (Nadesan: 1993: 214-227, தம்பையா, 1995: 25) இந்திய அரசினுடைய உள்ளீர்ப்பு மற்றும் புனர்வாழ்வுத் திட்டங்களுக்குப் பின்னாலான இந்திய தேசிய அரச நலனையும் (Nadesan, 1993: 189, Sahadevan, 1995: 143,144, எங்கெங்கும் அந்நியமாக்கப்பட்டவர்கள், 1984: 42) ஆராய்ந்து பார்க்கின்ற போது அண்மைக்காலங்களில் பெருகிவரும் மூன்றாம் உலக நாடுகளின் புலம்பெயர்வுகள், மனித உரிமை, சுதந்திரம், பாதுகாப்பு என்ற போர்வை

யில் மேலைத்தேய நாடுகள் மேற்கொள்கின்ற உள்ளீர்ப்பு ஆகியவற்றின் அரசியல் குறித்து மற்றும் உரையாடல்களை முன்னெடுப்பது அவசியமானதாகும்.

மலையகத் தமிழரின் காலனித்துவ காலப் புலம்பெயர் இலக்கிய ஆக்கங்களாவது தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றில் புதிய போக்குகளைத் தோற்றுவித்ததோடு, அதற்கு முற்பட்ட காலத்தில் உதிரியாகத் தோற்றம் பெற்ற புலம்பெயர் இலக்கிய ஆக்கங்களிலிருந்து முற்றிலும் வேறுபட்ட தன்மைகளையும் கொண்டுள்ளன. அவ்விலக்கிய ஆக்கங்களே இன்று தமிழின் முக்கிய போக்காக வளர்ச்சி கண்டுள்ள புலம்பெயர் இலக்கியங்களுக்கு முன்னோடியாக அமைந்துள்ளமை இங்கு மனங்கொள்ளத்தக்கது.

மலையகத் தமிழரின் ஆரம்ப கட்டப் புலம்பெயர்வு குறித்த இலக்கியப் பதிவுகள் மிக அரிதாகவே கிடைத்துள்ளன. அச்சமுகத்தினரின் வாய்மொழி இலக்கியங்கள் அப்புலம்பெயர் அனுபவங்களைப் பேசும் முக்கிய ஆவணங்களாக விளங்குகின்றன. எடுத்துக்காட்டாக,

“ஊரான ஊரிழந்தோன் / ஒத்த பனை தோப்பிழந்தேன்
பேரான கண்டியிலே / பெத்த தாயே நாமறந்தேன்”

(வேலுப்பிள்ளை, வி.வி, 1976:03)

“கூடை எடுத்ததில்லை - நாங்க / கொள்ளிமல பார்த்ததில்ல
கூடை எடுக்கலாச்சு - நாங்க / கொழுந்து மல பார்க்கலாச்சு”

(சாரல் நாடன், 1993 : 24)

“அடி அளந்து வீடு கட்டும் நம்ம / ஆண்டமனை அங்கிருக்க
பஞ்சம் பொழைப்பதற்கு / பாற்கடலை தாண்டி வந்தோம்
பஞ்சம் பொழைச்சு நம்ம / பட்டணம் போய் சேரலியே
கப்பல் கடந்து / கடல் தாண்டி இங்க வந்தோம்
காலம் செழிச்சு நம்ம / காணி போய் சேரலியே”

(மேலது: 25)

போன்ற வாய்மொழிப் பாடல்கள் அம்மக்களின் புலம்பெயர் வாழ்வின் சில அம்சங்களைப் பதிவு செய்துள்ளதைக் காணலாம். அத்தோடு பிற்பட்ட கால மலையகத் தமிழரின் இலக்கியங்களில் வாய்மொழி வரலாற்றுப் பதிவுகளை அடிப்படையாகக் கொண்டு அலைவும் உலைவும் நிறைந்த அவர்களது புலம்பெயர் வாழ்வு பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளன. எடுத்துக் காட்டாக,

“பெற்ற தாயின் முன்புத்திரர் பிரிய / பிறந்தவர் பிரிவதால்சோதரி
 சுதற
 கற்றவரில்லா கயவர்கள் பேச்சைக் / கடவுளர் வாக்கெனக்கருதிய
 மனிதரும்...
 உற்ற உறவுகள் யாவையும் துறந்தும் / உடலையும் உயிரையும்
 விலை எனப் பேசி
 நற்றவத் தாயாம் நாட்டினைப் பிரிந்து / நயனம் நீர்ப் பெருக்க
 நடுங்கியவாறு
 பாய் மரம் தாங்கும் படகிலே ஏறுவர்.../ அலைகடல் போல மனமும்
 கலங்கி
 அக்கரை விட்டவர் இக்கரை சேர்வரே.../ மாதக் கணக்கில்
 கானகத்தூடே
 மருண்டு நடந்து மாண்டவர் கொஞ்சமோ? / வன விலங்கினத்து
 உணவெனஆக
 வந்தவர் எத்தனை வழத்துதல் எளிதோ
 கண்டித் தோட்டம் என முன் உற்ற / கலைநகர் “மாத்தளை தமிழருர்
 அடையவும்
 பண்டைத் தமிழர்கள் மன்னார் தொடக்கம் / பாதசாரியாய் குருநாகலை
 வழியே
 வந்ததை உணர்த்தும் மனித எலும்புகள் / வெண்தலை யோடுகள்
 வனங்களில் கிடக்குதே”

(வேலுப்பிள்ளை, வி.வி. 2007: 46 - 49)

இவ்வாறு வந்தடைந்த குழுமத்தினர் இலங்கையில் தனித்த ஒரு சமூகக் குழுமமாக உருப்பெற்ற பின்னர் அவர்களது இலக்கிய ஆக்கங்கள் “மலையகத் தமிழ் இலக்கியம்” என்ற தனித்த அடையாளத்தைப் பெற்றுக் கொண்டதோடு இலங்கைத் தமிழ் இலக்கியத்தின் ஒரு முக்கிய கூறாகவும் விளங்குகின்றன.

தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றுநிலை நின்று நோக்கும் போது காலனித்துவ காலத்தில் தென்னிந்தியாவிலிருந்து இலங்கை, மலேசியா, சிங்கப்பூர், பர்மா, மொரிசியஸ், பீஜீ, தென்னாபிரிக்கா போன்ற பல நாடுகளுக்குப் புலம்பெயர்ந்து சென்றவர்களது இலக்கியப் பதிவுகளே தமிழ் இலக்கியத்தின் புழங்கு வெளியினை முதன்முதல் விரிவாக்கியதோடு இன்று பரவலாகக் கலந்துரையாடப்படுகின்ற புலம்பெயர் இலக்கியத்தின்

உள்ளார்ந்த தன்மைகளையும் முதன்முதல் தமிழ் இலக்கியப் பரப்பில் வெளிப்படுத்தி நின்றன.

மலையகத் தமிழரின் இரண்டாம் கட்ட புலம்பெயர்வு குறித்த இலக்கியப் பதிவுகள் கணிசமான அளவில் வெளிவந்துள்ளன; வெளி வருகின்றன. அவ்வகை இலக்கியங்களை ஒப்பந்தத்தினால் தாயகத்திற்குத் திரும்புதல் என்று இந்தியாவுக்கு அனுப்பப்பட்டவர்களும், இலங்கையில் மலையகத்தைச் சார்ந்தோரும், பிறரும் படைத்துள்ளதோடு தமிழ்நாட்டு எழுத்தாளர்களும் சில படைப்புகளைத் தந்துள்ளனர்.

தாயகம் திருப்பப்பட்டோரின் இலக்கிய ஆக்கங்கள்

ஒப்பந்தத்தினால் நிர்ப்பந்திக்கப்பட்ட புலம்பெயர்வுக்குத் தள்ளப்பட்டு, தமது ஞாபக அடுக்குகளில் மலையக மண்ணையும் வாழ்வையும் சுமந்து சென்றவர்களுள் சி.பன்னீர்செல்வம், அரு.சிவானந்தன், மு.சி. கந்தையா போன்றோரின் இலக்கிய ஆக்கங்கள் இலக்கியச் சூழலில் பலரது கவனத்தையும் பெற்றுள்ளன. இம்மூவரும் இலங்கையில் இருக்கும்போதே இலக்கியப் பிரவேசம் செய்தவர்களாவர். அவர்களுடைய படைப்புகளில் சிறீமா - சாஸ்திரி ஒப்பந்தத்தின் விளைவுகள், அதனால் ஏற்பட்ட மனித அவலங்கள், நாடிழந்த துயர், அகதி வாழ்வு, இந்தியப் புலம்பெயர் அவலம், இந்திய அரசின் போலித்தனங்கள் போன்றன உணர்வுபூர்வமாக வெளிப்படுத்தப்பட்டுள்ளன. அவை அவர்களுடைய தனிமனித அனுபவங்களாகவும் புலம்பெயர்க்கப்பட்ட மலையகத் தமிழர்களின் கூட்டனுபவ வெளிப்பாடுகளாகவும் அமைந்துள்ளன.

சி.பன்னீர்செல்வம் ஒரு சாலையின் சரிதம். திறந்தே கிடக்கும் வீடு ஆகிய இரு கவிதைத் தொகுதிகளையும், திறந்த வெளிச்சிறைகள், ஜென்ம பூமி, அகதிகள் தெரு ஆகிய மூன்று சிறுகதைத் தொகுப்புகளையும் விரல்கள் என்ற நாவலையும் தேயிலைப்பூக்கள் என்ற காவியத்தையும் தந்துள்ளார். மலையகத் தமிழரின் நாடிழந்த துயரும் புலம்பெயர் அவலமும் அப்படைப்புகளின் அடிநாதமாக விளங்குவதோடு உலகந் தழுவிய மானுடநேயம் அவை முழுதும் படர்ந்துள்ளது. சி.பன்னீர்செல்வம் இலங்கையைவிட்டுப் புலம்பெயர் கடைச்சிகாலத்தில், (1973) எழுதிய “துயர் நதி சங்கமத்தில்.....” என்ற கவிதை, சிறீமா - சாஸ்திரி ஒப்பந்தத்தின் கோரத்தையும் இத்தேசத்துடன் அவருக்கிருந்த ஆத்மார்த்த நெருக்கத்தையும் வெளிப்படுத்துவதாயுள்ளது. எடுத்துக்காட்டாக,

“..... என்றிருந்தோ துயரமுடன் / எதிர்பார்த்த கொடும்பிரிவு
 இன்றந்தோ என் பெயரை / அறை கூவி அழைக்கிறது....
 இன்னும் சில நாட்கள் / அதிவிரைவாய்க் கழிந்தபின்னே
 ஈழத்திலென் வாழ்க்கை / இறந்துவிட்டதோர் காலம்
 அலையெறியும் சமுத்திரமும் / ஆள் கடத்தும் இர்வினனும்
 இதயமிலா வர்க்கத்தார் / இயற்றுசின்ற சட்டங்களும்
 நம்முடைய உறவுகளை / நெடுந்துயரமாய்ப் பிரிக்கும்..
 என் பிரியதேசத்தீர் / இறப்பதற்கு முன்னாலே
 இங்கொருநாள் வருவேன் / இன்றைக்குத் துயர் சமந்து
 அழுகைக் குமுறலுடன் / கரம் கூப்பி வணங்குகின்றேன்....
 கடைசி விடை தாருங்கள்” (பன்னீர்செல்வம், சி. 2006)

இவ்வரிகள் கவிஞரின் தனிமனித அனுபவங்களையும் புலம்பெயர்
 நிர்ப்பந்திக்கப்பட்ட மலையகச் சமூகத்தினரின் கூட்டனுபவங்களையும்
 சமந்து நிற்கின்றன. அத்துடன் இந்தியாவிற்குப் புலம்பெயர்ந்த பின்னர்
 அவரால் எழுதப்பட்ட ‘இவர்கள்’, ‘குறுந்திக்கு ஒரு கடிதம்’, ‘கனவுவெளி
 மனிதர்கள்’ போன்ற பல கவிதைகளிலும் நாடிழந்த துயர், புலம்பெயர்
 அவலம்” போன்றன உருக்கமாக வெளிப்படுத்தப்பட்டுள்ளன. எடுத்துக்
 காட்டாக, மக்களின் உணர்வுகளுக்கு மதிப்பளிக்காத எதேச்சதிகாரம்
 நிறைந்த உடன்படிக்கையையும், அதனால் நிர்ப்பந்திக்கப்பட்ட
 வாழ்வையும், அந்நிர்ப்பந்த வாழ்வில் மிகுந்திருந்த அவலத்தையும்
 பின்வருமாறு பதிவு செய்துள்ளார் கவிஞர்.

“..... மந்தையைப் போல / மனிதர்கள்
 பிரிக்கப்பட்டுவிட்டார்கள் / தேசங்கள்
 திணிக்கப்பட்டுவிட்டன / ஜென்ம பூமியும்
 ஜீவித பூமியும் / இரண்டே நபர்களால்
 தீர்மானிக்கப்பட்டுவிட்டன / தேயிலை வனங்களை
 தேசமாய் நம்பிய / இலங்கை மண்ணின்
 மலையகத் தமிழர் / இன்று
 இந்தியத் தெருக்களில் / அகதிகளாகவும்
 கோடையின் மலைகளில் / கொத்தடிமைகளாகவும்.... (மேலது)

‘வண்ணச் சிறகு’ என்ற கவிதைத் தொகுப்பின் மூலம் பரவலான
 கணிப்பைப் பெற்ற அரு.சிவானந்தன், 1977 ஆம் ஆண்டில் நாட்டைத்
 துறந்து தமிழகம் சென்றவராவார். அத்தொகுப்பில் உள்ள பல கவிதைகள்

நாடிழந்த வாழ்வியலைப் பேசுகின்றன. குறிப்பாக, 1976 ஆம் ஆண்டு நதி சஞ்சிகைகளில் வெளியான அவரது 'சென்று வருகின்றேன் ஜென்ம பூமியே' என்ற கவிதை சிறீமா - சாஸ்திரி ஒப்பந்தத்தால் ஏற்பட்ட அனர்த்தங்களின் சாரத்தை அப்பட்டமாக வெளிப்படுத்தியுள்ளது. "தாம் பிறந்த மண்ணிலிருந்து நாடற்றவராக வெளியேற்றப்பட்ட இலட்சக் கணக்கானோரில் ஒருவரான இளங்கவிஞர் வண்ணச்சிறகு, மலையக மக்களுடைய கூட்டு அனுபவத்தையும் சொந்த அனுபவத்தையும் வெளிப்படுத்தும் சிறந்த கவிதைகள் பலவற்றை எழுதியிருக்கின்றார் என்ற எம்.ஏ.நுஃமானி (2014)இன் கூற்று இவ்விடத்தில் நோக்கத்தக்கது.

"நிசங்களின் சத்தம்" என்ற கவிதைத் தொகுப்பைத் தந்துள்ள மு.சி. கந்தையா 1977 ஆம் ஆண்டில் தமிழகம் சென்றவராவார். அத்தொகுப்பில் உள்ள பல கவிதைகள் நாடற்ற அவலம், அவற்றைத் திட்டமிட்டு ஏற்படுத்திய அதிகார வர்க்கத்தினரதும் பேரினவாதிகளினதும் கொடுஞ் செயல்கள், அரசியல் போலித்தனங்கள், இந்தியாவுக்குப் புலம்பெயர்ந்தோரின் துயர வாழ்வு போன்றவற்றை யதார்த்தபூர்வமாக வெளிப்படுத்தியுள்ளன. எடுத்துக்காட்டாக,

இலங்கைப் பொருளாதார வண்டியில் / பல்லும் சில்லுமாகி
காப்பி தேயிலை / இறப்பருக்குள்
புதைந்தவர்களின் / வாரிசுகள்!
நாடுகள் விட்டு நாடுகள் / கடத்தப்பட்டு
'மேய்ப்பர்கள் இல்லாத' / மந்தைகளாகிப் போன
தலைமுறையின் / விழிகள் அலைகின்றன
மூலத்தின் முகவரியைத் / தேடி (கந்தையா, 2010)

என ஒப்பந்தத்தினால நாடுகடத்தப்பட்டவர்களின் துயரத்தைப் பேசுவதைக் காணலாம். அத்தோடு அவரது பல கவிதைகளில் இந்தியாவுக்குப் புலம்பெயர்ந்த மலையகத் தமிழர் அனுபவிக்கும் அவல வாழ்வு பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளது. எடுத்துக்காட்டாக, இலங்கையில் மூன்று தலைமுறைகளாக வாழ்ந்து ஒரு துண்டு சொந்த நிலமுமற்று, இந்தியாவுக்குப் புலம்பெயர்ந்து ஆண்டுகள் பல கழிந்த பின்னும் அங்கும் ஒரு துண்டு நிலம்கூட சொந்த மற்றதாக்கப்படுகின்ற அவலத்தை பின்வரும் கவிதைப் பதிவு செய்துள்ளது,

"துவண்டு நிலங்களும் / சட்டத்தால் பறிக்கப்பட்ட
வாழ்வுரிமையை / இழக்கபோகும்
எங்களின் வரலாறு / மீண்டும் ஒர்

அகதிகள் முகாமில் / தஞ்சம்

கோரும் என் / ஆறாம் தலைமுறை” (மேலது)

இவ்வாறு 1970 களில் மலையகத்திலிருந்து புலம்பெயர்க்கப்பட்டவர்களில் சிலர் தமது புலம்பெயர் வாழ்வனுபவங்களை இலக்கியமாக்கியுள்ளதைக் காணலாம். அவற்றுள் சில இலங்கையில் புலம்பெயர் இலக்கியம் எனும் வகைமை முக்கிய கூறாக மேற்கிளம்பத் தொடங்கிய 1980களுக்கு முன்பே வெளிவந்துள்ளன என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது. இதனாலேயே “மண்ணை இழந்தவர்களின் குரலும், மண்ணைப் பிரிந்து போனவர்களின் குரலும், மண்ணுக்காய் போராடியவர்களின் குரலும் முதன்முதலாய் இலங்கைத் தமிழ் இலக்கியப் பரப்பில் மலையகக் கலை இலக்கியங்களிலேயே ஒலித்தன” என்று மேமன்கவி (2014:86) கூறுகின்றார். எனவே தமிழில் புலம்பெயர் இலக்கியம் என்ற வகைமை, அதன் வளர்ச்சி, இலங்கைத் தமிழ் புலம்பெயர் இலக்கியம் போன்றன குறித்த கருத்தாடல் களில் மலையகத் தமிழ் இலக்கியத்திற்கும் மிகமுக்கிய இடமுண்டு என்பது கவனத்தில் கொள்ளத்தக்கது.

புலம்பெயர்வு குறித்த ஏனையோரின் படைப்புகள்

பிரஜாவுரிமை பிரச்சினை மற்றும் அதன் உடன்விளைவான நிகழ்வுகளை அடிப்படையாகக் கொண்டு இலங்கையில் மலையகத் தமிழர்களாலும் பிறராலும் பல படைப்பாக்கங்கள் மேற்கொள்ளப்பட்டுள்ளன. அவற்றுள் சிக்கன்ராஜுவின் தாயகம், தெளிவத்தை ஜோசப்பின் பாலாயி, மாத்தளை கார்த்திகேசுவின் வழி பிறந்தது, மாத்தளை சோமுவின் எல்லை தாண்டா அகதிகள், யோ.பெனடிக்பாலனின் சொந்தக்காரன், தி.ஞானசேகரனின் குருதிமலை, வயத்துச்சிறைகள், க. சதாசிவத்தின் மூட்டத்தினுள்ளே போன்ற நாவல்கள் குறிப்பிட்டுக் கூறத்தக்கனவாகும். அத்தோடு தமிழ்நாட்டு எழுத்தாளரான ராஜம் கிருஷ்ணனின் மாணிக்கங்கை என்ற நாவலிலும் மலையகத் தமிழரின் நாடிழந்த துயர் சிறப்பாக வெளிப்படுத்தப்பட்டுள்ளது. (விரிவுக்கு: அருணாசலம். 1999)

மலையகக் கவிஞர்களில் தமிழோவியன், குறிஞ்சித் தென்னவன், அல் அஸ்மத், சு.முரளிதரன் எனப் பலரது கவிதைகளிலும் நாடிழந்த துயரும் அதற்குள் சிக்கித் தவித்தவர்களின் உணர்வுகளும் உருக்கமாகப் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளன. எடுத்துக்காட்டாக, இலங்கையில் பிறந்து, வளர்ந்து இந்தியாவுக்கு ஒருதலை கூட சென்றிராத பலரும் ஒப்பந்த

நிமித்தம் இந்தியாவுக்குப் புலம்பெயர நிர்ப்பந்திக்கப்பட்டு செய்வதறியாது தினறியுள்ளதை சு.முரளிதரன் பின்வருமாறு வெளிப்படுத்தியுள்ளார்.

“..... மலைகளே / தேயிலை மரங்களே
நீங்கள் சொன்னால் / போதும்
பிரியத்தான் வேண்டுமா / உரிய பூமியை?....
ஒப்பந்தமுள்முடி / சூடியே ஆகவேண்டுமென
ஒட்டாரம் / பிடித்தால்
வாருங்கள் தோழர்களே / அன்னைக் கர்ப்பத்தில்
மீண்டும் புகுந்துகொள்வோம் / அப்பாக்கள் இளமையாகிப் பதில்
சொல்லட்டும்” (முரளிதரன், 1990)

இவ்வாறு ஒப்பந்தம் நிர்ப்பந்தித்த புலம்பெயர்வு குறித்த பல்வேறு படைப்புகள் வெளிவந்துள்ள போதிலும் 1980 களில் உக்கிரம் பெற்ற இனமுரண்பாட்டுப் போரினால் புலம்பெயர்ந்த மலையகத் தமிழர்களிடத்திலிருந்தும், அப்புலம்பெயர் வாழ்வு குறித்தும் காத்திரமான படைப்புகள் எவையும் வெளிவராத நிலையே தொடர்கிறது. இன முரண்பாட்டு யுத்த காலத்தில் புலம்பெயர்ந்த மாத்தளை சோமு பல படைப்புகளைத் தந்துள்ள போதும் அவற்றுள் இனமுரண்பாட்டுப் போரினால் புலம்பெயர்ந்த மலையகத் தமிழரின் வாழ்வியல் உருக்கமாக வெளிப்படவில்லை என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

புலம்பெயர்ந்த மனம்: ஒப்பந்த புலம்பெயர்வும் யுத்தகால புலம்பெயர்வும்

சுதந்திர இலங்கையில் ஒப்பந்தத்தின் அடிப்படையில் இடம்பெற்ற மலையகத் தமிழரின் புலம்பெயர்வு, இனமுரண்பாட்டுப் போரினால் இடம்பெற்ற தமிழர்களின் புலம்பெயர்வு எனப் பிரதானமாக இரு வகைகளில் தமிழர்களின் புலம்பெயர்வு இடம்பெற்றுள்ளன. அவற்றுள் இனமுரண்பாட்டு யுத்தத்தினாலான புலம்பெயர்வே சர்வதேச அளவில் பெருங்கவனத்தை ஈர்த்தது. இவ் ஈர்ப்பிற்கு பல்வேறு காரணிகள் அடிப்படையாக அமைந்தன. குறிப்பாக, இனமுரண்பாட்டு யுத்தத் தினாலான புலம்பெயர்வு இந்தியா விற்குள் மட்டுமன்றி உலகம் முழுதும் பரந்து இடம்பெற்றமை, யுத்தத் தினால் ஏற்பட்ட புற இழப்புகள், புலம்பெயர்ந்தவர்களின் கல்விப் பின்புலம், தொடர்ந்து நாட்டில் இடம் பெற்று வந்த போராட்டச் சூழல், ஆயுதப்படையினரால் மேற்கொள்ளப் பட்டுவந்த அடக்குமுறைகள்,

மனித உரிமைகள் சார் செயற்பாடுகளின் வளர்ச்சி முதலியவற்றையும் இவையெல்லாவற்றுக்கும் மேலாக புவிசார் மற்றும் பிராந்திய அரசியல் அசைவுகளையும் இங்கு முக்கிய காரணி களாகக் குறிப்பிடலாம். அத்தோடு மலையகத் தமிழர்களின் புலம்பெயர்வு திட்டமிட்டு ஒப்பந்த அடிப்படையில் இடம்பெற்றமையால் புற இழப்புகள் குறைவு, மலையகத் தமிழர்கள் தமது தாயகத்திற்கே திரும்புகிறார்கள் என்ற மனோநிலை, புலம்பெயர்வு தமிழகத்திற்குள் மட்டும் மட்டுப் படுத்தப்பட்டமை, புலம்பெயர்ந்தவர்களில் பெரும்பாலானவர்கள் அதிக கல்விப் பின்புலம் அற்ற தொழிலாளர்களாக இருந்தமை, நாடற்ற அநாதை களாக்கப்பட்டமையால் அரசியலில் இருந்து அந்நியப்படுத்தப்பட்டமை, உள்நாட்டில் மலையகத் தமிழர்களுக்கு ஆதரவாகப் பாரிய போராட்டங்கள் எதுவும் முன்னெடுக்கப்படாமை, இந்திய அரசினுடைய உள்ளீர்ப்பு - புனர்வாழ்வுத் திட்டங்கள் போன்ற பல காரணங்களால் மலையகத் தமிழர்களின் புலம்பெயர்வு சர்வதேச அளவில் கனதியான உரையாடல் களைத் தோற்றுவிக்கவில்லை எனலாம். ஒப்பீட்டளவில் இவ்விரு புலம் பெயர்வுகளிலும் இனமுரண்பாட்டு யுத்தத்தினாலான புலம்பெயர்விலேயே “புற இழப்புகள் அதிகம், பெருந்துயரம் மிகுந்தது” போன்ற கருத்துக்கள் பரவலாக வழக்கில் உள்ளன. அவ்வாறு கருதப்பட்டாலும் இவ்விரு சாராரினதும் அக இழப்புகள் ஒத்தவை, உணர்ச்சி வெளிப்பாடுகள் சமந்திரமானவை என்பதற்கு அவர்களது இலக்கிய வெளிப்பாடுகள் தக்க சான்றுகளாக அமைகின்றன. எடுத்துக்காட்டாக,

“..... இன்னும் எத்தனை நாள் / இந்துக்கடல் மடியில்
வாடையும் மீட்ட இசைக்கின்ற / மரகத வீணையென
வடகிழக்காய் நீண்ட என் தாய்நாட்டை / நெஞ்சில் சுமந்து சுமந்து
நான் ஏங்குவது ?
நாட்டேக்கம் என்னுயிரை / நஞ்சாய் சபிக்கிறதே...”

(ஜெயபாலன், 1989)

எனும் இனமுரண்பாட்டு யுத்தத்தினால் புலம்பெயர்ந்த இலங்கைத் தமிழர்களின் மனவுணர்வினை வெளிப்படுத்துகின்ற வ.ஐ.ச.ஜெயபாலனின் மேற்படி கவிதையும்,

எனது தேசத்து மண்ணில் சாவதே / எனக்குப் போதும்
அதற்குள் புதைக்கப்படுவது / எனக்குப் போதும்

உருகி / அந்த மண்ணுடன் கலந்து
 மறைந்து போவது / எனக்குப் போதும்
 பின் / ஒரு பூவாக மலர்ந்து
 என் நாட்டின் குழந்தை ஒன்றினால் / விளையாடப்படுவது
 எனக்குப் போதும் / என் நாட்டின் அணைப்பில் இருப்பது
 எனக்குப் போதும் / எனது தேசத்தின் புனித முற்றத்தில்
 ஒரு கைபிடியளவு புழுதியாய் / ஒரு புல்லின் இதழாய்
 ஒரு பூவாய் இருப்பது / எனக்குப் போதும்
 (எம்.ஏ.நுஃமான் (மொ.பெ), 2008)

எனும் பலஸ்தீனிய அகதி வாழ்வின் அவலத்தையும் அவர்களது ஆத்மார்த்த எதிர்பார்ப்பினையும் உணர்வுபூர்வமாகப் பேசும் ஃபத்வா துக்கானின் இவ்வரிகளும் உலகெங்கிலும் அகதியாகியுள்ள ஒட்டுமொத்த ஆன்மாக்களின் குரலாகவே ஒலிக்கின்றன. ஒருவகையில் அகதிவாழ்வு வாழ நேர்ந்த எல்லாச் சமூகத்தினரதும் ஒட்டுமொத்தப் படைப்பினதும் இயங்குதளம் இக்கவிதைகளின் பொருண்மையோடு இயைந்ததாகவே அமைந்துள்ளதைக் காணலாம். இதற்கு கடந்த நூற்றாண்டில் சட்ட அங்கீகாரத்துடன் நாடற்ற அகதியாக்கப்பட்ட மலையகத் தமிழரினது அகதிவாழ்வு தொடர்பான படைப்புகளும் விதிவிலக்கல்ல. அவர்களது உணர்வுகளும் இப்பொருண்மைக்குள்ளேயே கொந்தளிக்கின்றன. எடுத்துக்காட்டாக,

“சென்று வருகின்றேன் / மலைத்தொடர்களே
 திரும்பவும் நான் உன்னை / என்று காண்குவேனோ
 சென்று வருகின்றேன் / தோழர்களே
 திரும்பவும் நாம் ஒன்றாய் / என்று மலையேறுவோமோ
 சென்று வருகின்றேன் / கொற்றகங்களையே
 திரும்பவும் உன்மேனியில் / என்று நீராடுவேனோ
 சென்று வருகின்றேன் / ஜென்மபூமியே
 திரும்பவும் உன் வெளிகளில் / என்று ஓடி மகிழ்வேனோ”
 (சிவானந்தன், 1976)

என்ற அரு. சிவானந்தனின் பிறந்த மண்ணைப் பிரிந்து செல்வதன் வேதனை, வலி என்பவற்றோடு அம்மண்ணிலேயே வாழத் துடிக்கும் தவிப்பினை வெளிப்படுத்தும் ஏக்கப் பெருமூச்சான கவிதையும்

நான் / ஒவ்வொருநாளும் அலைந்து திரிசின்றேன்
என் ஜென்மபூமியை இரைமீட்டபடி.... / மலைத்தொடர்களுக்குள்
கனவு விதைக்கும் பசுந்தேயிலைகள் / குளிர்மேகம் தரை இழைய
குதித்துவரும் எழில் அருவி / ஏலக்காடுகளிலும் மூங்கில் பற்றைகளிலும்
இசை சேகரிக்கும் காற்று....

இன்று / காட்டாற்று வெளியிலும்
குளம்பொலி கேட்காத / குதிரைச் சிலையின் காலடிகளிலும்
என் ஜென்மபூமிக் கனவுகள் / சிதறிக் கிடக்கின்றன

(பன்னீர்செல்வம், 2010)

என்ற பன்னீர்செல்வத்தின் அந்நிய வெளியில் சிதறிக்கிடக்கும் ஜென்மபூமி ஏக்கமும் மேலே குறிப்பிட்ட வ.ஐ.ச.ஜெயபாலன் மற்றும் ஃபத்வா துக்கான் ஆகியோரின் கவிதைகளின் உணர்வும் ஒரே உணர்வுத் தளத்தில் பயணிப்பதைக் காணலாம். எனவே, புலம்பெயர்ந்த ஆன்மாக்களின் அகமன இழப்பும் ஆழ்மனத் தேடலும் பெரிதும் சமந்தரமானவையாகவே விளங்குகின்றமை அவதானிக்கத்தக்கது.

மலையகத் தமிழரின் புலம்பெயர்வும் சிறுகதையாக்கமும்

பிரஜாவுரிமைச் சட்டத்தினால் நாடற்ற அநாதைகளாக்கப்பட்டோர், பின்னர் கொண்டு வரப்பட்ட உடன்படிக்கைகளினால் தம்மை இலங்கைப் பிரஜையாகவோ இந்தியப் பிரஜையாகவோ பதிவு செய்துகொள்ள முயற்சித்ததோடு, பெரும்பாலானோர் இலங்கை அரசு தமக்கிழைத்த கொடுமையினால் தாய்நாடு தம்மை வாழவைக்கும் என்ற ஆசையில் இந்தியப் பிரஜை அந்தஸ்திற்கு விண்ணப்பித்தனர். ஆனால், தம் உணர்ச்சியின் ஆவேசம் தணிந்த பிறகு அவர்களும் தம்மை இலங்கைப் பிரஜையாகப் பதிவு செய்துகொள்வதற்கு கடும்கிரமம் பிரயத்தனங்களை மேற்கொள்ளலாயினர். (ஜெயசீலன், 2014:320) அத்தோடு அக்கால இலங்கை அரசாங்கமும் அதிகரித்த இலங்கைப் பிரஜைக்கான விண்ணப்பங்களை நிராகரிக்கவும், இந்தியாவுக்கு அனுப்பப்படுவோரின் எண்ணிக்கையைப் பெருக்கவும் முயற்சிகளை மேற்கொண்டன. இதனால் மீள மீள பிரஜாவுரிமைக்கான மனுக்களை சமர்ப்பித்தல், போலி விசாரணைகள், மனு எழுதுதல் முதல் விசாரணை வரையான கையூட்டு, எதிர்பார்ப்பு, ஏமாற்றம் என அவலங்களும் அவமானங்களும் மலையகத் தமிழர்களைத் தொடர்ந்தும் சிதைத்தன. ஆனால், பெரும்பாலான மலையகத் தமிழரின் உள்ளுணர்வு

இலங்கைப் பிரஜை அந்தஸ்துக்காக ஏங்கிக்கிடந்தது, அவமானங்களை சகஜமாகக் கடந்து சென்றது. இவற்றினைப் பல கதைகள் உணர்வுபூர்வமாகப் பதிவு செய்துள்ளன.

உதாரணமாக, செந்தூரனின் “உரிமை எங்கே?” என்ற கதையானது, சுப்பையா நாயக்கர் என்ற தோட்டத் தொழிலாளி, இலங்கைப் பிரஜை என்ற அந்தஸ்தைப் பெற அனுபவித்த அவலங்களையும் அவமானங்களையும் யதார்த்தபூர்வமாகப் பதிவு செய்துள்ளதைக் காணலாம். அதாவது, பறங்கிமலைத் தோட்டத் தொழிலாளியான சுப்பையா நாயக்கருக்கு “உனக்கும் உன் குழந்தைகளுக்கும் பிரசா உரிமை தரப்படும். கண்டியில் வந்து பிரசா உரிமைக் கமிஷனர் முன்னிலையில் சத்தியம் செய்து பிரசா உரிமைச் சர்டிபிகேட்டைப் பெற்றுக் கொள்ளவும்” (குணராசா, 2010:261) என்று திகதியும் குறிப்பிட்டு கடிதம் கிடைத்தது. அக்கடிதத்தைப் பெற்றுக் கொள்ள சுப்பையா நாயக்கர் அனுபவித்த துயரங்களைப் பின்வருமாறு பதிவு செய்கிறார் ஆசிரியர்:

“எத்தனை ஆண்டுகள் அந்த ஒரு கடிதத்திற்காக அவர் தவியாய் தவித்தார். ஓராண்டா? ஈராண்டா? பத்தாண்டுகள் எப்படியோ ஓடி மறைந்துவிட்டன. சமார் பதினொரு ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் - பிரசா உரிமைச் சட்டம் வந்த புதிதில் - தம்மையும் தம் குடும்பத்தையும் இலங்கைப் பிரசைகளாகச் சேர்த்துக் கொள்ளுமாறு மனுப்போட்டவர்களில் அவரும் ஒருவர். மனுப்போட்டதும் உரிமை கிடைத்துவிட அவரென்ன இலட்சாதிபதியா? எத்தனை விசாரணைகள்? எவ்வளவு பணம் செலவு. அலைச்சல்? அப்பப்பா, அவர் தம் பிறப்புரிமையைப் பெறும் பொருட்டு பஸ்களுக்கும் கடிதம் எழுதுபவர்களுக்கும் தபால் அலுவலகத்திற்கும் கொடுத்த பணம் இன்று அவரிடம் இருந்திருந்தால் குறைந்தது ஐந்து ஏக்கர் தேயிலைத் தோட்டத்திற்காவது அவர் அதிபதியாக இருந்திருப்பார் பாவம் இத்தனை இன்னல்களுக்குப் பின்னர், ஒரு நாள் அந்தக் கடிதம் வந்தது. (மேலது 261)

இவ்வாறு பல்வேறு இன்னல்களுக்குப் பிறகு எதிர்பார்த்த கடிதம் கிடைத்ததும், கச்சேரிக்குச் சென்ற பிறகு கடிதமானது பறங்கிமலை எட் கங்காணிக் குரியது எனக்கூறிய கமிஷனர் சாதாரணமாக மன்னிப்புக் கேட்டு, சுப்பையா நாயக்கரைத் திருப்பி அனுப்பிவிடுகிறார்.

“கமிஷனர் ஏதோ சாதாரணமாக மன்னிப்புக் கேட்டுவிட்டார். ஆனால், நாயக்கருக்கோ, அவரது ஒவ்வொரு சொல்லும் ஒவ்வொரு அம்பாக உள்ளத்தில் பாய்ந்தது. எண்ணிய எண்ணங்கள், கட்டிய கோட்டைகள், அத்தனையும் ஒரு நொடிப்பொழுதில் தூள்தூளாயின. தலை சுற்றியது. உலகமே அவரை எண்ணி நகைப்பதாக அவர் எண்ணினார். திரும்பிய பக்கமெல்லாம், “கள்ளத்தோணி கள்ளத்தோணி” என்ற சப்தம் கேட்பதாகவே அவரது பேதை உள்ளம் எண்ணித் தடுமாறியது. ஏதேதோ பிதற்றினார். சிரித்தார், அழுதார் (மேலது: 269) என சுப்பையா நாயக்கரின் எதிர்பார்ப்பும் ஏமாற்றமும் உருக்கமாகக் காட்சிப்படுத்தப்பட்டுள்ளன. அத்தோடு இவ் அவல நிலையே மலையகம் முழுவதும் தொடர்ந்தது என்பதைக் கதையின் ஈற்றுப்பகுதியில் வரும் “தலதா மாளிகை நெருங்க நெருங்க நடுப்பகல் பூசையின் மணியோசை” டாங்.... டாங்.... என்று பலமாக ஒலித்தது. ஒவ்வொரு ஒலியும் “உரிமை எங்கே? உரிமை எங்கே?” என்று நாயக்கரின் செவியில் மாத்திரமல்ல, மலைநாடு முழுவதுமே கேட்பது போல இருந்தது (மேலது: 267, 270) என்ற சித்திரிப்பு உணர்த்துகிறது.

பிரஜாவுரிமையை பெறுவதற்குப் பிறப்பு அத்தாட்சிப் பத்திரங்கள் வேண்டும் என தீர்மானிக்கப்பட்ட பிறகு, பிறப்புப் பதிவிற்கான முறையான ஒழுங்கமைப்புகள் மேற்கொள்ளப்படாத வெள்ளைக்கார சூப்பிரண்டன் ஆட்சியில் பிறந்து வளர்ந்த மலையகத் தமிழர்கள் பலர் தமது பிறப்புப் பதிவினை உறுதிப்படுத்த முடியாமல் திண்டாடியதையும் மனம் நொந்து சோர்ந்து போனதையும் காளிமுத்துவின் பிரஜாவுரிமை என்ற கதையின் மூலம் கண்டுகொள்ள முடிகிறது. தமது சொந்த வியர்வையையும் இரத்தத் தையும் பாய்ச்சி, சந்ததி சந்ததியாகப் பண்படுத்திவந்த தோட்டங்கள் இருக்கும் போதே பிறப்பு அத்தாட்சி கேட்பதால் செய்வதறியாது திணறும் காளிமுத்து தமிழரின் மனப்போராட்டமாக விரிவடைவதைக் காணலாம்.

“ஐயா துரைமார்களே, இது என் பாட்டனாரின் கை எலும்பு, எத்தனையோ வருசங்களுக்கு முன்னே அவர் இங்கு புதைக்கப்பட்டவர். என்னை இலங்கைப் பிரஜையாக்க உங்களுக்கு இந்த அத்தாட்சி போதவில்லையென்றால் - என்னை இந்தக் குழியிலே வைத்து உங்கள் கையினாலேயே மண் தள்ளிவிட்டு புதைபுங்கள்” (உழைக்கப் பிறந்தவர்கள், 1997:373) என அமையும் காளிமுத்துவின் அவஸ்தைகளும் தவிப்பு

களும் தன்னை இலங்கைப் பிரஜையாகப் பதிவு செய்வதில் அவருக்கிருந்த ஆர்வத்தையும், பிறந்து வளர்ந்து வளப்படுத்திய மண்ணின் மீதான நெருக்கத்தையும் உணர்த்துகின்றன. ஆனால், அரசாங்கமானது அவர்களது உணர்வுகளுக்கு மதிப்பளிக்காது அவர்களை நாடுகடுத்துவதிலேயே முழுக்கவனத்தையும் செலுத்தியது. இதனால் பல்லாயிரக்கணக்கானோரின் ஆன்மாக்கள் பறித்தெடுக்கப்பட்டு, காயப்பட்ட இதயங்களுடன் கப்பலேற்றப்பட்டனர்.

இந்தியப் புலம்பெயர் வாழ்வின் அலைவும் உலைவும்

இலங்கையில் மலையகத் தமிழர்களுக்கு எதிராக நிகழ்த்தப்பட்ட ஒடுக்கு முறையின் போதெல்லாம் இந்தியா தமக்குப் புதுவாழ்வளிக்கும் என்ற எண்ணங்கொண்டு, மலையகத் தமிழர்கள் இந்தியாவிற்கே பெரிதும் புலம் பெயர்ந்துள்ளதை அவதானிக்க முடிகின்றது. இதற்கு இந்தியாவுடனான பூர்வீகத் தொடர்பும், அங்குள்ள உறவுகளும், இலங்கை - இந்திய ஒப்பந்தமும், இந்திய அரசு அளித்த புகலிடமும், அம்மக்களின் பொருளாதார நிலைமைகளும் பிரதான காரணங்களாக அமைந்தன எனலாம்.

காலனித்துவ காலத்தில் புதுவாழ்வைத்தேடி இலங்கை வந்து மீளாத துயரில் மூழ்கித் தவித்தவர்களின் மூன்றாம் தலைமுறை, உடன்படிக்கையின் கீழ் தாம் பிறந்து வளர்ந்து, வளப்படுத்திய மண்ணையும், உறவுகளையும் பிரிந்து புதுவாழ்வைத் தேடி இந்தியாவிற்குப் புலம்பெயர்ந்துள்ளனர். ஆனால், அங்கும் அவர்களது வாழ்வு பெருந்துயர் படிந்ததாகவே அமைந்திருந்ததை ஆய்வுகள் காட்டுகின்றன. அவ்வகையான ஆய்வுகள் பெரிதும் “அம்மக்களின் வாழ்க்கை நிலைவரத்தை ஐரோப்பாவிலுள்ள சமூகசேவா நிறுவனங்களுக்கு எடுத்துக்காட்டி, அவர்களுக்குப் பொருளாதார உதவிகள் பெற்றுக்கொடுக்கும் நோக்கோடு செய்யப்பட்டவையாக இருந்ததால் அந்த ஆய்வுகளில் அதிகமாகப் புள்ளவிபரங்கள் இடம்பெற்றனவேயன்றி, அம்மக்களின் “இதயங்கள்” புலப்படவில்லை” (எங்கெங்கும் அந்நியமாகப்பட்டவர்கள், 1984) ஆனால், அம்மக்களாலும் பிறராலும் படைக்கப்பட்ட இலக்கிய ஆக்கங்களில் அவர்களின் காயப்பட்ட இதயங்களின் வலிகளைக் காணமுடிகின்றது. அவ்வகையில் ஆய்வுக்கு எடுத்துக் கொள்ளப்பட்ட சிறுகதைகளில் வெளிப்படும் புலம்பெயர்ந்த மலையகத் தமிழரின் அலைவும் உலைவும் நிறைந்த வாழ்வியல் அம்சங்களைப் பின்வருமாறு நோக்கலாம்.

புலம்பெயர்ந்த முறையும் பிரிவினரும்

சிறீமா - சாஸ்திரி ஒப்பந்தத்தாலும் பின்னர் இடம்பெற்ற இனமுரண்பாட்டு யுத்தத்தாலும் பல்வேறு வகைகளில் மலையகத் தமிழரில் வெவ்வேறு திறத்தினர் புலம்பெயர்ந்து சென்றுள்ளதை இச்சிறுகதைகள் பதிவு செய்துள்ளன. அவற்றினைப் பின்வருமாறு நோக்கலாம்.

01. பிரஜாவுரிமை இழந்து நாடற்ற அநாதைகளாகியோர் சிறீமா - சாஸ்திரி ஒப்பந்தத்தில் இந்தியப் பிரஜைக்கு விண்ணப்பிக்கலாம் என்றதும் இந்தியப் பிரஜைக்கு விண்ணப்பித்து இந்தியா சென்றவர்கள் (கந்தசாமி ஊருக்குப் போகிறான். ஒப்பாறிக்கோச்சி)
02. இலங்கையில் வாழ்ந்தாலும் இந்தியாவை தமது ஜென்மபூமியாகக் கருதியவர்கள் (ஜென்மபூமி, சுட்ட மண்ணும் சுடாத மண்ணும், காணாமல் போன நதிகள், பிறந்தமண்)
03. இலங்கைப் பிரஜாவுரிமை அந்தஸ்து மறுக்கப்பட்டதால் இந்தியாவுக்குச் செல்ல நிர்ப்பந்திக்கப்பட்டவர்கள். அவ்வகையினர் இலங்கைப் பிரஜையாகப் பதிவு செய்வதற்கான தகுந்த ஆதாரங்கள் இல்லை என விசாரணைகளின் போது முடிவு செய்யப்பட்டவர்களாகவும் தமது பெற்றோர்கள் ஆரம்பத்தில் இந்தியப் பிரஜைக்கு விண்ணப்பித்திருந்ததால் பிள்ளைகளுக்கு இலங்கைப் பிரஜை அந்தஸ்து மறுக்கப்பட்டவர்களாகவும் இருந்தனர். அவ்வாறு பிரஜாவுரிமை மறுக்கப்பட்டவர்கள் இருவகையில் புலம்பெயர்ந்துள்ளனர்.
 - i) பிரஜாவுரிமை மறுக்கப்பட்டதும் தமக்கு இலங்கையில் வசிப்பதற்கு வழங்கப்பட்ட காலத்திற்குள் தமது குடும்பத்துடன் இந்தியாவுக்குப் புலம்பெயரல். (பிரிந்து செல்லும் ஒரு தோழன், அவர்களின் தேசம், மதுர கீதம்)
 - ii) இலங்கையில் வசிப்பதற்கு வழங்கப்பட்ட விசாக் காலம் முடிவடைந்ததும் புலம்பெயராது இருந்தவர்களை அரசு கைது செய்து இந்தியாவுக்கு நாடு கடத்தல் (ஒப்பாறிக்கோச்சி, நடுக்கடலில்)
04. இந்தியப் பிரஜைக்கு விண்ணப்பிக்காமலும் இலங்கைப் பிரஜை அந்தஸ்து மறுக்கப்பட்டும் நாடற்ற அநாதைகளாகியோர் வாழ

வழியற்று தமது முன்னோர்களின் சொத்தைத் தேடி இந்தியாவுக்குச் செல்லல். (முன்னவன் சொத்து)

05. இனமுரண்பாட்டு யுத்தத்தினாலும் வன்செயல்களாலும் புலம் பெயர்தல், குறிப்பாக பேரினவாதிகளால் மலையகத்தோட்டங்களில் அடிக்கடி மேற்கொள்ளப்பட்ட வன்செயல்களால் பலர் புலம்பெயர்ந்த தோடு (கப்பல் எப்பங்க) பாதுகாப்புக் கருதியும் தொழிலுக்காகவும் வடக்கு நோக்கி இடம்பெயர்ந்து வாழ்ந்தவர்கள் அங்கு நிலவிய போராட்டச் சூழலாலும் புலம்பெயர்ந்துள்ளனர். (குத்தகை)

இவ்வாறு புலம்பெயர்ந்து சென்றவர்களில் இந்தியாவிலிருந்து இலங்கை வந்தவர்களும் இலங்கையிலேயே பிறந்து வளர்ந்தவர்களும் விபரம் புரியாத பருவத்தினரும் உள்ளடங்கியிருந்தனர் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. அவர்களுள் இந்தியாவிலிருந்து வந்தவர்களே தமது ஜென்மபூமியாக இந்தியாவைக் கருதித் திரும்பிச் சென்றுள்ளனர்.

புலம்பெயர் மனச்சிக்கலும் பிரிவுத் துயரும்

“நாடற்ற அகதியாக திசைதெரியாதிருந்த மலையகத் தமிழரில் பலர் ஆரம்பத்தில் தம்மை இந்தியப் பிரஜையாக பதிவு செய்வதில் ஆர்வம் மிக்கவர்களாகவே விளங்கினர். ஆனால், தம் உணர்ச்சியின் வேகம் தணிந்தபிறகு தாம் மேற்கொண்ட முட்டாள்தனமான அச்செயலுக்காக வருந்தியதோடு அவர்களது பிள்ளைகளும் அதனை ஆத்மார்த்தமாக வெறுத்தனர். பிறந்து வளர்ந்த மண்ணின் மீதான நெருக்கமும் முதற் கட்டங்களில் இந்தியா சென்றவர்களின் துயரவாழ்வும் அவர்களுக்குப் புலம்பெயர்வதில் மனச்சிக்கல்களைத் தோற்றுவித்தன எனலாம். இந் நிலைமையால் அவர்களுக்கு இலங்கையில் வசிப்பதற்கு வழங்கப்பட்ட விசாக் காலம் முடிவடைந்தும் அவர்கள் நாட்டைவிட்டு புலம்பெயர் மனமில்லாது தவித்தனர். ஆனால், அரசானது சட்டப்படியான நடவடிக்கைகளை மேற்கொண்டு அவர்களை இந்தியாவிற்கு நாடுகடத்தியது (ஜெயசீலன், 2014:321) இந்நிகழ்வுகள் யாவற்றையும் சோகவுணர்வுடன் பல சிறுகதைகள் வெளிப்படுத்தியுள்ளன. எடுத்துக்காட்டாக, சிறீமா - சாஸ்திரி ஒப்பந்தத்தின் கொடுமையையும் வழி தெரியாமல் அனுபவித்த துயரத்தால் ஆக்ரோஷமடைந்த பெற்றோர்கள் உணர்ச்சிவசப்பட்டு எடுத்த

முடிவினையும் பின்னர் அம்முடிவினை எண்ணி வருந்துவதையும் 'ஒப்பாறிக்கோச்சி' என்ற கதையில் பின்வருமாறு பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளது.

“இலங்கையில் சிரீமா ஆட்சி வந்தது. இந்தியாவில் லால் பகதூர் சாஸ்திரி ஆட்சி வந்தது. இரண்டு நாட்டுப் பிரதம மந்திரிகளும் இந்தியத் தமிழர்களைப் பங்கு வைக்கும் ஒரு பண்டமாற்று ஒப்பந்தத்தைப் போல் ஒப்பந்தம் எழுதி, மக்களை பங்கு வைத்துக் கொண்டனர். வழி தெரியாமலும்.... அனுபவித்த துயரத்தாலும் ‘..... தாய், தகப்பன் பொறந்த நாட்டுக்கே போயி சேருவோம்....’ என்ற ஆக்ரோஷத்தால் சுப்பிரமணியத்தின் தகப்பன் சிவசாமியும் ஒரு ஆளாகும். இந்தியாவுக்கு விண்ணப்பம் செய்துவிட்ட பிறகுதான் ‘மடையன் மாதிரி தவறு செஞ்சுபட்டேன் ராக்கம்மா....’ என்று மனைவியின் கைகளைப் பிடித்துக் கொண்டு பிள்ளைகளுக்குத் தெரியாமல் அழுதார்.” (சிவலிங்கம், 2010:4,5)

மேலுமொருசாரார் பிறந்து, வளர்ந்து தாமே வளப்படுத்திய மண்ணின் மீதான பிணைப்பினை அறுத்தெறிய மனமில்லாது இந்தியப் பிரஜை அந்தஸ்து கிடைத்தது. தனது குடும்பத்தினர் யாவரும் இந்தியா சென்ற பின்னரும் புலம்பெயராது தனித்து நின்று அல்லலுற்றுள்ளனர். எடுத்துக் காட்டாக, தனது முழுக்குடும்பமும் இந்தியாவிற்குச் சென்ற பிறகும் வயது முதிர்ந்த காலத்திலும் தனித்து நின்று துன்பமுறும் அம்மாசி, “நான் பிறந்தது இந்த மண்ணுங்க: ஓடி ஆடி பெரியவனானதும் எல்லாமே இந்த மண்ணுங்க, நானுங்க இந்த மண்ணிலே பிறந்து, இந்த மண்ணையே இந்த இரண்டு கையாலேயே வளப்படுத்தி இருக்கேணுங்க.... நான் நட்ட மரங்களைப் பார்க்கிறபோது, நான் கான்வெட்டி, முள்ளுப்போட்டு, வளம்படுத்தின நிலத்தில செழித்து, தளிர்ந்து நிக்கிற தேயிலை செடிகளைப் பார்க்கிற போது என்ற புள்ளையனை பார்க்கிறமாதிரி இருக்குதுங்க..” (உழைக்கப் பிறந்தவர்கள், 1997: 476) எனப் புலம்பி புலம்பெயர மறுக்கிறான்.

இவ்வாறு இந்தியப் பிரஜை அந்தஸ்தைப் பெற்றவர்கள் இலங்கையை விட்டுப் புலம்பெயர மனமற்றவர்களாகவும் சட்டச் செயற்பாடுகளின் நிர்ப்பந்தத்தால் நாடுகடத்தப்படும் போது தாங்கொணாத் துன்பச் சமையுடன் வெற்றுடம்புகளாகப் புலம்பெயர்வதையும் மண்ணின் மீது தீராக்காதல் கொண்டவர்கள் புலம்பெயராது பிறந்த மண்ணிலேயே மண்ணோடு மண்ணாகியதையும் பல கதைகள் நுணுக்கமாகப் பதிவு

செய்துள்ளன. அத்தோடு சட்டச் செயற்பாடுகளால் இந்தியப் பிரஜை அந்தஸ்தைப் பெற்று இந்தியாவில் வாழ்ந்தாலும் அவர்களது உள்ளுணர்வு இலங்கையின் மலையகப் பிராந்தியத்தையே தமக்குரிய தேசமாக வரித்துக் கொண்டதோடு அப்பிராந்தியத்துடன் ஆத்மார்த்த உறவினைப் பேணவும் தவியாய் தவித்தது. எடுத்துக்காட்டாக, அவர்களின் தேசம் என்ற கதையில் வரும் பின்வரும் சித்திரிப்பு புலம்பெயர்க்கப்பட்ட மலையகத் தொழிலாளர்களின் ஆழ்மன வெளிப்பாட்டினை உணர்த்துகின்றது.

“இதுதானே என் பூமி.... இங்கே தானே என் வயதில் முக்கால்வாசி போயிற்று.... என் உழைப்பும் இங்கேதான்.... இந்த மலையில்தான் வாழ்ந்தேன்.... இந்த வெய்யிலில் தான் காய்ந்தேன். இந்தக் காற்றைத்தானே சுவாசித்தேன்.... இதுதானே என்பூமி - இதுதானே என் நாடு....” (மாத்தளை சோமு, 1995-39)

மலையகத் தமிழரின் தவிப்புகளையும் ஏக்கங்களையும் கருத்தில் கொள்ளாது அவர்களின் உணர்வுகளை வெறும் இயந்திரங்களாக மதிப்பிட்ட சிறீமா - சாஸ்திரி ஒப்பந்தம், பிறந்து வளர்ந்து வாழ்ந்து பழகிய மண்ணை விட்டுப் பிரிந்து செல்ல வேண்டிய நிர்ப்பந்தத்திற்கு அவர்களை உள்ளாக்கியது. இந்தப் பிரிவால் மனிதமனம் படும் வேதனையை மு.சி வலிங்கம் பின்வருமாறு பதிவு செய்துள்ளார்.

“இனி ஒரு காலத்தில்.... இந்த மலையில் இப்படி வந்து உட்கார்ந்து... இவ்வளவு அழகு கொட்டும் பூமியைப் பார்க்க முடியுமா....? அவன் கண்கள் தூரத்துப் பார்வையிலிருந்து அருகில் இருக்கும் மலைத் தொடர்கள் வரை நோட்டமிடுகின்றன.... உயர்ந்த காடு.... ஏகாந்தமான சூழல்... பறவைகள், வண்டுகள், பூச்சிகளின் குரலோசைகள்.... காற்றினால் உரசித் தழுவிக்கொள்கின்ற மரங்களின் இன்ப முனகல்கள்... குளிர்வாய், தென்றலாய் அவனைத் தழுவுகின்ற பாசக் காற்று இன்னும் எத்தனை மாதங்களுக்கு உறவாடும்....? அவனுக்கு இலங்கை மண்ணை விட்டு இந்தியாவுக்குப் போகவே விருப்பமில்லை....” (சிவலிங்கம், 2010:01)

சக்குரு என்ற பாத்திரத்தின் இவ் ஏக்கமும் தவிப்பும் தான் பிறந்து வளர்ந்த சூழலில் அவனுக்கிருந்த ஈடுபாட்டையும் அதனுடனான நெருக்கத்தையும் காட்டுகிறது. இவ்வாறே அம்மாயின் “இந்த மலையூரிலே இருக்கிற நீர்வீழ்ச்சியையும் சலசலத்து ஜில் என ஓடும் நீரோடைகளையும்,

நான் நட்டு வளர்த்து பராமரித்த தேயிலைச் செடிகளையும், தேவதாரு மரங்களையும், என்ர கைபட்டு பசமையான இந்த தோட்டத்து மண்ணையும் என்னாலை விட்டுப்பட்டு இந்தியப் பிரசையா போறது எப்படியங்க. ஏலாதுங்க. விருப்பமில்லிங்க. (உழைக்கப் பிறந்தவர்கள், 1997: 477) என்ற உணர்ச்சி வெளிப்பாடும் அமைகிறது.

சட்ட ஏற்பாடுகளால் புலம்பெயர நிர்ப்பந்திக்கப்பட்டவர்கள் தாம் பிறந்து வளர்ந்த மண்ணோடு இன்பத்திலும் துன்பத்திலும் பங்கெடுத்த உறவுகளையும் பிரிந்து செல்ல வேண்டியதாயிற்று. அவ்வகையில் நண்பர்களுக்கிடையிலான பிரிவினை, பிரிந்து செல்லும் ஒரு தோழன், ஒப்பாரிக் கோச்சி ஆகிய கதைகளிலும் காதலர்களுக்கிடையிலான பிரிவினை மதுரகீதமும், கணவன், மனைவிக்கிடையிலான பிரிவினை நடுக்கடலில் என்ற கதையிலும் பிள்ளைகளுக்கும் தந்தைக்கும் இடையிலான பிரிவினை அம்மாசி இலங்கைப் பிரஜையானான், ஜென்மபூமி ஆகிய கதைகளிலும் கண்டுகொள்ள முடிகின்றது.

“சுந்தரம்... ஓரம் போட்டு முடிச்சதும் ரெண்டு பேரும் டவுனுக்குப் போய் ஒரு போட்டோ புடிச்சக்குவோம் இனிமே எந்த காலம் நீயும் நானும் இப்படி இருக்கப் போறம்...? என்று சுப்பிரமணி சொன்னான். அவனது கைகளை இறுகப் பிடித்துக்கொண்ட சுந்தரம்... “டேய்... நீ போனப் பொறகு ஒன்னைய பாக்குறத்துக்கு கட்டாயம் வருவேன். கவலைப்படாதே.... போட்டோ செலவு நான்தான் குடுப்பேன்... என்றான்.” (சிவலிங்கம். 2010 - 08)

இச்சித்திரிப்பில் இரு நண்பர்களுக்கிடையிலான சிநேகத்தையும் அவர்களுக்கிடையே இடம்பெறப் போகிற பிரிவின் வலியையும் இங்கு காணக்கூடியதாக உள்ளது.

“ஐயோ போறீயலே இனி எங்கே காணப்போறம்? கடைசியா ஒங்களை எல்லாம் ஒருக்கா நல்லாப் பார்க்கனும் போல இருக்கு...” (மொழிவரதன், 1988:17) போன்ற உணர்ச்சிக் கொந்தளிப்புகள், பிரிந்து செல்பவர்களுக்கு இடையிலான நெருக்கத்தையும் பிரிவினது நீட்சியையும் உணர்த்துகின்றன. இவ்வாறு நண்பர்கள், உறவினர்கள், காதலர்கள், கணவன் - மனைவி, பெற்றோர் - பிள்ளைகள் எனப் பலரும் ஒருவரை விட்டு ஒருவர் பிரியும் நிலை நிலவியதை இக்கதைகளின் மூலம் கண்டுகொள்ள முடிகின்றது.

புலம்பெயர் பயணமும் பயண ஏற்பாடுகளும்

புலம்பெயர்ந்து செல்பவர்களுக்கான பிரயாண ஏற்பாடுகள் உள்ளிட்ட வசதிகள் தோட்ட நிர்வாகத்தாலும் இரு நாட்டு அரசுகளாலும் மேற்கொள்ளப்பட்டிருந்தன. ஆனால், அவை யாவும் சுதந்திரமாகவும், சுகமாகவும் சென்றடைவதற்கான வசதிகளாக அமையவில்லை என்பதை இக்கதைகள் பதிவுசெய்துள்ளன. அவற்றினைப் பின்வருமாறு நோக்கலாம்:

01. இந்தியக் குடியரிமைக்கு விண்ணப்பம் செய்தவர்களுக்குக் கடவுச்சீட்டு வழங்கப்பட்டது. அதனைப் பெற்றுக்கொள்ள நாட்டில் எங்கிருந்தாலும் கண்டி இந்தியத் தூதுவராலயத்திற்கு நேரடியாக வந்து விண்ணப்பிக்க வேண்டும்.

உதாரணம்: "... போன வாரம் வந்தபோது படமும் பணமும் கொண்டு வரச் சொன்னீங்க. நானும் அதைத்தான் கொண்டாந்திருக்கேன். இப்ப தொரையோட துண்டும் கேட்கிறீங்க. முன்னாலேயே சொல்லியிருந்தா அதையும் வாங்கிட்டு வந்திருப்பேனுங்களே?..... நான் பதுளையில் இருந்து வர்ரேனுங்க. இனி போய் வர்ரதுன்னா லேசங்களா....? (கோவிந்தராஜ், 1996: 94)

02. புலம்பெயர்வர்களுக்கு மண்டபம் கேம் வரையான பிரயாண டிக்கட்டுகளையும் ரயில் நிலையம் வரையான வாகன வசதியையும் தோட்ட நிர்வாகம் பொறுப்பேற்றிருந்தது.

உதாரணம்: "பதுளையிலிருந்து இந்தியாவுக்குப் போகிறவர்களுக்கென்றே கூடுதலாக இணைக்கப்பட்டிருந்த இரண்டு ரயில் பெட்டிகளிலும் சீசன் காலத்து கொழுந்து மூட்டைகளை அடைப்பது போல அடைக்கப்பட்டு வந்த சனங்கள், பொல்காவலையில் மூச்சு விட்டு நின்றார்கள்.

இரண்டு பெட்டிகளும் கொழும்பிலிருந்து தலைமன்னார் பியர் செல்லும் ரயிலுடன் இணைக்கப்படும்.

ஐம்பது பேர் போனாலும் இரண்டு பெட்டிகள் ஐந்தாறு பேர் போனாலும் இரண்டே பெட்டிகள் தான் (மேலது: 103)

03. இலங்கையில் வசிப்பதற்கு வழங்கப்பட்ட கால அவகாசம் முடிந்தும் புலம்பெயராதவர்களை அரசு கைது செய்து சிறையிலடைத்தது. தோட்ட நிர்வாகமும் அக்குடும்பத்திற்கு வழங்க வேண்டிய கொடுப்பனவுகளை துரிதப்படுத்தி, தலைமன்னார் இறங்குதுறைக்கு

ரயிலேற்றியது. அரசு கைதிகளை தலைமன்னாருக்குக் கொண்டு சென்று கப்பலேற்றியது.

உதாரணம்: “குளிப்பதற்கு போய்க்கொண்டிருந்த இருவரில், சுப்பிரமணியத்தை ஆப்பீஸிருந்தபடி பெரிய கிளாக்கர் அடையாளங் காட்டினார். சிவில் உடையில் வந்திருந்த இரண்டு பொலிஸ்காரர்கள் ஓடிப்போய் சுப்பிரமணியைப் பிடித்துக் கொண்டார்கள். திருடனைப் பிடிப்பது போல இழுத்துக் கொண்டு பொலிஸ் வண்டியில் ஏற்றிக்கொண்டு பறந்தார்கள். சுக்குரு தேயிலைக்கு உரம் போட்டவன். அந்த உரம் படிந்த கோலத்தோடு பொலிஸ் வண்டியில் ஏற்றப்பட்டான். (சிவலிங்கம், 2010:09)

04. புலம்பெயர்ந்து செல்பவர்கள் தாங்கள் கொண்டு செல்லும் பொருட்கள், நகைகள் மற்றும் பணம் உட்பட அனைத்தையும் தெளிவாக எழுதி, மத்திய வங்கியில் அனுமதி பெறவேண்டும்.

உதாரணம்: “முதலாளி கொடுத்த ஐயாயிரம் ரூபாவில் நாலாயிரம் ரூபாவை பர்மிட்டில் போட்டு விட்டு மிகுதி ஆயிரத்தையும் போக்குவரத்துச் செலவுக் கென்று வைத்துக் கொண்டான். பர்மிட் பாசாகி வர எப்படியும் இரண்டு வாரங்களாவது ஆகும் (கோவிந்தராஜ், 1996: 100,101)

05. இராமேஸ்வரம் சென்றதும் கரையிலிருந்து ஒரு கிலோமீற்றர் தூரத்திலேயே கப்பல் நிறுத்தப்பட்டு, அங்கிருந்து படகுகள் மூலமாக கரைக்கு அழைத்துச் செல்லல்.

உதாரணம்: “வரிசையாக நிறுத்தப்பட்டிருக்கும் ஏழெட்டுப் படகுகளில் ஒன்றன்பின் ஒன்றாக ஆட்களை கப்பலிலிருந்து இறக்கி ஏற்றிக்கொண்டு நிற்க, எஞ்சின் முன்னால் செல்ல ரயில் போலப் படகுகள் பின்னால் செல்லும் (மேலது: 107)

06. இராமேஸ்வர மண்டபக் கேம்பிலிருந்து, புனர்வாழ்வு வழங்க திட்டமிட்டிருந்த இடங்களுக்கு லொறிகளில் ஏற்றிச்செல்லல்.

உதாரணம்: “ஆரம்பத்தில் மண்டபம் கேம்பிலிருந்து நெய்வேலிங்கிற ஊருக்கு எங்களை ஒரு லொறியில் கொண்டுவந்தார்கள்” (மேலது: 90)

இவ்வகை ஏற்பாடுகள் தவிர கள்ளத்தனமாக இந்தியாவுக்குப் புலம்பெயர்ந்தவர்கள் படகுகள் மூலம் சென்றதோடு இந்தியாவுக்குச் சென்றவர்களுள் சிலர் படகுகளில் இலங்கை திரும்பவும் முயற்சித்துள்ளனர். அதன்போது பலர் படகு விபத்துக்களில் உயிர் துறந்துமுள்ளனர்.

உதாரணம்: “மன்னார் கரையிலே பதினொரு சடலங்கள்! வள்ளம் கவிழ்ந்ததால் நேர்ந்த விபத்து. கள்ளக் குடியேற்றக் கார்கள் மூவர் கைது. ஒருவரைக் காணவில்லையாம் பொலிசார் புலன் விசாரணை நடத்து கின்றனர்.” (மலையகச் சிறுகதைகள், 1997:71)

மேற்கூறிய சித்திரிப்புகளும் விவரணைகளும் பிரயாண ஏற்பாட்டின் அவலத்தையும் அதில் சிக்கித்தவித்த மலையகத் தமிழர்களின் துயரங்களையும் காட்டுகின்றன. இன்னும் மலையகப் பிராந்தியங்களில் இருந்து அம்மக்களை சுமந்து சென்ற ரயில் ‘ஓப்பாரிக் கோச்சி’, அழுகைக்கோச்சி என்ற அடையாளத்தைப் பெற்றமை அவர்களது பிரிவுத்துயரின் கொடூர சின்னமாக விளங்குகிறது.

“தலைமன்னார் கோச்சி பதுளையில் காலை ஆறு மணிக்குப் புறப்படும். இந்தக் கோச்சிக்கு “ஓப்பாரிக் கோச்சி” என்ற பட்டப்பெயர் சூட்டியிருந்தார்கள்.. தலைமன்னார் கோச்சி, தலவாக்கொல்லை ஸ்டேஷனுக்கு வந்ததும், எல்லோரும் குய்யோ... முறையோ... என்று ஓலமிட்டுக் கதறினார்கள். மரண வீட்டு ஓப்பாரி வைத்து அழுதார்கள். கோச்சி வண்டிக்குள் ஏறியவர்கள், கரங்களை நீட்டி கீழே நிற்பவர்களைப் பிடித்துக்கொண்டு அலறும் அந்த துயரக் காட்சி உயிரையும் ஆத்மாவையும் பிடுங்கியது... ஓப்பாரி சத்தத்தோடு கோச்சி புறப்பட்டது. கோச்சி ஓடத்தொடங்கியதும், பல இளைஞர்கள் தங்கள் உறவுகளைப் பிரிய முடியாமல், கைகளை அசைத்துக் கொண்டு, சிறிது தூரம் கோச்சியின் அருகிலேயே ஓடினார்கள்.” (சிவலிங்கம், மு.2010:13)

இந்திய அரசின் புனர்வாழ்வுத் திட்டங்கள் :

போதாமைகளும் போலித்தனங்களும்

இக்கதைகளினூடே இந்திய அரசின் புனர்வாழ்வுத் திட்டங்களின் போதைமைகளும் போலித்தனங்களும் அம்பலப்படுத்தப்பட்டுள்ளமையும் ஒரு முக்கிய அம்சமெனலாம். சிறீமா-சாஸ்திரி உடன்படிக்கையின் கீழ் இந்தியா செல்கின்றவர்களுக்கு இந்திய அரசு 1968ஆம் ஆண்டு புனர்வாழ்வுத் திட்டத்தைக் கொண்டு வந்தது. இத்திட்டத்தின்படி உடன்படிக்கையின் கீழ் வருகின்ற அனைவருக்கும் புனர்வாழ்வு அளிக்கப்படும் என அறிவிக்கப்பட்டிருந்தது. ஆனால் அவற்றைப் பெற்றுக்கொள்ள கண்டியில் திறக்கப்பட்டிருந்த புனர்வாழ்வு அலுவலகத்தில் பதிவு செய்து குடும்ப அட்டையைப் பெற்றுக்கொள்ள வேண்டும். குடும்ப அட்டை அற்றவர்கள்

புனர்வாழ்வு பெறுவதற்குத் தகுதியற்றவர்களாகக் கணிக்கப்பட்டனர். அத்தோடு புனர்வாழ்வுத் திட்டத்தில் சில வரையறைகளும் அமுல்படுத்தப்பட்டன. உாதாரணமாக,

“உடன்படிக்கையின் கீழ் இந்தியா வருபவர்களுள் பத்தாயிரம் ரூபாவிற்கு மேற்பட்ட தொகையை வைத்திருப்பவர்களுக்குப் புனர்வாழ்வு வசதிகள் வழங்கப்படுவதில்லை. இதனால் அவர்கள் மண்டபம் முகாமில் தங்கி நிற்க அனுமதிக்கப்படுவதில்லை. ஐயாயிரம் ரூபாய்க்கு மேல் வைத்திருப்பவர்களுக்கு முகாமில் தங்கி நிற்கும் காலத்தில் செலவுக்கான தொகை கொடுக்கப்படுவதில்லை. ஐயாயிரம் ரூபாய்க்கும் குறைவாக பணம் கொண்டவர்களுக்கு அரிசி ஒரு கிலோ 57 காசுக்கு கொடுக்கப்படுகின்றது. (எங்கெங்கும் அந்நியமாக்கப்பட்டவர்கள், 1984:56)

இந்திய அரசு அறிவித்திருந்த புனர்வாழ்வுத் திட்டங்கள் வருமாறு:

01. தேயிலை, றப்பர், சிங்கோனா தோட்டங்களிலும் அரசு பண்ணைகளிலும் வேலைவாய்ப்பு
02. நூற்பாலை, சர்க்கரை ஆலை, போக்குவரத்து கழகங்களில் வேலைவாய்ப்பு
03. நிலங்களில் குடிமயர்த்துதல், விவசாயத்திற்கு நிலம் வழங்குதல்
04. நிலம் வாங்கவும் விவசாயம் செய்யவும் கடனுதவி
05. வியாபாரக் கடன் ஐயாயிரம் ரூபாவும் சுயவேலை வாய்ப்பும்
06. வீடு கட்டுவதற்கான பண உதவி: ஆறாயிரம் ரூபா நகர்ப்புறத்திலும் கிராமங்களில் மூவாயிரம் ரூபாவும் (Nadesan, s, 1993:231, Vamadevan, M., 1989: 118-142, எங்கெங்கும் அந்நியமாக்கப்பட்டவர்கள், 184: 61)

இவ்வாறு பல திட்டங்களை அறிவித்திருந்த போதும் நடைமுறையில் அவையாவும் இந்தியா புதுவாழ்வளிக்கும் என்ற நம்பிக்கையில் வந்த மலையகத் தமிழர்களுக்கு எவ்வித பயனையும் அளிக்கவில்லை என்பதை இக்கதைகள் மூலம் கண்டுகொள்ள முடிகின்றது. எடுத்துக்காட்டாக,

“என் இரு கண்களிலும் கிடைக்கப்பெற்ற சக்குருவுக்கு தங்கவேலு எழுதும் கடதாசி, நாங்கள் இப்பவும் கடவுள் கிருபையால் ஷேமமாக இருக்கோம். தம்பி இந்தியாவுக்கு வரற ஆசையை வட்டுப்புடு..... நாங்க

ஏமாந்துட்டோம். குடும்ப கார்டு எல்லாம் பொய்யி. புனர்வாழ்வும் பொய்யி. இங்க இருக்கிறவனெல்லாம் மனுசங்களே கெடையாது. திருட்டு ஏமாத்து, பொய்தான் வாழ்க்க.... வாக்குவாதம் செஞ்சா... வெட்டு, கொத்து, கொல.... எல்லாருமே கொடூரமானவங்க.... கையில் மடியில் கொண்டு வந்த பணமெல்லாம் மண்டவம் கேம்போடு முடிஞ்சி போச்சி.... யாவாரக் கடன், விவசாயக் கடன், எல்லாம் வாங்கினாலும், எங்களால ஒன்னும் செய்ய முடியாது. (சிவலிங்கம், 2010:06)

என்ற தங்கவேலுவின் கடிதக் குறிப்புகள் இந்தியப் புனர்வாழ்வுத் திட்டத்தின் போலித்தனங்களையும் போதாமைகளையும் அப்பட்டமாக வெளிப்படுத்துவதைக் காணலாம். இதனால் இந்தியாவுக்குப் புலம்பெயர்க் கப்பட்ட பெரும்பாலானவர்களின் வாழ்க்கைப் போராட்டமும் அவலமும் மிகுந்ததாகவே அமைந்தன. அவ்வகையில் இந்தியாவிற்குப் புலம்பெயர்ந்த பின்னர் அம்மக்கள் அனுபவித்த பல்வேறு துயரங்களையும் இச்சிறுகதைகளில் கண்டுகொள்ள முடிகின்றது. குறிப்பாக, அகதி வாழ்வு, வதிவிடப் பிரச்சினை, தொழிலற்ற நிலைமை, காலநிலை மாற்றம் தந்த சூமை, தமது பூர்வீக சொத்துப் பறிப்பு, இந்திய அதிகாரிகளினது அலட்சியமும் அதிகார துஷ்பிரயோகமும், சிறை வாழ்வு எனப் பல்வேறு துன்பங்கள் அவர்களை விடாது அழுத்தின.

அந்நியப்படுத்தப்பட்ட வாழ்வு

இலங்கையில் வாழ்ந்த காலத்தில் இந்தியத் தமிழனாக அடையாளங் காணப்பட்டவர்கள் பின்னர் உடன்படிக்கைகளின் கீழ் இந்தியா சென்றதும் அங்கு சிலோன்காரனாகவும் கண்டிக்காரனாகவும் அடையாளங் காணப் பட்டனர். சட்டம் அவர்களுக்குப் பிரஜைகள் அந்தஸ்தை வழங்கினாலும் இரு நாட்டு சமூகத்தினரும் அவர்களை தள்ளிவைத்தே செயற்பட்டமை அவர்களுக்கு உளநிலையில் பல்வேறு பிரச்சினைகளைத் தோற்று வித்தது எனலாம். இதனை புன்னைவனராசனின் அவர்கள் அகதிகள் கதை சிறப்பாகக் காட்டுகின்றது. அக்கதையில் வரும் “கண்டியிலே நான் இந்தியாக்காரன். இந்தியாவிலே நான் கண்டிக்காரன் அப்ப நான் எந்த நாட்டுக்காரன்டா...?” (புன்னைவனராசன், 2006:53) என்ற சூசையின் கேள்வி அநாதைகளாகப்பட்ட மலையகத் தொழிலாளர்கள் அனைவரிடத்தும் எழுந்த அநாதரவான கேள்வியாகும்.

இந்தியாவில் பிறந்து, தமது பால்ய காலத்தை இந்தியாவிலேயே கழித்து, தொழிலுக்காக இலங்கை சென்று, அங்கு தமது ஜென்மபூமியான இந்தியாவை நெஞ்சில் சுமந்து பல ஆண்டுகள் வாழ்ந்து, ஒப்பந்தத்தின் மூலம் பெருங்கனவுகளோடு ஜென்மபூமியைத் தொட்டவர்களின் எதிர் பார்ப்புகளும் சிதைந்துபோனதை இச்சிறுகதைகளின் மூலம் கண்டுகொள்ள முடிகின்றது. எடுத்துக்காட்டாக, சி.பன்னீர்செல்வத்தின் ஜென்மபூமி என்ற கதையில் இந்தியாவை நெஞ்சில் சுமந்து 40 வருட காலம் இலங்கையில் வாழ்ந்து, தனது மகனையும் பிரிந்து, தனது ஜென்மபூமிக்குத் திரும்பிய வரை இந்தியச் சமூகமும் அரசும் அந்நியப்படுத்தி தள்ளிவைத்ததையும் சட்டப்படி பிரஜை அந்தஸ்தை வழங்கிய அரசே அம்மக்களை அகதி களாகப் பதிசெய்யவில்லை எனக் கூறி, சிறைப்பிடித்த கோரத்தையும் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளது. எடுத்துக்காட்டாக, “நான் என் தாய்நாட்டுக்கு பொறந்த மண்ணுக்குத் திரும்பி வந்து இருபது வருசங்கள் கழிச்சு போச்சு. ஆனால் இந்த தேசம் என்னை இப்பவும் அந்நியனா அகதியாத்தான் பாக்குது... பிறந்த மண்ணிலே அநாதையாகிப்போய் தெருவிலே கிடக்கின்றேன். இது ஏன் சார்? நான் யார்? தமிழனா, இந்தியனா? என் தேசம் எது? எதுவுமே இல்லேன்னா நான் யார்? சொல்லுங்க சார் (பன்னீர் செல்வம் சி. 2011: 99-101) என்ற உணர்ச்சிக் கொதிப்புகள் இந்தியாவுக்குப் புலம்பெயர்ந்த மலையகத் தமிழரின் அந்நியப்படுத்தப்பட்ட வாழ்வின் சாரத்தை வெளிப்படுத்துகின்றன. இந்தியாவில் பிறந்து, தனது பால்ய காலத்தை அங்கேயே கழித்த நபருக்கே இந்நிலை என்றால் கடலையும் கப்பலையுமே காணாது தேயிலைத் தோட்டங்களுக்குள்ளே முடங்கிக் கிடந்தவர்களின் புலம்பெயர் வாழ்வு எவ்வளவு துயர் சுமந்திருக்கும் என்பது வெட்டவெளிச்சமாகும்.

காலநிலை மாற்றம் தந்த சுமை

இலங்கையின் மத்திய பிரதேசம் நல்ல நீர்வளமும் குளிர்மையான கால நிலையையும் கொண்ட ஈரவலயப் பிரதேசமாகும். ஆனால், இங்கிருந்து புலம்பெயர்ந்து சென்றவர்கள் தமிழ்நாட்டில் நீர்வளமற்ற வரண்ட பிரதேசங்களில் வாழ நேர்ந்தமையானது அவர்களது இயல்பான வாழ் வோட்டத்தைப் பெரிதும் பாதித்தது எனலாம். குறிப்பாக, வானம் கறுத்தா மழை பெய்யும் தண்ணிக்கு கஷ்டமே இல்லாத நாட்டிலிருந்து “ஆந்திரா வில் - சென்னையில் - சிலோனில் புயல் அடிக்க வேண்டும் மழை

பெய்ய என்ற நிலைமைகொண்ட தமிழ்நாட்டு வாழ்வானது அம்மக்களைப் பெரிதும் பாதித்தது. இதனை அவர்களின் தேசம் என்ற கதையில் வரும் கண்ணுசாமி என்ற பாத்திரத்தின் மூலம் நன்கு உணர்ந்துகொள்ள முடிகிறது. கண்ணுசாமி மலையகத்தை எண்ணி எண்ணி ஏக்கங்கொள்வதும் தண்ணீருக்காகத் தவம் கிடப்பதும் மழை பெய்யும்போது தன்னை அறியாமல் ஆடிக்களிப்பதும் ஈற்றில் மழையில் நனைந்தவாறே உயிர்துறப்பதும் காலநிலை வேறுபாட்டால் இயல் வாழ்க்கை எவ்வாறு பாதிப்படைந்தது என்பதைச் சிறப்பாகக் காட்டுகிறது. அத்தோடு இக்கதையில் வரும் கறுப்பனின் “படுத்து எந்திரிச்சா ஆடுமாதோட மாரடிக்கனும்.... கெணத்தோட லோல்படனும்... வானத்தோட சண்டை போடனும்.... இதுபோதாதுன்னு மனுசங்களோட சண்ட போட வேண்டியிருக்கு.... தொட்டுக்கக் கூடாத சாதியாம்..... என்ன பொழைப்பு?” (மாத்தளை சோமு, 1995: 42) என்ற கூற்றானது நீர்த்தட்டுப்பாட்டின் அவலத்தை விபரிப்பதோடு அங்கு நிலவிய சாதியத்தின் கொடுமையையும் உணர்த்துகிறது.

சமூகப் படிநிலையமைப்பும் பாரபட்சமும்

மலையக சமூக அமைப்பில் சாதியம், தீண்டாமையின் தாக்கம் இந்தியச் சமூகக் கட்டமைவைவிட மிகக் குறைந்தளவிலேயே செல்வாக்குச் செலுத்துகின்றது. மலையகத்திலிருந்து புலம்பெயர்ந்து இந்தியா சென்றவர்களுக்கு இந்திய சமூகப் படிநிலையமைப்பு பெரும் அசௌகரியங்களை ஏற்படுத்தின. அவர்களின் தேசம் கதையில் வரும் “தோட்டத்தில் எல்லோரும் தான் இருப்போம். இங்க மாதிரி சாதிக்கு ஒரு ரோடு - இந்த தெருவுல இந்த சாதி தான் இருக்கணும்கிறது இல்ல. நான் இருந்த லயத்தில ஒரு பக்கம் செட்டியார் - இன்னொரு பக்கம் கவுண்டரு - கடைசியா புள்ளமாருக. இப்படி எல்லோரும் இருந்தாங்க... யாரும் இங்க மாதிரி சாதிய பத்தி பேசுரது இல்ல” (மாத்தளை சோமு, 1995:44) என்ற கறுப்பனின் கூற்று மலையகத்தில் சாதியத்தின் தளர்ந்த நிலையையும் தமிழ்நாட்டில் அதன் கொடுமையையும் வெளிப்படுத்துகிறது.

இந்திய உறவுகளின் விரிசலும் வாழ்வாதாரப் பிரச்சினைகளும்

புலம்பெயர்ந்து சென்றவர்களில் பெரும்பாலானோர் தம்மோடு கொண்டு சென்றதெல்லாம் “கொஞ்சம் தேயிலைத் தூள், கொஞ்சம் கிராம்பு, சில சந்தன சோப்புக்கள், சில நூறு ரூபாய், நிறைய முதுமை” (புன்னைவன

ராசன், 2006:55) என்பவையே. இதனால் அங்கு சென்றவர்களின் வாழ்வாதாரமானது மிகவும் துன்பகரமானதாகவே அமைந்தன. நல்ல தொழில்வாய்ப்பினைப் பெற்றுக்கொள்ள முடியவில்லை. தமது பூர்வீக சொத்துகளில் பங்கினைக் கொடுக்க வேண்டும் என்பதற்காக இந்திய உறவினர்கள் அவர்களை வெறுக்கத் தொடங்கினர். திரும்பி வந்தமைக்காக வருந்தத் தொடங்கினர். “கண்டிகார பயலுக வந்திட்டானுங்க பங்கு பிரிக்க.... சிங்களவனுங்க அடிச்சி கொல்லலியே....” (மாத்தளை சோமு, 1995:43) என்ற நிலையே காணப்பட்டது. நம்பிப்போன பல உறவுகள் வெகு விரைவிலே அவர்களை நிராகரித்தன. எடுத்துக்காட்டு:

“சித்தப்பாவை நம்பி கிராமத்திற்குப் போன இந்துமதி, இரண்டு மாதங்களிலேயே பாட்டியை இழந்துவிட்டாள். பணம் முடிந்ததும் சித்தியின் பாசம் கரைந்து போனது (பன்னீர்செல்வம், 2011:68)

இதனால் பலருக்கு இந்திய அரசு வழங்கும் சலுகைகளை நம்பியே தமது வாழ்வினைக் கடத்த வேண்டியதாயிற்று. அதனால், அதிகாரிகளோ சட்டப்படி அகதிகளுக்குக் கிடைக்க வேண்டிய சலுகைகளைக் கூட கொடுக்காது அவர்களை அலைக்கழித்தனர். இதனை புன்னைவன ராசனின் “அவர்கள் அகதிகள்” என்ற கதை பதிவு செய்துள்ளது. அத்தோடு அவரது மற்றொரு கதையான “இக்கரை நியாயம்” இலங்கைப் பிரிஜை அந்தஸ்தை இழந்து இந்தியாவிற்குள் தன் தந்தையுடன் நுழைந்த கதிர்காமநாதன் என்ற இளைஞன் சந்தேகத்தின் பேரில் பொலிஸாரினால் கைதுசெய்யப்பட்டதைக் காட்டுகிறது. இவ்வாறு இலங்கையிலிருந்து புலம்பெயர்ந்து சென்ற மலையகத் தமிழர்கள் அனுபவித்த சொல்லொணாத துயரங்களைப் பல சிறுகதைகள் தத்ரூபமாகப் பதிவு செய்துள்ளன.

தொழிலற்ற நிலைமை

இலங்கையின் பிரிஜை அந்தஸ்தை இழந்த இந்திய வம்சாவளி மலையகத் தமிழர்களுக்கு நாட்டில் அரசு தொழில் வாய்ப்பினைப் பெற்றுக் கொள்ளவோ சுயமாக தொழிலினை மேற்கொள்ள நிலத்தையோ வேறு எந்த உடைமைகளையோ சட்டபூர்வமாகப் பெற்றுக்கொள்ள முடியாத நிலைமை தோன்றியது. அத்தோடு பின்னர் வழங்கப்பட்ட பதிவுப் பிரிஜை என்ற அந்தஸ்தும் அவர்களுக்குத் தொழில் வாய்ப்பினைப் பெற்றுக் கொள்ள பாரிய தடைகளையே ஏற்படுத்தின. அக்காலத்தில் கல்வியறிவில் கீழ் மட்டத்திலும் பாதுகாப்பற்ற இருப்பிடத்திலும் வாழ்ந்த மலையகத்

சமூகத்தினர் தமக்குப் பதிவு ஆவணமாகத் தரப்பட்ட ஏட்டுப் பிரதியைத் தொடர்ந்து பேணிப் பாதுகாப்பதில் பல்வேறு பிரச்சினைகளை எதிர் கொண்டனர். இதற்குச் சிறந்த உதாரணமாக பேரினவாதிகளால் மலையகத் தோட்டப்புறங்களில் மேற்கொள்ளப்பட்ட வன் செயல்களின் போது அம்மக்களின் பதிவு ஆவணங்கள் எரிக்கப்படும் அவலமும் நிகழ்ந்தமையைக் கூறலாம். எடுத்துக்காட்டாக,

“பேர்த் சர்டிபிக்கெட் இருக்கா.....?” அதிகாரி கேட்டார். ஒரு எழுவும் கெடையாது.... எல்லாம் என்ன ஆனது....? ஒங்க ஆளுங்க எரிச்சுப் புட்டாங்க.... 1958ல்ல சிறீ கொழப்பம் செஞ்சாங்க.... வன்செயல் நடத்தினாங்க.... எங்க குடும்பங்கள் ஆமிகாரன்களும் கிராமத்துக் காதையன்களும் வெட்டி, கொத்தி, சுட்டு பொசுக்கினாங்க... அந்த சொடலையோடதான் எங்க காயிதம் எல்லாம் எரிஞ்சி போச்சி” (சிவலிங்கம், 2005: 123)

எனும் கணபதி என்ற பாத்திரத்தின் நெஞ்சுக்குள் கனக்கும் துன்ப சரித்திரத்தின் உணர்ச்சி வெளிப்பாடு, அக்கொடுமைத் துயரினை வெளிப்படுத்துகிறது. அத்தோடு அறியாமையில் மூழ்க்கிக் கிடந்த மலையகச் சமூகத்தினருக்கு தமக்குப் பதிவு ஆவணமாகத் தரப்பட்ட ஏட்டுப்பிரதியை பாதுகாப்பதென்பது பெரும் சுமையாகியது. குறிப்பாக, மு. சிவலிங்கத்தின் பேப்பர் பிரஜைகள் என்ற கதையானது பத்திரத்தில் பிரஜை அந்தஸ்தை வழங்கியதால் அதனைப் பாதுகாக்க முடியாமல் போன ஒரு குடும்பத்தின் அவலத்தைப் பேசுகிறது. சுப்பையா என்ற தொழிலாளியின் மகன் தனக்கு துறைமுகத்தில் கிடைத்த வேலையை பெற்றுக்கொள்ள பல கனவுகளோடு சென்று, அங்கு தனது பதிவினை உறுதிப்படுத்தும் பிரதி எலி கடித்துச் சிதைந்திருந்ததால் வேலை கிடைக்காது திரும்பும் சோகத்தைக் குத்தல் கலந்த கேலியுடன் அக்கதை வெளிப்படுத்துகிறது. பதிவுப் பிரஜை அந்தஸ்தின் அவலத்தை அவ்விளைஞன் மூலம் பின்வருமாறு எள்ளி நகையாடுகிறார் ஆசிரியர்.

“ஏன் நான் மாத்திரம் இந்நாட்டின் ஏனைய பிரஜைகளைப் போல இல்லை....? எனக்கு மாத்திரம் ஏன் பத்திரத்தை வழங்கி பிரஜையாக்கியுள்ளார்கள்? எனக்கு மாத்திரம் ஏன் பேப்பரை கொடுத்துள்ளார்கள்? நான் ஒரு பேப்பர் பிரஜை.... பதிவு பிரஜை.... இந்த பிரபஞ்சத்திலே “கடதாசி பிரஜைகள்” “பதிவு பிரஜைகள்” என்று மகுடம் சூட்டப்பட்டிரு

அவமானப்பட்டுக் கொண்டிருப்பவர்கள் தான் என் பரம்பரை... என் பத்திரத்தை எலி கடித்துவிட்டது.

நான் ஒரு எலி கடித்த பிரஜை என் பிரஜாவுரிமை பத்திரம் நனைந்து விட்டால்..... நான் இந்த நாட்டின் நனைந்த பிரஜை.... என் பத்திரம் கிழிந்துவிட்டால்..... நான் ஒரு கிழிந்த பிரஜை..... என் பத்திரம் எரிந்து விட்டால்.... நான் ஒரு எரிந்த பிரஜை....” (சிவலிங்கம், 1992:12,13)

இவ்வாறு அரசு தொழில்வாய்ப்பினைப் பெற்றுக்கொள்ள முடியாத அவலநிலை தொடர்ந்ததோடு தமக்கென்று நிலமொன்றைக் கூட வாங்க முடியாது குத்தகைக்கே நிலம் வாங்கி விவசாயம் செய்ய வேண்டிய துயரநிலை ஏற்பட்டதை குத்தகை என்ற கதை உணர்த்துகிறது. இவ்வாறு தொழில்வாய்ப்பினைப் பெற்றுக்கொள்ள முடியாத நிலையினையும் சுயதொழிலில் ஈடுபடமுடியாத சூழலையும் மலையக மக்களிடத்து இச்சட்டம் திணித்தமையானது அவர்களது முழு வாழ்வாதாரத்தையும் பாதிப்பதாகவும் அச்சமுதாய வளர்ச்சினை மட்டுப்படுத்துவதாகவும் அமைந்தன.

அதிகாரிகளின் அலட்சியமும் அதிகார துஷ்பிரயோகமும்

இந்தியாவிலிருந்து இலங்கைக்கு கூலிகளாகத் தமிழர்கள் அழைத்து வரப்பட்ட காலத்திலிருந்து அம்மக்களை அதிகாரிகள் அலட்சியமாக நடத்தியதோடு அவர்கள் இங்கிருந்து இந்தியா சென்ற பின்னர் இந்திய அதிகாரிகளும் அவர்களை அலட்சியமாகவே நடத்தியதை பல கதைகள் பதிவு செய்துள்ளன. குறிப்பாக, இலங்கையில் வாழ்ந்த ஆரம்ப காலங்களில் மலையகத் தமிழர்கள் வெறும் கூலிகளாகவே இருந்ததால் அவர்களது கல்வியறிவு மிகவும் தாழ்ந்த மட்டத்திலேயே காணப்பட்டது. இதனால் அவர்களை நிர்வகிக்கும் அதிகாரங்களை பிரித்தானியர்கள் யாழ்ப்பாணத் தமிழரிடம் ஒப்படைத்திருந்தனர். ஆனால், அவர்களுள் பலர் மிகக் கடுமையாகவே இவர்களிடத்தில் நடந்துகொண்டனர் என்பதை காளிமுத்துவின் பிரஜாவுரிமை என்ற கதையில் காணமுடிகிறது.:

“ஐயா எனக்கு ஒரு குழந்தை பிறந்திருக்கு. கருப்பையா என்று பெயர் வைச்சிருக்கோம்: எழுதிக்கொள்ளுங்கோ, எஜமான் என்று தோட்ட குப்ரண்டன் கந்தோரில் போய் ஆசையோடு சொல்லும் போதே, அங்கிருக்கும் யாழ்ப்பாணத்து கிளார்க்குரை என்னடா அது கருப்பு ஐயா? எப்போடா ஐயாவானே? சின்னக்காளிமுத்து என்று சொல்லடா என்று

அதட்டி சி.கா. மட்டும் போட்டு விஷயத்தை முடித்துவிடுவான்” (உழைக்கப் பிறந்தவர்கள், 1997:371) என்ற சித்திரிப்பு அவர்களது அலட்சியத்திற்கும் அதிகாரத் துஷ்பிரயோகத்திற்கும் சிறந்த எடுத்துக் காட்டாகும்.

இவ்வாறே அவர்களது பிரஜா உரிமைக்கான விசாரணைகளை நடத்தியவர்கள் அம்மக்களின் உணர்வுகளுக்கு மதிப்பளிக்காது விண்ணப்பங்களை நிராகரிப்பதற்காகவே விசாரணைகளை மேற்கொண்டதோடு கச்சேரியில் உள்ள சாதாரண ஊழியன் முதல் அனைத்து அதிகாரிகளும் லஞ்சம் கொடுத்தால் தான் ஒவ்வொரு செயற்பாடும் முன் நகரும் என்ற நிலையும் காணப்பட்டுள்ளது. எடுத்துக்காட்டாக,

“எங்கட ஐயா, அவை உன்னைப் போல ஆள்கிட்டதான் ஆயிரம், மற்ற இடங்களிலெல்லாம் அஞ்சாயிரம் குறையாது. அப்படித்தானே பிரஜா உரிமை வேண்டினம்... ஏனப்பா நிக்கறே? நேரமல்ல போகுது. ஓடிப்போய் எண்ணூறாவது பார்த்துவா. நான் ஐயாகிட்டச் சொல்றேன் (குணராசா, 2010:265)

இலங்கையில் தான் இந்நிலை என்றால் இந்தியா சென்றவர்களின் நிலைமையும் இவ்வாறே தொடர்ந்தது. அவர்கள் அகதிகள் கதையில் வரும் சூசை அகதிகளுக்கு வழங்கப்பட்ட சலுகைகளைப் பெற்றுக்கொள்ள கூட ஆறு மாத காலமாக அலைந்தும் அச்சலுகைகளைப் பெற்றுக்கொள்ள முடியாமல் தவிப்பதைக் காணலாம்.

தொழிற்சங்கங்களினதும் அரசியல் தலைமைத்துவங்களினதும் பொறுப்பற்ற தன்மை

மலையகத் தமிழரில் பெருந்தொகையினர் நாடற்று அகதியானதற்கும், பிறந்து வளர்ந்த மண்ணையும் இன்பத்திலும் துன்பத்திலும் பங்கெடுத்த உறவுகளையும் பிரிந்ததற்கும், தொழிலற்று நிரக்கதியானதற்கும் வாழ வழியற்று மடிந்துபோனதற்கும் இற்றைவரை வளமான வாழ்விழந்து துன்பச்சாகரத்திற்குள் முழுகிக்கிடப்பதற்கும் அவர்களது அரசியல் தலைமைத்துவங்களினதும் தொழிற்சங்கங்களினதும் பொறுப்பற்ற தன்மையும் அலட்சியமுமே காரணம் என்று கூறுவாரும் உள்.

குறிப்பாக, “வழி காட்டத் தவறிய தலைமைகளினால் வாழ்க்கையைத் தொலைத்துவிட்டு இன்னும் தேடிக்கொண்டிருப்பவர்களில் அவனும் ஒரு திசை தெரியாதவன்” (சிவலிங்கம், 2010:02) என்ற கூற்றும் “இந்தியத் தமிழரின் குடியரிமையைப் பறித்த அரசியல்வாதிகள், மீண்டும் இலங்கை பிரஜையாவதற்கு விருப்பமானவர்கள் குறிப்பிட்ட காலத்துக்குள்

விண்ணப்பம் செய்யலாம் என்று சட்டமும் போட்டார்கள். தொழிலாளர்களின் தலைவர்கள் என்று சொல்லப்பட்டவர்கள், ஒழுங்காக... தெளிவாக... வழிகாட்டவில்லை. “விண்ணப்பம் செய்ய வேண்டாம். போராடுவோம் என்றார்கள். நடு வழியில் கையை விரித்துவிட்டார்கள்.. கடைசி நேரத்தில் அப்ளிகேசன் போடுங்கோ.... என்று அபயக் குரல் எழுப்பினார்கள்” (மேலது: 04) என்ற சித்திரிப்பும் மலையகத் தமிழரின் இவ் அவல நிலைமைக்கு அவர்களது தலைமைத்துவங்களின் பொறுப்பற்ற தன்மையும் முக்கிய காரணமெனச் சாடுவதைக் காணலாம்.

முடிவுரை

மேற்கூறிய கதைகளில் விரியும் காட்சிகள் யாவும் இந்திய வம்சாவளி மலையகத் தமிழர்களுக்கு மிகவும் நெருக்கமானவையாகும். அக்குழுமத்தின் முன்னோர்கள் ஏதோவொரு சந்தர்ப்பத்தில் எதிர்கொண்ட அனுபவங்களே அவற்றின் கருக்களாக அமைந்துள்ளன. வாசக மனத்திற்குள் பல முனைகளிலும் நெருடல்களை ஏற்படுத்துவதாக அமைந்துள்ள இக்கருக்களும் அவற்றின் எடுத்துரைப்பு முறைகளும் நாடிழந்த வாழ்க்கையின் ஊசலாட்டத்தையும் மனத்துயரங்களையும் உணர்வுத் தளத்தில் நின்று யதார்த்தபூர்வமாக வெளிப்படுத்தியுள்ளன. ஆனால், பிரஜாவுரிமை பறிப்பு, அதன் உடன்பிணைவான நிகழ்வுகளால் புலம்பெயர் நிர்ப்பந்திக்கப்பட்டவர்களுக்கு ஏற்பட்ட அக, புறப் போராட்டங்கள், புலம்பெயர்க்கப்பட்ட நடைமுறைகள், புலம்பெயர் மனத்தடை, முதற்கட்டப் புலம்பெயர் வாழ்வின் சில அம்சங்கள், இந்திய அரசினது புனர்வாழ்வுத் திட்டங்களின் போதாமைகள் - போலித்தனங்கள் போன்றவை அவற்றில் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ள அளவுக்கு புலம்பெயர்ந்தவர்களின் வாழ்வியல் முற்றிலும் பதிவு செய்யப்பட்டில்லை என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. குறிப்பாக, புலம்பெயர்ந்த மலையகத் தமிழர்களது இற்றைவரையான வாழ்வு, வாழ்தலுக்கான அவர்களது போராட்டம், அவர்களுக்கெதிராக தொடர்ந்தும் இடம்பெற்றுவருகின்ற வன்முறைகள், அத்தீத சுரண்டல்கள், அவர்களது எழுச்சி, புலம்பெயர் பெண்களின் வாழ்வியல் போன்றவை இன்னும் முழுமையாகப் பேசப்படாத நிலையே தொடர்வதோடு மலையகத் தமிழரின் புலம்பெயர் வாழ்வின் சாரத்தைத் திரட்டி, இலக்கிய உலகில் பெரும் அதிர்வினை ஏற்படுத்தும் படைப்புகள் எவையும் இன்னும் வெளிவரவில்லை என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது. அத்துடன்

புலம்பெயர்ந்த மலையகத் தமிழர்களிடத்திலிருந்து மிகமிக அரிதான படைப்பாளிகளே மேற்கிளம்பியுள்ளதோடு எண்ணிக்கையில் மிகக் குறைவான படைப்புக்களே வெளிவந்துமுள்ளன. அவ்வகையில் மலையகத் தமிழ்ச் சமூக வரலாற்றுப் பின்புலத்திலும், மலையகத் தமிழ் இலக்கிய வெளியிலும் அப்படைப்புகளுக்கு மிகுந்த முக்கியத்துவம் உளதாகின்றது.

ஆய்வுக்குட்படுத்திய கதைகளில் விரியும் மலையகத் தமிழரின் வாழ்வானது அவர்களது வரலாற்று எழுதுகைக்கான தகவல் களஞ்சியமாகவும் விளங்குகின்றன. அதாவது அக்கதைகளின் ஒவ்வொரு இழையும் வரலாற்றுத் தகவலுடன் இறுக்கமாகப் பிணைந்து புனையப்பட்டுள்ளது. அதேவேளை கதைகளில் உலவும் பாத்திரங்களும் வெறுமனே கற்பனைத் தளத்தில் உருவாக்கப்பட்டவையாக அல்லாமல் பேரினவாதத்தினதும் அதிகார வர்க்கத்தினரதும் கோரப்பிடியில் சிக்கிய வரலாற்று அபலைகளாகவே விளங்குகின்றன.

கதைகளில் மேலோங்கியுள்ள இவ்வரலாற்று உணர்வானது சில கதைகளின் கதையோட்டத்தை முறித்துள்ளதோடு சிறுகதையின் வடிவத்தையும் சிதைத்துள்ளன. குறிப்பாக, ஆயிரத்துத் தொள்ளாயிரத்து நாற்பத்தியெட்டு, மதுரகீதம், பிரிந்து செல்லும் ஒரு தோழன், கௌரவமான அடிமைகள் போன்ற கதைகளின் உரைநடையானது பாத்திரங்களின் மனவோட்டத்தைப் பிரதிபலிக்கக் கூடியதாக அமையாது செயற்கைத் தன்மைவாய்ந்ததாக அமைந்துள்ளதோடு பாத்திரங்களின் வளர்ச்சியையும் குன்றச் செய்துள்ளன. மேலும், பிரஜாவுரிமைச் சட்டம் மற்றும் அதன் உடன்விளைவான நிகழ்வுகள் குறித்து ஆசிரியர்கள் தம் கூற்றாக விபரித்துச் செல்பவை எல்லாம் வெற்றுக் கோசங்களாகி கதையோட்டத்தைப் பெரிதும் பாதித்துள்ளன. இதற்குச் சிறந்த உதாரணமாக ஆயிரத்துத் தொள்ளாயிரத்து நாற்பத்தியெட்டு, மதுரகீதம் ஆகிய கதைகளைக் கூறலாம்.

இவ்வாறு கலையியல் நேர்த்தியில் சிற்சில குறைபாடுகளை இக் கதைகள் கொண்டுள்ள போதும் பிரஜாவுரிமை பறிப்பு மற்றும் அதன் உடன்விளைவான செயற்பாடுகள் பன்முகப்பட்ட அகவெளிகளைக் கொண்டுள்ள தனிமனிதர்களின் வாழ்க்கையில் ஏற்படுத்திய அவலங்களையும் அதிர்வுகளையும் பதிவு செய்வதன் மூலம் ஒட்டுமொத்த இந்திய வம்சாவளி மலையகத் தமிழரினதும் அக மற்றும் புறவெளியில் நிகழ்ந்த

அவலங்களையும் அதிர்வுகளையும் பதிவு செய்வதில் குறிப்பிடத்தக்களவு முழுமை பெற்றனவாகவே அவை விளங்குகின்றன.

எனவே, காலனித்துவ காலத்தில் தொழிலுக்காக ஆள்கட்டிகளால் இலங்கைக்கு அழைத்துவரப்பட்டு, வரும்போதே கடலுக்கும் நிலத்திற்கும் பலரைப் பலி கொடுத்து, நடை பயணமாகவே மலைநாட்டை வந்தடைந்தவர்கள், காலனித்துவ அதிகாரிகளாலும் தோட்ட நிர்வாகத்தினராலும் பல்வேறு அடக்குமுறைகளுக்கும் ஒடுக்கு முறைகளுக்கும் உட்பட்டதோடு சுதேசிய அரசியல்வாதிகளாலும், சிங்களப் பேரினவாதிகளாலும் வன்முறைகளுக்கும் ஓரங்கட்டலுக்கும் உட்படுத்தப்பட்டு, சக தமிழர்களாலும் தொழிற்சங்க அரசியல்களாலும் வஞ்சிக்கப்பட்டு, பிறந்து, வளர்ந்து வளப்படுத்திய மண்ணிலிருந்து பிடுங்கி எறியப்பட்டனர். பெருந்துயரச் சமையுடன் திசைதெரியாதிருந்தவர்கள் புதுவாழ்வைத் தேடித் தம் மூதாதையரின் நிலம் நோக்கிப் புலம்பெயர்ந்தனர். - புது வாழ்வுண்டென்று புலம்பெயர்க்கப்பட்டனர். இந்திய அரசின் உள்ளீர்ப்பும் புனர்வாழ்வுத் திட்டங்களும், இலங்கையில் நிலவிய அசாதாரண சூழ்நிலைகளும் அவர்களை இந்தியாவிற்குத் துரத்தின. ஆனால், புலம்பெயர்ந்தவர்களின் வாழ்நிலையானது தமது முன்னோர்கள் இலங்கைக்குப் புலம்பெயர்ந்த போது அனுபவித்த துயரிலும் பார்க்கக் கொடுமை மிகுந்ததாகவே அமைந்திருந்ததை இக்கதைகள் மூலம் உணர்ந்துகொள்ள முடிகின்றது. புலம்பெயர் வாழ்வின் ஒவ்வொரு அசைவிலும் அவலமும் துயரமும் அப்பிக்கிடந்ததை இக்கதைகள் நுணுக்கமாகப் பதிவுசெய்துள்ளன. இதனால் மலையகத் தமிழர் என்ற சமூகக் குழுமத்தின் புலம்பெயர் வாழ்வு நெடுக, துயரம் என்ற சகபயணியே நெருக்கமாக அருகமர்ந்து பயணித்திருக்கிறான் - பயணிக்கிறான் என்றே எண்ணத் தோன்றுகின்றது.

உசாத்துணை

- அருணாசலம், க (1994) மலையகத் தமிழ் இலக்கியம், தமிழ் மன்ற வெளியீடு
- அருணாசலம், க. (1999) மலையகத் தமிழ் நாவல்கள் ஓர் அறிமுகம், கொழும்பு: குமரன் புத்தக இல்லம்.
- ஆப்பீன், ப. (1990) இரவின் ராகங்கள், ("புதுப்பட்டி கிராமத்திற்கு கடைசி டிக்கட்") சென்னை: நியூ செஞ்சுரி புக்ஹவுஸ்.
- உழைக்கப் பிறந்தவர்கள், (1997) (அச.செ.முருகானந்தன் - "காளிமுத்துவின் பிரஜாவுரிமை, கே.ஆர்.டேவிட் - "கௌரவமான அடிமைகள், பா. ரத்னசபாபதி அய்யர் - "அம்மாசி இலங்கைப் பிரஜையானான்) துரைவி வெளியீடு.

- எங்கெங்கும் அந்நியமாக்கப்பட்டவர்கள். (1984) சிராக் வெளியீடு.
- கந்தையா, மு.சி (2010) நிசங்களின் சத்தம், சென்னை.
- குணராசா, க. (தொ.ஆ) (2010) முற்போக்குக் காலகட்டத்துச் சிறுகதைகள், (செந்தூரன் "உரிமை எங்கே?") பூபாலசிங்கம் பதிப்பகம்.
- கோவிந்தராஜ்.கே (1996) பசியாவரம். ("கந்தசாமி ஊருக்குப் போகிறான்," குத்தகை, கப்பல் எப்பங்க) குறிஞ்சி வெளியீடு.
- சந்திரசேகரன். எஸ். (1989) இலங்கை இந்தியர் வரலாறு வைரவன் பதிப்பகம்.
- சாந்திசுமார்.எல். (1980) "மலையகம் - சில குறிப்புகள்" தீர்த்தக்கரை - ஜூன் - ஆகஸ்ட் - சாரல்நாடன் (1990) மலையகத் தமிழர், சென்னை: மலையரசி பதிப்பகம்.
- சாரல்நாடன், (1993) மலையக வாய்மொழி இலக்கியம், தேசிய கலை இலக்கியப் பேரவையுடன் இணைந்து சவுத் ஏசியன் புகல்.
- சாரல்நாடன் (2014) மலையகத் தமிழ் இலக்கிய முயற்சிகள், கொழும்பு குமரன் புத்தக இல்லம்.
- சிவசுப்பிரமணியன், ஆ. (2006) "சமூக வரலாற்றுப் பின்புலத்தில் புதுமைப்பித்தனின் துன்பக்கேணி", பஞ்சமனா பஞ்சயனா, சென்னை: பரிசல்.
- சிவானந்தன், அரு (1985) வண்ணச்சிறகு, சென்னை.
- சிவலிங்கம், மு (1992) மலைகளின் மக்கள், ("பேப்பர் பிரஜைகள்," மதுர கீதம்) இளவழிகள் பதிப்பகம்.
- சிவலிங்கம். மு (2005) ஒரு விதை நெல், (ஆயிரத்துத் தொள்ளாயிரத்து நாற்பத்தெட்டு.....) மணிமேகலைப் பிரசுரம்.
- சிவலிங்கம், மு (2010) ஒப்பாரிக்கோச்சி, ("ஒப்பாரிக்கோச்சி) நாவல் நகர் தமிழ்ச் சங்க வெளியீடு
- சோமு.மாத்தளை (1995) அவர்களின் தேசம், (அவர்களின் தேசம்) குறிஞ்சி வெளியீடு.
- ஞானசேகரன்.தி. (2005) தி.ஞானசேகரன் சிறுகதைகள், (பிறந்த மண்) ஞானம் பதிப்பகம்.
- பன்னீர்செல்வம், சி. (2011) ஜென்மபூமி, ("ஜென்மபூமி," தமிழகம் நோக்கி) சென்னை: புத்தகம் வெளியிடுவோர்.
- பன்னீர் செல்வம்.சி.(2011) அகதிகள் தெரு. ("நங்கூரம்," சுட்ட மண்ணும் சுடாதமண்ணும், காணாமல் போன நதிகள்) சென்னை: புத்தகம் வெளியிடுவோர்.
- பன்னீர்செல்வம். சி. (2006) ஒரு சாலையின் சரிதம், மதுரை: மக்கள் கண்காணிப்பகம்.
- பன்னீர்செல்வம், சி. (2010) திறந்தே கிடக்கும் வீடு. மதுரை: மக்கள் கண்காணிப்பகம்.
- புன்னைவனராசன்.கப. (2006) போராளி, ("அவர்கள் அகதிகள்," இக்கரை நியாயம்) சந்தியா பதிப்பகம்.
- நுஃமான், எம்.ஏ.(மொ.பெ) (2008) பலஸ்தீனக் கவிதைகள், அடையாளம்.

நூ.மான், ஏம்.ஏ (2014) "இனத்துவ முரண்பாடும் இலக்கிய வெளியீட்டும் பின் காலனித்துவ இலங்கையில் தமிழ்க் கவிதை பற்றிச் சில அவதானங்கள்" மணற்கேணி நவ-டிச.

மலையகச் சிறுகதைகள் (1997) (இர. சிவலிங்கம் - முன்னவன் சொத்து, செந்தூரன் - நடுக்கடலில்) துரைவி வெளியீடு

முரளிதரன். சு.(2001) தீவகத்து ஊமைகள், மலையக வெளியீட்டகம்

மேமன்கவி. (2014) "ஈழத்துப் புலம்பெயர்வு இலக்கியம் மலையக இலக்கியத்தை முன்வைத்து" ஞானம், ஈழத்துப் புலம்பெயர் இலக்கியச் சிறப்பிதழ்.

மொழிவரதன் (1988) மேகமலைகளின் ராகங்கள், (பிரிந்து செல்லும் ஒரு தோழன்) மலையக வெளியீட்டகம்.

மோகன்ராஜ். க (1984) "இருபதாம் நூற்றாண்டின் நவீன அடிமைத்தனம்" ஈழம் ஒரு ஆய்வு நிறுவனம்.

தம்பையா, இ, (1995) மலையக மக்கள் என்போர் யார்? சென்னை; புதிய பூமி வெளியீட்டகத்துடன் இணைந்து சுவத் ஏசியன் பக்ஸ்.

வேலுப்பிள்ளை. ஸி.வி, (1987) நாடற்றவர் கதை, ஐலண்ட் அறக்கட்டளை வெளியீடு.

வேலுப்பிள்ளை. ஸி.வி, (1976) மலைநாட்டு மக்கள் பாடல்கள், கொழும்பு, மாவலிப் பிரசுரம்.

வேலுப்பிள்ளை. ஸி.வி, (2007) தேயிலைத் தோட்டத்திலே, பாக்கியா பதிப்பகம்.

ஐயவர்தன குமாரி, (2011) இலங்கையின் இன வர்க்க முரண்பாடு, கொழும்பு குமரன் புத்தக இல்லம்

ஜெயசீலன், எம்.எம், (2014) மலையகத் தமிழரின் பிரஜாவுரிமைப் பிரச்சினையும் சிறுகதையாக்கமும், சர்வதேச ஆய்வு மகாநாடு, யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம்.

ஜெயபாலன், வ.ஐ.ச, (1989) துருவச்சுவடுகள், நோர்வே,

ஜோசப் தெளிவத்தை, (2000) மலையகச் சிறுகதை வரலாறு, கொழும்பு, துரைவி.

Kondapi, C, (1951) *Indian Overseas 1938-1949*, Madras; Indian Council of World Affairs.

Nadesan, S, (1993) *A History of the Upcountry Tamil People*, A Nandalala Publication.

Sahadevan, P., (1995) *India and Overseas Indians: The Case of Sri Lanka*, Delhi, Kalinga publications.

Vamadevan, M, (1989) *Sri Lankan Repatriates in Tamil Nadu*, Madras Zen publishers.

கட்டுரையாளர் விபரம்

மா. கருணாநிதி: கொழும்புப் பல்கலைக்கழகத்தின் கல்விப்பீடத்தில் பேராசிரியராக கடமையாற்றிய இவர் தனது இளமாணிப்பட்டத்தை பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்திலும், முதுமாணிப் பட்டத்தையும், கல்வித் துறைப் பட்டப்பின்படிப்பு டிப்ளோமாவினையும் யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக் கழகத்திலும், கலாநிதிப்பட்ட ஆய்வை கொழும்புப் பல்கலைக்கழகத்திலும் பெற்றவர். இவர் பல ஆய்வு கட்டுரைகளை வெளியிட்டுள்ளதுடன், உள்நாட்டிலும், வெளிநாடுகளிலும் பல ஆய்வுக் கருத்தரங்குகளிலும், பயிற்சி பட்டறைகளிலும் கலந்து கொண்டவர்.

எம். கணேசமூர்த்தி: கொழும்புப் பல்கலைக்கழகத்தில் பொருளியற்றுறையில் சிரேட்ட விரிவுரையாளராகப் பணிபுரியும் இவர் பொருளியலில் சிறப்புப் பட்டத்தை பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்திலும் முதுமாணிப் பட்டத்தை கொழும்புப் பல்கலைக்கழகத்திலும் கலாநிதிப் பட்டத்தை நெதர்லாந்து பல்கலைக்கழகத்திலும் பெற்றவர். *Political Economy of Trade Liberalization in Developing Countries* என்னும் தமது முதலாவது ஆங்கில நூலை வெளியிட்டுள்ள இவர் தமது துறைசார்ந்த பல கட்டுரைகளை வெளியிட்டுள்ளதோடு பல கருத்தரங்குகளிலும் செயலமர்வுகளிலும் தொடர்ந்து பங்குபற்றியும் நடத்தியும் வருகிறார். அத்துடன் தேசிய கல்வி நிறுவகத்தின் பொருளியல் கலைத்திட்ட அபிவிருத்திக் குழுவிலும் உறுப்பினராக உள்ளார்.

வீ. சூரியநாராயணன் தென்னிந்திய மற்றும் தென்கிழக்காசிய விவகாரங்களில் ஆழ்ந்த புலமை நிறைந்த ஆய்வாளரான இவர். தமது கற்பித்தலிலும் ஆய்வுகளிலும் இப்பிரதேசங்களின் வரலாறு, அரசியல், சர்வதேச தொடர்புகள் பற்றிய விளக்கங்களையும் வேறுபட்ட பார்வைகளையும் சிந்தனைக்கு விருந்தாக்குபவர். ஏர்ணாகுளம், மும்பாய், புதுடில்லி ஆகிய இடங்களில் கல்வி கற்ற பேராசிரியர், பம்பாய் பல்கலைக்கழகத்தின் இணைந்த கல்லூரிகளிலும் புதுடில்லியிலுள்ள சர்வதேச கற்கைகளுக்கான இந்திய நிலையத்திலும் ஒளரங்கபாத் மரத்வாடா பல்கலைக்கழகத்திலும் கற்பித்துள்ளார். சென்னைப் பல்கலைக்கழகத்தின் தென், தென்கிழக்கு ஆசிய கற்கை நிலையத்தின் ஸ்தாபக பணிப்பாளராகவும் பின்னர் சிரேஷ்ட பேராசிரியராகவும் பணிபுரிந்த இவர் இந்நிலையத்துடன் இரண்டு தசாப்தகால தொடர்புகளைக் கொண்டுள்ளார். பேராசிரியர் சூரியநாராயணன்

ஐவஹர்லால் நேரு பல்கலைக்கழகத்தின் வரலாற்றுத்துறை. ஜோர்ஜியாவின் கொலம்பஸ் கல்லூரி, ஐவஹர்லால் பல்கலைக்கழகத்தின் சர்வதேச கற்கை கருக்கான நிலையம், திருப்பதி புரீ வெங்கடேஸ்வரா பல்கலைக்கழகம் ஆகிய உயர் கல்வி நிலையங்களின் வருகைதரு பேராசிரியருமாவார்.

பா. கௌதமன்: சட்டத்தரணியும் சமூக ஆய்வாளருமான இவர் தனது வணிக நிர்வாகமாணிப் பட்டத்தை கொழும்புப் பல்கலைக்கழகத்தில் பெற்றுக் கொண்டவர். இலங்கை சட்டக்கல்லூரியில் பயின்று சட்டத் தரணியான இவர் தொடர்ந்து அமெரிக்க ஹார்வர்ட் பல்கலைக்கழகத்தில் அபிவிருத்திப் பொருளியல், மனித உரிமைகள் மற்றும் சர்வதேச அபிவிருத்தி ஆகிய கற்கை நெறிகளைப் பயின்று தனது முதுமாணிப் பட்டத்தையும் பெற்றவர். இவர் பிரசித்தி பெற்ற புல்பிறைற் புலமைப் பரிசிலை வென்றுள்ளவர் என்பது சிறப்பாகக் குறிப்பிடத்தக்கது. தற்போது USAID நிறுவனம் நிதியீட்டம் செய்யும் நிகழ்ச்சித் திட்டத்தின் தலைவராக பணியாற்றும் இவர் முன்னர் Oxfam, Community Aid Abroad ஆகிய சர்வதேச அரசுகாரா நிறுவனங்களிலும் பணியாற்றியுள்ளார்.

மு. சின்னத்தம்பி: பேராசிரியர் பல்கலைக்கழகத்தின் பொருளியற் துறையின் தலைவராகவும் பொருளியற் துறை பேராசிரியராகவும் விளங்கிய இவர் நூற்றுக்கு மேற்பட்ட ஆய்வுக் கட்டுரைகளை வெளியிட்டவராவார்.

இரா.ஜெ. ட்ரொட்ஸ்கி: இவர் வலப்பனை நீதிமன்றின் நீதவானாகவும் நுவரெலியா மேலதிக மாவட்ட நீதிபதியாகவும் கடமையாற்றியவர். கொழும்புப் பல்கலைக்கழகத்தில் சட்டமாணி (விசேட) பட்டத்தை பெற்றுள்ள இவர் தற்போது சட்டவியலில் தத்துவ முதுமாணிப் பட்டத்துக் கான தமது ஆய்வினை மேற்கொண்டுள்ளார்.

தெளிவத்தை ஜோசப்: 1960களில் பதுளையிலிருந்து தனது இலக்கியப் பயணத்தை ஆரம்பித்த இவர் இன்று இலங்கையில் மாத்திரமல்லாது உலகெல்லாம் பரந்து வாழும் தமிழ் கூறும் நல்லுலகில் உயரிய அங்கீகாரம் பெற்று நிமிர்ந்து நிற்கும் மலையகத்தின் புகழ்பூத்த இலக்கியவாதிகளில் ஒருவர். எளிமையும், பணிவும், நேர்மையும் நிரம்பிய பண்பாளரான திரு. ஜோசப் சிறுகதை, குறுநாவல், நாவல், திறனாய்வு, நாடகம், இலக்கிய ஆய்வு என்னும் பல்வேறு இலக்கியத் தளங்களில் கடந்த ஐந்து தசாப்தங்களாக தொடர்த்தேர்ச்சியாகவும் உறுதியாகவும் சளைக்காது இயங்கி மலையக இலக்கியத்தை உலக இலக்கியத்தின் கூறாக மாற்றுவதில் பெரும் பங்காற்றியவர். தனது வாழ்நாள் சாதனைக்காக 2011 ஆம் ஆண்டுக்கான

'கொடகே தேசிய விருதினை' பெற்றுக் கொண்ட இவர் தனது 'நாமிருக்கும் நாடே' சிறுகதைத் தொகுதிக்காக 1979ஆம் ஆண்டின் தேசிய சாகித்திய விருதினையும் தனது 'மலையகச் சிறுகதை வரலாற்று' க்காக திரும்பவும் தேசிய சாகித்திய விருதினையும் மற்றும் யாழ். இலக்கிய வட்டத்தின் சம்பந்தன் விருதினையும் பெற்றுக்கொண்டவர்.

சி. மௌனகுரு: இலங்கையின் மிகச்சிறந்த நாடகவியலாளரான இவர் தனது இளமாணிப்பட்டத்தினை பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்திலும், முதுமாணிப் பட்டத்தினையும், கலாநிதிப் பட்டத்தினையும் யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக் கழகத்திலும் பெற்றவர். யாழ். பல்கலைக்கழகத்தில் பணியாற்றிய பின் கிழக்கிலங்கைப் பல்கலைக்கழகத்தின் நுண்கலைத் துறையின் தலைவராயும், விபுலாநந்தர் இசை நடனக் கல்லூரியின் தலைவராயும், நுண்கலைத்துறை பேராசிரியராகவும் பணியாற்றியவர். இவர் ஏராளமான நாடகப் பிரதிகளை எழுதி மேடையேற்றியுள்ளதுடன் பல கட்டுரைகளையும், 'பழையதும் புதியதும்' (1992), 'ஈழத்து தமிழ் நாடக அரங்கு' (1993), 'மட்டக்களப்பு மரபுவழி நாடகங்கள்' (1998), 'அரங்கு ஓர் அறிமுகம்' (2000) என்பன உட்பட இருபதிற்கு மேற்பட்ட நூல்களையும் எழுதியுள்ளார்.

யசோதரா கதிர்காமத்தம்பி: இலங்கை திறந்த பல்கலைக்கழகத்தின் சட்டத்துறையின் முன்னாள் தலைவரும் சிரேட்ட விரிவுரையாளருமான இவர் கொழும்புப் பல்கலைக்கழக சட்டபீடம் மற்றும் இலங்கை சட்டக்கல்லூரியில் பயின்று உயர் சித்தி எய்தியவர். பின்னர் அரசாங்க புலமைப்பரிசில் பெற்று பெங்களூரில் உள்ள இந்திய தேசிய சட்டக் கல்லூரியில் சட்டத்துறையில் முதுமாணிப் பட்டத்தையும் பெற்றுக் கொண்டவர்.

இரா. ரமேஷ்: பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்தில் அரசறிவியல் துறையில் விரிவுரையாளராக இவர் பணியாற்றி வருகின்றார். பேராதனைப் பல்கலைக் கழகத்தில் அரசியல் விஞ்ஞானத்துறையில் சிறப்பு கலைமாணிப் பட்டத் தையும், கொழும்புப் பல்கலைக்கழகத்தின் பட்டப்பின் படிப்புக்கான பீடத்தில் பிராந்திய அபிவிருத்தி மற்றும் திட்டமிடல் துறையில் முதுகலை மாணிப் பட்டத்தையும் பெற்றுக் கொண்ட இவர் பேராதனைப் பல்கலைக் கழக மனித உரிமைக் கற்கை நிலையத்தில் மனித உரிமை டிப்ளோமாவையும், கொழும்புப் பல்கலைக்கழகத்தின் மனித உரிமை கற்கை நிலையத்தில் மனித உரிமை மற்றும் சமாதான கற்கையில் டிப்ளோமாவையும் பெற்றுள்ளார்.

லலிதா நடராஜா: பேராதனைப் பல்கலைக்கழக கலைப் பட்டதாரியான இவர் கண்டி நல்லாயன் மகளிர் கல்லூரியில் ஆசிரியராகவும் பகுதித்தலைவராகவும் நீண்டகாலம் பணிபுரிந்து ஓய்வு பெற்றவர் ஆவார். பிரபல பேச்சாளரான இவர் தற்போது பல்வேறு சமூகப்பணிகளிலும் கலை இலக்கிய செயற்பாடுகளிலும் ஈடுபட்டுவருகிறார்.

லெனின் மதிவானம்: கல்வியமைச்சின் கல்வி வெளியீட்டுத் திணைக்களத்தில் பிரதிக் கல்வி வெளியீட்டு ஆணையாளராகப் பணிபுரியும் இவர் பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்தில் இளங்கலைமாணி, முதுகலைமாணி பட்டங்களையும் தேசிய கல்வி நிறுவகத்தில் கல்வி முகாமைத்துவத்தில் பட்டப்பின் டிப்ளோமாவையும் கொழும்புத் திட்டம் மற்றும் மலேசியாவின் இராஜதந்திரம், வெளிநாட்டு உறவுகள் நிலையத்தின் புலமைப்பரிசில் பெற்று மலேசியாப் பல்கலைக்கழகத்தில் இராஜதந்திரத்துறையில் முதுமாணிப்பட்டமும் பெற்றவராவர். பன்முக ஆளுமை கொண்ட இவர் சிறந்த பேச்சாளரும் கட்டுரை யாளரும் இலக்கிய திறனாய்வாளருமாவார். ஹட்டன் கார்பெக்ஸ் தமிழ் வித்தியாலயத்தில் ஆசிரிய ராகவும் கொட்ட கலை ஆசிரியர் கலாசாலை விரிவுரையாளராகவும் பணியாற்றி யுள்ள இவர் தற்போது தேசிய கல்வி நிறுவகத்தில் வருகைதரு விரிவுரை யாளராகவும் கடமையாற்றுகிறார்.

பெ.வேலுசாமி: ஹட்டன் கல்வி வலையத்தில் தமிழ் மொழிக்கு பொறுப்பான உதவிக் கல்விப் பணிப்பாளராக கடமையாற்றிய இவர் 1974ஆம் ஆண்டு ஹரிங்டன் தோட்டப் பாடசாலையில் ஆசிரியராக நியமனம் பெற்றவர். 1984ஆம் ஆண்டு தமிழ் மொழியில் பயிற்றப்பட்ட ஆசிரியரான இவர் பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்தில் இளமாணி பட்டத்தையும் (B.A), திறந்த பல்கலைக்கழகத்தில் பட்டப்பின் டிப்ளோமாவும் பெற்றுள்ளார்.

திருமதி. வசந்தகுமாரி செல்வநாயகம்: அமரர். இர.சிவலிங்கம் அவர்களின் 18 ஆவது நினைவுப் பேருரையை நிகழ்த்தும் திருமதி. வசந்தகுமாரி செல்வ நாயகம் புவியியல் துறை இளம் விரிவுரையாளர் ஆவார். மாத்தளையை பிறப்பிடமாகக் கொண்ட இவர் தனது பாடசாலைக் கல்வியை தம்பலகல மா/கணேஸ்வரா மகா வித்தியாலயத்திலும் மாத்தளை பாக்கியம் தேசிய கல்லூரியிலும் பெற்றுக்கொண்டார். இவர் தனது கலைமாணி பட்டத்தினை பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்தில் பெற்றுக் கொண்டதுடன் புவியியல் விஷேட துறையில் முதலாம் வகுப்பில் சித்தியெய்தியமை குறிப்பிடத் தக்கது. அதே பல்கலைக்கழகத்தில் தற்கால விரிவுரையாளராக இரண்டு

வருடங்களுக்கு மேல் பணிபுரிந்துள்ள இவர் 2013 ஆம் ஆண்டு கிழக்குப் பல்கலைக்கழகத்தில் விரிவுரையாளராக இணைந்து கொண்டார். WUSC நிறுவனத்தின் பெருந்தோட்ட சமூக திட்டத்திலும் பணியாற்றியுள்ள இவர் மலையக மக்களின் அவலங்களை நேரடியாகவும் அனுபவ ரீதியாகவும் கண்டுணர்ந்தவர். தனது முதுதத்துவமாணிப் பட்டத்தினை பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்தில் தொடர்ந்த இவர் மலையக மக்களை அச்சுறுத்தி வரும் நிலச்சரிவு அளர்த்தத்தினை அடிப்படையாகக் கொண்டு தனது ஆய்வினை முன்னெடுத்தார். மலையக மக்கள் எதிர்நோக்கி வரும் பல்வேறு பிரச்சினைகள் தொடர்பில் ஆய்வுகளை மேற்கொண்டு மாநாடுகளிலும் முன்வைத்துள்ளதுடன் சஞ்சிகைகளிலும் வெளிவந்த இவரது கட்டுரைகள் மலையக மக்களின் சமகால பிரச்சினைகளை புவியியல்சார் கண்ணோட்டத்தில் நோக்குவதாக அமையப் பெற்றுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது.

சு. விஜயகுமார்: பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்தின் அரசியல் விஞ்ஞான சிறப்பு பட்டதாரியான இவர் தற்போது தேசிய மொழிகள் மற்றும் சமூக நல்லிணக்க அமைச்சில் பணியாற்றுகின்றார்.

ஷொபனாதேவி இராஜேந்திரன்: பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்தில் முதுநிலை விரிவுரையாளராக பணிபுரியும் இவர் பொருளியந்துறையில் தத்துவ முதுமாணிப் பட்டத்தை பூர்த்தி செய்து தற்போது தமது கலாநிதிப் பட்டத்துக்கான முயற்சிகளில் ஈடுபட்டுள்ளார்.

எம்.எம். ஜெயசீலன்: பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத் தமிழ்த்துறையில் விரிவுரையாளராகப் பணியாற்றும் இவர் பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்தில் தமிழ் சிறப்பு இளங்கலைமாணிப் பட்டத்தையும் முதுதத்துவமாணிப் பட்டத்தையும் பெற்றுக் கொண்டவர்.

தை. தனராஜ் (பதிப்பாசிரியர்): தற்போது மாலபே ஹொரைசன் பல்கலைக்கழக வளகத்தின் கல்விப்பீடத்தின் பீடாதிபதியாக பணியாற்றும் இவர் முன்னர் கல்வியமைச்சிலும் தொடர்ந்து தேசிய கல்வி நிறுவகத்தின் தமிழ்த்துறையின் பணிப்பாளராகவும் பணியாற்றிய பின்னர் இலங்கை திறந்த பல்கலைக்கழகத்தின் கல்வியற் பீடத்தில் பேராசிரியராக பணியாற்றி ஓய்வு பெற்றவர் ஆவார்.

மலையகத்தில் 1950 ஆம் ஆண்டுகளில் மன அநீறந்த வெள்ளைக் உடைப் பெடுத்த சமூக சமூகசியியை பிதாமகன் சொல்லின் செல்வம் என்றும் இளைஞர் தளபதி என்றும் போற்றப்பட்டவர் அமர் இர. சிவலிங்கம் அவர். தமது கரிம உழைப்பினாலும் உதிர்த்தாலும் மலையகத்தை பசலம் கொஞ்சம் வளம் பெருதிக்கும் பூமிபாசிய எமது மக்கள் எவ்வித மனித உரிமைகளுமின்றி அடிப்படை வாழ்க்கை வசதிகளின்றி அரை அடக்கமளாத வாழ்ந்த ஓர் இருடை காலகட்டத்தில் விடிவெள்ளியாகத் தோன்றியவர் தான் சிவலிங்கம் அவர்கள். தமது அபாரத உழைப்பினாலும் நேர்மை குன்றாத அர்ப்பணிய்ப்பினாலும் மலையக மக்களை குறிப்பாக இளைஞர்களைத் தட்டி எழுப்பி இழிவு நிறைந்த சமூக அடைபாளங்களை துடைத்தெறிந்து "மலையகம்" எனலும் ஒரு புதிய பண்பாட்டின் தோற்றத் தூக்கான அடித்தளம் இட்டவர் சிவலிங்கம் எனலாம். வசீகர தோற்றமும் கேட்போரை வசப்படுத்தும் அந்த சொல்லாட்சியும் கொண்ட அவர் ஆசிரியர், கல்வி நிர்வாகி, பேச்சாளர், கட்டுரையாளர், இலக்கியவாதி, விமர்சகர், புத்திரிகையாளர் மட்டுமல்லாது பிள்ளைகளின் தொழிற்சங்கவாதி, சட்டத்தரணி என பன்முக ஆளுமை கொண்டவராக மலையக இளைஞர்கள் வியந்து தோக்கும் உதாரண புருஷராக விளங்கினார்.

1999இல் இர. சிவலிங்கம் அவர்கள் இயற்கை எய்தியதைத் தொடர்ந்து அவரது நினைவாக அமைக்கப்பட்ட அமர் இர. சிவலிங்கம் ஞாபகர்த்தக் குழு அவர் நினைவாக பெருரைகளை கொழுமியிலும் மலையகத்திலும் தொடர்ச்சியாக நடத்திவருகின்றது. புகழ்பூத்த நான்கு யோசிரியர்கள் உட்பட மலையகத்தின் இளந்தலைமுறை கல்வியாளர்களினால் கடந்த 18 ஆண்டுகளாக (2000-2017) நிகழ்த்தப்பட்ட இந்த நினைவுப் பெருரைகள் "மலையகம் பலபக்கபார்வை" எனலும் நூலாக தொகுக்கப்பட்டு தற்போது வெளிவருகிறது.

தை. தனராஜ்
(பதிப்பாசிரியர்)

